

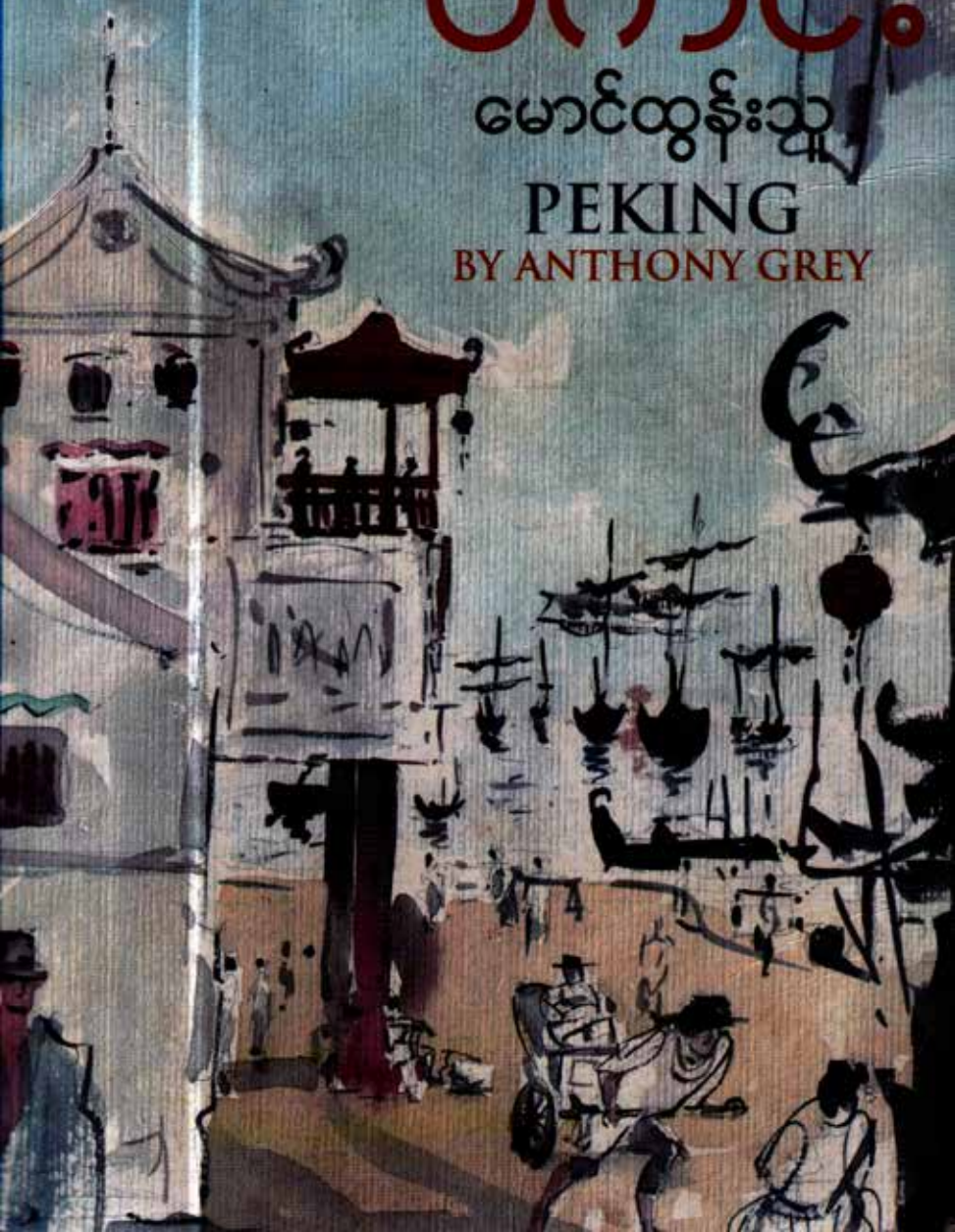
ဝိတ်ကူးသို့သို့အနုပညာ

ပီကင်း

မောင်ထွန်းသူ

PEKING

BY ANTHONY GREY

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မောင်ထွန်းသူ

ပီကင်း

PEKING

Anthony Gray

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်

ပုဂံဒီဂရီကောလိပ်

ဒီဂရီ

ပိုက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၀၀၀၀၀၈ နှင့်

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၂၀၀၂၀၈ တို့ဖြင့်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ moat thone ရေးဆွဲပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးနန်းဦး
စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့်
ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က
ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု ဧပြီလတွင်
တန်ဖိုး ၆၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

၁

“ဝီကင်း” အား စတင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်မှာ ၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ မေလ (၇) ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ခြောက်လနှင့် ပြီးအောင် လုပ်မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၂၀၀၆-ခု အောက်တိုဘာလကုန်ခန့်တွင် ပြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း...

*

၂

ကျွန်တော် စာရေးဆရာ အန်သိုနီ ဂရေး Anthony Grey နှင့် စတွေ့သည်မှာ ၁၉၈၃-ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က ကျွန်တော့် လက်တွင်းသို့ အန်သိုနီဂရေး၏ ဆိုင်ဂုံ Saigon အမည်ရှိ အကောင်းဆုံး လက်ရာဟု နိုင်ငံတကာ စာပေပညာရှင်များက သတ်မှတ်ထားသော ဝတ္ထုကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကြီးသည် “ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ” အား နောက်ခံထား၍ မိသားစု လေးစု၏ မျိုးဆက် သုံးဆက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နိုင်ငံရေးဘဝ၊ စီးပွားရေးဘဝ၊ ဘာသာရေးဘဝ၊ လူမှုရေးဘဝနှင့် စစ်ရေးဘဝများအား ရေးဖွဲ့ ခြယ်မှုန်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုကြီးအား ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ မျိုးဆက် သုံးဆက် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပျော်စရာ ရွှင်စရာများ၊ ကြည်နူးစရာ ဝမ်းသာစရာများ၊ စိတ်နှလုံး သာယာချမ်းမြေ့စရာများ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာများ၊ စိတ်နှလုံးထိခိုက်စရာများ၊ ထိတ်လန့်ချောက်ချား စရာများနှင့် လွမ်းမောတသစရာများကို ရင်မောဖွယ် ကောင်းပြီး တာသသ ဖြစ်နေအောင် ကလောင်စွမ်းထက်ထက်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထား ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဤဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင်မှာ ဝိယက်နမ်ပြည်သူများ ဖြစ်၍ ယင်းတို့နှင့်အတူ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ဂျပန်နှင့် ဝိယက်နမ် စသော လူမျိုး ပေါင်းစုံမှ ဇာတ်ကောင် အများအပြား ပါဝင်သည်။ “အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်၏ အစ ဖြစ်သည်” ဟူသော ကမ္ဘာကျော်ပြဇာတ်ဆရာကြီး ဝီလျံ ရှိတ်စပီးယား၏ ‘မုန်တိုင်း’ ပြဇာတ်ထဲမှ စကား တစ်ခွန်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ခဲ့သော ‘ဆိုင်ဂုံ’ သည် အကောင်းဆုံး လက်ရာဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့သည့် ဝေဖန်ချက် နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ် ချက် ချမိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် လက်တွေ့ဘဝတွင် နေရာတိုင်း၌ အတိတ်ကို အတိတ် မှာပဲ ထားခဲ့၍ မရပါ။ အတိတ်က ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များအား ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းကာ အမှားနှင့် အမှန် ဝေဖန် ပိုင်းခြားရသည်။ မိမိ၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် မှားခဲ့သမျှကို အမှန် ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်၍ ပြုပြင် လုပ်ကိုင်သွားရသည်။

လူတစ်ဦး၏ ဘဝနှင့် လူအများ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပြည်သူတို့၏ ဘဝသည် အတူတူပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပြည်သူလူထု၏ ဘဝဆိုသည်မှာ သူတို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ နိုင်ငံ၏ ဘဝနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ဖို့ ရှိပါ သည်။ ထို့ကြောင့်ပေလားမသိပါ ယနေ့ ဝိယက်နမ် နိုင်ငံသည် အတိတ်က အမှားများအား ပယ်၍ သို့မဟုတ် ပြုပြင်၍ မိမိတို့ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝအား ပိုမို၍ ကောင်းလာအောင်၊ ပိုမို၍ တိုးတက်လာ အောင်၊ ပိုမို၍ ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် များစွာ အားထုတ် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြပါသည်။

ဤသည်မှာ အန်သိုနီ ဂရေဇ၏ 'ဆိုင်ဂုံ'အား ဖတ်အပြီးတွင် ကျွန်တော် ယူထားလိုက်သည့် သင်ခန်းစာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို သင်ခန်းစာသည် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အတွက်သာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးကပါ အလွန် ကောင်းသော သို့မဟုတ် အလွန် အဖိုး ထိုက်တန်သော သင်ခန်းစာအဖြစ် မြင်ကြမည် ဆိုပါမူကား...

၃

ကျွန်တော့် လက်ထဲသို့ 'ဆိုင်ဂုံ' ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၈၅-ခုနှစ်ဖြစ်၏။ 'ဆိုင်ဂုံ'အား ကျွန်တော် စတင်၍ ဘာသာပြန်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၈၉-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်မြို့နယ် တောင်သူကုန်းရပ်ကွက် တရုတ်ကုန်းလမ်းထဲ၌ မြေတစ်ကွက် ဝယ်ကာ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်၍ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ဆို၍ အထင်မကြီးလိုက်ပါနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသည့် ထရံကာ ဓနိမိုး မြေစိုက် အိမ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်မြေ ပေခြောက်ဆယ် ပတ်လည်ပေါ်၌ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေးနှင့် နေရခြင်းဖြစ်၍ စိတ်အေးနားအေး ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း လျှပ်စစ်မီး မရှိသဖြင့် လူတန်းမစေ့သော ဘဝတစ်ခုဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် 'ဆိုင်ဂုံ' ဝတ္ထုကြီးအား ဘာသာပြန်ရာ၌ ပထမသော် ဘက်ထရီမီးနှင့်ဖြစ်၏။ ရေရှည်တွင် သိပ်ပြီး အဆင်မပြေသဖြင့် အကြီးစား ဖယောင်းတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ကို အားပြုကာ ဆက်၍ ရေးခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် 'ဆိုင်ဂုံ' သည် ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၂၃ ရက် နေ့တွင် ပြီးသွားခဲ့သည်။ 'ဆိုင်ဂုံ' ပြီးဖို့ အတွက် ကျွန်တော်သည် ခုနစ်လခန့် တပင်တပန်း အားထုတ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုကာလအတွင်း စာအုပ်က ထူလွန်းသဖြင့် အတွဲပေါင်း များစွာ ခွဲ၍ ထုတ်ဝေရမည့် အရေးကို တွေးကာ စိတ်မအေးဖြစ်မိခြင်း၊ ညစဉ်ညတိုင်း ဖယောင်းတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ဖြင့်သာ လုပ်နေရသဖြင့် အားပျက်ခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် မကြာ

ခဏ ရပ် ရပ် သွားသည်။ သို့တစေလည်း ဘေးမှ နေ၍ ဆိုင်ဂုံ
 ဝတ္ထုကြီး (လက်ရေးစာမူ)အား ဖတ်ပေးနေသော ဇနီးသည် 'မြင့်'က
 ရပ်မထားဘဲ ဆက်ပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းလွန်းသဖြင့် ဆိုင်ဂုံသည်
 ပြီးသွားခဲ့ရသည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော့်ဇနီး 'မြင့်'အား များစွာ
 ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဗလာစာအုပ် စာမျက်နှာ ၄၀၀၀ ကျော်မျှ ရှိခဲ့သော
 'ဆိုင်ဂုံ' လက်ရေးစာမူသည် ၁၉၉၃-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင်
 အတွဲပေါင်း ရှစ်တွဲ ခွဲ၍ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ ပန်းချီ (ကို)
 တင်မောင်မုင့်၏ လှပခုံညား ထည်ဝါသော မျက်နှာဖုံးဖြင့် ထွက်
 လာခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်သည် 'ဆိုင်ဂုံ'အား နှစ်သက် လက်ခံခဲ့
 သဖြင့် အားပေးသမှု ပြုခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ၂၀၀၅-ခုနှစ် ဩဂုတ်
 လတွင် မြန်မာစာအုပ်တိုက်၏ စာအုပ်အမှတ်(၁၉)အဖြစ် ဒုတိယ
 အကြိမ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာသည့်အခါ 'ဆိုင်ဂုံ' အား ဆယ်ချိုး
 ဆိုက် နှစ်တွဲ ခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ စာမျက်နှာ ၁၂၃၆ မျှ
 ရှိခဲ့သည်။ ထည်ဝါခုံညားလှသော ထိုစာအုပ် 'ဆိုင်ဂုံ' သည်လည်း
 အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်
 အများစုက ဆိုင်ဂုံအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်းကို တောင့်တ မိခဲ့သော
 ကျွန်တော့် အဖို့လည်း ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်အားရခြင်း စသော
 ခံစားမှုများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

*

၄

ကျွန်တော် မမေနိုင်သေးပါ။

၂၀၀၀-ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက် နေ့တွင်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့
 တွင် စင်ကာပူသို့ သွား၍ အလုပ် လုပ်နေရာမှ ခဏတစ်ဖြုတ်
 ပြန်လာသော ဧည့်သည် တစ်ဦး ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာသည်။
 သူ့ထံတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုဦးခင် (ဧည့်သည်နှင့်တူတူ အလုပ်
 လုပ်နေသူ)က ပါးလိုက်သော လက်ဆောင် ပါလာသဖြင့် လာပို့ခြင်း
 ဖြစ်၏။ ကိုဦးခင်၏ လက်ဆောင်မှာ စာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်၍
 ကျွန်တော် နှစ်သက်သော စာရေးဆရာ အန်သိုနီ ဂရေး၏ 'တိုကျို
 ဘေး Tokyo Bay' ။

အန်သိုနီ ဂရေ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ဂုံ ဝတ္ထုကြီးလို စာအုပ် အထူးစားကြီး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အလှတစ်ပါး ဖြစ်သော 'ဖူဂျီတောင်' အား ရှေ့မှထား၍ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီ မျက်နှာဖုံး နှင့် ဖြစ်၍ စာအုပ်မှာ ချစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဂျပန်နှင့် အနောက်နိုင်ငံများကြား နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ နီးပါးမျှ အပြိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်များကို မှတ်တမ်းတင်၍ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုကြီးဟု အဆို ပြုထားသည်။

စာအုပ်ထဲ၌ ညှပ်ထားသည့် ကိုဦးခင်၏ စာတိုကလေးတွင်-

ဆရာခင်ဗျား

ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ဖို့ ဘာသာပြန် ပေး

ခေရင်ပီတယ်ခင်ဗျား။

ဦးခင်

၄.၈.၂၀၀၀

ဟု ရေးထားသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အန်သိုနီ ဂရေ၏ 'ပီကင်း' စာအုပ် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် သမီး မတင်မြတ်မြတ်မိုး (နီလာ)မှ တစ်ဆင့် သူ့ ယောက်ျား၏ အဒေါ် ဒေါ်ကြည်ကြည်တင်ထံ မှာထားသည်မှာ သုံး လေးလ နီးပါးမျှ ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်ကြည်ကြည်တင်မှာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်၏ သမီးအကြီး ဖြစ်သည်။ အမေရိက၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်ပြီး ထို ၂၀၀၀-ပြည့်နှစ် ကာလ ပတ်ဝန်းကျင်ကဆိုလျှင် ရန်ကုန်သို့ အနည်း ဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အလည် ရောက်လာလေ့ ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေစဉ်က ပီကင်းသည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ကိုဦးခင် ပို့လိုက်သော Tokyo Bay စာအုပ်အား ကိုဦးခင်တို့ ဖတ်ဖို့ 'တိုကျို' ဟု အမည်ပေးကာ ဘာသာ ပြန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ 'တိုကျို'အား 'ဆိုင်ဂုံ'ဝတ္ထု ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေ ခဲ့သည့် 'မြန်မာစာအုပ်တိုက်'သို့ ပေးခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် တိုကျို သူတို့ လက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်

အချိန် ဘယ်ကာလကျမှ ထုတ်ဝေကြမည် မသိ။ 'ပေါ်မလာ' ဇာတ်ကား ရိုက်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့် ဘက်ကတော့ 'မျှော်လင့်လို့ဖြင့် မဆုံးနိုင်တယ်' ဟူသော သီချင်း တစ်ပုဒ် ရေးထုတ် နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေဆဲ။

*

၅

စာရေးဆရာ အန်သိုနီဂရေး၏ 'ပီကင်း: Peking' ဝတ္ထုကြီး ကျွန်တော့် လက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၃-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် သမီးမှတစ်ဆင့် မှာခဲ့ပြီး နောက် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ကြာခါမှ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖုံးမှာ ကမ္ဘာ့ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်သော တရုတ်နိုင်ငံ၏ မဟာ တံတိုင်းကြီးပုံအား ရှေ့မှတင်၍ တောင်စဉ်တောင်တန်းများအား နောက်ခံ ပြုထားသည့်ပုံ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာ အန်သိုနီဂရေး ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုကြီး ရှစ်ပုဒ်တွင် ပီကင်းသည် အကောင်းဆုံး နှစ်ပုဒ်ဟု အသတ်မှတ် ခံထားရသည့် စာအုပ်နှစ်အုပ် အနက် (တစ်အုပ်မှာ ဆိုင်ဂုံ) တစ်အုပ် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ 'ပီကင်း'သည် ခေတ်သစ် တရုတ် နိုင်ငံ အကြောင်း တခမ်းတနား ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၍ ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်နှင့် ၁၉၈၀-ပြည့်နှစ်များ၏ နှစ် ၆၀ ကာလကို နောက်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပီကင်းသည် မော်ကွန်း တင်ရလောက်အောင် ကြီးမားများပြား သည့် ဖြစ်ရပ်များအား မှတ်တမ်းတင်ထားသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ ပီကင်းတွင် တရုတ် ပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေးဘဝ၊ စီးပွားရေးဘဝ၊ ဘာသာရေးဘဝ၊ လူမှုရေးဘဝနှင့် စစ်ရေးဘဝများအား အပီအပြင် မြင်ရဖို့ ရှိသည်။ တရုတ် ကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အဖြစ် ကမ္ဘာကျော်နေသော 'မော်စီ-တုန်း နှင့် ချူအင်-လိုင်' တို့၏ ဘဝများကိုပါ တဖေတစောင်း မြင်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ယင်းတို့အား အကြောင်းပြု၍ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ရပ် တစ်ခုဟု အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသော 'မဟာခရီးရှည် ချီတတ် ပွဲကြီး' အကြောင်းကိုလည်း ဤ ပီကင်းတွင် အသေးစိတ် နီးပါးမျှ

တွေ့ကြရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ ပြင်လည်း လူ့သဘာဝအရ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ပါတီတွင်း ပဋိပက္ခများနှင့် တိုက်ပွဲများ၊ ခေါင်းဆောင်များ၏ အတ္တအားကြီးမှု၊ အာဏာမက်မောမှုနှင့် အလွဲသုံးစားပြုမှု၊ သဘောထား သေးသိမ်မှုနှင့် သဘောထားကြီးမှု၊ အမြင် ကျဉ်းမှုနှင့် အမြင် ကျယ်မှု၊ အမြော်အမြင် ကျဉ်းမှုနှင့် အမြော်အမြင် ကြီးမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရား ကြီးမားမှုနှင့် နည်းပါးမှု၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှု စသည်များကိုပါ အသေးစိတ် မြင်ကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ပီကင်းတွင် တွေ့ကြရမည့် နောက်တစ်ခုမှာ မော်စီ-တုန်းနှင့် သူ့ဇနီး မဒမ်ချန်ချိုင်းတို့ ဦးစီးခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေး ဖြစ်၏။ ထိုတော်လှန်ရေးမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့် ဒုက္ခဆင်းရဲများသည် ပြည်သူတို့ကိုရော ခေါင်းဆောင်များကိုပါ များစွာ ထိခိုက်နစ်နာ စေခဲ့ရုံမျှမက အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားမှုများကိုပါ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။

နောက်တစ်ချက်မှာ မော်စီ-တုန်း၏ ဇနီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဒမ် ချန်ချိုင်း၊ သမ္မတ လျူရှောက်ချို၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချူတေး၊ မော်စီ-တုန်း၏ အရိုက်အရာအား ဆက်ခံလိုသူ ဟွာကိုဖုန်း၊ ဝန်ကြီးချုပ် ချူအင်-လိုင်က မျက်စိကျခဲ့သူ တိန်ရှောင့်-ပိန် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စရိုက်များကိုပါ မြင်တွေ့ နားလည်ကြ ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ပီကင်းသည် အဖြစ်မှန် အချက်အလက်မှန်များအား အခြေပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားသော တရုတ်နိုင်ငံ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံသည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံနှင့် ရေကြောမြေကြော ဆက်စပ်နေသည့် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးသည် သူတို့နိုင်ငံ အကြောင်း သိရှိ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်များက သူတို့နိုင်ငံနှင့် သူတို့လူမျိုးအပေါ် ထားရှိ နေကြသည့် မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် သဘောထား အမြင်များအား အပီအပြင် လေ့လာ သုံးသပ်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် အမြင်ကို ပြောရမည်ဆိုပါက ပီကင်း၏ အနှစ်သာရသည် တခြား မဟုတ်၊ မော်စီ-တုန်းနှင့် ချူအင်-လိုင်တို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အကျင့်စရိုက်များဖြစ်၏။ သူတို့၏ အရိုက်အရာအား ဆက်ခံခဲ့သည့် တိန်ရှောင့်-ပိန်လို လူစား၏ စိတ်စေတနာ

နှင့် သဘောထားအမြင်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍များ သူတို့ကို အားကျ
ကြမည်ဆိုပါမူကား-

၆

ဤဝတ္ထုကြီး 'ပီကင်း' ကို ရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား
စာရေးဆရာ အန်သိုနီ ဂရေ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဥရောပ၊ အရှေ့
အာရှ နိုင်ငံများ၊ တောင်အာဖရိက၊ ဩစတေးလျနှင့် အမေရိက
နိုင်ငံများ၌သာမက တရုတ်နိုင်ငံများ၌ပါ ရိုက်တာ သတင်းဌာန၏
နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်အဖြစ် လှည့်လည် သွားလာနေထိုင်
ခဲ့ရသော စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

'ပီကင်း'သည် အန်သိုနီ ဂရေ၏ အရောင်းရ အကောင်းဆုံး
စာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်၍ အရှေ့ ဥရောပ တစ်လွှား၌ လူကြိုက်
အများဆုံးသော စာအုပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ၏ အခြားသော နာမည်
ကြီး စာအုပ်များမှာ Hostage in Peking, The Prime Minister
Was A Spy, The German Stratagem, The Bulgarian
Exclusives, The Chinese Assassin, The Bangkok Secret,
The Naked Angles နှင့် Tokyo Bay တို့ ဖြစ်သည်။

သူ တရုတ်နိုင်ငံ၌ သတင်းထောက် လုပ်နေစဉ် အတွင်း
တရုတ် နိုင်ငံတွင်း၌ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေး Cultural
Revolution ဖြစ်ပွားလာခဲ့၏။ တပ်နီ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှ သူ့အား
ဖမ်းဆီးပြီး နှစ်နှစ်ကြာမျှ ထောင်သွင်း အကျဉ်း ချထားခဲ့ကြသည်။
ထိုစဉ်က သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခများအား မှတ်တမ်းတင်ထား
ခဲ့သည့် 'ပီကင်းမှ သုံးပန်း Hostage in Peking' စာအုပ်သည် သူ၏
'ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ' အဖြစ် များစွာ ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

၇

'ပီကင်း'ဝတ္ထုကြီး ဘာသာပြန်ဆိုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံ တချို့ကို ပြောပြချင်မိပါသည်။

ကျွန်တော် စာရေး လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၆၂-ခုနှစ်မှ အစ ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိပါ၏။ ထိုစဉ်က အလုပ်တာဝန်အရ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အရပ်ဒေသ အသီးသီးသို့ ခရီးထွက်ကာ ဒေသန္တရ ခရီးသွား ဆောင်းပါးရှည်ကြီးများ ရေးသားခဲ့သည်။ 'မင်းပြင်ကြီးပိုင်း'၊ 'သမိုင်းသစ် တင်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြသူများ'၊ 'ပင်လယ်ပြာနှင့် ကမာကေး'၊ 'မြစ်ပြင်ပေါ် ဖျော်ရသည့် လုပ်သားကြီးတို့ဘဝ' စသည်တို့မှာ ထိုစဉ်က စာဖတ်ပရိသတ်များ သဘောတွေ့ခဲ့ကြ သည့် ဆောင်းပါးများ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဆောင်းပါး များ၊ ပြည်တွင်းသတင်းများ နိုင်ငံခြားသတင်းများနှင့် ဆောင်းပါးများ ဘာသာပြန်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ပြန်ကြားရေးဌာနမှ မိခင် လူမှု ဝန်ထမ်းဌာနသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ စာပေနှင့် အနေထေးသွား သည်ဟု ပြောမည်ဆိုပါက ပြောနိုင်စရာရှိသော်လည်း ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ကျောင်းမဂ္ဂဇင်း၌ တာဝန်ခံစာတည်း လုပ်ခဲ့ရ သော ကျွန်တော်သည် "စာ မရေးဘဲ မနေနိုင်တော့သည့် စိတ် ရောဂါ" ဝင်ရောက် နေလေပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မဂ္ဂဇင်း များနှင့် သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးများ စတင် ရေးသားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်များမှာ အများအားဖြင့် 'လူမှုရေး ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ' ဖြစ်၏။ 'လူမှုဝန်ထမ်းဆိုတာ'၊ 'လူငယ် သင်တန်းကျောင်း'၊ 'အကျင့်ပျက်သက်ငယ်များ'၊ 'ဆိုးသွမ်း လူငယ်'၊ 'ကလေးသူငယ် ဥပဒေ'၊ 'ကလေးသူငယ် တရားရုံး' နှင့် 'ကလေး သူငယ် တရားသူကြီးဆိုတာ' စသော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ၁၉၇၈-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ ဘဝ လမ်းကြောင်း ပြောင်းနိုင်ရေးအတွက် ပထမဆုံး 'တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ' (ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုတိုများ) စရေးသည်။ ထို့နောက် တွင်မူ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝ တတ်ယနှစ်က အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော စာရေးဆရာ ဆရာဝန် အေးကျေး ကရိုနင် ၏ The Citadel ဝတ္ထုကြီးအား 'ရဲတိုက် အမည်ဖြင့်' ပထမဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထု အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။

'ရဲတိုက်' ပြီးသွားသည့်အခါ 'ဆဌမ သုခဘုံ (ဆဌမ သုခ ရိပ်မြိုင်) The Inn Of The Sixth Happiness'၊ 'ကင်ဗီလီ Camille' 'တက်စ် Tess' စသော ဝတ္ထုကြီးများကို ဆက်တိုက် ဘာသာပြန်

ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် 'ရဲတိုက်'သည် ၁၉၈၃-ခုနှစ်တွင် ထွက်လာခဲ့ပြီး "၁၉၈၃-ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန် (ရသ)" ဆုကို ရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ...။

ထိုအချိန် ထိုအခါမှ စ၍ ကျွန်တော်သည် စာရေးသည့် အလုပ်ကို ယနေ့ထိ အဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင် လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ စာအုပ် ၈၇ အုပ်မျှ ထွက်ခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထားသည့် 'တိုကျို Tokyo Bay' နှင့် 'ပီကင်း Peking' တို့သာ ထွက်ခဲ့ပါမူ ၈၉ အုပ်အထိ ရှိလာ တော့မည်ဖြစ်ပြီး အုပ် ကိုးဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်အုပ်သာ လိုပေတော့မည်။

*

၈

"ပီကင်း" အား စတင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်မှာ ၂၀၀၆-ခုနှစ် မေလ ၇ ရက် နေ့ဖြစ်၏။ ခြောက်လနှင့် ပြီးအောင် လုပ်မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၂၀၀၆-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလကုန်ခန့်တွင် ပြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း-

အထက် တစ်နေရာ၌ ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သော စကားဖြစ်၏။ ကျွန်တော် 'ပီကင်း' ဝတ္ထုကြီးအား ဘာသာပြန်လိုစိတ် ထက်သန် ပြင်းပြခဲ့သည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်မှာလည်း အမှန် ဖြစ်၏။ အခု လက်တွေ့ လုပ်လာသည့် အခါတွင် မူကား၊ ကျွန်တော့် စိတ်တွင် စာရေးချင်စိတ် ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ခန့် အဆက်မပြတ် စာရေးလာခဲ့ခြင်းကြောင့်လား မသိ၊ မတွေးချင် မရေးချင် ဖြစ်နေသည်။ စာရေးနေမည့်အစား နားနားနေနေ နေချင်စိတ်က ပို၍ ထက်သန်နေသည်။

ဤကြားထဲတွင် အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်တွင် အဆုတ်ရောဂါ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် (ဆေးပေးစဉ်က သူ့ပါးစပ်မှ "ဆရာမှာ တီဘီ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက ဆေးလိပ် သောက်ထားတဲ့ အရှိန်ကြောင့် အစက်ကလေးတွေ တွေ့နေရလို့ ဒီဆေးကို သောက်ထားပါ။ ပြီးမှ ဖျက်စိကို ခွဲပါ" ဟု ပြောခဲ့သည်) အေ

ကေ တီဖိုး AKT 4 ဆေးကို ၆ လ သောက်ခိုင်းခဲ့ရာမှ အဆုတ်တွင် ဒဏ်သင့်ကာ အမောရောဂါဒဏ် အပြင်းအထန် ခံနေရပြန်သည်။

ယင်းပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ များစွာ ရင့်ကျက်သော တီဘီ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား စစ်ဆေး ကြည့်ရှု အပြီးတွင် များစွာ ယူကုံးမရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တီဘီ မရှိပါဘဲနှင့် အသက်ကြီးသူအား ဤဆေးကို တိုက်ခြင်းသည် ထိုဆရာဝန်၏ အဆုံးအဖြတ် လွဲမှားမှု တစ်ရပ်ဟုပင် ပြောခဲ့သည်။ အသက် ကြီးသူများအား ထိုဆေး ကြာကြာတိုက်လျှင် မျက်စိများ ကန်းတတ်သည်သာမက အသက်ပါ ဆုံးရှုံးတတ်သည်ဟု ဆရာဝန်ကြီး သုံး လေး ဦးက အခိုင်အမာ ပြောခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထို အမောဒဏ် ကြောင့်လား၊ စိတ်အစွဲကြောင့်လား မသိ ကျွန်တော့်တွင် စာရေးလိုစိတ် မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ယခင်ကလို စာရေးစားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည့် အခါတိုင်း စိတ်အား ထက်သန်မှု မရှိ။ စာရေးနေမည့်အစား ခရီး သွားချင်နေသည်။ စကား ပြောချင်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့် လက်တွင်းရှိ ပီကင်း ဘာသာပြန် စာမူမှာ သုံးပုံ တစ်ပုံခန့် ကျနေပြီ။ ကျွန်တော့် ဇနီးကလည်း ပီကင်း ကောင်းမှန်း သိနေသဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ မထားခဲ့စေချင်။ ဆက်၍ ပြန်ဖို့သာ တိုက်တွန်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး ကိုလည်း ပစ်မထား၊ ပီကင်းကို ဆက်၍ ဘာသာပြန်ရန်လည်း အားပေးသမှု အမြဲပြုသည်။

တစ်ရက်သော် ကျွန်တော် သွားနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ကျွန်တော့် သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျမိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့် စာအုပ်များထဲမှ 'တက်စ်၊ မေတ္တာ နှောင့်ကြိုး၊ တောင်ပုံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များနှင့် လာရာလမ်း လွမ်းမိပါရဲ့' စသော စာအုပ်များကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ဖတ်ဖူးသည်။ ဤသည်မှစ၍ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့် မိသားစုနှင့်ပါ ခင်မင်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် အလွန် ခင်မင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း တစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်နေသည်ကိုပါ သိလာရပါသည်။

*

အသံပြုစုရေးဆရာကြီး ဦးကျော်စွာ၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးကျော်စွာ ဖြစ်သည်။

၉

“အန်ကယ် ဘာသာပြန်နေတဲ့ ပီကင်း ပြီးပြီလား”

လူချင်း ဆုံမိတိုင်း ထိုမိန်းကလေး ထံမှ ကျွန်တော် ကြားလာရသည့် စကား ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ပီကင်း အပေါ်၌ အာရုံ ရောက်လိုက် မရောက်လိုက် ဖြစ်နေသည့် အချိန်ကာလ။ သူက မေးလိုက်သည့်အခါ ပီကင်းကို သတိရလာသည်။ စိတ်မပါတပါနှင့်ပင် ပီကင်းကို ဆက်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး မြင့်ကလည်း ‘ဒေါသမာန်’ နှင့် ‘ဆိုင်ဂုံ’ တုန်းကလိုပင် ပီကင်းကို မြန်မြန် ပြီးအောင် လုပ်ဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းလျက်ရှိ၏။ ကြာလာတော့ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် တစ်ပါတီ တည်းလို ဖြစ်လာသည်။

“အန်တီက ပြောတယ်၊ ပီကင်းဝတ္ထုက သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ပြီးအောင် လုပ်လိုက်ပါလား အန်ကယ်ရဲ့”

“စာရေးချင်စိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အန်ကယ် စိတ်ဓာတ် ကျနေလို့ပါ။ စိတ်ကို ဖြေပြီးလုပ်ရင် စိတ်အား တက်လာမှာပါ”

“ပီကင်း ပြီးသွားရင် အန်တီ စိတ်ချမ်းသာမှာ သေချာတယ် အန်ကယ်ရဲ့၊ ဆက်လုပ်လိုက်ပါ”

ထိုစကားများသည် ထိုမိန်းကလေးထံမှ မကြာခဏ ကြားလာနေရသည့် စကားများ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့် ဇနီးကလည်း ထို စကားမျိုးတွေကို နေ့စဉ် လောက်နီးပါး ပြောလာသည်။ ကျွန်တော် ပီကင်းကို တစ်နေ့ တစ်မျက်နှာပဲရရ နှစ်မျက်နှာပဲရရ ကြိုးစား၍ ရေးသည်။ ထို အတောအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့် ညာဘက် လက်သည် ‘ကိုက်’ လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမောကဝင်၊ လက်ကကိုက် ဖြစ်လာဖန် များသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် သမီးအကြီး မသိတာ၊ သမီးအလတ် မနီလာ (တင်မြတ်မြတ်မိုး)၊ သမီးအငယ် ဇင်မာထွန်းသူ၊ သား သားမက် (အောင်အောင်) နှင့် မြေးသုံးယောက်ထံမှ အကူအညီ တောင်းရသည်။ ကျွန်တော်က ပါးစပ်မှခေါ် သူတို့က လိုက်ရေး၊ သို့သော်လည်း သူတို့ အားမှ ရေးရခြင်းဖြစ်၍ အလုပ်က မတွင်ပါ။ ပြီးတော့

စာရွက် နှစ်ရွက်လောက် ရေးပြီးသွားလျှင် လက်ကိုက်သည်ဟု ညည်းလာကြသည်။ သူတို့တွင် 'ခဲနိုင်ရည်' မရှိကြပါ။

ဤကြားထဲ တစ်ညခင်း ရှစ်နာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ထဲ၌ ချော်လဲသည်။ သံဗန်းတံခါးပေါ် မှောက်လျက်လဲခြင်း ဖြစ်၍ မျက်နှာ ညာဘက် တစ်ခြမ်းတွင် ဒဏ်ရာများ ရသွားခဲ့သည်။ ညာဘက်မျက်ခုံးပါ ကွဲသွားသည်။ ဖြစ်သည့် နေ့မှာ အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့ ဖြစ်၍ နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက် နေ့အထိ၊ ပီကင်းနား မကပ်နိုင်တော့ပါ။ စုစုပေါင်း ၂၉ ရက်မျှ ကြာသည်။

ကျွန်တော် ပီကင်းအား ဆက်ကိုင်သည့် ဤ တစ်ကြိမ်တွင် "မပြီးလို့ မဖြစ်ဘူး" ဟူသော အသိက ကျွန်တော့်အား ဖိအားပေးလျက် ရှိသဖြင့် စာရေးခြင်း အပေါ် စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ်ထားကာ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်သည်။ 'ပီကင်း ပြီးသွားလျှင် စာရေးခြင်း အလုပ်ကို ရပ်လိုက်တော့မည်' ဟူသော စကားကို ရင်ထဲ၌ကျိတ်၍ အထပ်ထပ်ပြောကာ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် ရပ်ဖြစ်မလား မရပ်ဖြစ်ဘဲ နေမလား ဆိုတာကျတော့ ကျွန်တော် ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပါ။

ဤသို့ဖြင့် 'ပီကင်း' ဝတ္ထုကြီးအား ဘာသာပြန် နေသော အလုပ်သည် ၂၀၀၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ည ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် 'ပတ်စာခွာ၍ ဖျာသိမ်းနိုင်' ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'ပီကင်း'နှင့် ကျခါမှ ကျွန်တော့်တွင် ကျေးဇူးစကား ဆိုရမည့်လူတွေ များများစားစား ရှိလာသည်။

ကျွန်တော် ကျေးဇူးစကား ဆိုရမည့် ပထမဆုံး လူမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော့် စာမူများ (ရဲတိုက်၊ ကင်မီလီ၊ ဒေါသမာန် စသော) အား တစ်ခါတစ်ရံ ကြို၍ဖတ်ကာ သူ ဉာဏ်မီသလောက် ဝေဖန်သုံးသပ်၍ စာမူအား ပြီးသွားအောင် လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းခြင်း၊ အားပေးခြင်း စသည်များ ပြုလေ့ ရှိ၏။ အခု 'ပီကင်း' တွင်လည်း သူသည် ထိုနည်းအတိုင်းပင် ပြုသည် ဖြစ်ရာ 'ပီကင်း' မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးသွားခြင်းသည် သူ၏ အားပေးတိုက်တွန်းမှုနှင့် မကင်းပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း 'ပီကင်း' အချိန်မီ ပြီးသွားသည့်အတွက် ကျွန်တော့် ဇနီးအား များစွာ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေ့အကြုံများကို ဖတ်ရှုပါ။

ဒုတိယလူကား ကျွန်တော့် ကျောင်းနေဖက်၊ ကျောင်းသား ရဲခေါင်တပ်ဖွဲ့တွင် ရဲဘော်ရဲဘက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိုထွန်းကြည်၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ထို မိန်းကလေး ကျွန်တော့်အား တိုက်တွန်း ခဲ့သည်မှာ အပေါ်ယံ ရှုပ်တိုက်၍ လောကဝတ်စကား ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တကယ့် စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် ပီကင်းအား ပြီးအောင် လုပ်ဖို့ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအတွက် ဤမိန်းကလေး 'မသီတာ' အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မပြော၍ မဖြစ်ပါ။ 'ပီကင်း'အား အမြန်ဆုံး ပြီးသွားအောင် တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့သော ဤမိန်းကလေး 'မသီတာ'အား ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

ကျွန်တော် ကျေးဇူးစကား ဆိုရမည့် တတိယ လူစုကား ကျွန်တော့် သမီး မသီတာ၊ မနီလာ၊ ဇင်မာထွန်းသူနှင့် သူခင်ပွန်း (သား သားမက် အောင်အောင်) ကျွန်တော့်မြေးများ (မောင်ရဲလင်း၊ မပိုးအိနှင့် မောင်မင်းကို) ဖြစ်သည်။ သူတို့ အုပ်စုသည် ကျွန်တော့် နှုတ်မှ ခေါ်ပေးသည့် 'ပီကင်း'အား လက်နှင့် ရေးပေးခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ပီကင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျေးဇူးစကား ဆိုရမည့် လူ ကုန်ပြီဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပါလိမ့်မည်။ မကုန်သေး ပါ။ နှစ်ဦး ကျန်နေပါသေးသည်။ ထိုသူများကား-

ပီကင်း ရေးနေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ဒဏ်သင့်ထား သော အဆုတ်၏ ဖိအား Pressure ကြောင့် အမော စိတ်လာခဲ့၏။ ချောင်းတွေ အဆက်မပြတ် ဆိုးလာပြီး အိပ်ရေးတွေ ပျက်လာခဲ့၏။ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး ရောင်လာခဲ့၏။ အစားကို ကောင်းစွာ မစားနိုင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ အောင်ရတနာ ဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်ထံ သွား၍ ပြသခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ဆေးကျောင်းသူ ဘဝ ကတည်းက အန်ကယ်ကို သိခဲ့တာပါ။ အန်ကယ်ရဲ့ 'ရဲတိုက်'ကြောင့် ဆရာဝန်ကောင်း ပီသအောင် ဘယ်လို ကျင့်ကြံ နေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည် ခဲ့ရပါတယ်။ ကျောင်းသူ ဘဝ ကတည်းက အန်ကယ်ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူး ချင်နေတာ၊ အခု တွေ့ရပြန်တော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ သိပ်ပြီး မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေရတာဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

ထိုစကားသည် သူ ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူနှင့် ကျွန်တော် 'ပီကင်း' အကြောင်း စကား စပ်မိခဲ့ကြသည်။ "ပီကင်း ဝတ္ထုကြီးကိုသာ ဘာသာပြန်ပြီးခါမှပဲ ကျွန်တော် သေချင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ လောလောဆယ်တော့ နေချင်ပါသေးတယ်" ဟူသော စကားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့မိသည်။ ထိုအခါ သူက အားပေးစကား ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ချမ်းသာအောင် နေသွားဖို့သာ လိုပါတယ်ဟုလည်း မှာသည်။

ကျွန်တော် သူထံ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရောက်သည်။ "ပီကင်း' ပြီးသွားပြီလား အန်ကယ်" ဟု အမြဲမေးသည်။ "ပြီးခါနီးပြီ" ဟုသာ အဖြေ ပေးနိုင်ခဲ့၏။ အခုတစ်ခေါက် ရောက်လျှင်တော့ (ကျွန်တော့် မွေးလ ဒီဇင်ဘာလထဲ တစ်ရက် ရက် ရောက်ဖို့ ရှိနေသည်) "ပီကင်း' ဘာသာပြန်နေတာ ပြီးသွားပြီ ဒေါက်တာ" ဟု အဖြေ ပေးနိုင်တော့မည်။

ဒေါက်တာ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်သည် အလွန် စာဖတ်သော ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ဝေဖန်သမ္မုလည်း ပြုတတ်၏။ စာကို ချစ်မြတ်နိုးလျှင် ထိုစာကို ရေးသည့် စာရေးဆရာအား (လူသားတစ်ဦး အနေဖြင့် အားနည်းချက်တွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ) တန်ဖိုး (Value) ထားတတ်ဟန်လည်း ရှိ၏။

'ပီကင်း'အတွက် ဒေါက်တာ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်အား ကျွန်တော် များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု ပြောပါစေ။

နောက်တစ်ဦးကား-
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး မြန်မာစာပါမောက္ခ၊ ဦးဖေမောင်တင်၏ သမီးကြီး အမေရိကရောက် 'ဒေါ်ကြည်ကြည်တင်' ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် 'ပီကင်း' အား ဘာသာပြန်နိုင်ခဲ့သည်မှာ သူ့ထံမှ 'ပီကင်း' မူရင်း စာအုပ် လက်ဆောင် ရခဲ့၍ဖြစ်ရာ သူ ကျေးဇူးသည် ကြီးလှပါ၏။

မောင်ထွန်းသူ

၂၀၀၆ ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်

ပီကင်းအကြောင်း

၁

'PEKING ပီကင်း' သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက 'ပေ-ပင်း' (Pei-ping) ဟု အမည် တွင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မှ 'ပီကင်း' ဟူသော အမည်ဖြင့် လူသိများကာ ထင်ရှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပီကင်းမြို့တော်၏ လူဦးရေမှာ ၁၉၆၇-ခုနှစ် အတွင်း ခန့်က ၁,၆၀၃,၀၀၀ (တစ်သန်းခြောက်သိန်းသုံးထောင်)မျှ ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၉၈၅-ခုနှစ်တွင်မူ အဆမတန် ထိုးတက် လာခဲ့သော လူဦးရေသည် ၈,၀၀၀,၀၀၀ (ရှစ်သန်း) အထိ ရှိလာခဲ့သည်။ ယခုခေတ်တွင်မူ ပီကင်း၏ လူဦးရေသည် အဆမတန် တိုးတက်များပြား လာနေသည်နှင့်အမျှ မြို့၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုများနှင့် တိုးတက်မှုများမှာလည်း နိုင်ငံတကာ မြို့တော်ကြီးများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလျက် ရှိလေသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ကြည့်ပါက တစ်ချိန်က ပေါင်းစည်း ညီညွတ်ခဲ့ကြသော အမျိုးသားရေးဝါဒီများ (ချန်ကေရှီတ် ဦးဆောင်သည့် ကူမင်တန်တပ်ဖွဲ့များ) နှင့် ကွန်မြူနစ်များ (မော်စီ-တုန်း ခေါင်းဆောင်သည့် တရုတ်တပ်နီများ) သည် နောက်ပိုင်းတွင် သဘောထား ကွဲလွဲကာ အချင်း

ချင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၉-ခုနှစ်တွင် ချန်
ကေ-ရိုက်၏ ကူမင်တန်တပ်များသည် အရေးနိမ့်ကာ ထိုင်ဝမ်
ကျွန်းသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မော်စီ-တုန်း ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူ
နစ် ပါတီက တရုတ်နိုင်ငံအား 'တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ'
အဖြစ် ၁၉၄၉-ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာသိ ကြေညာခဲ့ပြီး၊ နိုင်ငံ၏
မြို့တော်ကို 'ပီကင်း' ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှစ၍
'ပီကင်း'သည် နိုင်ငံတကာ အလယ်တွင် အလွန် အရေးပါ
အရာရောက်သည့် မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့၏။ အထူး
သဖြင့် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် နိုင်ငံရေးအရရော စီးပွားရေးအရပါ
အလွန် အချက်အချာကျသည့် မြို့တော်ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာ
ခဲ့ရလေ၏။

J

ဤလ (၂၀၀၅ ခု ဇူလိုင်) မှစ၍ ဤမဂ္ဂဇင်း 'မိုး'၌ လစဉ်
အခန်းဆက်အဖြစ် ပါလာတော့မည့် 'ပီကင်း'သည် ကမ္ဘာ့စာပေ
လောကတွင် မော်ကွန်းတင်ရလောက်အောင် ထူးခြားထင်ရှား
သည့် ဝတ္ထုရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုအမည် 'ပီကင်း'သည်
တရုတ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် 'ပီကင်း'ကို ယူထားခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့သူ အန်သိုနီ ဂရေ (Anthony
Grey) သည် အရှေ့ ဥရောပနိုင်ငံများနှင့် တရုတ်နိုင်ငံများသို့
ရိုက်တာ သတင်းဌာန၏ နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်အဖြစ်
လှည့်လည် သွားလာနေထိုင်ခဲ့သော စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။

အန်သိုနီ ဂရေ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုကြီးမှာ 'ဆိုင်ဂုံ'
(Saigon) ဖြစ်သည်။ 'ဆိုင်ဂုံ'သည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်
ဖြစ်၏။ ထိုမြို့တော် အမည်ကို ရှေ့တန်း၌ထားကာ ဗီယက်နမ်
ပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေး ဘဝ၊ စီးပွားရေး ဘဝ၊ ဘာသာရေး
ဘဝ၊ လူမှုရေး ဘဝနှင့် စစ်ရေး ဘဝများကို ကလောင်စွမ်း
ထက်ထက်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။

ယခု 'ပီကင်း'သည်လည်း 'ဆိုင်ဂုံ' ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ 'ပီကင်း' ကို ရှေ့တန်းတင်ကာ နောက်ဘက်ရှိ တရုတ် လူမျိုးတို့၏ ၁၉၂၀-ခုနှစ်မှ ၁၉၈၀-ခုနှစ် အတွင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြီး တစ်ရပ်ကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနှစ်ဆယ် နီးပါး ကာလ၏ တရုတ်နိုင်ငံ သမိုင်းကို တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တင်ပြရာ၌ ဝတ္ထု အရေးကောင်းသော အင်္ဂလိပ် စာရေး ဆရာ အန်သိုနီ ဂရော့သည် အဖြစ်မှန်နှင့် အချက်အလက် မှန်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် သုတေသနပြုကာ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး မှ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာ့လူဦးရေ အများဆုံးသော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို တည်ဆောက်ရာ၌ မည်မျှ လောက်အထိ ခက်ခဲပင်ပန်းသည်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြ နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထု 'ပီကင်း' တွင်လည်း 'ဆိုင်ဂုံ' ဝတ္ထုကြီးကဲ့သို့ပင် များပြားလှစွာသော ဇာတ်ကောင်များကိုသာမက အဓိကကျ သော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် 'မော်စီ-တုန်း' (Mao Tse-tung) နှင့် 'ချူအင်-လိုင်' (Chou En-Lai) တို့၏ လှုပ်ရှားမှု များကိုပါ မြင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း တရုတ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်း၌သာမက ကမ္ဘာ့ သမိုင်း၌ပါ ထူးခြား ထင်ရှားသော ဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့ရသည့် 'ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲကြီး ၁၉၃၄-၃၅' (The Long March 1934-35)၊ ၁၉၅၃ မှ ၁၉၅၇-ခုနှစ် အတွင်း ပြည်သူပိုင် သိမ်းခြင်းနှင့် စုပေါင်းလယ်ယာ ထူထောင် ခြင်း ကာလ။ ဒေသအလိုက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အလေးအနက်ထား ပြီး ကျေးလက် ဘုံလယ်ယာမြေ အဖွဲ့များ တည်ထောင်ခဲ့သည့် ၁၉၅၈-၅၉ ကာလနှင့် မော်စီ-တုန်း ဦးဆောင်၍ ပြုလုပ်ခဲ့သော ၁၉၆၆-ခုနှစ် ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေး စသည်များကိုလည်း မြင်ရ တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ် 'ပီကင်း'သည် အန်သိုနို ဂရေ၏ 'ဆိုင်ဂုံ' ကဲ့သို့ပင် ဥရောပ၊ အာရှနှင့် တောင်အာဖရိက နိုင်ငံများ၌ သာမက ဩစတေးလီးယား တောင်အမေရိကနှင့် မြောက် အမေရိက နိုင်ငံများ၌ပါ အလွန် လူကြိုက်များသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထုမျိုးသည် ဤနိုင်ငံတွင်းရှိ လူကြီး လူငယ်၊ ကျားမ မရွေး ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်၏ အာရှနိုင်ငံများထဲမှ မိမိတို့နှင့် အိမ်နားနီးချင်းလည်း ဖြစ်၍ ဘဝလည်း တူသော နိုင်ငံများရှိ ပြည်သူတို့၏ ကြီးပမ်းမှုသမိုင်း ဖြစ်စဉ်များသည် မိမိတို့အတွက် သင်ခန်းစာ ကောင်းများကို ရရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဟော်ထွန်းသူ

၂၀၀၅၊ မေ ၇

***

အနုပညာသည် အစဉ်သဖြင့် အလှကိုသာ အလုပ်အကျွေး
ပြုသည်။ အလှဆိုသည်မှာလည်း ပိုင်ဆိုင်မှု စရိုက်လက္ခဏာ၏
သာယာပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်၏။ အလှမရှိဘဲ မည်သည့် သက်ရှိ
အရာဝတ္ထုမှ မဖြစ်ပေါ် မတည်ရှိနိုင်ဟူသော စကားအရဆို
လျှင် ယင်း ပိုင်ဆိုင်မှု စရိုက်လက္ခဏာသည် ရုပ်ဝတ္ထုဘဝ
အားလုံး၏ သော့ချက် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အနုပညာ ဖန်တီးမှု လုပ်ငန်းတိုင်းသည် ဘဝရပ်တည်ခြင်း၏
သာယာ ပျော်ရွှင်မှုကို မြင်တွေ့ခံစားနေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘောရစ္ဆ ပတ်စတာနက်
'ဒေါက်တာ ရှီဗာပိုး'

***

မူရင်းစာရေးသရာ၏ မှတ်ချက်

ဤဝတ္ထုတွင် တရုတ်စကား ဝေါဟာရများနှင့် အမည်များကို စာလုံးပေါင်းရာ၌ 'ဝိတ်-ဂိုင်းလ်စနစ်' (The Wade-Giles System) ပေါ် အခြေပြုကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အက္ခရာ စာလုံးများဖြင့် စာလုံးပေါင်းထားသည်။ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် အခြား နိုင်ငံများသည် 'ဝိတ်-ဂိုင်းလ်စနစ်'ကို ၁၉-ရာစုနှစ်မှစ၍ ၁၉၇၉-ခုနှစ်အထိ အသုံးများခဲ့ကြသည်။

၁၉၇၉-ခုနှစ်တွင် ပီကင်းအစိုးရသည် နိုင်ငံခြား ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော စာအုပ်များ၌ အသုံးပြုရန် 'ပင်ယင်' (Pinyin) အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အက္ခရာ စာလုံးများဖြင့် စာလုံးပေါင်းသည့် စနစ်သစ် တစ်ခုကို တီထွင်ခဲ့၏။ အခြားနိုင်ငံများကလည်း စနစ်သစ်ဖြင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်စေရန် ထိုစနစ်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဤဝတ္ထု 'ပီကင်း'တွင် ပါရှိခဲ့သမျှ အားလုံးသော ဖြစ်ရပ်များသည် ၁၉၇၉ နှစ်မတိုင်မီက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များဖြစ်၏။ ပီကင်းအစိုးရမှ တီထွင်လိုက်သော 'ပင်ယင်' စနစ်သစ်မှာလည်း နားမလည်သေးသူများအတွက် များစွာ ရှုပ်ထွေးလျက်ပင် ရှိလေရာ ဤဝတ္ထုအတွက် စနစ်ဟောင်းသည်သာ လျှင် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

မာတိကာ

ရှေ့ပြေး
မန်ချက်စတာ
၁၉၂၁

အပိုင် ကပ်
ချီတက်သူများ စုဝေးခြင်း
၁၉၃၁

အပိုင်း နှစ်
ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲ အစပြုခြင်း
၁၉၃၄

အပိုင်း သုံး
ချီတက်သူများ လမ်းကြောင်းပြောင်းခြင်း
၁၉၃၅

အပိုင်း လေး
ချီတက်သူများ၏ အောင်ပွဲ
၁၉၃၅

အပိုင်း ငါး
ချီတက်သူများ တွန့်ဆုတ်ခြင်း
၁၉၅၇

အပိုင်း ခြောက်
ချီတက်သူများ အဆင့်ကွဲခြင်း
၁၉၆၆

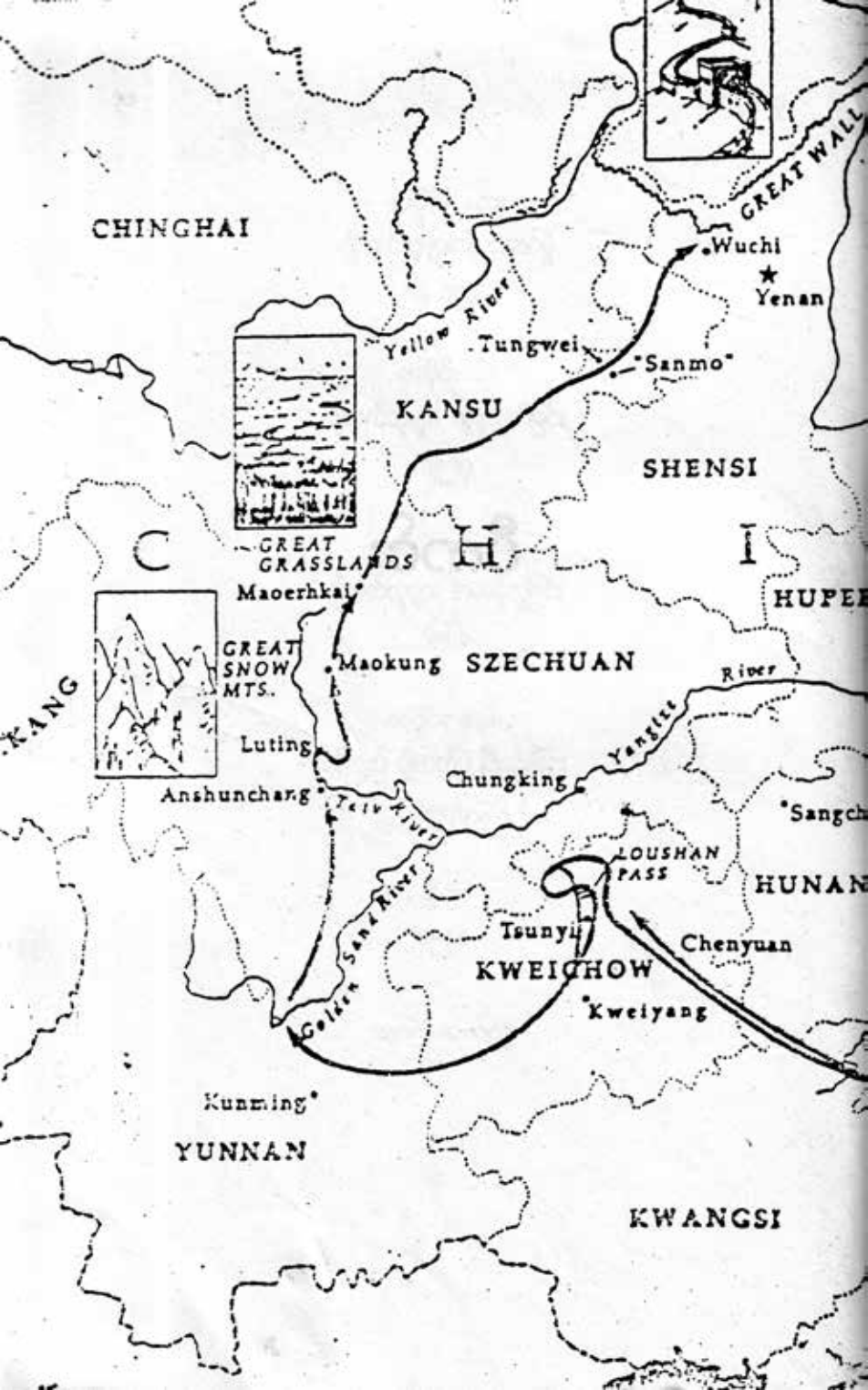
အပိုင်း ခုနစ်
ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲ ပြီးဆုံးခြင်း
၁၉၇၆

နိဂုံး
၁၉၇၈

နောက်ဆက်တွဲ

ပီကင်း

CHINGHAI

GREAT WALL

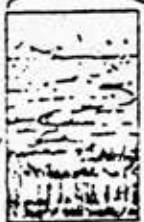
Wuchi
★ Yanan

Yellow River
Tungwei

Sanmo

KANSU

SHENSI

C

GREAT GRASSLANDS

H

I

HUBEI

KANG

GREAT SNOW MTS.

Maokung SZECHUAN

Luting

Yangtze River

Anshunchang

Chungking

Sangch

Teiv River

LOUSHAN PASS

HUNAN

Tsunyu KWEICHOW

Chenyuan

Kweiyang

Kunming

YUNNAN

KWANGSI

Peking

Tientsin

HOPEI

SHANTUNG

YELLOW SEA

ONAN

N

KIANGSU

ANHWEI

Nanking

Shanghai

CHINA

During the Long March

← Central Red Army Route

Places enclosed in quotation marks are fictional and were created by the author.

Yangtze River

CHEKIANG

ngsha

KIANGSI

CENTRAL SOVIET BASE AREA

FUKIEN

oshan

Chenchai

Nanchang

Haichang

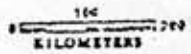
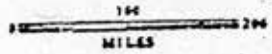
NGTUNG

anton

FORMOSA STRAIT

TAIWAN

Hong Kong

ရှေ့ပြေး
မန်ချက်စတာ

၁၉၂၁

“တရုတ်လူမျိုး အများစုက ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေဟာ မြေကြီးထဲကို ပေ အနက် သုံးပေ အထိ မြင်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေက အပြာရောင်တွေမို့” တဲ့။

အရပ်က မြင့်မြင့်၊ စကားပြောလျှင် အေးအေးဆေးဆေး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ပြောတတ်သော နေလောင်ဒဏ် ခံထားရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နီညို ရောင် သန်းနေသော လန်ကရှိုင်းယား နယ်သား သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထို စကားကို ပြောရင်း ပြုံးလျက် ရှိသည်။

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီ မျက်လုံးတွေကို အသုံးပြုပြီး တရုတ် ပြည်ထဲမှာ ရွှေလာရှာတာလို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးပြာ ပိုင်ရှင်တွေဟာ ရေကြည်ကြည် အောက်ကိုတော့ ဖောက်ထွင်းပြီး မမြင်နိုင်ဘူးလို့ သိနေကြပြန်တယ်”

သာသနာပြု၏ အပြုံးသည် ပို၍ ပီပြင်လာသည်။ ဖြူဖွေးသော သွားများ ကိုပင် မြင်လာရသည်။ သူ၏ ချောမောလှပသည့် ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အာရှ နေနှင့် အာရှ လေ ဒဏ်များ ခံထားရသဖြင့် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေသည်။ ညိုညစ်ညစ် အရောင်များ သန်းနေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခန်းမထဲတွင် သာသနာပြု၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းလက်နေသည်။ သူ ရှေ့မှ ရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေကြသော မန်ကူနီယန်များသည် သူ ပြောနေသည့် စကား လုံး တိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ‘ယန်တွေဇု’- ‘နိုင်ငံခြားသား မကောင်း ဆိုးဝါး’ တွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ကျွန်တော်တို့ သာသနာပြု အဖွဲ့ရဲ့ မိဘမဲ့ ကလေးများ ဂေဟာတွေမှာ ရှိနေကြတဲ့ တရုတ်ကလေးတွေကို သတ်ကြတယ် တဲ့။ ကလေးတွေရဲ့ ဗိုက်ထဲက

အူတွေကို ထုတ်ပြီး ခဲကို ငွေအဖြစ် ထုတ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုကြတယ် တဲ့။

“ပြီးတော့ တရုတ်ပြည်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်လုပ်နေတဲ့ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းတွေရဲ့ စုလစ်မွန်းချွန်း အထွတ်အထိပ်တွေဟာ လေထဲမှာ ရှိနေကြ တဲ့ သူတို့ ဝိညာဉ်တွေကို ချေမှုန်း သုတ်သင်နေကြတယ် တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဗြိတိသျှ အင်ဂျင်နီယာတွေ ဆောက်လုပ်နေကြတဲ့ မီးရထားလမ်းတွေနဲ့ သူတို့ တူးဖော်နေကြတဲ့ သတ္တုတွင်းတွေဟာ မြေအောက်မှာ ခွေနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူး ရှင် နဂါးကြီးတွေကို ပျက်စီးသွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတယ် တဲ့”

ခန်းမ၏ နောက်ဘက် ခပ်ကျကျ သစ်သားခုံတန်းများထဲမှ ခုံတန်းလျား တစ်လုံးပေါ်ရှိ မိဘများကြား၌ ထိုင်နေသော ဂျေကော့ ကဲလ်နားသည် ရုတ် တရက် လှုပ်စိ လှုပ်စိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ဆွစ္စနိုင်ငံသား သူ့ အဖေ ထံမှ ဆင်းသက် ရရှိလာခဲ့သည့်အတိုင်း အပြာရောင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဟောပြောနေသည့် သာသနာပြုအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကို လွှဲကာ သူ့ ခြေထောက်များ အောက်ဘက်မှ ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အသက် ဆယ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော သူ့ စိတ်ထဲတွင် သူ့ မျက်လုံးများသည် သစ်သား ကြမ်းခင်းအောက်မှ မြေအပြင်ကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟု တွေးလျက်ရှိသည်။

စက်မှုမြို့ဖြစ်သော မန်ချက်စတာမြို့၏ မြေအောက်၌ ဘယ်သူမှ မသိ သေးသော အင်္ဂလိပ် နဂါးတွေ ခွေ၍ နေသည်ကို မည်သူ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤသည်မှာ ဂျေကော့ တွေးနေမိသောအရာ ဖြစ်၏။ အင်္ဂလန် မြောက်ပိုင်း ဒေသ၏ ဝါဂွမ်း စက်ရုံ ခေါင်းတိုင်များသည် တလူလူ ထွက်နေသော မီးခိုးလုံးကြီး များကြောင့် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စက်ရုံခေါင်းတိုင် များမှ ထွက်လာနေကြသော ထိုမီးခိုးလုံးကြီးများသည် မီးခိုးငွေ့များ မှတ်ထုတ် လေ့ ရှိသော ထိုသတ္တဝါကြီးများ၏ ပါးစပ်များမှ ထွက်လာနေကြလေသလား။

တကယ်တော့ ထိုစက်ရုံကြီးများနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေစိုက် ရာ ထိုဒေသသည် သူ့ အဖေအား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ၏ ရစ်ဒေသမှ ဥရောပကို ဖြတ်၍ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်လာအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့၏။ သူ့ အဖေသည် ဤနိုင်ငံ ၏ ဤနယ်မြေ ဒေသတွင်းသို့ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း အင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးအဖြစ် အလုပ် လုပ်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မှော်ဆန်သော ထိုနဂါးကြီးများသည် သူ့ အဖေအား ဤဒေသသို့ ရောက် လာအောင် ခေါ်ခဲ့လေသလား။ ထိုနဂါးကြီးများကပင်လျှင် သူ့ အဖေအား

ပန်းထိုး ပန်းချုပ် အတတ်ပညာပိုင်း၌ နည်းပညာသစ်များဖြင့် သင်ကြားပေးနေသော သူ့ အမေ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့လေသလား။

အမြဲတစေ စက်ဆီများ ပေကျဲနေသော အရိုးအဆစ် ကြီးမားလှသည့် သူ့ အမေ လက်များသည် ရင်ခွင်ထက်၌ တင်ထားသည်။ အဖေသည် တခြားလူတွေလို မိုးခါးရေသောက် အကျင့်ရှိသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး စကား အလွန် နည်းသူဖြစ်၏။ ယခု မော့စ်ဆိုက် နောက်ဘက် ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ရောက်နေသည်မှာ သူ့ဇနီး စိတ်ကျေနပ်စေရန် လိုက်လာပြီး ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ အဖေသည် ခန်းမထဲရှိ အခြား လူများနည်းတူ ဟောပြောနေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် စက်ရုံများ ပတ်ပတ်လည်၌ တည်ရှိနေသော မည်းမှောင် ညစ်ပတ်သည့် လမ်းများအတွင်းမှ ဘဝများ၏ ခက်ခဲမှုနှင့် ကြမ်းတမ်းမှုများကို သိရှိနားလည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားတော့ပေ။ သူ့တွင် ခံနိုင်ရည်သည် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မန်ချက်စတာမှာ အမြဲမပြတ် ရွာနေတတ်သော မိုးနှင့် အစဉ်သဖြင့် ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေတတ်သော မြူများကြောင့် နာမည်ဆိုးရှိသော အရပ်ဖြစ်သည်။ အခုလို ၁၉၂၁-ခုနှစ်၏ နွေလယ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာပင် မိုးနှင့် မြူသည် ဒုက္ခပေးလျက် ရှိ၏။ ခန်းမ၏ အပြင်ဘက် ကျောက်စရစ်လမ်းမပေါ်တွင် မိုးသည် အဆက်အပြတ် ရွာချလျက်ရှိသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ပြတင်းပေါက်များမှ ကြည့်လိုက်လျှင် မည်းမှောင်နေသော မိုးကောင်းကင်ကို မြင်နေရ၏။

အကယ်၍များသာ လူတို့၏ မျက်စိများနှင့် မမြင်နိုင်သည့် မြေအောက်မှ နဂါးကြီးများသည် ရာသီဥတု၏ ဆိုးဝါးမှုကို ပြုပြင် ထိန်းချုပ် ပေးနိုင်ကြမည်ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟု ဂျေကော့က တွေးသည်။ အကယ်၍ သာ နေရောင်သည် သူ၏ အပူရှိန်ကို တရုတ်ပြည်မှာကဲ့သို့ မန်ချက်စတာမြို့ပေါ်သို့ လှမ်းမြှူပေးနိုင်မည်ဆိုပါက အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ ရပ်ဝေး ရောက်နေရာမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော သာသနာပြု ပြောပြနေသည့် ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် မန်ချက်စတာမြို့၏ ရာသီဥတုသည် တရုတ်ပြည်မှာလို ကောင်းလာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂျေကော့က တွေးနေမိလေသည်။

“သူတို့က တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ လူသူနဲ့ အလွန် အလှမ်းဝေးတဲ့ အတွင်းပိုင်း ဒေသတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကြေးနန်းတိုင်တွေနဲ့

ဝါယာကြိုးတွေကို 'သံမြွေကြီးတွေ' လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ကြေးနန်းတိုင်တွေပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ မိုးရေတွေ မြေကြီးပေါ် ကျလာတဲ့အခါကျရင် သူတို့က ပြောတယ်။ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေကြတဲ့ လေထုထဲက ဝိညာဉ်တွေရဲ့ သွေးတွေ ကျနေတာတဲ့" ဟူသော သာသနာပြု၏ စကားပြောသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“တကယ်လို့ အငတ်ဘေး ပေါ်လာရင် ဒါမှမဟုတ် မိုးခေါင်ရင် ကျွန်တော်တို့ သာသနာပြုတွေ အပေါ် အပြစ် ပုံချတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကြောင့် ဝိညာဉ်တွေ ဒေါသဖြစ်နေကြပြီလို့ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့က အသိပညာ ဗဟုသုတ နည်းပါးမှုကို လွှမ်းမိုး နှိမ်နင်းနိုင်အောင် မတန်တဆ အားထုတ်ကြရတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံ ဆိုတာကလည်း သိပ်ကို ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ ဒေသဆိုတော့ တစ်နံ တစ်လျား ရောက်အောင် သွားပြီး လုပ်ကိုင် နေရတာပါ။ အလွန်ကို ကြီးကြီး မားမား အားထုတ် နေရတဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်”

ဂျေကော့သည် တရုတ် ဖဲ ဝတ်လုံ အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသည့် သာသနာပြုအား မော့ကြည့်သည်။ သာသနာပြုသည် အနက်ရောင် ဖဲ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည့် ကက်ဦးထုပ်၏ နောက်ဘက်တွင် တရုတ် ကျစ်ဆံမီး အတုသည် တွဲလောင်းကျလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဖြူဖွေး နေသော ဆံပင်များ အပေါ်မှနေ၍ ကက်ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ချင်းစီကို တရုတ်များ လုပ်သလို အင်္ကျီ လက်မောင်းပွ ကြီးများ အတွင်းသို့ ထိုးထည့်ကာ ပရိသတ်ဘက် လှည့်၍ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“တရုတ်ပြည်ထဲမှာ အသက်စွန့် သွားခဲ့ရတဲ့ သာသနာပြု အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လည်း ခင်ဗျားတို့ တောင်တန်းတွေ ကြားမှာ ခရီးသွားရင် အခု ကျွန်တော် ဝတ်သလို တရုတ်လို ဝတ်သွားပါမှ အဲသလို ဝတ်သွားရင် တောင်ထိပ်တွေပေါ်မှာ ပုန်းနေကြတဲ့ တရုတ် ဓားပြတွေက ခင်ဗျားတို့ကို တရုတ်လို ထင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးကြမှာ။ အဲသလို ဝတ်မထားလို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဓားပြတိုက် ခံရမယ်။ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရမယ်။ နောက်ဆုံး အသက်ခံရမယ်”

သာသနာပြု၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေရာမှ တည်သွားသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သာသနာပြု တစ်ယောက် သေသွားရင် နောက် တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း အစားထိုးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်” ဟု အလေးအနက် ပြုသော

လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ကာ အင်မတန် ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး လူဦးရေ အဆမတန် များပြားလွန်းလှတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံကြီးအတွက် အသက်တွေ ပေးအပ်မယ့် လူတွေ အများကြီး လိုတယ်”

ဂျေကော့သည် သာသနာပြု၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြောရောင် မျက်လုံး အစုံသည် သူ့အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ ပြောရန် ရှိနေသည်များကို သူ ပရိသတ်အား ဆက်လက် ပြောပြနေသည်။ သို့တစေလည်း ဂျေကော့သည် ဘာကောင်းကိုမှ မကြား။

သူ စိတ်အာရုံသည် တောင်တန်းကြီးတွေ အုပ်မိုးနေသည့် မြေပြင်ကြီး တစ်ခုပေါ် ရောက်နေသည်။ ထိုမြေပြင်ပေါ်၌ တွန့်လိမ်နေသော နဂါးကြီးများကို မြင်တွေ့ နေရ၏။ ပြီးတော့ တရုတ်လူဆိုး ဓားပြများ။ ဤ မြင်ကွင်းထဲမှာပင် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့စွာ ပူပြင်းလျက်ရှိသော အာရှ နေရောင်အောက်မှ သာသနာပြု။ ထိုသာသနာပြုသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဘေးအန္တရာယ် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ မြေပြင်အောက် ခြောက်ပေ အနက်ထိ ကြည့်ရှုကာ ရွှေများကို ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ပြီးတော့ ခဲများကို ငွေသားအဖြစ် ပြောင်းပစ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ရွှေသို့ တိုးသွားလျက်ရှိလေရာ နဂါးကြီးများနှင့် ဓားပြများသည် သူ တိုးသွား တိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားလျက် ရှိလေ၏။

ဂျေကော့သည် စိတ်ကူးနှင့် ရွှေနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ သူ တွင် သတိ ဝင်လာသည့်အခါ သူ့ အဖေက သူ့ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ အသာ အယာ လှုပ်နှိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် အမေ့ မျက်နှာ . . .

ပရိသတ်သည် ထိုင်ခုံများမှ ထနေကြပြီ။ အလှူခံပုံးသည် လူတိုင်းဆီသို့ လှည့်သွားနေသည်။ သူ့ ရွှေသို့ အလှူခံပုံး ရောက်လာသည့်အခါ ဂျေကော့သည် သူ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သူ့မှန်ဖိုး ပဲနီ နှစ်ပြားကို နှိုက်ယူပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ အမေအား မော့ကြည့်သည်။

“အဲဒါ အိမ်အပြန် ဓာတ်ရထားခလေ သားရဲ့” ဟု သူ့ အမေက ပြော သည်။

“ဒါဆိုရင် သား တရုတ်ပြည်အတွက် မလှူရတော့ဘူးလား” ဟု ဂျေကော့ က ပြန်မေးသည်။

“အမေနဲ့ အဖေ ဓာတ်ရထားခတွေကိုလည်း လှူလိုက်ရင် ရတာပဲ၊ သားတို့ အိမ်ကို ခြေကျင် ပြန်ကြတာပေါ့”

“မိုးတွေ ရွာနေတယ်လေကွာ” ဟု သူ့ အဖေက ပြောသည်။

“ခြေကျင်ဆိုရင် အဖေတို့ နှစ်ပိုင်နီးပါးလောက် လျှောက်ရမှာကွ”

“ဒါပေမဲ့... ဖေဖေရယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

“သားတို့ တရုတ်ပြည်ကိုတော့ ကူညီသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

သူ့ အမေသည် ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများထက်သို့ အုပ်လှနီးပါး ကျနေသော ဆံပင်များကို အသာအယာ လက်နှင့်သပ်ကာ ခေါင်းပေါ် ပြန်တင်ပေးသည်။ သူ့ သား၏ မျက်လုံးအစုံသည် စိတ်အားထက်သန်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြ၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဂျေကော့ ပြောနေတာ မှန်တယ်” ဟု သူ့အဖေက ပြောကာ သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍ အထဲမှ ပဲနီပြား သုံးပြား ယူပြီး အလှူခံပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်က တရုတ်ပြည်ရဲ့ လိုအပ်ချက်လောက် ကြီးမားမယ် မထင်ပါဘူး” ဟုလည်း ထပ်ပြောသည်။

သူတို့မိသားစု ခန်းမထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါ လူတစ်စု ဝိုင်းနေသည့် သာသနာပြုအား ဖြတ်လာရသည်။ သာသနာပြုသည် သူ့ မန်ဒရင်း ဝတ်လုံကြီးကို ချွတ်ကာ သိမ်းလျက် ရှိ၏။ ပရိသတ်အား ပြသရန် ယူလာသည့် တရုတ်အနုပညာ လက်ရာမြောက် ပစ္စည်းများကိုလည်း သိမ်းဆည်းနေသည်။

သူသည် အမှတ်မထင် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ သူ့အား ကြည့်နေသည့် ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။ သာသနာပြု၏ မျက်နှာတွင် ဖျတ်ခနဲ အပြုံးရိပ် သန်းသွားသည်။ သူသည် ဂျေကော့အားကြည့်၍ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

ဂျေကော့သည် ရှက်ရွံ့သော အပြုံးဖြင့် တစ်ချက်မျှ တုံ့ပြန်ပြီးသော် လမ်းမတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ မိဘနှစ်ပါး၏ လက်များကို ဆုပ်ဆွဲကာ ကျောက်ခင်းလမ်းမပေါ်အတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ပြင်းစွာ ရွာချလျက်ရှိသော မိုးကြောင့် လမ်းမသည် ချော်နေသည်။

သာသနာပြု၏ အပြုံးသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ စွဲကျန်နေဆဲ။ စောစောက စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်ခဲ့ရသမျှသော တောင်တန်းကြီးများနှင့် နဂါးကြီးများသည် သူ့ အာရုံတွင် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာနေသည်။

အိမ်အပြန် လမ်းခရီးသည် အချိန် များစွာ ကြာသည်။ သူတို့ အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျေကော့၏ ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော ဆန္ဒသည် ကပ်ငြိ နေလေပြီ။ ထိုဆန္ဒသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်

တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထိုရည်မှန်းချက်သည် သူ၏ ကံကြမ္မာနှင့် သူ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် အရာတစ်ခု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွှဲသွားတော့မည် ဖြစ်၏။

* * *

ထိုအချိန် ထိုကာလနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မိုင်ပေါင်း ခုနစ် ထောင်မျှ ကွာဝေးသော တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းရှိ ရှန်ဟိုင်းမြို့၏ အနောက်တောင်ဘက် ချီဟာရှင်းရှိ နန်းဟူးရေကန်၏ ရေပြင်ပေါ်တွင် အမိုးနှင့် သမ္ဗန် တစ်စီးသည် ဖြည်းဖြည်းသာသာ တိုက်ခတ်နေသော လေနှင့်အတူ ရွေ့ရှားလျက် ချီသည်။

ပေ ငါးဆယ်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော ထိုသမ္ဗန်ပေါ်၌ တရုတ် လူငယ် တစ် ခါးခင်ခန့် လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့သည် ကြာပန်းများဖြင့် အနားသပ်ထားသော တန်ခေပြင်၏ အလှနှင့် အေးဆေးငြိမ်သက်မှု အပေါ်တွင် အလွန် ဝင်စား သာယာနေဟန် ဆောင်ထားကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုးရွက်များ ရက်၍ မိုးထား သည့် အမိုးအောက်၌ ထိုင်ကာ ကြွေကရားထဲမှ ဝိုင်ကို သောက်လိုက်၊ ကန်ဘေး တစ်နေရာရှိ ဆိုင်မှ ဝယ်ယူလာသည့် နန်းဟူးကန် ငါးကင်ကို တူများဖြင့် ယူစား လိုက် လုပ်နေကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အပျော် လာကြသည့် အခြား သမ္ဗန်များနှင့် အလှမ်း ဝေးဝေး နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ သမ္ဗန်ထက်မှ လူငယ်များသည် သူတို့ ထိုင်နေသည့် အောက်မှ စာရွက်စာတမ်းများကို ယူကြသည်။ သတိကြီးစွာ ထား နေသော မျက်နှာထားများဖြင့် စာရွက်များကို ဖတ်၍ လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံ နေကြသည်။

သူတို့သည် ဝတ်လုံရှည်ကြီးများနှင့် ကျွေးနစ် အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြ သည်။ အရောင်အမျိုးမျိုး ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်၏။ နယ်မြေဒေသအလိုက် ဆင်ယင် ဝတ်စားမှုမျိုးဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပေ။ သူတို့သည် ဝေးလံသော မြို့များမှ လာကြခြင်းဖြစ်၍ သူတို့၏ မြို့များမှာ ရှန်ဟိုင်း၊ ပီကင်း၊ ချန်ရှာ၊ ဝူဟန်၊ ကန်တုံ၊ စီနန် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့ မျက်နှာများသည် ဉာဏ်ရည် မြင့်မားခြင်းနှင့် ပညာတတ်ခြင်း တို့ကို ဖော်ပြ နေကြသည်။ သူတို့ထဲမှ အများစုသည် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော အရာရှိ အရာခံများ၊ မူးမတ်များ၊ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများနှင့် အလယ်အလတ် လူတန်းစားများမှ ပေါက်ဖွား လာကြသူများ ဖြစ်၏။ အားလုံးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်တွင်းနှင့် သုံးဆယ်တွင်း ဝင်စ အရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်းတို့အထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပါးပါး ယူနန် အမျိုးသား တစ်ဦးမှာ အများနှင့် တရောတနှော မရှိ။ ခပ်ခွာခွာ ခွဲ၍ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ အရောင် မှိန်မှိန် အပြာနုရောင် ဝတ်လုံအင်္ကျီသည် ကြေမွကာ ခေါက်ရိုးများ တွန့်ကြေ လျက် ရှိသည်။ သူ၏ အနက်ရောင် ဆံပင်မှာ ထူထဲလှပြီး မလျှော်ဘဲ နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပွရောင်းရောင်းဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ဂျစ်ပစ် တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူသလို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့ လက်သည်းများသည် ရှည်လျားနေပြီ ဖြစ်၍ လက်သည်းခွံများ အောက်မှ ကြေးများကိုပင် မြင်နေရ၏။ သူ့မျက်နှာ ပါးတစ်ဖက်တွင် အိုးမည်း လိုလို ဘာလိုလို အစွန်းအထင်းများ ပေရေနေသည်။ ဆွေးနွေးပွဲ တက်ကြွပြီး အသက်ဝင်နေချိန်မှာပင် သူသည် သမ္မန် တစ်ဖက်ကို မှီထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက် ကို ရေထဲ ချထားသည်။ သူ့ ပုံပန်းမှာ ပျင်းရိလွန်း၍ လဲလျောင်းနေသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆွေးနွေးနေသူ တစ်ဦး ရှိလာပါက ထိုသူ့ဆီသို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သော သူ့ အကြည့်သည် စူးရှလှ၏။ လေးနက်လွန်းလှ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဆွေးနွေးနေသူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက် တချို့အပေါ် သဘောမတူဟန် ဖြင့် ခေါင်းတခါခါ ယမ်းနေတတ်သည်။

“ရဲဘော် မော်စီ-တုန်း၊ ခင်ဗျား ဘာမှလည်း မပြောဘူး” ဟု မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် တရုတ်က လှမ်းပြောသည်။ ထိုတရုတ် လူငယ်မှာ စားပွဲငယ်လေး တစ်လုံး၌ ထိုင်၍ အစည်းအဝေးတွင် သဘာပတိ လုပ်နေသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ပျင်းတိပျင်းတွဲပုံဖြင့် လဲလျောင်းနေသူ၏ အပြုအမူပေါ် မကျေနပ်၊ မနှစ်မြို့၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက် ရှိပေ၏။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီနေ့မှာ တရုတ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံး အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်ဖို့ စဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် ဒီအစည်းအဝေး ကို တက်ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တိုင်းဟာ သူ့အမြင် သူ့သဘောထားတွေ ကို တင်ပြမှ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှလည်း အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဟု သဘာပတိက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ပါတီကို တည်ထောင်ရာမှာ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့တဲ့ ရုရှား ဘိုလ်ရှီဗစ်ပါတီရဲ့ နမူနာပုံစံကို အခြေခံသင့်တယ်လို့ အများစုက အဆိုပြု ထားပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို ခင်ဗျား ထောက်ခံမလားဆိုတာ သိပါရ စေ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါ”

ဆံပင်ရှည် ဖုတ်သိုက်နှင့် ဟူနန်နီးစ် အမျိုးသားသည် ကန်ရေပြင်ကို အချိန် အတော်ကြာမျှ ငေးကြည့်နေသည်။ အခြား ကိုယ်စားလှယ်များသည်

သူ လုပ်နေပုံကို ကြည့်ကာ အဖြေမှ ပေးပါတော့မလားဟု သံသယ ဝင်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူသည် ကန်ရေပြင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပုတ်လိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ သဘာပတိအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရဲဘော်ချန်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၂၇ နှစ် ရှိပါပြီ။ တရုတ် နိုင်ငံကို ကျွန်ပြုပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေကြတဲ့ စစ်အာဏာရှင်တွေနဲ့ တိုင်းတစ်ပါး သား နယ်ချဲ့တွေကို ဖြုတ်ချဖို့အတွက် ကျွန်တော် နှစ်တစ်ရာ မစောင့်နိုင်တော့ပါ ဘူး။ လုပ်စရာရှိရင် ဒီနေ့ လုပ်တာပဲ လိုချင်တယ်။ မနက်ဖြန်မှဆိုတာမျိုး မလို လားဘူး။ ဖြစ်ရမယ့် ဟာတွေ မှန်သမျှ အမြန်ဆုံး ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ကျွန်တော် မြင်ချင်တယ်”

မော်စီ-တုန်းသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ အသက်ကို ဝအောင် ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ပြောစရာရှိသည်များကို ဆက်ပြောသည်။

“ရုရှားဘိုလ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ တော်လှန်ရေးအပေါ် ကျွန်တော့်ရဲ့ အထင်ကြီးမှု တွေဟာ အကန့်အသတ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ တရုတ်ဟာ ရုရှား မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်တွန်းနေတာ တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ အရင်းရှင်ဝါဒကို ဖြိုဖျက်ပစ်ပြီး လူလတ်တန်းစားတွေရဲ့ အာဏာရှင် နေစ် တစ်ခု တည်ထောင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ မြို့ကြီးတွေက အလုပ်သမားတွေကို ပထမဦးစွာ စည်းရုံးပါတဲ့။

“ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက သိပ်ပြီး ခေတ်နောက်ကျတဲ့ နိုင်ငံဖြစ် လေတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မြို့အလုပ်သမားက နည်းနည်းပဲ ရှိနေတယ်။ တရုတ် တစ်ရာမှာ ရှစ်ဆယ်က လယ်သမား ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးရဲ့ တာဝန်ဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ လူအားလုံးပေါ်မှာပဲ တည်မှီ သင့် တယ်။ လူနည်းစုပေါ်မှာသာ အမှီပြုလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် တော် လှန်ရေး တစ်ရပ် ဖြစ်လာဖို့ စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ရဲဘော် မော်” ဟု သဘာပတိက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ အချိန်ရှိသမျှ သတိကို ရှေ့တန်းတင် ပြီး စဉ်းစား နေကြရပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါတီသစ်ကို ဘိုလ် ရှီဗစ် မှုတွေပေါ် အခြေခံပြုပြီး ဖွဲ့စည်းကြမယ်၊ ကမ္ဘာ့ ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ လည်း ဆက်သွယ်ထားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပါတီအတွက် ပိုပြီး အကျိုးများဖို့ ရှိနေပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပါတီရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို မော်စကိုက

သိနေအောင် မှန်မှန် အစီရင်ခံသွားမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က သူတို့ နိုင်ငံတွင်းမှာ အောင်မြင်တဲ့ တော်လှန်ရေးကြီး တစ်ရပ် ဆင်နွဲခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ ဆီက ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှု၊ ကူညီမှုနဲ့ ထောက်ခံမှုတွေကို ရလာဖို့ ရှိနေပါတယ်”

“ခင်ဗျား မေ့သွားပြီလား။ ပါတီရဲ့ ကွန်ဂရက်ဟာ ရှန်ဟိုင်းမှာ အကြီး အကျယ် အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ပျက်စီးလုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ် မဟုတ် လား” ဟု ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးက မေးသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သတိထားပြီး နိုးနိုးကြားကြား မရှိကြဘူးဆိုရင် ပုလိပ်သတင်းပေးက ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်လို့ ဟာ သမ္မန်ပေါ် ရောက်နေကြတာ။ သမ္မန်က ရေလယ်မှာ အန္တရာယ် ပြုနိုင်တဲ့ နားတွေ၊ မျက်လုံးတွေနဲ့ အလှမ်းဝေး နေလို့သာပေါ့။ ဒါတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ သတိ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

သဘာပတိက ထိုကိုယ်စားလှယ်၏ စကားကို အလေးအနက် ပြုသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါတီသစ်ကို ရုရှား ဘိုလ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖွဲ့စည်းသွားဖို့ဆိုတဲ့ အကြံပြု တင်ပြချက် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီတင်ပြချက်ကို ဟူနန် ကိုယ်စားလှယ် သဘောတူ လက်ခံတယ်လို့ ယူဆရမလား” ဟုလည်း မေးသည်။

ဟူနန် အမျိုးသား လူငယ်သည် ချက်ချင်း အဖြေ မပေးဘဲ တုံ့ဆိုင်း နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည့်ပုံဖြင့် သမ္မန်ဘေး တစ်ဖက်ကို ပြန်မိုလိုက်သည်။ “အကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်” ဟု သဘာပတိအား မော့မကြည့်ဘဲ အဖြေ ပေးသည်။

သဘာပတိသည် သူ့ ရှေ့မှ စာရွက်များကို လှန်ကာ ‘တွမ် ချမ် တန်း’ ခေါ် ‘တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ’ အတွက် ကြိုတင် ရေးဆွဲထားသည့် ဥပဒေ အကြမ်းများကို လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ဖတ်ပြနေသည်။ ဆွေးနွေးသံများသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာနေသော်လည်း ဆံပင် ဖုတ်သိုက်နှင့် ကိုယ်စားလှယ်၏ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးသံကိုမူ လုံးဝ မကြားရချေ။

သူသည် စောစောကလိုပင် သမ္မန်၏ ဘေးတစ်ဖက်ကို မှီကာ လက် တစ်ဖက်ကို ကန်ရေပြင်ထက်သို့ ချထားသည်။ ပျင်းရိလေးကန်သော အမူအရာ သည် သူ့ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ သမ္မန်သည် ဝင်လုဆဲ နေဆီသို့ ရွှေ့ရှားသွားလျက် ရှိ၏။

သူ့ အကြည့်သည် ဂနာမငြိမ်သေး။ သူ့ စိတ်တွင် အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ် နှင့် အင်အားသစ်များ ဝင်လာစေရန် ကြံဆ ရှာဖွေနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူသည် ကန်ရေပြင်ထက်မှ အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင် ရောစွက်နေသည့်

ကြာပန်းများအား ဝေးမော ကြည့်ရှုနေသည်။ ရေကန်အား ကလနားသပ်ထား
 သည့် ထင်ရှားပင်များဆီသို့လည်း လှမ်းကြည့်သည်။ အလွန် အလှမ်းကွာဝေး
 သည့် နေရာမှ မြူများ ဆိုင်းနေသော တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဆီမှ တောင်တန်း
 များဆီသို့လည်း လှမ်းမျှော်နေသည်။

* * *

အပိုင်း တစ်

ချိတက်သူများ စုဝေးခြင်း

၁၉၃၁

၁၉၃၁-ခုနှစ် တရုတ်နိုင်ငံသည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် အလွန် မတည်ငြိမ်သော ကာလဖြစ်သည်။ နိုင်ငံအဝန်းတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ အနောက်တိုင်း နိုင်ငံမှ လူများသည် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်များ၏ အလယ်ခန့်က သူတို့ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ကြသည့် 'စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့များ' တည်ရှိရာ နယ်မြေဒေသများအတွင်း၌ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့သော ကိုလိုနီ စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ် စိုးမိုးနေကြသည်။

မပြီးဆုံးသေးသော တော်လှန်ရေး တစ်ရပ်မှာလည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ် အလွန် ရှုပ်ထွေးသည့် နှစ်နှစ်ဆယ် ကာလအလွန်တွင် ဆိုးဝါးသည်ထက် ဆိုးဝါး ညံ့ဖျင်းလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် အမျိုးသားဝါဒီတို့၏ ပြည်တွင်း စစ် အဖြစ်သို့ အသွင် ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။

၁၉၁၁-ခုနှစ် တော်လှန်ရေးမှာလည်း နိုင်ငံခြား အင်အားကြီး နိုင်ငံများက တရုတ်ပြည်တွင်းရေးတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်မှုများကြောင့် ကြီးထွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်း ဖြစ်ရပ်များသည် နှစ်ပေါင်းလေးထောင်မျှ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးနိုင်ခဲ့သော လူမျိုးတစ်မျိုး အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ အမွေဆက်ခံ ရရှိထားသည့် ယဉ်ကျေးမှု၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားမှုနှင့် အခြား အခြားသော ယဉ်ကျေးမှုများထက် သာ လွန်သည်ဟု နားလည် သဘောပေါက်နေသည့် လူမျိုးတစ်မျိုး

အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလွန် ခါးသီးနာကြည်းဖွယ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ပေသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ မူလအမည်မှာ 'ချန်ကုအို' ဖြစ်၍ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'အလယ်နိုင်ငံတော်' သို့မဟုတ် 'ဗဟိုနိုင်ငံတော်' ဟု ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း ခေတ်အခါက ဤနိုင်ငံတော်၏ ကေရာဇ် ဘုရင်များသည် အာရှ အိမ်နားနီးချင်း နိုင်ငံများမှ နှစ်စဉ် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဆက်သသည်ကို ခံယူခဲ့ကြ၏။ ဤ ခံယူမှုသည် မိမိတို့၏ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားခြင်းကို ဖော်ပြခြင်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့တစေလည်း တရုတ်နိုင်ငံ မဟာပညာရှင်ကြီးများ၏ ဒဿနိက အမြင်များသည် လည်းကောင်း၊ တရုတ် မျှမတ်အနွယ်ဝင် စာပေပညာရှင်ကြီးများ၏ နက်နဲ သိမ်မွေ့သော ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာရပ်များသည် လည်းကောင်း၊ တရုတ်နိုင်ငံ၏ စစ်သည် အရေအတွက် အလွန် များပြားသည့် စစ်တပ်ကြီးများသည် လည်းကောင်း အနောက်တိုင်းမှ လူမျိုးများအား ခုခံ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ကြပေ။

ဆယ့်ကိုးရာစု နှစ်အတွင်း စက်မှုတော်လှန်ရေးကို အမှီပြု၍ အင်အားသစ်များဖြင့် တန်ခိုးတက်လာသော ဥရောပလူမျိုးများသည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးမှ နယ်ပယ်ဒေသ အများအပြားအား လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများအဖြစ် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူခဲ့ကြလေရာ တရုတ်နိုင်ငံ အနေဖြင့် တွန်းလှန် နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ကြချေ။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ ရွှေ့ ကျောက်စိမ်း၊ ပိုးထည်နှင့် လက်ဖက်ခြောက် စသော ကုန်ပစ္စည်းများသည် အနောက်နိုင်ငံသားများအတွက် မတွန်းလှန် မဖယ်ရှားနိုင်သော ငါးစာများ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ လူသားကမ္ဘာ၏ လေးပုံတစ်ပုံမျှ ရှိသော တရုတ် လူဦးရေ သန်းလေးရာမှာလည်း ကမ္ဘာ့ အကြီးဆုံးနှင့် အလားအလာ အကောင်းဆုံးသော တစ်ခုတည်းသော ဈေးကွက်ကြီးအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိလေသည်။

ဥရောပသားများသည် သူတို့၏ သံမဏိထည် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများ၊ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အမြောက်အမြား

ထုတ်လုပ်ထားသည့် စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများ၊ မီးရထားများနှင့် မီးရထားလမ်းများ၊ ကြေးနန်းများကို ပြကာ ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူမျိုးများအား ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့် ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်ကိုးရာစု ကုန်ဆုံးချိန်တွင် အဘက်ဘက်၌ ချည့်နဲ့နေပြီ ဖြစ်သော တရုတ်နိုင်ငံသည် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမား အင်အားကြီး နိုင်ငံများကြား၌ လူစရာ၊ ယက်စရာ နေရာဒေသ တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ အနေဖြင့် လည်း တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းမှ ရနိုင်သမျှ အရာအားလုံးကို အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အရွေးအမူး ဝိုင်း၍ လုကြသည်။

ယင်းတို့အထဲတွင် ဗြိတိန်သည် တရုတ်နိုင်ငံအား ၁၈၄၀-ခုနှစ် ဘိန်းစစ်ပွဲ အပြီးတွင် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များနှင့် ကုန်သွယ်ရေးအတွက် ဆိပ်ကမ်းမြို့များကို ဖွင့်လှစ်ပေးရန် အတင်းအကျပ် စေခိုင်းခဲ့သော အဦးဆုံး နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့၏။ ဗြိတိန်သည် ပထမဆုံး ဟောင်ကောင်ကျွန်းအား ကိုလိုနီနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ အဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

ရှန်ဟိုင်း၊ ကန်တုံနှင့် တိန်ဆင်း စသော မြို့များမှာလည်း ဥရောပတိုက်သားများ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးရာ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ မြို့များ ဖြစ်လာသည်။ ထိုမြို့အားလုံး နိုင်ငံခြားသားများ ကြီးစိုးရာ မြို့များဖြစ်လာသည်။ ဥရောပ နိုင်ငံသားများသည် သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းကာ သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ခါးပိုက်ဆောင် ပုလိပ်အဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်၍ သူတို့၏ လုံခြုံရေးနှင့် သူတို့၏ အကျိုးများ ကာကွယ်ရေးကို ဆောင်ရွက်ကြသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်အစိုးရများသည် အဘက်ဘက်တွင် အင်အား ချည့်နဲ့လျက် ရှိလေရာ တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ လုပ်သမျှကို ခံခဲ့ကြရသည်။ မီးရထားလမ်းများ ဖောက်လုပ်ခြင်းနှင့် သတ္တုတွင်း တူးဖော်ခြင်း စသည် လုပ်ငန်းများ၌ သာမက နေရာတိုင်း လုပ်ငန်းတိုင်းတွင် အထူး အခွင့်အရေးများ ရယူခံစားကာ 'အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ' အဖြစ် ခံယူကြသည်။

အခြားသော ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းများတွင်လည်း သူတို့သာ လျှင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးထားပြီး အခွင့်အရေးဟူသမျှကို တရား ဥပဒေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဩဇာ အာဏာဖြင့် လည်းကောင်း အတင်း အဓမ္မ အနိုင်အထက် ပြု၍ ခြိမ်းခြောက်၍ ရယူခံစား ကြသည်။

ထို့ပြင်လည်း ပီကင်းအား အသာစီး ယူထားသည့် စာချုပ် အများအပြားကို ချုပ်ဆိုကာ အတင်းအဓမ္မ လိုက်နာစေခြင်း များလည်း ရှိခဲ့၏။ တရုတ်အစိုးရအနေဖြင့် နိုင်ငံခြားသား ခရစ်ယာန် တရားဟော ဆရာများအား တားမြစ် ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုဘဲ တံခါး မရှိ၊ ဓားမရှိ သွားလိုရာ သွား၍ ဟောလိုရာ တရား ဟောခွင့်ကို ပေးစေခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံ တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာနေသည့် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုများ အရေအတွက်သည် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ ဝင်ရောက် လာချိန်မှစ၍ လျင်မြန်စွာ တိုးတက် လာခဲ့သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ စာသင်ကျောင်း များ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာများနှင့် ဆေးရုံများသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့များနှင့် အတွင်းပိုင်း နယ်မြေဒေသ များစွာ၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ကူးပြောင်း ဝင်ရောက်လာသည့် တရုတ်လူမျိုး အရေအတွက်မှာမူ သန်း ပေါင်း ရာကျော်နေသည့် တစ်နိုင်ငံလုံး လူဦးရေနှင့် နှိုင်းယှဉ် တွက်ချက်လိုက်သည့်အခါ အစဉ်သဖြင့် အလွန်အမင်း နည်းပါးလျက်ပင် ရှိသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုများ၏ ပြင်းပြသော ဆန္ဒနှင့် ထက်သန်သော စိတ်များမှာမူ လျော့နည်း ကျဆင်းသွားသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖြစ်ပွား ခဲ့သည့် နိုင်ငံခြားသား တိုင်းတစ်ပါးသားများအား ဆန့်ကျင် သည့် 'ဘောက်ဆာ ပုန်ကန်မှု' တွင် ပုန်ကန်သူများသည် ဥရောပသား သာသနာပြုများကိုသာမက သူတို့၏ ဇနီးများနှင့် သားသမီး အများအပြားကိုပါ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ တရုတ်

ခရစ်ယာန်များကိုလည်း ထောင်နှင့်ချီ၍ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ဤအရေးအခင်းသည် နိုင်ငံခြား ခရစ်ယာန် သာသနာပြုများအား မောင်းထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ကြပေ။

နောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာ ၁၉၁၁-ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံး ဧကရာဇ်ဘုရင်အား ပြည်သူ့သမ္မတ စနစ်ကို လိုလားသူများက တော်လှန်ပြီး ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်မျှ တရုတ်နိုင်ငံအား အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် ဧကရာဇ်ဘုရင် အုပ်ချုပ်မှုစနစ်သည် နိဂုံးချုပ် သွားခဲ့ရလေ၏။

သို့တစေလည်း ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်-ဆင် ခေါင်းဆောင် ခဲ့သည့် ပြည်သူ့သမ္မတစနစ် လိုလားသူများ၏ ထိုတော်လှန်ရေး သည် ဘုရင်စနစ်အား ချုပ်ငြိမ်းစေခဲ့သော်လည်း တရုတ်နိုင်ငံ ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေး တည်တံ့ ခိုင်မြဲ ရေးကို ပြန်လည် တည်ဆောက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။

ယင်းကဲ့သို့ တည်ဆောက် ပေးနိုင်ရမည့်အစား ဤတော် လှန်ရေးသည် တစ်မျိုးသားလုံးအား ဗရုတ်သုတ်ခဲ ဖြစ်သွား စေခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားသားများ အုပ်စိုးနေသော စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့များ၏ ပြင်ပ၌ ကျန်ခဲ့သည့် ဧကရာဇ်ဘုရင် တပ်မှ တပ် အကြွင်းအကျန်များ၏ တပ်မှူးများသည် နယ်မြေဒေသ တွင်းရှိ ပြည်သူအများက ကြောက်ရွံ့နေကြရသည့် စစ်ဘုရင်ခံ များ ဖြစ်လာကြလေသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ရှေးခေတ်ဟောင်းစနစ်ဆီသို့ ပြန်သွားလိုသော ဖောက်ပြန်ရေးသမား များမုတ်များနှင့် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဖက်တွယ်နေလိုသော မြေရှင်များသည် တရုတ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ပြည်သူတို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်အောင် ဧကရာဇ်ဘုရင် ခေတ်ကလို မြင်မြင်သမျှ အရာ ရာတိုင်းကို ကြောက်ရွံ့နေအောင် ပြုလုပ်ထားသည်။

၁၈၉၃-ခုနှစ် အတွင်းက တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဆွန်ယက်-ဆင်၏ကူမင်တန် ပါတီ သို့မဟုတ် အမျိုးသားပါတီ သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအား လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ပါတီ၏ ဩဇာကို ကွန်မြူနစ်တို့အပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ကူမင်တန်ပါတီတွင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ မရှိ၍ ဖြစ်၏။

မော်စကို နှင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံမှုများ တိုးတက်လာသည့်အားလျော်စွာ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များ၏ အစောပိုင်းကာလများတွင် ကူမင်တန်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်များ စတင် တည်ထောင်ကာ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလာခဲ့ကြသည်။

ဆွန်ယက်-ဆင် သေဆုံးသွားသည့် ၁၉၂၅-ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့နေရာကို ဆက်ခံခဲ့သူ ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် ရုရှားဘိုလ်ရှီဗစ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ရုံမျှမက ၁၉၂၁-ခုနှစ်ကမှ စတင် တည်ထောင်ထားခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုပါ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ ကူမင်တန် အဖွဲ့ကိုလည်း လက်ယာဝါဒီ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ လှုပ်ရှားမှုအဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်း ပစ်လိုက်လေ၏။

၁၉၂၇-ခုနှစ်တွင် ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် ရှန်ဟိုင်းမြို့ပေါ်မှ ကွန်မြူနစ် အလုပ်သမားများအား ထောင်နှင့်ချီ၍ ရက်စက်စွာ သက်ဖြတ်ပစ်ခြင်းအားဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့ အပေါ်၌ သစ္စာဖောက်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ကူမင်တန်တပ်များသည် ပီကင်းမြို့ မြောက်ဘက်ဒေသ ဆီသို့ ချီတက်ကာ ထိုနယ်မြေဒေသအတွင်းမှ တစ်တော တစ်ကြက်ဖ၊ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း လုပ်နေကြသော စစ်ဘုရင်များအား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းပစ်သည်။ ထို့နောက် တရုတ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးသည် 'ဂျင်နရယ် လစ်ဆီမို' (စစ်သေနာပတိ ချုပ်ကြီး) ချန်ကေ-ရှိုတ် လက်အောက်၌ စည်းရုံးမိပြီဟု ကြေညာ ခဲ့လေသည်။

နန်ကင်းမြို့အား အခြေပြုထားသည့် ချန်ကေ-ရှိုတ်အစိုးရအား ကွန်မြူနစ်တို့က လက်မခံခဲ့ကြပေ။ ကွန်မြူနစ်တပ်ဖွဲ့များသည် တောင် အလွန်ထူထပ်သော ကေးလက် ဒေသများ ဆီသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ခြေကုပ် ယူသည့် နယ်မြေဒေသများမှာ တရုတ်နိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်

ပိုင်း ဒေသများ ဖြစ်၏။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့ အုပ်ချုပ်ရာ နယ်မြေကို တည်ထောင်ပြီးသော် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဆိုဗီယက် များဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

တရုတ်နိုင်ငံ လူဦးရေ၏ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် မြေမဲ့ ယာမဲ့ လယ်သမားများ ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့၏ ဆိုဗီယက်များ နယ်မြေ၌ မြေရှင်ကြီးများ၏ လယ်မြေများကို သိမ်းယူကာ ထိုမြေများပေါ်၌ လယ်သူရင်းငှားများအဖြစ် လုပ် ကိုင်နေကြသော လယ်သမားများအား ဝေငှပေးသည်။

ပေါ်ပေါက်လာသည့် အကျိုးကား လယ်သမားများသည် ကွန်မြူနစ်တို့အား ထောက်ခံကာ လက်တွဲလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအတောအတွင်း ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် သူ၏ အမျိုးသားပါတီ စစ်တပ်များအား ကွန်မြူနစ်တို့အားတိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်ရာမှ စ၍ ပြည်တွင်းစစ်သည် အဆမတန် ကြီးထွား လာခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်တို့၏ အင်အားသည် လူ့ အရေ အတွက်ရော လက်နက်အင်အားပါ ချန်ကေ-ရှိုတ်၏ ကူမင်တန် ထက် နိမ့်ကျသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ပြောက်ကျား စနစ်ကို စနစ်တကျ သုံး၍ ခေါင်းမာစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။

၁၉၃၁-ခုနှစ် အတွင်းသို့ ဝင်စအချိန်တွင် ယနေ့ခေတ် သုံးသပ်သူများ မမြင်နိုင် မဆန်းစစ်နိုင်သော အခြေအနေဆိုး များသည် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် တရုတ် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အင်အားနှင့် မျှော်မှန်းချက်များကို မည်သူမှ ခန့်မှန်းနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။

သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က တရုတ်နိုင်ငံတွင်း၌ တည်ရှိနေခဲ့ သော အလွန် ရှုပ်ထွေးသည့် အကြောင်းခြင်းရာများနှင့် မျှော် မှန်းချက်များသည် အနောက်နိုင်ငံသား စွန့်စားသူ လူဖြူများ အား ထိုအရေးအခင်းများကြားသို့ ဝင်၍ အကျိုးအမြတ် ရှာဖွေ ရန် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေနေကြသော လူတန်းစား အသီးသီး သည် ထိုစဉ်က စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့များ၌ စုပြုံ၍ တိုးနေရာ မှ ဆူပူထကြွလျက်ရှိသော နိုင်ငံကြီး၏ အခြေအနေများအရ

ပေါ်လာမည့် အခွင့်ကောင်းများကို ရယူနိုင်ရန် နေရာ အနှံ့ အပြားသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ယင်းတို့အထဲမှ ပို၍ ရဲရင့်ပြီး သတ္တိကောင်းသော လူများ သည် နိုင်ငံတကာ၏ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ သတ်မှတ် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် နယ်မြေဒေသများကို ကျော်လွန်ကာ အတွင်းဘက်ပိုင်း ဒေသများအထိ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ယင်း တို့ အထဲတွင် လုံးဝ အကာအကွယ် မရှိပါဘဲနှင့် အလွန် ဘေး အန္တရာယ်များသော နိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းအထိ သွားခဲ့ကြသော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးများကား သတ္တိ အလွန်ကောင်းသူများ ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ယင်းတို့ကား တခြားသူများ မဟုတ်။ သာသနာပြုများပေတည်း။

* * *

ရာပေါင်းများစွာသော ပါဟိုင်း အမျိုးအစား ဝက်များသည် 'တိုမီကို မာရူ' သဘော၏ ကုန်းပတ်နောက်ဘက်ရှိ မိုးမခသစ်သား လှောင်ချိုင့်ကြီးများအတွင်း၌ အကျဉ်းကျလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ အော်မြည်လျက် ရှိကြလေ၏။

'တိုမီကို မာရူ'သည် တန်ချိန် တစ်သောင်းမျှရှိသော ဂျပန် ကုန်တင် သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသည် လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသော 'အရှေ့ ထရုတ်ပင်လယ်' ရေပြင်ထက်၌ ပြေးသွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ သင်္ဘောမှာ တစ်လံ အူရီမှ ရုန်ဟိုင်းသွား သင်္ဘောဖြစ်၍ ခုနစ်ပတ်ခရီးစဉ်၏ ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက် တော့မည် ဖြစ်သည်။

သစ်သားလှောင်ချိုင့်များမှာ ဟေနန်ရေလက်ကြားနှင့် အနီးဆုံး ပါဟိုင်း ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်စဉ်က ကူလီများက လှောင်ချိုင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်ပေး ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စုပုံပြီး ချထားသည့် လှောင်ချိုင့်များထဲတွင် ဝက်လှောင်ချိုင့် များသာမက ဘဲနှင့် ကြက်ခြင်းများလည်း ပါသည်။ ယင်းတို့၏ ကြားရှိ လမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။ ခြင်းများထဲမှ ကြက်များနှင့် ဘဲများသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက် ရှိကြလေရာ ဝက်သံများနှင့်ရောကာ သောသောညံလျက် ရှိလေ သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားသည့် တရုတ်လူငယ် အမျိုးသား တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေရာမှ တိရစ္ဆာန်များအား စောင့်ကြည့်နေသည့် ကူလီတစ်ယောက် ထံ ရောက်လာပြီး စကားစမြည် ပြောလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဝက်သံ ကြက်သံနှင့် ဘဲသံများသည် တိုး၍ ဆူညံလာသည်။

မျက်နှာ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ပိုင်ရှင် ဥရောပသား တစ်ဦးသည် တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လာနေသည်။ သူသည် ဥရောပဝတ်စုံနှင့် အာရှသားများအား ကူလီတစ်ယောက်နှင့် ရပ်၍ စကားပြောနေသည်ကို မြင် သည့်အခါ သူ့အား မမြင်နိုင်မည့် နေရာတစ်ခုမှ ရပ်ကာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဂျေကော့ ကဲလ်နား၏ ဒုတိယတန်း အခန်းသည် ပဲ့ပိုင်း၏ အောက်ဘက် ၌ တည်ရှိသည်။ ဂျေကော့သည် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော အိပ်စင်ထက်၌ လဲလျောင်းကာ အခြေခံ တရုတ် ဘာသာစကားသင် စာအုပ်ကို ဖတ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ဝက်များ၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသံများကို သတိမထားမိ အောင် ကြိုးစားကာ စာအုပ်ထဲ၌ စိတ်ဝင်စားနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

တစ်ချိန်က ကလေးသူငယ်မျှသာ ရှိသေးသော ဂျေကော့၏ စိတ်အာရုံ သည် နေလောင်ထားသော မျက်နှာပိုင်ရှင် တရုတ်သာသနာပြု တစ်ဦး၏ စကား များပေါ် စိတ်ဝင်စားကာ တရုတ်နိုင်ငံဆီသို့ ရောက်ချင်သောဆန္ဒ အလွန်အမင်း ပြင်းပြထက်သန်ခဲ့ရ၏။ ထိုစိတ်နှင့် ထိုဆန္ဒသည် သူ့အား မီးကဲ့သို့ ပူလောင်စေ ခဲ့၏။

အခုတော့လည်း ဂျေကော့၏ အသက်သည် နှစ်ဆယ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ အရပ် အမောင်းမှာ ခြောက်ပေပင်ကျော်နေခဲ့ပြီ။ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်သွယ်သွယ် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်တွင် သူ့ မျက်နှာထားသည် ဘာကိုမဆို အလေးအနက် ထားမည့် အသွင်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။ အခုလည်း သူ့ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခု ကို အပိုင်အနိုင် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ခပ်တိုတို ခပ်ပါးပါးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်ထားသော ဆံပင်၏ အလှသည် သူ၏ ဆွေစွနိုင်းငံသား အဖေ ထံမှ ဆက်ခံရရှိထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒအရ တရုတ်ပြည်သို့ သွားမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် တစ်လဘူရီမှ မီးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့သည်ကို မမေ့နိုင်သေး။ သူ ထွက်လာခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်၏။ ထိုခရီးရှည်ကြီး၏ ရှေ့ရေးကို တွေးကာ ခရီး တစ်လျှောက် လုံး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် အဖြစ်မှာလည်း အခုအချိန်ထိ ရှိနေဆဲ။ ဤကြားထဲ လှိုင်းလေ အရှိန်ဖြင့် သင်္ဘောသည် လူးလျက်ရှိလေရာ သူ့ အာရုံသည် သူ့ လက်ထဲမှ စာအုပ်ပေါ်၌ စူးစိုက်ခြင်း မပြုနိုင်။

သင်္ဘော၏ ဧရာပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် နဂါးတစ်ကောင် တွန့်လိမ်နေသည့်နှယ် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေသော ဖူကင်း ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းကို ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်တွေ့နေရသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးသည် မှန်ဝါးဝါး။

မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသော သင်္ဘောသည် ကျယ်ပြန့်သော ဖော်မိုဆာ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ထွက်လာမိသည့်အခါ တရုတ် နိုင်ငံ၏ အရှေ့တောင်ပိုင်း ဒေသတွင်းမှ အစွန်းများ ထိုးထွက်နေသည့် တောင် တန်း တောင်စွယ်ကြီးများကို မြင်လာရသည်။ ဂျေကော့အနေဖြင့် မကြာမီ သူသည် တရုတ်မြေပေါ်သို့ ခြေချရတော့မည့်အဖြစ်ကို သိနေရလေပြီ။

သူ လာခဲ့ရသည့် ပင်လယ်ခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်တွင် ပထမဦးဆုံး တုန်းမြေကို မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ရှန်ဟိုင်း ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မြင်ခဲ့ရသည်မှာ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီက ဖြစ်သည်။ သူသည် သင်္ဘောဧရာ တစ်ဖက်ရှိ အပေါက်မှနေ၍ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။ ကုန်းမြေများကို ဖော်မပြင် မထင်မရှား မြင်တွေ့ရပြန်၏။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထဲ၌ သူ ကမ်းပေါ်တက် သွားချိန်တွင် သူ ပထမဆုံး ဘယ်လိုဟာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေမလဲ ဟူသော အတွေး သည် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာပြန်လေ၏။

ထိုအတွေးမှာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေးမိခဲ့ သော အတွေးဖြစ်သည်။ သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက် ခဲ့ရသော နိုင်ငံ၏ ကုန်းမြေကို မိမိ မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထိုနိုင်ငံ၏ အကြောင်းခြင်းရာများမှာ ပဟေဠိသဖွယ် နားလည်ရ ခက်ခဲလှချေသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဘေးချကာ လှဲနေရာမှ ထရပ်သည်။ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ယူဝတ်ကာ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ် ဆင်းရန် အိပ်ခန်းနှင့် အနီးဆုံးသော လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝက်ခြံများကြား၌ ရပ်နေသော အာရှသား အုပ်စုငယ် ဆီမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ထိုအုပ်စုနှင့် ခွဲထွက်ကာ ကုန်းပတ် အတက် အဆင်း လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်း တိုက် ခတ်နေသော လေအရှိန်ကြောင့် အနားပြန် နားပန်းပါသော ဦးထုပ်သည် ကျွတ် ထွက်သွားတော့မည့်နယ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အမျိုးသမီးသည် သေးသွယ်သော လက်ကို မြှောက်ကာ သူ ဦးထုပ်ကို ဆွဲဆုပ်ထားသည်။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဥရောပဝတ်စုံ စကပ်မှာလည်း ဝက်ခြံများကြားမှ ကတ်သီးကတ်သတ် ထွက်လာနေစဉ် အတွင်းမှာပင် အပြင်ပမှ တိုးဝင်လာသည့် လေ အရှိန်ဖြင့် သူ ပေါင်နှစ်လုံးတွင် ကပ်ကာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် တိုမိုကို မာရု သင်္ဘော၏ အသက်ကယ်လှေ တစ်စီး၏ အရိပ် အောက်မှ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော ဥရောပသား၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထို အမျိုးသမီး နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း

သူ ပုန်းကွယ်နေရာ၏ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော အမျိုးသမီးသည် ထိုသူ ရှိနေသည်ကို လုံးဝ သတိမထားမိချေ။

ဂျေကော့သည် သင်္ဘော ပဲ့ပိုင်းဘက်သို့ သွားရာ ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောသည် ထိုအချိန်ကျခါမှ ပို၍ လူးလျက်ရှိလေရာ သူသည် ခြေတစ်ဖက် လှမ်းတိုင်း လဲကျ မသွားစေရန် သင်္ဘော၏ ဘေးလက်ရန်းများကို ကိုင်ထားရ၏။ သူသည် လက်ရန်းများကို အားပြု၍ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားနေရာမှ ကုန်းပတ်တံခါးပေါက်သို့ အရောက်တွင် တံခါးကို မှီ၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သင်္ဘောသည် လူးလိမ့်ကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားသည်။ တံခါးမှာလည်း ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားသော်လည်း မရတော့ဘဲ ဒဿိဒယိုင်ဖြစ်ကာ အပြင်မှ ဝင်လာရန် ဟန်ပြင်နေသော တရုတ်မလေးအား အရှိန်ဖြင့် ဝင်၍ တိုးလုနီးပါးဖြစ်သွားသည်။

လူချင်း မတိုးမိ မတိုက်မိသော်လည်း မျက်နှာချင်းကား ထိလုမတတ်ဖြစ်သွားသည် ထိုတစ်ခဏမျှ အချိန်ကလေးမှာပင် ဂျေကော့၏ အမြင်အာရုံထဲတွင် တရုတ်မလေး၏ ရွှေရောင်သန်းနေသည့် ဝါဝင်းသော အသားအရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ မည်းနက်သော ဆံပင်နှင့် လှပသော ပါးနှစ်ဖက်။

တရုတ်မလေးသည် ဂျေကော့နှင့် မတိုက်မိစေရန် နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ ယိမ်းကာ သင်္ဘော၏ နံရံတစ်ဖက်ကို သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ဖြုန်းခနဲ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သော လေသည် တရုတ်မလေး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ပင့်မကာ ချွတ်ယူသွားသည်။ ဦးထုပ်သည် လေ နောက်သို့ လိုက်ပါကာ သင်္ဘောလက်ရန်းများ ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

ထိုလေသည် တရုတ်မလေး၏ ဦးထုပ်ကိုသာမက ရှည်လျားသော စကပ်ကိုပါ ပင့်တင်လိုက်ပြန်ရာ တဒဂ်မျှအတွင်း ဝါဝင်းလှပသော ခြေထောက်၏ ခြေမျက်စိမှသည် ပေါင်တံများအထိ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဂျေကော့ကတော့ တရုတ်မလေး၏ ရှေ့မှဖြတ်ကာ ခါးကိုကုန်း၍ လေနှင့်အတူ ပါသွားနေသော ဦးထုပ်နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားနေသည်။

ဂျေကော့သည် သင်္ဘောဦးပိုင်း၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ လက်ရန်းတွင် တွယ်ကပ်နေသော ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူကာ ပြန်လှည့်လာသည်။ ဦးထုပ်ပိုင်ရှင်သည် ပိတ်နေသော တံခါးနောက်ရှိ လှေကားထိပ်၌ရပ်ကာ သူ့ဦးထုပ် ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း မရှိ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗျာ” ဟု ဂျေကော့က ဦးခေါင်းကို ညွတ်ကာ တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

“အပြစ်က ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဝင်တိုက်မိ ဆော့မလို ဖြစ်သွားတာ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး ရှင်။ ကျွန်မတို့ အပြစ်တင်ရမှာက သိပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့ တရုတ်ပင်လယ်ကိုပါ”

တရုတ်မလေးသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို တရုတ်သံနှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အထူး သတိထား၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်နေသဖြင့် နားလည်လွယ်သည်။ သူ့ အပြုံးသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုကိုသာ ပြသည်။ ထို့ထက် ပိုသော အနိပ်လက္ခဏာကို မတွေ့ရ။

သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ခြုံသော မျက်နှာတွင် မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ ချောမွေ့နူးညံ့သော ဆံပင်ကို အဆင်ပြေအောင် ညှပ်ထားသည် ဖြစ်ရာ ဆံစများသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ထိလျက်ရှိသည်။ စကပ်နှင့် ဂျက်ကက် အင်္ကျီများသည် သိုးမွေးကျစ်ချည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဂျေကော့၏ လက်ထဲမှ ဦးထုပ်၏ ဖျော့တော့တော့ အရောင်ဖြင့် လိုက်ဖက်လှပေသည်။

“ဦးထုပ်က ပျက်စီးသွားပြီလား မသိဘူး”

ဂျေကော့သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ လက်ထဲမှ ဦးထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်မှာ ကြေမွကာ၊ ချိုင့်သည့် နေရာတွင် ချိုင့်၍ ခွက်သည့် နေရာများတွင် ခွက်နေသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လိမ့်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ရေစိုသည့် နေရာများတွင် ရေစိုကာ တချို့ နေရာများတွင် ရွံ့စက်များ ပေကျဲလျက် ရှိလေသည်။

ဂျေကော့သည် သူ့လက်ထဲမှ ပုံပန်းပျက်နေသော ဦးထုပ်ကို ပုံ ပြန်ပေါ်လာအောင် ပြုပြင်ပေးလျက်ရှိသည်။ ပေနေသည့် ရွံ့စက်များကိုလည်း သူ့ ဂျက်ကက် အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် ပွတ်ပစ်နေသည်။ သူသည် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကိုင်အပြီးတွင် ဦးထုပ်ကို ပြန်ပေးရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း တရုတ်မလေး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ဦးထုပ်ကို မပေး ဖြစ်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျေကော့ ကဲလ်နာပါ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့မှာ တာဝန် တစ်ခု ယူဖို့ ရှန်ဟိုင်းကို သွားမှာပါ”

“ရှင့် အလုပ်ဟာ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ် မစ္စတာ ကဲလ်နာ”

မိန်းကလေး၏ အသံသည် ဝတ်ကျေတန်းကျေသဘော ရှိနေသည်။ သူ ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေ စောင့်ထိန်းသော အမူအရာရှိ၏။ သူ အပြုအမူနှင့် ဟန်သည် ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ဂျေကော့သည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည့်အခါ ဤမိန်းကလေးအား သူ မြင်ဖူးသည်ဟု သိလာသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ဟောင်ကောင်တွင် သင်္ဘောဆိုက်စဉ်က ပထမ တန်း ခရီးသည်များနှင့်အတူ တက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည် အမှတ် မထင် မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ သိပ်ပြီး အမှုမထားခဲ့မိပေ။ ယခုသော် လူချင်း တိုက်လု နီးပါးဖြစ်ရာမှ စ၍ ရင်းနှီးမှုသည် ဆက်စပ်ယှက်နှယ်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် ကြံတုန်းကြံခိုက် တရုတ်မလေးနှင့် စကား ကြာကြာပြောချင်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ် လာနေသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျား နာမည်ကို မေးခွင့် ရှိမလား”

ဂျေကော့သည် သူ့ ခြေထောက်များဖြင့် သင်္ဘော၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် အလိုက်သင့် ကျားကန်၍ ရပ်နေသည်။ ဦးထုပ်ကို ပြန်မပေးသေးဘဲ သူ့ ရင်ဘတ် ၌ အပ်ထားသည်။ သူ ဘာလုပ်နေမိသည်ကို သတိမထားမိဘဲ တရုတ်မလေး၏ နာမည်ကို မေးနေမိသည်။

“ကျွန်မက လုမေ-လင်း ပါ”

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တာပဲ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အင်္ဂလန်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဥရောပမှာ ပညာသင် ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အစ်ကိုက ပါရီမှာပါ။ ကျွန်မက လန်ဒန်မြို့ တော်ဝင်တေးဂီတ ပညာသင် ကောလိပ် တက်ခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော့် အခန်းထဲက သေတ္တာထဲမှာ ဓမ္မတေး ဂီတသင်္ကေတ စာရွက် ရှိတယ်”

ဂျေကော့သည် ဘာကိုမှ အချိန်ယူ၍ မစဉ်းစားဘဲ ပြောချလိုက်မိသည်။

“ကုန်ပတ် စားသောက်ခန်းထဲမှာလည်း စန္ဒရားရှိတယ်။ ဒီည ခင်ဗျား အနေနဲ့ တီးပေးမယ်ဆိုရင် သိပ်အဆင်ပြေမှာပဲ။ အခု ကြုံနေရတဲ့ မုန်တိုင်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မေ့သွားကြမှာပဲ”

လုမေ-လင်းသည် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။ သူသည် လှေကား လက်ရန်းသံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ အားနေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဂျေကော့ ဘက် ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မ ဦးထုပ် ပါ။ မစ္စတာ ကဲလ်နာ၊ လိုက်ကောက်ပေးတာ ကျေးဇူး
ဆင်ပါတယ် ရှင်”

ဂျေကော့ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ ဓမ္မတေး
ဆီခိုင်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး”

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲဒီ ဓမ္မတေးတွေကို ကျွန်မ သိပြီးသားပါ”

လုမေ-လင်းသည် ဂျေကော့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်၍ ရင်၌ အပ်ထား
သော ဦးထုပ်ကို သူ့ဘာသာသူ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် သူ့အပါးမှ
ထွက်ခွာသွားသည့် တရုတ်မ မိန်းမချောလေးအား မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွား
သည်အထိ မျှော်ကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တိုမီကို မာရ သင်္ဘောကတော့ လှိုင်းလုံး
ကြီးများကြားမှ လူးကာလိမ့်ကာ ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။

လုမေ-လင်းကတော့ နောက်သို့ ပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ လှေကားမှ လျင်
မြန်စွာ ဆင်းသွားလျက်ရှိလေသည်။

***

J

ဂျေကော့ တစ်ယောက် ကုန်းပတ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာချိန်တွင် အမှောင်ထုသည် စုစည်းလွမ်းခြုံလျက် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဖူကင်း တောင်တန်းများကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်တော့သည့် အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်နေလေပြီ။ ကုန်းပတ်၏ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်၌ မြင်နိုင်သည့် လူများမှာ ဝက်လှောင်ချိုင့်များ စောင့်သူနှင့် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော တရုတ် တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝက်နှင့် ကြက် ဘဲခြင်းများ ကြား၌ ရပ်ကာ စကားလက်ဆုံကျ လျက် ရှိကြလေ၏။

ဂျေကော့ အသက်ကယ်လှေများထားရာ နေရာကို ကျော်ဖြတ် လာနေခိုက်တွင် သင်္ဘောနံရံထက်ရှိ မီးလုံးသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ ထိုအခါ စောစောက ပုန်းကွယ်ပြီး အရိပ်များ အောက်၌ ရပ်နေသော ဥရောပသားသည် မီးရောင်အောက်၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါးတွင် မျက်နှာမှာ ရာသီဥတု ဒဏ် ခံထားရသဖြင့် ချုံးချုံးကျလျက်ရှိသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးများသည် အရောင် တလက်လက် ထွက်နေကြသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ အံ့အားသင့် သွားသော ဂျေကော့သည် ပထမတွင် ဘာပြော၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ကြောင်နေသည်။ ထို့နောက် သူ ခေါင်းကိုဆတ်၍ ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူသည် ဘယ်လိုမှ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိ။ ဂျေကော့သည် ဦးပိုင်း၏ လက်ဝဲဘက်မှ သံလက်ရန်းများကို ခိုကာ တရုတ် ကမ်းခြေဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည်။

တောင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာနေသော လေအရှိန်သည် တိုး၍ ပြင်းထန်လာနေသည်။ တိုမီကို မာရူသည် ရေပြင်ထက်၌ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် မရှိ။ မြင့်တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက်နှင့် ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီး

များ၏ အထက်ဘက်မှ ရေမြုပ်များသည် လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့်အတူ မြင့်တက်
ကာ ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို မကြာခဏ လှမ်း၍ ရှိက်ခတ်သည်။

ဂျေကော့၏ စိတ်အာရုံသည် စောစောကဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် လူမေ-လင်း
ထံ ရောက်သွားသည်။ သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်နှင့် အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးသူ
ဟုတ်။ ယခု တရုတ်မလေးနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ဆုံလိုက်ရသော အတွေ့အကြုံ
သည် သူ့အဖို့တော့ အခု ကြုံနေရသည့် မှန်တိုင်းကဲ့သို့ပင် ပြင်းထန်လှချေသည်။

သူ့ အသက်သည် နှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပြီး ဤအရွယ်ထိ မိန်းမနှင့် ပတ်သတ်
သော အတွေ့အကြုံသည် လုံးဝ မရှိသေး။ သူ့ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်တွင်
ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ အထည်ချုပ် စက်ရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်သင် အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အင်္ဂလိပ်-တရုတ်
သာသနာပြု အဖွဲ့၏ ကောလိပ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ခွင့်ကို စောင့်စားခဲ့ရ၏။

သာသနာပြု တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒသည် ငယ်စဉ်တောင်ကြေး
တလေးသူငယ် ဘဝကတည်းက စွဲငြိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်အခါ ကတည်း
က သူ့ လူငယ်ဘဝသည် မော့စ်ဆိုက် ဘက်၌ စိတ်ကူးဖြင့် ဝတ်ကျောင်းလေး
တစ်ကျောင်း တည်ဆောက်ကာ သူ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အမြဲတစေ ဆိုဆုံးမခြင်း
ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။

နောက်ပိုင်း ကောလိပ်တက်ခွင့် ရလာသည့်အခါ သူသည် သူ့ဘဝကို
ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ကျမ်းစာများ အတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ
လည်း အလွန်အလွန် ခရီးကွာဝေးသည့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ရေးကို
အမြဲတစေ နှလုံးသွင်းကာ ဆန္ဒစောနေခဲ့ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စောစောက တွေ့လိုက်ရသော တရုတ်မလေး၏ ဆွဲ
ဆောင်မှုအားသည် သူ့အတွက် ကြီးမား ပြင်းထန်လှချေသည်။ သူ၏ စိတ်မျက်စိ
အာရုံတွင် တရုတ်မလေး၏ အလှသည် ထင်ဟပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများ
သည် တိုမီကို မာရူ သင်္ဘော၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် မြင့်တက်
လာလိုက်။ ပြန်ကျသွားလိုက်ဖြစ်ကာ စဉ်ဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။
ထိုနည်းတူစွာပင် စောစောက မြင်လိုက်ရသော တရုတ်မလေး၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့
သော အလှနှင့် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရနံ့များသည် သူ့ရင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
ရိုက်ခတ်လျက်ပင် ရှိလေသည်။

“ခင်ဗျား အလျင်တုန်းက အခုလို မှန်တိုင်းကြီးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးသလား”

သူ့ နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ ပြောလိုက်သံ ဖြစ်သည်။ အသံကလည်း
နားထဲ၌ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဂျေကော့သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ
သည်။ စောစောက သူ့ မြင်ခဲ့ရသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဥရောပသားသည်
သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဥရောပသား၏ အင်္ဂလိပ်စကားသည် ပြင်သစ်သံနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝက်၊ ကြက်နှင့် ဘဲများ၏ အသံများကြောင့် သူ့ အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်အောင် မြှင့်၍ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ အာရုံသည် ဝက်လှောင်ချိုင့်များ ကြား၌ ရပ်၍ စကားပြော နေကြသော အာရုံသား နှစ်ဦးထံ ရောက်နေသည်ကိုမူ ဂျေကော့ သတိထားနေမိလေ၏။

“အခုဟာ မုန်တိုင်းကြီး တစ်ခုအဖြစ် ရောက်သွားမှာ သေချာသလား” ဟု ဂျေကော့က ပြန်မေးသည်။

ပြင်သစ်အမျိုးသားက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီည သန်းခေါင်လောက်ဆိုရင် ဒီမုန်တိုင်းဟာ အမြင့်ဆုံးကို ရောက်မှာ”

ဂျေကော့၏ သောကသည် တက်လာသည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ် သွားသည်နယ် ခံစားရသည်။

“အလျင်တုန်းကတော့ အခုလို တိုင်ဖွန်း မုန်တိုင်းကြီးမျိုးနဲ့ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးလေ။ တွေ့ဖူးကြုံဖူးသွားရင် ရိုးသွားမှာပါ”

“တိုင်ဖွန်း မုန်တိုင်းကြီးတွေနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ရိုးသွားတယ်၊ အလေ့အထ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ လူဟာ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ အကောင်းဆုံးနည်းက သူတို့ကို ရှောင်နိုင်ဖို့ပဲ” ပြင်သစ် အမျိုးသားသည် ဂျေကော့အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ထပ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခု မေးချင်တယ် မွန်စီယာ။ ခင်ဗျားလို အင်္ဂလိပ် လူငယ် တစ်ယောက် အရှေ့တိုင်းကို လာတာဟာ ဆွဲဆောင်မှု ဘာတွေများ ရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ သာသနာပြု တစ်ယောက်ပါ။ အခုဟာ ကျွန်တော် ပထမဆုံး တာဝန်ကျတဲ့ နေရာပါ” ဂျေကော့သည် ဒေါသမာန် တက်လျက်ရှိ သော ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ မသက်မသာ ဖြစ်လာနေသော သူ့ စိတ်ကို လူ မသိအောင် ကြိုးစား၍ ဖုံးလွှမ်းခဲ့၏။ “ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို လာချင်နေတာကတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောပြရရင် ငယ်ငယ် ကလေးတည်းကပါ”

“ဒါဆိုရင် တရုတ်ပြည်မှာ ဘာကို အောင်မြင် တိုးတက်အောင် လုပ်မယ် လို့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားသလဲ”

ပြင်သစ်အမျိုးသား၏ မေးခွန်းသည် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ မေးသည့် သဘော ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဂျေကော့က ပေးလာမည့် အဖြေအပေါ်တွင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန် မပြ။

“ကမ္ဘာ့ လူသားအားလုံးရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံဟာ ဒီမှာ နေကြတယ်။ သူတို့ ထဲက အများအပြားဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ဆင်းရဲကြပါ တယ်။ ကွန်ဖြူရုပ်စ် အယူဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ တာအို အယူဝါဒတွေဟာ သူတို့ရဲ့

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အယူဝါဒတွေပါ။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အယူဝါဒတွေဟာ အားနည်းကြပါတယ်။ လူတွေအပေါ်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်းမားတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေဟာ ပီနေပါတယ်။ အဲဒီ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက သက်သာအောင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးကြပါဘူး။ ငတ်လို့ ရေကြီးလို့ သေရတာ တွေကလည်း သန်းပေါင်းများစွာပါ။ . . ”

ဂျေကော့သည် ပြောလက်စ စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် သာသနာပြု ကောလိပ်မှ ဆရာများ၏ စကားများကို ပြန်လည် စွက်ပြုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်သည့်အတွက် ရပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းတစ်ခု၏ အလယ်၌ ရောက်နေသော ဤသင်္ဘောပေါ်၌ မိမိ၏ စကားများသည် အရာရောက်မည် မထင်။ မိုက်မဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်မည် ထင်၏။

သူသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ ပြင်သစ်အမျိုးသားနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုက်သည်။

“တရုတ်နိုင်ငံက ပြည်သူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကယ်တင်နိုင်ကြမယ့် လက္ခဏာ မရှိပါဘူး မွန်စီယာ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ယုံကြည်စရာ တစ်ခု ရှိလာ တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နေရာဒေသတွေထဲမှာ တရုတ်နိုင်ငံဟာ ခရစ်ယာန် တရားဓမ္မ ဟောပြောပြသဖို့ အလိုအပ်ဆုံး နေရာလို့ ထင်စရာ ဖြစ်လာလို့ပါ”

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ အမြင် အမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားနေကြတဲ့ တရုတ် စစ်ဘုရင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်” ဟု ပြင်သစ်အမျိုးသားက စိတ်မပျံ့တပျံ့ လေသံ ဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့က ခင်ဗျားကို ပြောကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ နိုင်ငံထဲမှာ စာမတတ် ပေမတတ်တဲ့ လယ်သမား၊ ယာသမားနဲ့ ကူလီတွေ အများအပြား ရှိနေတယ်။ သူတို့ အားလုံးဟာ မိုးခေါင်တာတွေနဲ့ ရေကြီးတာတွေကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆို နေကြတယ်။ အဲဒီ ဘေးအန္တရာယ်တွေဟာ သူတို့နဲ့ ဘဝတူ လူတွေကို သန်းနဲ့ ချီပြီး သတ်ပစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ကို ကြိုဆိုနေကြတာ။ သူတို့က ပြော တယ်။ အဲဒါတွေဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း ပေးနေကြတဲ့ သဘာဝ နည်းတွေတဲ့”

ဂျေကော့သည် ပြင်သစ် အမျိုးသား၏ စကားများအပေါ် မနှစ်သက်၊ တိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ခံစားရသည်။ သို့တစေ လည်း သူ ခံစားနေရမှုကို သိသာအောင် ဖော်ပြခြင်း မပြု။ သူသည် လက် တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ “လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အမြင် ကိုယ့်အယူအဆကို ပြောပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျေကော့ ကဲလ်နာပါ မွန်စီယာ”

“ဒီဗရော့စ်ပါ” ဟု ပြောကာ ပြင်သစ် အမျိုးသားက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ဂျေကော့၏ လက်ကို ဆွဲ၍ လှုပ်သည်။ “ဂျက် ဒီဗရော့စ် ပါ”

“တရုတ်နိုင်ငံအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါသလား မွန်စီယာ ဒီ ဗရော့စ်”

“ကျွန်တော်က အင်ဒိုချိုင်းနား အကြောင်း ပို သိတယ်။ ကျွန်တော်က တုန်ကင်းက ‘အင်ဖင်တာရီ ကိုလိုနီယယ်’ မှာ အမှုထမ်းတယ်။ ကျွန်တော့် အိမ် က ဆိုင်ဂုံမှာပါ။ အာနမ် သစ်တောကြီးတွေ ထဲမှာ အကြီးအကျယ် အမဲလိုက်ချင် တဲ့ လူတွေကိုလည်း ကျွန်တော်က လမ်းပြ လုပ်တယ်။ ခင်ဗျား ကြည့်ရတ- တရုတ်အကြောင်းကို ကျွန်တော့်လောက် မသိဘူးလို့ သံသယ ဖြစ်မိတယ် မွန်စီယာ ကဲလ်နာ”

“ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းက အလွန် အားနည်းပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အင်္ဂလန်က ထွက်မလာခင်မှာ နှစ်နှစ် တိတိ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု ကောလိပ်မှာ ပညာ သင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တရုတ်စာ သင်တာတောင်မှ မကြာသေးခင်ကမှပါ”

ပြင်သစ်အမျိုးသားသည် ဂျေကော့၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ဂျေကော့၏ နားထဲသို့ လျင်မြန် စွာ လျှောက်လာနေသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာ တွင် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် တရုတ်တစ်ယောက် သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ် လျှောက်သွားသည်။ တရုတ်အမျိုးသားသည် ဥရောပဝတ်စုံ အဆင့်မြင့်မြင့်ကို ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

ထိုသူအား ဂျေကော့ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ဝက်ခြံများ စောင့်သည့် လူနှင့် စကားပြောနေသူ ဖြစ်၏။ ဒီဗရော့စ်သည် ထိုတရုတ်အား ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုသူ လှေကားမှ ဆင်းသွားပြီး နောက် တံခါး ပြန်ပိတ်သွားခါမှပင် သူသည် သင်္ဘော လက်ရန်းကို ဗိုလိုက်ကာ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည်။

“ခင်ဗျား မိန်းမချော တရုတ်မလေးကို ကုန်းပတ် အထက်မှာ တွေ့လိုက် ပါသလား မွန်စီယာ ကဲလ်နာ” ဟု ဒီဗရော့စ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“သူ ဘယ်သူဆိုတာရော သိလိုက်ပါသလား”

“ကျွန်တော် သိလိုက်တာကတော့ သူ့ နာမည်ဟာ လုမေ-လင်းပါ။ သူနဲ့ သူ့ အစ်ကိုဟာ ဥရောပမှာ ပညာသင်နေပါတယ်”

ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ဆေးလိပ်ကို တအား ဖွာရွှက်ကာ ပဲ့ပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့် နေသည်။ သူ ကြည့်နေသူမှာ ကုန်းပတ်ကူလီ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ဘာကြောင့် တရုတ်မလေးနဲ့ သူ့ အစ်ကိုအကြောင်း မေးရတာလဲ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်” ဟု ဂျေကော့က တအံ့တညံ့ မေးသည်။ “မွန်စီယာ သူ့ မိသားစုကို သိပါသလား”

ဒီဗရော့စ်က ဂျေကော့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြု ကောလိပ်က တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ရှေးဟောင်းဘာသာ အယူဝါဒတွေ အကြောင်း အများကြီး သင်ပေးချင်ရင် ပေးလိုက်မှာပါ မွန်စီယာ ကဲလ်နာ။ ဒါပေမဲ့လို့ ခင်ဗျား တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ရောက်သွားရင် ကွန်မြူနစ်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေ၊ တာအိုနတ်ကွန်းတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ကျောင်းတွေ အတွက် သောကရောက်စရာ သိပ်ရှိမယ် မထင်ဘူး။ သူတို့အားလုံးဟာ ခင်ဗျား ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်လာဖို့ မရှိပါဘူး”

“မွန်စီယာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြု ကောလိပ်က တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေ အကြောင်း ဘာမှ မပြောပြလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ကို သတင်းစာ တချို့မှာ ရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ပြတယ်။ သူတို့ ရေးထားတာက လူသူ မနီးတဲ့ အရပ်ဒေသတွေမှာ ‘လူဆိုးနီတွေ’ သောင်းကျန်းကြတယ် တဲ့။ အစိုးရ စစ်သားတွေက သူတို့နောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်ပြီး ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပစ်ကြတယ် တဲ့”

ဂျက် ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာတွင် သရော်သည့် အပြုံး ဝင်လာသည်။ “တရုတ် အမျိုးသားဝါဒီတွေက အနီဒေသ အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ထားတယ် ဆိုတဲ့ စကား၊ အဲဒါကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို သုတ်သင်ပစ် တယ် ဆိုတာကျတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အံ့ဩစရာကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်ရယ်။ အဲဒီဟာတွေက ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်လို ဆက်စပ်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သဘော မပေါက်ဘူး” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။

ဒီဗရော့စ်သည် သံလက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နိုင်အောင် အားထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဂျေကော့ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မွန်စီယာ ကဲလ်နာ၊ တရုတ်ပြည်က ကွန်မြူနစ်တွေဟာ အင်ဒိုချိုင်းနား က ကွန်မြူနစ်တွေလိုပဲ။ အများစုဟာ စာ မတတ်၊ ပေ မတတ်နဲ့ ဘာမှ မသိ နားမလည်တဲ့ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူတွေကို ဦးဆောင်ပြီး ထကြွအောင် လှုံ့ဆော် ပေးနေကြ တဲ့ လူတွေက ပညာတတ် ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေ၊ အဲဒီ အုပ်စုထဲက အများ စုဟာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှကြလေတော့ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ် တက္ကသိုလ် တွေမှာ ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့ကြတယ်”

ဒီဗရော့စ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ သူ့ အသံတွင် သရော်သံ ပါလျက် ရှိ၏။ “ခင်ဗျား အနေနဲ့ သိသင့်တဲ့ အချက်တစ်ချက်က လူချမ်းသာ မိသားစုက ဆင်းသက် လာကြတဲ့ တရုတ်တွေဟာ သာမန်အားဖြင့် ကုန်းပတ် ကူလီတွေနဲ့ အရောတဝင် တရင်းတနီး မနေကြဘူး။”

ရုတ်တရက် ဒီဗရော့စ်သည် သံလက်ရန်းကို လွှတ်ကာ သင်္ဘော ကုန်းဘောင် ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ ဂျေကော့ကတော့ ဒေါသ ကြီးနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ဆီသို့ ငေးမောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဒီဗရော့စ် ပြောခဲ့သည်များကို သိပ်ပြီး နားမလည်။ အားလုံးကို ခြုံငုံ၍ စဉ်းစားကာ တတ်နိုင်သမျှ အဖြေ ရှာလျက်ရှိသည်။

လုမေ-လင်း၏ ရုပ်လွှာသည် သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာ ပြန်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံး အစုံသည် အင်္ဂလိပ်မလေးများနှင့် မတူ။ တစ်မူ ထူးခြားသော အလှ ဖြစ်၏။ ထိုအလှပိုင်ရှင်သည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ကန့်သတ် တားမြစ်ထားသော အမျိုးအစား ဖြစ်နေသည်။ လုမေ-လင်းသည် သူ့ စိတ်ထဲမှ အထွတ်အမြတ် ပြုထားသော တိုင်းပြည်မှ ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြု၍ ဆုတောင်းမိသည်။ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ သူ့ အကြည့်သည် ပဲ့ပိုင်းဆီ ရောက်နေသည်။ ဝက်များကို စောင့်သူသည် ဝက်ခြံများကို ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်နေဆဲ။

ကူလီသည် သူ့ အလုပ်တွင် နှစ်ဝင်နေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ သို့ပါလျက် နှင့် ဘာ့ကြောင့် ဤလူများအပေါ် ဒီဗရော့စ် သံသယ ဝင်နေရသနည်း။ ဂျေကော့သည် ဒီဗရော့စ်၏ အဖြစ်ကို အပြည့်အဝ နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မိုးမခသား လှောင်ချိုင့်များ အတွင်းမှ တိရစ္ဆာန်များသည် အနည်းငယ်မျှ အကြောက်ပြေသွားပြီဟု ထင်ရ၏။

သို့သော်လည်း မုန်းတိုင်း အခြေအနေ ပိုဆိုးလာနေသည်ကို သိလာသည့် အခါ သူတို့အားလုံး မငြိမ်မဆိမ် ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ဂျေကော့ ကုန်းပတ်ထက် မှ ဆင်းကာ သူ့ အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားနေချိန်တွင် ဝက်များ၏ အော်သံများသည် တိုး၍ ကျယ်လောင်ကာ ဆူညံလာသည်။ အဆက်မပြတ် အော်မြည်လျက် ရှိနေ သော လေသံများနှင့် ရောကာ ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းလာသည်။

* * *

တို့မိကို မာရ သင်္ဘောသည် မုန်တိုင်းကြီး၏ သွားများ အတွင်းသို့ ဦးတည်၍ သွားလျက်ရှိ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးညက်ညက်နှင့် အရပ်ပုပု ဂျပန် တပွဲတန်သည် ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ညွတ်၍ သင်္ဘောစီး ခရီးသည် အားလုံးအား သူတို့၏ လုံခြုံရေးအတွက် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းရှိ ခန်းမကြီး အတွင်းသို့ လာရောက်ကြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေစောင်းချိန်တွင် အရေ အတွက် သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည့် ခရီးသည် အုပ်စု တစ်စုသည် ခန်းမ တွင်းသို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြ၏။ ယင်း အုပ်စုတွင် ဥရောပ တိုက်သားများ၊ တရုတ်များ၊ ဂျပန်များနှင့် အမေရိကန်များ ပါဝင်ကြလေသည်။

ဂျေကော့သည် စားပွဲငယ် တစ်လုံး၌ တစ်ယောက်တည်း တသီးတခြား ခွဲ၍ ထိုင်ကာ မူလတန်းအဆင့် တရုတ်ဘာသာစကားသင် အရပ် စာအုပ်ပေါ်၌ အာရုံ ဝင်စားလာအောင် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ထန်နေသော မုန်တိုင်းနှင့် ကြမ်းနေသော လှိုင်းရေများကြား၌ လူးလိမ့်နေသော သင်္ဘောသည် သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်မှု မရရှိအောင် ပြုလုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ခန်းမကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင်မူ ညသည် လေသံများ၊ ပဲ့ပိုင်းရှိ ကြက်၊ ဘဲနှင့် ဝက် စသော တိရစ္ဆာန်တို့၏ အော်သံများနှင့် သောသောညံ့လျက် ရှိသည်။ ခရီးသည် အနည်းငယ်မျှသည် ညစာကို စားသောက်နိုင်ရန် အားထုတ်လျက် ရှိကြ၏။ ပထမတန်း ခရီးသည် အများစုသည် ခါတိုင်း ညများကဲ့သို့ပင် ဝတ်ရိုး ဝတ်စဉ် ဝတ်စုံများ ဝတ်လာကြသည်။

ထိုလူစုထဲ၌ ဂျက် ဒီဗရော့စ် ပါလာသည်ကို ဂျေကော့ သတိပြုမိ၏။ ဂျက် ဒီဗရော့စ်သည် အဖြူရောင် ဂျက်ကက်အင်္ကျီတွင် အနက်ရောင် နက္ကတိုင် တပ်ထားသည်။ သူသည် သတင်းစာဟောင်း တစ်စောင်နောက်၌ သူ့ကိုယ်သူ မြှုပ်နှံထားသည်။ သူ ထိုင်နေသော နေရာမှာ ခန်းမကြီး၏ ထောင့်ထဲ၌ ဖြစ်၏။

ညစာကို တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးနေသူများထဲတွင် ဂျပန် အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦး ပါဝင်လျက်ရှိရာ နှစ်ဦးစလုံးသည် ကိမိန့်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်ချင်း သောက်ကာ အဝတ်အစားကို သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် တရုတ်အမျိုးသားနှင့် စကားပြောနေသူမှာ လုမေ-လင်း ဖြစ်၏။ တရုတ်အမျိုးသားမှာ ဂျေကော့နှင့် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဆုံခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ လုမေ-လင်းသည် ရိုးရာ တရုတ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ ဝတ်စုံ မှာ ရောင်မျိုးစုံ ရောစပ်ထားသည့် ပိုးသားဝတ်စုံဖြစ်၏။ ပန်းပွင့်များ၊ တိမ်များ၊ နဂါးရုပ်ကြီးများဖြင့် ဇာပန်းထိုးကာ အကွက်ဖော် တားသဖြင့် အလွန် လှပသည့် ပိုးသားဝတ်စုံ ဖြစ်လေသည်။

ဂျေကော့သည် လုမေ-လင်း ဘက်သို့ မကြည့်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ် ထားသည်။ သူ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် စန္ဒရားဖြင့် တီးရမည့် တေးဂီတ သင်္ကေတ စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး တင်ထားသည် သူ့ အခန်းထဲရှိ သေတ္တာ ထဲမှ သူ့ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤစာရွက်များကို အကြောင်းပြု၍ လုမေ-လင်းနှင့် စကားပြောခွင့် ရအောင် ဖန်တီးမည်ဟူသော စိတ်ကူးလည်း ရှိထားသည်။ သို့သော်လည်း လုမေ-လင်း အနီးသို့ ကပ်မိသည့်အခါ သူ့ သောက နှင့်သူ့ စကားမပြောဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်နေမည်ကို ကြောက်သဖြင့် သူ့ ထိုင်ခုံ၌ တွယ်ကပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်အတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသူများ ထဲတွင် ဂျေကော့ တစ်ဦးတည်းသာ မဟုတ်။ ခရီးသည် အားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် အားလုံးသည် မျက်နှာ အပျက်ပျက် ဖြစ်နေကြရုံမျှမက သင်္ဘော လူးလိမ့်နေသည့် အဖြစ်ကို သတိမပြုမိအောင် အားထုတ်လျက် ရှိကြ၏။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည် ဂျပန် စားပွဲထိုးများသည် ခရီးသည် များ ကြား၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့ လက်များ ထဲတွင် အရက် ဖန်ခွက်များနှင့် အဖျော်ယမကာ ဖန်ခွက်များ တင်ထားသည့် လင်ပန်းများကို ကိုင်ထားကြသည်။ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် ပင်လယ်ပြင်ထက်မှ ဆားငန်ရေများသည် လေဇူးအရှိန်ဖြင့် အထက်သို့ မြောက်တက်ကာ ခန်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ပြတင်း ပေါက်များအား ရိုက်ပုတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ဖန်ခွက်များထဲမှ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျကာ ကွဲကုန်တတ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိသော ဂျေကော့သည် စားပွဲထိုးများအား မကြာခဏ လှမ်းခေါ်နေတတ်သော ဂျက် ဒီဗရော့စ်၏ အပြု အမူကို သတိထား နေမိသည်။ သို့တစေလည်း သူသည် သူ့ ဘေးနား၌ လာ၍

ရပ်နေသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်အား သတိမထားလိုက်မိ။ သူ့ လက်ထဲမှ စာအုပ်တွင် တစ်ခဏမျှ စိတ်ဝင်စားလိုက်မိသဖြင့် သူ့ဆီသို့ ပြင်သစ်အမျိုးသား ထလာလိုက်သည်ကို မသိလိုက်။ သူ သိလိုက်ရသည့် အချိန်တွင် ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့အနား၌ ရပ်နေသည်။ ဘရန်ဒီနှင့် ဆိုဒါ ရောစွက်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကြီးကို တိုင်ကာ မသိမသာ ယိမ်းထိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမယ် မွန်စီယာ ကဲလ်နာ၊ ခင်ဗျားဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို တူးပြောင်းလာတဲ့ တရုတ်တွေ သေတဲ့အခါ သူတို့ မျက်လုံးတွေကို ကော်ထုတ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ဒီဗရော့စ်က အာလေးလျှာလေး လေသံဖြင့်မေးသည်။ “ခင်ဗျားအဲဒီ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါ့မလား”

ထိုအခိုက်မှာပင် တိုမိကို မာရသည် တစ်ချက်မျှ ခပ်ပြင်းပြင်း လှုပ်ရှားပြီး ဘေးတစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားသည်။ ဂျက် ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ဂျေကော့ဘေးမှ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။

ဒီဗရော့စ် ကိုင်ထားသည့် ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘရန်ဒီ တချို့သည် ဖိတ်စဉ် သွားခဲ့လေရာ သူ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ရှေ့ပိုင်း တစ်ခုလုံး စိုရွှဲသွားသည်။ သူသည် ပြင်သစ် ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းမျှ ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်ပြီး သူ့လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စိုနေသော အရက်စက်များကို လျှောက်သုတ်နေသည်။

“မွန်စီယာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု သူ့ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဘေးချကာ ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျား နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကလည်း ထင်ထားပါတယ်” ဟု ဒီ ဗရော့စ်က ရေရွတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံကို လာကြတဲ့ လူငယ် သာသနာပြုတိုင်း တရုတ်မြေပေါ် ခြေမချခင် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အချက် တချို့ကို ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ပြင်သစ် အမျိုးသားသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေထားသည့် စာအုပ် သေးသေး တစ်အုပ်ကို သူ့ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲမှ နှိုက်ယူကာ ဂျေကော့ ဘက်သို့ မြှောက်ပြသည်။ “ကျုပ် ပြောတဲ့ သတင်းတွေ အားလုံး ဟော့ဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်”

ဂျေကော့သည် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပေါ်မှ တရုတ်စာလုံးများကို မြင်နေရသော်လည်း ဘာသာစကားကို မတတ်သေးသဖြင့် မဖတ်နိုင်ချေ။ “ဘာ စာအုပ်လဲ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်” ဟု သူ့က ပြန်မေးသည်။

“နာမည်ကတော့ အလွန် ထူးဆန်းတယ်။ ပေးထားတဲ့ အမည်က ‘မှားယွင်းနေသော အယူဝါဒ တစ်ခုအား သေမင်းတမန် ပေးအပ်ခြင်း’ တဲ့။ ‘မှားယွင်းနေသော အယူဝါဒ’ ဆိုတာ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ပြောတာ”

ဒီဗရော့စ်က မလိုတမာသံဖြင့် တစ်ချက်မျှရယ်လိုက်သည်။ “ခရစ်ယာန် ဘာသာကို မှားယွင်းတဲ့ အယူဝါဒလို့ ပြောခြင်းဟာ ဒီစာအုပ်ရဲ့ အဓိက အကြောင်းပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားတို့ ကောလိပ်ကျောင်းက ဆရာတွေအနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဒီအကြောင်း မပြောတာဘဲ မွန်စီယာ”

“ဒီအကြောင်းကို ကောလိပ်ကျောင်းက မကြားကြလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ပြောကာ ဂျေကော့က ရှေ့သို့ဝှံ့၍ စာအုပ်ကိုကြည့်သည်။ တရုတ်ဘာသာနှင့် ဘေးတစ်ဖက်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များ တွဲထားသည်ကို မြင်ရ၏။ “ဒီ စာအုပ်က ဘယ်က လာတာလဲ”

“ဒီစာအုပ်အကြောင်း သူတို့ ကြားပါတယ်” ဟု ဒီဗရော့စ်က သူ့ အရက် ဖန်ခွက်ကို သူ့ နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့၍ တစ်ကျိတ်မျှ သောက်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “အလွန်ကို မကောင်းသတင်းနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ပေါ့။ ပထမ အကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက်ကပေါ့။ ဘောက်ဆာ ပုန်ကန်မှုကြီး မဖြစ်ခင်ကဘဲ တရုတ်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့က ရောက်လာကြတဲ့ သာသနာပြုတွေကို ဆန့်ကျင်အောင် လမ်းပြထားတဲ့ စာအုပ်ပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီစာအုပ်ဟာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းပေါ့”

ဒီဗရော့စ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ “မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကမှ ဟူနန်နဲ့ ကေဝီချောင်းမှာ အသစ်ထပ်ရိုက်ပြီး ဖြန့်ထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ပုံနှိပ်ပြီး ဖြန့်နေကြတာလဲ”

“အနီတွေပေါ့ မွန်စီယာ ကဲလ်နာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လူတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘရန်ဒီကို မော့ချလိုက်ပြီး သူ့ ပါးစပ် ကို သူ့ လက်ဖခံးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို အနည်းငယ် မြှင့်၍ ကိုင်လိုက်ပြီး ဂျေကော့ ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော် ဖတ်သည်။

“နီဒါန်းထဲမှာ သူတို့ ပြောထားတာက ခရစ်ယာန် သာသနာပြု အားလုံး ဟာ သူတို့ရဲ့ ဆိုးရွားယုတ်မာတဲ့ အလုပ်တွေကို သေသွားကြတဲ့ ဘာသာပြောင်း

တွေ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကော်ထုတ်ပစ်ခြင်းအားဖြင့် အကောင်အထည် ဖော်ကြ တယ် တဲ့”

ဒီဗရော့စ်သည် စာကို ရုတ်တရက် ဆက်မဖတ်သေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်ထား ပြီး စာရွက် အတော်များများကို လှန်နေသည်။

“ဒါတွေဟာ သက်သက်မဲ့ အထင်အမြင် မှားအောင် လုပ်ကြပြီး ရေး ထားတာတွေပါ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်” ဟု ဂျေကော့က ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

ဂျေကော့သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် လည်း ဒီဗရော့စ်က သူ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ “ခဏ နေပါဦး မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ အနီတွေကတော့ ခင်ဗျားကို ကြိုဆိုပါဦးဆိုတဲ့ စကား ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားစေချင်တယ်။ အဲဒါ တစ်ခုတော့ သတိပေးချင် တယ်” ဟု ပြောသည်။

ဂျေကော့သည် ပြင်သစ်အမျိုးသား၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ထိုင် နေရာမှ ထရပ်သည်။ ခန်းမ၏ကြမ်းပြင်သည် မြင့်ချည်တစ်ခါ နိမ့်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်နေသည်။ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေဖို့ မလွယ်။ သူသည် ယိမ်းယိုင်နေ သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ငြိမ်စေရန် အနီးရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးအား လှမ်း၍ကိုင်ကာ အားပြုထားရသည်။ သူသည် အားနေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ ချထားသော ဂီတသင်္ကေတ စာရွက်များကို လှမ်းယူသည်။

ဒီဗရော့စ်၏ လက်ထဲတွင် ဂျပန်စားပွဲထိုး လာပေးသွားသော ဘရန်ဒီ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားပြီဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ ဖန်ခွက်ပေါ်မှကျော်၍ ဂျေကော့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ ဘရန်ဒီကို မော့လိုက်သည့် အချိန်တွင်လည်း သူ့မျက်နှာ ထက်မှ အပြုံးသည် ပျောက်မသွားသေး။ သို့သော်လည်း သူ့ အပြုံးသည် သရော် ဟန်ပါသည့် အပြုံး။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်” ဟု ဂျေကော့က ပြော သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စိတ် သာယာ ကြည်နူးဖို့အတွက် တေးဂီတသံ အနည်း အပါး ကြားရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဂျေကော့သည် ဒီဗရော့စ်အား ကျောပေးပြီး ခန်းမထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့သော အသံကြီး တစ်သံသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် လေးလံသော အရာတစ်ခု ကျသံလိုလို အသံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် ဝက်အော်သံများ။

ဂျေကော့သည် ချာခနဲ လှည့်၍ အသံများလာရာ ပြတင်းပေါက်များ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ ကြည့်လိုက်သော နေရာသည် ပြတင်းပေါက်များနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ပဲ့ပိုင်းနေရာဖြစ်၏။ အခြား ခရီးသည်များသည်လည်း ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားကာ ဂျေကော့ ကြည့်ရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေကြလေ၏။

သို့သော်လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ ပြတင်းပေါက်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြင်လောကတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် ရင်ထဲ၌ ရှိနေသော စိုးရိမ်စိတ်ကို ပျောက်သွားအောင် ကြိုးစားကာ စားပွဲများ ကြားမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး လုမေ-လင်း ထိုင်နေသော စားပွဲဆီ ရောက်သည့်အခါ ရပ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာညပါ မစ္စ လု. . .” ဟု ဂျေကော့က လက်ထဲမှ ဂီတသင်္ကေတ စာရွက်များကို လုမေ-လင်းဘက် ထိုးပေးပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့ တေးဂီတ သင်္ကေတ စာရွက်တွေပါ”

မေ-လင်း၏ မျက်နှာတွင် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်လက္ခဏာ အနည်းငယ်မျှ ထင်ဟပ်သွားသည်။ သူသည် ဂျေကော့အား တစ်ခဏမျှ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ထို့နောက် သူ အဖော်ဘက် လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ “ဒီဟာ ဂျေကော့ ကဲလ်နာတဲ့။ သူ့ ပထမဆုံး တာဝန်ကို ယူဖို့ တရုတ်နိုင်ငံကို ထွက်လာတဲ့ သာသနာပြု တစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က လုချီယာအိုပါ။ မစ္စတာ ကဲလ်နာ၊ ကျွန်တော်က မေ-လင်းရဲ့ အစ်ကိုပါ”

တရုတ်အမျိုးသားသည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ ဂျေကော့ ဘက်သို့ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးသည်။ ဖော်ရွေသော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျေကော့အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် ဂျေကော့ထက် အသက် ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ခန့် ကြီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အရပ်အမောင်းမှာလည်း ဂျေကော့လောက်ပင် မြင့်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် မုန်တိုင်းအား ကြောက်ရွံ့နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မမြင်ရ။ သူသည် ဂျေကော့၏လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ခင်ဗျားကို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က စပြောသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တုန်းက ခင်ဗျား နှမက ပြောတယ်။ သူ ခရစ်ယာန် ဝတ်ရွတ်စဉ် သီချင်းတွေထဲက တချို့ ဓမ္မတေးတွေကို သိတယ် တဲ့။ အခုလို မုန်တိုင်းထန်နေချိန်မှာ အဲဒီသီချင်းတွေကို ခင်ဗျားနှမက စန္ဒရားနဲ့ တီးပြပေးလိုက်ရင် ခရီးသည်တွေအတွက် အနည်းအပါး စိတ်သက်သာရာ ရကြမလားလို့”

ဂျေကော့က နောက်သို့ လှည့်၍ ခန်းမ၏ အစွန်းတစ်ဖက်ရှိ စန္ဒရားဆီသို့ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ “အခု ကျွန်တော် ဂီတသင်္ကေတ ထုတ်ထားတဲ့

စာရွက် တချို့ ယူလာခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ 'ထာဝရ ဖခင်' ဆိုတဲ့ ဓမ္မတေးကို တီးပေးမယ် ဆိုရင် အားလုံး လိုက်ဆိုနိုင်တာပေါ့။ မုန်တိုင်းတွေ တအား ထန်နေတုန်းမှာ စိတ်သက်ရာ ရနိုင်မယ် ထင်လို့ပါ။

“မေ-လင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ရှန်ဟိုင်းမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ သာသနာပြုကျောင်း မှာ ပညာသင်ခဲ့ရပေမဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ အပေါ်မှာ သက်ဝင် ယုံကြည်မှုက မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ အပြုံးရိပ်ကတော့ ပျောက်မသွား။ “ကဲပါလေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ထိုင်ပါဦး။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ဓမ္မတေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ သံစဉ် သိပ်ကောင်းတဲ့ တေးပါ။”

သူသည် သူ့ နှမဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ သူ့ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ “မင်း 'ထာဝရ ဖခင်' တေးကို မှတ်မိသေးလား” ဟု မေးသည်။

မေ-လင်းက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ “မှတ်မိမယ် ထင်တာပဲ” ဂျေကော့သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်၍ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကိုယူကာ မေ-လင်းအား လှမ်းပေးသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် ခင်ဗျား ဒီသီချင်း တီးပေးနိုင်မလား”

မေ-လင်းသည် ဂျေကော့ထံမှ စာရွက်များကို လှမ်းယူကာ လှန်လှော ကြည့်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် တဒင်္ဂမျှ ဆုံမိကြသည်။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံမိခဲ့စဉ်ကလိုပင် ဂျေကော့၏ ရင်ထဲတွင် 'ဒိတ်'ခနဲ ဖြစ်နေရပြန်လေသည်။

မာန်မာန်ကို အမှီပြုကာ ဦးခေါင်းကို မော့ထားသော်လည်း မျက်နှာမှာက တော့ အပြုံးငွေ့ ထင်ဟပ်ဆဲ။ သူ၏ ရွှင်မြူးနေသော မျက်လုံးနှင့် လှပသော အသားအရေသည် ဂျေကော့အတွက် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။

“တကယ်လို့ ရှင်မှာ ဆန္ဒ ရှိနေရင်တော့ ဒီဓမ္မတေးကို ကျွန်မ တီးပေးပါ မယ်” ဟု မေ-လင်းက သူ့အကြည့်ကို စာရွက်များပေါ်၌ ထားရင်းမှ ပြန်ပြော သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်မှာပါ မစ္စတာ ကဲလ်နာ။ သူ့ အရိပ်ကိုတောင်မှ သံသယ ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ပြင်သစ် ခရီးသည်နဲ့ စကားပြောရတာထက်တော့ ပိုပြီး သာယာမှု ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ချီယာအိုက ဝင်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား သူနဲ့ အဖော်လုပ်နေရတာကို အတော်ကြီး သာယာပုံပေါ်တာ ကျွန်တော် သတိထားနေမိလို့ ပြောတာပါ။”

ထိုစကားကြောင့် ဂျေကော့သည် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သူနှင့် ဒီဗရော့စ်တို့ စကား ပြောနေကြသည်ကို ချီယာအို ကြားများ ကြားသွားလေသလား။ သူ စိတ်ပူသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် မုန်တိုင်း ထန်နေသော အချိန်

တွင် သူတို့၏ စကားပြောသံများကို ကြားရလိမ့်မည် မဟင်။ သူသည် မော့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ချီယာအိုသည် သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“သူ ကြည့်ရတာ ကိုလိုနီ ပုလိပ် ပုံစံပဲ မစ္စတာ ကဲလ်နာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကုန်ပတ်ကူလီနဲ့ စကား ပြောနေတာကို သူ အချိန်တွေ အများကြီး အကုန်ခံပြီး ချောင်း နားထောင်နေတယ်။ အာရှတိုက်ထဲမှာ ကွန်မြူနစ်ရဲ့ အန္တရာယ်တွေ အကြောင်း အများကြီး ဟောပြောနေတဲ့လူနဲ့ တူပါရဲ့။ သူ့အခန်းကဏ္ဍဟာ အာရှတိုက်ကြီး တစ်တိုက်လုံးကို တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ‘အနီတွေ’ရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေက လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ရမယ့် ကဏ္ဍလို့ ယုံကြည်နေဟန် တူတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ မမှန်ဘူးလား။”

ဂျေကော့က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ “ကျွန်တော် အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ မှန်ချင်လည်း မှန်ပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကရော ဘယ်လိုပါလဲ မစ္စတာ ကဲလ်နာ” ဟု ချီယာအိုက ဆက်ပြောသည်။ “တရုတ်နိုင်ငံကို ဘာ့ကြောင့် လာခဲ့ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံကို လာချင်နေတာဟာ ကျွန်တော် အသက်ဆယ်နှစ်သား ကတည်းကပါ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “သာသနာပြုတစ်ယောက်က တရုတ်ပြည်အကြောင်း ပြောပြနေတာကို ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက တရုတ်ပြည်ကို စိတ်ဝင်စားသွားလိုက်တာ တခြားဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ တခြား ဘာအလုပ်ကိုမှလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။”

ဂျေကော့သည် လန်ဒန်မြို့ရှိ ကောလိပ်တွင် နှစ်နှစ်မျှ နေခဲ့ရာ ထိုကာလအတွင်း သူ၏ အင်္ဂလန်မြောက်ပိုင်းသား လေသံကို ပျောက်သွားအောင် ပြုပြင်ယူခဲ့သည်။ သူ့ အမူအကျင့်နှင့် အလေ့အထများကို ရည်မှန်လာအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ သော်လည်း သူ တတ်စွမ်းသရွေ့ကား သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ပြီး လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဝင်ဆံ့အောင် နေတတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ ထိုအခြေအနေများကို ခန့်မှန်းကာ ရိပ်စား နားလည်သွားသော ချီယာအိုသည် ဂျေကော့ အပေါ်တွင် ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုး၍ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့မိလေ၏။

“ခင်ဗျားက ရှေးကိုလိုနီ မိသားစုအဖွဲ့က ဆင်းသက် လာတာလား မစ္စတာ ကဲလ်နာ” ဟု ချီယာအိုက မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မိသားစုထဲက တစ်ယောက်မှ ဥရောပ အပြင်ဘက်ကို ခရီး မသွားဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း ဒေသက ဝါဂွမ်းစက်ရုံ တစ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သာသနာပြု

ကောလိပ် တက်ဖို့ စောင့်နေရတဲ့ သုံးနှစ်တိတိ အဖေ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်သင် ခင်လုပ်နေခဲ့ပါတယ်”

အပြင်ဘက်မှ မိုးခြိမ်းသံများ ကြားရပြန်သည်။ ခန်းမထဲမှ ခရီးသည်များ သည် အပြင်လောက၏ အမှောင်ထုဆီသို့ ငေးမောနေကြသည်။ ဤအခိုက်မှာ ဖင် အပြင်ဘက်ရှိ ကုန်းပတ်ကူလီ တစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ပိုးတစ်ဝါး ခြင်နေရသည်။

ကူလီသည် မိုးရောလေပါ ပြင်းစွာ ကျနေသည့်ကြားမှပင် ဝက်ခြံများနှင့် ကြွက်တံခြံများအား ထိန်းပေးလျက်ရှိ၏။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ကြောက်လန့်တကြား သော်တစ်နေသံများသည် အဆက်ပြတ်သွားသည်ဟု မရှိ။ ထိုအသံများကြောင့် ခနဲသည်တို့၏ စိတ်သည် ပို၍ နေရထိုင်ရ ခက်လာနေသည်။ အလွန် အေးဆေး တည်ငြိမ်သည်ဟု ဆိုရလောက်သည့် ချိယာအို၏ မျက်နှာသည်ပင်လျှင် သောက မကင်းသည့် အရိပ်အငွေ့များကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

“အခုပဲ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို မယုံကြည်တော့ဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ စိတ်ပြောင်း သွားရတာလဲဆိုတာ မေးခွင့် ရှိမလား”

“ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလေတော့ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်နိုင်ငံဟာ အလွန်ကို မမာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံပါ။ မစွတာ ကဲလ်နာ” ဟု ချိယာအိုက သူ့ အသံကို နှိမ့်၍ ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့် အဖေဟာ ကံကောင်းသူ အရေ အတွက် နည်းနည်းထဲမှာ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ရှန်ဟိုင်းမှာ အထည် စက်ရုံ အများအပြားကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်နှမကို ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ကျောင်းကို ပို့ပြီး ပညာ သင်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ခရစ်ယာန် ဘာသာဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ရောဂါကို ကုစားလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကောင်း ကောင်းကြီး သိနားလည်ခဲ့ရပါတယ်”

“တခြား ဘယ်အရာက ကုစား ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေ ပါသလဲ”

သတိကြီးစွာ ထားသော အကြည့်သည် ချိယာအို၏ မျက်လုံး အစုံတွင် ဖျတ်နေ ပေါ်လာသည်။ “အလွန် ကြီးမားတဲ့ နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲမှုကြီးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ လိုပါတယ် မစွတာ ကဲလ်နာ” ဟု သူက ဖြေသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာဟာ အဲဒီ ပြဿနာတွေကို ဆွေးနွေးရမယ့် နေရာ မဟုတ်ပါဘူး”

ချိယာအိုသည် ယခုအချိန်ထိ ဓမ္မတေးဂီတ သင်္ကေတ စာရွက်များအား ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သူ့နှမကို လှမ်းကြည့်သည်။ “အခု အချိန်ဟာ မစွတာ

ကဲလ်နာ အကြံပြုထားတဲ့အတိုင်း စန္ဒရား တီးသင့်တဲ့ အချိန်ပဲလို့ ထင်တယ်။ အစ်ကိုတို့အနေနဲ့ ခရစ်ယာန်တွေ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ခရီးသည်တွေ မှန်တိုင်းကို မေ့ပြီး သီချင်းဆိုလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းတာပါပဲ”

ချီယာအိုသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ စန္ဒရားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မေ-လင်းသည် သူ့အစ်ကို နောက်မှ လိုက်ရန် ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သဘောသည် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားလေရာ မေ-လင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဂျေကော့က မေ-လင်း၏ လက်မောင်းအား လှမ်း၍ ဆွဲကိုင်ကာ စန္ဒရားဆီသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ သူ့ ရင်သည် မေ-လင်း အသားအရေ၏ နူးညံ့မှုနှင့် နွေးထွေးမှုတို့ကြောင့် ရင်ခုန်ရပြန်၏။ သူသည် စန္ဒရားရှေ့မှ ထိုင်ခုံနား ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေ-လင်း၏ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဓမ္မတေးကို စန္ဒရားဖြင့် တီးမည်ဟူသော ကြေညာချက်သည် ဂျေကော့ ထံမှ ထွက်လာသည်။ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အမေရိကန်လူမျိုး ယောက်ျား မိန်းမများသည် သူတို့ ထိုင်ခုံများဆီမှ ထ၍ စန္ဒရား အနီးသို့ လာရပ်ကြသည်။ လှိုင်းလေဒဏ်သည် တစ်ချက်မျှ တိုမိုကို မာရုအား ဝင်ဆောင်ပြန်သည်။ တစ် ဆက်တည်း မိုးခြိမ်းသံများ ကြားနေရပြန်၏။ ထိုခဏမှာပင် မေ-လင်းဆီမှ စန္ဒရားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် စန္ဒရားအား ဝိုင်းရံ၍ ရပ်နေကြသည့် လူစုထံမှ သီချင်းသံများ ကြားရသည်။

“အို... ထာဝရဓခင်၊
ကယ်တင်ရန် ခွန်အားပြည့်ဝသည့်အရှင်
မငြိမ်ဆိမ်သော လှိုင်းလုံးကြီးများကို
ဘယ်သူလက်နှင့်ချုပ်ကိုင်ပေးမှာပါလဲလေ၊
အားအင်ကြီးမားပြီး အဆပတန်နက်ရှိုင်းတဲ့
သမုဒ္ဒရာရေပြင်ငြိမ်သွားအောင်
ဘယ်သူကအမိန့်ပေးမှာပါက ၃၊
သူပိုင်ရာ အကန်အသတ်များကသာလျှင်
ထိန်းချုပ်ပေးလေမလား”

သေးသွယ်လှပသော လက်ချောင်းများသည် စန္ဒရား ခလုတ်ပေါ်၌ သွက် လက်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ ဂျေကော့အဖို့တော့ မေ-လင်း၏ လက်သံသည် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မေ-လင်းသည် ဆွဲဆောင်မှု အသစ်တစ်ခုဖြင့် သူ့ ရင်ကို လှုပ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြန်လေပြီ။

သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသော ချိယာတို့သည် ဓမ္မတေး၏ အပိုဒ်တိုင်းကို စိတ်ပါ
လက်ပါ လိုက်၍ သီဆိုလျက် ရှိ၏။ သူ့စိတ်သည် ဓမ္မတေး အပေါ်တွင် သာယာ
ယစ်မူးနေဟန် ရှိ၏။ အပြင်မှ လာနေသည့် လေသံနှင့် ဝက်များ၏ အော်သံများ
ကြားမှပင် သူ့အသံသည် ဖောက်ထွက်လာနေပေသည်။

“ပင်လယ်ပြင်ထက်
ဘေးအန္တရာယ်များကြား၌ ရောက်နေစဉ်
ကျွန်ုပ်တို့၏
တောင်းပန်အသနားခံမှုများနှင့်
ငိုကြွေးသံများအား
ခွင့်လွှတ်တော်မူပါအရှင်”

မေ-လင်း၏ စန္ဒရား ခလုတ်ပေါ်၌ ရွှေရှားနေသော လက်ချောင်းများ
သည် သီးချင်း၏ နောက်တစ်ပိုဒ်ကို စသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပဲ့ပိုင်းဘက်မှ
မိုးခြိမ်းသံများသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ပြင်းထန်သော မိုးကြိုးပစ်သံ နှစ်ချက်သည်
ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက် ခန်းမ၏ မှန်ပြတင်းပေါက် တစ်ခုဆီသို့ သွေးကွက်ကြီး
တစ်ကွက် စဉ်ထွက်လာသည်။ ခရီးသည်များသည် လျင်မြန်စွာ အလန့်တကြား
လှည့်ကြည့်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ မျက်နှာသည် ထူထဲသော ပြတင်း
မှန်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး ထိမှန်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏမျှသာ မြင်လိုက်ရသည့်
မျက်နှာသည် အထက်သို့ လွင့်စဉ်ကာ ညအမှောင်ထု အတွင်းသို့ ထွက်သွား
လေသည်။

အပြင်မှ မိုးကြိုးသံများနှင့် မိုးခြိမ်းသံများသည် အဆက်ပြတ်သွားခြင်း
မရှိ။ ဝက်ခြံများသည် ချည်ထားသော ကြိုးများ ပြေသွားသဖြင့် သင်္ဘော လက်
ရန်းများ ဆီသို့ ပြေး၍ ရိုက်ခတ်ကြသည်။ အချို့မှာ အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်ကြ
သည်။ ဝက်ခြံ အားလုံးသည် ပွင့်ထွက်ကုန်ကြလေရာ အထဲမှ ဝက်များသည်
လွတ်ထွက်လာကြသည်။ ယင်းတို့ထဲမှ အများစုသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေရင်း
နှင့်ပင် အလွန် အရှိန်ပြင်းသည့် လေနောက်သို့ လိုက်ပါကာ ပင်လယ်ရေပြင်
ထက် သို့ သက်ဆင်းကုန်ကြသည်။

စန္ဒရား အနီး၌ရပ်ကာ သီချင်းလိုက်ဆိုနေကြသော အုပ်စုသည် အပြင်မှ
ပေါ်လာနေသည့် ဝက်သံများကြောင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေကြသည်။ သူတို့
သည် ပြတင်းပေါက်များဆီသို့သာ ငေးမောပြီး ကြည့်နေကြ၏။ အပြင်မှ လေ

သည် ဝက်ခြံများကို တစ်ခြံပြီး တစ်ခြံ ပြိုကွဲ ပျက်စီးအောင် ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးလျက် ရှိနေလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျောလာသော ကုန်းပတ်ကူလီအား မြင်ကြရသည်။ လူအားလုံးသည် အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်နေကြ၏။ လှိုင်းလေများကြောင့် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ်နေသော သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကူလီသည် ခြေကုပ်ရပြီး ဖက်တွယ်နိုင်ရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး ပြေးလွှားနေကြသည့် ဝက်များကြား ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်သည် များစွာ ကြီးမားလျက် ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူသည် ဝက်ခြံများကြား၌ ရောက်နေရာမှ ပြင်းထန်သောလေ၏ ဝှေ့ယမ်းမှုကြောင့် လေထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ခန်းမ၏ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ပြေးလာပြီး ရိုက်သည်။

ထိုရိုက်ခတ်မှုကြောင့် မေ-လင်းနှင့် အချို့သော ခရီးသည်များသည် အလန့်တကြား ထအော်ကြသည်။ ကူလီ၏ လက်များသည် မှန်ပြတင်းဆီသို့ ရောက်လာသေးသော်လည်း ဖက်တွယ်၍ မရချေ။ မေ-လင်းသည် သူ့ အစ်ကို ရင်ခွင်သို့ ဝင်ကာ မျက်နှာကို သူ့ အစ်ကို ပခုံးတွင် အပ်ထားသည်။ ချီယာအို၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားသလိုဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကူလီ၏ ပါးစပ်သည် ဟလာသည်ဖြစ်ရာ ကြောက်လန့်တကြား အော်နေပုံရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အသံသည် ဝက်သံများကြား၌ နစ်မြုပ်သွားဟန် တူသည်။ ခန်းမတွင်းရှိ လူများဆီသို့ လုံးဝ ရောက်မလာချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကူလီသည် နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့နေရသော ဂျေကော့ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ခရီးသည် အားလုံးထဲတွင် ပထမဦးဆုံး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် မေ-လင်းတို့ မောင် ၊ မအား နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် တီးတိုးစကား ပြောအပြီးတွင် မေ-လင်းအား စန္ဒရားဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ပို့ပေးသည်။

မေ-လင်းသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် စန္ဒရားခလုတ်များကို သူ့လက် ချောင်းများဖြင့် တို့ထိပေးသည်။ ဂျေကော့သည် တုံ့ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ “အို ဘုရားသခင်၊ အတိတ်ကာလ ခေတ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်တို့၏ အကူအညီ” အမည်ရှိ ဓမ္မတေးကို ဆိုပေးသည်။ ထိုအခါ ကျန်ခရီးသည်များထဲမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိုက်ဆိုလာကြလေသည်။

တို့မိကို မာရုသည် ယခုအချိန်ထိ ထန်ပြင်းစွာ အော်ဟစ်၍ တိုက်ခတ်
 နေသော လေပြင်းမုန်တိုင်း ကြားတွင် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ လူးလိုက်လိမ့်လိုက်
 ဖြစ်နေဆဲ။ စန္ဒရား ပတ်လည်၌ ဝိုင်း၍ ရပ်နေကြသော ခရီးသည် အုပ်စုသည်
 ဓမ္မတေးများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် သီဆိုလျက် ရှိကြသည်။

သူတို့၏ အသံများသည် ကြာလာသည့်အခါ တိုး၍ ကျယ်လာသည်။
 တိုး၍ အားရှိလာသည်။ တိုး၍ စွမ်းရည် မြင့်လာသည်။ သဘာဝ သတ္တိမှ ပေါ်
 ထွက်လာသော ကိုယ်ခံအားသည် သင်္ဘော၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အန္တရာယ်များအား ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်
 တိုင်အောင် အကြောက်အရှံ့ ကင်းစွာဖြင့် ရင်ဆိုင်ဝံ့သည့် အခြေအနေသို့ကား
 ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရလေပြီ။

***

တက်မခန်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာနေသော အသံများနှင့် သောသောညံနေသော သံကြိုးသံများသည် သင်္ဘောနောက်ပိုင်းရှိ ဂျေကော့၏ အခန်းဆီသို့ ရောက်လာ နေသည်။ ထိုအသံများသည် တိုမီကို မာရ သင်္ဘောဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ လာခဲ့ရ သည့် ဂျေကော့၏ ခရီးရှည်ကြီး အဆုံးသတ်သွားခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေ သည်။

တိုက်ဖွန်း မုန်တိုင်းကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ခံစားမှုများမှာ အများ အားဖြင့် လျော့နည်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ခရီးအဆုံး ရောက်လာ သဖြင့် အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာနေသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် မျှော်လင့်မှုများသည် သူ့အား ခံစားမှု အသစ်များနှင့် သောက အသစ်များကို ထပ်မံ၍ ပေးလျက် ရှိပြန်လေသည်။

ယခုအခါတွင် ဂျေကော့သည် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ် ပြောဆိုနေကြသော ရှန်ဟိုင်း တရုတ်များ၏ ဘာသာစကားများကို ကြားနေရပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအသံများ မှာ တိုမီကို မာရသင်္ဘော၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လာ၍ ကပ်နေကြသော သမ္ဗန်များနှင့် ကုန်တင်လှေကြီးများပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘေးမှ လာကပ်ကြသော လှေများမှ ချိတ်များသည် သင်္ဘော လက်ရန်း သံတန်း များ ဆီသို့ လာ၍ ချိတ်ကြသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပြေးသွားနေကြသော ဖိနပ် မပါသည့် ခြေသံများသည် သူ့ ခေါင်းထက်မှ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာနေ ကြသည်။ အော်သံ ဟစ်သံများ ကြားမှပင် ကုန်းပတ် အပေါက် ဖွင့်သံများ ကြားနေရလေသည်။

သူသည် သူ တရုတ်နိုင်ငံသို့ ရောက်ပြီ ဟူသော အသံ ရရှိလာရေး အတွက် နံနက် အရုဏ်တက် ကတည်းက ဂျပန် ကုန်တင်သင်္ဘော ကုန်းပတ် ထက်သို့ တက်ကာ တရုတ်နိုင်ငံ၏ အနံ့အသက်ကို ရှုမြှိုက်ခဲ့၏။ ဂျပန်သင်္ဘော

သည် အရှေ့ တရုတ်ပင်လယ်အား ကျော်ဖြတ်ကာ ယန်စီမြစ်ဝသို့ ဝင်လာခဲ့
သော်လည်း

တိုက်ဖွန်းမုန်တိုင်းမှာ ညကတည်းက ရုတ်တရက် အရှိန် တန်ကာ
ချောက်ချက်သွားခဲ့၏။ ဤမုန်တိုင်းကြောင့် သောက ရောက်ခဲ့ကြရသော
ခရီးသည်များမှာ နေ့ရောညပါ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ စားကောင်းဖြင်း
မစားခဲ့ရ။ အခုတော့လည်း မုန်တိုင်းက ငြိမ်သွားပြီဖြစ်၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး

ဝင်လန်းခဲ့ကြရသော ခရီးသည် အများစုသည် အခုအချိန်ထိ အိပ်မောကျနေဆဲ။
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိနေသော ဂျေကော့သည်သာလျှင် အိပ်၍မရဘဲ
မြန်နေသည်။ သူသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရပ်ကာ ကျောက်ဆောင်
ဗုထပ်လွန်းလှသော ကျွန်းငယ်များနှင့် တောင်တန်းကြီးများကိုသာ လှမ်းမျှော်
ကြည့်နေသည်။ သူ မြင်တွေ့နေရသော ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းသည် အာရှ၏
အကြီးဆုံးသော မြစ်၏ မြစ်ဝဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိနေသည်ကို သူ သတိထားနေ
၏။

မြစ်ရေပြင်သည် မည်းမှောင် နောက်ကျိကာ ကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့လှ
သေးသည်။ သူသည် မြစ်ရေပြင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့် အံ့ဩ
ခြင်း မြစ်နေမိ၏။ သူ သာသနာပြု ကောလိပ်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ရစဉ်က
ဤမြစ်၏ အကြောင်း သိကြားခဲ့ဖူးရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤမြစ်သည် ဧရာမ
မြစ်ကြီး တစ်စင်းဖြစ်၍ တရုတ်နိုင်ငံ၏ အသက်သွေးကြောဟုပင် ဆိုထား၏။

ဤမြစ်၏ မူလအစသည် အာရှတိုက်ကြီး၏ ဆီးနှင်းခဲများ အုပ်ဆိုင်
လွှမ်းမိုးရာ တိပက် နိုင်ငံတွင်းရှိ အလွန်အလွန် မြင့်မားသည့် တောင်တန်း၊
တောင်ထိပ်များ၌ သန္ဓေ စတင် တည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမှစ၍ စီးဆင်းလာခဲ့သော
ဤမြစ်သည် တောင်စဉ်၊ တောင်တန်း၊ တောင်ကြောများ၊ ကျဉ်းမြောင်းသော
တောင်ကြားများအား အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ဖြတ်သန်း စီးဆင်းလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အရှေ့တစ်လွှားသို့ စီးဆင်းကာ ကွေ့ကာပတ်ကာဖြင့် တရုတ်
နိုင်ငံတွင်းသို့ မိုင်ပေါင်း သုံးထောင်အထိ ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ
အလယ်ပိုင်းဒေသ တစ်လျှောက်ရှိ မြေပြင်ကျယ်ကြီးအား ကျော်ဖြတ် လာခဲ့
သည်။ ဤမြစ်ကြီး၏ သနားကြင်နာမှုနှင့် ကျေးဇူးပြုမှုများကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံ
တွင်း၌ စပါး စိုက်ပျိုးရာ မြေများသည် ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီး တစ်မျိုးသားလုံး၏ လူ
တစ်ဝက်ခန့်အား အာဟာရ ဖြစ်သည်အထိ အစားအစာကို ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့၏။

သို့သော်လည်း ဤမြစ်ကြီးတွင် ကျေးဇူးပြုတတ်သော အပိုင်း တစ်ပိုင်း
တည်းသာလျှင် ရှိနေသည်မဟုတ် ဖျက်ဆီးတတ်သော အပိုင်းလည်း ရှိနေသည်

ဖြစ်ရာ ယင်းအပိုင်းတွင် မြစ်ရေသည် အဆမတန် လျှံတက်ကာ တစ်ဖက် တစ်ချက် မြစ်ကမ်းပါးများပေါ် ကျော်တက်ပြီး ရေကြီးခြင်းကို မြစ်ပေါ်စေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသတစ်ခုလုံးအား အကြီးအကျယ် ပျက်စီးစေ၏။ ထို့နောက် ရေဘေးဒုက္ခသည်များကို သန်းနှင့်ချီ၍ပင် မြစ်ပေါ်လာစေခဲ့လေသည်။

သူ သိထားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက ဤမြစ်ကြီးသည် တရုတ်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း ဒေသတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ 'မြစ်ဝါမြစ်' နှင့် 'ယန်စီမြစ်' ဟူ၍ မြစ်ကြီးနှစ်သွယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုမြစ်နှစ်သွယ်သည် 'တရုတ်နိုင်ငံ၏ သောက မြစ်အမြွှာ' ဟု လူသိများသည်။ ယင်းအမည်ဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြား နေခြင်းမှာလည်း နှစ်စဉ်ပုံမှန် ရေလျှံရေကြီးကာ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသအတွင်းရှိ မြေများကိုရော လူများကိုပါ ဒုက္ခပေးလေ့ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဂျေကော့သည် ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသော ယန်စီမြစ်၏ ရွံ့ထူထူ နောက်ကျိကျိ လှိုင်းလုံးများကို ကြည့်ကာ ထိုမြစ်၏ အဆမတန် ကြီးမားလှသော အင်အားနှင့် စွမ်းရည်ကို စိတ်ထဲက မှန်းဆပြီး သိနေသည်။

မြစ်၏ သစ်ပင်မဲ့ ကမ်းပါးများထက်တွင် မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်ရှိ သော ခေါင်မိုးများ တည်ရှိရာ ကျေးရွာများကို မြင်နေရ၏။ ကြီးကြားကြီးကြား မြင်တွေ့နေရသည့် ရွံ့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ရွံ့ခံတပ်များ၏ အရောင် အဆင်းသည် ရွာအိမ်ခေါင်မိုးများ၏ အရောင်ဖြင့် သိပ်ပြီး ခွဲခြား၍မရ။ မြစ်ရေ သည် လျှံတက်လာပြီး မြေပြင်ပေါ် ဆင်းလာသည့် အခါများတွင် မြေပြင်အား ပြန်၍ အားသစ် လောင်းပေးသွားသကဲ့သို့ မြေပြင်ထက်မှ အရေးပါသော အရာ များကိုလည်း စုပ်ယူဝါးမျှီသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

မြစ်ကမ်းပါးများသည် ဖုန်မှုန်များ လွှမ်းခြုံထားသည့်နယ် ရှိသည်။ နေရောင်၏ အမြဲတစေ စုပ်ယူဝါးမျှီ နေမှုကြောင့် အရောင်အဆင်းသည် များစွာ ဖျော့တော့လျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေ၏ အရောင်သည် မွဲခြောက်ခြောက် နှင့် ခြောက်သယောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းရှိ မြစ်စိမ်းရောင် လွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းများ၊ တောအုပ်များနှင့်ကား များစွာ ခြားနားလျက် ရှိပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အချိန် စောလွန်း၍ လူ အနည်းငယ်မျှသာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသော အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသည့် ဤနယ်မြေဒေသ ရှုခင်းအားလုံးသည် ဂျေကော့၏ စိတ်ကို စွဲမက်သွားအောင် ဆွဲဆောင်လျက် ရှိလေသည်။

မြစ်ဝမှ မိုင်ခြောက်ဆယ် အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ တိုမီကိုမာရသည် ဦးပိုင်းကို ပြန်လှည့်၍ ဝှန်ပူးမြစ် အတွင်းသို့ ဦးတည်ပြီး ဝင်သည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ဂျေကော့သည် ပထမဆုံးအကြိမ် 'ရှန်ဟိုင်း'၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို

သဘောပေါက်လာသည်။ တရုတ်စကားသင် စာအုပ်ထဲ၌ 'ရှန်ဟိုင်း' ဟူသော အမည်သည် 'ပင်လယ်ပြင်အထက်' ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၍ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကိုပါ နားလည် လာရလေသည်။

ဝေ့ဝိုက်ပြီး စီးဆင်းလာခဲ့သော မြစ်လက်တက်သည် တောင်စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမြစ် ဖြတ်ရာ နေရာမှာ သမုဒ္ဒရာနှင့် ပေါင်းစည်း ဆက်စပ်နေသော ယန်စီမြစ်၏ ရွံ့နွံ့များ ထူထပ်ရာ မြေပြန့်ဒေသ ဖြစ်လေသည်။

ဂျေကော့သည် မြစ်၏ အထက်ဘက် ဆယ်မိုင်ခန့် အကွာရှိ သက်တမ်း အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော အုတ်တံတိုင်းကြီးများ ကာရံ ထားသည့် ရှန်ဟိုင်းမြို့ ဘာကြောင့် လက်ရှိ အနေအထား ရောက်လာရသည်ကို သိမြင် နားလည်လာသည်။

ရှန်ဟိုင်း၏ တည်နေရာသည် ကောင်းလှ၏။ တရုတ်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံခြား သားများ စိုးမိုးနေသော စာချုပ်စာရင်းဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့များထဲ၌ အရောင်းအဝယ် အတွက် အလွန် အချက်အချာကျသော နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်၏။ တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းပိုင်း ပြည်နယ်များမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထွက်ကုန်များဖြစ်သော ပိုးထည် များ၊ ဆန်များ၊ ဝါဂွမ်းများ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေ စသော ပစ္စည်းများ၊ သားရေစိမ်း များသည် ယန်စီမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာပြီး ရှန်ဟိုင်းမြို့ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခြင်းဖြစ်၏။

ယင်း ကုန်စည် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှုသည် ဘိန်းစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားမလာမီ တစ် ရာစုနီးပါးခန့်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဘိန်းနှင့် အခြား ကုန်ပစ္စည်းများသည် ထိုအချိန်က ကမ္ဘာ့ သမုဒ္ဒရာများကို ကျော်ဖြတ်၍ တရုတ် နိုင်ငံ ရှန်ဟိုင်း ကုန်လှောင်ရုံကြီးများ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကုန်ပစ္စည်း အားလုံးသည် လူဦးရေ အများဆုံးရှိရာ တရုတ်နိုင်ငံ၏ အတွင်းပိုင်း ဈေးကွက်သို့ ရောက်ရှိ သွားကြလေသည်။

ဂျေကော့၏ ခေါင်းထဲသို့ သူ သင်ကြား လေ့လာခဲ့ရဖူးသည့် သမိုင်း ကြောင်းများသည် အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက် လာနေသည်။ သူ မျက်လုံးအစုံ ကတော့ ပင်လယ်မှ တက်လာနေသော ဒီရေနှင့် ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်ကာ ဝန်ပူးမြစ် ၏ ကမ်းပါးများအား ရိုက်ခတ်နေကြသည့် ရေလှိုင်းများ ဆီသို့ တွေဝေ ငေးမော နေဆဲ။

သူသည် တရုတ်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ကြည့်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် တမျှော်တခေါ် တွေ့မြင်နေရသည့် ရှုခင်းများအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေမိသည့်အတွက် သူ နေ့စဉ် မှန်မှန်လုပ်နေကျ အလုပ်များကိုပင်

မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူသည် သူ့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း နာရီ
 ဝက်ခန့် အချိန်ယူ၍ ဝတ်ပြုခြင်းနှင့် သမ္မာကျမ်းစာ လေ့လာခြင်းများကို ပြုလုပ်
 ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ သူသည် ရှုခင်းများကို ကြည့်၍ အားမရ
 နိုင်သော စိတ်ကြောင့် လုပ်နေကျ အလုပ်များကို လုပ်ဖို့ပင် သတိမရနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ
 လေ၏။

အထူးသဖြင့် ယနေ့ နံနက်ခင်းသည် သူ့အတွက် လုပ်နေကျ အလုပ်များ
 အပေါ် ဥပေက္ခာ အပြုဆုံးဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအသိ ဝင်လာလိုက်သည့်အခါ ဂျေကော့
 သည် သင်္ဘော၏ အပေါ်ကုန်းပတ်ထက်မှ ချက်ချင်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်း
 လာခဲ့သည်။ သူ့ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ဝတ်ပြုခြင်းနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတွင်း၌
 သူ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းများအတွက် စွမ်းအားနှင့် လမ်းညွှန်မှုများ ပေးပါ
 ရန် ဆုတောင်းခြင်း ပြုခဲ့၏။ သူ ဆုတောင်းနေခိုက်မှာပင် တိုမီကို မာရု သင်္ဘော
 သည် အလွန် လူသွားလူလာ များပြား ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသော ရှန်ဟိုင်းဆိပ်နှင့်
 မျက်နှာချင်းဆိုင် ရေပြင်ထက်တွင် ကျောက်ဆူး ချလိုက်လေပြီ။

ဂျေကော့သည် သူ့ ပစ္စည်းများကို ကပျာကယာ သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးထား
 လိုက်သည်။ ထိုအလုပ် ပြီးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အခန်းထဲမှ
 ပြန်ထွက်ကာ အပေါ်ကုန်းပတ် ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။
 မွန်းလွဲပိုင်း နေ၏ အပူရှိန်သည် သူ့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများ
 သည် အရပ် လေးမျက်နှာမှ ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေသည်များကို မြင်နေရ၏။

အင်္ကျီမပါ အပေါ်ပိုင်းဗလာ ဖြစ်နေကြသော ကုလီများသည် သင်္ဘော
 ပေါ်သို့ အလှူအယက် တက်လာနေကြသည်။ လူ ထမ်းနိုင်သည့် ကုန်ပစ္စည်း
 အားလုံးကို တစ်ယောက်တစ်လက် သယ်ယူကာ သင်္ဘော အောက်ဘက်၌
 ကပ်၍ ဆိုက်ထားကြသော လှေများပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ပို့ကြသည်။ ဂျေကော့
 ရပ်နေသည့် နေရာမှကြည့်လျှင် ဝှန်ပူး မြစ်ပြင်ထက်ဆီမှ လာနေကြသော
 ရေယာဉ်များကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော ရေယာဉ်များသည် ကမ်းခြေနှင့် သင်္ဘော
 ကြား အဆက်မပြတ် သွားချည် ပြန်ချည် လုပ်လျက်ရှိ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ ကုန်
 များကို တင်လိုက်၊ ကမ်းခြေသို့ ပို့၍ ချလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ တရုတ်
 တုံကင်း ရွက်လှေကြီးများသည်လည်း ယင်းရေယာဉ် အုပ်စုများ ထဲတွင် အပါ
 အဝင်ဖြစ်၏။ ထိုတုံကင်းကြီးများ၌ တပ်ဆင်ထားသည့် တံဆိပ်များမှာ တရုတ်
 နဂါး မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

သမ္မန်များနှင့် လှေများပေါ်၌ တင်ထားသည်များမှာ ဝါဂွမ်းထုပ်ကြီးများ၊
 ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထုပ်ကြီးများ၊ ဝိုင်အရက်စည်ကြီးများနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ

ဖြစ်သည်။ ရေယာဉ်အားလုံးသည် ကုန်တင် သင်္ဘောကြီးများနှင့် သင်္ဘော ဆိပ်ခံ တံတားများ ကြားတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းတို့ ကြားတွင် ဥရောပနှင့် ဂျပန်မှ စစ်သင်္ဘောများသည်လည်း အေးဆေးစွာ ရပ်နား နေကြသည်။ သို့တစေလည်း ထိုသင်္ဘောများသည် ရှန်ဟိုင်း၌ အခြေစိုက် နေထိုင်လျက်ရှိသော တရုတ်လူမျိုး လေးသန်းအား ရှန်ဟိုင်းမြို့ကို အုပ်ချုပ် နေသူများသည် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသား နှစ်သောင်းသာလျှင် ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို သတိရအောင် ဖော်ဆောင် ပေးနေသည့်နည်း ရှိသည်။

၁၉-ရာစုခေတ် အတွင်းက ရှန်ဟိုင်းမြို့၌ စတင် တည်ထောင်ခဲ့သော အလွန် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဥရောပ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံကြီး၏ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာတွင် လှုပ်ရှား သွားလာနေကြသော တရုတ် လူစုလူဝေးကို ဂျေကော့ လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကုန်ပစ္စည်းများစွာ တင်ထား သည့် နွားလှည်းများ၊ ကျွဲလှည်းများနှင့် လက်တွန်းလှည်းများသည် ဆိပ်ကမ်းရှိ ကုန်ရုံ ဝိုင်းဝန်းများနှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကြား ဥဒဟို သွားလာ နေကြသည်။ ကျွဲများ နွားများနှင့်အတူ တပင်တပန်း ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေကြရသည့် တရုတ် ကူလီ များမှာ ချွေးတွေ့သံတွေဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိကြလေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ တည်ဆောက် ထုတ်လုပ်သော ဓာတ်ရထားကြီးများ၊ ထရပ်ကားကြီးများနှင့် လန်ချားများသည် ကျောက်ခင်း လမ်းမကြီးများပေါ်၌ ဥဒဟို ခြေးသွားလျက် ရှိကြ၏။ လန်ချားစီး ခရီးသည်များမှာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံ နှင့် ဥရောပ တိုက်သားများ၊ ပိုးသား ဝတ်စုံများနှင့် တရုတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျေကော့သည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့် အမေရိကန် နှင့် ဥရောပ တိုက်သားများကိုလည်း သတိထားမိနေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာထား များနှင့် ဟန်အမူအရာများသည် စောစောက သူ မြင်ခဲ့ရသည့် စစ်သင်္ဘောများ လိုပင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးကြီးမိုးနေသည့် အသွင် ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။

“တရုတ်နိုင်ငံကိုက ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ တူနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့လာရလိမ့်မယ် မွန်စီယာ ကဲလ်နာ။ နိုင်ငံထဲ ရောက်လာသမျှ အရာရာတိုင်း ကို ဆားနဲ့ ပက်ထားလိုက်တာချည်းပဲ”

ဂျက် ဒီဗရော့စ်၏ စကားများနှင့်အတူ ဆေးပေါ့လိပ် မီးခိုးများသည် ဂျေကော့ထံသို့ လွင့်မျောလာကြသည်။ သူသည် သူ ဘေးနား၌ လာ၍ ရပ်နေ သော ပြင်သစ်အမျိုးသားအား လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့သည် မြစ်ရေပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်မှ ဆိပ်ကမ်းအား လှမ်းမျှော် ကြည့်နေကြသည်။

“တခမ်းတနား ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေကို မြင်တော့ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှုကို ကျွန်တော်တို့ ဒီရောက်အောင် သယ်လာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပို သိလာတဲ့ အခါကျရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်က ရှေးတရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အကျင့် ယုတ်ပြားမှုနဲ့ ရက်စက်မှု နည်းလမ်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ဖို့အတွက် အသုံးပြု နေတယ်ဆိုတာ တွေ့လာရလိမ့်မယ်” ဟု ဂျက် ဒီဗရော့စ်က သူ့ထင်မြင် ယူဆချက်ကို ထပ် ပြောနေပြန်သည်။

မုန်တိုင်း အထန်ဆုံး အချိန်က အဖြစ်ကို ဂျေကော့ သတိရမိ၏။ ထိုစဉ်က ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ဝက်ခြံများသည် ကျိုးပဲ့ကာ အထဲမှဝက်တွေ လွတ်ကုန်သည်။ ထိုအချိန်က ဒီဗရော့စ်၏ အမူအရာသည် အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့၏။ စန္ဒရား အနီး၌ စုဝိုင်း၍ ရပ်နေသူများ ထဲတွင် သူ မပါသော်လည်း ရေထဲကျပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် ကူလီအတွက် သင်္ဘောကပို့တန်က ပြုလုပ်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အသုဘ အထိမ်းအမှတ် ပွဲတွင် သူသည် ပါဝင်ခဲ့၏။

ထိုပွဲတွင် သူသည် ဂျေကော့ ဘေး၌ ရပ်ကာ ဂျပန် သင်္ဘောသားများ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို မတုန်မလှုပ် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက်တော့ သူသည် ကျန်ခရီးသည်များ ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် သဘော ရှိလေသည်။

ဂျက် ဒီဗရော့စ်သည် ကမ်းခြေမှ လူများအား လှမ်းကြည့်နေရာမှ သူ့စိတ်ထဲ၌ ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်ပြန်သည်။ “အဲဒီ ဆင်းရဲသား ဒုက္ခသည် တစ်ဝက်လောက်ဟာ ရောဂါကြောင့် သေကြမယ်၊ ဘေးဒုက္ခ တစ်ခုခုကြောင့် သေကြမယ်၊ အဲဒီ အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ အသက် သုံးဆယ်မပြည့်ခင် ရင်ဆိုင်ကြရမှာ။

“တောပိုင်း ဒေသတွေမှာဆိုရင် သူတို့ခမျာ အကျင့်ယုတ် မှူးမတ်တွေရဲ့ ပြစ်တင်မှု၊ ဆဲဆိုမှုနှင့် နှိပ်စက်မှုတွေကို အလူးအလိမ့် ခံကြရတယ်။ ဒီကြားထဲ မြေပိုင်ရှင်တွေရဲ့ နှိပ်စက်ကလူ ပြုမှုတွေကိုလည်း ခံကြရရှာသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဆင်းရဲသား တရုတ်တွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်း မြို့တွေဆီ ပို့ကြတယ်။

“ဒီမြို့တွေကို ရောက်လာကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ လူစုတွေက အရင်းရှင် လက်ဝေခံ တရုတ်တွေကို ကူလီ တရုတ်တွေအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ လုပ်ခ ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လက်ဝေခံ အရင်းရှင်တွေက မဖြစ်စလောက် လုပ်ခလေးကိုပဲ ပေးကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကူလီဆိုတဲ့ တရုတ် အလုပ်သမား

မိသားစုတွေခမျာ မသေရုံ စားပြီး၊ မအားအောင် နေကြရတဲ့ ဘဝထဲမှာ နစ်နေကြရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လက်ဝေခံ အရင်းရှင်တွေဟာ ကူလီတွေရဲ့ ချွေးတွေ အပေါ်မှာ ခြေနဲ့နင်းပြီး ချမ်းသာ လာနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုကလည်း အားလုံး အဆင်ပြေစေမယ့် ကုန်သွယ်မှုကို ချမှတ် ဆောင်ရွက်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဘာကိုမှ မမြင်တဲ့ မျက်မမြင်လို ချိုးနေကြတယ်”

“အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့ကတော့ မျက်မမြင်လို မလုပ်ပါဘူး” ဟု ဂျေကော့က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွေဟာ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်း အများကြီးကို ကိုယ်စားပြုထားကြတာပါ။ သူတို့ဟာ လူတွေ အများကြီး ကြားမှာ နေပြီး နည်းမျိုးစုံနဲ့ လူတွေကို ကူညီဖို့ အားထုတ်နေကြတာပါ”

ဒီဗရော့စ်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ “သာသနာပြုတွေဟာ ဥရောပ အလေ့အထတွေနဲ့ အမှုအကျင့်တွေကို တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းပိုင်းအထိ ယူသွား နေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လေရာရာ၊ သွားလေရာရာမှာ နိုင်ငံခြား ကုန်ပစ္စည်း အသစ်ဆန်းတွေအတွက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု အသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာအောင် စွမ်းဆောင် ပေးနေကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ တည်ထောင် ပေးထားခဲ့တဲ့ သာသနာပြု ကျောင်းတွေက တရုတ် ဘာသာပြန် ဆရာတွေနဲ့ စကားပြန်တွေ မှန်မှန် မွေးထုတ် ပေးနေကြတယ်။ အဲဒီ လူတွေက ဥရောပ ကုန်သွယ်ရေး ရုံးတွေမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်ခွင့် ရနေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဲဒီ ပြုစုထိန်းသိမ်းမှု အလုပ်တွေအတွက် အလှူငွေတွေ ဘယ်က လာသလဲ။ တရုတ်လူမျိုး လက်တစ်ဆုပ်စာရဲ့ စိတ်ပိုင်း လွတ်မြောက်မှု ကယ်တင်ရေးကို ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေချိန်မှာ အလှူ ငွေတွေက အဲဒီ ကုန်သွယ်ရေးသမားတွေ ဆီက လာနေတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလောက် တရုတ်ပြည် အကြောင်း သိလာရရင်လည်း ခင်ဗျားလို အပြစ်ချည်း မြင်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အလျင်တစ်ခါ ပြောဖူးခဲ့သလိုပဲ တရုတ်ပြည် အကြောင်းကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိမှာပါ”

“ဟာ... အဲဒါကတော့ မမှန်နိုင်ပါဘူး” ဟု ဂျေကော့က ကန့်ကွက်စကား ပြောသည်။

“အေးလေ၊ သိပ်တော့ ထင်လို့ မရတာကတော့ အမှန်ပဲ” ဟု ဒီဗရော့စ်က ပြောသည်။ “ရှေးစကားပုံ တစ်ခု ရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်ဟာ တရုတ်နိုင်ငံကို ရောက်လို့ တရုတ်မြေပေါ် ခြေချမိတဲ့ နေ့မှာပဲ တရုတ်ပြည်

အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် သွားနိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့လို့ သူ အလျင်တုန်းက လေ့လာ ထားခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းကတော့ သူ ဦးခေါင်းထဲမှာ အပီအပြင် ရှိနေဆဲပဲ။

“တရုတ်ပြည်မှာ နှစ် အနည်းငယ် ကြာကြာ နေပြီးသွားတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ စောစောပိုင်းက လေ့လာ သိရှိထားခဲ့သမျှ အရာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ အရူးအမူး ဖက်တွယ်ထားနေပေမဲ့ စိတ်ကတော့ သိပ်မရှင်းတော့ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက တရုတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း အကြာကြီး နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်တောင်မှ ဒီထူးဆန်းတဲ့ နိုင်ငံနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ငါ ဘာမျှ မသိနား မလည်သေးပါလား ဆိုတဲ့ စိတ် အမြဲ ဝင်တယ်။ အစာ မစားခင် ဟင်းချိုကို မသောက်ဘဲ အစာ စားပြီးခါမှ ဟင်းချိုကို သောက်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကွန်ပီကို ‘တောင်အရပ်ပြ အပ်’လို့ ခေါ်တဲ့ လူတွေ၊ ဒီလူတွေအကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် သိနားလည်ဖို့ဆိုတာ အလွန် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့”

ဒီဗရော့စ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်ခံ တံတားဆီမှ ပေါင်းဖိုးတပ် သမ္ဗန်များသည် တိုမီကိုမာရု သင်္ဘောဘေးသို့ အစု အပြုံလိုက် ရောက်လာကြသည်။ ခရီးသည်များသည် သင်္ဘော ကုန်းပတ် ပေါ်တွင် ရွစ်ရွစ် ဖြစ်လာနေကြသည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းရန် လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။ အများစုသည် ဂျေကော့ရှေ့၌ ရပ်ကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ခရီးသည်များကြားတွင် ပါလာသည့် လူ မေ-လင်းနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့အား မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဂျေကော့သည် သူ့ဦးထုပ်ကို မြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ တရုတ်မလေးအား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ရုံသာမက မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ ဟူသော စကား ဖြင့်ပါ နှုတ်ဆက်သည်။

လူ မေ-လင်းသည် အပြာရောင်နှင့် နို့နှစ်ရောင် အဝတ်များ ဝတ်ထား သည်။ အပြာရောင် ဖိုးစည်းကြီး ကပ်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဝတ်ဆင်ထားပုံမှာ သူ့ အသားရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်ဖြစ်ရာ သူ့ အလှသည် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေသည်။ လူ မေ-လင်းသည် ဂျေကော့၏ နှုတ်ဆက်မှုကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ဂျေကော့၏ မျက်လုံး အကြည့်သည် လူ မေ-လင်း လှေကားထိပ် ရောက်သည်အထိ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

ဂျေကော့သည် တိုင်ဖွန်း မုန်တိုင်း အမြင့်ဆုံး ရောက်သွားချိန်မှစ၍ လူမေ-လင်းနှင့်ရော သူ့အစ်ကိုနှင့်ပါ စကားပြောခွင့် မရခဲ့တော့ပေ။ အခုလို သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့မည့် အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ့ ရင်ထဲ

တွင် ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားနေရလေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ အလျင်အမြန် ဆင်းသွားခဲ့မည် ဆိုပါမူကား လူ မေ-လင်းတို့အား မိန့်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ အကယ်၍ ကံကောင်းပါမူကား သူသည် လူ မေ-လင်းတို့နှင့် သမုန်တစ်စီးတည်း လိုက်ပါခွင့် ရနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဂျက် ဒီဗရော့စ်ဘက် ကပျာကယာ လှည့်ကာ လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ငွတ်တိုင် မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်၊ ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် မလွယ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိ ဝင်အောင် ပြောပြပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်မှာ ကောင်းသော အလုပ် လုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဘုရားသခင် က ခွန်အား ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ် ခင်ဗျား။”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုကောင်းလိုက်ပါ တယ်” ဟု ဒီဗရော့စ်က ပြောကာ ဂျေကော့၏ သေတ္တာကို ထမ်းလာသော ကူလီအား ပိတ်ရပ်ထားရာမှ လမ်းဖယ်ပေးသည်။ တရုတ်ကူလီသည် ချောင်း တစ်ချက် ဟပ်ကာ သူတို့ အနီးမှ သင်္ဘော လက်ရန်းသံတိုင်ဆီသို့ ဖွီးခနဲ မြည် သွားသည် အထိ တံတွေးတစ်ချက် လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ပြင်သစ် အမျိုးသား သည် မျက်ခုံး တစ်ဖက်ကို ပင့်၍ ဂျေကော့အား လှမ်းကြည့်သည်။

“စကားမစပ် ခင်ဗျားကို ပြောပြရဦးမယ်၊ မွန်စီယာ ကဲလ်နာ” ဟု ဒီဗရော့စ်က မလိုတမာသံဖြင့် ပြောသည်။ “ကွန်မြူနစ်တွေမှာ စကားတစ်ခွန်း အသစ် ပေါ်နေတယ်။ သူတို့ ပြောနေတာက တကယ်လို့သာ တရုတ်တိုင်းကို တံတွေးနဲ့ ထွေးအောင် သွေးဆောင်လို့ ရမယ်ဆိုရင် တရုတ်နိုင်ငံထဲမှာ ရောက် နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ အားလုံး တံတွေးပင်လယ်ထဲမှာ နစ်ပြီး သေကုန် မယ် တဲ့”

***

ဂယက်များထနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကာသေဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ကျောက်တုံး ဆိပ်ခံတံတား၏ လှေကားထစ်များဆီသို့ ဆူညံစွာ အော်မြည် ပြီး ပြေးလာ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ စဉ်ဆက်မပြတ် စီးဝင်လာနေသော ဒီရေနှင့် ဝှမ်းပူးမြစ်၏ ရေစီးကြောင်းတို့ ထိပ်တိုက် တွေ့လိုက်ကြသည့် အခါတိုင်း လှေ သမ္ဗန်၊ တုန်ကင်း စသော ရေယာဉ်များသည် တစ်ခဏမျှ အပေါ်သို့ မြောက် တက်သွားပြီး နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် အောက်ဘက် ရေပေါ်သို့ ပြန်ကျ လာလေသည်။

လူ ချီယာအိုသည် သူ့ထိုင်ခုံမှ ထကာ သူ့နှမ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲရန် တာစူလျက် ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဂျေကော့သည် ပပျာကသီပင် သမ္ဗန်၏ ပဲ့ပိုင်းမှနေ၍ ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ နောက်ပြန် လှည့်လိုက်ပြီး သူ ညာလက်ကို မေ-လင်းထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မေ-လင်းအား ကမ်းခြေပေါ် တက်နိုင်ရန် ကူညီခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤအခိုက်တွင် သမ္ဗန်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားလေရာ မေ-လင်း မျက်နှာသည် မသိမသာ ပျက်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ဖော်ပြ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သမ္ဗန် ပြန်ကျလာသည့် အခါတွင်မူ မေ-လင်း၏ အနေ အထားသည် ပြန်လည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူသည် အေးဆေးသော မျက်နှာ ထားဖြင့် အဖြူရောင် လက်ဖက်စွပ်ထားသော သေးသွယ်လှပသည့် လက်ကို ဂျေကော့ ဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။ ဂျေကော့က ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အားပြုပေးလိုက် သည့်အခါ မေ-လင်းသည် ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းတက် လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ကဲလ်နာ” မေ-လင်း၏ အပြုံးသည် သူ့အတွက် နွေးထွေးစရာ ကောင်းလှ၏။ ဤစကားကို ပြောလိုက်ချိန်တွင်

မေ-လင်း၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများအပေါ် စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆိပ်ခံတံတား လှေကားထိပ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေ-လင်းသည် သူ့လက်ကို ဂျေကော့ လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

“စန္ဒရာ တီးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ မနေ့ညက အခါအခွင့် မသင့်ခဲ့ဘူး” ချစ်စရာ ကောင်းလှသည့် မေ-လင်း၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ဂျေကော့က ပြောသည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်သည် လှုပ်ရှားရပါ၏။ “ခင်ဗျား စန္ဒရာ တီးသွားပုံကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

မေ-လင်းက ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးသည် ပဟေဠိ ဆန်လှချေသည်။ “ဒါပေမဲ့ စန္ဒရာ တီးတာက ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ဘာ ထပ်ပြောရမှန်း မသိတော့သည့် ဂျေကော့သည် မေ-လင်း၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်စုံက သိပ်ကို လှပါတယ် မစ္စလူမေ-လင်း၊ ပါရီက ဝယ်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ အစ်မရဲ့ လက်ဆောင်ပါ မစ္စတာ ကဲလ်နာ”

ထိုခဏတွင်း မေ-လင်း၏ အစ်ကိုသည် အပြုံးရိပ်လွှမ်းခြုံကာ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအပြုံးနောက်၌ ရှိနေသည့် တင်းမာခက်ထန်မှုကို ဂျေကော့ ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားလိုက်မိ၏။

“မေ-လင်းကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ရှေးဟောင်း တရုတ် အလှေအထဲ တွေကို ပြောင်းပစ်ဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မိန်းကလေးတွေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားလေ့ရှိတဲ့ အလှပြ ပန်းအိုးတွေလို သဘောထားတဲ့ အယူအဆက အတိတ်က ဟာပါ” လှ ချီယာအိုက သူ့လက်ကို ကမ်းပေးကာ ဂျေကော့၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “ဝွတ်ဘိုင် မစ္စတာ ကဲလ်နာ”

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး ဆုံမိကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဂျေကော့က မေ-လင်းဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက သာသနာပြုတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ရမယ့် လမ်းတွေဟာ ဆုံမိဖြတ်မိဖို့ မလွယ်ပေဘူး ထင်တယ် မစ္စတာ ကဲလ်နာ၊ ဝွတ်ဘိုင်”

ချီယာအိုသည် သူ့နှမအား ခေါ်၍ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော သင်္ဘောကျင်း ကူလီများနှင့် တုန်ကင်းသမားများကြားမှ ဖြတ်ကာ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ ဂျေကော့သည် ယူနီဖောင်းဝတ် ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးနှင့် ခမ်းနား

တောက်ပလွန်းလှသော မော်တော်ကားကြီး တစ်စီးအား လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့နောက် သူ့နာမည် ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ လူအုပ်ကြားမှ ဖြတ်၍ ပြုံးရယ်ကာ သူ့ထံ လျှောက်လာနေသည့် လူဖြူ တစ်ယောက်။

“ဂျေကော့ ကဲလ်နာပါလား၊ ကျွန်တော်က လောရင့်စ် ဖရန်ကလင်ပါ။ ခင်ဗျားကို သာသနာပြုဂေဟာ လိုက်ပို့ပေးဖို့ လာကြိုတာပါ”

အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသော အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား တစ်ဦးသည် သူ့လက်ကို ဂျေကော့ဆီ ထိုးပေးကာ လျင်မြန်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဂျေကော့အမည်ပါ ကတ်ပြား ကလေးများ ချိတ်ထားသည့် သေတ္တာနှင့် ဝန်စည်စလယ်များကို မြင်လိုက်သည့် အခါ ကူလီများဘက် လှည့်၍ ရှန်ဟိုင်းမြို့သုံး တရုတ်စကားဖြင့် ပစ္စည်းများကို သယ်ပေးရန် အော်ပြောနေသည်။

တရုတ်ကူလီများသည် ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ဝါးလုံးကြီးများတွင် စွပ်ကာ ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထမ်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖရန်ကလင် သည် ဂျေကော့အား ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ လန်ချားသမား အုပ်ဆီသို့ ခေါ်သွား သည်။ လန်ချားသမား အများစုမှာလည်း သင်္ဘောကျင်း ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ် သမားများလိုပင် အင်္ကျီများ ဝတ်မထားကြ။ အားလုံးသည် လန်ချားများ ရှေ့၌ ရပ်ကာ ခရီးသည် စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဖရန်ကလင်က လက်ပြုပြီး ခေါ် လိုက်သည့်အခါ လန်ချားသမား ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြေးလာကြသည်။

လောရင့်စ် ဖရန်ကလင် ရွေးလိုက်သော လန်ချားသမားသည် ဒူးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ထိုင်ကာ သစ်သား ဝင်ရိုးများကို ကိုင်ပေးထားသည်။ လောရင့်စ် ဖရန်ကလင်သည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ လန်ချားအတွင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျေကော့ မှာမူ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်ကာ သူ့အား ကြည့်နေသည့် လန်ချားသမားအား ပြန်ကြည့်နေသည်။

အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့် လန်ချားသမားသည် ဂျေကော့ ရှေ့၌ လန်ချား ဝန်ရိုး များကို ကိုင်ကာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ခေါင်း၌ ပတ်ထားသည့် အဝတ်စမှာ ခွေးများဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ ကျဉ်းမြောင်းလှသော မျက်စိအစုံသည် ဂျေကော့အား စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ လန်ချားသမား၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခွေးများဖြင့် စိုရွှဲလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ထံမှ လာနေသော ခွေးနံ့သည် ဂျေကော့အတွက် မနှစ်မြို့စရာ အနံ့အသက် ဖြစ်နေပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဖရန်ကလင်၏ အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂျေကော့က အသံ လာရာ သန်ချားဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒါတွေကို စီးသွားရမှာလား” ဟု စိတ်မသက်သာသဖြင့် မေးသည်။

မျက်မှန်နှင့် သာသနာပြုက ရယ်သည်။ “လန်ချားနဲ့ တွေ့စမို့ ခင်ဗျားမှာ ရောဂါတက်ပြီ။ ဥရောပဘက်က ရောက်စ လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြ တယ်။ မကြာခင် ပျောက်သွားမှာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက လူဆွဲတဲ့ ယာဉ်မို့ ခဏီးဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရင် တရုတ်ကူလီရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်သလို ဖြစ်သွားကော့မပေါ့။ ကဲပါ လန်ချားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့၊ သူ့ခမျာ နာကလည်း ဒီနည်းက လွဲပြီး တခြားနည်းနဲ့ အသက်မွေးလို့မှ မရတာဘဲ”

ဂျေကော့သည် ဖရန်ကလင် ဧကားကို နာခံကာ လန်ချားထဲ ဝင်ထိုင် သည်။ သူ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လန်ချားသမားသည် သူ့လန်ချားအား ဆွဲ၍ ဖရန်ကလင် လန်ချား နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် လန်ချားများသာမက နွားလှည်းများ၊ ကျွဲလှည်းများ၊ လက်တွန်းလှည်းများ တို့ပါ မြင်နေရ၏။ အချို့ လက်တွန်းလှည်းများအား တွန်းလာနေကြသူများမှာ တရုတ်အမျိုးသမီး ကူလီများ ဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲမှပင် ဓာတ်ရထားကြီးများ၏ အသံများသည် မကြာခဏ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် အဆောက်အအုံတိုင်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် အောက်ခံ အနီရောင် စက္ကူပေါ်၌ ရွှေရောင် တရုတ်စာလုံးကြီးများ ရေးထားသည့် နဖူးစည်း စာတန်းကြီးများအား မြင်နေရသည်။ ထိုစာတန်းကြီးများကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိတွေ ကျိန်းလှ ပါတိသည်။

နွားလှည်းများ၊ ကျွဲလှည်းများ၊ မော်တော်ကားများ၊ ထရပ်ကားကြီးများနှင့် လန်ချားများသည် ဆစ်အမျိုးသား ပန်ချာပီ လမ်းပြရဲအား ကွေ့ပတ်ကာ သွား လာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လမ်းပြရဲ တားထား၍ သူ့ လန်ချား ရပ်စောင့်နေရခိုက် တွင် ဂျေကော့သည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေမိသည်။

အင်္ကျီဝတ်လုံရှည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် တရုတ်အမျိုးသားကြီးများ သည် လူကုံထံများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အချို့ လန်ချားများပေါ်မှ တရုတ်အမျိုးသမီး များသည် ပေါင်တစ်ဖက်ခွဲ ချုံဆမ်း ပိုးသားဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသည်။ အများ အားဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးများသည် သူတို့ မျက်နှာများကို ပေါင်ဒါများဖြင့် ထူထူ ပိန်းပိန်း လိမ်းကျံထားကြပြီး မျက်နှာများကို ဖယောင်းပုဆိုး ထီးကလေးများဖြင့် ကွယ်ထားကြသည်။ ယင်းတို့မှာ ပြည့်တန်ဆာများပေတည်း။

တစ်နေရာတွင် ချွေးများစိုရွှဲနေသည့် ဂျာမန်တစ်ယောက်သည် ဆေးပြင် လိပ် တစ်လိပ်ကို ခဲထားရင်းဖြင့် သူ့ လန်ချားသမားအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

မတောက်တစ်ခေါက်ဖြင့် ညစ်တီးညစ်ပတ် ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိ၏။ လူသွား လူလာ များပြား ရှုပ်ထွေးလှသည့် ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင်မူ အဖြူရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဝတ် အနောက်တိုင်းသား အများအပြားသည် သူတို့ နိုင်ငံ ၏ ဥပဒေများ၏ အကာအကွယ်ကို တရားဝင် ရယူကာ အာရှ၏ အကြီးဆုံး မြို့တော်ကြီး အတွင်း၌ ဗိုလ်ကျ မင်းမူလျက် ရှိကြလေသည်။

သူတို့သည် တရုတ် လူမျိုးများကြား၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော သူတောင်းစား များ၊ လမ်းဘေးစေ့သည်များ၊ အထမ်းသမား စေးသည်များ၊ လမ်းထောင့်များ၌ မင်အိုးနှင့် စုတ်တံများ ရှေ့တွင်ချ၍ ထိုင်နေကြသည့် အငှား စာရေးသူများအား သူတို့သည် လုံးဝ ဂရုမထား။

အချို့ တရုတ်များသည် စတိုးဆိုင်ကြီး ရှေ့၌ရပ်ကာ မှန်ပြတင်းများမှ နေ၍ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့် နေကြသည်။ အတွင်းဘက်တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံလုပ် မှန်များ၊ သိုးမွေးထည်များ၊ ဂျာမန် သားရေနှင့် သားရေထည်ပစ္စည်းများ၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံထွက် ဂါဝန်များ၊ တရုတ် ပိုးထည်များနှင့် ကျောက်စိမ်းများ၊ ဆိုင်တွင်းမှာရော ဆိုင်ပြင်၌ပါ ဥရောပသား လူဖြူများအား မြင်နေရ၏။ သူတို့သည် အချင်းချင်း စကား ပြောနေကြသော်လည်း အသားဝါနှင့် အသားညို လူများနှင့် ရောနှော ခြင်းကား မရှိကြချေ။

ယာဉ်သွားယာဉ်လာ ပိတ်ဆို့ခြင်းသည် ပြေသွားသည်။ ဂျေကော့၏ လန်ချားသည် ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးသည်။ ပူပြင်းသော နေရောင်သည် လန်ချား သမား၏ ကျောပြင်ထက်သို့ အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ထိုးကျလျက်ရှိ၏။ ကျော ပြင်မှ ခွေးများသည် ယိုစီးကျလျက် ရှိလေရာ ဂျေကော့အနေဖြင့် မိမိက အခန့် သား ထိုင်၍ မိမိနှင့် ဘဝတူ လူသားတစ်ယောက်က မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်သားကောင် တစ်ကောင်သဖွယ် မိမိအား ယာဉ်ပေါ်တင်၍ ပြေးသွား နေရခြင်းအပေါ် ဘဝင် မကျ ဖြစ်နေမိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့မှ ပြေးသွားနေသော ဖရန်ကလင်၏ လန်ချားသည် ဘေးတစ်ဖက်ရှိ လမ်းသွယ် အတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဂျေကော့၏ လန်ချားသမားသည် ရှေ့မှ လန်ချားအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည်ကို စိုးသဖြင့် သူ့အရှိန်ကို တိုးမြှင့်ကာ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။

လန်ချားသည် လမ်းကြားတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ယင်းလမ်းကြားမှ တစ်ဆင့် မြေအောက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း လမ်းထဲသို့ ရောက်လာ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထမင်းဆိုင်ကလေးများကို မြင်နေရ၏။ ပြီးတော့ ဆိုင်များတွင် ထိုင်၍ တူများဖြင့် ထမင်း စားနေကြသည့် တရုတ်များ။

လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်များသည် ခေါက်ဆွဲများ၊ ဆန်မုန့်များ ရောင်းချ နေကြသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အဝတ်အထည် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်ထားသည့် ကလေးသူငယ်များသည် လန်ချား လာသည့်အခါ ဘေးတစ်ဖက် နံရံသို့ ကပ်၍ ရပ်ပေးကြသည်။ သူတို့၏ စကားပြောသံများနှင့် ရယ်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေကြရ၏။

လမ်းလျှောက် ဆံပင်ညှပ်သမားများသည် ကူလီများအား ခေါင်းတုံး တုံးပေးနေကြသည်။ ဘယ်ဆီက လာသည့်မသိ တရုတ် တေးဂီတသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွင့်ဖျော့လျက် ရှိ၏။ သူ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းများ၊ သူ ကြားနေရသည့် အသံများနှင့် သူ ရှုရှိုက်နေရသည့် အနံ့များသည် ချက်ချင်း လိုလိုပင် သူ့ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့ပြီး သူ့ ဦးနှောက်တွင် စွဲမြဲစေခဲ့၏။

သူတို့ လန်ချားသည် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြားမှ ခပ်သေးသေး ဈေး တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ လန်ချားသမားသည် အမောတကော နှင့်ပင် တစ်နေရာ၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူ ရပ်လိုက်ခြင်းမှာ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး မပါသည့် သူတောင်းစား တစ်ယောက်က ဆီး၍ တားလိုက်သလို ဖြစ်သွားခြင်း ကြောင့်ပေတည်း။ သူတောင်းစားသည် သစ်သားလက်တွန်းလှည်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လှည်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းလာခြင်းဖြစ်ရာ အမှတ်မထင် လန်ချားရှေ့၌ ရပ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတောင်းစား၏ ခြေတံလက်တံများမှာ တင်ပါးနားမှနေ၍ ပြတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျေကော့ အထိတ်တလန် ဖြစ်သွားရသည်မှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရှာသော ထိုလူသည် သူ့ခေါင်းကို ခေါင်းတုံး တုံးကာ ခေါင်းပေါ်တွင် အပေါက်များဖောက်၍ အမွှေးတိုင်များ စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဂျေကော့သည် သူ့ အိတ်ကပ်ထဲမှ တရုတ် ဒေါ်လာငွေ တစ်ဒေါ်လာကို ထုတ်ယူကာ သူတောင်းစား၏ ဆန့်တန်းပြီး ဖြန့်ထားသော လက်တွင်းသို့ လှမ်း ထည့်ပေးသည်။ သူတောင်းစားသည် ငွေကို ယူသော်လည်း သူ့နှုတ်မှ ဘာမှ မပြော။ သူ့ တွန်းလှည်းကိုသာ တွန်း၍ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည်။

လန်ချားသည် ထိုနေရာမှ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ လန်ချားသမား၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများလည်း ယိုစီးကျလျက် ရှိ၏။ ရေချိုးထားသလား ထင်ရ လောက်၏။ အပူကလည်း ပြင်းလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ဂျေကော့၏ ဦးခေါင်းသည် ပင်လျှင် ပူထူလျက်ရှိသည်။ ဂျေကော့၏ ပင်ကိုသဘာဝ စိတ်သည် တစ်ဖက် သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်လေရာ သူသည် ချက်ချင်း ပင် လန်ချားသမားအား မတောက်တစ်ခေါက် သင်ထားခဲ့ရသော တရုတ်ဘာ သာ စကားဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“တင်ချီ”

‘ရပ်လိုက်’ ဟု အော်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လန်ချားသမားက မရေမရာ မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် လန်ချားကို အရှိန်လျှော့၍ ဆွဲနေသော်လည်း ရပ်တော့မရပ်၊ သူ့ရှေ့ကိုက်တစ်ရာခန့်ရှိ လောရင့်စ် ဖရန်ကလင်၏ လန်ချားဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ ဖရန်ကလင်၏ လန်ချားသည် လူစုလူဝေးကြားတွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

“ရပ်” ဟု ဂျေကော့က ထပ်အော်သည်။ လန်ချား ရပ်သွားသည့်အခါ လန်ချားထဲမှ ထွက်လာသည်။ သာသနာပြု ကောလိပ်မှ သင်ပေးလိုက်သော အခြေခံ တရုတ်စကားနှင့် လက်ပြခြေပြများကို သုံးကာ လန်ချားသမားအား တွန်းထိုးပြီး သူ့နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။ “အထဲ ဝင်ထိုင်၊ ခင်ဗျား သိပ်မောနေပြီ။ ကျွန်တော် တစ်လှည့် ဆွဲမယ်”

လန်ချားသမားက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါဖြင့် ဇွတ်ငြင်းသည်။ နှုတ်မှလည်း တရုတ်စကားဖြင့် ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိ ပြောသည်။ သူတို့ လန်ချား အနီးတွင် လူတွေဝိုင်းစုပြုနေပြီ။ ဂျေကော့သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လန်ချားသမား တရုတ်အား အတင်းဆွဲကာ လန်ချားတွင်းသို့ ထိုးတင်သည်။ ထို့နောက် သူသည် လက်တံများကို မယူကာ လန်ချားကို ဆွဲပြေးသည်။ အထဲမှ လန်ချားသမားကလည်း တရုတ်စကားဖြင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

လမ်းကြား အတွင်း၌ သွားလာနေကြသော လူများသည် သူတို့နောက်မှ လာနေသော အသံဗလံ ဆူဆူညည်များကြောင့် ဘေးဖယ်ပြီး ရပ်ပေးကြသည်။ ဂျေကော့သည် ထိုလူစုအား ကျော်ဖြတ်ကာ လန်ချားအား ဆွဲပြေးနေသည်။ ဥရောပသား လူဖြူတစ်ဦးက အသားဝါတရုတ် ကူလီတစ်ယောက်အား လန်ချားပေါ်တင်၍ ဆွဲပြေးနေခြင်းသည် ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ဖူးသောကိစ္စ ဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်သရဲ၊ ထူးကဲလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

နေ အပူရှိန်ကား ပြင်းလွန်းလှ၏။ သို့သော်လည်း သူ ပြုနေသော လုပ်ရပ်အပေါ်၌ ထားရှိနေသည့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စိတ်ကြောင့် ဂျေကော့၏ ရင်သည် ပီတိလှိုင်း ထကာ ကြည်နူးလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောပေါ်၌ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ မလှုပ်မရှား နေခဲ့ရသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အခုတော့ အပြေးအလွှား လှုပ်ရှားနေရလေပြီ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသေးသော လူငယ်တစ်ဦးအဖို့ ယခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် ကာယကြံ့ခိုင်မှုကိုသာမက သူ့စိတ်တွင်း၌ ခံစားနေရသော ဖွန်းကျပ်မှုများ

နှင့် ရှုပ်ထွေးနေမှုများကိုပါ ပျောက်လွင့်စေသည်ဟု ထင်၏။ မေ-လင်းကြောင့် ခံစားခဲ့ရသည်များ၊ မုန်တိုင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် သောကများ၊ ရှိန်ဟိုင်း၏ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းသော ဆင်းရဲမွဲတေမှုများကြောင့် ထိတ်လန့် အံ့ဩခဲ့ရ သည်များသည် ဝေးရာသို့ လွင့်စဉ်သွားသည့်နယ် ခံစားရလေသည်။

သူ တွယ်တာခဲ့သော တရုတ်နိုင်ငံတွင်းမှ စောင့်မျှော်နေသည့် တာဝန်က တော့ သူ့အတွက် သေးငယ် ပေါ့ပါးလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူ ထင်ထားသည်ထက် အဆမတန် ကြီးမားလိမ့်မည်မှာ သေချာလျက် ရှိလေပြီ။ တကယ်တော့ တရုတ် နိုင်ငံတွင်းမှ သူ့အား စောင့်ကြိုနေကြသည့် စိန်ခေါ်မှုများ၏ ပမာဏသည် သူ ထင်ထားသည်ထက် ကြီးမား များပြားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူ့ဘဝ၏ ရှုပ်ထွေး များပြားလှသော ပြဿနာများကို ငယ်စဉ်တောင်ကြေး ကလေးဘဝ ကတည်းက ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော မိမိအဖို့ အဆန်းဟူ၍တော့ မဆိုသာ။ ရင်ဆိုင်ရမည့် အားလုံးသော အရာများကို သူ၏ ယုံကြည်မှု၊ စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာများအပေါ် အခြေပြု၍ နှလုံးသားဖြင့် ဆီးကြိုဖို့သာလျှင် ရှိပေတော့သည်။

သူသည် လန်ချားအား လောင်းကစားရုံများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ကြားမှ ဖြတ်၍ ဆွဲပြေးလာခဲ့၏။ သူ့ရှေ့မှ ဖရန်ကလင်၏ လန်ချားသည် အုတ် တံတိုင်းကြီး ကာရံထားသည့် ဝင်းကြီး အတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ အတွင်း၌ကား သာသနာပြု ဂေဟာသည် ထည်ထည်ဝါဝါ မားမား မတ်မတ် ရပ်တည်လျက်။

သူ့ ပန်းတိုင်အား မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်သော ဂျေကော့သည် စောစောက ထက် အရှိန်ကို မြှင့်၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးသည်။ တစ်ဖက်မှ အုတ်ကြွပ်ပြားများ အထပ်လိုက်စုပုံပြီးတင်ကာ တွန်းလာနေသော လက်တွန်းလှည်းကို ကျော်သည်။ ဤတွင် ဘေးတစ်ဖက်ရှိ လမ်းကြားထဲမှ ကုန်ပစ္စည်းများ တနင့်တပိုး တင်၍ တွန်းလာနေသော တွန်းလှည်း တစ်စီးဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်။

ဂျေကော့သည် လှည်းနှင့် မတိုက်မိအောင် ရှောင်ဖို့ အားထုတ်ပါသော် လည်း နောက်ကျ သွားခဲ့လေပြီ။ လန်ချားထဲမှ လန်ချားသမားက အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးပါသေး၏။ သို့သော်လည်း မရတော့ပေ။ သူသည် သူ့လန်ချားနှင့်အတူ သာသနာပြုစခန်း ဂေဟာ၏ အဝင်ဂိတ် တံခါးကို ဝင်တိုးသည်။

တစ်ဖက်မှ လာနေသော တွန်းလှည်းသည်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများက အော်ဟစ် သတိပေးနေသည့်ကြားမှပင် အရှိန်လွန်ကာ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများသည် လမ်းပေါ်သို့ ကျကာ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ဖြစ်ပြီး လမ်းပိတ်သွားသည်။ လွင့်စဉ်ပြီး ထွက်လာသော

အုတ်ကြွပ် တစ်ခုသည် ဂျေကော့၏ နားထင်ကို ဝင်၍ ထိမှန်သည်။ သူသည် ကျောက်လမ်းထက်သို့ ဒူးထောက် လဲကျသွားကာ သတိလစ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ နားထဲတွင် ပြေးလာနေသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ သူနှင့် လမ်းပေါ်မှ ဖရိုဖရဲ ပြန်ကြ ခုပုံနေသော အရာများ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံနေပုံ ရသည့် လူတွေ။ ကြွက်စိကြွက်စိ ဖြစ်နေသော စကားပြောသံများကို ကြားနေရသော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲလည်း မဟုတ်၊ နားလည်း မလည်၊ အလွန် နက်သည့် ရေအောက် ရောက်နေစဉ်အတွင်း ကြားရသည့် အသံတွေနှင့် တူနေသည်။ အားလုံး ဗလုံးဗထွေး။

သူ့ ပခုံးထက်သို့ အလွန်နူးညံ့သည့် လက်တစ်ဖက် လာထိသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူ့ အမြင်သည် ဝိုးတဝါး။ ကလေးမ တစ်ယောက်၏ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာ။ ဆံပင်က ညိုတိုတို။ “နဖူးမှာ ထိထားတယ်။ ဒဏ်ရာက မကြီးဘူး။ ခြစ်မိရုံလောက်ပဲ”

အသံသည် နူးညံ့ရုံမျှမက အေးဆေးသည်။ အမေရိကန် လေသံ ဖြစ်၏။ ဂျေကော့၏ သွေးတိုးနေသော ဦးခေါင်းအား သက်သာရာရအောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်နယ်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ အမြင်သည် ကြည်လင်လာသည်။ သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသည့် မျက်နှာ။ ထို့နောက် မိန်းကလေး၏ ပခုံးနောက်မှ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာ။ သူ မြင်ဖူးသလိုလို ဘာလိုလို။

ရာသီဥတုဒဏ် ခံထားရသည့် အသွင်အပြင်များ ထင်ဟပ်နေသည်။ အသက်က ကြီးပြီ။ ဆံပင်များက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ သူ့ထံမှ စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ မှုန်ဝါးဝါး မှတ်ဉာဏ်သည် ပြန်လည်ရှင်သန်လာသလိုလို ရှိ၏။

“တရုတ်ပြည်မှာ မင်း စရမယ့် အလုပ်ဟာ မင်္ဂလာရွှိမယ့် အတိတ် နိမိတ်ကို ပြနေတယ်လို့ ယူဆရမယ်။ မစ္စတာ ကဲလ်နာ” ဟု ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်က ပြုံးရယ်ပြီး ပြောသည်။ “ကဲ တို့များက မင်းကို အထဲ ပို့ပေးလိုက်ရင် ပို့ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ ဝင်းလက်နေပြီး စက်သံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရသော ဗြူ အမျိုးအစား ဇိမ်ခံ မှန်လုံကားကြီးသည် အထူးတလည် တခမ်းတနား မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ထားသည့် ဘတ်ဘလင်ဝဲလ် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဗြိတိသျှ မြင်းပြိုင်ကွင်း ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ တိုမီကို မာရု သင်္ဘောရှေ့၌ ရပ်သည်။ ထို့နောက်တော့ ကားသည် သံတံခါးကြီးများနှင့် အုတ်နံရံ မြင့်မြင့်ကြီးများ ကာရံထားသည့် အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ တည်ရာ ကမ်းနားလမ်းဘက်ရှိ အနောက်တိုင်းသား အများစု နေထိုင်ရာ နိုင်ငံတကာ ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းသွားနေသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် တရုတ်ယာဉ်မောင်းသည် သူ့ကိုယ်အား မက်မတ်ထားကာ ကားကို တခုံတညား မောင်းလာနေသည်။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ခြားထားသည့် အသံလုံ မှန်ကြီး၏ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံတွင်မူ ချီယာအိုနှင့် မေ-လင်းတို့သည် ဘေးချင်း ယှဉ်၍ ထိုင်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာနေကြ၏။

ဗြူ ကားသည် ဘမ်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာပြီး ကမ်းနားလမ်းနှင့် ဆက်နေသည့် လူသွားလူလာနှင့် ယာဉ်အသွားအလာ အလွန် များပြားရှုပ်ထွေးသည့် လမ်းများ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကားနောက်ခန်းထဲမှ ချီယာအိုသည် အမှောင်ထဲရှိ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားများထဲမှ ထွက်လာနေကြသော လူများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အံ့ဩ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်မကောင်းခြင်းများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မေ-လင်းသည်လည်း သူ့ ဘေးတစ်ဖက်ရှိ မှန်မှနေ၍ မြင်နေရသော လူများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းများ ပေါ်၌ ဥဒဟိုသွားလာ နေကြသော တရုတ် ဆင်းရဲသား လူများစုများနှင့် လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်သော တရုတ် လူချမ်းသာ ကုန်သည်များနှင့် နိုင်ငံခြားသား လူချမ်းသာများ

အား နှိုင်းယှဉ် ကြည့်နေမိသည်။ နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားလွန်းလှသည့် အခြေအနေကို မြင်ရသည့်အခါ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ချီယာအိုသည် ခေါင်းကို တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ယမ်းကာ သူ မြင်နေရသည်များကို မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှတော့ မပြော။ ယာဉ်အသွားအလာ များ၍ လူသွားလူလာ ထူထပ်သော လမ်းထဲမှ လူပါးသော လမ်းထဲသို့ ဝင်မိသည်အထိ နှုတ်ဆိတ်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ကာထားသည့် မှန်အား စစ်ဆေး ကြည့်သည်။ လုံခြုံမှု ရှိသည်ဟု သိရခါမှပင် သူသည် လေသံကို နှိမ့်၍ စကားစပြောသည်။

“တို့ ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် အခုအချိန်ထိတော့ ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိပါကလား။ လူတွေဟာ ဆင်းရဲတွင်း နက်သည်ထက် နက်နေတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်တရုတ်လူမျိုးကမှ သူတို့အတွက် ကွမ်ချန်တန်အဖွဲ့ ရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ယုံကြည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ မရှိဘဲနဲ့ တို့လူမျိုးရဲ့ ကျဆင်းနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ လေးစားရမယ်ဆိုတဲ့ အသိဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင့်လာနိုင်မှာလဲ”

“အဖေကြီးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ငြင်းဖို့ခုံဖို့အတွက် အချက်အလက်တွေ ရှာထားပြီးပြီလား တာကို” ဟု မေ-လင်းက မေးသည်။

“ဗုတိယ အတွေးအခေါ်တွေကော ရှိထားပြီလား”

မေ-လင်းသည် သူ့ အစ်ကိုအား အလွန် ချစ်ခင် လေးစားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အခုချိန်ထိ ချီယာအိုနှင့် စကားပြောသည့် အခါတိုင်း ရှေးသုံးစကား ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကိုပင် အသုံးပြုသည်။ ချီယာအို အနေဖြင့်လည်း သူ့ နှမငယ်အား ချစ်ခင်သူဖြစ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချမှုလည်း ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူ့ နှမငယ်သည် သူ၏ အတွေးများကို သူက ထုတ်ဖော် ဖွင့်ဟ၍ မပြောမီ ကြိုတင် ခန့်မှန်း တွက်ဆပြီး သိနေတတ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် နှမငယ် မေးသည့် မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ခေါင်းခါသည်။ ဤကိစ္စကိုတော့ သူ ပြော၍ မဖြစ်သေးဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ရှန်ဟိုင်းဟာ ဘျှိုက်စိဒီဘိုလုံး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိထားတယ် မေ-လင်း။ ဒီမှာက မြက်ပင်တွေကြားမှာ လဲလျောင်းပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ငါတို့ ဘယ်လို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတာထက် လက်တွေ့ လုပ်ပြမှ ဖြစ်မှာ။ ငါ့အနေနဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ စစ်မှန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်လွန်းလို့ စိတ်ဝနာမငြိမ် ဖြစ်နေရတယ်။ တောင်ပိုင်း ကျေးလက်ဒေသ ရောက်ချိန်

အထိ ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး။ ဆိုဗီယက်အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေရဲ့ ဘဝ ဘယ်လို ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ငါကိုယ်တိုင် သွားပြီးကြည့်ချင်နေတယ်”

သူတို့သည် နောက်တစ်ကျော့ ပြန်၍ နှုတ်ဆိတ် သွားကြပြန်သည်။ ချည်လျား ကြားညောင်းလှသော နွေရာသီ၏ မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် ပါရိသ် အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည် သတိရနေကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ရုရှား လူငယ်များနှင့် ဥရောပ ကွန်မြူနစ်များ ပါဝင်သော အုပ်စုများနှင့် အနာဂတ် အရေးကို ဆွေးနွေးဝေဖန် ငြင်းခုံခဲ့ကြသည်။

မေ-လင်းသည် သူ့ အားလပ်ရက်များကို ပြင်သစ်တွင် အချိန် ဖြုန်းခဲ့ သည်။ ယခင် ယခင်က လုံးဝ မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူး၊ မသိဘူးခဲ့သော သူစိမ်း တစ်ရံဆံများအား ‘ရဲဘော်’ဟု တရင်းတနှီး ခေါ်ကာ သစ်ပင်များကြားရှိ မြက်ခင်း ထူထူများ ပေါ်၌ ထိုင်၍၊ လဲလျောင်း၍ အနာဂတ် အရေးများကို ဆွေးနွေးကြရ သည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှချေသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲများမှ ရရှိခဲ့သည့် အကျိုးကား သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ချက်များ ကိန်းအောင်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ အတွေးမှာ ‘ကွန်မြူနစ် အင်တာနေရှင်နယ်’ ခေါ် ‘နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး’ တည်ရှိလာပြီး ကမ္ဘာ့အနှံ့ရှိ လူငယ်များအား သိမ်းသွင်း စည်းရုံးကာ ဝါဒရေးရာ သဘောတရားများ သွင်းပေးခြင်းသည် အနာဂတ် အတွက် မျှော်လင့်ချက်များကို ပိုမို၍ ကြီးမား ခိုင်မာစေသည်ဟု ထင်သည်။ နောင်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် အိမ်သို့ပြန်ကာ သူတို့နိုင်ငံတွင်း၌ သမိုင်းဝင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို လုပ်ပေးနိုင်မည်ဟု ယူဆသည်။

သို့သော်လည်း အခု မြင်တွေ့နေရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက တရုတ်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေမှန်သည် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေသည်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ် အစီအစဉ်များကို သူတို့ဖခင်အား ထုတ်ဖော် ပြောပြမည်ဆိုပါက သူတို့သည် ဖခင်နှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။ ဖခင်ထံမှ ပေါက်ကွဲ လာမည့် အနေအထားကိုလည်း မြင်နေရ၏။ မည်သို့ လုပ်ကြရပါမည်နည်း။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို သီတင်းတစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ဘာမှ မပြော ဘဲနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်” ဟု မေ-လင်းက ပြောသည်။ “မေ-လင်းတို့အနေနဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြန်ပြီး ပြုပြင်ဖို့ အချိန် များများရတာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောကာ ချီယာအိုက ခေါင်းခါပြန်သည်။ “တို့ အိမ် ပြန်ရောက်လာတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဒီည အဖေက ထမင်းစားပွဲ လုပ်မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီပွဲ ပြီးသွားတဲ့အထိတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ စောင့်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပွဲ ပြီးသွားရင်တော့ သူ့ကို မြန်မြန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့နှမအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။ သူ့ အသံသည် စောစောကထက် ပို၍ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ “ညီမက စောင့်ဖို့ ပြောတယ်။ ညီမက ညီမအတွက်ပါ အစ်ကိုကြီးက ပြောပေးဖို့ ဆန္ဒရှိတုန်းပဲလား။ သေချာကော သေချာပြီလား၊ မသေချာရင်ကော့။ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်လာဖို့ မလိုပါဘူး။”

မေ-လင်း၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် နီရဲသွားသည်။ “တာကို တကယ်လို့ ဒီကိစ္စမှာ ညီမကို ဇွတ် အတင်းအဓမ္မ ချန်ညီအစ်ကိုတွေထဲက တစ်ဦးဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင် ညီမဟာ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကြောင့် သေရမှာပဲ” သူ့မျက်လုံး အစုံသည် ဒေါသဖြင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်။ “ညီမကတော့ တာကိုနဲ့ လိုက်မှာပဲ”

ချီယာအိုက ပြုံးသည်။ “မင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် သံသယ ဖြစ်မိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ညီမသဘောကို အစ်ကို သိသင့်ပါတယ်”

“အဖေ ဘာလုပ်မယ်လို့ ထင်သလဲ တာကို” ဟု မေ-လင်းက မေးသည်။ “သူ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား ဟင်”

ချီယာအို၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ “အစ်ကိုကြီးကတော့ သူ့ကို နားလည်လာအောင် ကြိုးစားမှာပဲ။ သူ့အနေနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို တစ်နည်း တစ်ဖုံတော့ ထောက်ပံ့ချင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မသိတာက”

“တာကို ဥရောပဘက် ထွက်မသွားခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကတည်းက ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုရော အဖေ့ကို ပြောမှာလား”

“တကယ်လို့ သူက အဲဒီကိစ္စဟာ ဥရောပဘက်မှာ စတယ်လို့ ယူဆရင် တော့ အစ်ကိုက တခြား လွှဲပြောလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

ဇိမ်ခံ ဗြူ ကားကြီးသည် လမ်းမကြီးကိုဖြတ်ကာ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် သစ်ပင်များ တန်းစီနေသည့် လမ်းသွယ်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင် များမှာ မိုးမခပင်များဖြစ်၍ လမ်းသွယ်သည် တစ်ထပ်တိုက်များဆီသို့ ဦးတည် လျက် ရှိ၏။ တိုင်များမှာ အဒီရောင်ဖြစ်၍ တံစက်မြိတ်များမှာ အပြာရောင် ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဥရောပဆန်ဆန် ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးများ၊ တိုက် ကြီးများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ထိုနေအိမ်သည် တရုတ်ရိုးရာ ပုံစံအတိုင်း ဆောက် ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဘုတ်တံတိုင်းများ ကာထားသည့် ခြံဝင်းသည် စက်ဝိုင်းပုံ ဂိတ်တံခါးများဖြင့် ဆက်နေသည်။ အိမ်များအား ဝိုင်းရံထားသည်များမှာ ပန်း ဥယျာဉ်များဖြစ်၍ ပန်းအိုးများနှင့် စိုက်ထားသည့် ပန်းများ၊ အပွင့်များ ပွင့်နေ

သည့် ချုပ်များ ရှိသည်။ ရေများသည် ကျောက်ရေကန်များ အတွင်းသို့ စီးဆင်း
 နေကြသည်။ ပတ်ပတ်လည်၌ ထွန်းညှိထားသည့် မှန်အိမ်များဆီမှ အလင်း
 ရောင်များသည် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပ နေကြသည်။ လှောင်ချိုင့်ကလေးများထဲရှိ
 ငှက်များ၏ တေးသီသံသည် သာယာလှချေသည်။ ထိုအပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ
 များသည် အိမ်အား အေးမြမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေးထားလေသည်။

ကားသည် ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့၌ ရပ်သည်။ သူတို့
 ခေင်၏ အစေခံ အဘိုးအို ဝမ်သည် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး မြူ ကားတံခါးကို
 ဖွင့်ပေးသည်။ ဝမ်မှာ နန်းတွင်း၌ မိန်းမစိုး လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ အသက်က ကြီးလှ
 ပြီ။ တစ်ခေါင်းလုံးကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ သူသည် အနက်ရောင်
 ပိုးသားဝတ်လုံအင်္ကျီကြီး၏ လက်မောင်းများအတွင်းသို့ လက်များကို ထိုးသွင်းကာ
 ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မေ-လင်းနှင့် ချီယာအိုတို့အား ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်
 သည်။

မိသားစုထဲမှ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာကြပေ။ သူတို့
 သည် အစေခံ အဘိုးအို နောက်မှနေ၍ အေးမြတိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်အတွင်း
 သို့ ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ ကော်ရစ်တာများအတွင်း လျှောက်လာနေချိန်တွင်
 သူတို့ မျက်လုံးများသည် ကျောက်စိမ်းနှင့် ကြွေထည်ပစ္စည်း အလှအပများကို
 မြင်တွေ့ကြရသည်။ သူတို့ အမြဲတစေ တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးသည့် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်မှု
 များ ပေတည်း။

ပိုးသား အဝတ် ပန်းချီကား အများအပြားကိုလည်း နံရံများထက်၌ ချိတ်
 ဆွဲထားသည်။ အလှရေး လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် တံခွန်များမှာလည်း ယခင်
 တုန်းကလိုပင် သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေဆဲ။ ချီယာအိုနှင့် မေ-လင်းတို့သည်
 တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးကြသည်။ သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင်
 မူ သူတို့အဖေနှင့် တွေ့သည့်အခါ ရရှိလာမည့် ဧည့်ခံပွဲကြောင့် ပျော်မြူးရမည့်
 အရေးကို တွေးကာ ဝမ်းသာကြည်နူးလျက် ရှိကြလေသည်။

အိမ်ရှိ အစေခံများသည် အနီရောင်နှင့်ရွှေရောင် ရောစပ်ထားသည့် ဂျက်ကက် အင်္ကျီများကိုဝတ်ကာ လူပင်း၏ ထမင်းစားပွဲတွင် လိုအပ်သည်များကို လုပ်ကိုင် ပေးနေကြသည်။ ချီယာအိုနှင့် မေ-လင်းတို့ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး သုံးနာရီ အကြာတွင် ကျင်းပသည့်ပွဲ ဖြစ်၏။ သူ့သား တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်လာခြင်းအတွက် အမှတ်တရ ကျင်းပသည့်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဟင်းလျာအမယ်သည် စုံလှ၏။ ဆီနှင့်ကြော်ထားသည့် တောဘဲလျာများ။ အကျအန နှပ်ထားသည့် ဝက်ဝံ ခြေထောက်များ။ ငါးမန်း ဟင်းချို၊ ပင်လယ်လိပ်သားနှင့် မှိုဟင်း၊ ဂျင်ဆင်းနှင့် ပေါင်းထားသည့် ဖားဟင်း စသည် စသည်များ ပါသည်။ နှပ်ထားသည့် ဝက်ဝံ ခြေထောက်ဟင်း စားပွဲပေါ် ချပေးသည့် အချိန်တွင် လူပင်းသည် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ ရှာအိုဆင်း ဝိုင်ဖန်ခွက် ကို မြှောက်လိုက်သည်။

လူပင်းသည် ခပ်ဝဝ၊ ဂင်တိုတို၊ ပုကွကွ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ လေး ထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်၍ မျက်ခုံးထူထူတွင် မျက်စိပေါက်က ကျဉ်းသည်။ သူ့ ပုံပန်း သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် မာကျောခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် အသက် ခြောက်ဆယ်တွင်း ဝင်စ အရွယ်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာတောင့်တင်းလျက်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက အထင်အရှား ဖော်ပြနေသည်။

သူ့ ဆံပင်သည် ယခုအချိန်ထိ မည်းနက် တောက်ပြောင် နေဆဲဖြစ်၍ သူ့ အမူအရာသည် အလွန်အေးဆေး တည်ငြိမ်ဆဲဖြစ်ပေရာ သူ့ ထ၍ ရပ်လိုက် သည့်အခါ သူ့ ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်သည် ငါးဆယ်သည် အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွား ကြလေသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ဝက်ဝံဟာ တရုတ်နိုင်ငံထဲမှာ ခွန်အားရဲ့ သင်္ကေတ အမှတ်အသားပဲ။ ဝက်ဝံရဲ့ ခြေထောက်ကိုစားရင် စားတဲ့လူမှာ ဝက်ဝံရဲ့ခွန်အား မျိုးရတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်အမွေကို ဆက်ခံမယ့် ကျွန်တော်

သားဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နှစ်နှစ်တိတိ ပညာ သင်ကြားပြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လုပ်ငန်းတွေကို လောက်ချပြီး လုပ်တော့မှာပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် သားကိုရော၊ သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားသူတွေကိုရော၊ ဝက်ဝံမှာ ရှိနေတဲ့ ခွန်အားမျိုး ရကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဧည့်ပရိသတ်များသည် တစ်ပြိုင်တည်း ထ၍ လူပင်းနှင့် အတူ ဝိုင်အရက် ဖန်ခွက်ကို မော့လိုက်ကြသည်။ ထိုခဏမှာပင် လူပင်း၏ အစေခံအဘိုးအိုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ပိုးသား စာလွှာကို ပေးသည်။ စာလွှာပေါ်တွင် ကဗျာများ ရေးထားသည်။ လူပင်းကိုယ်တိုင် သူ့လက်ဖြင့် ရေးထားသည့် ကဗျာများ ဖြစ်၏။ အဘိုးအိုသည် စာလွှာကို သူ့သခင်ရှေ့စားပွဲပေါ်၌ ချပေးပြီးသော် အသာပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဒီနေ့ပွဲကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေဖို့အတွက်” ဟု လူပင်းက စပြောကာ စာလွှာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ဒီစာလွှာပေါ်မှ တန်ဖိုး မရှိတဲ့ ကဗျာ စာကြောင်း နည်းနည်း ရေးထားပါတယ်။ ‘ရှေးခေတ်ကဗျာဟန်’ ကို ယူထားပါတယ်။ တန် အင်ပါယာတွေခေတ်က ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ကဗျာမျိုးပါ။ ဒီကဗျာ တန်ဖိုး မရှိဘူးဆိုတာ သံသရာဖြစ်စရာ မလိုပေမဲ့ အဖေအို တစ်ဦးရဲ့ နှလုံးသား ခံစားမှုကိုတော့ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်လို့ ထင်ပါတယ်”

လူသည် ပန်းခက်ပန်းပွင့်များဖြင့် ဇာပန်းအကွက်ဖော်ထားသော တရုတ်မှူးမတ် စာပေပညာရှင်များ ဝတ်လေ့ရှိသော ပိုးသား ဝတ်လုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ သူသည် သူ့ညာဘက်၌ ထိုင်နေသော သူ့သားဘက် လှည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ စာလွှာလိပ်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်သည်။

“ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့တို့ရဲ့ဘိုးဘွား
သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေနဲ့တူတယ်
စည်းလုံးတဲ့ မိသားစု အလယ်မှာဆိုရင်လေ လူတစ်ယောက် ဟာ
အစဉ်အမြဲအပျော်ဆုံးဖြစ်ရတယ်”

ဒီယာအိုသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ သူ့ အဖေဘက် လှည့်၍ ဦးညွတ်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များက လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်။ ဒီယာအိုသည် သူ့ အဖေလိုပင် ပိုးသား ဝတ်လုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ဦးထုပ်တော့ ဆောင်းမထားချေ။ သူသည် သူ့ အဖေအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သို့တစေလည်း သူသည် သူ့ အဖေ၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်း ရင်မဆိုင်။ အဖေဖြစ်သူ လူကလည်း ထိုတစ်ချက်ကို သတိထားမိနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အစေခံ အဘိုးအို နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ဝင်လာသည်။
 ချီယာအိုဘေးသို့ သွားရပ်ကာ သူ့ လက်တွင်းမှ ပိုးသားစာလွှာကို ချီယာအို
 လက်သို့ ပေးသည်။ ချီယာအိုက တရိုတသေ တလေးတစား လှမ်းယူကာ သူ့
 အဖေဘက် လှည့်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ကဗျာကို သံနေသံထားဖြင့်
 ဖတ်သည်။ ကဗျာမှာ သူ့ အဖေ ရေးစပ်ထားသည့် ကဗျာလိုပင် ရှေးခေတ်
 ကဗျာဟန် ဖြစ်လေသည်။

“နောင်တစ်ချိန်သော်...
 ကျွန်တော်အဖေအိမ်သည်
 ကျွန်တော်အတွက်
 ပို၍ပို၍တန်းဖိုးရှိလာပါလိမ့်မည်၊
 ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ဟိုတစ်ဖက်
 မြေပြင်များပေါ်၌နေထိုင်ခဲ့ရသည့်
 ရက်ပေါင်းတစ်ထောင်ထက်
 ပို၍ပို၍ပင်တန်းဖိုးကြီးလာပါတော့မည်။”

လူ၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင် ဝင်းလက်လာသည်။ သူ့သား၏ ကဗျာ
 အား သူ လက်ခံကြောင်းကို ဦးညွတ်၍ ဖော်ပြသည်။ ပရိသတ်၏ သြဘာသံများ
 ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဧည့်ပရိသတ်များထဲမှ အသက်အရွယ် ကြီးကြီး တရုတ်
 အဘိုးကြီးများသည် တစ်ဦးချင်းစီ ထလာပြီး ဆုတောင်းသမှု ပြုကြသည်။ ထိုအခါ
 ထမင်းစားပွဲသည် ပို၍ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်လာလေသည်။

ဝါးဘိုးမှိုနှင့် ပင်လယ်လိပ်သား ပေါင်းနှပ်ထားသည့် ဟင်းပန်းကန်များ
 လာချချိန်တွင် လူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထရပ်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌
 ထိုင်နေသော မေ-လင်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ မေ-လင်းသည် အစိမ်းနုရောင်
 ပိုးသားဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်၍ သူ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်သည် ဖယောင်းတိုင်မီး
 အလင်းရောင် အောက်တွင် တောက်ပြောင် လှပလျက် ရှိလေသည်။

“အဖေချစ်တဲ့ မေ-လင်း” ဟု လူက ပြောသည်။ “ဒီဟင်းလျာကို ချက်
 တာက မင့်ကို မုန်တိုင်းထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အိမ်ကို ဘေးမသီ
 ရန်မခ ရောက်လာအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့ တို့ ဘိုးဘွား၊ ဘီဘင်တွေကို
 ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ ချက်ထားတာ။ ကဗျာဆန်ဆန် ရေးထားတဲ့ ဒီစာလုံးတွေ
 ဟာ ချိုမြိန်ဖွယ်ရာတဲ့ အစားအသောက်တွေရဲ့ အရသာ ရှိမှုနဲ့ နူးညံ့မှုတွေကို
 ရည်ညွှန်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရေးထားတဲ့ အက္ခရာစာလုံးတွေဟာ လှိုင်းလုံးပေါ်မှာ
 ကားယားခွပြီး ရပ်နေတဲ့ ‘ရွှေရောင် မိုးမခပင် တစ်ပင်’ လည်း ဖြစ်ကောင်း
 ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

လူသည် တခုံတညား လှလှပပ ရေးထားသည့် ဟင်းလျာ စာရင်းစာရွက် ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ မေ-လင်းဆီသို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ “အဖေ့ရဲ့ ‘ရွှေမိုးမခ ပင်’က သမုဒ္ဒရာထဲက လှိုင်းလုံးကြီးတွေကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သွားအောင် ဆုံးမ ပေးခဲ့တဲ့အတွက် သမီးတို့နှစ်ယောက် အဖေဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတာ။ သမီး အခုလို ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမယ့်လူ တခြား တစ်ယောက် ရှိနေပါ သေးတယ်”

သူ့အကြည့်သည် သူ့သမီးဘေး၌ ထိုင်နေသည့် မျက်မှန်နှင့် တရုတ် လူငယ်ဆီ ရောက်သွားသည်။ လူငယ်သည် မေ-လင်းထက် အသက်အနည်းငယ် ကြီးပုံရ၏။ သူ မေ-လင်းအပေါ် ကြည့်ရှု ဆက်ဆံပုံသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည့် အမူအရာ ရှိသည်။ သူသည် လူအား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“အခုဆိုရင် သမီးရဲ့ဝိတပညာ သင်ကြားမှုဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီ မေ-လင်း” ဟု လူက ဆက်ပြောသည်။ “အဖေတို့ အနေနဲ့ ချန် မိသားစုနဲ့ မိသားစုချင်း ဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြမှ ဖြစ်မယ်။ တို့များ မိသားစု နှစ်ခုဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပြီ။ သမီး ရပ်ဝေးမြေခြား သွားနေစဉ် အတွင်းမှာလည်း ချန်တွေဟာ အဖေတို့နဲ့ လုပ်ငန်း ဖက်စပ်လုပ်သူတွေဖြစ်လာ ခဲ့ကြတယ်”

မေ-လင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ သူ့ မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ် ထင်လာအောင် အားထုတ်သည်။ သူသည် အဖေဖြစ်သူအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ ဘေးရှိ ချန်မိသားစုထဲမှ အကြီးဆုံး အစ်ကိုကို ကြာကြာ မကြည့်ရဲ။ ရှက်စိတ်က ဝင်လာသဖြင့် သူ့ အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ မိသားစုနှစ်ခု ပေါင်းစည်းမည်ဟူသော သတင်းစကား ကြောင့် ဧည့်သည်များကြားတွင် လှုပ်ရှားသွားသည်။ တီးတိုး ပြောသံများကို အတန်ကြာမျှ ကြားနေကြရ၏။ သို့တစေလည်း သူ့ နေရာ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်သော လူ့ မျက်နှာတွင် ဘဝင် မကျသည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လျက်ရှိ၏။

လူသည် သူ့သားနှင့် သမီးအား မတွေ့မီ သူ့အစေခံ အဘိုးအိုအား ခေါ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို မေးသည်။ အဘိုးအိုက “နှစ်ဦးစလုံး ရင့်ကျက်ကာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေပါပြီ” ဟု ပြော သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ သူတို့ နှစ်ယောက်အား ခေါ်၍ တွေ့သည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ ယခု ထမင်းစားပွဲ၌ ဆုံမိကြသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း နှစ်ဦးစလုံးသည် သူ့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

သူသည် သူ့ စားပွဲနှင့် ဆက်နေသော စားပွဲ၌ ထိုင်နေသည့် သူ့ ဇနီးအား လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ သူ့ ဇနီးသည် ထိုစားပွဲရှိ ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံလျက်

ရှိ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ဘာပြဿနာမှ ရှိပုံမရ။ သူ့ဘေးမှ သူ့သား ချီယာအိုသည် သူ့လက်ထဲမှ တူများအပေါ်၌သာ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ သူ့သားသည် အစားစားခြင်း အပေါ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ။ နောက်ဆုံး သူ့ အဖေက သူ့အား တိုက်ရိုက်စကား ပြောလိုက်ခါမှပင် သူ့အာရုံသည် သူ့အဖေထံ ရောက်လာလေသည်။

“သား ချီယာအို တို့များအနေနဲ့ မင်း ဦးစီးရမယ့် လုပ်ငန်း တာဝန်တွေကို သက်ကြီးရွယ်အို မိဘတွေဆီက လွှဲယူဖို့အတွက် လုပ်ငန်းတွေကို သယ်တော့လောက် စပြီး လေ့လာမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ထားသင့်ပြီ” ဟု လူက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ အသံမှာ တိုးလွန်းသဖြင့် ဘေးလူများ မကြားနိုင်။ “မင်းအနေနဲ့ သိရမယ့်ဟာတွေ သိပ်များနေလေတော့ အချိန်ထပ်ဖြုန်းလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ချီယာအိုသည် လက်ထဲမှ တူများကို ချထားလိုက်ကာ သူ့အား ကြည့်နေသည့် သူ့အဖေ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ အဖေသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်နေဆဲ။ တကယ်တော့ သူ့အဖေသည် ရှေးခေတ် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဩဝါဒနှင့်အညီ မိမိကိုယ် မိမိ စည်းကမ်းစောင့်ထိန်းခြင်း ကျင့်ဝတ်ကို အမြဲတစေ ကျင့်သုံးကာ လိုက်နာ နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။

သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက သူ့ အဖေသည် ရှန်ဟိုင်းရှိ အကြီးဆုံးသော အထည်အလိပ် စက်ရုံမှ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန် အိမ်သို့ ပြန်လာလေ့ ရှိသည်။ သူသည် အိမ်ထောင်စုတွင်းရှိ မည်သူ့ကိုမှ စကား မပြောဘဲ ဥယျာဉ်ထဲရှိ သူ့ သီးသန့်ဆောင်သို့ တိုက်ရိုက်သွား၍ သူ့ အစေခံကြီး၏ အကူအညီဖြင့် အဝတ်များ လဲဖယ်ကာ သူ့ အခန်းထဲ၌ တရားထိုင်လေ့ရှိ၏။

ချီယာအိုသည် သူ့အဖေ လုပ်ခဲ့သမျှ ထိုအရာအားလုံးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အထိအတွေ့ များခဲ့၏။ သူ့အဖေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့နည်းကို လိုက်နာရန် အမြဲတစေ ဆိုဆုံးမခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခပ်ငယ်ငယ် ကတည်းက တာအိုအယူဝါဒ၏ ဥပဒေသများအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ကာ လိုက်နာ နေထိုင်ခဲ့၏။ သူ ပြင်သစ်၌ ပညာသင်နေစဉ်ကလည်း သူ့အဖေလို ကမ္ဘာ့ဌာနန်း ထိုင်သည့်နည်းကို နေ့စဉ်မှန်မှန် လုပ်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော် ဟို ရောက်နေတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ အလုပ် နှစ်ခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့တယ် အဖေ” ဟု ချီယာအိုက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “တစ်ခုက အဖေ့ရဲ့ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် ခန်းမထဲ သွားမယ်။ ခင်းကျင်း ပြသထားတဲ့ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာ လက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို အားသစ် အမြင်သစ် ပြန်လောင်းပေးမယ်။ ဒုတိယ တစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ် ဘဝအရေးကို အဖေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးမယ်။ ဒီထမင်းစားပွဲ ပြီးသွားရင် အဖေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စနှစ်ခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင် မကောင်းပေဘူးလား။”

လူသည် သူ့သား၏ တိုက်ရိုက်ကျသော စကားကို ချက်ချင်းပင် လက်ခံကာ သဘောတူသည်။ ထိုခဏမှာပင် တရုတ် တေးဂီတသမားတစ်စု ဝင်ရောက်လာကာ အခန်း၏ တစ်ဖက်အစွန်းရှိ ခပ်မြင့်မြင့် စင်တစ်ခုပေါ်တက်၍ ကြိုးတပ် တူရိယာများ တီးကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာ တစ်ယောက်က သူ့ မျက်လှည့်ပညာ အမျိုးမျိုးကို ပြသကာ ဧည့်ပရိသတ်အား ဖျော်ဖြေလျက် ရှိ၏။ အဖေနှင့် သားသည် သူတို့၏ အာရုံများကို ဖြေဖျော်ပွဲ ဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်ကြလေသည်။

ပွဲပြီးသွားသည့်အခါ လူသည် သူ့သားနှင့်အတူ အိမ်မကြီးထဲမှ ဖြတ်၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ ထွက်လာသည်။ လုံခြုံရေးဂိတ် သံတံခါးကြီး၏ နောက်ဘက်ရှိ အနီရောင် ယွန်းတံခါး ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှ အစေခံအဘိုးအိုသည် သော့တွဲကွင်းကြီးကို ကိုင်ကာ ဖျတ်ခနဲ ထွက်လာသည်။ သူသည် သံဂိတ်တံခါးအား အလျင် ဖွင့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ယွန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ လူ သားအဖ အထဲရောက်သွားသည့်အခါ တံခါး နှစ်ခုစလုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလိက ပြတိုက်တစ်ခုအဖြစ် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလွန်လှပပြီး လက်ရာ အလွန်မြောက်သည့် ပန်းပု ရုပ်တုများ ရှိသည်။ ကျောက်စိမ်းသာမက ပယင်း ရုပ်တုများပါ ပါသည်။ ကြေးရုပ်တုများလည်း ပါ၏။ ယင်း ကြေးရုပ်တုများသည် ဟန်နှင့် ချောင် မင်းဆက်များ ခေတ်မှ လာသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။

ခွက်များ၊ ပန်းအိုးများနှင့် ဝိုင်အိုးများမှာ ကြွေထည်ပစ္စည်းများ ဖြစ်၍ တန်နှင့်ထန်ခေတ် လက်မှုပညာသည်များ၏ ပြောင်မြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် အဖေနှင့်သားသည် ပယင်းနှင့် ကျောက်စိမ်း ရုပ်တုများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ အကောင်းစား ကြွေထည် ပစ္စည်းများနှင့် တွေ့လျှင်လည်း အချိန်ယူ၍ ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပင် မပြောကြ။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ချီယာအိုက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်၍ ဖြိုဖျက်လိုက်လေသည်။

“ပိတင်းမှာ နန်းထိုင်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးကို အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ သုဂတိဘုံရဲ့ သားတော်လို့ အမည်နာမ ခံယူထားတဲ့ ဘုရင် ဧကရာဇ်ဆီမှာ အဖေအိမ်စေ၊ အဘိုးကြီးဝမ် အမှုထမ်းလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အများကြီး ကြာခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် အဲဒီက ဝမ် ထွက်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တောင် ကြာသွားပြီ” ဟု

ချီယာအိုက စကားစသည်။ “ဒါပေမဲ့ တရုတ်နိုင်ငံဟာ အချင်းချင်း သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့နဲ့ နှိပ်စက်ဖို့က လွဲပြီး အခုချိန်ထိ တခြား ဘာကိုမှ မသိကြသေးဘူး”

သူသည် တန်ခေတ် လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သော လည်တိုင်ကြော့ကြော့နှင့် ဖီးနစ်ငှက်ပုံ ရေခွေးကရား တစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူသည် ရေခွေး ကရားနှုတ်သီး ကောက်ကောက်၏ ချောမွေ့သော အပိုင်းကို လက်နှင့် အသာ အယာ သပ်နေရာမှ သူ့အဖေအား မော့ကြည့်သည်။

“အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာရတာကတော့ သိပ်ကို ကောင်းပါတယ် အဖေ ရယ်” ဟု သူက စကားဆက်ပြောသည်။ “ဒီအခန်းထဲ လာပြီး အဖေ စုဆောင်း ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်နေတာလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အတိတ် ပြာပုံထဲကနေပြီး ဖီးနစ်ငှက် ပြန်ရှင်လာ သလို တရုတ်နိုင်ငံသစ်အဖြစ် ပေါ်လာတာ မမြင်ရတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး” သူသည် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ သူ့အဖေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ ရေခွေးကရားကိုမူ လက်က မချသေး။ “တကယ်ပါ အဖေရယ်” အဖေကိုယ်တိုင် လည်း အလွန် တိုးတက်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံကို မြင်ချင်မှာ ပဲလို့ ထင်ပါတယ်”

“တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုကြီးကို ဒီအခန်းထဲက အရာဝတ္ထု တိုင်းမှာ မြင်နေနိုင်တာပဲကွာ” ဟု လူက မာကျောကျော ဆတ်တတ်တတ် လေသံ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှန်ဟိုင်းနဲ့ ကန်တုန်မှာရှိနေတဲ့ ကြောက်စရာ မြင်ကွင်းတွေကို မှ မမြင်တာ။ ဥရောပတိုက်သားတွေ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ စာချုပ်ဝင် ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေ က မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း တွေ့မှ မတွေ့နိုင်တာ။ မန်ချူးရီးယား အခြေအနေက လည်း မပြတ်မသားကြီး ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဂျပန်တွေက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲက နယ်မြေတွေ ထပ် ထပ်ပြီး သိမ်းဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေတုန်းပဲ”

လူက သူ့သား မျက်နှာအား စူးစမ်းလိုသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့် သည် “မင်းဘာပြုလို့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေရတာလဲ ချီယာအို၊ ဥရောပက မင့်ကို ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်လို့လား။ တို့ ဒီအခန်းထဲ လာတာ အထည်အလိပ် စက်ရုံတွေအတွက် မင်း ဘယ်လို တာဝန်ယူမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးဖို့ လာကြတာ”

“ဥရောပက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းလဲ မပေးလိုက်ပါဘူး။ အဖေ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အရာရာတိုင်းကို ယထာဘူတကျကျ မြင်တတ်ဖို့နဲ့ အလျင်ကထက် ပီပီပြင်ပြင် ပြတ်ပြတ်သားသား ခံစားတတ်ဖို့တော့ အကူအညီ ပေးလိုက်တယ်”

ချီယာအိုသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ သူ ပြောပြလိုသည့် စကားနှင့် သူ ရည်မှန်းချက်များကို အသိပေးရာ၌ ယခုထက် ပို၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့

ဖို့ လိုအပ်သည်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့တစေလည်း သူ့ ရင်ထဲ၌ မျိုသိပ်ထားနေရ သည့် ခံစားချက်များကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားရန်ကား မဖြစ်နိုင်တော့ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး အဖေ။ ဒါပေမဲ့ မပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဖေ စက်ရုံတွေကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်း ပေးနေရတဲ့ အလုပ်နဲ့ ဘဝကို အချိန် မဖြုန်းချင်တော့ဘူး အဖေ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ကာယအားရော မာကျောတောင့်တင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရော ရှိနေတယ်။ ဒါတွေကလည်း အဖေ ပေးထားတဲ့ အမွေပါပဲ အဖေ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီ အားနှစ်ခုကို ကျွန်တော့် တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုချင်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ရှန်ဟိုင်းမှာ နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဟာ လူ မိသားစုနဲ့ ဗြိတိသျှကုန်သည် အနည်းအပါးကို ပိုပြီး ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရုံပဲ ရှိမယ်။ အဲဒီထက် ပိုပြီး အကျိုးများစရာ မရှိဘူး အဖေ”

လူ့ မျက်နှာတွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခြင်း ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် သူ့ အဖြစ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ပြန်ဖုံးသည်။ “မင့် မိသားစု စီးပွားတက်အောင် လုပ်ပေးခြင်းဟာလည်း မင့် တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကောင်း ကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု လူက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဖေ၊ အဲသလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး”

သူ့သားစကား ကြားလိုက်ရသည့်အခါ လူ့မျက်လုံးများသည် ကျဉ်းမြောင်း သွားသည်။ “မင်း ပြောနေတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်း ဥရောပမှာ ရောက် နေတုန်း ကွမ်ချန်တန်း အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလို့ ဆိုလိုတာလား။ ဒါဆိုရင် မင်းတဗျာရဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အနှစ်သာရ လုံးဝ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မင်းဟာ မာ့စ်ဝါဒီသမားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပြီဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ ကျွန်တော်ဟာ ကွမ်ချန်တန်း အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ” ဟု ချီယာအိုက အေးအေးသာသာပင် ဝန်ခံသည်။ “ကျွန်တော်က တော့ ကွန်မြူနစ်ပါတီသာလျှင် တရုတ်နိုင်ငံကို အကြီးအကျယ်ဆုံးနဲ့ အမြင့် မားဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတာက အခုလတ်တလောပဲ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံထဲ သွားပြီး လေ့လာမယ်။ မေ-လင်းလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ လိုက်ပြီး လေ့လာ မယ်။ မေ-လင်းအနေနဲ့ မိဘက ဇွတ်အတင်း စီမံပြီး ချန်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ချပေးတာကို လက်ခံမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ သူ့ အသိဉာဏ်ဟာ အဲဒါမျိုးကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ချီယာအိုက စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်၏ တင်းမာမှုကို မြင်နေရ၏။ သူသည် ပြောရာဆိုရာ၌ သင့်တော်မည့် စကားလုံး များကို ရွေးချယ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် ကဗျာဟာ အနှစ် မမဲ့ပါဘူး။ မေ-လင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အဖေ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပါတယ်။ ကွမ်ချန်တန်းအဖွဲ့ဟာ အဆင့်မြင့်တဲ့ လူတွေရဲ့ အားပေး ကူညီမှုကို လိုနေပါတယ်။ အဖေ အနေနဲ့ တခြား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ရင်လည်း ရန်ပုံငွေ တွေ ထည့်နိုင်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးဖို့လည်း မလိုပါဘူး။”

လူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ် သွားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် သူ့ အတွင်းစိတ်ကို များစွာ ထိန်းချုပ်နေရကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ အချိန်များစွာ ကုန်လွန်သွားသည် အထိ သူသည် လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြု။ စကားလည်းမပြော။ ထို့နောက် လုံးဝ ဘာမှ မပြောဘဲ ချီယာအိုထံ လျှောက်သွားကာ ချီယာအို လက်ထဲမှ ဝါးနစ် ကရားကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စင်ပေါ်ရှိ သူ့နေရာသို့ ပြန်ထားသည်။

သူသည် သူ့သားအား အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် လက်ပြုပြီး နှင်သည်။ “မင်းတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မင်းတို့ကို မိသားစုနဲ့ အဆက်ပြတ် သွားစေလိမ့် မယ်။ မင်းတို့ ချစ်ခင်တွယ်တာနေတဲ့ အရာရာတိုင်းနဲ့လည်း ကင်းကွာသွားလိမ့် မယ်” ဟု အေးစက်တင်းမာသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။ “မင်းနဲ့ မင့်နှမတို့ဟာ အလွန် ဆိုးရွားပြင်းထန်တဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ပြုလိုက်ကြတာပဲ”

သူ့အဖေ၏ နောက်ဆုံးစကား ဖြစ်သည်မှာ သိသာ ထင်ရှားသည်။ လူသည် သူ့သားအား ရှေ့ဟောင်းပစ္စည်းများ ပြုတိုက်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ အပြင်ရောက်သည့်အခါ ချီယာအိုသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အဖေအား သူတို့အပေါ် နားလည်ပေးရန် တောင်းပန်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့အဖေ၏ မျက်နှာထားသည် အေးစက် တင်းမာလျက် ရှိသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် မပြောဖြစ်တော့။ လူသည် သူ့စိတ်ခံစားမှုများကို လုံးဝ မဖော်ပြတော့ဘဲ ပြခန်းဝဲ ခါးကိုသာ ဆွဲပိတ်နေသည်။ သူသည် အစေခံ၏ လက်ထဲမှ သော့ကို ယူကာ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့သား ချီယာအိုအား ကျောပေး၍ ကော်ရစ်တာအတိုင်း ဥယျာဉ် စတုဒီယိုဘက်သို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဓမ္မတေးသီချင်းတီးသံ ရပ်သွားချိန်တွင် တစ်ချက်မျှ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လိုက်သော လေသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားများ၌ ထိုင်နေကြသော တရုတ် ကူလီများနှင့် သူတောင်စားများသည် လေဒဏ် ခံရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာကြရသည့်နှယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

ဂျေကော့သည် တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ ကြည့်သည်။ စန္ဒရားရှေ့၌ ထိုင်နေရာမှ ထလာသော မေ-လင်းအားမြင်သည်။ မေ-လင်း၏ စကပ်စများသည် လေနှင့်အတူ ဖောင်းပွကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကင်းကွာနေသလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ တိုမီကို မာရု သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် သွားလာလှုပ်ရှား နေစဉ်ကလည်း ဤ ပုံစံမျိုးကို မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ မေ-လင်းသည် ဖောင်းပွကားတက်လာနေသော စကပ်စများအား လက်နှင့် ဆွဲယူကာ အောက်သို့ သပ်ချလေ့ရှိသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မေ-လင်းသည် စကပ်စများအား မသိမ်းဘဲ လွှတ်ပေး ထားသည်။ သူ ခြေဖျက်စိများ၊ သူ ခြေသလုံးများကို သာမက တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် ပယင်းရောင် သန်းနေသည့် ပေါင်တံလှလှများကိုပင် မြင်နေရ၏။ ရှည်လျားပြီး နက်ပြောင်ချောမွေ့သော ဆံပင်များသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မြောကာ သူ့ဖျက်နှာပေါ် ရစ်သိုင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော မေ-လင်း ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် လေအရှိန်ဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ယိမ်းယိုင်သွားလျက် ရှိသည်။

ကူလီအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများနှင့် သူတောင်းစားများ ကြားတွင် ခြေထောက်မရှိသော ခြေကျိုး တစ်ယောက်သည် ဘီးတပ် သစ်သားလှည်းပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ အသားဝါ ခန္ဓာကိုယ်များကြား၌ လျှောက်သွားနေသူမှာ တစ်ခေါင်း

လုံး ဆံပင်များဖြူနေသည့် သာသနာပြု တစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည် ဂျေကော့အား ကူညီရန် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

မေ-လင်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်သည် သူ့ဆီသို့ ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် လျှောက်လာနေခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် လည်ပင်းမှ အောက်ဘက်အနားပတ် အထိ ကွဲ၍ကျသွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် မေ-လင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား သဘာဝ အနေအထားအတိုင်း မြင်နေရ၏။ မေ-လင်း၏ ငိုက်သားနှင့် သေးငယ် သော်လည်း မို့မောက်နေသည့် ရင်သားအလှများကို အပီအပြင် မြင်တွေ့ နေရ လေသည်။

သူ့အနားသို့ နီးကပ်လာသော မေ-လင်းသည် လက်များကို သူ့ဆီသို့ ဆန့်တန်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် လူစုလူဝေးဘက်သို့သာ လှည့်၍ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် လည်ချောင်းကို ရှင်း၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း အသံ ထွက်မလာ။ သူ့ပခုံးများထက်သို့ ကျလာ သည့် အေးမြသော လက်များ။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် အဝတ်အစား မရှိသည့် အခြေအနေကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိသည်။

သူ ရပ်နေခိုက်မှာပင် မြင်တွေ့နေရသည့် နောက်တစ်ဦးမှာ အမေရိကန် မလေးဖြစ်၏။ အညိုရောင် ဆံပင်နှင့် အညိုရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ချည်ထည် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ သူ မျက်နှာထားမှာ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပျက်နေသည် များကို လုံးဝ မမြင် မသိသည့် ပုံစံ ဖြစ်၏။ ဂျေကော့သည် ထိုအမေရိကန်မလေး ၏ ဖာရုံကို သူ့ဘက်သို့ ဝင်စားလာအောင် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးငယ်သည် သူ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ အဝေးမှ ရုပ်လွှာ တစ်ခုဆီသို့ မျှော်ငေးလျက် ရှိလေသည်။

ဂျေကော့သည် သူ့ရင်ဘတ်အား သိမ်းကျုံးပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား သည့် ဖာလွန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသော လက်နှစ်ဖက်ကို သတိထားမိသည်။ သူသည် ထိုလက်များအတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားရုံမျှမက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အော်လိုက်မိပြန်သည်။ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ နွေးထွေးမှုမျိုးကို ပေးနေ ခြင်းဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် သာယာမှုလည်းရှိ၍ ကြောက်စိတ်လည်း ဝင်လျက်ရှိ၏။ ထိုခံစားမှုသည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းမိုးပျံ့နှံ့လျက် ရှိလေရာ သူသည် ယခင်ကထက် တစ်ဆတိုး၍ ရုန်းကန်နေမိပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ရုန်းကန်နေခိုက် မှာပင် သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးအတွင်းမှ လန့်နိုးပြီး လွတ် မြောက်လာခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် နိုင်ငံရပ်ခြား ဘာသာစကား ပြောသံများသည် အမှောင်ရိပ် အတွင်းမှ သာသနာပြု နေအိမ်တွင်းရှိ ဂျေကော့၏ အိပ်ရာဆီသို့ လွင့်မျော

ရောက်ရှိလာသည်။ ဂျေကော့မှာ ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်တွင်းမှ လန့်နိုးစပြစ်၍ အသက်ပင် မှန်မှန်ရှုလို့ မရသေး။ လမ်းပေါ်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဟစ်လိုက်သည့် ဈေးသည်တို့၏ အသံများ၊ သူတို့ တနင့်တပိုး ထမ်းလာရသည့် ဝါးထမ်းပိုးများဆီမှ တကျိကျိ အသံများ၊ မျက်မမြင်များ တီးနေသည့် ခေါင်းလောင်းသံများ၊ ပြီးတော့ တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ငြင်းခုံပြောဆိုနေကြသည့် အသံများ။

အသက်ရှူ ပြန်၍ မှန်လာသည့်အခါ ဂျေကော့သည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ သူ့ ဦးခေါင်းကို စမ်းသည်။ သူ့ မျက်ခုံးအစပ်ပေါ် အုပ်နေသည့် ပတ်တီးအား လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူ့ဒဏ်ရာအား ဆေးထည့်ပေးရင်း လေသံအေးအေးဖြင့် ချော့ချော့မော့မော့ ပြောဆိုနေသည့် အမေရိကန်မလေး၏ အသံကို သတိရလာသည်။

ထိုအမေရိကန်မလေး သူ့ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်နေစဉ်အတွင်း အမွှေးနံ့ပါသည့် ဆပ်ပြာနံ့ကို သူ့နှာခေါင်းမှ ရနေသည်။ သူမသည် ဆပ်ပြာကို သူ့ လက်များ ဆေးကြောရာ၌ အသုံးပြုနေသည်ဟု ထင်၏။ သူသည် ထိုအနံ့ကို အခုအချိန်ထိ ရနေဆဲ။

သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး လိမ္မာပါးနပ်သော အင်္ဂလိပ် အဘိုးကြီးအား သတိရလာသည်။ ထိုအဘိုးကြီး၏ လိမ္မာပါးနပ်မှုကြောင့် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်မည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဒေါသကြီးနေသော တရုတ် အများစု၏ အလယ်၌ ရောက်လျက် ရှိသည်။ တရုတ်ကူလီများ သယ်ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများ ကျကုန်သည့်အတွက် သူသည် ငွေကြေး အနည်းငယ်မျှကို ကပျာကယာ ထုတ်ယူကာ လျော်ကြေးအဖြစ် လှမ်းပေးခဲ့သည်။ ဒေါသကြီးလျက်ရှိသော တရုတ်များသည် သူ့ လက်တွင်းမှ ငွေစ အနည်းငယ်ကို မြင်သည့်အခါ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အင်္ဂလိပ် အဘိုးကြီးသည် ဖြစ်လာသည်ကိုစွဲကို အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရုံမျှမက ဂျေကော့အား ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် အမြန်ဆုံး အနားယူသင့်သည်ဟု အကြံပြုခဲ့သည်။ သူ့ နဖူး၌ ရှုပ်၍ ထိထားသော ဒဏ်ရာမှာ မပြင်းထန်လှသော်လည်း အင်္ဂလိပ် အဘိုးတို့သည် သူ ကိုယ်တိုင် သူ့အား တွဲ၍ အိပ်ရာပေါ်အထိ လိုက်ပို့ခဲ့လေသည်။

ထိုကြင်နာမှုကို သတိရလိုက်သည့်အခါ မိမိလို သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်၏ အိပ်မက်ထဲမှ အပြုအမူများကို သတိပြန်ရကာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူ့ ရင်ထဲ၌ ရှက်ကြောက်ခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူ ကြုံခဲ့ရသည်များသည် သူ့စိတ် အာရုံတွင်

အသစ်ပြန်ဖြစ်လာလေရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်သည်လည်း အသစ်တဖန် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်လေသည်။

ဈေးကော့သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ဘုရားသခင်အား အာရုံပြု၍ မိမိအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဆုတောင်းခြင်း ပြုသည်။ ထိုအကျင့်မှာ ခပ်ငယ်ငယ် ကတည်းက ရှိလာခဲ့သော အကျင့်ဖြစ်၏။ စက်ရုံမှ မိန်းကလေးများအား ပြောင်နောက်ပြီးသည့်အခါတိုင်း အမြဲတစေ လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ သူ၏ ကျန်းမာပြီး နုပျိုလန်းဆတ်သော ခန္ဓာကိုယ်၏ သဘာဝ အလိုဆန္ဒအား နှိမ်နင်းရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ သို့တစေလည်း ညက မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲ၌ ကြုံခဲ့ရသည့် ခံစားမှုမျိုးမှာမူ အလျင့် အလျင်က မကြုံဖူးခဲ့သော အရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ယခု ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုရာ၌ ယခင်ကထက် နှစ်ဆမျှ အချိန် တိုး၍ ယူထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် သွေးသား သောင်းကျန်းမှုအား ဖယ်ရှားပေးပါရန်လည်း အသနားခံနေမိ၏။

သူ ဘုရားသခင်ထံ အာရုံပြု၍ ဆုတောင်း နေခိုက်မှာပင် သူ့ အိပ်ခန်း တံခါးသည် အသာအယာ ပွင့်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်သူမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင် တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူနေပြီဖြစ်သော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သူသည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ ဈေးကော့ ဆုတောင်းပြီးသည်အထိ စောင့်နေသည်။ ဈေးကော့ ဆုတောင်းပြီး၍ သူ့ အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်သွားသည့် အချိန်ကျမှပင် သူသည် ရေနံဆီ မှန်အိမ်ကို ဆွဲ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ရောမကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ တည်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလို့ပဲ တရုတ်နိုင်ငံကြီးကို တစ်ညတည်းနဲ့ ခရစ်ယာန် နိုင်ငံတော်ကြီးအဖြစ် အသွင် ပြောင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ အဘိုးကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ မှန်အိမ်ကို အိပ်ရာ ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ချိုင်းတွင် ညှပ်၍ ယူလာသည့် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော သမ္မာကျမ်းစာ စာရွက် အထပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် နာမည်က မက်သူးဘာလိုပါ” ဟု အဘိုးအိုက သူ့ကိုယ်သူ မိတ် ဆက်သည်။ “မင်း ရောက်မလာခင် ကတည်းက မင်းရဲ့ ကောလိပ်က မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးထားတဲ့ အစီရင်ခံစာ ရောက်လာလို့ ကျုပ် ဖတ်ထားပြီးပြီ။ နောက်ပြီးတော့ မင်း ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ မင်းရဲ့ အကျင့်စရိုက်ပေါ် ခန့်မှန်း တွက်ချက်လို့ ရနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ”

မှန်အိမ် မီးရောင်ဖြင့် ဘာလို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို ဂျေကော့က သိနေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က နေလောင်ထားသည့် မျက်နှာကို သူ မေ့မသွားသေး။ ထိုစဉ်က သူသည် သူငယ် အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ နောက်ဖေးလမ်းတစ်လမ်း အတွင်းရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းအတွင်း၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဤပုဂ္ဂိုလ် ထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် တရုတ်ပြည် အကြောင်းများ သည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ မှတ်မိနေသည့်အတိုင်းဆိုပါက 'မက်သူး ဘာလို'သည် အင်္ဂလိပ်-တရုတ်ကပြား သာသနာပြု အဖွဲ့များတွင် ဒါရိုက်တာဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်အထိ မှတ်မိနေခြင်း သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလျက်ရှိလေရာ သူသည် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မတော်တဆမှုအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မစ္စတာဘာလို” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို လန်ချားပေါ် တင်ပြီး ဆွဲသွားတဲ့ အလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့လွန်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လန်ချားသမား ရော ကျွန်တော်ပါ။ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့နေရတဲ့ အဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်”

“မင်း အယူအဆ လွဲနေတယ် ဂျေကော့” ဟု ဘာလိုက ပြန်ပြောသည်။ “တရုတ်တွေဟာ အလွန် လေးလံတဲ့ တာဝန်တွေကို သယ်ဆောင် လာနေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း ထောင်ချီပြီး ရှိနေပြီး ဒီအတွက် သူတို့ ဘာမှ တွေးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ မင်း လက်ခံရမယ့် အချက်တွေ အများကြီးထဲက တစ်ချက်ပဲ”

ဘာလိုက သူ့စကား အဆုံးတွင် ဂျေကော့အား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးသည် လျော့ရဲရဲရှိလှ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖော်ပြ နေသည်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အရေးကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခု သင် ပေးလိုက်တာပဲ မစ္စတာ ဘာလို” ဟု ဂျေကော့က ပြုံးရယ်ပြီးပြောကာ သူ့ခေါင်းမှ ပတ်တီးအား အသာအယာ စမ်းနေသည်။ “အခုလို လာပြီး ကူညီ စောင့်ရှောက် တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့ မင်း ကျေးဇူးတင်ရမှာက မစ္စ ဖီလီစီတီ ဖီယာဆန်ကွဲ့”

“မစ္စ ဖီလီစီတီ ဖီယာဆန် ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“လူငယ်ငယ်က သူ့မိဘတွေက တီယင်ဆင်မှာ သာသနာပြုတွေပေါ့။ သူ ရှစ်နှစ်သမီးမှာ မိဘတွေက သူတို့နိုင်ငံကို ပြန်ကြတယ်။ သူ အမေရိကမှာ နေရင်း ကြီးပြင်းလာတော့ သူ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံကို မေ့လို့မရ ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ကွန်နက်တိကတ်ပြည်နယ်က သမ္မာကျမ်းစာသင်ကျောင်း မှာ နှစ်နှစ်တိတိ ပညာသင်ပြီး တရုတ်-အမေရိကန် သာသနာပြု အဖွဲ့နဲ့အတူ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာခဲ့တယ်”

“ဘာကြောင့် သူ ဒီကို ရောက်နေတာလဲ”

“ဘာသာစကား သင်တန်းတက်ဖို့ ကျုပ်နဲ့ လာပြီး ဆွေးနွေးတာ။ မင့် လန်ချား တိုက်မိတာကို သူ မြင်တယ်။ ရန်ဖြစ်တော့မလို ဖြစ်နေတာမြင်တော့ ကျုပ်ဆီ ပြေးလာပြီး ခေါ်တာ သူပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ဆီ စာရေးပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရတော့မှာပဲ”

“လူချင်းတွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလို့ရမှာပါ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက် စလုံး ပီကင်းမှာ ဘာသာစကား သင်တန်း တက်ကြရမှာပါ။ ပီကင်းမှာ တွဲဖက် သာသနာပြု ဘာသာစကားသင်ကျောင်း အသစ်တစ်ခု ဖွင့်ထားပြီ”

“ကျွန်တော် ပီကင်းကို ဘယ်တော့ သွားရမလဲ” ဟု ဂျေကော့က အံ့အား သင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

“သန်ဘက်ခါ သွားရမယ်” ဘာလိုက သူ့လက်တွင်းမှ ဖိုင်ကို ငဲ့ကြည့် သည်။ “ကျုပ်တို့က လူငယ်တွေကို ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မရှိသေးရင် ရှန်ဟိုင်းမှာ ကြာကြာ မထားဘူး။ မင့်အနေနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံထဲမှာ ခြေလျင်ခရီး ကြမ်းကြီးတွေ လျှောက်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ အချိန်ရမှာပါ။ လိုအပ်မှာတွေက ဖျာတစ်ချပ်၊ ဆီစိမ်စက္ကူတစ်ချပ်နဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေပဲ။ အဲဒါ တွေရရင် ခရီးသွားလို့ရပြီ”

ပီကင်းသို့ သွားရမည်ဟု သိလိုက်ရသည့်အခါ ဂျေကော့သည် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အသစ်တဖန် အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ ဘာလို၏ အပြုအမူသည် အပေါ်ယံအားဖြင့်ကြည့်လျှင် ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှသာ လုပ်ကိုင် ပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုကဲ့သို့ ဟုတ်ပုံမရ။ သူ့အလုပ်နှင့် သူ့တာဝန်များ အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားပုံ ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကြားတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ဝင်ရောက်လာသည်။ အပြင် ဘက် ခပ်ဝေးဝေး နေရာများဆီမှ တရုတ်စကားဖြင့် အော်သံများ ကြားနေရ သည်။ မောင်းတီးသံများနှင့် လင်းကွင်းသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ဘာလို၏ အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်နေသော ဂျေကော့၏ မျက်နှာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း ကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

ဘာလိုကတော့ အိပ်ရာခုတင် အစွန်း၌ ဝင်ထိုင်ကာ ဂျေကော့အား အနီးကပ် ကြည့်သည်။ “ကျုပ် အခန်းထဲ ဝင်လာတုန်းက မင်း ဘုရားသခင်ကို တော်ပြုနေတာ တွေ့ရတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဘာပြုလို့လဲ၊ သောကများနေလို့ လား။ ကျုပ် မင်းကို ဘယ်လို ကူညီရမလဲ ပြောပြပါလား။”

“အကူအညီ မလိုသေးပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ ဘာလို၏ အကြည့်ကို သူ ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်ဘဲ လွဲထားသည်။ “အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခု မက်လို့ပါ”

“တရုတ်နိုင်ငံဟာ သူ့ထဲ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေ အပေါ်မှာ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးအောင် အမြဲ လုပ်လေ့ရှိတယ်” ဟု ဘာလိုက အေးအေးသာသာ ပြောသည်။ “ဒီနိုင်ငံဟာ မင်းတို့ ငါတို့ အလျင့်အလျင်တုန်းက လုံးဝ မမြင်ဘူးခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ် ရှိနေတယ်။ လူဦးရေက အဆမတန် တို များတာ။ အဲဒါဟာ ဒီနိုင်ငံရဲ့ အထူးခြားဆုံး အချက်ပဲ။ ဒီကို ရောက်လာသမျှ လူစိမ်းတွေဟာ လူသားသမုဒ္ဒရာကြီးထဲ နစ်သွားသလို ခံစားကြရတယ်။ အဲဒါကို အသားကျ သွားအောင် နေဖို့အတွက် ဥရောပ တိုက်သားတွေဟာ အချိန် အတော် ယူကြရတယ်”

ဘာလိုသည် စကားကို ရပ်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး သူ့ မျက်လုံးများကို ပွတ်နေသည်။ “ကျုပ် မင်းကို ကြိုတင် သတိပေးစရာ တစ်ခုရှိ တယ်။ တရုတ်ပြည်မှာနေရင် အနည်းဆုံး တစ်နေ့တစ်ကြိမ်တော့ မင်းကိုမင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ တင်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဥပမာ ပြရရင် ဒီ ရှန်ဟိုင်း မြို့မှာပဲ ကြည့်။ အသုဘလှည်းတွေဟာ နှစ်စဉ် လမ်းဘေးမြောင်းတွေထဲမှာ သေနေတဲ့ အလောင်းပေါင်း တစ်သောင်းကို ကောက်ပြီး သုသာန် ပို့ပေးနေရတာ”

ဘာလို၏ အသံသည် အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ရပ်သွားသည်။ ဂျေကော့က လည်း သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ ရှန်ဟိုင်းဟာ တရုတ် တစ်နိုင်ငံလုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိထားရသလောက်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်-တရုတ် ကပြား သာသနာပြု အဖွဲ့ဟာ တရုတ်နိုင်ငံမှာ အောင်မြင်မှု ရနေတာပဲ မဟုတ်လား မစ္စတာ ဘာလို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း ပြောတာ မမှားပါဘူး” ဟု ဘာလိုက ပြန်ပြောကာ သူ ယူလာသည့် တရုတ်ဘာသာပြန် သမ္မာကျမ်းစာ စာရွက်များကို ကြည့်နေ သည်။ အမြဲတစေ မဖြစ်နိုင်သည့် ဘက်မှသာ တွေးတောဆင်ခြင်တက်သော သူ့အကျင့်ကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြန်၍ မြင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြ နေသည်။

သူသည် တရုတ်စာများဖြင့် ရေးထားသည့် ဒေါင်လိုက် စာတန်းများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ “ကျုပ် အခု တရားကျမ်းစာတွေကို တရုတ်ဘာသာနဲ့ အသစ် ဘာသာပြန် နေတယ်” ဟု ပြောသည်။ “တရားဟောတဲ့အခါ သာမန် ဆင်းရဲသား လူတန်းစားတွေ နားလည်နိုင်တဲ့ စကားနဲ့ ဟောဖို့ပြောဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတစ်ချက်က အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ လိုအပ်ချက်ကြီး တစ်ခုပဲ”

“ဘာသာပြောင်း အရေအတွက်ကော တိုးလာရဲ့လား မစ္စတာ ဘာလို့”

“ကျုပ် တရုတ်ပြည်ထဲ ရောက်နေတာ နှစ်ပေါင်း ၃၅ နှစ် ရှိသွားပြီ ဂျေကော့။ အဲဒီ ကာလအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ သာသနာပြု အဖွဲ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တရုတ်လူမျိုး တစ်သောင်း ငါးထောင်ဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအရေအတွက်ဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ လူဦးရေ သန်းလေးရာနဲ့ တွက်ရင် မများပါဘူး”

“သရော်တတ်တဲ့ လူတွေကတော့ အဲဒီ အရေအတွက်ထဲက တစ်ဝက် ဘာ ‘ဆန် ခရစ်ယာန်’ တွေပါလို့ မင့်ကို ပြောကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တစ်ဝက်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် အငတ်ဘေးကြီး ကျရောက်လာချိန်မှာ သူတို့ကို မငတ်အောင် ဆန် ရပါစေမယ်လို့ ပြောထားလို့ ခရစ်ယာန်တွေ ဖြစ်လာတာ တဲ့။ နောက်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံကိုတော့ ‘ဆန် ကျောင်းသား’ တွေလို့ သူတို့က နာမည် ပေးထားတယ်။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အုပ်စု ဘာသာပြောင်း လာတာဟာ သာသနာပြု အဖွဲ့ရဲ့ ကျောင်းတွေထဲမှာ ပညာ ကောင်းကောင်း သင်ခွင့်ရချင်လို့ တဲ့”

“ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီ စကားတွေဟာ လုံးဝတော့ မှန်မယ် မထင်ပါဘူး မစ္စတာ ဘာလို့၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”ဟု ဂျေကော့က ဘာလို့မေး စကား အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “တရုတ် တစ်နိုင်ငံလုံး မှာ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ အများကြီး ဖြန့်ပြီး တပင်တပန်း အလုပ် လုပ်နေကြတာ ပဲ။ အဲသလောက်ထိ အခြေအနေ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး”

ဘာလို့က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချသည်။ “လုံးဝ အပြည့်အဝ မှန်တယ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ လှည့်စားနေလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး။ သက်ကြီးရွယ်အို တရုတ်တချို့ ဘာသာပြောင်း ဖြစ်လာရင် ကျုပ်က တော့ သံသယ ဖြစ်တယ်။ တရုတ်တွေဟာ ဘာသာသစ် တစ်ခုနဲ့တွေ့ရင် စီးပွား ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုလို မြင်တတ်တယ်။ အဲဒီ သဘောကို နားလည်ဖို့ လိုတယ်”

ဘာလို့သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ဂျေကော့၏ စိတ်အား ထက်သန်သော စကားများ ကြားရသဖြင့် သဘောကျသွားဟန် ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာ

သည် ကြည်လင်လာသည်။ “မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်”ဟု ပြောသည်။ “လူ အများကြီးက အကောင်းဆုံးတွေကို ပေးနေကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ပင်မ ဗဟို ခခန်းကြီးတွေ တစ်ရာ ရှိတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာ အနှံ့အပြားမှာ စခန်းပေါင်း ငါးရာ ရှိတယ်။ အားလုံး သာသနာပြု အဖွဲ့ပေါင်း ခြောက်ရာနီးပါး ရှိနေပြီ။ တရုတ်တွေ ဦးစီးတဲ့အဖွဲ့က အဲဒီ အရေအတွက် နှစ်ဆ ရှိနေပြီ။ ဘာသာပြောင်း အရေအတွက်ကလည်း အတိုးအတက် ရှိနေတာဆိုတော့ ‘ဆိတ်ငြိမ် ခရစ်ယာန် တွေ’ အရေအတွက်ဟာ ‘ဆန် ခရစ်ယာန်တွေ’ အရေအတွက် လောက်တော့ ခို့မှာပါ”

“ ‘ဆိတ်ငြိမ် ခရစ်ယာန်တွေ’ ဆိုတာ ဘာတွေလဲ မစ္စတာ ဘာလို့” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။ “ဟိုတစ်ခု ယုံကြည်လိုက် ဟိုတစ်မျိုး ယုံကြည်လိုက် လုပ်နေတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေကို ပေးထားတဲ့ နာမည်ကွ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သူတို့ ဘာဆိုတာ လူသိရှင်ကြား ဝန်မခံရဲကြဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဩဇာကို တရုတ်နိုင်ငံထဲမှာ လွှမ်းမိုးစေဖို့ ဒီလို လူစားတွေက တစ်ဆင့် သွားကြ ရမှာပဲ။ အခုဆိုရင် တချို့က သူတို့ သားသမီးတွေကို သာသနာပြု တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းတွေမှာ တိတ်တိတ်ကလေး လာအပ်နေကြပြီ။ အဲဒီ ကလေးတွေဟာ တို့များရဲ့ အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်တွေကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးလိမ့်မယ် လို့ ယုံကြည်ရတာပဲ”

ဂျေကော့၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်နှယ် ရှိ သည်။ “ဒါဆိုရင် ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန် သွားရမယ့် သဘောပေါ့။ ရေရှည်စိမ့်ကိန်း လို့ဆိုရင် မမှားဘူး ထင်ပါတယ်နော်”

ဘာလို့က ခေါင်းညိတ်သည်။ “နောက်ဆုံးကျရင် တရုတ်တွေကပဲ တရုတ်နိုင်ငံကို ခရစ်ယာန်နိုင်ငံဖြစ်အောင် လုပ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့က သူတို့ ကို နည်းလမ်းပြပေးရုံပဲ။ ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တိုင်းရင်းသား ခရစ်ယာန် တွေကိုပဲ စနစ်တကျ သင်ပေးပြီး ဆက်လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ”

ဘာလို့၏ အသံသည် တိမ်ဝင်ပြီး ရပ်သွားသည်။ သူ့ မျက်နှာထားသည် တစ်ခုခုကို တွေးနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပြနေသည်။

“ပြဿနာတစ်ခုက ဘာလဲဆိုရင် လူငယ်အများစုဟာ ခရီး အနှံ့အပြား လျှောက်သွားချင်လို့ သာသနာပြု ဖြစ်လာကြတာ။ သူတို့အနေနဲ့ ခရီးသိပ်ဝေးတဲ့ နေရာဒေသတွေဆီ ဆိုရင် သွားချင်ကြတယ်။ အလျင်က မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးတဲ့ လူမျိုးတွေဆိုရင် မြင်ဖူးချင်ကြတယ်။ တချို့ကျတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်နဲ့ သာသနာ ပြု စိတ်ဓာတ်ရဲ့ ခြားနားမှုကို လုံးဝ မသိကြဘူး။”

ဘာလို့ စကား ကြားသည့်အခါ ဂျေကော့စိတ်သည် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာသည့် အကြောင်းရင်းသည် ဘာလဲ။ ဘာလို့ ပြောသလို မရောက်ဘူးသေးသော ဒေသမှ မမြင်ဘူးသေးသော လူတွေကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်လို့များလား။ “ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ရောက်လာတာဟာ ခင်ဗျားကြောင့်ပါ မစ္စတာ ဘာလို့” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ “မင်း ပြောတာကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး ဂျေကော့”

“ခင်ဗျား အနားယူဖို့ ခွင့်ရတုန်းက ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေထဲက ဒေသခံ ဟုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ တရားလာဟောဖူးတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်က အသက်ငယ်သေးတဲ့ သူငယ်လေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟောပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ လူတွေဟာ မြေအောက်သုံးပေ အနက်ထိ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်တယ်လို့ တရုတ်တွေက ယုံကြည်ကြတယ်ဆိုတဲ့စကား ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံး အပြာရောင်တွေ ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော် တရုတ်နိုင်ငံမှာ သာသနာပြု တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တာဟာ အဲဒီအချက်ကြောင့်လို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်နေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ နဂါးတွေအကြောင်း၊ လူဆိုး၊ ဓားပြတွေ အကြောင်းသာမက ဘူး၊ ရွှေတွေ ရှာဖွေ တွေ့ရှိတာတွေပါ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်လေ အဲဒီအကြောင်းတွေက လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မတွေးမိတာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား” ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း သူ့ အမူအရာကတော့ ထိုစဉ်က အဖြစ်ကို သတိရသည့် လက္ခဏာ မရှိ။ ဘာလို့သည် အိပ်ရာ ခုတင် အစွန်း၌ ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ဂျေကော့၏ ပခုံးကို တရင်းတနှီး ပုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အပြုအမူသည် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။

ဂျေကော့သည် ဘာလို့၏ မျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဘာလို့သည် သူ့အပေါ် နားလည်ကာ သူနှင့်အတူ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြု၍ ဆုတောင်း၊ ဆုယူ ပြုလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ဘာလို့သည် သူ့ စာရွက်များကို စုထပ်ကာ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

အပြင်ဘက်မှ တရုတ်ဘာသာစကား ပြောသံများသည် အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားပြောသံများ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီး ငြင်းခုံနေသံများ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားများ ကြားနေရသဖြင့် သူ့ရောက်နေသော

နေရာသည် သူ့အိမ်နှင့် အဆမတန် ဝေးကွာသည့် နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်နေသည်မှာ သိသာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို ပြန်၍ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ပေါ်လာသည့် တာဝန်အသစ် အတွက် သူ့အား ဇွန်အားအသစ်များ ထပ်၍ ဆောင်းပေးရန် ဘုရားသခင်ထံ ထပ်မံ ဆုတောင်းလျက် ရှိလေ၏။

***

... (The following text is extremely faint and illegible due to low contrast and blurring. It appears to be a continuation of the narrative or a separate section of text.)

ရှန်ဟိုင်းမြို့မှ ပီကင်းသို့ မီးရထားဖြင့် ထွက်လာချိန်မှစ၍ ဂျေကော့၏ ကျနေသော စိတ်ဓာတ်သည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ရှန်ဟိုင်းမြို့ထဲ၌ သူ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်များမှာ တရုတ်များ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တိုင်းမှ ဆင်းရဲခြင်းများဖြစ်၏။ ထိုဆင်းရဲခြင်းများသည် သူ့အား ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ အခုတော့လည်း သူ၏ ရထားတွဲပြတင်းမှ မြင်နေရသည့် ရှုခင်းမှာ အပြောကျယ်လှသော လယ်ကွင်းများ ဖြစ်သည်။ စိုပြည်စိမ်းလန်းလှသော ဤလယ်ကွင်းများအား မြင်နေရသည့်အတွက် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျေကော့၏ စိတ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ လန်းဆန်းကြည်လင် လာခဲ့ရလေသည်။

ပြာပိုင်းပိုင်း တောင်တန်းကြီးများသည် သစ်ပင်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသော မြေပြန့် ကွင်းပြင်ကြီးအား အနားသတ်ထားသည်။ စပါးခင်းများထဲတွင်မူ ဖိနပ်မပါသော လယ်သမားများသည် ရှေးဟောင်းခေတ်က ရေသွင်းစနစ်အရ ပြုလုပ်ထားသည့် ဘီးကြီးများအား ခြေထောက်များဖြင့် နင်း၍ လယ်ကွက်များအတွင်းသို့ ရေပေးသွင်းနေကြသည်။ လယ်သမားအားလုံးမှာ တာတမံ တုတ်သူကတုတ်။ ပေါက်ပြားကိုယ်စီနှင့် ပေါက်သူက ပေါက်။ ရေတွေထဲမှ ဖြတ်လျှောက်သူက လျှောက်နှင့် အလုပ်များလျက်ရှိကြလေသည်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူတို့ လူစု၏ ဘဝများသည်လည်း ရှန်ဟိုင်းမြို့ပေါ်မှ ကူလီများကဲ့သို့ပင် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်ကို သတိထားမိသည်။ ရထားပြတင်းမှ မြင်နေရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ခါးတွေ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေသော လယ်သမားများသည် လက်သုံး ကိရိယာ တန်ဆာပတာများ သုံးကာ မြေများကို တူးဆွနေကြသည်။ အဝတ်အထည် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မိန်းကလေးများသည် မိုးရေများ စုနေသည့် ရေအိုင်ကလေးများအနီး၌ ထိုင်ကာ အဝတ်တွေ လျှော်ဖွပ်လျက် ရှိကြ၏။

လယ်သမားများသည် ရှေးခေတ်သုံး ထွန်များကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဆွဲကာ မြေကြီးကို ထွန်ယက်နေကြသည်။ ကျွဲနွား စသော တိရစ္ဆာန်များ မရှိသဖြင့် လူက အစားဝင်နေကြရခြင်း ပေတည်း။ သို့တစေလည်း ရှန်ဟိုင်းမြို့မှ ကူလီများလို မည်းမည်းမှောင်မှောင်နှင့် မှုန်ကုပ်ကုပ် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး မရှိ။ အလင်းရောင် ကောင်းလှသည့် အလွန်ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြူးသော ကောင်းကင်ပြင်အောက်ရှိ မြေပြင်ထက်၌ အလုပ် လုပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်အင်အား အပြည့်ဖြင့် အလုပ် လုပ်နေနိုင်ကြပေသည်။

ဖိလီစီတီ ပီယာဆန် တစ်ယောက်လည်း ဤရထားနှင့် ပါလာသည်ဖြစ်ရာ အစား စားချိန်တွင် စားသောက်ခန်းတွဲ၌ ဆုံမိကြသည်။ နှစ်ဦးသား စကားလက်ဆုံ ကျမိသည့်အခါ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပို၍ သိခွင့်ရလာကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး တရုတ်နိုင်ငံသို့ လာချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့ကြသည်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး နားလည်မှုပို၍ရှိကာ တရင်းတနှီး ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းဒေသများ၌ တွေ့မြင်ရတတ်သော ရှုခင်းများသည် မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ အလွန် ခြားနားသည့် ရှုခင်းများကိုသာ မြင်နေရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယန်စီမြစ်နှင့် မြစ်ဝါမြစ် ကြားရှိ ရေမြုပ်နေသော စပါးခင်းများကို ရှေးဦးစွာ မြင်နေရသည်။ ထို့နောက် ခြောက်သွေ့နေသော ဂျုံခင်းများနှင့် စပါးခင်းများ၊ ဂျုံပင်များနှင့် စပါးပင်များဆီမှ ဂျုံနံ့များနှင့် စပါးနံ့များသည် လေယူရာတိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။

ကုန်ပစ္စည်း အများအပြားကို ဝါးလုံးများတွင် ရှေ့နောက် ချိတ်ကာ တနင့်တပိုး ထမ်းလာနေကြသော ကူလီများမှာ တောင်ပိုင်းဒေသ၌ အစဉ်အမြဲ မြင်တွေ့ရတတ်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်သော်လည်း မြောက်ပိုင်းကျတော့ အလွန်အမင်း ခြားနားသွားသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများအား ကုလားအုတ်များ၊ လားများ၊ ပီကင်းလှည်းများဖြင့် သယ်ဆောင်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စိမ်းမြမြ စပါးခင်းများနှင့် ငွေရောင်သန်းနေသည့် ရေပြင်တို့အား မြက်ခင်းအနည်းငယ်နှင့် သစ်ပင် အနည်းငယ်မျှသာရှိ၍ ညိုရောင်သန်းနေသော ဖုန်ထူထူ မြေပြင်က ကျော်တက်သွားသည်။

ပီကင်းသို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့သည် 'သာသနာပြုအဖွဲ့ နိုင်ငံခြား ဘာသာသင်ကျောင်း'၏ အတန်း တစ်တန်းထဲတွင် အတူတူ တွဲ၍ သင်ကြားခွင့် ရကြသည်။ ကျောင်းမှာ ဥရောပဟန်ဖြင့် ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံ တစ်လုံးတွင် ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်၍ 'မြို့တော်ဟောင်း'၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ တည်ရှိသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုများသည် တူညီ နေကြသည့်အားလျော်စွာ ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့သည် တရုတ်လူမျိုး နည်းပြဆရာ တစ်ဦးတည်း ထံတွင် ကျွဲရှင် ယူကြသည်။ သင်တန်းများ ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင်လည်း နှစ်ဦးသားသည် တပူးတွဲတွဲပင် နေဖြစ်ကြသည်။ အားလပ်ချိန်များတွင်လည်း သူတို့သည် လွန်လေခဲ့ပြီးသော ရာစုနှစ် ငါးစုကျော်က 'မင်မင်းဆက်'မှ ဧကရာဇ် ဘုရင် အဆက်ဆက် တည်ဆောက် စိုးစံခဲ့သော 'မြို့တော်ဟောင်း'သို့ သွား၍ စိတ်လှုပ်ရှား ဖွယ်ရာများကို ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည်။

ပထမ သီတင်းပတ်များနှင့် လများ အတွင်းတွင် သူတို့သည် ကျွဲများနှင့် မြို့ရိုးများ ကာရံထားသည့် ဧကရာဇ်ဘုရင် မြို့တော်၊ တာတာမြို့တော်၊ အပြင် မြို့တော် စသည်များ ဆီသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြသည်။ ယင်း မြို့များမှာ မြို့တော်ဟောင်းအား ပိုင်းရံနေသည့် မြို့များဖြစ်၍ ခေတ်အဆက်ဆက် မင်းများ လက်ထက်က တီထွင် ဖန်တီးထားခဲ့သည့် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ ပစ္စည်းများနှင့် လက်ရာများကို တွေ့ရှိ လေ့လာနိုင်လေသည်။

ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့သည် မြို့တော်များ အတွင်းရှိ နန်းတော် ဥပစာ များ အတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာကာ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာများကို ကြည့်ရှု၍ မဝ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပွတ်လုံး ကျောက်တိုင်ကြီးများ၊ အစောင့်အရှောက် ခြင်္သေ့ ရုပ်တု ကြီးများ၊ ဖိုးနွေအမည်ရှိ နတ်ငှက်ရုပ်တုများ၊ နဂါးရုပ်တုကြီးများနှင့် အခြားအခြား သော သတ္တဝါကြီးများ၏ ရုပ်တုကြီးများသည် ကျောက်သားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြေးဖြင့် လည်းကောင်း ထုလုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အများအားဖြင့် ထိုရုပ်တုများမှာ ဆင်စွယ်၊ ကျောက်စိမ်း၊ ကြွေထည် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် လက်ရာများချည်း ဖြစ်နေပေ သည်။ သူတို့၏ တရုတ် ဘာသာစကားမှာလည်း ယခင်ကလိုမဟုတ်။ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပြောတတ် လာနေသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာအားတက် နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ချန်ကေ-ရှိုတ် အနေဖြင့် သူ၏ ခေတ်သစ် မြို့တော်အား တောင်ပိုင်း ဒေသရှိ နန်ကင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး ဧကရာဇ်ဘုရင် တည် ဆောက်ထားခဲ့သော ကျွဲမြို့ရိုး စသည်များကို သာမက မိသားစု တစ်ခုလုံး၏ လက်စလက်န အားလုံးကိုပင် ဖျက်ဆီး ရှင်းလင်း ပစ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ပီကင်းတွင်မူကား နိုင်ငံခြားသားများနှင့် တရုတ်များ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် များ အတွင်း၌ ရှေးဟောင်း နောက်ဆုံး ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ လက်ရာ အကြွင်း အကျန်များကို တွေ့မြင် နေရပေသေးသည်။

ဂျေကော့အနေဖြင့် ဝမ်းသာ ကျေနပ်နေသည်မှာ တခြား မဟုတ်။ သူနှင့် ဖိလီစီတီတို့အား နေရာချထားပေးခြင်း ခံရသည့် အခန်းများမှာ သာသနာပြု

အဖွဲ့ပိုင် နေအိမ်များတွင် ဖြစ်ခြင်းနှင့် ထိုအိမ်များမှာ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ မြို့တော်
ဟောင်း အတွင်း၌ တည်ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ထိုအိမ်များ
သည် နောက်ဆုံး ဧကရာဇ် ဘုရင် လက်ထက်က နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ
နေထိုင်ရာ အိမ်များ ဖြစ်လေသည်။

သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များ နေထိုင်ရာ အိမ်များမှာ တစ်ထပ် အိမ်များ
ဖြစ်၏။ အိမ်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် ကောင်းကောင်းများ
ရှိခဲ့မှုမက ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ဥယျာဉ် ပန်းခြံများ၊
ကြာပန်းများ ပွင့်ဖူးနေကြသည့် ရေကန်များနှင့် ရှေးခေတ်သုံး သစ်သီးဝလံပင်
များ ရှိသည်။

ဂျေကော့သည် ရွှံ့စေးဖြင့် လုပ်ထားသော ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ရသည်။
ထိုအိပ်ရာသည် ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် ကုလားအုတ်ချေး မီးဖိုကြောင့် ပူနွေးလျက်
ခို၏။ နံရံများတွင် စက္ကူများ အကွက်စေ့နေအောင် ကပ်ထားသဖြင့် လေအဝင်
မရှိ။ နေထွက်လာသည့်အခါ အခန်းတွင်းသို့ ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက် ကွက်တိ
ကွက်ကျား နေရောင်ခြည်များ ကျဆင်းလာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေချိန်များနှင့် ကြုံရတတ်
၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ အာရုံသည် စိတ်ကူးယဉ်မှုများထဲ၌ နစ်မြောနေတတ်
သည်။ အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သော တရုတ် အထက်တန်းစားများသာလျှင်
ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်လုံရှည်ကြီးများ ဝတ်ထားသည့် တရုတ် များကြီးမတ်ကြီး
များသည် သူ့ အတွေးအာရုံထဲသို့ ဝင်ရောက် လာတတ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
သည် အတိတ်ကာလ၏ တစ်ချိန်သောအခါ ဤအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူတွေ ဖြစ်
လေမလား။

ရာထူးမြင့်မြင့် အထက်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဦးခေါင်းညွတ်၍
ညွတ်၍ ဆီးကြို နေကြသည့် လူများ။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသော ခြံဝင်း
အတွင်း၌ ထိုင်၍ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ၏ တေးဆိုသံများကို နားစွင့်
နေကြသော များမတ်များ။ သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထိုမြင်ကွင်းများသည် တစ်ရိပ်ရိပ်
တင်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ အတိတ်မှ ရုပ်လွှာများ၏ ဩဇာသည် ဂျေကော့အပေါ်
တွင် ကြီးမားနေဆဲဖြစ်၏။ ထိုဩဇာရိပ်ကြောင့် သူ ရှန်ဟိုင်းသို့ ရောက်စက
ရရှိ ခံစားခဲ့ရသော သံသယများနှင့် သောကများအား သူ မေ့သွားသည်။ သူ့စိတ်
သည် တရုတ်နိုင်ငံသို့ ထွက်လာစကလိုပင် ရှင်သန် တက်ကြွလာသည်။ ရှေး
တရုတ်နိုင်ငံ ခေတ်က တရုတ် ဧကရာဇ်ဘုရင်တို့၏ နန်းတော်များတွင် အနုမြော
မရှိ သုံးစွဲထားသည့် လက်ရာပေါင်း များစွာကို မြင်နေရ၏။ ရှေးခေတ်ဟောင်း၏

ဗိသုကာ လက်ရာများမှာလည်း အလွန် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်းများ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝ အနေအထားများကို ကြည့်၍ ယင်းတို့နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်နေအောင် တည်ဆောက်ထားသည့် ရေကန်များနှင့် ဥယျာဉ်များသည် အံ့မခန်း ဖြစ်လောက်အောင်ပင် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှ၏။ လက်ရာအရလည်း အနုပညာမြောက်လှ၏။ သဘာဝနှင့် အနုပညာလက်ရာတို့ ၏ အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းစည်းမှုသည် ထူးခြား နေရုံမျှမက အဆန်းတကြယ် ရှိလွန်းလှချေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မနက်ဆိုလျှင် သူ့ အစောကြီး ထရသည်။ နံနက်စာ မစားမီ အခြားသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ဘာသာစကား ဆိုင်ရာ စာများကို ဖတ်ရ ကျက်ရ၏။ ညပိုင်းကျတော့လည်း သူတို့နှင့်အတူ ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိ စာကျက်ရ၏။ ထိုအခါ သူနှင့် ဘဝတူ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများမှာလည်း သူ့လိုပင် အထက်တန်း ပညာရပ်များကို သင်ယူ ဆည်းပူးခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိခဲ့ရ၏။

မြို့ထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါင်း တစ်ဒါဇင် ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ၍ အားလုံးမှာ ဘာသာမျိုးစုံမှ ကျောင်းများဖြစ်သည်။ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းတိုင်းတွင် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တရုတ်များနှင့် ဥရောပတိုက်သား ပေါင်းစုံကို တွေ့ရ၏။ တရုတ် ဘာသာစကားနှင့် ခရစ်ယာန် တရား ဒေသနာများ ဟောကြားသည့် အလေ့အကျင့်ကိုလည်း အခါအခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို လေ့ကျင့် ဟောကြား ခြင်း ပြုရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် ဖိလီစီတီ၏ ဘေး၌ အတူတူ ယှဉ် ထိုင်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အတူတူ တွဲရပ်၍ လေ့ကျင့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လေ့ကျင့်ရသည့် အခါတိုင်း သူ၏ စိတ်မျက်စိ အာရုံတွင် အလွန်တရာ အလှမ်း ဝေးကွာလွန်းသည့် နယ်တစ်နယ် အတွင်းရှိ မြို့ရိုး တံတိုင်းများ ကာရံထားသော မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ အတွင်းမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ တရုတ် ဘာသာစကားဖြင့် ခရစ်ယာန် တရား ဒေသနာများ ဟောကြားနေသည့် သူ့ဘဝ၏ အနာဂတ် ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင် နေမိလေ၏။

မြို့တွင်း လမ်းများ အတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ရှေးဧကရာဇ် ဘုရင်များ ခေတ်က စာသင်သားများ၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကို သတိတရ ဖြစ်မိ သည်။ ဧကရာဇ် ဘုရင်များ ခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း ထိုခေတ်က စာပေ လေ့လာ နေသူ စာသင်သားများသည် ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။

အရေးတွင်ရော အပြော၌ပါ ခက်ခဲလှသော တရုတ်စာနှင့် ဘာသာ စကား အပြောအဆိုများကို သင်ကြား နေရသော ဂျေကော့သည် သူတို့ နည်းပြ ၏ ထူးခြားသော အရည်အသွေးကို သတိထားမိနေသည်။ သူတို့၏ နည်းပြဆရာ

သည် တစ်ချိန်က 'တရုတ် များမတ်များ၏ ရိုးရာ ထုံးတမ်းစလေ့များ လေ့လာရေး ဘုတ်အဖွဲ့'၌ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အားလျော်စွာ တရုတ် လူမျိုးတို့၏ ရှေးရိုးရာ စလေ့ထုံးစံများ အကြောင်းကို သူတို့အား ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်လာအောင် ပြောပြနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျေကော့၏ စိတ်အာရုံသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ မသိခဲ့ဖူးသော သို့မဟုတ် သူ မရောက်ခဲ့ဖူးသော နယ်ပယ်များဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်သွားကာ ငျင်လည် ကျက်စား နေတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျေကော့အနေဖြင့် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကား၊ ရှေးစလေ့ထုံးစံများနှင့် ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုများကို ပို၍သိ၊ ပို၍ နားလည်လာခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်အားရ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေ၏။

အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့သော ဩဇာ အရှိန်အဝါများသည် ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့ထံမှ ခွာသွားခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ပီကင်း၏ နွေဥတု ကာလ တစ်လျှောက်လုံး စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို အပျက်အကွက် မခံဘဲ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဩဂုတ်လကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင် သူတို့၏ နည်းပြ မစ္စတာလီသည် သူတို့ အတန်း၏ တံခါးဝ၌ လာရပ်သည်။ ချီပြုံးသော မျက်နှာထားဖြင့် ပီကင်းတွင် အလှဆုံးနှင့် ကျက်သရေ အရှိဆုံးသော ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီနှင့် ဆုံရတော့မည် ဟူသော စကားကို ပြောသည်။

“အခုလို ရာသီ ဒီမှာ ရှိနေတာဟာ သိပ်ပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်” ဟု မစ္စတာလီက ပြောသည်။ “ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံးမှာ အပြာရောင်ပဲ ရှိမယ်။ တစ်နေ့လုံး တိမ် မရှိတော့ဘူး။ လေကလည်း အေးအေးသာသာကလေး တိုက်နေတဲ့ လန်းဆန်း လတ်ဆတ်တဲ့ လေ။ လူတွေကို သိပ် ကျန်းမာပြီး အားအင် ဖြစ်စေတဲ့ လေပေါ့။ အရုဏ်တက်ဆိုရင် အထူးခြားဆုံးနဲ့ ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားတွေ မြင်ရတတ်တယ်”

“ဘယ်လို အမျိုးအစားတွေလဲ” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။

“တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကြည့်သူ အပေါ်မှာ အမှီပြုနေတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်” ဟု မစ္စတာလီက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ထူးထူးခြားခြား အလှဆုံးကို မကြာခင် တွေ့ကြရတော့မှာပါ။ နေထွက်ချိန်မှာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်ကျတော့မှ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်”

နောက်ပိုင်း ရက်အနည်းငယ်မျှအတွင်း နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မြောက်ဘက် ကောင်းကင်ပြာပြာ ဆီမှ အသစ်အသစ် ထွက်လာလျက်ရှိသော နေမင်းသည် 'နေ့ဦးပေါက် ယာယီစံနန်းတော်' ပေါ်သို့ သူ့ရောင်ခြည်များဖြင့် အမြဲတစေ ပက်ဖျန်းပေးလျက် ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ကြည်လင် တောက်ပကာ လင်းလက်လှပနေသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်း ခြောက်ခုမျှ တောင်ကုန်းထိပ်အား အရိပ်အာဝါသပေးခဲ့သော အသက် ရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့် ထင်းရှူးပင် အရွက်ကြီးများသည် မြစ်ဝှမ်းရောင် ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။

ယာယီစံနန်းတော်မှာ ပီကင်း၏ မြို့ရိုးလေးဖက်ကာ အတွင်း မြို့တော်၏ အမြင့်ဆုံးသော တောင်ထိပ်၌ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ မင် မင်းဆက် ဧကရာဇ် ဘုရင်များ လက်ထက်က ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည့် ဂုဏ်သိက္ခာ အမြင့်မားဆုံးသော ယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများ ဖြစ်သည်။ ယာယီ စံနန်းတော်၏ တောင်ဘက် အပေါက်မှနေကြည့်လျှင် အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်း ထဲရှိ နန်းတော်များ၏ အလှကို အပီအပြင် မြင်နေရ၏။ နန်းတော်သည် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်များနှင့် နန်းလုံးကြိုင်ပင်များ ကြား၌ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ မစ္စတာလီ၊ ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီ တို့သည် နန်းတော်၏ အလှကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“ဒီနေရာကနေ ကြည့်ရင်း နန်းတော်တွေဟာ ကျောက်စိမ်း ရေကန် တစ်ကန်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ရွှေငါးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်” ဟု ဖီလီစီတီက ပြောသည်။

“တရုတ် ကဗျာဆရာတွေ အားလုံးက မင်းနဲ့ သဘောထား အတူတူပဲ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်” ဟု မစ္စတာလီက ပြုံး၍ ပြောသည်။ “အရုဏ်တက်ချိန်မှာ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

တောင်ထိပ် ယာယီ စံနန်းတော် အတွင်း၌ ရှိနေမည့် သူတို့ နည်းပြထံ
 ထာနေစဉ်အတွင်း ဂျေကျော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့သည် မြို့တော်ဟောင်း၏ မြောက်
 ဆက် တံတိုင်းအပြင်ရှိ မိုးမခပင်များ ဝိုင်းရံနေသော ကျုံးကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြ
 သည်။ သူတို့ လာချိန်မှာ ခြောက်နာရီပင် မထိုးသေး။ အသက်အရွယ် မျိုးစုံ
 နို့သည် တရုတ်များသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများကို ပြုလုပ်လျက်
 နို့နေကြလေပြီ။

အားလုံးသည် အရုဏ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွင် သာယာ နစ်မြောနေကြခြင်း
 ဖြစ်၏။ ကလေး သူငယ်များသည် ဝါးပလွေများ မှတ်သူက မှတ်၍ ဗျပ်စောင်း
 တီးသူက တီးနေကြသည်။ ကလေးမ ကလေးများသည် ကြိမ်နွယ် လှောင်ချိုင့်ငယ်
 များအတွင်းမှ တေးဆိုငှက်များ ရှေ့၌ စု၍ ရပ်ကာ တေးသံကို နားစွင့် နေကြ
 သည်။ လူငယ်လူရွယ် အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများသည် ကျုံးဘေးရှိ
 သစ်ပင်များကို မှီ၍ စာဖတ်သူက ဖတ်နေကြ၍ တချို့က သီချင်းဆို လေ့ကျင့်
 နေကြလေသည်။

အချို့သော လူငယ်လူရွယ်များနှင့် စာတတ်ပေတတ် အဘိုးအိုများသည်
 ဓားရေး လေ့ကျင့် နေကြသည်။ တေချီချွမ် ဓားသိုင်း အတတ်ပညာကို လက်တွေ့
 လေ့ကျင့် နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် 'လေထဲ ရေကူးခြင်း' အတတ်
 ပညာကိုပါ လေ့ကျင့် နေကြခြင်း ဖြစ်လေရာ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှု အားလုံးသည်
 ကျက်သရေ ရှိရုံမျှမက လှပ ခုံညားလှပေသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ဧကရာဇ်
 ဘုရင် မိသားစု၏ သီးသန့် ပန်းဥယျာဉ်ဖြစ်ခဲ့သော ချင်ရှန် ပန်းခြံဆီသို့ လျှောက်
 သွားလျက်ရှိသော ဂျေကျော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့သည် ထိုနေ့ နံနက်က ရှိနေသော
 လှုပ်ရှားမှုများအား အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် သတိထား နေကြလေသည်။

“အရုဏ်ဦး လေ့ရဲ့ စင်ကြယ်မှုဟာ လက်ရေးလှ ရေးသူရဲ့ အနုပညာ
 စွမ်းအားကို တိုးတက် မြှင့်မားစေနိုင်တယ်”

မစ္စတာလီသည် ပုံဆွဲ မင်ချောင်း၊ ကျောက်တုံးနှင့် စုတ်တံများကို သူ
 လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ “အဲဒီ လေဟာ သူ့ လက်ရေးကိုသာ
 လှပစေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ စုတ်တံရဲ့ စုတ်ချက်တွေကိုလည်း လှပစေတယ်လို့
 ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ကြတယ်”

လီသည် အလွန် ကျပ်သည့် အနက်ရောင် ကက်ဦးထုပ် ဆောင်း၍
 အပြာနုရောင် ပိုးသား ဝတ်လုံကြီးနှင့် ဘောင်းဘီရှည် အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထား
 သည်။ သူသည် နန်းလုံးကြိုင်ရွက် တစ်ရွက်ပေါ်၌ တင်နေသည့် နှင်းသီး နှင်းဥ
 အနည်းငယ်အား သူ့ ကျောက်ဆုံထဲ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး မင်ချောင်းကို
 ချိုးထည့်ကာ ထောင်းသည်။ နေ၊ လ၊ ငါးတစ်ကောင်၊ မြင်းတစ်ကောင် စသည့်
 ရုပ်ပုံစာများ ရေးရန် စတင် ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဥပမာ ဝမ်းသာ ရွှင်လန်းခြင်းကို ပြတဲ့ အကွရာဟာ ခေါင်မိုး တစ်ခု အာက်က မအေနဲ့ ကလေး ရုပ်ပုံလွှာက ဆင်းသက်လာတာပဲ ‘မြက်’ကတော့ တံတံနဲ့ စုတ်ချက် ထောင်ထောင်တွေ ဆွဲလိုက်ရင် ရတယ်။ ‘တောက်ပခြင်း’ ကတော့ နေနဲ့လကို ဘေးချင်းယှဉ် ထားလိုက်ရင် ပြီးရော”

နည်းပြသည် အကွရာများကို ရှေးပုံစံနှင့် ခေတ်သစ်ပုံစံ နှစ်မျိုး ယှဉ်၍ ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးပြနေသည်။ ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီသည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။ အကွရာများသည် သူတို့ ဆင်းသက်လာရာ မူရင်း ရုပ်ပုံများ၏ နဂို အနေအထား ပျက်သွားခြင်း မရှိဘဲ ထိန်းထားနိုင်စွမ်း ရှိသည်ကို တွေ့နေရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် သူတို့ လွယ်အိတ်များ ထဲမှ စုတ်တံများနှင့် မင်တောင့်များ ထုတ်ယူကာ မစ္စတာလီ လုပ်သလို လိုက်လုပ်ကာ မစ္စတာလီ ရေးသလို လိုက်ရေးကြသည်။

“တကယ်လို့ မင်းတို့ အနေနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံကို နားလည်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ စာ အရေးအသားက ကျုပ်တို့ တရုတ် လူမျိုးရဲ့ အပြုအမူတွေပေါ် ဘယ်လို ဩဇာ သက်ရောက် နေတယ် ဆိုတာကို နားလည်ဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်” ဟု လီက သာသာအေးအေး ပြောပြနေသည်။

သူ့ လက်ထဲမှ စုတ်တံသည် သူ စကား ပြောနေစဉ်အတွင်း ရပ်သွားခြင်း မရှိ။ သူ လုပ်စရာရှိသော အလုပ်ကို အဆက်မပြတ်ပင် လုပ်နေသည်။ “အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့က မသိကြလို့ပါ” ဟု လီက စကား ပြန်ဆက်သည်။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ စာပေ အရေးအသားဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ သမိုင်း၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှေးအစဉ်အလာ မိရိုးဖလာ အယူအဆတွေကို သတိရအောင် လုပ်ပေးနေတာပါ။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝက အတွေ့အကြုံတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ အပြုအမူတွေ ထဲမှာ အရေးပါပါ ကပြနေတယ် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ကျုပ်တို့ စာပေရဲ့ အကွရာတွေကို မမှတ်မိတဲ့လူ၊ မရေးတတ်တဲ့ လူတွေဟာ မှတ်မိတဲ့ လူတွေနဲ့ ရေးတတ်တဲ့ လူတွေကို လေးစားကြတယ်။ အနုပညာကို လေ့လာ လိုက်စားကြတဲ့ လူတွေကို ဩဇာ အာဏာနဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို အပ်နှင်းကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အောက်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နန်းတော်တွေ၊ ဘုရားကျောင်းတွေနဲ့ နတ်ကွန်းတွေရဲ့ အလှထဲမှာ အဲဒီ သဘောတရားတွေနဲ့ မူတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဂျေကော့သည် တောင်ကုန်း အောက်ခြေ၏ တစ်ဖက်ရှိ နန်းတော်များ ယာယီ စံနန်းများနှင့် ခန်းမ အဆောင်ဆောင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံများသည် ပန်းဥယျာဉ်များ၊ ရေကန်များ၊ ကျောက်လှေကားခုံ

များ၊ တံတိုင်းကာ နန်းတွင်း မြေကွက်လပ်များနှင့် တသီးတခြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ နန်းတွင်း မြေကွက်လပ်ကြီးများမှာ တစ်ကွက်လျှင် စစ်သည် တစ်သောင်းခန့်တော့ ဆုံလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုလို အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်နှင့် အရိပ်ကြား၌ ခုံညား ထည်ဝါမှုနှင့် လျှို့ဝှက် နက်နဲ မှုများကို ရိပ်စား နားလည်နိုင်သည်ဟု ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့ စိတ်၌ ခံစား နေကြရလေသည်။

“ရှင် ရေးနေတဲ့ အက္ခရာတွေဟာ သိပ်ကို လှတာပဲ မစ္စတာလီ” ဟု ဖိလီစီတီက ပြောသည်။ “အခုလို သိပ်ပြီး သာယာတဲ့ မနက်ခင်းမှာ ရှင် စာရေး နေတာကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အရေး ကျင့်လာတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ အဲဒါတောင်မှ ဖြစ်လာတာ ပါးပါးလေးပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု မစ္စတာလီက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ဖိလီစီတီအား ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ “မင်း အခုမှ အရေး လေ့ကျင့်စပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုလောက် ဖြစ်လာတာ အများကြီး တော်တယ်လို့ ပြောရမယ်”

“ကျွန်မက တရုတ်ပြည်မှာ ရှစ်နှစ်သမီးအထိ နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ မစ္စတာ လီ၊ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေက တီယင်ဆင်းမြို့မှာ သာသနာပြုတွေပါ။ အဲဒါကြောင့် အခုလောက် ဖြစ်တာလို့ ကျွန်မ ထင်မိတယ်”

“သူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး အတတ်မြန်တာတော့ အမှန်ပဲ” ဟု ဂျေ ကော့က ရယ်ပြီး ပြောသည်။

နည်းပြလည်း ဖိလီစီတီအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့အား စာ သင်ကြားပေးနေစဉ် အတွင်း ဖိလီစီတီသည် ဂျေကော့အား မကြာခဏ လှမ်း လှမ်း ကြည့်နေသည်ကို သူ သတိထားခဲ့မိ၏။ ဖိလီစီတီ၏ အကြည့်သည် စိတ်ဝင်တစား ရှိလွန်းရုံမျှမက ဂျေကော့အား ကြည့်လိုက်သည့် အခါတိုင်း မျက်နှာသည် ကြည်လင် အေးမြလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ တကယ်တော့ ဖိလီ စီတီ၏ အကြည့်သည် ဂျေကော့ အပေါ်၌ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်း နေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ဂျေကော့ဘက်ကမူ ဖိလီစီတီ၏ သဘော အမှန်ကို သိဟန် မတူ။ သူသည် ဖိလီစီတီအား မိတ်ဆွေ အပေါင်းအဖော်အဖြစ် ပေါင်း သင်း နေရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း ဖိလီစီတီ၏ မျက်နှာ၌ ထင်ဟပ်နေသည့် အလင်းရောင်ကိုမူ သတိမပြုမိဟု မစ္စတာလီက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖိလီစီတီ၏ ဦးခေါင်းသည် စာငုံ၍ ရေးနေရာမှ မော့လာသည်။ မစ္စတာ လီ၏ အပြုံးကို မြင်ရ၏။ လီသည် သူ့စာကို ပြန်၍ ရေးနေရာမှ “နောက်ထပ်

ဥပမာတွေ ပေးရဦးမယ် ဆိုကြပါစို့။ ပေါက်ရောက်သည် ဆိုပါတော့။ သူပုံစာက မြေပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ မူလအက္ခရာပဲ”ဟု ပြောသည်။

လီသည် စာရွက် အသစ် တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရှေးခေတ်ဟောင်းနှင့် ခေတ်သစ် အက္ခရာ စာလုံးများကို အသစ် ချရေးနေသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ အက္ခရာ အားလုံးထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးက အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ” ဟု ပြောသည်။ “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဟာက အကောင်အထည်နဲ့ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကူးနဲ့သာ သိရတာ။

“အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီအက္ခရာ စာလုံးမှာ အခြေခံ အရင်းအမြစ် သုံးခု ပါတယ်။ အက္ခရာရဲ့ ထိပ်ဆုံး စာလုံးက ‘ပုံနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်’ သို့မဟုတ် ‘လျှင်မြန်သော အသက်ရှူခြင်း’လို့ အနက် အဓိပ္ပာယ် ထွက်နိုင်တယ်။ အလယ် မှာကျတော့ လူနုလုံးသားပုံ၊ အဲဒီ အောက်ကျတော့ အက္ခရာက လူတစ်ယောက် ဝန်မာန တက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ပုံ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးကို ရောစပ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကဗျာဆန်တဲ့ စာလုံး တစ်လုံးချင်းစီဟာ မဟာအလှနဲ့ မဟာသိမ်မွေ့မှု ရဲ့ ပေါင်းစည်းမှုနဲ့အတူ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ စကားတစ်လုံး ဖြစ်ပေါ်စေ ခဲ့သည်”

နည်းပြဆရာသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြုံးကာ ဖီလီစီတီ ဆီသို့ သူ့ စာရွက်အား လှမ်းပေးသည်။ ဖီလီစီတီကတော့ အသစ် ရေးထားသော အက္ခရာ စာလုံးကို ရဲရင့် ပွင့်လင်းစွာ မကြည့်ရဲ။ သူ ပါးနှစ်ဖက်သည် ရှက်သွေး ဝင်ကာ နီရဲလာသည်။ မစ္စတာလီသည် စက္ကူကို ပြန်ယူကာ ဂျေကော့ ဘက်သို့ ထိုးပြပြန်သည်။ ဂျေကော့သည် အက္ခရာ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုချင်းစီအား ပြုံးရယ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ အဖော် ဖီလီစီတီ၏ အဖြစ်ကိုမူ သူ သတိ မထားမိ။

“မင်းတို့အနေနဲ့ ပီကင်းမြို့ရဲ့ အရက် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သတိထားမိလိမ့် မယ်လို့ ကျုပ်ကတော့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု နည်းပြက ပြောသည်။ သူသည် စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်း အားလုံးကို စုစည်း၍ သူ့ လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ “ဒီလို အချိန်ကာလမျိုးမှာ အချိန် သိပ်ကြာနေလို့က တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါမျိုးက အလွန် မြန်တယ်။ အချိန် သိပ် ကုန်လွယ်တယ်”

မစ္စတာလီသည် သူ့ လက်များကို အင်္ကျီလက်မောင်း ပွပွကြီးများ အတွင်း သို့ ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကို ညွတ်၍ နှစ်ဦးစလုံးအား လေးစားသမှု ပြုကာ နှုတ်ဆက်သည်။ “ကျုပ်တို့အားလုံး နောက်ထပ် ဆုံမိကြတဲ့ အချိန်အထိပေါ့”

ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီသည် ပိုးသားအင်္ကျီ ဝတ်လုံကြီး ဝတ်ထားသည့် တရုတ် စာပေ ပညာရှင်ကြီး ထွက်ခွာသွားသည်ကို စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ ဓမ္မတာလီသည် ထင်ရှားပင်များနှင့် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်များ၏ အရိပ်များ အောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ အလှဆုံး နံနက်ခင်း တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်” ဟု ဖီလီစီတီက သူ့ စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ရင်းက ပြောသည်။ “ကျွန်မနဲ့တူတူ ဒီမနက်ခင်းရဲ့ အရသာ ကို ခံစားခဲ့ရတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်မ သိပ် ဝမ်းသာမိပါတယ် ဂျေကော့”

“ကျွန်တော်လည်း အလွန် ဝမ်းသာမိပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က ဖီလီစီတီ အား ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

ဖီလီစီတီ၏ ဝတ်စုံသည် အဝါနှင့်ပန်းရောင် ရောနေသည့် မက်မုံသီး ရောင် ဖြစ်၏။ ဆံပင် နောက်တွဲထုံးသည် သူ့ လည်ကုပ်ပေါ် ဝဲယုံကျလျက် ရှိသည်။ ဖီလီစီတီ၏ မျက်နှာသည် ပြန်လည်၍ တည်ငြိမ် အေးဆေး သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလတာ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော နူးညံ့ သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် အလေးအနက်ရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည့် မျက်နှာထားကို ပြန်၍ မြင်ရသည်။

အခုချိန်ထိ သူတို့သည် အလွန် ရှည်လျားသော သစ်သား တန်းလျားကြီး ထက်၌ လူချင်း ပေပေါင်းများစွာ ခွာ၍ ထိုင်နေဆဲ။ အချိန် အတန်ကြာသည် အထိ ဖီလီစီတီသည် လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ။ စကားလည်း မပြော။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဂျေကော့ဘက် လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်း ဆိုင်၍ ကြည့်သည်။

“ရှင် နားမလည်ဘဲတော့ မနေပါဘူး။ နားလည်မှာပါ ဂျေကော့” ဟု စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဘုရားသခင်ဆီမှာ အပြီးအပိုင် အပ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘုရားသခင်ဟာ လုံလောက် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုရှိလို့သာ ကျွန်မကို တရုတ်ပြည် ရောက်အောင် ခေါ်လာတာလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ လူပါ။ အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း အချိန်တန် လာရင် သိလာအောင် ပြုလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အနေအထားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။

သူ ဤစကားကို ပြောလိုက်သည့် ခဏတွင် ဖီလီစီတီသည် သူ့အား မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ဖီလီစီတီ၏ အကြည့်သည် အလှမ်းဝေး ဝေးဆီမှ နန်းတော်များဆီ ရောက်သွားသည်။ အမှတ်မထင် ပေးလိုက်မိသော

သူ့အဖြေကြောင့် ဖိလိပိတီတွင် အတိုင်းအတာ တစ်ခု အထိတော့ စိတ်ထိခိုက် သွားဟန် ရှိ၏။ သူ့ ပါးနှစ်ဖက် နီရဲလာသည်ကို ဂျေကော့ သတိထားမိသည်။

ထို အပြောင်းအလဲသည် ဖိလိပိတီ၏ အတွင်းစိတ် မငြိမ်သက်မှုကို ဖော်ပြခြင်းဟု ဂျေကော့က ယူဆသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဖိလိပိတီသည် မိမိတို့ နှစ်ဦး ၏ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ထားနေသော သဘောထား အမြင်နှင့် ပတ်သတ်၍ အယူအဆ လွဲမှားနေပြီဟု ထင်မိသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ကြားတွင် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခင်မင်မှုထက် ပိုသည့် သဘောထား ရှိနေသည်ဟု သူကတော့ မထင်ပေ။ အမှန်တော့ သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုသည် ရှန်ဟိုင်းမှ ပီကင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ သည့် လမ်းခရီး၊ မီးရထားပေါ် ရောက်မှသာ တိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျေကော့ သည် ဤကိစ္စအတွက် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ စကား ရှာမရဘဲဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

“မစ္စတာလိက ဒီနေရာမှာ အကြာကြီး မနေဖို့ ပြောသွားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်” ဟု ဖိလိပိတီက သူ့ လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး စကား အဆက်အစပ် မရှိ ပြောသည်။ “ကဲလေ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဂျေကော့သည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဖိလိပိတီ အား မဆန့်ကျင်သင့်ဟု ထင်၏။ “ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ် ဖိလိပိတီ၊ အတူ တူ သွားကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် မလိုပါဘူး။ မလိုက်ပါနဲ့၊ အခု လောလောဆယ် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ လျှောက်သွားချင်လို့ပါ”

ဖိလိပိတီသည် ပြောပြောဆိုဆို လမ်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ဂျေကော့မှာ အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နေသည် စောစောတထက် ပို၍ ပူလာနေပြီ။ ထင်းရှူးပင်ကိုင်းများသည် လေနှင့်အတူ ယိမ်းယိုင်ကာ ယာယီ စံနန်းတော်၏ တံစက်မြိတ်များအား ပွတ်တိုက်နေကြ သည်။

ဂျေကော့သည် အလွန် သာယာသော နံနက်ခင်း၏ အလှကို မမြင်မသိ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။ မသာယာသော စိတ်ဖြင့် သူသည် သစ်သားခုံတန်းပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။ မေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ ဖိလိပိတီ ထွက်သွားရာ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဖိလိပိတီသည် သစ်ပင်ကြီး များ ကြားသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

* * *

မောင်ထွန်းသူ ရေးသားသော ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှုလိုပါက မြန်မာ့စာပေ အဖွဲ့ချုပ်မှ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှအတွင်း ပီကင်း ဆောင်းဦး၏ မိုးကောင်းကင်ပြင်သည် အပြာရောင် လွမ်းလျက်ရှိသဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် အလှဟုပင် ဆိုနေရပေသေးသည်။ သို့တစေလည်း ဂျေကော့ အနေဖြင့် ထိုအလှတွင် သာယာခြင်း မပြုနိုင်။ အတန်းချိန် ပြီးသွားသည့်အခါတိုင်း ဖိလီစီတီက သူ့အား ရှောင်နေခြင်းအတွက် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရလေ၏။

ဖိလီစီတီ၏ လုပ်ပုံမှာ သင်ခန်းစာ တစ်ခုပြီးတိုင်း သူ့အလျင် ဦးအောင် ရှောင်ထွက် သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျေကော့မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ များစွာ အထီးကျန် ဖြစ်နေရသည်။ ဖိလီစီတီ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အထီးကျန်နိုင်ခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများ ခံစားနေရမည့် အဖြစ်ကို တွေးလိုက်မိသည့် အခါများတွင်လည်း သူ့ရင်ထဲ၌ များစွာ ထိခိုက်ခဲ့ရလေသည်။

အတန်းထဲကျတော့လည်း ဖိလီစီတီသည် သူ့စာအုပ်နှင့် သူ့သင်ခန်းစာ အလုပ်မှတစ်ပါး တခြား ဘယ်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြု။ သူ ထိုင်နေသည့် ဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ ဂျေကော့က လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါများတွင်လည်း ဖိလီစီတီသည် သူ့ဘက် လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ သို့သော်လည်း ရက်တွေ အတော်များများ ကုန်လွန်လာသည့်အခါ ဂျေကော့သည် သူနှင့် သွားအတူ လာအတူ နေကြစဉ်အတွင်း ဖိလီစီတီ ပြောခဲ့သမျှ လုပ်ခဲ့သမျှ အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့ပုံများကို သတိတရ ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအခါ ဂျေကော့သည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ အထူးသဖြင့် နွေဦးပေါက် ယာယီစံနန်းတော် အတွင်း၌ ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်က ပြောဆိုခဲ့သော ဖိလီစီတီ၏ စကားများသည် သတိရတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် ဤဖြစ်ရပ်အတွက် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍မဆုံး။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အနေဖြင့် ဖိလီစီတီအား တောင်ပန်းစကားဆိုရန် ချဉ်းကပ်

နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဖိလီစီတီက သူ၏ ချဉ်းကပ်မှုများကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဖယ်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဂျေကော့အဖို့ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အိပ်မပျော် သည့် ညများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေပြီ။ တစ်ညတွင်မူ သူသည် ရှန်ဟိုင်းတွင် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးခဲ့ရသည်။ ထိုညက သူသည် အတန်းသား အမျိုး သားများနှင့်အတူ ကျောင်းသား တစ်ဦး၏ မွေးနေ့ပွဲအတွက် 'အပြင်မြို့တော်' ဘက် ထွက်၍ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ညစာ စားခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က သူတို့အား ဧည့်ခံနေကြသည့် တရုတ်မလေးများသည် နှုတ် ခမ်းနီး၊ ပါးနီများဆိုးကာ မျက်နှာများကို ပေါင်ဒါ၊ မျက်နှာချေများဖြင့် လိမ်းခြယ် ပြီး အစွမ်းကုန် အလှပြင် ထားကြသည်။ သူတို့လူစု စားသောက်နေသည့် အချိန် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဧည့်ခံခဲ့ကြသည်။ မမြင့်လွန်း၊ မနိမ့်လွန်းသည့် စင်မြင့် ထက်မှ အဆိုတော် တရုတ်မကလေးများကလည်း ပီကင်း အော်ပရာဟန် ရိုးရာ သီချင်းများ သီဆို၍ ဖြေဖျော်ပေးလျက်ရှိ၏။

ထိုတရုတ်မကလေးများ၏ ကိုယ်ဟန် လက်ဟန် အမူအရာများသည် အလွမ်း၊ အဆွေးနှင့် အသော ပြကွက်များကို အရသာ ခံနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုညက သူ အိပ်ရာဝင်၍ အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ အလွန် သေးသွယ် ပျော့ ပျောင်းပြီး နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ရှိလွန်းလှသော ကိုယ်ခန္ဓာ ပိုင်ရှင် ထိုမိန်းကလေး များသည် ဝတ်လစ်စားလစ်ဖြင့် သူ အိပ်မက်ထဲ ရောက်လာကာ သူ့အား စိတ် ချောက်ချားအောင် လုပ်နေကြလေသည်။

ရှန်ဟိုင်း၌ မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲကလိုပင် အချောအလှ တစ်ဦးဖြစ် သော လုမေ-လင်းသည်လည်း ပေါ်လာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့ လှုပ်ရှားမှု များသည် ယခင်ကထက် ပို၍ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်ရုံမျှမက အာရုံခံစားလိုစိတ် ကိုပါ ပို၍ ပြင်းထန်စေခဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းနီး၊ ပါးနီများဖြင့် တင့်တယ် ဖွယ်ရာနေသော အဆိုတော် မိန်းကလေးများ ကြားတွင် လုမေ-လင်း၏ ဝတ်လစ်စားလစ် ခန္ဓာ ကိုယ်သည် ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်းလျက်ရှိသည်။

လုမေ-လင်းသည် သူ့ ရှေ့မှောက်သို့ တိုးလာလိုက်၊ ပြန်လည်၍ ဆုတ် သွားလိုက်နှင့် သူ့အား မြူဆွယ်လျက်ရှိ၏။ လုမေ-လင်း၏ လက်ချောင်းများ သည် သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များအား လှမ်းကိုင်ကာ ဖွပေးလျက် ရှိသည်။ လုမေ- လင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် အလှသည် သူ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လှပစွာ လှုပ်ရှား လျက် ရှိသဖြင့် ဂျေကော့အဖို့ ယစ်မူး သာယာလာသည်။

ယခင်က မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲကလိုပင် ဖိလီစီတီသည်လည်း ပါဝင် လျက် ရှိ၏။ သူသည် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သေးသွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်တွင်

အရောင် ဖျော့တော့တော့ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ သို့တစေလည်း ဖီလီစီတီ၏ ဝတ်စုံနားသဏ္ဍာန်သည် ဂျေကော့၏ စိတ်ကို နှိုးဆွလျက်ပင် ရှိသည်။ တကယ်တော့ ထိုအိပ်မက်သည်လည်း သူ့စိတ်အား များစွာ ဒုက္ခပေးလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အတန်းထဲ၌ လူချင်းဆုံမိ၍ ဖီလီစီတီ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည့်အခါ သူ့စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက်သာရာ ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ညက မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်အတွက် အရှက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ နောင်တ ရခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ အထူးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် သွားအတူ လာအတူ နေခဲ့ရသည်များကို ပြန်သတိရလိုက်သည့်အခါ ပို၍ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျေကော့သည် အတန်းတက်သည့်အခါတိုင်း ဖီလီစီတီနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဆုံမိနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို ချောင်းသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ပြောလိုသည့် စကားကို ပြောသည်။ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်နံနက်တွင် နွေဦးပေါက် ယာယီစံနန်းတော်၌ သူနှင့် ဆုံမိအောင် အရောက်လာဖို့ တောင်းပန်သည်။ ဖီလီစီတီက ပထမတော့ လက်မခံဘဲ ငွတ်ငြင်းနေသည်။ သူက လုံးဝ အလျှော့မပေးဘဲ ငွတ်အတင်း ပြောနေသည့် အခါကျမှ နောက်တစ်ရက် အရုဏ်ချိန်တွင် သူနှင့် လာတွေ့မည်ဟု သဘောတူ သွားခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဂျေကော့သည် အရုဏ်မတက်မီ အစောကြီးထကာ ဖီလီစီတီထက် အလျင်ရောက်နှင့်အောင် ကြို၍ သွားသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်ရှိ ယာယီစံနန်းဆောင်ရှေ့မှ ရပ်၍ ဖီလီစီတီ ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်သည်။ အရုဏ်သည် နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့သည့် အခေါက်ကထက် ပို၍ လှနေသည်။ လေငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် ထင်းရှူးရွက်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်ရ။ နန်းတော် ခေါင်မိုးများလည်း တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆီမှ ထိုးကျလာနေသည့် နေရောင်ခြည်များကြောင့်ပေတည်း။

ဖီလီစီတီသည် သူ့ရှေ့၌ လာရပ်သည်။ သူ့အား ကြည့်၍ ပြုံးနေသည့် အပြုံးမှာ ရှက်ပြုံး။ သူ၏ လှပချိုမြသော မျက်နှာသည် အရုဏ်အလင်းရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အလှထဲ၌ သာယာနှစ်မျော နေမိသော ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီအား ဘာစကား ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။

ဖီလီစီတီဘက်မှလည်း နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်း ယှဉ်ရပ်ကာ ဘာစကားမှ မပြောမိ။ ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ် ကြည့်ကာ နံနက်ခင်း၏ ပြည့်စုံမှုတွင် အာရုံဝင်စားနေမိကြသည်။ ထို့နောက် ဂျေကော့သည်

သစ်သားခုံတန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဖိလီစီတီအားလည်း သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်ရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြု၍ ခေါ်သည်။ သူ့ အကြည့်ကတော့ အောက်ဘက်မှ နန်းတော်များဆီ ရောက်နေသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ပီကင်းကို ရောက်ကတည်းက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ချမ်းသာခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ ပင်ပန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိတ်ဘဝဟာ ဒီကို ရောက်လာခါမှ အသက်ဝင်ပြီး ရှင်သန်လာသလို ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကို ရောက်လာခါမှ တရုတ်နိုင်ငံကို ပိုပြီး နားလည်လာသလို ခံစားနေရပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လက်တွဲပြီး ရှာဖွေတွေ့ရှိသမျှတွေကို လုပ်လာခဲ့တာမို့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ အများကြီးကို ကြည်နူး ဝမ်းသာခဲ့ရပါတယ်”

ဂျေကော့သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ဖိလီစီတီအား လှည့်ကြည့်သည်။ “နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိခဲ့ကြတုန်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ အတူတူ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝမှာ အလှပ အသာယာဆုံး နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစကား ပြောစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အူကြောင်ကျားဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ်မဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီတောင်ကုန်းရဲ့ အလှထဲမှာ နစ်ဝင်နေခဲ့သလို၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝတွေကိုလည်း တရုတ်နိုင်ငံကို ပေးအပ်ဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား”

ဖိလီစီတီက နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဂျေကော့အား ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်တော့ မရေမရာ မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးသည်။ “ရှင်ဘာပြောဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး ဂျေကော့” ဟု ပြောသည်။

“တကယ် နားမလည်ဘူးလား။ ဒါဆိုရင် ထပ် ပြောချင်တယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ထွက်ခွာ လာချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့ဟာ အိမ်ထောင် မရှိသေးတဲ့ လူငယ် သာသနာပြုတွေကို လိုက်ရှာနေကြပါတယ်။ အဲသလို လူစားတွေမှလည်း တောင်ပိုင်း တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလှမ်းဝေးဝေး ဒေသတွေအထိ သွားနိုင်ကြမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် နာမည်ကို စာရင်း ပေးလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အရွေးခံရရင် ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာတွေကို အများကြီး လုပ်နိုင်မှာပါ။ အခုချိန်ထိလည်း အဲဒီ အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်နေတုန်းပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ” ဟု ဖိလီစီတီက ပြန်ပြောသည်။ “ရှင်က မွေးရာ ဝါ အိဇန်ဂျယ်လစ် တစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ရှင်အနေနဲ့ ကျန်းမာတယ်။ သန်စွမ်းတယ်။ စွန့်စားလိုစိတ် ရှိနေတယ် ဆိုတော့”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်တာ ကာလပတ်လုံး ဒီအလုပ်တွေကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်သွားချင်စိတ်ကတော့ မရှိပါဘူး” ဟု ဂျေကော့က ကြား ဖြတ် ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ နှစ်ဦး လုပ်အားကို ပေါင်းစည်းချင် လည်း ပေါင်းစည်းနိုင်တာပဲ ဖိလီစီတီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တရုတ် နိုင်ငံ ချစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မျက်ကန်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်...”

ဖိလီစီတီ၏ ပါးနှစ်ဖက်တွင် ရှက်သွေး ဝင်လာသည်။ သူသည် ဂျေကော့ အား မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာကို မသိမသာ တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ “ရှင် ပြောနေပုံက တာဝန်အဖြစ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ပြောနေသလိုပဲ ဂျေကော့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောနေတာ အဲသလို သဘော မဟုတ်ဘူး” ဂျေကော့သည် သူ့ကိုယ်အား ဖိလီစီတီ ဘက်သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အခုတစ်ခါ ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် မျက်နှာနား ရောက်နေတဲ့ အရာကိုတောင် မမြင်တဲ့ အကန်းလို ဖြစ်နေပြီ”

ဖိလီစီတီသည် မျက်နှာကို လွဲမြဲတိုင်း လွှဲထားသည်။ “မကြာသေးခင်က ဘဲ ကျွန်မလေ အများကြီး တွေးပြီး၊ အများကြီး ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ် ဂျေကော့။ ကျွန်မဟာ ရှင်ထက်ပိုပြီး နုနယ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အနေနဲ့ မြို့ပေါ် သာသနာပြု အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှာပဲ လုပ်ဖို့ သင့်တဲ့လူပါ။ တကယ်လို့ သာသနာပြု ဘုတ်အဖွဲ့က ကျွန်မကို တာဝန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီ ပီကင်းမြို့က သာသနာပြု အဖွဲ့မှာပဲ စာသင်တဲ့ အလုပ် ရဖို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားမိလိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူတူ၊ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အားမာန်အပြည့် ရှိမှာပါ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကတော့ ခင်ဗျားကို အစဉ်အမြဲ ကာကွယ်သွားမှာပါ”

“ရှင် အကာအကွယ် ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာနိုင်ဦးမယ် မထင်ဘူး”

ဂျေကော့သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ ထို့ နောက် သူ မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ “ဒီကိစ္စကို

ဘုရားသခင်ကပဲ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ပါစေလို့ လွှဲထားလိုက်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တောင်ပိုင်းဆီတော့ ပို့မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တာဝန်ကျလာတဲ့အခါမှာ အတူတူပဲ တွဲနေရ မလား။ ဒါမှမဟုတ် လူချင်း ကွဲသွားမလား ဆိုတာလည်း စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ဒါပေါ့”ဟု ပြောကာ ဖိလီစီတီက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ သူသည် ဂျေကော့အား ကျောပေး၍ တောင်ကုန်းထက်မှ ဆင်းသွားသည်။ “တကယ်လို့ ဘုရားသခင်က ဒုတိယလမ်းကို ရွေးပေးခဲ့ရင် ရှင့်အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး တစ်ခု ကိုပဲ ထပ်ရွေးပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေကို အတူတူ တွဲပြီး အလုပ် လုပ်နိုင်ဖို့ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပြုပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

ဂျေကော့သည် ဖိလီစီတီ၏ နောက်မှ လိုက်သွားကာ လက်မောင်းကို အသာအယာတွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် အလှသည် သူတို့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင် နေပြန်သည်။

“အခုလို သာယာလှပတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုတောင်းမှုကို ဘုရားသခင်က ငြင်းပယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး”ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

သူတို့သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်ကာ အောက်ဘက်ရှိ ရွှေဟောင်း နန်းတော်များ ဆီသို့ ငေးမောနေကြသည်။ ဆောင်းဦး အရုဏ်၏ ဖြန့်ကြက် လွှမ်းခြုံထားသည့် အလှတွင် မယစ်မူးဘဲ မနေနိုင်။ ကောင်းကင်၏ အပြာရောင် သည် နက်ရှိုင်းလှ၏။ နံနက်စောစော တိုက်လေ့ရှိသော လေနှုတ်အေးသည် သူတို့ ပါးများဆီသို့ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်ကာ အသာအယာ ပွတ်သပ် ကျီစယ်လျက် ရှိလေသည်။

နန်းတော်များဆီသို့ ကြည့်နေသော ဂျေကော့၏ စိတ်တွင် နားလည်မှု တံခါးသည် ပွင့်သွားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ဤအခိုက်အတန့် ကာလလေး အတွင်းမှာပင် အတိတ်က တရုတ်မင်းများ၏ ဝိညာဉ်များသည် အခုလို သာယာ လှပသည့် နံနက်ခင်းတွင် စုဝေး ရောက်ရှိ လာကြသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို ဝိညာဉ်များလည်း ဆောင်းဦးရာသီ၏ အလှနှင့်အတူ အရှေ့ဘက် ဆီမှ နေ တက်လာသလို တက်လာပြီး တရုတ်နိုင်ငံ၏ အတိတ်က ကြီးကျယ်အောင်မြင်မှု များအား ပြန်လည်၍ ဖန်တီး တည်ဆောက် နေသည်ဟုပင် ထင်ရလောက် ပေသည်။

သူသည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျော လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ လက်တစ်ဖက်သည် ဖီလီစီတီ၏ လက်မောင်းအား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဂျေကော့စိတ်သည် မြင့်တက် လာပြန်သည်။ ပေါ့ပါး သွက်လက်ကာ အားတက်လာပြန်သည်။ သူ စိတ် ခံစားမှုသည် ရှေ့နောက် ညီညွတ်သော အတွေးတစ်ခု ဖြစ်မလာသေးသော်လည်း လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ညှို့ယူဖမ်းမှု တစ်ခုကိုတော့ ထိုနေ့မနက် ပီကင်း၏ အရက်ဦးတွင် တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုအရာသည် သူမှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် အပီအပြင်ပင် ထင်ဟပ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ပြင်လည်း ထိုအရာသည် အတိအကျ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိပေမင့်လည်း သူ အနာဂတ် ဘဝအပေါ်၌ အလွန် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဩဇာ သက်ရောက်မှု ရှိလာမည် သာမက အလွန် အရေးပါ အရာရောက် လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိလေ၏။

(The following text is extremely faint and largely illegible due to low contrast and scan quality. It appears to be a continuation of the narrative.)

“အခု မင်းတို့တစ်တွေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ စွန့်စား ဝင်ရောက်ပြီး စူးစမ်းရှာဖွေဖို့ တာစူနေတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံဟာ ဘာတစ်ခုမှ တိုင်းထွာ မထားရသေးတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီး တစ်ခုပေါ်မှာ မျောပါသွားနေတဲ့ ရေတွေ ယိုနေတဲ့ လှေပေါက်ကြီး တစ်စီးပဲ” ဟု မက်သူးဘာလိုက ပြောသည်။ “ဒီနိုင်ငံမှာ လူသိများပြီး ထင်ရှားတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေလည်း မရှိဘူး။ ရာစု နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆူပူ လှုပ်ရှား ထကြွနေတဲ့ အမျိုးသား တစ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းပေးထားတဲ့ ရှေးဟောင်း လူမှုစနစ်ရဲ့ စည်းကမ်း အားလုံးဟာလည်း လုံးဝ လွင့်ပျောက်သွားပြီ ဆိုတော့ကာ . . .”

‘သည် အင်ဂလို ချိုင်းနီးစ် မစ်ရှင် အဖွဲ့’၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်သည် စကားပြောရင်းနှင့် ချောင်း အဆက်မပြတ် ဆိုးလာသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့ ခေါင်းနောက်၌ တင်ထားသည့် ခေါင်းအုံးကို အသာအယာ မှေးမှိလိုက်သည်။ တစ်ချက်မျှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သော တရုန်ခိုက်တစ်ခေါ် လည်ချောင်းနာ၏ ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သူ့ မျက်နှာသည် တစ်ခဏမျှ ပြာနှမ်းသွားသည်။

သူသည် အထပ်ထပ် ခြုံထားသော ဝှမ်းစောင်များ၏ အောက်၌ ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တရုတ်ကပ် မှန်ပြတင်းများ၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား ပီကင်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ မွန်ဂိုလီယန် သဲပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာနေသော လေနှင့် သဲများသည် လွင့်မျော လိုက်ပါလာလျက် ရှိလေ၏။

ဆောင်းဥတုမှ နွေဦးပေါက်သို့ အကူးအပြောင်းတွင် မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည့်အတိုင်း ပြင်းထန် ကြမ်းတမ်းသောလေသည် ရက်ပေါင်းများစွာ အရပ်အနားမရှိ တိုက်ခတ်နေတတ်သည်။ တစ်မြို့လုံးအား ရှေးခေတ်ဟောင်းကလိုပင် ဖုန်များဖြင့် လွှမ်းခြုံထားလေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် လေသည် သယ်ဆောင်လာ

သည့် သဲများအား တံခါးပေါက်များနှင့် ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် သွင်းပေးလေ့ရှိ၏။

ဂျေကော့သည် သူ့ ကုလားထိုင်မှ ထကာ ဘာလိုထံ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ ရှုဖွဲ့နိမ့်အောက်မှ ကြမ်းပြင်သည် တကွီကွီ အော်မြည်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အိပ်ရာ ခုတင်ဘေး၌ ချထားသော ယွန်းစားပွဲပေါ်မှ တရုတ် အစေခံ တစ်ဦး ဘင်ပေးထားခဲ့သည့် ဆေးပင်ဆေးမြစ်၊ သစ်ဥသစ်ဖုရည်များနှင့် ဂျင်ဆင်း အမြစ် တို့ ယူကာ ဘာလို လက်သို့ ထည့်ပေးသည်။

“နောက်ထပ် ဘာတွေ ပိုပြီး သိလာရသလဲ” ဟု ဘာလိုက မေးသည်။ “မင်း ဒီကို ရောက်လာခဲ့တာ ကိုးလကျော်ခဲ့ပြီ ဂျေကော့၊ မင်း ပီကင်းမှာ လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေခါမှ အပြင်လောကရဲ့ အခြေအနေတွေဟာ မကောင်း ဘာက နေပြီး အဆိုးဆုံး ရောက်သွားနေတယ်”

ဘာလိုသည် ရှန်ဟိုင်းမှနေ၍ ပီကင်းသို့ ခရီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂျေကော့၏ ဘာသာစကား သင်တန်းသို့ တက်နေကြသော ဒါလင်ဝက်ခန့်ရှိ လူသစ် သာသနာပြုများအား အင်တာဗျူး လုပ်ရန်နှင့် တာဝန် များ ခွဲဝေ သတ်မှတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ သူသည် လမ်းခရီးလာရင်းနှင့် နာမကျန်း ဖြစ်လာသဖြင့် ပီကင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အိပ်ရာပေါ် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ရက်မျှ နားအပြီးတွင် သူသည် မူလ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း လုပ်စရာ များသည်များကို လုပ်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ထိ အားနည်း နေဆဲဖြစ်သဖြင့် သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နောက် ဆုံးတွင် သူသည် လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို မလုပ်သေးဘဲ ထားပါက ကြန့်ကြာ သွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အင်တာဗျူးများကို သူ့အိပ်ရာပေါ်မှပင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂျေကော့မှာ သူ ခေါ်၍ အင်တာဗျူး လုပ်ရမည့် လူ ခြောက်ယောက်ထဲ တွင် နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသို့ ဂျေကော့ ဝင်သွားသည့်အခါ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဘာလိုသည် ဂျေကော့အား သူ့ ခုတင်ဘေး၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပြပြီး ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် အတူတူ တွဲ၍ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းသည်။

လူသစ် သာသနာပြု အားလုံး၏ နာမည်များကိုသာမက အင်ဂလို ချိုင်း နီးစ် မစ်ရှင် အဖွဲ့မှ နယ်မြေ ဒေသတွင်းသို့ တာဝန်ပေး စေလွှတ်ထားသည့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး အများအပြား၏ နာမည်များကိုပါ ခေါ်၍ ဆုတောင်း ခြင်း ပြုသည်။

အာရုံပြု၍ ဆုတောင်းနေရသည့် အချိန်မှာ ကြာလွန်းလှ၏။ ဂျေကော့
၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ
တရုတ်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ လ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်
သူ ကံကြမ္မာအား စောင့်မျှော်နေရသည်မှာ စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ။ သူ့အနေဖြင့်
ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ် အမြန်ဆုံး ရင်ဆိုင်ချင်လှပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘာလိုက သူ့အား ဖူးထောက်၍ ထိုင်နေရာမှ ထရန်
လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် ဂျေကော့၏ အနာဂတ်ကာလ တာဝန် ဝတ္တရားများ
ကိစ္စကို ဆွေးနွေးသည် ထိုအခါကျတော့လည်း ဂျေကော့၏ ရင်သည် စိတ်သက်
သာရာ ရကာ ပေါ့ပါးသွားသည်။

“တရုတ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဆူပူ လှုပ်ရှားမှုတွေက နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နေ
တာ ဆိုတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုက လုံးဝ မရှိဘူး။ နိုင်ငံခြားသား သာသနာပြုတွေ
အတွက် အန္တရာယ်တွေက အချိန်ရှိသမျှ ကြီးမားလာနေတာပဲ” ဟု ဘာလိုက
ဆီးရည်ကို တစ်ငုံမျှ သောက်ရင်း ပြောသည်။

ဘာလိုသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ
စကားကို ဆက်ပြောသည်။ “အဲဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကို ထွက်မလာခင်မှာ
ဘုရားသခင်ဆီ အချိန်တွေ အများကြီး ယူပြီး ဆုတောင်းခဲ့တာပေါ့။ မင်းတို့
အနေနဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေကို သိရမြင်ရမယ်။ အဲဒီ ဘေးအန္တရာယ်တွေကို
ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေ ရှိထားရမယ်။ တို့လူတွေထဲက တချို့ကတော့
အခု လောလောဆယ် အခြေအနေတွေ မငြိမ်မသက် ရှိနေတုန်းမှာ တို့လုပ်ငန်း
သစ်တွေကို မြို့ကြီးတွေမှာပဲ တွယ်ကပ်ပြီး လုပ်နေဖို့ အကြံပြု နေကြတယ်။
သူတို့ကတော့ အဲဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။
“တကယ်လို့ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ အခက်အခဲသစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုရင်
ခရစ်ယာန် ဓမ္မတရားကို နာယူချင်စိတ် ပိုများ ကြီးမားလာမလားဆိုတာ စဉ်းစား
သင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဘာလိုသည် သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော လူငယ် သာသနာပြု၏ ထက်သန်
ပြင်းပြနေသည့် မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ သူသည် ဂျေကော့၏ ဘာသာစကား
သင်တန်းဖိုင်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ အတွင်းရှိ စာများကို မိနစ်ပေါင်းများစွာ
အကုန်ခံ၍ ဖတ်နေသည်။ မှန်ဖွိုင်းနေသော သူ့မျက်နှာထားသည် တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ကြည်လင်လာနေသည်။

“မင်းရဲ့ တရုတ်ဘာသာစကား သင်ကြားမှုမှာ မင်းဘက်က အသာစီး
ရမှုတွေကို တွေ့နေရတယ် ဂျေကော့” ဟု ဘာလိုက ပြောသည်။ “နောက်ဆုံး

စာမေးပွဲမှာ မင်းရဲ့ ရမှတ်တွေဟာ အောင်မှတ်တွေချည်းပါပဲ။ မင့်အနေနဲ့ နောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာလည်း ဘာသာစကား သင်ကြားမှု အပြီး သတ်ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားရလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတာတော့ နားလည်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ဂျေကော့က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ တရားဓမ္မပိုင်းမှာတော့ဖြင့် မင်းဟာ တခြား လုပ်ဖော် တွေထက် အသိအမြင် မြင့်မားတာ တွေ့ရတယ်လို့ မင်းရဲ့ဆရာတွေက မှတ်ချက် ပေးထားကြတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း အခြား လူမျိုးတွေကို သင်ကြားပြသဖို့ ကိစ္စမှာလည်း တခြား လုပ်ဖော်တွေထက် သာလွန်တယ်လို့ သူတို့က ဆိုကြတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။

ဘာလိုသည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ “တာဝန် တစ်ခုခု ပေးဖို့ မဆုံးဖြတ်ခင်မှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လမ်းညွှန် မှုအတွက် ဆုတောင်းတာတွေ ဘာတွေ ငါ လုပ်လေ့မရှိဘူး။ တာဝန် ချထားပေး ရမယ့် သူနဲ့ပဲ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းလေ့ရှိတယ်။ သူ ယူရမယ့် တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ သူ့မှာ ခိုင်မာပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ ရှိ၊ မရှိဆိုတာ သိရအောင် ငါ လုပ်လေ့ရှိတယ်” ဟု ပြောကာ ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ ထပ်၍ ကြည့် နေပြန်သည်။

ထို့နောက် “အခုလို ဆူပူလှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန် ကာလမျိုးမှာတောင် မင်းဟာ တောပိုင်းသွားပြီး သာသနာပြုတရား ဟောချင်နေတုန်းပဲလား” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် အဖို့ကတော့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ခရီးအဝေးဆုံး တောပိုင်းဒေသ တွေမှာ တရားဟောချင်စိတ်ဟာ အလွန် ပြင်းပြခဲ့တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပါ ခင်ဗျာ”ဟု ဂျေကော့က ချက်ချင်း အဖြေပေးသည်။ “ဘုရားသခင်အတွက် နယ်မြေသစ် တစ်ခု ရရှိအောင် လုပ်နိုင်ခြင်းဟာ အကြီးမားဆုံး ဂုဏ်သိက္ခာလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်”

ဘာလိုက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်သည့် သားရေလက်ကိုင်အိတ် ထဲမှ မြေပုံ တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် တစ်ခဏ ငြိမ်ဆိတ်ကာ အပြင်ဘက်မှ သဲမုန်တိုင်း လေသံကို နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် မြေပုံကို သူ ရှေ့တည့်တည့် သားမွှေးစောင်ပေါ်၌ ဖြန့်ချလိုက်လေ သည်။

“အင်း အခု လောလောဆယ်မှာတော့ နယ်မြေဒေသသစ်တွေ များများ ရနေတဲ့ လူတွေဟာ ဂျပန်တွေပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွဲ့” ဟု ပြောကာ ကိုရီးယား နှင့် ဆိုဗီယက် ယူနီယံ နှစ်နိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်နေသော အရှေ့မြောက်ဘက်ဒေသ များပေါ်သို့ လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်နေသည်။ “ပြီးတော့ ဂျပန်တွေအနေနဲ့ မန်ချူး ရီးယားကို ရရုံနဲ့ ကျေနပ်မလား၊ မကျေနပ်ဘူးလား ဆိုတာလည်း ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့အနေနဲ့ တရုတ်တစ်နိုင်ငံလုံးကိုများ ကျူးကျော် သိမ်းပိုက် လေမလား။ တကယ်လို့ အဲသလိုများ သိမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ တို့ သာသနာပြု လုပ်ငန်း အားလုံးဟာ အခြိမ်းခြောက် ခံရတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဂျပန်တွေက တရုတ်နိုင်ငံထဲကို ဆက်ပြီး တိုးဝင်လာဦးမယ့် အရိပ် အခြည်တွေ မြင်နေရလို့လား ခင်ဗျာ”

“အခု လောလောဆယ်တော့ မမြင်ရသေးပါဘူး” ဟု ဘာလိုက ပြော သည်။ “ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ကြို သိဖို့ကျတော့ မဖြစ်နိုင် ဘူးလေ”

အမှန်တော့ ဂျပန်များ မန်ချူးရီးယားအား ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခဲ့သည် မှာ ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့ နွေဦးပေါက် ယာယီစံနန်းတော်သို့ ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်ခန့်မျှ အကြာတွင် ဖြစ်၏။ ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်အပြီးတွင် တိုကျို အစိုးရ က မန်ချူးရီးယားအား မန်ချူးကိုးဟု အမည် ပြောင်းမှည့်ကာ လွတ်လပ်ရေး ပေးသည်။

လွတ်လပ်ရေးမှာ အတုမျှသာဖြစ်၍ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲအဖြစ် တရုတ်နိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံး စေတနာဖြစ်သော နွီစွီကလေး ပုရီအား ခန့်ထားခဲ့၏။ ပုရီမှာ ရုပ်သေးရုပ် တစ်ရုပ်မျှသာ ဖြစ်၍ နောက်မှ ကြိုးဆွဲသူများမှာ ဂျပန်တို့၏ ဩဇာခံများ ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ကလေးမျှသာဖြစ်သော ပုရီသည် သူနန်း တော်တွင်းမှာပင် အကျဉ်းသား ဖြစ်နေရခြင်းပေတည်း။

ထိုစဉ်က မန်ချူးရီးယား၌ အခြေစိုက်ထားသော ချန်ကေ-ရိုတ်၏ တပ်များသည် ဂျပန်တို့အား လုံးဝ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီး မဟာတံတိုင်းကြီး အောက်ဘက်၌ နေရာယူကာ တပ်စွဲ ထားခဲ့ကြ၏။ ချန်ကေ- ရိုတ် အနေဖြင့်လည်း မန်ချူးရီးယားအား ဂျပန်၏ ကျူးကျော်မှုအတွက် နိုင်ငံ ပေါင်းချုပ် အသင်းကြီးသို့ တင်ပြတိုင်ကြားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အရာ မထင် ခဲ့ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျပန်တပ်များသည် ရှန်ဟိုင်း၌ တပ်စွဲထားသော တရုတ်တပ်များအား မြို့တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားစေရန် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သေး

၏။ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှန်ဟိုင်း မြို့တွင်းရှိ တရုတ်ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုကို ဖျက်ပြယ်စေရန် ဖြစ်ပေသည်။

“တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အမှတ် (၁၉) ခြေလျင် တပ်ရင်းကို မောင်းထုတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ စော်ကားမှု တချို့ ရှန်ဟိုင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်” ဟု ဘာလိုက ချောင်းဆိုး ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းကို ဆက်ပြောသည်။ “အခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန် စစ်သားတွေက တရုတ် အရပ်သားတွေကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး လုံ့လထိုး လေ့ကျင့်ကြတဲ့ ပြဿနာပဲ နယ်စပ်တွေ တစ်လျှောက်မှာလည်း တိုက်ပွဲတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေကြ တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ နိုင်ငံတကာ နယ်မြေရဲ့ နယ်နိမိတ် အစပ်တွေမှာ ဖြစ်နေတာ များတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥရောပ တိုက်သားတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ ည တလပ်တွေ ထဲမှာ အက မပျက်ဘူးတဲ့။ ရှန်ဟိုင်းမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ ဟာ သူတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို နေကြတယ်။ အဲဒီ လုပ်ရပ်တွေဟာ တာဝန် သိတဲ့ လူတွေ အနေနဲ့ဆိုရင် အလွန်ကို ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ငါတော့ သိပ် ချွတ်တယ်”

ဘာလိုသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ ဖြူဖွေးနေသော ခေါင်အုံးပေါ်သို့ ပြန်လှဲလိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် တစ်ချိန်က ချောမောလှပခဲ့သော ဘာလို၏ မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများကို ကြည့်နေမိသည်။ ဘာလို၏ ဆံပင်များ သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြပြီ။ သူနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ရသည့် အချိန်ကထက်ပို၍ တုန်းမာရေး အခြေအနေ ကျဆင်းနေဟန် ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ တစ်ချိန် တ အလွန် အားကျခဲ့သော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘာလိုမှာ နှစ်ကာလများစွာ ကြာလာသည့်အခါ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကြောင့် စိတ်ဓာတ် အင်အား ကျဆင်းနေဟန် ရှိသည်။

“ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြနေတာဟာ အကြောင်း ချို့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျပန်တွေ ကျွေးကျော် ဝင်ရောက်လာမှုဟာ တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ သာသနာပြုတွေ အားလုံးအတွက် ဘေး အန္တရာယ် အသစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာစရာ အကြောင်း ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်ပိုင်းနဲ့ တောင်ပိုင်း ဒေသတွေမှာ လုပ်ကိုင် နေကြတဲ့ သာသနာပြုတွေအတွက် အန္တရာယ် ကြီးလာဖို့ အကြောင်း ရှိတယ်”

ဘာလိုသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ စကားကို ဆက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခု သော အကြောင်းအချက်ကို နက်နက်နဲနဲ တွေးနေဟန် ရှိ၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့် သူ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။ “ချန်ကေ-

ရွှိတ် အနေနဲ့ ဂျပန်တွေကို သိပ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ပုံ မရဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ တရုတ် ကွန်မြူနစ်တွေကို ဂျပန်တွေ ထက် ပိုပြီး ကြောက်ပူပေါ်တယ်”

“တရုတ် ကွန်မြူနစ်တွေ လှုပ်ရှား ထကြွနေတဲ့ ဒေသတွေက ဘယ်ဘက် ပိုင်းမှာ အများဆုံးပါလဲ”

ဘာလိုသည် မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ဖွင့်ကာ သူ ချထားသည့် မြေပုံကို ယူကြည့်သည်။ “သူတို့အဆိုကတော့ ကွမ်တုံပြည်နယ်ထဲက ကီယန်ဆီနယ်နဲ့ ဖူကင်းနယ် နှစ်နယ်မှာ အခြေစိုက်ကြသတဲ့။ အင်အားလည်း ကြီးပုံပေါ်တယ်။ တခြားဒေသတွေမှာတော့ သူတို့ရဲ့ စခန်းတွေကို တောင်တန်းတွေကြားမှာ အခြေ ချ ထားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကွန်မြူနစ်တပ်တွေဟာ တစ်နေရာ တည်းမှာ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားတာ မရှိဘူး။ အမြဲတစေ ရွှေ့ပြောင်းနေတယ် လို့ ဆိုကြတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သာသနာပြု အဖွဲ့တွေ အနေနဲ့ အဲဒီ ဒေသတွေမှာ ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့ကော ကြားမိပါသလား”

ဘာလိုက ခေါင်းခါသည်။ “အခုအချိန်ထိတော့ ဘာသတင်းမှ မကြားရ သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျေကော့ရယ်၊ တရုတ်နိုင်ငံက အကျယ်ကြီး စစ်တပ်တွေ အများကြီး ဝင်လာရင်လည်း ခဏနဲ့ ပျောက်သွားတာ။ သတင်းစာ တစ်စောင် မှာ ပါလာတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်က ဟူပါးနယ်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေ ဝင်တိုက်လို့ လူတွေ ထောင်နဲ့ ဒီပြီး သေရတယ်တဲ့။ ဖမ်းသွားတဲ့ လူတွေကလည်း မနည်းဘူး ဆိုပဲ။ အဲဒါ မနှစ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ”

ဘာလိုသည် မြေပုံကို ကြည့်နေရာမှ သူ့ အကြည့်ကို ဂျေကော့ဆီသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ “မင်းလည်း သိမယ်ထင်ပါတယ်။ အကယ်၍ နယ်မြေဒေသ ထဲမှာ လုပ်ငန်း လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ သာသနာပြုတွေကို တရုတ် သူပုန်နဲ့ ဓားပြတွေက ဖမ်းသွားပြီး ငွေကြေး တောင်းရင် တစ်ပြားမှ မပေးရဘူးလို့ သာသနာပြု အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျာ”

ဘာလို၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူသည် အရာရာကို အလေးအနက်ထား၍ တွေးနေပုံရ၏။ “အခုဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ အခြေအနေ အရပ် ရပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးပြီးကြပြီ။ မင်းလည်း လိုအပ်တဲ့ အချက်တွေ အားလုံးကို သိခဲ့ပြီ။ အဲဒီတော့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အတွင်းပိုင်းကျကျ ဒေသတွေမှာ အလုပ် လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မငဲ့မှာ ရှိသေးရဲ့လား။ တကယ်လို့ အဲဒီဆန္ဒကို ပြောင်း ချင်တယ်ဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောနိုင်တယ်”

အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ အပြင်ဘက်၌ တိုက်ခတ်နေသော
 ဆေးသံသည် ပိုပြီး ပြင်းထန်လာဟန် ရှိ၏။ ဂျေကော့ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်
 ဘာလို့၏ အမေးကို မဖြေဘဲ စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ “ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရင်ဆိုင်
 ရမယ့် အခက်အခဲတွေကို သိခဲ့ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ မူလဆန္ဒကတော့
 ဖျတ်မသွားသေးပါဘူး။”

ဂျေကော့စကားကြောင့် ဘာလို့၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။
 အံ့ဩခြင်းနှင့် ချီးမွမ်းခြင်း အရိပ်အငွေ့များသည် ထင်ဟပ်လာသည်။ “မင်းရဲ့
 ဆုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အများစုကတော့ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေကို မြို့ပြတွေ
 နားမဲ့ လုပ်ချင်တယ်လို့ ဆန္ဒပြုကြတယ်။ မင်းက အဲဒီဆန္ဒမျိုးပဲ ရှိပါတယ်လို့
 ပြောရင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာတော့ မကျပါဘူး။”

“ကျွန်တော် စံပြနမူနာအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သူဟာ မစ္စတာဘာလို့ပါ
 ခင်ဗျာ။ မစ္စတာဘာလို့ကြောင့် ကျွန်တော် တရုတ်နိုင်ငံကို ရောက်လာခဲ့တာပါ”
 ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “တကယ်လို့သာ မစ္စတာဘာလို့က ကျွန်တော့်ကို
 တောင်ပိုင်းဒေသကို ပို့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်ဆိုရင် တောင်ပေါ် လမ်းတိုင်းကို
 ကျွန်တော် မှတ်မိနေမှာ သေချာပါတယ်။”

ဘာလို့သည် သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်၍
 ကြည့်နေသည်။ “ဒီမှာ မြင်လား။ ဒီဟာ ပင်ရှန်းနယ်ပေါ့ တောင်ပိုင်း ဟူနန်
 နယ်ထဲက ရွာမဲ့။ ကာပင်တန် လင်မယားဟာ နောက်နှစ်လဆိုရင် အနားယူခွင့်
 ရလိမ့်မယ်။ သူတို့အရပ်ကို ခြောက်လ ပြန်နေကြလိမ့်မယ်။ မင်း သူတို့ဆီက
 တာဝန်ကို ယူစေချင်တယ်။”

“သူတို့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အနောက်ပိုင်း တောင်တန်းဒေသကို မင်း
 သွားလို့ရမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တို့ သာသနာပြုအဖွဲ့က အယ်သူကိုမှ တာဝန်
 ချေပေးသေးဘူး။ ငါ့ အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီနယ်မြေမှာ သာသနာပြု လုပ်ငန်း
 ချေပေးထားချင်တယ်။ မင့်အနေနဲ့ ဌာနသစ် တစ်ခုကို ဟောဒီ ချင်တေးမှာ
 ခွင့်လွှဲရနိုင်တယ်။ မင်း အဲဒီတာဝန်ကို လက်ခံမလား။”

ဂျေကော့က ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသည်။ “ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာနဲ့ လက်ခံ
 ဝါတယ် မစ္စတာဘာလို့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။”

ဂျေကော့သည် ကုလားထိုင်မှထကာ အိပ်ရာခုတင် ဆီသို့ လျှောက်သွား
 ပြီး ဘာလို့၏ မြေပုံကို ကြည့်သည်။ ဟူနန်တောင်ပိုင်း ဒေသရှိ အညိုရောင်
 ခြယ်ထားသော တောင်တန်းများ အလယ်၌ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ‘ချင်တေး’
 အမည်ရှိ စာလုံးများကို မြင်နေရ၏။ သူသည် အမည်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးလျက်
 ရှိ၏။ သူသည် မစ္စတာဘာလို့ ကမ်းပေးနေသော လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ အားပါး

တရ ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဘာလို့၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ထားတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အလမ်း ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့အတွက် မစ္စတာ ဘာလို့ ဝမ်းမနည်းစေရပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဂျေကော့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်တွင် အပြင်ဘက်ရှိ လေတိုက်နှုန်းသည် ပို၍ မြင့်လာသည်။ လေသံသည် ယခင်ကထက် တိုး၍ ကျယ်လောင်ကာ စူးစူးရှရှ အော်မြည်ညည်းတွားလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဂျေကော့သည် လေသံများကိုလည်း မကြား။ လေထဲ၌ လိုက်ပါလွင့်မောနေကြသည့် ဖုန်များကိုလည်း မမြင်။

သူ စိတ်မှက်စိ အာရုံတွင် သူသည် အလွန် မြင့်မားသည့် တောင်တန်းကြီးများထက်သို့ တက်နေသည်။ တောင်တန်းများကြားမှ လေကို အားရပါးရ ရှူလျက်ရှိ၏။ မြို့ရိုးများ ကာရံထားသည့် မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့ဆီသို့ လျှောက်သွားနေသည်။ ဤနေရာသည် ယခင်က လူဖြူ သာသနာပြု တစ်ဦးတစ်လေကိုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည့် နေရာ မဟုတ်ချေ။

***

... (The following text is extremely faint and mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be a continuation of the narrative.)

နောက်တစ်ရက် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဖြစ်၏။ အနောက်မြောက်ဘက်မှ လေသည် အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ဆောင်းလများတွင် မြောက်ပိုင်းဒေသ ဆီမှ ဖုန်လုံးများသည် လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာပြီး ပီကင်း တစ်မြို့လုံးအပေါ် ဖြန့်၍ ကြဲချနေသည်။ အောက်ဘက် အဆောက်အအုံများအား နိမ့်သလား၊ မြင့်သလား ခွဲခြားခြင်းမရှိ။ အဖိုးတန်သလား၊ မတန်ဘူးလား ခွဲခြား၍ မသိ။

နန်းတော်များနှင့် နတ်ကွန်းများ၏ ရွှေရောင် ခေါင်မိုးများထက်တွင် ဇုန်များသည် အလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအဆောက်အအုံများ၏ ဖတ်ပတ်လည်ရှိ တိုက်အိမ် အားလုံးမှာလည်း ဖုန်များဖြင့် လွှမ်းခြုံလျက် ရှိ၏။ ဦးဘိ သဲကန္တာရဆီမှ လိုက်ပါလာကြသော ကန္တာရသဲများသည် မိုင်ပေါင်း ရာနှင့် ခန့်၍ ဖြတ်သန်း လာခဲ့ကြပြီးနောက် ပီကင်း တစ်မြို့လုံးအား အနီရောင် သန်းသွားစေသည်။

ဂျေကော့သည် လန်ချားတစ်စီး စီး၍ ကောင်းကင်ဘုံ နတ်ကွန်းဆီသို့ လာလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဖိလီစီတီနှင့် တွေ့၍ မည်သည့်နေရာ၌ တာဝန်ကျ သည်ကို မေးရန်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပီကင်းမြို့တော်၌ တစ်နှစ်နီးပါး ချ နေခဲ့ရပြီးမှ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရတော့မည့် အဖြစ်ကို သိလာရသည့်အခါ အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်ရ၏။ သူသည် ပီကင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ရစဉ် အတွင်း သူ ဖတ်ဝန်းကျင်၏ ပြောင်းလဲမှုများကိုလည်း အခြေခံ၍ စိတ်ခံစားမှု အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နွေရာသီဆိုလျှင် ပူပြင်းသော ဒဏ်ကိုခံကာ စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် စိတ်၏ သာယာမှုသည် ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။ ဆောင်းရာသီ ဝင်လာပြီ ဆိုပါမူကား နန်းတွင်း ရေကန်အားလုံးသည် ရေခဲပြင် ဖြစ်နေကြပြီ။ နန်းတော် ခေါင်မိုးများတွင်လည်း ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းကာ

အရောင် တလက်လက် တောက်ပနေကြပြီ။ နောက်ပိုင်းမှာကော့ သဲမုန်တိုင်းများ သည် ဆက်တိုက် လိုက်လာတတ်၏။ ထိုသဲမုန်တိုင်းများသည်ပင်လျှင် ဂျေကော့ ၏ စိတ်ကို သာယာရွှင်လန်းမှုကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါ၏။

ဂျေကော့သည် သူ့ လန်ချားသမားအား 'အပြင်မြို့တော်' တောင်ပိုင်း ခရိုင် အတွင်းသို့ ပို့ပေးရန် လှမ်းပြောသည်။ လန်ချားသမားသည် သူ့ လန်ချား အား အရှိန်မြှင့်ကာ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက် ရှိ၏။ လန်ချားသည် လူအများ သွားလာ လှုပ်ရှားရာ လမ်းကျဉ်းများ တစ်လျှောက် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကာ ဆက်လက် ပြေးသွားလျက် ရှိလေ၏။

ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ခဲ့ရသော ထို ဝိုးတဝါး အလင်းများသည် သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပီကင်းမြို့ပေါ်ရှိ သာမန် တရုတ် တစ် ယောက် အတွက်ကား ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည် မှာ ခက်ခဲလှချေသည်။

မြို့ရိုးအတွင်းဘက် ရောက်သည့်အခါ ဂျေကော့သည် အဝတ် စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်များနှင့် နှမ်းလျညှိုးငယ်သော မျက်နှာများကို နေရာတိုင်း၌ မြင်ရ၏။ မြေပြင်ထက်၌ ဖုန်အလူးလူး၊ သဲအလူးလူးနှင့် ကစားနေကြသော တရုတ်ကလေး များကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ နေရာတိုင်းတွင် သူ ရှန်ဟိုင်း၌ နေခဲ့စဉ်က တွေ့မြင် နေရသည့် ဆင်းရဲခြင်းများကို မြင်နေရလေသည်။ သူတောင်းစားများ၊ ခြေကျိုး လက်ကျိုး နေသူများနှင့် လက်တွန်းလှည်းများမှာ ထုံးစံအတိုင်း နေရာတိုင်း၌ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြလေသည်။

တံတိုင်းလေးဖက် ကာရံထားသည့် သံတမန်ရပ်ကွက် အတွင်း၌ကား 'ဘောက်ဆာ ပုန်ကန်ထကြွမှု' ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးသည့်နောက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် ကြာ သည်အထိ နိုင်ငံခြား စစ်သားများ ကင်းလှည့်နေဆဲ ဖြစ်၏။ သို့တစေလည်း ပီကင်းသည် ဤလုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့ခြင်း မရှိ။ 'စာချုပ်ဝင် သင်္ဘောဆိပ်မြို့' အဖြစ် ထည်ဝါစွာ ရပ်တည်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ရာသီဥတု အေးမြနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဟင်းထမင်း ရောင်းသည့် ဈေးသည်များ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များနှင့် သွားကု ဆေးခန်းများသည် ဖွင့်နေကြ လေပြီ။ အထမ်းသမား ဈေးသည်များမှာလည်း ဥဒဟို သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဤမြင်ကွင်းများသည် နောက် နှစ်ရက်ဆိုလျှင် မိမိ၏ အမြင်အာရုံထဲမှ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့မည်ဟု တွေးမိသည့်အခါ ဂျေကော့သည် စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေမိလေ၏။

ဂျေကော့သည် တစ်နေရာ အရောက်တွင် လန်ချားကို ရပ်ခိုင်းကာ 'ချီယာအိုရ်' အိတ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ ချီယာအိုရ်မှာ အသီးအရွက်များ ကြိတ်၍

အစာသွတ်ထားသော ပေါက်စိဖြစ်၍ သူ ပီကင်း၌ နေစဉ်အတွင်း အကြိုက်ဆုံး
 သော အစာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် ပေါက်စိများကို လန်ချားသွားနေခိုက် တစ်လုံးပြီး
 အစ်လုံး အငမ်းမရ စားလျက်ရှိသည်။ ပေါက်စိများ စားနေစဉ် အတွင်းမှာပင်
 သူသည် ဖီလီစီတီနှင့် တွေ့ရမည့် အရေးကို လည်းကောင်း၊ အလွန် အလှမ်းဝေး
 သည့် တောင်ပိုင်းဒေသ၌ အခြေချရသည့်အခါ သူနှင့်အတူ လိုက်၍ နေ၊ မနေ
 မေးရမည့် အရေးကို လည်းကောင်း အတွေးကမ္ဘာချဲ့၍ တွေးမိတွေးရာများ
 တွေးကာ များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေ၏။

လန်ချားသည် ဂျေကော့အား အနောက်ကောင်းကင် ဂိတ်တံခါးဝ၌ ရပ်
 ပေးသည်။ သူသည် လန်ချားပေါ်မှဆင်းကာ လေးဖက်လေးတန် တံတိုင်းကာ
 ကောင်းကင်ဘုံ နတ်ကွန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နွေဦးပေါက်
 ၏ ပထမဆုံး မိုးသည် ခပ်သည်းသည်း ရွာချလိုက်သည်။ သူသည် ဆိုက်ပရပ်စ်
 ပင်များ တန်းစီနေသော လမ်းသွယ် အတွင်းသို့ ကသောကမျော ပြေးဝင်လာခဲ့
 သည်။ ထိုလမ်းသည် 'လှေကားနီ တံတား' ဆီသို့ သွားရာလမ်း မဟုတ်ပါလော။

အတိတ်ခေတ်က တရုတ်ဧကရာဇ်မင်းများသည် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ
 သစ်တောများ ကာရံလျက်ရှိသည့် နတ်ကွန်းအတွင်း၌ ယဇ်ပူဇော်ပွဲများ ပြုလုပ်
 လေ့ ရှိ၏။ ထိုပွဲတော်တွင် ရှေးခလေ့ထုံးစံအတိုင်း နွားထီးများနှင့် သိုးများအား
 သတ်ဖြတ်ကာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ပြုသည်။ ထို့နောက်မှ ကောက်ပဲသီးနှံ ကောင်း
 စေကြောင်း ဆုတောင်းရာ ခန်းမသို့ သွားကာ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုကြလေသည်။

ခန်းမမှာ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ ခေါင်းမိုးမှာ အပြာရောင် အုတ်ကြွပ်
 များ မိုးထားသည်။ တည်ဆောက်ထားပုံမှာ စနစ်ကျ၍ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ
 မှာ လှပလွန်းလှသဖြင့် ဂျေကော့ရော ဖီလီစီတီပါ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်
 တတည်းက ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအလှတွင် နစ်မျော
 ခဲ့ကြရသည်။

နတ်ကွန်း ဝင်းခြံ၏ တောင်ဘက်နံရံမှာ စတုရန်းပုံဖြစ်၍ မြောက်ဘက်
 နံရံမှာ လခြမ်း ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားခြင်းမှာ ရှေးခေတ်
 ဟောင်း တရုတ်တို့၏ ယုံကြည်မှုကို အသိအမှတ် ပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။
 ရှေးခေတ် တရုတ်တို့၏ ယုံကြည်မှု တစ်ခုမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် စတုရန်းပုံ
 ဖြစ်၍ ကောင်းကင်ဘုံသည် လုံးဝန်းသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ဂျေကော့နှင့်
 ဖီလီစီတီတို့သည် ဤနေရာ ဤပတ်ဝန်းကျင်အား နှစ်သက်လှသဖြင့် မကြာခင်
 ဟုတ်ပွဲစား ထွက်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့သည် ဆုတောင်းခန်းမ၌ ဆုံကြရန် စီစဉ်ထား
 ခဲ့သည်။ ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီ တာဝန်ကျရာ ဒေသကို အလွန် သိချင်နေ

သည်ဖြစ်ရာ ဧပြီလ၌ ရုတ်တရက် ရွာတတ်သည့် မိုး၏ အထာကိုပင် သတိမထားနိုင်ဘဲ ရေကြီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အခုလို မိုးမိလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်မိ။

သူသည် နတ်ကွန်းကြီး၏ တံစက်မြိတ်အောက် တည့်တည့်၌ ရပ်နေသော ဖိလီစီတီအား လှမ်းမြင်သည်။ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့နေသော ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျောက်လှေကားကို သုံးလေးထစ်မျှ ကျော်၍ ကျော်၍ တက်လာခဲ့ရာ တစ်ခဏချင်းဖြင့် ဖိလီစီတီ ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း အမောတကော တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အသက်ပင်မှန်မှန် မရှူနိုင်အောင် မောလျက်ရှိလေပြီ။

“ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လို တာဝန်မျိုး ပေးလိုက်သလဲ”

ဖိလီစီတီသည် သူ့အား မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည့် ဂျေကော့အား ကြည့်နေသည်။ ဂျေကော့၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်သည် မိုးရေများဖြင့် စိုရွှဲလျက်ရှိ၏။

“သူ ကြည့်ရတာ မောလိုက်တာ အသက်ရှူ မှန်အောင် အမောဖြေပါဦးလား၊ အို. . မိုးရွာကြီးထဲ ရပ်မနေနဲ့လေ။ အထဲဝင်ပါလား”

ဖိလီစီတီက ဂျေကော့၏ လက်ကို ဆွဲ၍ လူသူ မရှိသော နတ်ကွန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဂျေကော့၏ စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဖိလီစီတီက ပြုံးနေသည်။ သူမသည် ပန်းပွင့်များဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါနှင့် မိတ်ကပ် စသည်များဖြင့် အလှပြင်ထားခြင်း မရှိ။

“ဒီနေရာမှာ လာပြီး စကားပြောရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော် ဂျေကော့” ဟု ဖိလီစီတီက ပြောသည်။ “ဒီနေရာဟာ အမြဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတာပဲ။ ဒီနေ့ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသလို ခံစားရတယ်။ ဂျေကော့ စိတ်ထဲမှာကော ဘယ်လို ထင်လဲ ဟင်”

“ကိုယ်လည်း အဲသလိုပဲ ခံစားနေရတယ်”

စောစောက အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသော အချိန်ကြောင့် အသက်ရှူ မမှန်သေး။ ဂျေကော့သည် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသော နတ်ကွန်း အတွင်းရှိ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည် ဖြုန်းခနဲ တိတ်သွားသည်။ ခပ်ဖျော့ဖျော့ နေရောင်သည် နတ်ကွန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အသံဗလံဟူ၍ ဘာသံမှ မကြားရ။ အသက်ရှူ မှန်လာပြီဖြစ်သော ဂျေကော့သည် ဖိလီစီတီအား သူ့အကြောင်း စပြောသည်။

“ကိုယ့်ကို တောင်ပိုင်း ဟူနန်နယ်စပ် တစ်နေရာမှာ တာဝန်ပေးတယ်။
ဖီလီစီတီ။ ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဆုံး တာဝန်က လက်ရှိ တာဝန်ကျနေတဲ့ လူတွေကို
ထူညီပေးရမယ်။ ပြီးရင် တံတိုင်း ကာထားတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို သွားပြီး စခန်း
သစ် ဖွင့်ရမယ်။ ချင်တေးဆိုတဲ့ မြို့လေးပေါ့။ အဲဒီနေရာမျိုးဟာ ကိုယ်လိုချင်နေ
တဲ့ နေရာမျိုးပဲ”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဖီလီစီတီထံမှ နောက်ထပ် ဘာသံမှ မကြားရ။ အမေရိကန်မလေး
ဘာများ ပြောမလဲဟု ဂျေကော့က နားစွင့်ပါသော်လည်း ဖီလီစီတီက ငြိမ်ဆိတ်
နေသည်။ “မင့်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရဘူး ဖီလီစီတီ။ အဲသလိုကြီးတော့ ဘာမှ
မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်မနေပါနဲ့။ မင်း ဘယ်မှာ တာဝန်ကျသလဲဆိုတာ
သိပါရစေ”

“ကျွန်မ ချင်းယွန်ကို သွားရမယ်။ တခြား အမျိုးသမီး သုံးယောက်နဲ့တူ
တရုတ် ကလေးသူငယ်တွေအတွက် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်ပြီး စာသင်ပေးရ
မယ်”

ဂျေကော့သည် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဖီလီစီတီအား
ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖီလီစီတီ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။
“သိပ်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ သတင်းပါလား ဖီလီစီတီ။ မင်း ကွေ့ချောင်းပြည်
နယ်မှာ နေရမယ်နော်။ တို့ပြည်နယ်နဲ့ ကပ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောကာ ဖီလီစီတီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့သော်
လည်း သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်စများဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ဂျေကော့သည်
များစွာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖီလီစီတီ ဘာပြုလို့ မျက်ရည်စို့ရတာလဲ။ အဲဒီ သွားရမှာ
ပျော်လို့လား ဟင်”

ဖီလီစီတီက ခေါင်းခါသည်။ “မပျော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖီလီစီတီကို
အခုလို အလွန်ဝေးပြီး ခေါင်တဲ့ဒေသကို ပို့ပေးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့
မိဘူး။ ဖီလီစီတီရဲ့ မိဘတွေဆိုရင် သာသနာပြု လုပ်ငန်းကို တီယန်ဆင်းမြို့မှာပဲ
လုပ်ကြရတာ” သူသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေ
သည်။ “ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ ဖီလီစီတီ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလို
ဖြစ်နေတယ်”

“ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ဖီလီစီတီရယ်”ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။
သူသည် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့သည် တရုတ်နန်းနှင့်

ဖိုးနွှဲ ငှက်ရုပ်များ ထွင်းထားသည့် ကျောက်ပြားဝိုင်းကြီးပေါ်၌ ရုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို သတိထားလိုက်မိလေ၏။

သူသည် ဖီလီစီတီအား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး “ကိုယ် မင်းကို တရုတ်ဧကရာဇ် ဘုရင်တစ်ပါးက သူ့မိဖုရားကို တမြတ်တနိုး ပြုစုသလို ပြုစုပါ မယ် ဖီလီစီတီရယ်။ ကဲ လာ သွားကြမယ်” ဟု ပြောသည်။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီ လက်ကို ဆွဲ၍ ကျောက် လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းသည်။ နေသည် ကြည်လင် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ သူသည် ဖီလီစီတီ၏ လက်ကို ဆွဲကာ လှေကားနီ တံတားအတိုင်း ပြေးဆင်းပြီး ထီးပုံသဏ္ဍာန် ခေါင်မိုးလုပ်ထားသည့် နတ်ကွန်းငယ်ဆီသို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

ပြေးလာနေစဉ်အတွင်း ဂျေကော့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စိုစိုစိမ်းစိမ်း သစ် ပင်များ၊ ချွံငယ်ချွံနွယ်များ၊ ပွင့်နေသော ပန်းများနှင့် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်များအောက် ရှိ ကြွေကျထားသော ပန်းခင်းမွေ့ရာများ လက်ညှိုး ထိုး၍ ထိုး၍ ပြုလာသည်။

“ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက် သာယာသလဲ။ နွေဦးပေါက်ရာသီ ဟာ ဒီနေ့ မနက်ခင်းကို ဘဝသစ် အစပြုတဲ့ နေ့တစ်နေ့အဖြစ် ရွေးထားတယ် ထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖီလီစီတီကို အခု ဘယ်ခေါ် သွားမှာလဲ”

“ပဲတင်သံ တံတိုင်းဆီ ခေါ်သွားမှာ”

ဂျေကော့သည် ပြေးနေသည့် အရှိန်ကို လျော့လိုက်သည်။ ‘ဧကရာဇ် ဘုရင်၏ ကောင်းကင်ဘုံ လိုဏ်ဂူ’ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက် သည်။ “ဒီဘက်ကိုလာပါလား။ ဆန်ယင်ရှိပေါ် လာရပ်လေ။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ကပ်ပြီးရပ်”

ဂျေကော့သည် ‘အသံသုံးဆ ကျောက်တုံး’ ဟု အမည်နာမ တပ်ထား သော တသီးတခြား လုပ်ထားသည့် ကျောက်တုံးကြီးပေါ် တက်မိသည့်အခါ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ် တက်ရန် နေရာ သုံးနေရာခွဲ၍ လှေကား ထစ် သုံးထစ် လုပ်ထားသည်။ ထိုလှေကားသည် ရှေ့တည့်တည့်၌ အင်္ဂတေဖြင့် အချောလုပ်ထားသည့် အုတ်နံရံနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိသည်။

လှေကားထစ်ပေါ်မှ ရပ်၍ အုတ်နံရံတွင် ကပ်ကာ လေသံဖြင့် စကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည့်အခါ ထိုအသံသည် အလွန်အလွမ်းဝေးသော နေရာဆီ မှ ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ပဲ့တင်သံအဖြစ် ပြန်လာတတ်၏။ အလျင့် အလျင်က တော့ ဤနေရာသို့ ရောက်တိုင်း ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့သည် တရုတ်ဘာသာ စကားများကို အလေ့အကျင့် လုပ်သည့်အနေဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ထိုအခါ

သူတို့ပြောသမျှ စကားများသည် တိုးတိုးလေး ဖြစ်သော်လည်း ပဲ့တင်သံအဖြစ် ပြန်လာသည့်အခါ ကျယ်လောင်စွာ ကြားကြရလေသည်။

အခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျေကော့သည် ဆန်ယင်ရှီ၏ ပထမဆုံး လှေကား ထစ်ပေါ်၌ ရပ်နေသော်လည်း နံရံဆီသို့ မချဉ်းကပ်ပေ။ ယခင်က ကလေးတွေ လုပ်နေကြသည်ကို သူ မြင်ဖူးခဲ့သဖြင့် အတွေ့အကြုံ ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ပထမ လှေကားထစ်ပေါ်မှ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်လျှင် ပဲ့တင်သံသည် တစ်ကြိမ် သာလျှင် ပြန်လာသည်။ ဒုတိယ လှေကားထစ်ပေါ်မှ ပြောလိုက်လျှင် ပဲ့တင်သံ နှစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီး ထိပ်ဆုံး လှေကားထစ်ပေါ်မှ ပြောလိုက်ပါမူကား ပဲ့တင်သံ သုံးကြိမ် ပြန်လာတတ်လေသည်။

ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီအား ဆွဲ၍ ပထမ လှေကားထစ်ပေါ်၌ ရပ်နေ သော သူ့ဘေး၌ ရပ်ခိုင်းထားသည်။ ထို့နောက် လက်ညှိုးနှင့် သူ့ နှုတ်ခမ်းကို ထိထားလိုက်ပြီး ဖီလီစီတီအား စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောရန် သတိပေးသည်။ သူသည် နံရံဘက်လှည့်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဖီလီစီတီ... မင်း... ကိုယ့်... ကို... လက်ထပ်မလား?”

နံရံဆီ ကပ်၍ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျေကော့၏ မေးခွန်းသည် အုတ်နံရံဆီမှ ဖီလီစီတီထံ ပဲ့တင်သံအဖြစ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းဖြစ်၍ ဖီလီစီတီသည် ကြောင် အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ အဖြေ မပေးမိ။ ဂျေကော့သည် ဒုတိယ လှေကားထစ်ပေါ် တက်ကာ မေးခွန်းကို ထပ်မေးသည်။ ပထမအကြိမ် မေးခွန်း ပဲ့တင်သံ ပြန်လာ သည့်အခါ ဖီလီစီတီသည် အဖြေ မပေးမိ။ ဒုတိယအကြိမ် မေးခွန်း ပဲ့တင်သံ ပြန်လာသည့်အခါ ဖီလီစီတီသည် တတိယ လှေကားထစ်ပေါ် တက်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ အဖြေစကားကို ပြောလိုက်သည်။

ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီ ဘေးသို့ တက်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့သည် ပြန်လာမည့် ပဲ့တင်သံကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ ထို့နောက် ဖီလီစီတီ၏ အဖြေ ပဲ့တင်သံသည် သုံးကြိမ်တိတိ ပြန်လာသည်။

“အင်း... ဂျေကော့ကို ဖီလီစီတီ လက်ထပ်မယ်... လေ။ အင်း... ဂျေကော့ကို ဖီလီစီတီ လက်ထပ်မယ်... လေ...။ အင်း... ဂျေကော့ကို ဖီလီစီတီ လက်ထပ်မယ်... လေ...”

***

အပိုင်း နှစ်

ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲ အစပြုခြင်း

၁၉၃၄

သုတေသနအရ... ကိုယ်တို့အဖို့... လူမှုရေး...
...အဖို့... နှစ်... အဖို့...
...အဖို့... နှစ်... အဖို့...
...အဖို့... နှစ်... အဖို့...
...အဖို့... နှစ်... အဖို့...

လူပုဂ္ဂိုလ်သည် တရုတ်တစ်နိုင်ငံလုံးအား အနိုင်ရရှိရေးကို ၁၉၃၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာအတွင်းက မန်းချူးရီးယားအား သိမ်းပိုက် ရယူခြင်းဖြင့် အစပြုခဲ့သည်။ ဤလုပ်ရပ်ကြောင့် နောက်ဆက် တွဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဖြစ်ရပ်ကား တရုတ်တော်လှန်ရေး လမ်းကြောင်းကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိခိုက်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပထမ တော်လှန်ရေး ဖြစ်လာစက ချန်ကေး-ရှိုတ်သည် ကွန်မြူနစ် တပ်နီတော်၏ ထိုးစစ်များကို အင်အားကြီးမားစွာ သုံး၍ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေရာ အဆုံးသတ် အောင်ပွဲ ခံရတော့ မည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အချိန်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ နိုင်ငံခြား တိုင်းတစ်ပါး သားတို့၏ ကျွေးကျော်မှုများကို လုံးဝ ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ တရုတ် ကွန်မြူနစ်များကိုသာ ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက် နေသည်။

ထိုလုပ်ရပ်သည် တရုတ်လူမျိုး အများစုအတွက် မနှစ် မြို့စရာ ဖြစ်လာရုံမျှမက တရုတ်နိုင်ငံအား ချန်ကေး-ရှိုတ်၏ အမျိုးသားဝါဒီတို့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ စုစည်း စည်းရုံးစေရ မည် ဟူသော ချန်ကေး-ရှိုတ်၏ မူဝါဒ အပေါ်၌ပါ ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့လာစေသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ် မန်ချူးရီးယားသို့ ကျွေးကျော် ဝင်ရောက်လာရာ ၌ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့ချေ။ ဥရောပတိုက်သားများ ၏ လက်ထဲ၌ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စွာ အနိုင်အထက် ပြုမှုကို

ခံနေရသော တရုတ်များအဖို့ ဂျပန်တို့၏ ကျူးကျော်မှုသည် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာကောင်းသော လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဤ လုပ်ရပ်အပေါ်တွင် တရုတ်လူမျိုးတို့သည် များစွာ ဒေါသထွက် ခဲ့ကြ၏။ အလွန် စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းဖွယ်ရာ ကောင်းသော လုပ်ရပ် ဟု ယူဆကာ အလွန် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

အမှန်တော့လည်း ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ဤဖြစ်ရပ်သည် တရုတ်နိုင်ငံအတွက် ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုကြီး တစ်ရပ်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်အနေဖြင့် အာရှတိုက်အတွင်း၌ အပေါ် စီး နေရာကို ယူ၍ မင်းမူလျက်ရှိသော ဥရောပတိုက်သားများ အား ပထမဆုံးအကြိမ် စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း စိန်ခေါ်မှုကို အခြေခံ၍ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဂျပန် နိုင်ငံသည် ဥရောပနိုင်ငံများအား အပေါ်စီးဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ လေသည်။

ဥရောပတိုက်သားများသည် အဘက်ဘက်တွင် အင်အား ချည့်နဲ့လျက်ရှိသော တရုတ်နိုင်ငံအား ၁၉ ရာစု အလယ် လောက်ကတည်းက ဝင်ရောက် ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဂျပန်နိုင်ငံသည်လည်း ဥရောပတိုက်သားတို့၏ လုပ်ရပ်များကို လျစ်လျူရှုကာ ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာ အင်အားချည့်နဲ့လျက် ရှိသည် ဖြစ်၍ သူတို့ ဧကရာဇ်ဘုရင်များ၏ လံက်အောက်၌ အနောက် တိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်းမျိုး တည်ဆောက်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဂျပန်တို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုသည် များစွာ အတုယူဖွယ် ကောင်း၏။ ဆယ်စုနှစ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်း ကျွန်းငယ်ကလေးပေါ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဂျပန် တို့သည် အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ဘဝကို အတုယူကာ ခေတ်မီ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်လာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်အင်အားကို တိုးချဲ့ တည်ဆောက်ကာ အာရှ နိုင်ငံများထဲတွင် အင်အားကြီးမားသည့် နိုင်ငံအဖြစ် တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဂျပန်တို့သည် တရုတ်တို့ထံမှ ဖော်မိုဆာကျွန်းကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရုရှား ဇာဘုရင်များထံမှ ပို့ထ်အာသာ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းကို သိမ်းယူလိုက်ကြသည်။ ကိုရီးယား နိုင်ငံကိုလည်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ကာ သူတို့၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံအဖြစ် သိမ်းသွင်းခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသည် ၁၉၁၉-ခုနှစ် အတွင်းကတည်းက တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သြဇာလွှမ်းမိုးခဲ့သော ဥရောပနိုင်ငံများနှင့် တန်းတူ ရည်တူ အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဂျပန်တို့ မန်ချူးရီးယားအား ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်သည့် အချိန်က ချန်ကေး-ရှိုတ်သည် သူ့လက်အောက်ရှိ တပ်သားဦးရေ ၃၀၀,၀၀၀ အား ဦးဆောင်ကာ တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းရှိ ကွန်မြူနစ် တပ်သားများအား အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။ သူ၏ ယခင်က ထိုးစစ် နှစ်ခုသည် အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အလားအလာ ကောင်းများကို ရရှိခဲ့သည်။ တောင်ပိုင်းဒေသရှိ တောင်တန်းများ ထူထပ်သော ကီအန်ဆီ ပြည်နယ်ဒေသအတွင်း၌ အခြေစိုက်လျက်ရှိသော တပ်နီအင်အား ၃၀,၀၀၀ အား အသာစီး ရခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန်တို့၏ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်မှုကို အကြောင်းပြုကာ ချန်ကေး-ရှိုတ်သည် သူ့ ထိုးစစ်အား ခေတ္တခဏမျှ ရပ်ဆိုင်းထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကွန်မြူနစ် တပ်နီများသည် ချန်ကေး-ရှိုတ်၏ ထိုးစစ်မှ လွတ်ကင်းကာ အနားယူနိုင်ခဲ့ရုံမျှမက သူတို့၏ အင်အားကိုပါ ဖြည့်တင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၃-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် တရုတ် ကွန်မြူနစ်တို့သည် တပ်နီတပ်သား တစ်သန်းနီးပါးမျှ အင်အား တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် တပ်မဟာ ခုနစ်ဆယ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သော ချန်ကေး-ရှိုတ်အဖွဲ့ များစွာ စိတ်ရှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုတပ်အင်အားဖြင့် ၁၉၃၃-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ချန်ကေး-ရှိုတ်သည် တရုတ်ကွန်မြူနစ်တို့အား ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ဂျာမန် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြံပေးများ၏ အကူ

အညီဖြင့် တရုတ်တပ်နီတို့ အခြေစိုက်ထားသော ကီယန်ဆီနယ် မြေအား အဘက်ဘက်မှ သံဆူးကြိုးများဖြင့် ကာရံပိတ်ဆို့ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤတိုက်ပွဲများတွင် ချန်ကေ-ရှိတ်၏ အမျိုးသား တပ်ဖွဲ့များက အပေါ်စီး ရရှိခဲ့ကြသည်။

အင်အားကြီးမားသော အမျိုးသားတပ်ဖွဲ့တို့၏ ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် တပ်နီတို့ဘက်မှ အကျအဆုံး များပြား ခဲ့၏။ တပ်နီများဘက်မှ ထွက်ပြေးသော တပ်သား အရေ အတွက်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ များပြားလာခဲ့သည်။ ၁၉၃၄-ခုနှစ် နွေရာသီ ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့၏ အခြေအနေကို ရိပ်စားနားလည် လာကြသည်။ သူတို့ သည် ချန်ကေ-ရှိတ်၏ ထောင်ချောက်အတွင်း၌ ပိတ်မိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤ ဖြစ်ရပ်တွင် တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုသည် ရှိလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါက ကွန်မြူနစ်တို့တွင်လည်း ဂျာမန် စစ်အကြံပေး အရာရှိတစ်ဦး ရှိနေခဲ့သည်။ စတာလင်၏အမိန့်အရ မော်စကိုမှ ခန့်၍ ကူမင်တန်တို့က စေလွှတ်သော အကြံပေး ဖြစ်သည်။ ထိုဂျာမန်က ကွန်မြူနစ်တို့အား ယခင်က အသုံးပြုခဲ့သည့် ပြောက်ကျားစနစ် စစ်ဆင်ရေး နည်းဗျူဟာများကို ပြန်လည် အသုံးပြုရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ထိုနည်းဖြင့် မိမိတို့ နယ်မြေ အား ကာကွယ်ထားရန် အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

သူသည် နေရာကောင်းများကို ရွေးချယ်၍ ကတုတ်ကျင်း များ တူးခြင်း၊ အပိတ်အဆို့ အရံအတားများ ပြုလုပ်ခြင်း စသည့် နည်းများဖြင့် ရန်သူတပ်များအား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ သည်။ သူ့အား တရုတ်လူငယ် 'ဘိုလ်ရှီဗစ်' နှစ်ဒါလင်ခန့်နှင့် လူငယ် 'ချောင်အင်လိုင်' တို့က ကူညီခဲ့ကြသည်။ တရုတ် လူငယ် ဘိုလ်ရှီဗစ်များမှာ ရုရှားနိုင်ငံ မော်စကိုမြို့၌ ပညာသင် ယူပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေး နည်းဗျူဟာများ ထိုအချိန် အထိ မော်စီ-တုန်း နားမလည်ခဲ့ချေ။ ထိုစဉ်က သူသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ လှုပ်ရှားမှုတွင် ထိပ်တန်း နေရာသို့ မရောက်ရှိ ခဲ့သေးပေ။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ကြားတွင် ခေါင်းဆောင်ဟူ၍

လည်း အပီအပြင် မရှိသေးပေ။ သူတို့၏ ကြားတွင် စိတ် သဘောထား မတိုက်ဆိုင်မှုများသည် မကြာခဏ ပေါ်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပါက အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကာ သဘောတူခဲ့ကြသည်က များ၏။ အကယ်၍ ချန်ကေ-ရိုတ်၏ တပ်များ နီးကပ်လာပါက ကီယန်ဆီမှနေ၍ ခေန်းများကို စွန့်လွှတ်ပြီး ထွက်ခွာ သွားကြရန်ပင် သဘော တူထားခဲ့ကြလေပြီ။

အကယ်၍ ရန်သူ ချန်ကေ-ရိုတ်၏ တပ်များအား ထိုး ဖောက်ထွက်ရမည် ဆိုပါက ဖောက်ထွက်ကြရမည့် ရက်ကိုပင် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်မှာ ၁၉၃၄-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်။

ထိုစဉ်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ဤဖောက်ထွက် မှုသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အရှည်ဆုံးသော ခရီးကြီး တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမှ မသိခဲ့ကြပေ။ ဤ ခြေလျင် ခရီးကြီး သည် မိုင်ပေါင်း ခြောက်ထောင်မျှ ဝေးလံမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူမှ ကြိုတင်ပြီး မရိပ်မိခဲ့ကြချေ။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အကြမ်းတမ်းဆုံးသော ခရီးကြီး တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ခံရလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူမှ မထင်ခဲ့ကြပေ။

ထို ခြေလျင်ခရီးရှည်ကြီးသည် အရပ်အနား မရှိ၊ တစ်နှစ် တိတိကြာ၏။ တစ်နေ့လျှင် မိုင်ငါးဆယ်နှုန်း လျှောက်ခဲ့ကြ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းပေါင်း ဆယ့်ရှစ်ခုကို ကျော်ဖြတ် ခဲ့ကြရ၏။ မြစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြရ ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သွားရလာရ ခက်ခဲလွန်းလှသော မဟာ ဇီချမ်း မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရ၏။ ထို မြက်ခင်းပြင်ကြီးအား ကျော်ဖြတ်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အနောက်မြောက် ဘက် အတွင်းမှ ဘေးကင်းရာ နယ်မြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရ လေသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီကတည်းက ထို ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်လာခဲ့ကြသော တပ်သား ၈၅,၀၀၀ နှင့် အရပ်သား ၁၅,၀၀၀ ထဲမှ လူ အရေအတွက် အနည်းငယ်မျှသာ အသက်

ရှင် ကျန်လိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ ထို ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူများ သည် တရုတ်နိုင်ငံ သမိုင်းတွင် ရှိရှိသမျှ စစ်တပ်များထဲ၌ ဂုဏ် သိက္ခာ အမြင့်မားဆုံးသော တပ်သားများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကြိုတင်ပြီး မသိခဲ့ကြချေ။

ထိုသူများ သွားခဲ့သော ထိုခြေလျင်ခရီးသည် တရုတ် နိုင်ငံ၏ လူသူ အရောက်အပေါက် အနည်းဆုံးသော နယ်မြေ ဒေသများ အတွင်း၌ သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောင်အခါတွင် 'ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲကြီး' အဖြစ် လူသိများကာ ထင်ရှား လာခဲ့ သည်။

သို့တစေလည်း ထိုအချိန်အခါကတော့ ပြင်ပကမ္ဘာမှ မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြချေ။ 'ရန်သူများ' ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့သည့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ ကိုမင်တန်အား သဘောကျသူများနှင့် သူလျှိုဟု အထင်ခံရသူများသည် ခရီးရှည် ချီတက်လာသူများ ၏ အဖမ်းအဆီးကို ခံကြရ၏။ သို့ပန်းများအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံကြရ၏။

အချို့သည် တရားမျှတမှုကို မရကြ။ အချို့သည် ပြန်ပေး ဆွဲ ခံရသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ငွေတောင်း၍ ပြန်ရွေး စေခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့သော အကျဉ်းသား သို့ပန်းများ ထဲတွင် နိုင်ငံခြားသား သို့ပန်းများ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှ ပါခဲ့သည်။ ထိုသူများသည် ကံကြမ္မာက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သော လမ်းခရီးပေါ် တင်ထားခြင်း ခံနေရသူများ ဖြစ်လေသည်။

* * *

အလွန် အလှမ်းဝေးကွာသည့် တောင်ကြားတစ်ခု ဆီမှ ရှိင်ဖယ် သေနတ်သံများ
ဩဇာပေါ်လာသဖြင့် တောင်နံရံ တံတိုင်း တစ်ဖက်ရှိ သဘာဝ ကျောက်လှေကား
အတိုင်း ဆင်းလာနေသော ဂျေကော့သည် တန့်ခနဲဖြစ်ကာ လမ်းခုလပ်တွင်
မုတ်သွားသည်။ ထိုနေရာကား တောင်ပိုင်း ဟူနန်ပြည်နယ် ဖြစ်၏။

အောက်ဘက်တွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ကို ဂျေကော့ မြင်နေရ
သည်။ အခြား တစ်ဖက်ရှိ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော ကုန်းမြင့်ငယ် တစ်ခုပေါ်တွင်မူ
ဇီဇောန်ရေ အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် တရုတ် သူငယ်လေး တစ်ယောက်
နို့သည်။ သူသည် ကြုံလို့လို့ သိုးများနှင့် ဆိတ်များကို ကျောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

သူငယ်သည် ဝါးပလွေတစ်စုံကို မှတ်ကာ တေးဂီတ ဖန်တီးလျက် ရှိ၏။
ဂျေကော့သည် တောင်နံရံ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာနေစဉ်အတွင်း ဂီတသံကို
အမှတ်မထင် နားစွင့် လာနေမိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုတစ်ခဏမှာပင် တေး
ဂီတသံသည် ရပ်သွားသည်။ ဆိတ်ကျောင်းသား သူငယ်သည် သေနတ်သံများ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် တူရိယာကို တီးမှုတ်နေရာမှ ရပ်သွားသည်။

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရှိင်ဖယ် သေနတ်သံများ
ဩဇာပေါ်လာပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သေနတ်သံများသည် ပို၍ များလာ
သည်။ စက်သေနတ်သံများကိုပါ ကြားလာနေရ၏။ နိုဝင်ဘာလတွင်း ဝင်စ
တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်၍ နေရောင်သည် သာယာ တောက်ပလျက်
ရှိသည်။

အလှမ်း ကွာဝေးလွန်းလှသော အရှေ့ဘက် တစ်လွှားဆီမှ အပြာရောင်
တောင်ထိပ်များ ထက်တွင် မြူနှင်းများသည် ခပ်ပါးပါး လွှမ်းခြုံထားသည်။
ဂျေကော့သည် ထိုတောင်တန်းများ ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်သော်လည်း သေနတ်

သမားများအား မမြင်ရချေ။ သူ ရပ်နေသော နေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ကျဉ်း
မြောင်းသော လူသွားလမ်းသည် တောင်တန်းများ တစ်လျှောက် မြွေလိမ် မြွေ
ကောက် တက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

တောင်တန်းကြီးများသည် အောက်ဘက်၌ စီးဆင်းနေသော မြစ်ပြင်အား
ငုံ့ကြည့်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည့်အခါ ရှည်လျား
ပြန့်ပြူးသော တောင်ကြားလွင်ပြင် ဆီသို့ ရောက်သည်။ အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်း
၌ တောင်ကုန်းနံရံများတွင် ထူထပ်သော တောအုပ်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိ၏။
ရှုံ့နံရံကာ တဲများသည် တောင်ထိပ်များ ဆီမှ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် အပီအပြင်
မမြင်ရချေ။ သေနတ်သံများသည် ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ဖျတ်ခနဲ
ပျောက်သွားကာ တောင်တန်းများသည် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အောက်ဘက်မှာ ဘယ်သူတွေ တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေကြသလဲ ကီမူ-ရှီ”

ဂျေကော့၏ နောက်မှကပ်၍ လိုက်လာသော အရပ်ပုပု၊ ကိုယ်လုံး
ပိုယ်ထည် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော အသက် သုံးဆယ်တွင်း ဝင်စအရွယ်
ကရုတ်က ဂျေကော့အား တီးတိုး လေသံဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
အသားမည်း၍ နေလောင်ဒဏ် ခံထားရသည့် မျက်နှာတွင် တောင်ပေါ်သားတို့
ထုံးစံအတိုင်း မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် တနင့်တပိုး
လေးလံလှသော ကြိမ်ခြင်း နှစ်ခြင်းကို ဝါးလုံးတွင် ရှေ့နောက် ချိတ်ကာ ထမ်းလာ
သည်။

သူ့နောက်တွင် မြေပြန့်ဒေသမှ ကူလီ နှစ်ဦးသည် စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်း
များ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကြီးများ ထမ်းလာသည်။
အလွန် လေးသည့် တောင်းကြီးများအား ထမ်းလာရသဖြင့် သူတို့ ခူးများသည်
ခွေးညှုတ်နေကြ၍ မျက်နှာများသည် နီရဲနေကြလေသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး စီယာအို လီအန်၊ အသံတွေ
ကတော့ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းတယ်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်တွေသာ မကဘူး စက်
သေနတ်တွေကိုပါ သုံးနေတာ”

“လူဆိုးနီတွေများ ဖြစ်မလား ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန်က ပြန်မေးသည်။
လီအန် ခေါ်လိုက်သည့် နာမည်တွင် ‘ကီ’ ဟူသော စကားလုံးသည် ဂျေကော့၏
မိသားစု နာမည်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၍ ‘မူ-ရှီ’၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ဘုန်းကြီး’ဟု
ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည်
ကရုတ်စကားကို အတော်ကလေး သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်နေပြီ ဖြစ်၏။

“အစိုးရ တပ်ဖွဲ့တွေ အနေနဲ့ကတော့ သူ့ခိုးတွေ ဓားပြတွေ တိုက်ခိုက်ရာမှာ မျှော်လင့်စွာ စက်သေနတ်တွေကို သုံးဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

ဂျေကော့သည် သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ကာ၍ အလှမ်းဝေးဝေး နေရာများဆီမှ ကမ်းပါးများနှင့် တောင်ကြားများ ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ဤဒေသနှင့် အနီးဆုံး မြစ်သည် ကီအန်ဆီနယ်တွင်းရှိ တောင်တန်းများပေါ်၌ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားသည့် ကွန်မြူနစ် အုပ်စုဝင် အနည်းငယ်အား ကိုမင်တန်တပ်များက တိုက်ထုတ်နေပြီ ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းများကို ကြားနေရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤ ဒေသအတွင်း၌ ဤသတင်း ထွက်နေခဲ့သည်မှာ သီတင်း သုံးပတ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

ထိုသတင်းများ ကြားစ အချိန်က ဂျေကော့သည် အစိုးရ တပ်မှ တိုက်ခင်းများနှင့် ဒေသခံ တပ်များကို မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့တစေလည်း ထိုတပ်များနှင့်ကား မတွေ့ခဲ့ရဘူးပေ။ ပီကင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် နှစ်နှစ်ခွဲခန့် အတွင်း သူသည် ဟူနန်၊ ကွမ်စီနှင့် ကွေ့ချောင်း စသည် နယ်မြေမှ ထောင်ကုန်းများနှင့် လွင်ပြင်များကို ဖြတ်၍ သူ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့ရ၏။

ထိုကာလအတွင်း သူသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသော ခရီးလမ်းများပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ထိုလမ်းများသည် လူဆိုး ဓားပြများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည့် လမ်းများ ဖြစ်ပေရာ သူသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အားထုတ်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူလျက်ရှိပေ၏။

အချို့ ခရီးရှည်ကြီးများတွင် ခရိုင် တရားသူကြီးများက စစ်တပ်မှ အက်ကော့များ ပေးကာ သွားလာစေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် လူဆိုးဓားပြများ ထကြွသောင်းကျန်းရာ နယ်မြေများ အတွင်း၌ ခရီးသွားမည်ဆိုပါက အကာအကွယ် ရစေရန်အတွက် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ ထင်သလို အကာအကွယ် ရသည်ဟူ၍ကား မဆိုသာပေ။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က သူသည် အစောင့်အရှောက် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ ခရီးသွားခဲ့ဖူး၏။ လမ်းတွင် ဓားကိုင် လူဆိုး ဓားပြများနှင့် ဆုံခဲ့ရာ ထိုသူများ၏ လှည့်ကွက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဓားပြများသည် လမ်းဘေး တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်ဟစ်ပြီး ဆင်းလာကာ သူနှင့် သူ့ ကူလီများအား ဖမ်းဆီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အား သစ်ပင် တစ်ပင်တွင် ကပ်၍ ကြိုးနှင့် တုပ်ထားပြီး ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသေး၏။

သူသည် သူ့အား ရိုက်နှက်နေသူများအား ခုခံ တွန်းလှန်ခြင်း မပြု။ သူနှင့် သူ့ကူလီများအား ကြိုးနှင့် တုပ်နေသည့် ဓားပြများအား လူလူချင်း မေတ္တာထားကြရန်နှင့် လူဆိုး ဓားပြ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ်

လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြရန် တရားဓမ္မပင် ဟောပြောမိခဲ့သေး၏။ သို့သော်လည်း စားပြများ၏ မျက်နှာများသည် သူ့ ဟောပြောသမျှများ အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ် လက္ခဏာကို မပြကြချေ။ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ကုန်းများ ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားသင့်တယ်လို့ ထင်သလားကီ မှု-ရှို့” ဟု လီအန်က သူတို့ ဖြတ်လာခဲ့သော တောင်ကြားလမ်းဘက်သို့ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး မေးသည်။ “အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီး လုံခြုံမယ် ထင်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း မပြန်ဘူး။ တို့ ဆက်သွားမယ်”

ဂျေကော့သည် ကျောက် ထူထပ်သော လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ ဆင်းသွားသည်။ သူသည် ဆိတ်ကျောင်းသား သူငယ် ဆီသို့ လက် ဝှေ့ယမ်းပြပြီး အော်ဟစ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ လီအန်နှင့် ကူလီ နှစ်ဦးသည် တွန့်ဆုတ်တုံ့ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ ဂျေကော့ နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ဆိတ်ကျောင်းသား သူငယ် ဘေးမှ ဖြတ်၍ အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ သူငယ်သည် ထူးဆန်းသော အသားအရောင် ပိုင်ရှင် ဦးဆောင်သည့် အုပ်စုအား အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ သူတို့ လူစု အောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူသည် သူ့ ပလွေကို ဆက်မှုတ်သည်။ ပလွေသံသည် ဂျေကော့နှင့် သူ့ အဖော်များ နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အချိန်တိုင်းလိုလိုပင် ဂျေကော့သည် သူ့ ရှေ့တည့်တည့်ဆီသို့ အထူး သတိထား၍ ကြည့်လာသည်။ အောက်ဘက် တောင်ကြား အတွင်း၌ ဘာများ မြင်ရလေမလဲ ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် လှမ်း လှမ်း ကြည့်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သေနတ်သံများ လာနေရာ ဘက်သို့ ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်မှ မှန်ပါမည်လော၊ အလျင်စလိုများ ဖြစ်နေလေမလား။ သူ့ရှေ့တည့်တည့် အလှမ်းဝေး ဝေးရှိ တောင်ထိပ်များသည် မိုးကောင်းကင် ပြာပြာ ဆီသို့ ထိုးတက် နေကြသည်။

သူ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုကာလအတွင်း သူသည် အခက်အခဲ ပေါင်းစုံနှင့် ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ။ ဤနယ်ဒေသ အတွင်းရှိ စာမတတ် ပေမတတ် တရုတ်လယ်သမား အများစု ကြား၌ ခရစ်ယာန် တရားများကို ဟောပြောရန် ကြံစည် ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အယူသီးမှု အားကြီး လွန်းသော အသိအမြင်၊ ဗဟုသုတ နည်းလွန်းသော၊ ရိုင်းစိုင်း လွန်းသော ထိုသူများ ကြား၌

သူ မျှော်လင့်ထားသလောက် မထိရောက်ခဲ့ချေ။ ဤကြားထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်ကြီးရွယ်အို ဘိုးဘွား၊ မိဘ ကိုးကွယ်မှုသည် အမြစ်တွယ်လျက် နီးသည် ဖြစ်ရာ သူ ဟောကြားနေသော ခရစ်ယာန် တရားများသည် တိုး၍ ရေနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ တစ်ယောက်တည်း တောင်တန်းကြီးများပေါ် ရောက်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်၌ တစ်တောင်ပေါ် တစ်တောင် ဆင့်ကာ ခြေသွားနေကြသော တောင်စဉ် အထပ်ထပ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ အပြော ကျယ်လှပြီး မြေဩဇာ အလွန် ကောင်းသည့် တောင်ကြား လွင်ပြင်များကိုလည်း ခုတ်သပ်ခွဲမော မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်။ တကယ်တော့ ဤနယ်မြေ ဒေသသည် တောင်စဉ် တောင်တန်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၊ တောင်ကြားများနှင့် လွင်ပြင်များ ချုပ်ထပ်သော နေရာဖြစ်၏။

ခရစ်တော်အား မွေးဖွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း သန်းနှင့်ချီ၍ ရှိနေသော ဤလူများ ကြားတွင် ခရစ်ယာန်တရား သည် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။ ထိုအတွေး ဝင်လာသည့်အခါ သူ ထူးထူးရသည့် လက်ရှိ တာဝန်အပေါ် သာယာခြင်းနှင့် ဂုဏ်ယူခြင်း စသည် များ ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ရ၏။ ဤတောင်ပိုင်း တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ဒေသတွင်းရှိ လူများ သည် သူ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် စိတ်ထဲ၌ အသိ ဝင်လာခဲ့၏။

သူ ပီကင်းမှနေ၍ တောင်ပိုင်းဒေသသို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်က သူ၏ 'ကြီး သော' နှာခေါင်း၊ ပြာသော မျက်လုံးများနှင့် ဖျော့တော့တော့ အသားအရောင်တို့ သည် တရုတ် လယ်သမားများ ကြားတွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုအဖြစ် တန်ဖိုးရှိ သာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိချေ။ သို့သော်လည်း သူ တရားဟောရန် ရွာထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဖုန်ထူထူ လမ်းမပေါ်၌ တရားဟောသည့်အခါ ထိုအရာများ၏ တန်ဖိုးကို သူ တွေ့လာရလေသည်။

ချန်ရှာရှိ ဗဟိုသာသနာပြု စခန်းမှ သူထက် ဝါရင့်သော သာသနာပြု ထင်တော်ကိုင်ဖက်များက တရားဓမ္မ ဟောပြောမှုများနှင့် ပတ်သတ်၍ ကြိုတင် သတိပေးခြင်းများကို သူ့အား ပြုခဲ့ကြ၏။ သူ့အနေဖြင့်လည်း ကိုယ်ပိုင် မျှော်လင့် ချက်လေး တစ်ခုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်၏ စောင့်ရှောက် ထူညီမှုဖြင့် သူ ဟောပြောမှုကြောင့် တရုတ်များကြား၌ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ထူးပြောင်း သူ အရေအတွက်သည် အများအပြား ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ လေသည်။

အထူးသဖြင့် ယခင်က မည်သည့်နိုင်ငံခြား သာသနာပြုမှ မရောက်ခဲ့ဘူး သေးသော ချင်တေး ဒေသတစ်ဝိုက်၌ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကူးပြောင်းသူများ

သည် တိုးတက် လာလိမ့်မည် သူ ထင်မြင် ယူဆလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စသည် သူ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ သူ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခါမှ ဘာသာပြောင်း တစ်ဦးသာလျှင် ရရှိခဲ့၏။ ထိုသူမှာ တောင်ကျချောင်း တစ်ချောင်း၏ ကမ်းခြေမှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ နာတာရှည်ရောဂါဖြင့် မမာမကျန်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာ ထဲ လဲနေသူ ဖြစ်၏။ သူမ၏ ယောက်ျား ဆေးဆရာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးနောက် မုဆိုးမကြီးဘဝဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးသည် ဂျေကော့၏ သမ္မာ ကျမ်းစာသစ် ထဲမှ ခရစ်တော်၏ လူနာများ ဆေးဝါး ကုသပေးမှုကို သဘောကျ ယုံကြည်ကာ ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ကူးပြောင်း လာသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဂျေကော့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် လက်ငင်း ပြဿနာကား ခရစ်ယာန်တရား မေ့အား တရုတ် ဘာသာဖြင့် တရုတ် လယ်သမားတွေ နားလည်အောင် မဟော ကြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်သော် ဥရောပတိုက်သားတို့၏ မျက်နှာကို လုံးဝ မမြင်ဘူးသော တရုတ် လယ်သမားတို့အဖို့ ဂျေကော့၏ ရုပ်ရည်သည်လည်း အဟန့်အတား တစ်ခုပင် ဖြစ်လျက်ရှိပေ၏။

တရုတ်နိုင်ငံတွင် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များ တိုးတက် များပြားလာရေး အတွက် ဆောင်ရွက်ရသည်မှာ အလွန် ခက်ခဲသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ အထူး သဖြင့် ဘာသာစကား အခက်အခဲသည် အကြီးမားဆုံးသော အဟန့်အတားကြီး တစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျေကော့သည် အချိန် ရတိုင်း သူ၏ ဘာသာစကားသင် စာအုပ်များကို ပြန်၍ လေ့ကျင့် သင်ယူလေ့ ရှိခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဂျေကော့နှင့် ဖိလိစ်တီတို့သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်လ ကတည်းက လက်ထပ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိလိစ်တီသည် ဂျေကော့အား တရုတ် ဘာသာစကား ပြောရာ၌ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် သွက်သွက်လက်လက် ပြောဆိုနိုင် အောင် ညစဉ်ညတိုင်း အိမ်၌ သင်ကြားပေးသည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် ချင်တေး၌ သာသနာပြုစခန်း အသစ် တစ်ခု တည်ထောင်ထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ဖိလိစ်တီနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည့်အတွက် ဂျေကော့အဖို့ အကျိုးများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ဖိလိစ်တီသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ ဖြစ်၏။ ဘာသာတရားကိုလည်း ကိုင်းရှိုင်း၏။ ချင်တေးစခန်း၌ သမ္မာကျမ်း စာသင်ကျောင်း အသေးစား တစ်ခုကို လည်း ဖိလိစ်တီကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ ဖွင့်လှစ် တည်ထောင်ထားခဲ့သည်။ ဖိလိစ်တီ၏ အားပေး ကူညီမှုကြောင့် ဂျေကော့သည် စိတ်ဓာတ် မကျဘဲ လုပ်ငန်းကို ဆက် လက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တောတောင် ထူထပ်သော ဤဒေသ၌ အနေကြာ လာသည့်အခါ ရာသီဥတု ၁၀၀ ကြောင့် ဂျေကော့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် များစွာ ပြောင်းလဲ လာခဲ့သည်။ အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ် နေတတ်သော လေနှင့် မကြာခဏ ရွာလေ့ရှိသော မိုးကြောင့် ဂျေကော့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းတမ်းကြံ့ခိုင်ကာ ခံနိုင်ရည်ရှိလာသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် တရုတ်လူမျိုးများ ဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် ရှိသည်။ တရုတ် လယ်သမားများ ဝတ်သကဲ့သို့ အင်္ကျီ ချည်ကြီးကို ဝတ်ကာ ကောက်ရိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

ဂျေကော့သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က ရှန်ဟိုင်းသို့ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ကတော့ သူသည် လူငယ် တစ်ယောက် ဘဝဖြင့် နေထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ အခုကျတော့လည်း တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားနှင့် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော အပြုအမူများ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ အများ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ရယူနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပြီ။ သူ၏ မျက်လုံးပြာပြာများတွင် အပြုံး ခိုင်သည် အမြဲတစေ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ ဟိုတုန်းက မရှိခဲ့သည့် ပါးမြိုင်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများသည်လည်း သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ရင့်ကျက်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က သူနှင့် ဖိလီစီတီတို့တွင် သမီးလေး တစ်ယောက် ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဤ သမီးငယ်လေးအတွက် နှစ်ဦးစလုံးသည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးခဲ့ကြရ၏။ နှစ်ဦးစလုံးတွင် စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းသည် လွမ်းခြံ့ ထားခဲ့သည်။ ဂျေကော့ အနေဖြင့်လည်း ဤသမီးငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ယခင်ကလို ခရီးများများ မထွက်နိုင်။ ရွာစဉ်ကျယ် ထွက်နေသမျှ ခရီးများကို တတ်နိုင်သမျှ လျော့ချခဲ့၏။

ယခု သူ ထွက်လာသည့် ခရီးမှာ သူ နေထိုင်ရာ နေရာနှင့် အနီးဆုံး မြစ်ဆိပ်မြို့သို့ သွား၍ ရှန်ဟိုင်းမှ သူတို့ မိသားစုအတွက် ပေးပို့လိုက်သော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို ယူ၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤခရီးမှာ သူ နေထိုင်ရာ ချင်တေး ပြန်ရောက်သည်အထိ နှစ်ရက်ခရီးဖြစ်သည်။ သူနှင့် အဖော်များသည် ယခုအခါတွင် တောင်ကြားလွင်ပြင် ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆင်းနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချင်တေးသို့ ပြန်လာခဲ့သော ဤခရီးတွင် ဂျေကော့သည် သူ့ သွားနေကျ ရွာတစ်ရွာသို့ လှည့်၍ ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ သူသည် ထိုရွာသို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး လွန်ခဲ့သော ကိုးလခန့်က ပထမဆုံးအကြိမ် ခရစ်ယာန် တရားဓမ္မကို ဟောပြောခဲ့သော မိသားစုနှင့် တွေ့ဆုံလို၍ ဖြစ်သည်။ ထိုမိသားစုမှာ

လယ်သမားများဖြစ်၍ သူ ဟောပြောခဲ့သော တရားအပေါ်၌ စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေး လေ့လာသူများ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျေကော့၏စိတ်တွင် လယ်သမား၏ သမီး အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး၏ အကြည့်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ရေနံဆီ မီးခွက်ဖြင့် ဓမ္မသစ်ကျမ်းထဲမှ ပထမဆုံးသော ခရစ္စမတ် အကြောင်းကို ဖတ်ပြနေသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ ဖတ်ပြနေသည့် ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိ၏။

သူ ဖတ်ပြပြီး၍ ထိုင်ရာမှ ထသည့်အခါ ထိုကလေးမ၏ မျက်နှာသည် သူ ကြားထားရသမျှ အားလုံးနှင့် မကျေနပ်သေးသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သူသည် ကလေးမအား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် သမ္မကျမ်းစာအုပ်ကို ပေးချင်လှပါ၏။ သို့တစေလည်း သူ့ထံမှာက သူ ကိုယ်ပိုင် သုံးအဖြစ် ထားသည့် တရုတ်ဘာသာ သမ္မကျမ်းစာ တစ်အုပ်တည်းသာ ရှိ၏။ ထို စာအုပ်ကိုပင် ကလေးမအား ပေးဖတ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။

တောင်ပေါ်မှနေ၍ ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သော ဂျေကော့သည် မြေပြန့်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရွံ့နံ့ရံဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တန်းများ တည်ရှိရာ ရွာသည် သူ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် အသက် ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေးအား ထပ်မံပြီး သတိရလာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ ကြားသိရသမျှ အပေါ်၌ ကျေနပ်အားရပုံ မပေါ်။ သူ အနေဖြင့် မိန်းကလေး ကျေနပ်သည်အထိ ပြောပြသင့်သည် ထင်၏။ သူသည် သူ့တာဝန်ကို ကျေမှု ကျေပါ၏လောဟု သံသယ ဖြစ်နေမိ၏။

ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သော ဂျေကော့၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုမိန်းကလေး၏ မိသားစု မျိုးရိုးနာမည်ကို ပြန်၍ သတိရလာသည်။ မိသားစု နာမည်မှာ စီယာအို ဖြစ်၍ မိန်းကလေး၏ နာမည်မှာ လန်-ကို ဖြစ်သည်။ သူသည် ခြေလှမ်းများကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းသည်။ လန်-ကိုတို့၏ အိမ်သည် ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။ လန်-ကိုတို့အိမ်သည် ကောက်ရိုးများ မိုးထားသည့် အိမ်တန်းထဲမှ တစ်လုံး ဖြစ်သည်ကို သူ သတိရမိသည်။

“ခဏနေဦး ကီမူ-ရီ” တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်။

နောက်မှနေ၍ လီအန်၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံကြောင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသော ဂျေကော့သည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထမင်းချက်နှင့် ကူလီများသည် ရပ်နေသော သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ထို ခဏမှာပင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ဖုန်အလွန်ထူထပ်သော ရွာလမ်းမပေါ်တွင် လူသူ အသွားအလာဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ အချို့သော အိမ်

ဆဲခါးများသည် ပွင့်နေကြသော်လည်း အထဲတွင် လူသူလေးပါး ရှိဟန် မတူ။ နွန်းလွဲပိုင်း လေ၏ ဒဏ်ကြောင့် တံခါးများသည် ပွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ ယခင်က တွေ့နေကျဖြစ်သော ခွေး၊ ဝက် သို့မဟုတ် မြည်းများကို လမ်းပေါ်တွင် မမြင်ရ။

“လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ” ဂျေကော့၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ ဖောက်ထွင်း၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တောင်ကုန်းတွေဘက် ထွက်ပြေးကုန်သလား။ မပြောတတ်ဘူး။ တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကုန်တာနဲ့ တူတယ်” ဟု လီအန်က ရွာတွင်း အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ဂျေကော့တို့ လူစုသည် အခြားအိမ်များထက် ကြီးမားသော ရွံ့အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ‘ခရီးသည်များ ရိပ်သာ’ ဖြစ်သည်။ ဤရွာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ဂျေကော့သည် ဤဧဟာတွင် တစ်ညတာမျှ တည်းခိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ရွာထဲမှ ကလေး သူငယ်များသည် သူ့အား အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် လာ၍ ကြည့်ခဲ့ကြဖူး၏။ သူညီစာ စားနေသည်ကိုလည်း စောင့်၍ ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ဘဝတွင် တရုတ်လူမျိုး မဟုတ်သော နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးအား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဂျေကော့က သူတို့အား တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည့် အခါ အားလုံး ပို၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူသည် ရွာလယ် လမ်းမပေါ်တွင် ခရစ်ယာန်တရားကို စတင် ဟောပြောခဲ့၏။ အိမ်တိုင်းမှ မိသားစု အားလုံးသည် လမ်းပေါ်၌ ရပ်၍ သူ တရားများအား နားထောင်ကြသည်။ ထိုတရားပွဲ ပြီးသည့်အခါ ဂျေကော့သည် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လှည့်လည် သွားလာခဲ့၏။ မိသားစုတိုင်းက တရင်းတနီး ဆီးကြိုကြသည်။ ဝဲပြုတ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကို ချ၍ သူ့အား ဧည့်ခံကြ၏။ သူ ပြောသမျှ စကားများတို့လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နားထောင်ကြသည်။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့အား ကြိုဆိုမည့်သူ ဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ လမ်းပေါ်၌လည်း လူသူလေးပါး မမြင်ရ။ အိမ်များထဲတွင်လည်း လှုပ်ရှားသံများ မကြားရ။ ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုကာ စဉ်းစားရ ခက်လျက် ရှိလေသည်။

“သေနတ်သံတွေဟာ ဒီရွာဆီက လာတယ်လို့တော့ တို့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ တခြား ပြဿနာ တစ်ခုခု ရှိချင် ရှိလိမ့်မယ်” ဟု ပြောကာ

ဂျေကော့သည် ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ အိမ်တိုင်းကိုလည်း ဂရုတစိုက် ကြည့်သွားသည်။

“သတိထားပါ ကိမ္မ-ရုံ၊ ရွာထဲမှာ စစ်သားတွေ ပုန်းချင် ပုန်းနေလိမ့်ဦးမယ်”

လီအန်သည် သူ့ ပခုံးပေါ်မှ ထမ်းပိုးကို အထူး သတိထား၍ ထမ်းကာ ဂျေကော့၏ နောက်မှကပ်၍ လိုက်လာသည်။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား၍ ကြည့်လာသည်။ လီအန်သည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ပေါ်ရွာသား ယာသမား တစ်ဦး၏ ဒုတိယသား ဖြစ်သည်။ သူ့ ဖခင်မှာ ကြွေး အများကြီး တင်ရာမှ သူပိုင် လယ်ယာ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ ဂျေကော့၏ ထမင်းချက် ဖြစ်မလာခင်က လီအန်သည် ချင်တေး ကာကွယ်ရေး တပ်ထဲ၌ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ခန့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။

ဂျေကော့သည် ဖိလီစီတီနှင့် လက်မထပ်မီ ခြောက်လအလိုကတည်းက လီအန်အား ထမင်းချက်အဖြစ် ငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ချင်း စတွေ့စက လီအန်သည် ဂျေကော့ ခရီးထွက်သည့် အခါတိုင်း အဖော်အဖြစ် လိုက်ပြီး အလွန် အလှမ်းဝေးသည့် တောင်ကုန်းများနှင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်များ ဆီသို့ သွားသည့် အခါတိုင်းလည်း လီအန်သည် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်များနှင့် ပစ္စည်းများကို အထမ်းတစ်ထမ်းဖြင့် ထမ်း၍ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အမြဲတစေ ခရီးသွားခဲ့ကြသည့်အခါ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အပြန်အလှန် လေးစားခြင်းသည် တည်ရှိလာခဲ့၏။ လီအန်သည် ဂျေကော့၏ လုပ်ငန်း အပေါ်၌ နားလည်လာသည်နှင့်အမျှ ဂျေကော့၏ လုပ်ငန်းများကို ကူညီရစကောင်းမှန်း သိလာသည်။ တရား ဟောပြောမှုများနှင့် ပတ်သတ်၍ ဂျေကော့ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခြင်းများကိုပါ ပြုလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လီအန် ကိုယ်တိုင်လည်း ချင်တေးရွာ အနီးရှိ မြစ်တစ်ခု ထဲ၌ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုကာ ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဂျေကော့သည် လီအန်အား သူ၏ သားရေဖုံး သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ကို အပိုင် ပေးခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာအပေါ် သက်ဝင် ယုံကြည် လာခဲ့ပြီးဖြစ်သော လီအန်သည် ဂျေကော့ အပေါ်၌လည်း များစွာ ချစ်ခင်ကာ လေးစားကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်လာခဲ့၏။ သစ္စာ စောင့်သိခြင်းသည်လည်း ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ တိုး၍ လာခဲ့လေ၏။

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး ကိမ္မ-ရုံ ဟိုမှာလေ” လီအန်က ဂျေကော့အား လှမ်း၍ ပြောသည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ဂျုံရောင်းသော ဆိုင်ဆီသို့ လက်ညှိုး

ပြောသည်။ ဆိုင်တံခါးများမှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက် ရှိကြသည်။ ဆိုင် အပြင်ဘက်
ဧည့် ဆန်အိတ် တချို့သည် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးလျက် ရှိကြသည်။ ဆန်များသည်
မြေကြီးပေါ်တွင် ထွက်ကျလျက် ရှိကြသည်။ “ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ် သွားတာ
သေချာတယ်”

ဂျေကော့သည် ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် နယ်မြေ
အခြေအနေ တပ်ဖွဲ့မှ စစ်သားများ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ အပြာ
ဆောင်နှင့် အညိုရောင် ယူနီဖောင်းများ ပေါ်တွင် သွေးများ ထွက်နေသည်။
စစ်သား တစ်ဦးမှာမူ လှံစွပ်နှင့် ထိုးသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျေကော့သည်
အတန်ကြာမျှ စစ်သား အလောင်းများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စစ်သားများမှာ
ဗုလယ်လူရွယ်များ ဖြစ်၍ ရက်ရက်စက်စက် အသက် ခံထားရသည်မှာ သိသာ
ဆင်စူးနေ၏။ သူသည် တရုတ်နိုင်ငံသို့ ထွက်မလာမီက အခြေခံ သူနာပြု
ဆင်တန်းကို လန်ဒန် သာသနာပြုသင်တန်းကျောင်း၌ သင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည်
စစ်သားအလောင်း တစ်လောင်း၏ ဘေး၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။
စစ်သား၏ ရင်ဘတ်တွင် ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။ နှလုံးခုန်သံကိုများ
ကြားရလေမလား။

“သူတို့အားလုံး သေကုန်ပြီထင်တယ် ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန်က ပြောသည်။

ဂျေကော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ
ချက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်
ထား ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ သေသူများအတွက် ဆုတောင်းလျက် ရှိသည်။ လီအန်၏
နောက်၌ ရပ်နေသော ကူလီ နှစ်ယောက်သည် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေ
သည်။ လီအန်ကတော့ အလောင်းများအား အသေအချာ ထပ်၍ ကြည့်နေ
သည်။

“သူတို့ဆီမှာ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်မှ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ ရိုင်ဖယ်သေ
ဆတ်တွေကိုလည်း ယူသွားကြတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ လှည့်ဘီးရာတွေ တွေ
တယ်။ သူတို့ကို သတ်ပြီး ဆန်အိတ်တွေ လုယူသွားတဲ့သဘော ရှိတယ်”

အသေအချာ ကြည့်သည့်အခါ လှည့်ဘီးရာများမှာ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် ဖြစ်သည်။ လုယက်သွားသူများသည် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ထွက်သွားကြ
သည်မှာ သေချာလျက် ရှိ၏။

“ဒီမှာ ကြာ ကြာနေလို့တော့ မသင့်ဘူးထင်တယ် ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန်က
ဂျေကော့အား တီးတိုးကပ်၍ ပြောသည်။ သူသည် ဆိုင်ဘက်သို့ မေးငေါပြု၍
ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲတွင် ဆန်အိတ် အများအပြား ကျန်ရှိနေသေးသည်ကို

မြင်နေရသည်။ “ဒီတပ်သားတွေကို သတ်သွားတဲ့ စစ်သားတွေဟာ လက်ကျန် ဆန်တွေကို ပြန်လာပြီး ယူကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“သွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စီယာအို မိသားစုအိမ်ကိုတော့ ငါ ဝင်ကြည့်ဦး မှ ဖြစ်မယ်”

ဂျေကော့သည် ရွာလယ်လမ်းမ၏ နောက်ဘက်ရှိ လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာကို အထူးဂရုစိုက်၍ ကြည့်သွားသည်။ စီယာအိုတို့အိမ်ကို သူ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ။ သူသည် လယ်ကွင်းများ၏ အစွန်ရှိ အိမ်တစ်လုံးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအိမ်သည် သူ ယခင် တစ်ခေါက်က ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် အိမ်ဟုထင်၏။ အိမ်ထဲတွင် လူတစ်ဦးမျှ ရှိပုံမပေါ်။ ခွေး၊ ဝက် စသော တိရစ္ဆာန် များကိုလည်း မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း အိမ်ထဲမှ လူသံလိုလို ဘာလိုလို ကြားရသည်။

သူသည် ကူလီတစ်ဦး ထမ်းလာသည့် အထုပ်ကို ဖြေကာ အထဲမှ မေ့သစ် ကျမ်းစာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ထဲမှ အသံ တစ်သံ ကြားရပြန်၏။ သူသည် လီအန်နှင့် ကူလီများအား လက်ပြု၍ တိတ်တိတ် နေကြရန် လှမ်းဟန်ပြီး နားစွင့်နေသည်။

နံရံတစ်ဖက်တွင် လှေကားတစ်ခု ကပ်၍ ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂျေကော့သည် ထိုလှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူသည် အပေါ်ဘက်၌ ဖုံးထားသော ကောက်ရိုးများကို ဖယ်၍ အောက်ဘက်ရှိ မြေတိုက် ခန်းအား ငုံ့ကြည့်သည်။

သူသည် အောက်ဘက်၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေကြသော တရုတ်များအားကြည့်ကာ များစွာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ လယ်သမားအများစုသည် သူတို့၏ မြည်းများနှင့် ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက် စသော တိရစ္ဆာန်များနှင့်အတူ ထိုင်နေရာမှ သူ့အား မော့ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာများသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ကာ သူတို့ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြလေသည်။

ဂျေကော့သည် လှေကားအတိုင်း ကပျာကယာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးမကြီးအား လက်နှင့် ခေါက်သည်။ “မစ္စတာ စီယာအို၊ အခု တံခါးခေါက်နေတာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး ကိုပါ၊ ချင်တေးက လာတာလေ” ဟု ပြောသည်။ “အခုဆို လုံခြုံမှု ရှိနေပါပြီ။ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ပါဘူး” ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသမီး လန်-ကိုတို့ အတွက် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်တွေ လာပို့တာပါ”

ဂျေကော့သည် အတွင်းဘက်မှ စကားတီးတိုးပြောသံ ကြားနေရသည်ဟု
 ခင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ပြောခဲ့သည့် စကားကို ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။
 သူသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်ကာ ထပ်၍ ခေါ်ပြန်သည်။ သူ့အသံ
 သည် စောစောကထက် ပို၍ ကျယ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံ
 ခင်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့ခေါင်းနားမှ ကပ်၍ ဖြတ်သွားသည့် ကျည်ဆန်
 ခင်တောင့်။

သူ ဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသော လီအန်သည်
 ဂျေကော့အား ဆွဲ၍ အိမ်ထောင့်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ကူလီ နှစ်ယောက်သည်
 ထည်း သူတို့နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်သွားကြသည်။ နောက်ထပ် သေနတ်
 ခင်သံများ မကြားရသော်လည်း တံခါးများကိုတော့ ပိတ်ထားဆဲ။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြရင် ကောင်းမယ် ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန်က ပြော
 သည်။ “သည်လူတွေ တအား ကြောက်နေကြပြီ”

ဂျေကော့သည် လူသားများနှင့် တိရစ္ဆာန်များအား ကွယ်ပေးထားသည့်
 နှုတ်ခမ်းများအား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်
 ညီတ်ကာ ရွာထဲမှ ပြန်ထွက်သွားနေသည့် လီအန်နှင့် ကူလီများ နောက်သို့
 ညီတ်သည်။ သူတို့ ထွက်သွားပြီး မကြာမတင်မှာပင် ဂျေကော့သည် နောက်သို့
 ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အိမ်ဆီမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ လူရိပ်
 သူခြည်လည်း မမြင်ရ။

သူတို့လူစု ခရီးတစ်မိုင်ခန့် အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ စူးစူးရှရှ
 အော်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂျေကော့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့
 ဘက်သို့ အပြေးအလွှား လာနေသည့် လန်-ကို၏ သေးသွယ်သွယ် ရုပ်ပုံလွှာ။
 သန်-ကိုသည် သမ္မာကျမ်းစာသစ် စာအုပ်ကြီးကို ရင်ခွင်နှင့်အပ်ကာ ပြေးလာ
 နေခြင်း ဖြစ်၏။ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာအုပ်ကို ဂျေကော့
 ဘက်ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။

“သည်စာအုပ်ကို ယူသွားပါ ကီမူ-ရှီ” ဟု ငိုရွိုက်သံနှင့် ပြောသည်။
 “ဤတော့ ကျွန်မတို့ ရွာကို နောက်ထပ် မလာခဲ့ပါနဲ့တော့”

“ဘာပြုလို့လဲ” ဟု ဂျေကော့က မိန်းကလေး၏ ပခုံးကိုဖက်၍ တရုတ်
 စကားဖြင့် အေးအေးသာသာ မေးသည်။ “ပုံဝတ္ထုတွေကို မင်း သဘောကျလိမ့်
 မသံလို့ ငါက ထင်တာ”

“လူဆိုးနီတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစားအစာတွေ သူတို့
 သူယူသွားကြပြီ။ ကျွန်မတို့ကို စောင့်ပေးနေကြတဲ့ စစ်သားတွေကိုလည်း သတ်

သွားကြတယ်။ သူတို့က ပြောသွားတယ်။ နောက်ထပ် လူဆိုးနီတွေ အများကြီး ထပ်လာကြဦးမယ်တဲ့”

“သူတို့က သည်စာအုပ်ကို မဖတ်ခဲ့လို့ မင့်ကို ပြောသွားသလား”

“သူတို့က ကျွန်မတို့ကို သတိပေးသွားတယ် ကီ မူ-ရို၊ ကိုမင်တန် စစ်သား တွေကို သွားမပြောရဘူး”တဲ့။ “နိုင်ငံခြားသား သာသနာပြုတွေ ရွာကိုလာရင် လည်း ဘာမှ သွားမပြောရဘူး။ သူတို့အားလုံးဟာ သူလျှိုတွေ”တဲ့။

လန်-ကိုသည် မျက်လုံးအစုံတွင် ပြည့်နေသော မျက်ရည်များ ပါးနှစ်ဖက် ပေါ် ထွက်ကျ မလာအောင် ချုပ်တည်းနေသည်။

“သူတို့က ပြောသွားတယ်။ နိုင်ငံခြားသား သာသနာပြုတွေနဲ့ စကား ပြောတဲ့ လူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူမယ်တဲ့။ သူတို့ ပေးသွားတဲ့ အမိန့်က ‘နိုင်ငံခြားသား အားလုံးကို သတ်ပစ်ကြ။ နိုင်ငံခြားသား အားလုံးကို သတ်ပစ် ကြ’တဲ့” တရုတ်မလေးသည် ကွန်မြူနစ်တို့ ပေးသွားသည့် အမိန့် ‘ရွာ ယမ် ကူအီ ဇူ’ ဟူသော စကားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်နေသည်။ ထို့နောက် တရုတ်မကလေးသည် ဂျေကော့ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားသည်။

ဂျေကော့သည် ရွာဘက်သို့ ပြေးသွားနေသော မိန်းကလေးအား မျှော် ကြည့်နေသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အမိန့်သည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေ သည်။

**“ရွာ ယမ် ကူအီ ဇူ
ရွာ ယမ် ကူအီ ဇူ”**

ရုတ်တရက် အိမ်တွင် ဖိလီစီတီနှင့် သမီးငယ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သာသနာပြုစခန်းမှာ အစောင့်အရှောက် ဟူ၍ မရှိ။ သူသည် လီအန်နှင့် ကူလီများအား လက်ယမ်းပြသည်။

“လာကြ ချင်တေးကို အမြန် ပြန်မှဖြစ်မယ်”

***

J

ကျေးဇူးတော်သည် မြင့်မားလှသည့် ရွံ့နံ့ရံ့မှ ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်၍ ချင်တေး သာသနာ
ပြု ခန်းဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ နေရောင်ခြည်
သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း အရောင် ဖျော့လာနေပြီ။ ဝင်းအတွင်း ရောက်သည့်
အချိန်တွင် သူ ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်မှာ လီအန်၏မိန်းမ နေလှန်း
ထားသည့် အနီရောင် ငရုတ်ကောင်း တွဲများ ဖြစ်၏။

မှေးမှိန်စွာ ပြုလာနေသော နေရောင်ခြည် အောက်တွင် နွားဆေးရောင်
နံ့ရံ့များ ပေါ်၌ တင်၍ လှန်းထားသည့် ငရုတ်ကောင်းများသည် ကြက်သွေးရောင်
ဆက်နေသည်။ ထိုအရောင်များကို မြင်ရသည့်အခါ ဆန်ဆိုင်ရှေ့၌ ပက်လက်
ချောက်ခဲ့ သေနေကြသော စစ်သားများအား ပြန်မြင်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် အပြင်ဘက် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံထဲရှိ ဘုရား
တော်ပြုခန်း အပေါ်ဘက်မှ သမ္မာကျမ်းစာသင် ကျောင်းငယ်ကလေးကို လှမ်း
ကြည့်မိသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲများနှင့် ကုလားထိုင်များ ရှိ၏။ ဤကျောင်း
ငယ်မှာ ဖိလီစီတီ တည်ထောင်ခဲ့သော ကျောင်းငယ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝင်း
အတွင်း၌ အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို အထူး သတိထားမိ
လာလေသည်။

သူ တောင်ပေါ် ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့အား ဆီးကြိုခဲ့သည့်
ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။ သူသည် ရင်ထဲ၌
ဆိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်သွားသည်။ လီအန်နှင့် ကူလီ နှစ်ယောက်
ဝင်လာနိုင်ရန် အပြင်ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့ပြီး အတွင်းဘက် ခြံဝင်းထဲသို့
ဝင်ရာ 'လမင်းဂိတ်တံခါး' ဆီသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့သည်။

အတွင်းဘက်တွင် အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးရှိရာ ထိုအိမ်ဟောင်းမှာ တစ်ချိန်
က ချင်တေးမှ လူချမ်းသာ မြေပိုင်ရှင် တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ဖြစ်၍ ယခုအခါ

တွင် အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု စခန်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ အသုံးပြု လျက်ရှိ၏။ အိမ်၏ အမြင်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမများနှင့် ပြတင်းပေါက်များသည် သုံးရောင်ခြယ် ဒီဇိုင်းများဖြင့် လှလှပပ တန်ဆာဆင်ထားလေသည်။

အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရာ တံခါးမကြီးမှာ ကျွန်းသစ်များဖြင့် ဖွဲ့ထား ခြင်း ဖြစ်၍ စနစ်တကျ သုတ်ထားသည့် ပေါလစ်ရောင်သည် ပြောင်လက် နေသည်။ တံခါး တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသော ဂျေကော့သည် အလယ်ခန်းမကြီး ထဲ၌ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ တရုတ်ရိုးရာ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများမှာ ထုံးစံအတိုင်း လေးလံပြီး မည်းနက်သော သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ် အခန်းများထဲတွင် လီအန်၏ မိန်းမကိုရော အခြား အိမ်စေ များကိုပါ မတွေ့ရ။ မှန်အိမ်များကိုလည်း မထွန်းကြသေး။ အပေါ်ထပ် အခန်း များဆီမှလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဂျေကော့သည် အမှောင်ရိပ်များ ကျဆင်းနေသော လှေကားမှ နှစ်ထစ်စီ ကျော်၍ ပြေးတက်သွားသည်။ ဇာခြင်ထောင်လေး အုပ်လွှမ်းထားသော ကလေး ပုခက်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသော ဖီလီစီတီသည် အသံ ကြားလိုက်သဖြင့် သူ့အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဂျေကော့အား ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာထားသည် ထိတ်လန့်တကြား။ သူမ သည် လက်ညှိုးဖြင့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကိုတုတ်ကာ အသံမထွက်ဖို့ ဆီးဟန့်သည်။

ဖီလီစီတီအား မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ် သက်သာရာ ရသွားသော ဂျေကော့သည် ပုခက်ဆီသို့ ခြေကိုဖွ၍ လျှောက်သွားပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့် သည်။ အိပ်ပျော်နေရှာသော သမီးငယ် နို့စို့ကလေး၏ မျက်နှာသည် အေးချမ်းလှ ပါဘိခြင်း။ လှပ နူးညံ့လှသော ဆံစကလေးများသည် ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ထိုးထွက် နေကြသည်။ လက်သီးဆုပ်သေးသေးလေး တစ်ဖက်သည် သူ့ပါး၌ ကပ်လျက်။ ဖီလီစီတီသည် ကလေးပုခက်အား အသာအယာလေး လွှဲပေးနေရာမှ ရပ်လိုက် ပြီး စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီးလေးက အခုမှ အိပ်သွားတာ” ဖီလီစီတီက နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံ ဖြင့် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့အသံတွင် သောကဋေ ထင်ဟပ်နေ သည်။ “ဒီနေ့ မြို့ထဲမှာ စစ်သားတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ အများကြီးပဲ”

“အစိုးရတပ်က စစ်သားတွေလား” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။

ဖီလီစီတီက ခေါင်းညိတ်သည် “ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ပဲ”

“ခြံထဲမှာ ကျောင်း စာသင်ခုံတွေ ပြန်ကြနေတာ သူတို့ လုပ်သွားတာ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ သည်မနက် အစောကြီး ရောက်လာကြတယ်။
အရာတိုင်းမှာ သူတို့ လိုချင်တဲ့ အဆောက်အအုံတွေ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတယ်။
အောင်းကိုလည်း ဖိလီစီတီဆီ လာပြီး သုံးခွင့် မတောင်းကြဘူး။ ဇွတ်ဝင်လာပြီး
အောင်းထဲက စာသင်ခုံတွေနဲ့ စားပွဲတွေကို အပြင်ဘက် လွှင့်ပစ်ကြတယ်။
ပြီးတော့ ကျောင်းကို စစ်တန်းလျား လုပ်ကြတာပဲ။ ဆူလိုက် ညံ့လိုက်ကြတာ
မူတ်လောက်ရှိက် နေကြတာပဲ။ အေဘီဂေးလ်ဆိုရင် တစ်နေ့လုံးနီးပါး ငိုနေတာ”

“အခု တပ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ”

“ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မြို့အပြင်ဘက် တောင်ကုန်းဆီက ခရာမှုတ်သံ
ကြားရတယ်။ သူတို့အားလုံး ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးပြီး နောက် နာရီဝက်လောက်
အည်း ကြာရော သူတို့ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့နောက်က မြို့ကာကွယ်ရေးတပ်
တွေ လိုက်သွားကြတယ်”

“ဒါဆိုရင် ချင်တေးမြို့ကို ကာကွယ်မယ့် အစောင့်အကြပ် လုံးဝ မရှိတော့
ဘူးလား”

“ဟုတ်ပုံရတယ်။ စစ်သားတွေ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင် မထင်တတ်
ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုယ် ခရိုင်တရားသူကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ စုံစမ်း
ကြည့်ရဦးမယ်”

ဂျေကော့သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဖိလီစီတီက
သူ့လက်အား လှမ်းဆွဲထားသည်။ “အစိုးရ စစ်တပ်တွေလားလို့ စောစောက
ရှင် မေးတာ ဘာပြုလို့လဲ။ အစိုးရတပ်က လွဲပြီး တခြား ဘာတပ်တွေ ဖြစ်နိုင်သေး
လို့လဲ”

ဂျေကော့သည် သောကရိပ် လွှမ်းနေသည့် ဖိလီစီတီ မျက်နှာကို ကြည့်
ရင်း သနားကြင်နာစိတ် ဝင်လာသည်။ ဖိလီစီတီသည် ယခင်ကနှင့် မတူ။
အလေးအမေ ဖြစ်လာပါပြီ ဆိုကတည်းက အအိပ်ပျက် အစားပျက် ဖြစ်ကာ
ပိန်ပိန်လို့လို့ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ အတိတ်ကိုပြန်၍ သတိရလာသည့်အခါ ချန်ရှာမြို့
နဲ့ တတို့ တရုတ် ဥယျာဉ် အတွင်း၌ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို သတိရ
လာသည်။

ထိုစဉ်က ဖိလီစီတီသည် အဖြူရောင် တရုတ်ပိုးစ အင်္ကျီနှင့် ဂါဝန်များ
ဝတ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတွင် သရဖူလှလှကလေး ဆောင်းထားပြီး ပဝါလှလှ
အလေး ခြုံထားသည်။ ရှက်စိတ် ဝင်နေသော မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက်
ဆုတ်ချင်း ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများအား ရင်မဆိုင်ရဲ။ နောက်ဆုံး ရင်ဆိုင်ပုံ၍

ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးအရောင်သည် ကြည်လင်ဝင်းလက်ကာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလာသည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း လှလိုက်ပါသည် မျက်လုံးများ။

ထိုစဉ်က သူတို့၏ နွေဦးပေါက် မင်္ဂလာဦးခရီးသည် တောင်ပေါ်စခန်းတစ်ခု၌ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ နှစ်ဦးသား ထင်းရှူးပင်ကြီးများကြား လျှောက်သွားခြင်း၊ တပေါပေါ စီးဆင်းနေကြသည့် ရေတံခွန်များအား ကြည့်ရှုခြင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးတောတိုင်ပင်ခြင်း စသည်များဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရ၏။ အလွန်ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသည့် ချင်တေးနယ်မြေဒေသ တစ်ဝိုက်၌ ခရစ်တော်၏ တရားဓမ္မများကို ဟောပြောရမည့် အလုပ်သည် တကယ်တမ်း ငါ့ကံတွေ့ ဆောင်ရွက်ရသည့်အခါ သိပ်ပြီး လွယ်ကူ ချောမွေ့ဖွယ်ရာ မရှိ။

အမှန်တော့ ဤဘက် ဒေသတွင် လူတွေသာလျှင် ကြမ်းတမ်းသည် မဟုတ်။ နယ်မြေဒေသကလည်း ကြမ်းတမ်းလွန်းလှ၏။ ထိုနေရာမျိုး၌ တွေ့ကြုံရမည့် အခက်အခဲများအား ဖိလီစီတီ မည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်လိမ့်မည်နည်း။ သူနှင့်လက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် အင်အားမှ မွေးမြူနိုင်ပါမည်လော။ ဤအရပ်ဤ ဒေသသည် မြို့ပြနှင့် အလွန် ခရီးကွာဝေး၏။ ဘေးအန္တရာယ် ပေါင်းစုံရှိ၏။ လမ်း ကောင်းကောင်း မရှိ။ ဆေးရုံ မရှိ။ ဆရာဝန် မရှိ။ ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းကောင်း မရှိ။

သို့သော်လည်း ဖိလီစီတီသည် ကြောက်လန့်သည့် စကားကို လုံးဝ မပြော။ သမီးငယ်လေးအား မွေးဖွားရာ၌ ချန်ရှာ သာသနာပြု ဆေးရုံအထိ သွား၍ မီးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသည့် အခါတွင်လည်း သူမသည် စိတ်အားငယ်သည့် လက္ခဏာကို မပြ။ သို့တစေလည်း စိုးရိမ်သောကများနေသည့် အရိပ် အငွေ့များကတော့ မျက်နှာတွင် အထင်သား ပေါ်နေသည်။

တကယ်တော့လည်း ရုတ်တရက် အစိုးရ စစ်တပ်များ မြို့ထဲ ဝင်လာပြီး တစ်ခဏမျှ တပ်စွဲခဲ့ခြင်းသည် စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေဖြစ်၏။ ထိုအခြေအနေနှင့် ဆက်စပ်၍ ရယူနိုင်သည့် အခြား အခြေအနေများနှင့် မိမိ မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့ရသည်များကို ဖိလီစီတီအား လုံးဝ မပြောဘဲ နေ၍တော့ မဖြစ်။ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ပြောပြရပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြောသင့်သလောက်ကိုသာ ရွေးချယ်၍ ပြောလျှင် အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

“ကိုယ်တို့ အပြန်လမ်းမှာ ကိုယ်တို့ ရှေ့တည့်တည့် တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲက သေနတ်သံတွေ ကြားခဲ့ရတယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “သည်ကနဲ့ ဆိုရင် မိုင်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ဝေးမယ်။ ဆန်တွေ ဝင်လှသွားတာ ခံထားရတဲ့ ရွာတစ်ရွာကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ရွာသားတွေကတော့ သူတို့ဆန်

တွေ့တဲ့ လုတဲ့လူတွေဟာ လူဆိုးနီတွေလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒီ သတင်းတွေကို သူ ကြားသလား၊ မကြားဘူးလားဆိုတာ သူ့ဆီ သွားပြီး မေးကြည့်ဦးမှ ကောင်း ယယ်”

ဖိလီစီတီက သူ့မျက်နှာအား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ “ကို ဆိုလိုတာက ဆန်လုတဲ့ လူတွေဟာ ကွန်မြူနစ်တွေပေါ့ ဟုတ်လား။ သူတို့ ဒီဘက်ကို ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်သလား”

“ရောက်လာနိုင်တယ်” ဟု ဂျေကော့က ဖြေကာ သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖိလီစီတီ၏ ပခုံးပေါ် လှမ်းတင်ထားသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ သူတို့ လူစုဟာ သိပ်များ ယယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ အန္တရာယ် ဖြစ်ဖို့တော့ နည်းပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တို့ အတွက် စစ်တပ် အစောင့် ရအောင်တော့ စီစဉ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီပြဿနာတွေ မအေးမချင်းတော့ ဗဟိုစခန်းမှာ သွားနေကြတာပေါ့။ စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါ ဘူး”

ဂျေကော့သည် ဖိလီစီတီ၏ ရှေ့တွင် စူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက် သည်။ ဖိလီစီတီ၏ ပါးကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် အသာအယာ အုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထို့နောက် သူသည် ချင်တေးမြို့၏ မြို့လယ်လမ်းမပေါ် ရောက်လာပြီး ‘ယာမင်း’ ဆီသို့ ထွက်လာသည်။ ‘ယာမင်း’ မှာ ခရိုင်တရားသူကြီး၏ ရုံးတည်ရာ နေအိမ် ဖြစ်လေသည်။

***

“ကျုပ်ဟာ စာပေလည်း ကောင်းကောင်း သင်ခွင့် မရခဲ့တဲ့ လူပါ။ ရာထူးကျတော့ လည်း အလွန်နိမ့်ကျတဲ့ ရာထူးပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး ကိ။ ဒါပေမဲ့လို့ အခု လော လောဆယ် လူဆိုးနီတွေ အနေနဲ့ ချင်တေးကို အန္တရာယ် ပြုနိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိသေးဘူးဆိုတာ ကျုပ် အာမခံနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် သိထားရသလောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှေးမြို့ဟောင်းရဲ့ လီ* သုံးရာ အတွင်းမှာ ကွန်မြူနစ် စစ်သား များများ စားစား မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါ” [“Li လီ တရုတ်ဘာသာစကား။ ခရီး အကွာအဝေးကို ပြောခြင်း (တစ်မိုင်၏ သုံးပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။)]

ခရိုင်တရားသူကြီး ယာအို၏ ပါးရေနားရေများ တွန့်ကာ ရွံ့တွန့်ပြေဖြစ် သော မျက်နှာတွင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည့် အပြုံးရိပ် ထင်ဟပ်လာသည်။ “ခင်ဗျား စိတ်ပူနေတာကို ကျုပ် သိပါတယ် ဘုန်းတော်ကြီး ကိ။ တကယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီ အနည်းငယ် အတွင်းကသာ ကြေးနန်း ရောက်မထားရင် ကျုပ် လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ စိတ်ပူနေမိမှာ သေချာပါတယ်”

တရားသူကြီးသည် သစ်သားညှပ်ကလေးကို ယူကာ ကျောက်စိမ်းအိုး တစ်လုံးထဲမှ မည်းနက်နေသော ဆေးရွက်ကြီး အနည်းငယ်စီ ညှပ်၍ ကြေးဝါနှင့် ကြွေထည် ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဆေးတံအိုးထဲသို့ ထည့်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် အစိုးရ စစ်သားတွေ ရာနဲ့ချီပြီး မြို့ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး ချထား တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးပိုင်ခွင့် ရှိမလား” ဟု တရားသူကြီး၏ စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသော ဂျေကော့က တရုတ်စကားဖြင့် မေးသည်။

“ဂျင်နရယ် လီဆီမို ချန်ကေ-ရှိုတ်ရဲ့ လူဆိုးများ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေး စစ်ပွဲတွေဟာ လုံးဝ အောင်မြင်လှ နီးနေပါပြီ။ ကိအန်ဆီ နယ်ထဲက လူဆိုးတွေ ရဲ့ အခိုင်မာဆုံးဆိုတဲ့ ခံတပ်တောင် ကျသွားပြီး မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုးနီ တွေလည်း ချင်တေးဘက် ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။”

“အခု ထပ်ပြီး ရထားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် သည်မြို့ရဲ့ အရှေ့ဘက် နိုင် တစ်ရာ အကွာလောက်က နယ်မြေထဲမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလာတဲ့ စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်တွေဟာ အခုဆိုရင် အရေအတွက် အတော်များများ လျော့ ချားပြီလို့ သိရတယ်။ ဒီနေ့ ချင်တေးမှာ တပ်စွဲထားတဲ့ စစ်သားတွေကို ဆက်ပြီး ချီတက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုးနီ အကြွင်း အကျန်တွေကို အပြတ် ချေမှုန်းဖို့ပဲ”

တရားသူကြီးသည် ယာမင်း နောက်ဘက်ရှိ သူ့ ဘုရားခန်းထဲမှ ရေနံဆီ မီးအိမ်အား မီးညှို့လိုက်သည်။ မီးရောက်အောက်တွင် ပုံတူ နတ်ဘုရား ပန်းချီကား များ ပေါ်လာသည်။ ပန်းချီကား တစ်ကားချင်းစီ၏ အောက်ရှိ ခွက်များထဲတွင် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှို့လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ဆေးတံကို ဖွာလျက် ရှိလေသည်။

“တရားသူကြီး ယာအိုကို ကျွန်တော် အခုပြောပြမယ့် သတင်းဟာ တရား သူကြီးမင်း ရပြီးသား သတင်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပါ” ဟု ဂျေကော့က ပြော သည်။ “ဒါပေမဲ့လည်း ချင်တေး မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ အကျိုးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါမှ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီကနဲ့ လီ ခြောက်ဆယ် လောက်ဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းက လူဆိုးတွေ ဝင်တိုက်ပြီး လုယက် သွားပါတယ်။

“ဓားပြတွေ လုယက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် ရွာကို ရောက်သွား တယ်။ ရွာထဲက ဆန်တွေကို လုယက်သွားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဆန်ဂိုဒေါင် စောင့်နေတဲ့ အစိုးရတပ်သားတွေကိုလည်း သတ်သွားကြပါတယ်။ ရွာသားတွေ ပြောတာက ရွာထဲ ဝင်တိုက်ပြီး သတ်ဖြတ် လုယက်သွားတဲ့ အုပ်စုဟာ လူဆိုးနီ တွေတဲ့”

တရားသူကြီးသည် သူ့ဆေးတံအား အဖွာ မပျက်၊ သူ့မျက်နှာထက်မှ အပြုံးသည် ရိုးသားပုံ မရ။ မှန်အိမ်မီးရောင် အောက်တွင် မြင်နေရသည့် သူ့အမူ အရာသည် အေးတိအေးစက် နိုင်လှ၏။ သူ ချင်တေးကို ရောက်ကတည်းက ဤတရားသူကြီးနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူး၏။ ဤတရားသူကြီးသည် နည်သည့် အရာကိုမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေ့ မရှိ။ အရာရာတိုင်းကို ဖုံးကွယ် လွန်းလှချေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီး ကိလည်း သိနေတာပဲလေ။ ရေကြီးလို့ ဒေသ အတော် များများမှာ၊ စပါးတွေ ပျက်ကုန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား” ဟု တရားသူကြီးက ပြော သည်။ “အခုဆိုရင် ဆန်စပါးက ရှားနေပြန်ပြီ။ ဓားပြတွေနဲ့ သူဆိုးတွေက

သူတို့ကိုယ် သူတို့ လူဆိုးနီတွေယောင် ဆောင်ပြီး ဝင်လုရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာတော့ ရှိပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးစမ်းပါ ရစေ။ ချင်တေး မြို့စောင့်တပ်တွေက ဘာပြုလို့ မြို့က ထွက်သွားကြရတာလဲ”

“သူတို့ သွားတာက လူဆိုးတွေကို အပြတ် ရှင်းရာမှာ အစိုးရတပ်တွေကို ကူညီဖို့ပေါ့” တရားသူကြီးသည် ထိုင်နေရာမှထသည် သူ့ မျက်နှာမှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်သွားသည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ကိရယ်၊ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တာက ကျုပ်တို့အတွက် ဘေးအန္တရာယ် အားလုံး မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိနေကြလို့ပါ။ ရှေ့လျှောက်ပြီး ခင်ဗျားအဖို့ သောက ရောက်စရာတွေ လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး တရားသူကြီး ယာအို။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရဲ့ တချို့ နေရာတွေကို စစ်သားတွေက သိမ်းပြီး စစ်တန်းလျား လုပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် မိန်းမ သပ်ကြောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာက ပူပင်စရာ နို့စို့ကလေးက ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါဗျာ။ ကံ မကောင်းချင်တော့ စစ်သားတွေက ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ အချိန်က မရတော့ ကျုပ်တို့ ကြိုတင်ပြီး မတိုင်နိုင်ကြဘူး။ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်လိုက်ကြတော့ အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ်လာကြရတာပေါ့”

ဂျေကော့သည် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်သူ့ အပိုင်အနိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည်မှာ သိသာလှ၏။ “နယ်ထဲမှာ အစာရေစာလည်း ပါးရှားနေမယ်၊ လူဆိုး ဓားပြ သောင်းကျန်မှုတွေလည်း တိုးလာနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ချန်ရှာက ဗဟိုသာသနာပြု စခန်းကို ပြန်နေမှဖြစ်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပုံမှန် အခြေအနေကို ပြန်ရောက်ချိန်အထိ ဟိုမှာပဲ ဆက်နေမယ်”

တရားသူကြီးသည် သူ့လက်များအား ယှက်၍ အင်္ကျီ လက်မောင်းပွကြီးများ အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းထားပြီး ဂျေကော့ဘက်သို့ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကိ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်တက်မှာ ချင်တေးက ထွက်ပါမယ်။ စစ်သား အစောင့် ဝေးနိုင်မလား”

ယာအိုက ဦးခေါင်းကို ညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ယာမင်းရုံးကို စောင့်ဖို့ ထားခဲ့တဲ့ ချင်တေး လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ထဲက တချို့ကို ခွဲပေးလိုက်ပါမယ်။ စစ်သားတွေကို မနက် အရုဏ်တက်ကျရင် စခန်းထဲအရောက် လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တရားသူကြီးမင်း ယာအို။ ကျွန်တော် အခု ဝေါ
အထမ်းသမား ကူလီတွေ သွားငှားလိုက်ပါဦးမယ်”

အင်္ကျီနက်ဝတ် အစေခံတစ်ဦး နောက်ဘက်မှထွက်လာသည်။ ဂျေကော့
တရားသူကြီးဘက် လှည့်၍ ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ဝိတ်တံခါးဝသို့
ဆီထိုးပေးမည့် အစေခံနောက် လိုက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ည အမှောင်
ရိပ်များ ကျဆင်းနေကြပြီ။ ကောင်းကင်တွင် လ မရှိ။ မီးထွန်းမထားသည့်
မြို့ထယ် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေသည်။

ခွဲနံရံကာ တည်းခိုရိပ်သာတွင် ခရီးသွား ကူလီများ ဝင်၍ နားတတ်
သည်။ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေသော အိုးသည် ပေရေညစ်ပတ်နေသည့်
ကြမ်းပေါ်၌ ကျက်ခါနီးနေပြီ။ အတွေ့အကြုံအရ ဂျေကော့ နားလည်ထားသည်
မှာ ကူလီများသည် မီးဖိုပတ်ပတ်လည်၌ ဖျာများကို ခင်း၍ ဘိန်းပြောင်းများကို
ထုတ်ကာ ရှူဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကူလီများအဖို့တော့ ဘိန်းရှူကြရမည်ဆိုလျှင်
ထစ်နေတာ ပင်ပန်းထားသမျှ သက်သာရာ ရကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အဖို့ ဘိန်းသည် အားဆေးကြီး ဖြစ်သည်။
ဘိန်းရှူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ဘဝသည် လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်သွားပြီ။
မနက်မြန်မနက် အလုပ် ထပ်၍ ရဖို့ကိုပင် တွေးပြီး ပူပင်သောက ရှိကြတော့မည်
မသိ။ ကူလီများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား တွေးလာနေသော ဂျေကော့၏
ခြေထောက်များသည် မှောင်မည်းနေသော လမ်းမ၏အလယ်တွင် ခပ်သွက်သွက်
သွောက်လျက်ရှိသည်။

***

ယာသမား စိယာအို၏သမီး လန်-ကိုသည် ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာသည်။ သူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည် မဟုတ်။ အခုလည်း သူ့ နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးက စကား တိုးတိုးလေး လာပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ လန်နိုးလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ မိသားစု နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်နှင့် သူတို့ပိုင် တိရစ္ဆာန်များသည် သူ့အား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် လုပ်ထားသလို ဖြစ်နေကြသည်။

သူသည် သူ၏ တောင်ပေါ်ရွာ နေအိမ်ရှိ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ၌ အိပ်ပျော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမတော့ တီးတိုး စကားပြောသံ တစ်သံ ကြားနေသည်ဟု ထင်သည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ မှားနေခြင်းဟု သိလာသည်။ တီးတိုး စကားပြောသံဟု သူ ထင်နေသည့် အရာမှာ အပြင်မှ လာနေခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

အမှန်တော့ သူ ကြားနေရသည့် အသံများမှာ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေသော ကောက်ရိုး လွှာချင်းဖိနပ်များ စီးထားသည့် ခြေထောက်များ ချီတက်နေသံ ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ သူ အဖေဘက် စောင်းလိုက်ပြီး ဘာသံတွေလဲဟု မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေ၏ လက်ဝဲတစ်ဖက်သည် သူ့ပါးစပ်ပေါ် လာအုပ်ကာ ပိတ်ထားသည်။

သူ့အဖေသည် လန်-ကိုအား အသာအယာ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးဝရှိ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ကြည့်ခိုင်းသည်။ အပြင်ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် လ၊မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်များဖြင့် အောက်ဘက် လမ်းမကို အပီအပြင် မြင်နေရ၏။ လမ်းပေါ်၌ ချီတက် သွားနေကြသူများမှာ အမျိုးသားများဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် တိရစ္ဆာန်များလည်း ပါသည်။

လူများသည် လန်-ကိုတို့ ပုန်းအောင်းရာ နေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးပေလိမ့်မည်။ ထိုလူအုပ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လျင်မြန်စွာ

ဒါတတ် သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ ဦးတည်နေသည်မှာ တံတိုင်းကာ ချင်တေး ဖြူ ဆီသို့ ပေါက်မည့် တောင်ကြားလမ်း ဆီသို့ ဖြစ်လေသည်။

“လူဆိုးနီတွေ လာကုန်ကြပြီ လန်-ကို” ဟု သူ့ အဖေက တိုးတိုးကလေး ခြောက်သည်။ “ရွာထဲက ဖြတ်သွားနေကြတာ နှစ်နာရီ ကြာသွားပြီ။ အခုထက်ထိ ဇူထန်း မဆုံးသေးဘူး”

လန်-ကိုသည် အပေါက်ဝတွင် ကပ်၍ ထပ်,ချောင်းကြည့်သည်။ လူဆိုးနီ ဆီသို့ လူတွေ ဘယ်လိုလူစားတွေနှင့် တူသည်ကို သိလို၍ ဖြစ်၏။ လမ်းပြတစ်ဦး ထောင့် မီးတောက်နေသည့် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ရှေ့သွားလိုက်၊ နောက်ပြန်လိုက် လုပ်နေသည်။ ထိုလူ ကိုင်ထားသည့် မီးရောင်ဖြင့် လန်-ကိုသည် လူဆိုးနီများအား မြင်တွေ့နေရလေသည်။

လိမ္မော်ရောင် မီးတောက်ဖြင့် မြင်နေရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ကွန်မြူနစ် ဆင်သားများသည် သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်များကို လွယ်ထားပြီး ပခုံးများပေါ်တွင် ကျည်ဆန်သေတ္တာများ၊ အစားအစာများနှင့် ရေနံဆီပုံးများ ထမ်းလာကြသည်။ ဆင်တံခါယာပစ္စည်းများ၊ လက်နက်ကြီးများနှင့် ရိက္ခာများ တင်ထားသည့် လား များနှင့် မြည်းများသည် သူတို့ကျောပေါ်မှ လေးလံလွန်းလှသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး များကြောင့် ဒဿိဒယိုင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

အချို့စစ်သားများသည် ဝါးအလှာချပ်များအား ပြုလုပ်ထားသည့် လှည်း ဆင်အရွယ် ဆီစိမ်စက္ကူအုပ် ဦးထုပ်ကြီးများ ဆောင်းထားကြသည်။ နေရောင်နှင့် ခြုံရောင်များကို မခံရအောင် ကာကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန် စစ်သားများ သည် ရော်ကီ ကတ်ဦးထုပ်များ ဆောင်ထားကြ၍ အများစုသည် ခါးပတ်များ ချွတ် ဓားရှည်ကြီးများ ချိတ်ထားကြသည်။

“သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ရိုင်ဖယ်တွေ လွယ်ထားတဲ့ ကူလီတွေနဲ့ ပိုတူတယ် ဆို” ဟု လန်-ကို သူ့အဖေအား ကပ်ပြောသည်။ “ငြိမ်လိုက်ကြတာလည်း အသွန်ပဲ”

လန်-ကိုသည် သူနှင့် အနီးဆုံး ကပ်နေသည့် ကလေး တစ်ယောက် ဆိုသူတို့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ အသံပလံ ထွက်လာသည့်အခါ တစ်ကိုယ် တည်း တောင့်တင်းသွားသည်အထိ ကြောက်စိတ် ဝင်သွားတတ်၏။ အသံတစ်သံ ချွတ်လာတိုင်း ပုန်းနေကြသည့် လူများထဲမှ နီးရာလူက အသံကို ပျောက်သွား အောင် လုပ်ပေးတတ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လျှင်မြန်စွာ ချီတက်သွားနေကြသော စစ်သားများ သည် ရွံ့တာ-သက်ငယ်မိုးအိမ်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားကြသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မြင်ရသဖြင့် လန်-ကိုသည် များစွာ စိတ်သက်သာရာရခဲ့၏။ ရံဖန်ရံခါတွင်

ခြေထောက် တိုတိုခွင်ခွင် မြင်းပုကလေးအား စီးလာသော စစ်ဗိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် စစ်သားများ ကြားတွင် ခြေကျင် သို့မဟုတ် လားစီး၍ လိုက်ပါနေသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

ထိုပြင်လည်း လန်-ကိုသည် ကြီးများဖြင့်တွဲ၍ အချည်ခံထားရသော အကျဉ်းသားများကိုပါ မြင်နေရ၏။ အကျဉ်းသားအားလုံး၏ လက်များကို နောက်ဘက်သို့ပစ်ကာ လက်ပြန်ကြီး အတုပ်ခံထားကြရသည်။ အကျဉ်းသားများသည် စစ်သားများကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက် မလျှောက်နိုင်ကြပေ။ သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံများမှာ လေးလံ နှေးကွေးလှရုံမျှမက မကြာခဏ လဲကျတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

အကျဉ်းသားများထဲမှ ကိုမင်တန် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများသာမက အရပ်သား အများအပြား ပါဝင်လာကြသည်။ အရပ်သား အများစု၏ အဝတ်များမှာ ပေရေညစ်ပတ်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့သည် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း တက်သွားနေစဉ်အတွင်း ရှက်လွန်း၍လားမသိ ဦးခေါင်းများကို ငုံ့ထားကြလေသည်။

နောက် တစ်နာရီ အကြာတွင် လန်-ကိုသည် သူ့မျက်လုံးကို အပေါက်၌ ကပ်ကာ ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ မြင်နေရသည့်စစ်သားများမှာ ဒဏ်ရာ ရထားသူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ တချို့မှာ ဦးခေါင်းများစွာတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ တချို့မှာ ခြေထောက်များနှင့် လက်များတွင် ပတ်တီးတွေ စည်းထားကြသည်။ ဒဏ်ရာ အပြင်းထန်ဆုံး စစ်သားများမှာ လူနာတင် ထမ်းစင်များ ပေါ်၌ ပါလာကြသည်။

လန်-ကိုသည် ရုတ်တရက် ကျိတ်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိ၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်မိသည်ကို သူမသိ။ ဤမျှလောက် များပြားသော စစ်သားများ သူတို့ရွာထဲမှဖြတ်၍ ချီတက်နေကြသည်မှာ ရပ်မှ ရပ်ကြပါတော့မလား။ သူနှင့် သူမိသားစုသာမက တစ်ရွာလုံးရှိ ရွာသူရွာသား အားလုံးသည် အခုလိုပဲ ထာဝရ ပုန်းအောင်း နေကြရတော့မှာလား။

လူဆိုးနီတွေ ဘယ်က လာပြီး ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ။ ဤမျှလောက် များပြားလှသည့် စစ်သားတွေ အခုလို ချီတက်လာကြသည်ကို အလျင်က မမြင်ဘူးနဲ့။ သူတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရခြင်း။ မီးတုတ်မှ မီးရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည့် ရှုခင်းသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံရသည်နှင့် တူနေသည်။

သူတို့သည် လူသားတွေမှ ဟုတ်ပါလေစ။ သူရဲတစ္ဆေကြီးတွေများ ဖြစ်နေ
 သေးရောသလား။ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရထားသူများ၏ ညည်းညူသံများ
 သည် စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်းလှ၏။ ပြီးတော့ လက်ပြန်ကြီး အတုပ်ခံထားရ
 သည့် အကျဉ်းသားများ။

သူ့အတွေးထဲ ဝင်လာသည့် နောက်တစ်ဦးမှာ မနေ့က သူ့အတွက်
 စာအုပ် အသစ် ယူလာသည့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး။ သူတို့တစ်တွေက တရား
 ထိုက်ဟောနေသော သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ဘာကြောင့် သတ်ချင်နေရတာပါ
 သိန့်။ သူ့လို ရွာသို့ရောက်လာပြီး ဓမ္မတေးများကို ကလေးသူငယ်များအား သီဆို
 ပြနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား လူဆိုးနီတွေက ဘာကြောင့် သတ်ချင်နေရပါလိမ့်။

လန်-ကိုကတော့ ထိုဘုန်းကြီး၏ သီချင်းများကို လိုက်ဆိုနေခြင်းနှင့်
 သေဆုံး ပုံပြင်များအား ဖတ်ရှုနေခြင်းများသည် ပျော်စရာဟု ထင်၏။ သို့တစေ
 သည်း လူဆိုးနီများက နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးမှ လာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား
 သတ်ချင် ဖြတ်ချင်နေကြ၏။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ထိုအတွေးသည် သူ့ ရင်
 အား လှိုင်းထစေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ရှိုက်ကြီးတဝင် ငိုကြွေးမိသည်။
 ထိုအခါ သူ့အဖေသည် သူ့အနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး သူ့ပါးစပ်အား
 စောစောကလိုပင် လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

* * *

နံနက် သုံးနာရီတွင် ချင်တေးအောက်ဘက် စပါးခင်းများ တည်ရှိရာ မှောင်မည်း နေသော ကွင်းပြင်အား လူတစ်သိန်း ဖြတ်သန်း ချီတက်လျက် ရှိသည်။ သူတို့ ချီတက်သွားနေသည်ကို မြင်နေရသည်မှာ အနက်ရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရွေ့လျား သွားလာနေသည်နှင့် တူလှပေသည်။ တောင်ကြားအား မဖြတ်မီ မီးတုတ်အားလုံးကို ငြိမ်းထားသဖြင့် သူတို့ ဖြတ်သန်း သွားနေသည်ကို မြို့၏ နံရံများထက်မှ အစောင့်စစ်သားများသည် မမြင်ကြရချေ။ အသံမထွက်ဘဲ ချီတက်ရမည် ဟူသော တင်းကျပ်သည့် အမိန့်ကြောင့် ချီတက်နေသူများသည် အလွန် သတိကြီးစွာထား၍ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်ရောင် များကြောင့်သာလျှင် ရေလှုံနေသော စပါးခင်းများအား ဖြတ်သွားနေသည်ကို မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'သေနတ်ကိုင်ကူလီ ခရီးသွားအုပ်စု' သည် ယာသမား စီယာအို၏သမီး လန်-ကိုအား ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ တကယ်တော့ ထိုလူစုမှာ 'ပထမ ရှေ့တန်း တပ်နီတော်' ဖြစ်၍ 'ဗဟိုတပ်နီတော်' ဟုလည်း လူသိများကြသည်။ သူတို့သည် အလွန် စည်းကမ်းကြီးစွာဖြင့် စနစ် တကျ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ဖိနပ်များမှာ ကောက်ရိုးဖိနပ်များဖြစ်၍ ခြေသံများကြားရဖို့ မလွယ် ပေ။ ကွန်မြူနစ် စစ်တပ်မှ တပ်သားများသည် အသံ မကြားအောင် ချီတက် သော အလေ့အကျင့်ကို ရရှိထားခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ ချီတက်နေစဉ်အတွင်း လုံးဝ စကား မပြောခြင်းမှလည်း သူတို့၏ အလေ့အထဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

သူတို့အနေဖြင့် လွန်ခဲ့သော သီတင်းသုံးပတ်ကျော်ခန့် ကတည်းက ကီအန်ဆီနယ်၏ မြို့တော် ဂျူအီချင်အား လက်လွှတ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ည အမှောင်ထုကို ခို၍ ချီတက်လာခဲ့ကြရာ ယခုအခါ မိုင်ငါးရာပင် ကျော်ခဲ့လေ

၉။ သူတို့သည် ညပိုင်းကြမှသာ ချီတက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ကိုမင်
တန် လေတပ်၏ ဝန်းကြခြင်း ဒဏ်ကို မခံရအောင် ရှောင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့သည် လူအစုလိုက် အပြုံလိုက် တန်းစီပြီး မချီ
တင်ကြဘဲ တစ်စုစီ ခွဲ၍ ချီတက်ကြသည်။ အစုများကိုလည်း တစ်လမ်းတည်း
ချီတက်စေဘဲ လမ်းများခွဲ၍ ချီတက်ကြသည်။ ချီတက်ရာ၌လည်း တစ်ခါ
တစ်ရံတွင် သူတို့သည် တစ်ကြိမ် ချီတက်လျှင် နာရီပေါင်း ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နာရီမျှ
ကြာ၏။ ချီတက်သည့် အခါ၌လည်း လေးနာရီကြာမျှ မရပ်မနား ချီတက်ပြီး
လေးနာရီကြာမျှ ရပ်နားသည်။

သူတို့သည် အမြဲတစေ ရွှေလျားနေနိုင်ပြီး အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနိုင်
သည့် ပြောက်ကျားတပ်များကို ကီအန်ဆီ နယ်မြေတွင်း၌ ချထားခဲ့၏။ နောက်
တန်းရှိ တပ်နီပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ကိုမင်တန် တပ်များ
အား များစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည်။ ဤပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များ၏ အောင်မြင်မှု
သည် များစွာ ထိရောက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုမင်တန် တပ်များအဖို့ သူတို့နှင့်
မုန်ဆိုင်ခဲ့ရသည်များမှာ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်သော်လည်း ထိခိုက် နစ်နာခြင်း
များကား ရှိခဲ့၏။

တပ်နီတပ်သားများ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဖြတ်သွားနေသော ကွင်းပြင်
သည် မိုင်အကျယ် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၍ ချင်တေးမြို့သည် ထိုကွင်းပြင်၏ အနောက်
ဘက်အရပ်၌ တည်ရှိသည်။ အခြား တစ်ဖက်ရှိ တောင်တန်း၏ အောက်ဘက်
ဆင်ခြေလျောများသည် မြို့၏ အရံအတားများသဖွယ် ရပ်တည်လျက် ရှိကြလေ
သည်။

အဆက်မပြတ် ချီတက် သွားနေကြသော တပ်သားများ၏ နောက်ဆုံးမှ
ထိုင်ပါ လာနေကြသည့် ဆေးတပ်ဖွဲ့များ ကွင်းပြင်၏ အရှေ့ဘက် အစွန်းသို့
ဆင်းသက်လာနေချိန်တွင် ရှေ့ဆုံး၌ ရောက်နေသည့် တပ်ဦးသည် အနောက်ဖျား
ရှိ တောင်ကုန်များပေါ်သို့ တက်စ ပြုလျက် ရှိနေလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ
ထွက်ထားသည့် တပ်သား နှစ်ဒါဇင်ခန့်ပါသော တပ်နီ တိုက်ကင်းအဖွဲ့သည်
အရက်မတက်မီ တစ်နာရီခန့် စော၍ ချင်တေးမြို့၏ မြို့ဝင်ဂိတ်တံခါး ရှေ့သို့
ဆိုင်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဂိတ်တံခါးများမှာ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားသဖြင့် သူတို့သည် ပါလာသည့်
ခြေဖျားဖြင့် တံခါးထိပ်သို့ ပစ်တင်ကာ ချိတ်များဖြင့် ချိတ်လိုက်ကြသည်။
ထို့နောက် ကြိုးများကိုဆွဲ၍ ပေနှစ်ဆယ် အမြင့်ရှိ ရွံ့နံရံများကို အသံမကြား
အောင် တက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် ပက်ပင်းတွေ့သည့် အိပ်မောကျနေသော

ဂိတ်စောင့်အား သတ်လိုက်ကြသည်။ အစောင့်ထံမှ သော့တွဲကို ယူ၍ သစ်သား တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကြလေ၏။

တိုက်ကင်းအဖွဲ့သားများသည် လူသူ မရှိသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော မြို့တွင်း လမ်းမများပေါ်သို့ ပြေးဝင်ကြသည်။ ကောက်ရိုးလွှာချင်း ဖိနှပ်များကို စီးထားခြင်းဖြစ်၍ သူတို့၏ ပြေးသံများကို မကြားရ။ တပ်နီတပ်သားများသည် မြို့၏ ယာမင်းရုံး၊ စစ်တန်းလျားများ၊ ဆန်ဂိုဒေါင်များနှင့် ကြေးနန်းရုံး ဆီသို့ လူစုခွဲ၍ သွားကြသည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ နောက်မှ လိုက်လာသည့် ပင်မတပ်များနှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ဦးဆောင်သော တပ်နီတပ်များသည် မြို့၏ သော့ချက်ဖြစ်သည့် အဓိက နေရာများအား တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ထားရန် အသင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုစခန်း အဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ဆီမှ မီးရောင် တစ်ခုသည် အပြင်သို့ တိုးထွက်နေသည်။ ပုခက်၏ဘေး၌ ထိုင်နေသော ဖိလီစီတီသည် သူ့သမီးငယ်အား ပွေ့ချီကာ နို့တိုက်လျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ခန့်မှစ၍ သောက၏ ဖိစီးမှုကို ခံနေခဲ့ရသော ဖိလီစီတီသည် ယခုအချိန်ထိ စိတ် မကြည်မလင် ဖြစ်လျက်ပင် ရှိရာ နို့မှန်မှန် မထွက်သော ချို့ယွင်းမှုနှင့် ကြုံနေရ၏။ နို့ရည်ကောင်းကောင်း မရသဖြင့် စိတ်တိုလျက်ရှိသော ကလေးငယ်သည် တိတ်ဆိတ်သော ညလယ်တွင် အဆက်မပြတ် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

အပြင်ဘက်တွင် တပ်နီစစ်တပ်မှ လူများသည် အသံ မကြားအောင် ပြေးသွား လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဖိလီစီတီ၏ သမီးငယ်သည် နောက်ဆုံးတွင် အငို တိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဖိလီစီတီသည် ကလေးငယ်အား ပုခက်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ဂျေကော့ အိပ်နေသည့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် ခုတင် ပေါ်တက်ရန် ချီတုံချီတုံဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် အင်္ကျီတစ်ထည် ယူ၍ ထပ်ဝတ်ကာ ဂျေကော့အား နှိုးသည်။

“ဂျေကော့ရေ။ အရုဏ်တက်တော့မယ်၊ ထရင် ကောင်းမယ်။ တည်းခိုရိပ်သာကို သွားပြီး ဝေါအထမ်းသမားတွေကို နှိုးချေပါလား။”

ဖိလီစီတီ၏ အသံတွင် ကြောက်ရွံ့မှု အရိပ်အငွေ့များ ပါနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော ဂျေကော့သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ အဝတ် ကယုကယာ လဲသည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေကြည့်လျှင် အပြင်ဘက်မှ အမှောင်ထုကို မြင်နေရဆဲ။ သူတို့ ယူသွားရမည့် ပစ္စည်းများအား တဖြန့်မနေည ကတည်းက သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးထားပြီး ဖြစ်၍ ပူစရာ မလိုတော့။ အောက်ထပ်ခန်းမကြီးထဲမှ နံရံများတွင် အသင့်မှီ၍ ထောင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အထုပ်များမှီထားသည့် နံရံတွင် 'ဘီသယ်လ်ဟမ်၌ ယေရှုမွေးဖွားသည့် ခုံ' ဆီဆေးပန်းချီကားကြီး ချိတ်ထားသည်။ သူသည် အထုပ်များအား စစ်ဆေး အပြီးတွင် ပန်းချီကားကြီးရှေ့၌ ရပ်၍ ဦးခေါင်းကိုညွတ်ကာ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းနှင့် ဆုတောင်းခြင်း ပြုသည်။ ထို့နောက်သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ အိတ်များ ဆွဲထုတ် ထားသည်။ ထိုအိတ်များမှာ သူတို့၏ သမီးငယ်အတွက် လီအန်တို့ လင်မယား စပ်ပေးထားသည့် ပဲပိစပ်နို့မှုန့်အိတ်များ ဖြစ်၏။

ဤဒေသတွင် တခြား အမျိုးအစား နို့မှုန့်မရနိုင်ချေ။ တရုတ်ထမင်းချက် နှင့် သူ့လန်းတို့သည် ယမန်နေ့ညက ညဉ့်နက်သည်အထိ ပဲပိစပ်များကို ကြိုက်၍ စာယ်လ်စီယမ်နှင့် သကြား ရောစပ်ကာ နို့မှုန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ အမှန်တော့ ထိုပစ္စည်းများမှာ ရှန်ဟိုင်းမှ သင်္ဘောနှင့် သယ်ဆောင်လာခဲ့ သော ပစ္စည်းများဖြစ်၏။

နို့မှုန့်အိတ်များအား သယ်ယူအပြီးတွင် ဂျေကော့သည် မှောင်မည်းနေ သော ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဖိလီစီတီအတွက် အသင့်ထုတ် ထားသည့် သာသနာပြုအဖွဲ့ပိုင် 'ဘွာဂန်' အား သွားကြည့်သည်။ 'ဘွာဂန်'မှာ 'တောင်ပေါ်ဝေါ်' ဖြစ်၍ စီးရသူများအတွက် အလွန် သက်သောင့်သက်သာ ခြံလှသော ယာဉ်ဖြစ်၏။

ဂျေကော့သည် ဤဘွာဂန်အား ထမ်းဖို့အတွက် အထမ်းသမား ကူလီ လေးယောက်ကို ငှားထားခဲ့ပြီးပြီ။ ခရီးတွင်စေလို၍ အပိုနှစ်ယောက်ပါ ငှားထား ခြင်းဖြစ်၏။ ပထမ အထမ်းသမားနှစ်ဦး မောလျှင် ဘေးမှပါလာသော အရံ တူလီ နှစ်ဦးက လူလဲ၍ ထမ်းနိုင်သည်။ လူလဲရာ၌လည်း ဝေါအား မြေပေါ်ချပြီး ထဲရာ မလို။ ထမ်းသွားနေရင်းနှင့် လူချင်းလဲလို့ ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျေကော့သည် ဝေါတစ်ခုလုံးအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ဝေါထိုင်ခုံ များနှင့် ဝေါအား သိုင်းချည်ထားသည့် ကြိုးများကိုပါ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ နောက် သူသည် အပြင်ဂိတ်တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်ကာ တည်းခိုရိပ်သာမှ အထမ်းသမား ကူလီများအား သွားခေါ် မည်ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ ဝင်းတံခါးကို မဖွင့်မီ အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရလေ၏။

သေနတ်သံမှာ အများကြီး မဟုတ်။ အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ သေနတ် သံများသည် ယာမင်း (ခရိုင်တရားသူကြီး) ရုံးဘက်ဆီမှ ဖြစ်သည်ကို ဂျေကော့ သိနေသည်။ တသီးတခြား နေရာမှ လာနေသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံများဖြစ်၍ အထူးတလည် တွေးတောပုန်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ပေမင့်လည်း

ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံများနှင့် ပြေးလွှားသံများ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတွင်မူကား ဂျေကော့၏စိတ်သည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

အသံဗလံများသည် ပို၍များကာ ကျယ်လောင်လာသည်။ မြို့တွင်းလမ်းများပေါ်သို့ ရေကြီးစဉ်က ရေတွေ ဒလဟော ဝင်လာနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းသော အော်ဟစ်သံများသည် သာသနာပြု စခန်းဝင်း အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ဂိတ်တံခါးကြီးများအား ရိုက်ချိုးနေသည့်အသံများ၊ တံခါးများ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသံများ။ အသံမျိုးစုံသည် ဂျေကော့၏ နားများဆီသို့ တိုးဝင်လာသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီမှ တိုးဝင်လာနေသော ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်သည် မိုးကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံးအား လင်းသွားစေသည်။ ဂျေကော့သည် ကူလီများရှိရာသို့ မသွားရဲ၊ အကယ်၍ ထွက်သွားခဲ့ပါမူ သူမရှိခိုက် စစ်သားတွေ ဝင်လာခဲ့သည်ရှိသော်။ ဂျေကော့သည် လျင်မြန်စွာ ဂိတ်တံခါးများအား ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့လေ၏။

“နောက်ကျသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကွန်မြူနစ်တွေ ရောက်လာကြပြီ”

ဖီလီစီတီ၏ အသံသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည့်အသံ။ သူသည် လှေကားထစ်၌ ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်သဖွယ် ရပ်နေသည်။ မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်။ သူသည် သူ့သမီးငယ်အား သိုးမွေးစောင်ကလေးဖြင့် ပတ်ကာ ရင်ခွင်၌ ပွေ့ချီထားသည်။

“ရောက်လာကြတာတွေက ဘယ်သူတွေမှန်းကို မသိသေးပါဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရအောင် ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ပေါ် တက်ကြည့်ရဦးမယ်”

ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီရှေ့မှ ဖြတ်၍ လက်ရန်း မရှိသော လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူသည် ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကာ စခန်းဝင်း အုတ်တံတိုင်း၏ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာနေသော အလင်းရောင် အောက်တွင် မြို့လယ်လမ်းမကြီး ပေါ်၌ ပြေးလွှားနေသော စစ်သားများအား မြင်တွေ့နေရလေသည်။

စစ်သားများသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်များနှင့် ဓားရိုးများကို အသုံးပြုကာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၏ တံခါးများကို ထုရိုက်ခတ်ထစ်ပြီး ဖွင့်ကြသည်။ အိမ်ထဲမှ အံ့ဩထိတ်လန့် နေကြသူများအား အပြင်သို့ တရွတ်သီထိုး ဆွဲထုတ်လာကြသည်။ အိမ်ထဲမှ အစားအစာများ၊ အဝတ်အထည်များ၊ ရွှေငွေ၊ ကျောက်မျက် ရတနာများနှင့် အိမ်တွင်းသုံး အလှအပ ပစ္စည်းများအား လုယက် ယူငင်ကြသည်။ ပါးစပ်များမှလည်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ ဆဲဆိုကြသည်။ အချို့ ပိုင်ရှင်များအား စစ်သားများက ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ခြင်း ပြုကြသည်။

အချို့စစ်သားများသည် အိမ်နံရံများတွင် ကြွေးကြော်သံများ ရေးထားသည့် အလံငယ်များ ချိတ်ကြကပ်ကြသည်။ ယာမင်းရုံးရှေ့ မြေကွက်လပ်ဆီမှ အော်သံတစ်သံများသည် သောသောသည်လျက် ရှိ၏။ ဂျေကော့သည် တစ်ချက်မျှ အာရုံစိုက်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးရုံး ရှေ့တွင် အလံကြီးတစ်ခု လွင့်ထူထားသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအလံပေါ်၌ တရုတ်ဘာသာစကား အက္ခရာများကို မြင်နေရ၏။ 'မြေပိုင်ရှင်တွေနဲ့ အရင်းရှင်တွေ အားလုံးအတွက် တတော့ သေခြင်းပဲ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် ဒုတိယအလံကို တင်ကြပြန်သည်။ ရေးထားသည့် ကြွေးကြော်သံက 'ဆိုဗီယက် အစိုးရသည်သာ လျှင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်' ဟု ဖြစ်၏။

သာသနာပြုစခန်းဘက်သို့ ဝင်ရာလမ်း၏ ဝင်ပေါက်တွင် စစ်သားတချို့သည် ဈေးဆိုင်များနှင့် နံရံများတစ်လျှောက် ကြွေးကြော်သံ စာရွက်များကို လိုက်တပ်နေကြသည်။ 'လူချမ်းသာ မြေရှင်တွေကို ကြွေးပြန်မဆပ်ကြနဲ့၊ 'ရာဇဝတ်ကောင် ချန်ကေ-ရှိုတ်ကို အရှင်မိအောင် ဖမ်းကြ၊ 'တပ်နီတော်ကို ထောက်ခံကြ'

စစ်သားတစ်စုသည် စုတ်တံအနက် တစ်ချောင်းဖြင့် သာသနာပြု စခန်းနံရံထက်တွင် စာတွေ ရေးနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂျေကော့သည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် 'စိဘီတု စိဘီယာအို' ဟူသော အက္ခရာစာလုံးများကို မြင်နေရ၏။ အများက ထိုစကားလုံးကို 'ခရစ်ယာန်ဘာသာ' သို့မဟုတ် 'ခရစ်ယာန် အယူဝါဒ' ဟု နားလည်နေကြသည်။

ကွန်မြူနစ် စစ်သားများသည် စာများကို ဆက်ရေးနေကြသည်။ ဂျေကော့သည် ရေးနေသော စာလုံးများအား ဖတ်ရင်း အသက်ရှူပင် မှားလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ ရေးနေသော ကြွေးကြော်သံများသည် မိမိတို့ဘာသာ၊ အယူဝါဒအပေါ်၌ မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ဆန့်ကျင်ကြလေ့မည်နည်း။

သူ တွေးနေခိုက်မှာပင် ရေးနေသော ကြွေးကြော်သံသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကားလ်မတ်၏ စာအုပ်မှ စကားကို ပြန်လည်ထုတ်နုတ် ကိုးကားပြီး ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ ဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ခရစ်ယာန်ဘာသာသည် လူတွေအတွက် ဘိန်း ဖြစ်သည်' ဟု ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုစခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ နံရံပေါ်တွင် ကပ်ထားသည့် စာများသည် အမိန့်များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဂျေကော့က ဆင်နေသည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် သာသနာပြု စခန်းနေရာကို သိသွားကြပြီး ဖြစ်၍ မကြာခင် စခန်းဝင်း အတွင်းသို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာဖွယ်ရာ ရှိ၏။

လာမင်းရုံးဘက်မှ အသံဗလံများနှင့် လှုပ်ရှားသံများသည် စောစောက ထက် ပို၍များကာ ပို၍ ကျယ်လောင် လာနေလေပြီ။ နိုင်ဖယ် သေနတ်သံများ ကိုလည်း ပြန်၍ ကြားလာရပြန်၏။ သေနတ်သံများနှင့်အတူ ကြွေးကြော်သံများ ကိုပါ ကြားလာနေရလေသည်။

ဂျေကော့သည် မြို့လယ်ပန်းခြံ ဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ဘာပြုလို့ အခုလောက် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြတာပါလိမ့်။ ထိုအခါ အကြောင်း ရင်းကို တွေ့မြင်ရ၏။ များပြားလှသော စစ်သားအုပ်စုများသည် ပန်းခြံတွင်းမှ ထွက်ကာ သာသနာပြု စခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှား လာနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

* * *

... (The following text is extremely faint and illegible due to low contrast and fading. It appears to be a continuation of the narrative.)

ကျေကျော့ ခေါင်းလောင်း မျှော်စင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာချိန်အထိ ဖိလီစီတီသည် ဆရာတားထိပ်၌ မလှုပ်မချောက် ရပ်နေဆဲ။ သူ့ဘေးသို့ ကျေကျော့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဖိလီစီတီ၏ လက်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးသည် နိုးနေပေပြီ။ ကလေးဝယ်၏ ပြာသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အပြစ် ကင်းစင်သော အကြည့်တို့သည် ကျေကျော့၏ မျက်နှာဆီသို့ စူးစိုက်နေသည်။ ကလေးအား ကြည့်ရသည်မှာ ဆန်းမများဆီမှ အသံဗလံများကို နားထောင်နေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ဖိလီစီတီသည် ဆီအချိန်ထိ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုသေး။ သူသည် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ “ကိုယ်တို့တော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရောက်နေကြပြီ” ဟု ကျေကျော့က ဖိလီစီတီ၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ “ကိုယ်တို့ရဲ့ ဆရာတား ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင် ကူညီမှာ ပြစ်တော့မယ်”

ကျေကျော့သည် ဖိလီစီတီအား အောက်ထပ်သို့တွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။ နှစ်ဦးသား မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လီအန်အား စခန်းအတွင်းရှိ အခိုင်းအစေအားလုံးအား နှိုးလိုက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ အစေခံ အားလုံးသည် ခဏမျှ အကြာတွင် ကျေကျော့၏ ရှေ့မှောက်၌ စီတန်းပြီး ရပ်နေကြသည်။ ယင်းတို့ အထဲတွင် လီအန်၏ ဇနီး၊ အသက် ဆယ်တစ်နှစ်နှင့် ဆယ်သုံးနှစ် အရွယ်ရှိ သူတို့၏ သားနှစ်ယောက်၊ အသက်ကြီးကြီး အဝတ်လျှော် အမျိုးသမီးကြီး ဂိတ်တဲခါးစောင့် ဥယျာဉ်မှူး ဆိတ်ကျောင်းသား သူငယ်တို့ ပါဝင်သည်။ ကျေကျော့က အကယ်၍ ခန်းအတွင်းသို့ ကွန်မြူနစ် စစ်သားများ ဝင်လာပါက သူတို့ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးမိန့်နှင့် ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြရန် ပြောပြသည်။

အရက်ဦး အလင်းရောင် အောက်တွင် ရိုးသား ဖြူစင်သော တရုတ် အစေခံများ၏ မျက်နှာများသည် အံ့ဩခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းကို သာမက

ဂျေကော့၏ စကားသွား စကားလာ အပေါ်တွင် နားလည်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ များကိုပါ ပြလျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် ဂျေကော့၏ မျက်နှာအား စိုက်၍ ကြည့် နေသော်လည်း အာရုံမှာ အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများနှင့် လူသံများဆီသို့ ရောက်နေကြ၏။ သူတို့ အားလုံးထဲတွင် အတွေ့အကြုံများသော လီအန် တစ် ယောက်သာလျှင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နှူးလည်နေဟန် ရှိ၏။

သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသောသူ၏ သားငယ် နှစ်ယောက်သည် သူတို့ အဖေ ကဲ့သို့ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ သူတို့ ရင်ထဲ၌ ရှိနေကြသော ကြောက်စိတ် နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများကို အစွမ်းကုန် ထိန်းချုပ်နေပုံလည်း ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူတို့ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်၍ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဖိလီစိတီ ကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ သူ့ လက်ထဲမှ ကလေးငယ်အား လှုပ်၍ လှုပ်၍ သိပ်နေသည်။ ဂျေကော့သည် ကွန်မြူနစ်များ အနေဖြင့် သာမန် ဆင်းရဲသား တရုတ် လူမျိုးများအား အန္တရာယ် ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူ ယုံကြည်ကြောင်း ပြောပြလျက် ရှိသည်။

အစေခံ အားလုံး၏ လုံခြုံရေးအတွက် သူ တာဝန်ယူပေးမည်ဟု ကတိ ပေးသည်။ သူနှင့်အတူ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြု၍ ခေါင်းများကို ညွတ်ကာ ဆုတောင်း ဆုယူ ပြုကြရန်လည်း မေတ္တာရပ်ခံသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဘုရား သခင်အား စတင်၍ ကန်တော့ချိန်တွင် အပြင်မှ ဂိတ်တံခါးကြီးအား ဖျက်ဆီးနေ သည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့ စကားလုံးများသည် ထိုအသံများကြား တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ သူသည် ဘုရားသခင်အား ဝတ်ပြုနေချိန်တွင် ဘာကိုမှ သတိမထားတော့ပေ။ လုပ်စရာ ရှိသည်များကိုသာ အေးအေးဆေးဆေးပင် လုပ် သွားသည်။

ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဂိတ်စောင့် အား လက်ယပ်၍ခေါ်သည်။ သူနှင့် ဂိတ်စောင့်သည် ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ဆင်း သွားကာ အလွန် လေးလံသော သစ်သား တံခါးကြီးများကို ဖွင့်ကြသည်။ တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပြင်ဘက်မှ အော်သံဟစ်သံများနှင့် ထုရိုက် သံများ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တံခါးဝ၌ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေ သည်မှာ ဂျေကော့ဖြစ်၍ သူ့ လက်ထဲတွင် လက်နက် မပါ။ မျက်နှာထားသည် ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ အပြင်မှ လှံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ ကိုင်ထားသော တရုတ် ကွန်မြူနစ် စစ်သားများသည် ဂျေကော့ အား ကြည့်ကာ အံ့အားသင့် နေကြလေသည်။

“အိမ်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကလေး သူငယ်တွေ ရှိတယ်” ဟု ဂျေကော့
တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။ “သူတို့ကို အန္တရာယ် မပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ
ခါတယ်”

ဂျေကော့၏ အသံကြောင့် အိမ်တံခါးဝမှ ဝင်လာသော ကွန်မြူနစ်
စစ်သားများသည် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဓားရှည်ကို အရပ်မြင့်မြင့် အရာရှိ
တစ်ဦး၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံကြောင့် စစ်သား တစ်စုသည် ဝင်း အတွင်းသို့
ဝင်လာပြီး ဂျေကော့အား ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ စစ်သားနှစ်ဦးက ဂျေကော့၏
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝင်ရပ်ကာ လက်မောင်း နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသည်။
ဦးနောက် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် လက်ပြန်ကြိုး တုပ်လိုက်ကြသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်
အရာရှိထံမှ နောက်ထပ် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံများ ကြားရသည်။ စစ်သား
နှစ်ပါးခန့်သည် လမင်းဂိတ်တံခါးမှ အပြေးအလွှား ဝင်လာကြပြီး မီးဖိုချောင်
ထဲသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

“ခင်ဗျားကို နယ်ချဲ့ သူလျှို တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ်တို့ တပ်နီတော်က
ခေါ်လိုက်ပြီ” ဟု အရာရှိက ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောသည်။
“ခင်ဗျားဟာ ချန်ကေ-ရှိတ်အတွက် သူလျှို လုပ်ပေးနေတဲ့ ကောင်။ သူလျှို
ထုပ်တဲ့ အပြစ်ဟာ သိပ်ကြီးတယ်။ သေစားသေစေပဲ”

အပြင်ဘက်မှ စစ်သား အများအပြားသည် နောက်ထပ် ပြေးဝင်လာကြ
ပြန်သည်။ အိမ်ဘက်ဆီမှ ထုသံရိုက်သံများ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရ
သည်။

“ကျွန်တော် သူလျှို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အလုပ်က ယေရှုသခင်ကို
အလုပ်အကျွေး ပြုရတဲ့ အလုပ်” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား လိမ်နေတာ”

အရပ်မြင့်မြင့် အရာရှိသည် ဟူနန်လူမျိုး တစ်ဦး လေသံဖြင့် အမိန့်များ
ထပ်ပေးသည်။ ဂိတ်တံခါးဘက်သို့လည်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ စစ်သားတစ်စု
ကြားမှ လူငယ် စစ်သားနှစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူတို့ ဆွဲလာသည့်လူမှာ ခရိုင်
ထရားသူကြီး ဖြစ်၏။ သူ ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီရှည်ကြီးမှာ မြင်မကောင်းအောင်
စုတ်ပြုလျက် ရှိသည်။ သူ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးများသည် ဘေး
တစ်ဖက်သို့ ယိုစီးကျလျက် ရှိသည်။ သူ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့နေခြင်းကို ဖော်ပြသည်။

“ခရိုင်ထရားသူကြီး ယာအိုက ကိုမင်တန် တပ်တွေအတွက် ခင်ဗျား
ဆယ်လို သူလျှို လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြီးပြီ” ဟု ဟူနန်
အမျိုးသား အရာရှိက အော်ပြောသည်။ သူသည် ထရားသူကြီး ယာအို ဘက်သို့

လှည့်၍ လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် တစ်ချက်မျှ ထိုးလိုက်သည်။ “မြင်လား ဒီကောင်ကြီး ထပ်ပြီး ပြောလိမ့်မယ်” ယာအို၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပြူးထွက်လာနေသည်။ သူသည် စကားပြောရန် အားထုတ်သော်လည်း တစ်လုံးမှ ထွက်မလာချေ။

ဟူနန် အမျိုးသား အရာရှိက ဓားနှောင့်ဖြင့် တစ်ချက် ထပ်၍ ထုပြန်သည်။ ထိုအခါ တရားသူကြီးက အလွန် ထိတ်လန့်နေသည့် လေသံဖြင့် “ဒီ နိုင်ငံခြားသားဟာ ကျုပ်ရဲ့ ယာမင်းကို မနေ့ညက ရောက်လာပြီး သတင်းပေးတယ်။ ကျုပ်တို့ မြို့နဲ့ လီ ခြောက်ဆယ် ကွာတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ တစ်မြို့မှာ လူဆိုးနီ တပ်တွေ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က သူပြောတာ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ယုံလည်း မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဆက်ပြောတယ်။ လူဆိုးနီတွေက အစိုးရစစ်သား အများအပြားကို သတ်ပစ် နေတယ်တဲ့။ သူက တပ်နီတပ်သားတွေရဲ့ အရေအတွက်ကိုလည်း အတိအကျ ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ သူ ပြောတာက လူဆိုးနီတွေ အဲဒီ မြို့ထဲက ဆန်တွေကို လုယူပြီး လှည်းတွေနဲ့ သယ်သွားကြတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူက လူဆိုးနီတွေ ချင်တေးကို ရောက်လာရင် တိုက်ထုတ်ပစ်ဖို့ ထပ်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မယုံပါဘူး။ သူ ပြောတာကိုလည်း အသိအမှတ် မပြုပါဘူး။”

ယာအို စကား ပြောနေခိုက်တွင် ဟူနန် အရာရှိ၏ မျက်နှာထားသည် ကြောက်စဖွယ် ကောင်းလာသည်။ ရုတ်တရက် သူသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် မြှောက်ထားလိုက်သည်။ စစ်သား နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး တရားသူကြီး ယာအို၏ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အား လှံစွပ်များနှင့် ထိုးသည်။ ယာအိုသည် အသံပင် မထွက်နိုင်။ ရှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ အရာရှိထံမှ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာပြန်သည်။ စစ်သားများသည် ယာအိုအား အသက် မထွက်ခင်မှာပင် စခန်းအပြင်ဘက်သို့ တရွတ်သီထိုး ဆွဲထုတ် သွားကြလေ၏။ တရားသူကြီး၏ ဂူဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကျွတ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်ကြတဲ့ ရန်သူအားလုံး အခုလိုပဲ အသတ်ခံရမယ်” ဟု တပ်နီ အရာရှိက ဂျေကော့ ရှေ့သို့ လာရပ်ပြီး မျက်နှာကို စေ့ငွေကြည့်၍ ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာရေး အဖွဲ့က ကျုပ်တို့ တောင်းတဲ့ ငွေကို ပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအပေါ် ညှာတာထောက်ထား ပေးမယ်။ ကဲလာ ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာရေး အဖွဲ့ဆီကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရေးရမယ်”

ဟူနန် အရာရှိသည် ဂျေကော့အား အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ တပ်နီ စစ်သား တချို့သည် အိမ်ထဲမှ ဆန်အိတ်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အိတ်များ

ထမ်း၍ ထွက်လာကြသည်။ အချို့က အိပ်ရာအိပ်ခင်းနှင့် စောင်များကို ယူလာကြပြီး လှေကားထစ်များပေါ်၌ ထိုင်ကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်မြဲနေကြသည်။ ခြေပတ်နှင့် ပတ်တီးအဖြစ် သုံးရန် ဖြစ်၏။

ခြံဝင်း အတွင်းဘက် အလယ် တည့်တည့်တွင် တပ်နီ တပ်သားတစ်ဦးသည် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်များကို စုပုံလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ပုံကြိုး ထက်သို့ ဓာတ်ဆီများ လောင်းသည်။ မီးခြစ်ဆံထစ်ဆံကို ခြစ်၍ ပစ်ချလိုက်၏။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော စစ်သားများက ခမ်းသာအားရ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်ပြီး အားပေးကြသည်။

သူ့အား အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည့်အခါ ဂျေကော့သည် အလယ်ခန်းမကြီး၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ စုထိုင်နေကြသော ဖိလီစီတီ သားအမိနှင့် အစေခံများကို မြင်ရသည်။ သူတို့အား လက်နက်ကိုင် စစ်သား နှစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖိလီစီတီသည် သူ့အား ကြည့်နေသည်ဟု ယူဆရသော်လည်း မျက်လုံးများက သူ့အား မြင်ဟန် မတူ။ စစ်သားအများစုသည် ဂျေကော့ မိသားစုခန့်ထွက်သည့်အခါ ယူသွားရန် ထုပ်ပိုးထားသည့် အိတ်များကို ဖွင့်ကာ သူတို့ထိုးချင်သည်များကို ယူနေကြသည်။

ခန်းမတွင်းသို့ ဂျေကော့ ရောက်သွားချိန်တွင် စစ်သား တစ်ယောက်သည် နံရံ၌ ချိတ်ထားသည့် ပထမ ခရစ္စမတ် ပန်းချီကားအား စားနှင့် ခုတ်၍ ဖြုတ်ချပြီး ထင်းဗတ်စကို လှီး၍ ယူနေသည်။ ထို့နောက် ကင်းဗတ်စအား လိပ်လိုက်ပြီး သူ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်နေသည်။

ဟူနန်အရာရှိသည် ဖိလီစီတီတို့ သားအမိအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျေကော့အား စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ခိုင်းကာ တုပ်ထားသည့် ကြီးကို ဖြေပေးခိုင်းသည်။ စာရေးရန်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို စစ်သား တစ်ယောက်အား ရှာခိုင်းသည်။ ထိုစစ်သား ပြန်လာသည့်အခါ အရာရှိသည် စာရွက် တစ်ရွက်ကို ဂျေကော့ ရှေ့၌ ချပေးပြီး ဖောင်တိန် တစ်ချောင်းကို ဂျေကော့ လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“မင်းရဲ့ ဌာနချုပ်ကို ပို့ဖို့ ကြေးနန်းစာ တစ်စောင် ရေး”

ဂျေကော့က ဟူနန် အရာရှိ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အရာရှိ၏ အသားအရောင်သည် အညိုရောင်ဖြစ်၍ မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများ၏ အကြည့်မှာ အေးစက် မာကျောပြီး တင်းမာလှ၏။

“ကိုမင်တန်တွေအတွက် သူလျှို့ လုပ်ပေးခဲ့တာဟာ ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုပဲ။ အဲဒီအတွက် ဒဏ်ကြေး ပေးရလိမ့်မယ်လို့ ရေး”

“ဒဏ်ကြေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တရုတ် ဒေါ်လာငွေ ငါးသောင်း စီ ပေးရမယ်”

ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီတို့ သားအမိအား လှမ်းကြည့်သည်။ ဖီလီစီတီသည် သူတို့ ဘာပြောနေကြသည်ကို ကြားဟန်မတူ။ “စုစုပေါင်း ခင်ဗျား တောင်းနေတဲ့ ငွေက ဘယ်လောက်လဲ”

“ဒေါ်လာ တစ်သိန်းငါးသောင်း”

ဂျေကော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ သူ့ရှေ့မှ စာရွက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော့် ဌာနချုပ်က အဲသလောက်တော့ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေများများလည်း မရှိဘူး။ တကယ်လို့ ရှိသည်တိုင်အောင်လည်း ပြန်ပေးရွေးဖို့ ကိစ္စမှာ မသုံးနိုင်ဘူး”

ဟူနန် အရာရှိသည် ထလာပြီး စားပွဲဘေး၌ ရပ်သည်။ သူ့စားဖြင့် စက္ကူအား ထိုးကော်ပြီး ဂျေကော့ရှေ့သို့ ပြန်ချပေးသည်။ “အကျဉ်းသား အားလုံးကို တာဝန်ယူဖို့ လုံခြုံရေး တပ်ရင်းကို အမိန့် ပေးထားပြီးပြီ” ဟု ခြိမ်းခြောက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “တကယ်လို့ အခု တောင်းထားတဲ့ ဒဏ်ကြေးကို မပေးရင် ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားတော့ ပြောပြရမယ့် တာဝန် ကျုပ်မှာ ရှိနေတယ်”

***

ထပ်နီ တပ်သားများသည် ဂျေကော့နှင့် ဖိလိစိတီတို့အား ချီတက်နေသည့် စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် သေနတ်များနှင့် ချိန်၍ အတင်းအဓမ္မ စေခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ချင်တေးမြို့မှ တပ်နီတပ်သားများ ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ညနေ စောင်းဖြစ်၍ အချိန်မှာ အတော်ကြီး နောက်ကျလျက် ရှိပေပြီ။ တပ်နီတပ်သားလုံးသည် ချင်တေးမြို့ထဲ၌ တစ်နေ့လုံး ရပ်နားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရပ်နားနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း သူတို့သည် ဂျေကော့၊ ဖိလိစိတီနှင့် ကလေးငယ်တို့အား အကျဉ်းသားများအဖြစ် ဂျေကော့တို့၏ မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ချုပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဂျေကော့၏ လက်များကိုလည်း တစ်နေ့လုံး လက်ပြန်ကြီး ချုပ်ထားခဲ့ကြ၏။

သူ စီးထားသည့် ရှူးဖိနပ်များသည် မတ်စောက်သော တောင်နံရံကို ဆက်ရာ၌ အမြဲတစေ ချော်လျက်ရှိလေရာ သူ့အတွက် သက်သာစရာအကြောင်း တလုံးဝ မရှိ။ သူ့အား စောင့်ကြပ်နေကြသော ကွန်မြူနစ်တပ်သားများအဖို့မှာ မူတား သူတို့ စီးထားသည့် ကောက်ရိုး လွှာချင်း ဖိနပ်များသည် တောင်တက်ရာ၌ များစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ ရှူးဖိနပ်ကြောင့် သူ ချော်လဲတိုင်း သူ့အား စောင့်ကြပ်လာသည့် စစ်သားများက သူ့အား ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြသည်။

ဖိလိစိတီမှာ ကလေးငယ်အား ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မြင်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။ မြင်းကို ဆွဲလာသော စစ်သားသည် မကြာခဏ ချော်နေသော မြင်းအား ကြည့်၍ စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏။ ဖိလိစိတီ၏ ကြောက်လန့်နေသော မှုန်နှာသည် မကြာခဏဆိုသလို သူ့ယောက်ျား ဂျေကော့အား လှည့်၍ လှည့်၍ ကြည့်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂျေကော့သည် ဒူးထောက်လျက် လဲကျခဲ့လေရာ သူ့အား စောင့်၍ ခေါ်လာသည့် စစ်သားက သူ့သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ဂျေကော့၏ ကျောကို ထိုးသည်။ “ဟက်ပူစီ ဘီယာအိုယက်ဘ်-ဆု ပင် နီ ပါ အက်စ်ဘန်” ဟု တရုတ်လို ပြောသည်။ “ဒီတောင်ပေါ် တက်နိုင်အောင် ကူညီဖို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားသခင် ယေရှုဆီမှာ ဘာပြုလို့ အကူအညီ မတောင်းတာလဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသော စကား ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ အခြားသော အစောင့် တပ်သားများက ဝိုင်း၍ ပြောင်လှောင် ရယ်မောကြသည်။ ဂျေကော့သည် သူ့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ လဲနေရာမှ ထရပ် သည်။ စုစည်းစ ပြုလာနေသော အမှောင်ထု ကြားတွင် မြေဩဇာ ကောင်းလှ သော စိမ်းမြမြ စပါးခင်းများ တည်ရှိရာ လွင်ပြင်သည် အဝါရောင် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ တည်ရာ အပေါ်ဘက် တောင်နံရံများနှင့် ခွဲခြား၍ မရချေ။ စစ်သား တစ်ဦးချင်းစီသည် အမှောင်ထု သိပ်သည်းလာသည့်အခါ သူတို့ လုပ် ထားသည့် ဝါးမီးတုတ်များကို မီးရှို့ကာ မီးတိုင်များအဖြစ် အသုံးပြုလာကြသည်။

တောင်၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ တက်လာမိသည့်အခါ ဂျေကော့သည် သူ့ လိုက် ပါလာနေရသည့် တပ်၏ လူအင်အား များပြားမှုကို သတိထားမိလာသည်။ ချီတက် နေကြသူများ လှုပ်ရှားနေသည်နှင့်အမျှ မီးတုတ်မှ မီးရောင်များသည် လည်း ရွှေ့လျားလျက် ရှိကြ၏။ ထို မီးရောင်များသည် သူ့ရှေ့၌သာမက သူ့ နောက်၌ပါ ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သွားနေသော မီးရောင်များသည် စပါးခင်းများတည်ရာ လွင်ပြင်၏ အရှေ့ဘက် အစွန်း၌ပါ ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့ရှေ့ အလွန် အလှမ်း ဝေးကွာ သည့် နေရာများ၌လည်း မီးတုတ်များ သွားနေကြသည့်ကို ဂျေကော့ မြင်တွေ့နေ ရသည်။ အားလုံးသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရွှေ့လျားနေကြခြင်းဖြစ်၍ ရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ကြားတစ်ခု အတွင်းသို့ ဆင်းသွားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးတုတ်များမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ဂျေကော့သည် မြင်းများနှင့် လားများ ကိုပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ အားလုံးကို ကြိုးနှင့် ချည်ထားခြင်းဖြစ်၍ ယင်းတို့၏ ကျောများပေါ်၌ တင်ထားသည့် ကုန်ပစ္စည်းများမှာ လက်နက်ကြီး၊ လက်နက် ငယ်များသာမက အပ်ချုပ်စက်များ၊ စာပုံနှိပ်စက်များ၊ အခြား စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများနှင့် စာရွက်စာတမ်း အထုပ်ကြီးများပါ ပါဝင်သည်။ တိရစ္ဆာန်များ၏ ကျောများပေါ် တင်ရာ၌ အခိုင်အမာ ဖြစ်စေရန် ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထား ကြလေသည်။

အချို့ ပစ္စည်းများမှာ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်များ ကြီးများနှင့် တပ်ဆွဲယူရန် လုပ်ပေးထားသည်။ ရုတ်တရက် ဂျေကော့၏ နိင်တွင်း ခံစားမှု အသစ် တစ်ခုသည် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် အရေ အတွက်အားဖြင့် အလွန် များပြားသည့် စစ်သားများနှင့် တိရစ္ဆာန်များ ကြား၌ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် အကူအညီမဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် သည့် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရာ ထိတ်လန့် အားငယ်စိတ်သည် သူ့ ရင်တွင်းသို့ ဆုတ်ဆုတ် ဝင်လာသည်။ ထိုခံစားမှုနှင့်အတူ တက်ကြွသော စိတ်သည်လည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကို သူ မတွေးတတ်။ ထိုစိတ်ခံစားမှု အပေါ်တွင် အံ့ဩခြင်းသာလျှင် ဖြစ်မိ၏။

တောင်တန်း၏ အမြင့်ဆုံး နေရာ၌ ရပ်နေသော ဂျေကော့သည် ချီတက် နေသော စစ်သားများ၏ ရှေ့ဆုံး အုပ်စုကိုလည်း မမြင်ရ။ သူ့ နောက်ဘက်ရှိ သွင်ပြင်များပေါ်မှ ချီတက်နေသူများမှာလည်း ဘယ်နေရာ၌ ဆုံးသွားသည်ကို သိရ။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ကလေးဆန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ဝင်လာပြန်သည်။ သူငယ်စဉ်က သူ့မြို့ မန်ချက်စတာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ၌ မက်သူးဘာလို၏ အနားကို နာကြားကာ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူသည် တရုတ်နိုင်ငံ အပေါ် များစွာ အာရုံညွတ်ခဲ့သည်။ ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းများနှင့် စိန်ခေါ်မှု များသည် တရုတ်နိုင်ငံထဲမှနေ၍ သူ့အား စောင့်နေကြသည်ဟုပင် ထင်ခဲ့မိလေ သည်။

အခုကျတော့ ထိုစဉ်က အတွေးအထင်သည် မှန်နေပြီဟု ယူဆရမလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အထီးကျန် ခရစ်ယာန် တစ်ဦး အနေဖြင့် အလွန် အင်အား ကြီးမားသော ကွန်မြူနစ်တပ်၏ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်အဖြစ် နေခဲ့ရလေသည်။ ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲများနှင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာများသည် မိမိအား စိန်ခေါ်လျက် ရှိပြီ။ သူ၏ ယုံကြည်မှု အပေါ်၌လည်း အစမ်းသပ် ခံရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

ဂျေကော့သည် ရှေ့ဆက် မလျှောက်ဘဲ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ မျှော် ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ အစောင့်စစ်သားက နိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်း ထိပ်နှင့် သူ့ ကျောက် တစ်ချက် နှစ်ချက် စောင့်ထိုးခါမှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ အတွေးများသည် သူ့ဇနီး ဖီလီစီတီ ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ဖီလီစီတီသည် အောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြားထဲသို့ ဆင်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ ဖီလီစီတီအတွက် စိုးရိမ် သော စိတ်သည် ရင်ထဲ၌ ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဘာကိုမှ သတိ မရတော့ဘဲ ဖီလီစီတီ ဆင်းသွားရာ ဘက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်မိသည်။ သူ့ ရှေ့၌ ရပ်နေသော တရုတ်စစ်သား အချို့အား အတင်း တိုးဝှေ့ပြီး ဖြတ်ထွက်

လာခြင်းဖြစ်၏။ တရုတ်စစ်သားများသည် သူ လုပ်သွားပုံကို ကြည့်ကာ အံ့အား
သင့် နေကြသည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် ဆဲရေး တိုင်းထွာခြင်းကိုပင် ပြုကြ၏။

သူသည် ဒေါသကြီးနေကြသော တရုတ် စစ်သားများကိုလည်း သင်
မပြုမိ။ သူ့ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေသော သူ၏ အစောင့်များကိုလည်း
ဂရုမစိုက်နိုင် နောက်ပိုင်းမှနေ၍ “မပြေးနဲ့ ရပ်” ဟု အော်နေသည့် အသံများကို
လည်း မကြား။ ဖီလီစီတီ၏ မြင်းဘေးသို့ မရောက်မချင်း အမောတကော ပြော
လျက်ရှိလေ၏။

ဖီလီစီတီ၏ မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ လွှမ်းနေသည်။ သို့တစေ
လည်း သူတို့၏ သမီးငယ်ကတော့ မိခင်၏ လက်တွင်း၌ စိတ်အေးနားအေးနှင့်
အိပ်မောကျနေဟန်ရှိ၏။ ဖီလီစီတီသည် နောက်လှည့် ကြည့်သည်။ သူ့ဘေး၌
ဂျေကော့ ရောက်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ များစွာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

“ဖီလီစီတီတို့ကို သူတို့ ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ။ ဂျေကော့” ဟု မေး
သည်။ “လူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ဖီလီစီတီတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမယ်
ထင်လဲ”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဖီလီစီတီရယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “ကိုယ်
တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုက ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးမှာပါ”

“ဒီကိစ္စကို ဘာပြုလို့ အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင်နေရတာလဲ။ သမီး
လေး အော်ဟစ်လက် အခုမှ တစ်လသမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုလို ခရီးမျိုးဆိုရင်
သူ လမ်းမှာတင် သေသွားနိုင်တယ်” ဖီလီစီတီ၏ အသံသည် အလန့်တကြား
ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီအား ထပ်မံ၍ အားပေးစကား ပြောမည်ဟု
သော စိတ်ကူးဖြင့် မြင်းနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ အစောင့်
များက သူ့အား ဖမ်းမိသွားကြသည်။ အစောင့်များသည် သူ့အား ရိုင်ဖယ် ပြောင်း
ထိပ်များဖြင့် ဝိုင်းထိုးကြသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ သို့သော်လည်း သူသည်
အစောင့် စစ်သားတွေ လုပ်သမျှကို ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ရပ်နေသည်။

“ကိုယ့်စကားအပေါ် ယုံပါ။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း ယုံပါ။ ဖီလီစီတီ” ဟု
ဂျေကော့က ပြောသည်။ သူသည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ အစောင့်စစ်သား အားလုံး သူ့စကားကို ကြားသည်။ “အခု
ပေါ်လာတဲ့ အခါအခွင့်ကို ကိုယ်တို့ ယူကြမှ ဖြစ်မယ်။ အခုရှိနေတဲ့ လူစိမ်းတွေ
အားလုံး ကိုယ်တို့ ဘုရားသခင်ရဲ့ လမ်းစဉ်ကို သိသွားအောင် ပြုမှဖြစ်မယ်”

အစောင့်တပ် စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေကော့အား အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းကာ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းပစ်သည်။ သူသည် လူငယ် စစ်သားဘက် လှည့်၍ ဖီလီစီတီ

၏ မြင်းအား နောက်ဘက်သို့ ဆွဲသွားရန် အမိန့်ပေးသည်။ သူတို့ ဆက်၍ ဆင်းကြသည့်အခါ တပ်သားများသည် မီးတုတ်မီးများကို ငြိမ်းပစ်ကြသည်။ အားလုံး ကသံကျယ်ကျယ် စကား မပြောရဟူသော အမိန့်ပေးသံများ ကြားရ၏။

စစ်သားအချင်းချင်း ပြောနေကြသည့် စကားများအရ သူတို့သည် အစိုးရတပ်များ တပ်စွဲထားသည့် ရွာတစ်ရွာ ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ အသံ မကြားအောင် ချီတက်သွားမည်ဆိုပါက အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံထားသော ဝတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့အား ဘယ်သူကမှ မြင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

စစ်သားများသည် သူတို့ တပ်ခွဲများထဲမှ အမိန့်ပေးခြင်းကို မစောင့်ကြတော့ဘဲ ရှေ့သို့ တိုးကာ လူချင်း ကပ်လိုက်ကြသည်။ နောက်မှ စစ်သားက ရွေ့မှ စစ်သား၏ ပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်ကို လှမ်းတင်ထားလိုက်သည်။ သို့ဆိုလျှင် တောင်အောက်သို့ ဆင်းရာ၌ အခက်အခဲ မရှိ ဆင်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ချက်ချင်း ဝင် မီးတုတ်များကို ငြိမ်းလိုက်ကြသည်။ စစ်သားအားလုံးသည် အသံ မထွက်စေဘဲ ဆက်လက် ချီတက်သွားကြသည်။ အစောင့်၏ စေခိုင်းချက်အရ ဂျေကော့သည်လည်း ဖိလီစီတီ၏ မြင်းအား သူ့ပခုံးဖြင့် မှေးမှိကာ အများနှင့် ရော၍ ခရီးဆက်ရသည်။ သူတို့ ချီတက်နေကြသည်မှာ အနောက်စူးစူးသို့ ဖြစ်လေသည်။

မိုးသည် တဖွဲဖွဲ ရွာလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သဲလာသည်။ ဖိလီစီတီ ၏ မြင်းသည် မကြာခဏ ချော်လျက် ရှိ၏။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် မြင်းမသည် သွားရလာရ ခက်ခဲလွန်း၍လားမသိ၊ ဟီတတ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မြင်းမသည် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးအား ကွေ့ပတ်ပြီး သွားရသည်။ စစ်သားက ရွေ့မှ ချဲ့ရာ၌ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလိုက်သဖြင့် လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ ညီတဲလန်နေပြီဖြစ်သော မြင်းမသည် တစ်ချက်မျှ ပတပ် ရပ်လိုက်လေရာ ညီတဲလန်ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသော ဖိလီစီတီက မြင်းမ၏ လည်ဆံမွှေးအား အားကုန် ဆုပ်ဆွဲထားသည်။ ဤတွင် အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်သည် သန့်နိုးလာပြီး ငိုပါလေတော့၏။

သူတို့ဘေးမှ စစ်သားများသည် ဒေါသတကြီး ရေရွတ် ဆဲဆိုကြသည်။ ညီအနိုက်မှာပင် တစ်ဦးသော စစ်သားထံမှ “ပါ နာ ကို ဝ ဝ ရှာ လီ” ဟု ဆိုသံ ကြားလိုက်ရ၏။ “ကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်” ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ညီကေးကို ကြားလိုက်ရသော ဂျေကော့သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် စိုးရိမ် သွားလေ၏။

ဖိလီစီတီသည် ကလေးအား အငိုတိတ်အောင် နည်းမျိုးစုံ သုံး၍ ချောသည်။ မရ။ ထိုအခါ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ထိခိုက်ကာ ငိုကြွေးသည်။ တစ်ခဏမျှ

အကြာတွင် ဟူနန် စစ်ဗိုလ်သည် မိုးရေအောက်တွင် လျှောက်လာနေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မီးအုပ်ဆောင်း တပ်ထားသည့် ဟာရီကိန်း မှန်အိမ်နှင့် ဓားရှည် ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဖီလီစီတီ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ကလေး ဒီကို ပေးစမ်း”

စစ်ဗိုလ်သည် ဟာရီကိန်း မှန်အိမ်ကို မြင်းဆွဲလာသည့် စစ်သားလက်သို့ လှမ်းပေးပြီး ဖီလီစီတီအား မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချသည်။ ကျန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကလေးအား ပတ်ထားသည့် စောင်ကလေးကို ဆွဲယူသည်။ သို့သော်လည်း ဖီလီစီတီက ကလေးအား အထိမခံ၊ တစ်ဖက်သို့ ယိမ်း၍ တိမ်းထားသည်။ ဤအခိုက်တွင် ဂျေကော့သည် သူ့မိန်းမနှင့် ဟူနန် စစ်ဗိုလ်ကြားသို့ ဝင်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။

“လက်ကကြိုးတွေကို ဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကလေးကို အငိုတိတ်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်”

တရုတ်လို ပြောလိုက်သော ဂျေကော့စကားကြောင့် အားလုံး တိတ်သွားသည်။ ကလေး၏ ငိုသံသည် ထပ်၍ ပေါ်လာနေသေးသော်လည်း ဓားကိုင်ထားသည့် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်မှာမူ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာ မချနိုင်ဘဲ တွေဝေလျက် ရှိ၏။ ဂျေကော့ကတော့ ကြိုးနှင့် တုပ်ထားသော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဟူနန် စစ်ဗိုလ်ထံ ထိုးပေးသည်။

“ရန်သူက တွေ့မသွားစေချင်ရင် မြန်မြန်လုပ်၊ ကြိုးတွေကို ဖြတ်ပေး”

တစ်ခဏမျှ ဝေခွဲ၍ မရသလို ဖြစ်နေသော ဟူနန် စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေကော့၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးများအား သူ့ဓားရှည်ဖြင့် ဖြတ်ပေးသည်။ ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီ လက်တွင်းမှ ကလေးကို လှမ်းယူကာ ရင်ခွင်၌ အပ်၍ လှုပ် လှုပ်ပြီး ချောသည်။ ဂျေကော့၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ကလေး ချောသံသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ကလေးသည် အငိုတိတ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဂျေကော့သည် သူ့ လက်တွင်းမှ ကလေးအား ဖီလီစီတီ လက်ထဲသို့ အသာအယာလေး ထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဖီလီစီတီအား မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်နိုင်အောင် ကူညီပေးပြီးသော် မြင်း၏ ပါးချပ်ကြိုးကို သူ ကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဆွဲသွားသည်။ သူသည် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်ရှိရာ နောက်သို့လည်း လှည့်မကြည့်၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်အား ကြိုးပြန်တုပ်ပေးဖို့လည်း မစောင့်။ သူသည် မြင်းအား သတိကြီး စွာထား၍ ထိန်းကာ မတ်စောက်သော တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်ပြီး ဆင်းသွားလျက် ရှိလေ၏။

***

“ဟေ့ နယ်ချဲ့ သူလျှို။ ဒူးထောက်စမ်း”

ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေကော့ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ တိုင်ခြေ ရင်းရှိ မြေပြင်အား လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောသည်။ “ကျုပ် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ် ဒူးထောက်လိုက်၊ အခု ချက်ချင်း ထောက်”

ဂျေကော့၏ ရင်ထဲတွင် ချောက်ချားလျက် ရှိနေသော်လည်း ဟူနန် စစ်ဗိုလ်၏ စကားကိုမူကား နာခံခြင်း မရှိပေ။ သူသည် ခါးကို ဆန့်ကာ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ပင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ “ဟူနန်စစ်ဗိုလ်အား ပြန်၍ ကြည့်နေ သော်လည်း ဘာစကားမှ ပြန် မပြောချေ။ သူတို့ ရပ်နေသော မြင်းလောင်းသည် အပြင်၌ ထွန်းညှိထားသည့် မီးရောင်များကြောင့် လင်းလျက်ရှိသည်။ ထိုမီးရောင် မြင့် ဂျေကော့သည် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်၏ ဒေါသလွမ်းနေသော မျက်နှာကို မြင်နေရ လေသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုတဲ့ အခါမှာပဲ ဒူးထောက် ပါတယ်” ဟု ဂျေကော့က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “ဘုရားသခင် အပေါ် ကြည်ညို လေးစားသမှုနဲ့ ပြုတဲ့ မြတ်သော အလုပ်ပါ။ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် ဘုရားသခင် အတွက်ပဲ သီးသန့်ထားပြီး လုပ်ပါတယ်”

စစ်ဗိုလ်၏ ညာလက်သည် သူ့ခါးပတ်၌ ချိတ်ထားသည့် ဓားရှည်၏ အရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့နောက်မှ ဖိလီစီတီ၏ အလန့်တကြား ရေရွတ်သံကို ဂျေကော့ ကြားလိုက်ရ၏။ မြင်းကိုင် စစ်သားသည် ယောက်ျား နှစ်ယောက်၏ ကြား၌ တင်းမာလာသည့် အခြေအနေကို ရိပ်မိသည် မြစ်ရာ သူသည် နှစ်ဦးစလုံးအား စောင့်ကြည့်နေသည်။

မြင်းဇောင်း အပြင်ဘက်တွင်မူ ဂျေကော့တို့၏ ထမင်းချက် လီအန်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက်သည် အရိပ်အောက်၌ ခိုကာ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ လူစုသည် လွန်ခဲ့သော မိနစ် အနည်းငယ်ကမှ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ် အမိန့်ကို မနာခံရင် ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ကလေး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဖိလီစီတီဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ “ဒူးထောက်၊ ဒီည တစ်ညလုံး ခင်ဗျားကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားမှာ” ဟု ဂျေကော့ဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။

ဂျေကော့သည် ဖိလီစီတီအား ကြည့်နေသည်။ ဖိလီစီတီသည် သူ့သမီးငယ်အား နို့တိုက်ပြီးစဖြစ်၍ မြင်းစာခွက်ထဲရှိ ကောက်ရိုးများပေါ် ချသိပ်ထားသည်။ ဖိလီစီတီသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ဂျေကော့အား တောင်းပန်နေသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည်။

တစ်ခဏတော့ သူသည် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ဖဝါးများကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်၌ အပ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားပြီး တရုတ်ဘာသာဖြင့် ဘုရားသခင်အား ကန်တော့သည်။

“သူ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်”

ဟူနန်စစ်ဗိုလ်ထံမှ ဒုတိယမြောက် ဟောက်သံ ထွက်လာသည်။ လူငယ်စစ်သားသည် ဂျေကော့၏ လက်ကောက်ဝတ်များအား ကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်၏။ ဟူနန်စစ်ဗိုလ်က ဂျေကော့အား တိုင်တွင် ကြိုးနှင့် ချည်ထားရန် ထပ်၍ အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် အသက်ကြီးကြီး စစ်သားသုံးယောက်အား ခေါ်၍ အပြင်မှ နေ၍ ဂျေကော့အား စောင့်ကြပ်ကြရန် တာဝန်ချထားသည်။ မြင်းဇောင်းထဲမှ ထွက်ခါနီးတွင် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် တံခါးဝမှ ရပ်ကာ ဂျေကော့တို့အား လှမ်းပြောသည်။

“ခင်းဗျားကို မိထားပြီဆိုတာ လူတွေ သိကုန်ပြီ။ ခင်ဗျားကို မြို့လယ်ပန်းခြံထဲမှာ ဒီနေ့မနက် အရုဏ်တက်ကျရင် အမှုစစ်မယ်”

“ဘာမှုနဲ့လဲ”ဟု ဂျေကော့က ပြန်မေးသည်။

“နယ်ချဲ့တွေအတွက် သူ့လျှို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှု” ဟု ဟူနန်စစ်ဗိုလ်က ဖြေသည်။ “ပြည်သူတွေ ကိုယ်တိုင် တရားသူကြီး အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားကို စစ်မှာ စကား ပြောရင် သတိထားပြော၊ ခင်ဗျား သူတို့ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို သေဒဏ်ချလိမ့်မယ်။ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်ရမှာပဲ”

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါ ဖိလီစီတီသည် ဂျေကော့ရှေ့သို့ ရောက်လာကာ ဂူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂျေကော့၏ လည်ပင်းကို ဖက်၍ မျက်နှာကို ဂျေကော့ ရင်ခွင်၌ အပ်ကာ ချိုးပွဲချ ငိုသည်။ ဖိလီစီတီ၏ ဂါဝန်နှင့် မြို့ထည်မှာ မိုးရေဖြင့် စိုရွှဲလျက် ရှိ၏။ သူတို့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ကြမ်းပြင်မှာ ညစ်ပတ်ပေရေကာ မြင်းသေးနှင့် မြင်းချေးနံ့များဖြင့် နံ့စော်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် တောင်ပေါ်ခရီးလမ်းကို နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ကျော်မျှ မနားရဘဲ မိုးထဲရေထဲ၌ တပင်တပန်း လျှောက်ခဲ့ရ၏။ ကိုမင်တန်တပ်များ စခန်းချထားသည့် နေရာမှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေး ရောက်သည်အထိ မရပ်မနား ချီတက်ရမည် ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး 'ပါအိုရှန်' အမည်ရှိ ဈေးမြို့သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ နံနက် နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပေပြီ။

မြို့ရောက်ခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပင် ကြိုတင် သတိပေးချက် ထွက်လာသည်။ အရက်တက်ခါနီး ပထမဆုံး အလင်းရောင် ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တပ်နီ တပ်သားအားလုံး ဆက်လက် ချီတက်ကြရမည် ဟူသော အမိန့် ဖြစ်၏။ တပ်နီ တပ်သားများကတော့ မြို့ထဲ ရောက်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ဆိုင်များ၊ အိမ်များ၊ လူချမ်းသာ မြေပိုင်ရှင်များနှင့် တရုတ်အစိုးရ အရာရှိများထံ ဝင်၍ လုယက် နေကြလေပြီ။

ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် လူချမ်းသာ မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ဦး၏ အိမ်ကို စစ်မိန့်ဖြင့် သိမ်းကာ အကျဉ်းသားများအား မြင်းဇောင်းများနှင့် သီးနှံဂိုဒေါင်များ ထဲ၌ ချုပ်ထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုလား ယက်လား လုပ်ကြရင်း စစ်သား အချင်းချင်း ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ် နေကြသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နေရာအနှံ့တွင် ကာကီယူနီဖောင်း ဝတ်၍ လျှာပါသော ဂျော်ကီ ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသည့် စစ်သားများဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိလေသည်။

စစ်သားများသည် သူတို့ လုယူလာခဲ့သည့် အဝတ်အထည်များ၊ ဆန် အိတ်များ၊ သေတ္တာများ၊ အစားအစာခြင်းများ၊ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများ၊ ရှူးဖိနပ်များနှင့် ရွှေငွေ ကျောက်မျက်ရတနာများကို ထုတ်ချကာ ဝေစုခွဲလျက် ရှိကြ၏။

ဆူဆူညံညံ အသံများကြားမှပင် နာကျင်မှု ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ဘော်ဟစ်သံနှင့် ညည်းညူသံများကို မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ အသံများမှာ အိမ်ရှင်၏ နှုတ်မှ ထွက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အား ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ခေါ်လာစဉ်က ဂျေကော့ရော ဖိလီစီတီပါ စိတ် အလွန် ထိခိုက်နေဟန် တူသည့် ချိတ်စုစု တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပြီး ဂိုဒေါင်တစ်ခု အတွင်းသို့ သွင်းသွားသည်ကို မြင်ခဲ့ရ၏။

တရုတ်ကြီး၏ ခြေကျင်းဝတ် တစ်ဖက်ကို ကြိုးတစ်စဖြင့် ချည်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ယက်မပေါ် ပစ်တင်ကာ ဆွဲတင်နေသည်ကို မြင်ခဲ့ကြရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် မြင်းစောင်းထဲ မရောက်မီမှာပင် တရုတ်ကြီးမှာ ယက်မတွင် ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဇောက်ထိုးဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။

တရုတ်ကြီးသည် ထုပ်တန်းတွင် တွဲလောင်းဖြစ်ကာ ချာချာလည်လျက် ရှိ၏။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပြင်းထန်စွာ ရုန်းကန်ပါသော်လည်း လွတ်မြောက်ခြင်း မရှိ။ သူ့အား ဝိုင်း၍ လှောင်ပြောင်နေကြသည့် စစ်သားများ၏ အလယ်တွင် သူသည် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အော်လိုက် တစ်လိုက် ညည်းလိုက်ညှုလိုက် လုပ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့သာလျှင် ကြားရတော့လေ၏။

ဝိုဒေါင်ဘက်ဆီမှ လာနေသော ညည်းညူသံများသည် ဖိလီစီတီအား များစွာ ထိတ်ယန့်တကြား ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူသည် ဂျေကော့အား ဖက်ကာ သူ့ခံစားချက်များကို ပြောပြသည်။ ဂျေကော့ကလည်း ဖိလီစီတီအား ဖျောင်းဖူစကားပြောသည်။ “ယုံကြည်မှုကို မပျက်ပြားပါစေနဲ့ တခြား လူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ အရာက ကိုယ်တို့ကို အကာအကွယ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

အရိပ်တစ်ခု သူတို့အပေါ် ကျလာသဖြင့် ဖိလီစီတီက မော့ကြည့်သည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ မြင်းစားခွက် ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး သူ့ကလေးအား ပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူ ဂျေကော့ တဲထဲ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ သူတို့၏ ထမင်းချက် လီအန်အား တွေ့ရသည်။ လီအန်သည် ဝါးထမ်းငါး တစ်ချောင်းဖြင့် ပစ္စည်းများ သယ်လာသည်။ သူသည် သူ ထမ်းလာသည့် ခြင်ကြီး နှစ်လုံးကို ကြမ်းပေါ် ချလိုက်သည်။

“ကလေးအတွက် အဝတ်တွေ ယူလာခဲ့တယ်။ ဆန်နဲ့ ပဲပိစပ်နို့လည်း လာခဲ့တယ်။ မျက်နှာသုတ်ပါဝါနဲ့ စောင်တွေလည်း ယူလာခဲ့တယ်။ အားလုံး နွေးနွေးထွေးထွေး နေနိုင်အောင်လို့ပါ”

လီအန်သည် သူ့နောက်ဘက်သို့ မကြာခဏ လှည့် လှည့် ကြည့်သည်။ စကားပြောနေသည့် အခါတွင်လည်း အထူး သတိထား၍ ပြောနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့လုံခြုံရေး အတွက်လည်း စိတ်ချပုံ မပေါ်။

“လီအန် ရယ်၊ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုဟာ မင်းရဲ့ ရဲရင့်မှုကို ပြတာလို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။ တို့ ချင်တေးမြို့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးကို တို့က ဆပ်ပါမယ်” ဟု ဂျေကော့က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောသည်။

လီအန်သည် သူ့အား ချီးမွမ်းစကား ပြောနေခြင်းကို ရှက်ကြောက်သည့် အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။ ထို့နောက် ခြင်းတောင်း

နှစ်လုံးထဲမှ ပစ္စည်းများကို လှန်လှော ရှာဖွေခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ခြင်းထဲမှ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးသေးတစ်လုံး၊ ပန်းကန်နှစ်လုံး၊ တူများ၊ ဆန်အိတ်သေးသေးများနှင့် ပဲပိစပ်နို့များကို ထုတ်ယူသည်။ ခြင်းတစ်လုံးအား မှောက်၍ သူ ထုတ်ယူထားသည့် ပစ္စည်းအားလုံးကို တင်သည်။

သူသည် ဖီလီစီတီအား မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် အင်္ကျီရှည်ကြီးတစ်ထည် လှမ်းပေး အပြီးတွင် ဂျေကော့၏ ဘေးနား၌ ကပ်၍ ဖျာနှစ်ချပ် ခင်းကာ နှစ်ဦး စလုံးအတွက် အိပ်ရာ ခင်းပေးသည်။ မြင်းဇောင်းထဲရှိ ကောက်ရိုးများကို ယူ၍ အောက်မှ ခံပေးထားသဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသော အိပ်ရာများပေ တည်း။

ထိုဝေယျာဝစ္စ အလုပ်များကို လီအန် လုပ်နေခိုက်တွင် သူ့သား နှစ်ယောက်သည် တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ အဖေက လှမ်းခေါ်ပြီး ရေနှင့် ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ဖို့ နေရာ တစ်နေရာ ရှာခိုင်းသည့်အခါ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ လီအန်သည် အစောင့်များနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြော အပြီးတွင် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာသည့်အခါ သတ္တုပုံးဟောင်း တစ်လုံးနှင့် ကျောက်မီးသွေး အနည်းငယ် ပါလာသည်။

လီအန်သည် သူ ယူလာသည့် ပုံးဟောင်းအား ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အပေါက်များ ဖောက်သည်။ မီးဖိုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ ရထားသည့် ကျောက်မီးသွေးများကို တည့်ကာ ကပျာကယာ မီးမွှေးပြီး ဂျေကော့တို့ အနီး၌ ချပေးသည်။ စောစောက လဲထားသည့် အဝတ်စုံများအား မီးနှင့် ကင်၍ ခြောက်အောင် လုပ်ရန်လည်း ဖီလီစီတီအား လက်ဟန်ခြေဟန် ပြ၍ ပြောသည်။

လီအန်သည် ပစ္စည်းများ မရှိတော့သည့် ဒုတိယ ခြင်းတောင်း အလွတ်အား ကြည့်ကာ စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးများ သွားယူကာ ခြင်းအလွတ် ထဲသို့ ထည့်သည်။ ထိုခြင်းတောင်းအား သူ စောစောက ခင်းပေးထားသည့် ဖီလီစီတီ၏ အိပ်ရာဘေး၌ သွားချသည်။ ပြီးတော့ ဖီလီစီတီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ပြောသည်။ “ဒီခြင်းဟာ ကလေးအတွက် ပုခက်ကလေး တစ်လုံး ဖြစ်သွားပြီ”

သောကတွေ များလွန်း၍ မရယ်မပြုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဖီလီစီတီသည် လီအန် စကား ကြားသည့်အခါ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးသည်။ သူသည် ခြင်းတောင်း ဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ လက်ထဲမှ ကလေးအား ခြင်းထဲရှိ ကောက်ရိုးပေါ် ချပေးသည်။ နှစ်ဦးသား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကလေးငယ်အား ကြည့်နေကြသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ကလေးသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

စားစရာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် လီအန် တစ်ယောက် သူတို့အား ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည့်အခါ ဖိလီစီတီသည် မျက်နှာ သုတ်ပဝါများကို ယူ၍ ဂျေကော့ တစ်ကိုယ်လုံးအား ခြောက်သွေ့သွားသည်အထိ ပွတ်တိုက်ပေးနေသည်။ ရေစိုများ ခြောက်သွေ့သွားသည့်အခါ စောင်များနှင့် ခြုံပေးသည်။ အဝတ် တချို့ဖြင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး လုပ်ကာ ဂျေကော့၏ ဦးခေါင်းနှင့် တိုင်ကြားမှနေ၍ ခုထားပေးသည်။ ခြံဝင်းဘက် ထွက်သည့် မြင်းစောင်း တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည့်အခါ အပြင်မှ အေးမြမြ လေသည် အတွင်းသို့ ဝင်မလာတော့ချေ။

လီအန် လုပ်ပေးခဲ့သည့် ရေပုံးဟောင်း မီးဖိုထဲမှ ကျောက်မီးသွေးများ သည် မီးစွဲနေကြပြီ။ မီးဖိုမှ အနွေးဓာတ်သည် ဂျေကော့တို့ မိသားစုအတွက် များစွာ အားထားရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် လီအန်သည် ပဲဟင်းချိုနှင့် ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်များ ယူ၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဟင်းနှင့် ထမင်းများသည် အငွေ့များ ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိ၏။ ဖိလီစီတီ သည် ဂျေကော့ဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ဂျေကော့အား အစာခွဲကျွေးလျက် ရှိလေ၏။

လီအန်သည် ခြေဖျားထောက်ကာ တံခါးဆီသို့ သွား၍ အပြင်မှ အစောင့် များ၏ အသံကို နားစွင့်သည်။ စိတ်ချရသည့် အနေအထား ရှိသည်ဟု ယုံကြည် ရသည့်အခါ သူသည် ပြန်လှည့်လာပြီး လက်ဖက်ခြောက်ပုံးကို ဖွင့်၍ အထဲသို့ နှိုက်ရှာသည်။ သူသည် လက်ဖက်ခြောက်များ ကြား၌ ဝှက်ထားသည့် သားရေပုံး စာအုပ်လေး တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဂျေကော့ လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော်သခင် အတွက် ‘နေ့စဉ်အလင်းရောင်’ စာအုပ်ကလေး ယူ လာခဲ့တယ်။ သခင် သိပ်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်ဆိုတာ သိလို့ပါ”

စာအုပ်မှာ သေးငယ်သော်လည်း တရား၏ အနှစ်များကို ရွေးထုတ်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်တာ ကာလအတွက် ထူးခြားသော ရက်များအလိုက် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် တရားစာပိုဒ် တစ်ပိုဒ်ချင်းစီ ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ ဂျေကော့ သည် အလိုက် သိလွန်းလှသော လီအန်၏ စရိုက်ကို နှစ်ခြိုက်လွန်းသဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

သူသည် လီအန်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ “လီအန်ရယ် မင်းဟာ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက် ဝိသပါပေတယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ “ဒီစာအုပ်လေးဟာ လူ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အစားအစာ လိုအပ်သလို စိတ်ပိုင်းအတွက် အထူး လိုအပ်တဲ့ စိတ်အစာပါ။ အခုလို ယူလာပေးတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လီအန်က ပြုံးသည်။ ဂျေကော့၏ ချီးကျူးစကားကို အသိအမှတ်
ပြုသည့် အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“မင်း အခု တို့နဲ့တူတူ ဘုရားသခင်ကို ကန်တော့ချင်သလား”

လီအန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ “ကျွန်တော် နောက်ကျမှ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကန်တော့ပါရစေ”

“ကိုယ် နားလည်တယ် လီအန်” ဟု ဂျေကော့က တိုးတိုးသာသာ ပြော
သည်။ “မင့်ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ စိယာအို လီအန်”

လီအန်သည် မြင်းစောင်း အချုပ်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်
သွားသည်။ ဂျေကော့က ဖီလီစီတီအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ “မင်း တွေ့တယ်
မဟုတ်လား ဖီလီစီတီ၊ ကိုတို့ ဆုံးရှုံးတာ အားလုံး မဟုတ်သေးပါဘူး။ ယုံကြည်မှု
ဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ပြန်ပေးတဲ့ ဆုကို ရတတ်ပါတယ်။
အခုလို ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းပြီး အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ဒီလို
နေရာမျိုးမှာတောင် ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ မထူးဆန်းဘူးလား”

ဖီလီစီတီက ခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံး
သည်။ “ဒီနေ့ လိုက်နာရမယ့် တရားဒေသနာကို ဖတ်ရင် ကျယ်ကျယ် ဖတ်စေ
ချင်တယ် ဖီလီစီတီ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

ဖီလီစီတီက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ကာ စာအုပ်ကို ဖွင့်
သည်။ လှန်ထားသည့် စာမျက်နှာကို မီးဖို မီးတောက်နား ကပ်၍ ဖတ်သည်။
ရေးထားသည်မှာ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းအတွက် လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြရမည့်
ဩဝါဒတရားများ ဖြစ်၏။ ထိုတရားများသည် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးအား လတ်
တလော စိတ်၏ အေးချမ်းမှုကိုတော့ ရစေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဖီလီစီတီသည် စာအုပ်လေးကို ပိတ်လိုက်သည်။
ဂျေကော့က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ သူနှင့် သမီးငယ်ကြား၌ လွဲ၍ သူ့ပေါင်
ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ နားနားနေနေ နေရန် တိုက်တွန်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး အရုဏ်တက်လူနီး အချိန်ထိ အိပ်မောကျသွားကြလေ၏။

ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုနေကြသော အသံဗလံများကြောင့် နှစ်ဦး
စလုံး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေ
သည့် လူစုလူဝေးမှာ မနည်းလှ။ သူတို့ထံမှ တညီတညွတ်တည်း အော်ဟစ်
ကြွေးကြော်နေသံများ ကြားနေရ၏။ ဘာတွေများပါလိမ့်၊ အော်နေကြတာက
တော့ တစ်မျိုးတည်းသော စကားကို ထပ်တလဲလဲ အော်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“တီ ကူ အို ချူ အီ ချောင် ကု ကိုင် ဇူ ၊

တီ ကူ အို ချူ အီ ချောင် ကု ကိုင် ဇူ ၊

တီ ကူ အို ချူ အီ ချောင် ကု ကိုင် ဇူ”

ကြေးကြော်သံ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုက်ရသော ဖီလီစီတီသည်
ဂျေကော့အား လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျေကော့အနေဖြင့် ဖီလီစီတီအား ပွေ့ဖက်ကာ
အားပေးသမှု ပြုချင်ပါ၏။ သို့တစေလည်း သူ့လက်များအား လှုပ်၍ပင် မရ။
အပြင်ဘက် လမ်းမဆီမှ အော်ဟစ်သံများကား ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

“နယ်ချဲ့သူလျှိုတွေကို သတ်ပစ်ကြ”

“နယ်ချဲ့သူလျှိုတွေကို သတ်ပစ်ကြ”

***

ကျေကျော့တွင် ဖိနပ်မပါ။ ခါးအထက်တွင်လည်း အင်္ကျီမရှိ။ အရက်တက်စပြောခိုင်းခိုင်း ကောင်းကင်ပြင် အောက်တွင် အလွန်အမင်း အေးမြသော ဒဏ်ကြောင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက် ရှိသည်။ အစောင့် စစ်သားများက သူ့အား ခိုင်မယ်သေနတ်များဖြင့် ချိန်ကာ ပါအိုရှန်မြို့၏ ရွံ့နွံ ထူထပ်သော လမ်းမပေါ်တွင် ဇွတ်အတင်း လျှောက်သွားခိုင်းလျက် ရှိသည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ လည်ပင်းအား အနီရောင် စက္ကူကြီး တစ်ချပ် ပတ်ထားသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်၌ 'ဤလူသည် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ သူလျှို တစ်ယောက် ဖြစ်သည်' ဟု အနက်ရောင်မင်ဖြင့် စာတန်းကြီး တစ်ခု ရေးထားသည်။

ဖီလီစီတီသည် ကျေကျော့၏ ရှေ့မှ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင် ဒဿိဒယိုင်ဖြစ်ကာ မကြာမကြာ လဲကျတော့မလို ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဖီလီစီတီ၏ လက်များကိုလည်း လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားသည်။ သူ့ ခြေထောက်များတွင်လည်း ဖိနပ်မပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြေမွနေသော အညှီရောင် ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။ ထမင်းချက် လီအန်က မီးကင်ပြီး ခြောက်သွေ့သွားကောင် လုပ်ပေးထားသည့် ဂါဝန် ဖြစ်သည်။

လမ်းမကြီး၏ ဘေးဝဲယာတွင် တပ်နီ စစ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားများ ရပ်နေကြသည်။ ကျေကျော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့ လျှောက်သွားနေရသည့် လမ်းမှာ လမ်းလယ်ကောင်တည့်တည့် လမ်းကျဉ်းကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျေကျော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့ ဖြတ်သွားနေစဉ်အတွင်း ဘေးမှ ရပ်နေသူများသည် သူတို့ မျက်နှာများဆီသို့ လက်သီးဆုပ်များကို ပြကာ 'နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ 'နာခေါင်းကြီးတွေ၊ 'နာခေါင်းကောက်ကြီးတွေ' စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်လျက် ရှိကြ၏။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ပရိသတ်များက အော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့၏ နောက်ဘက် ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှ အကွာတွင် ဝိုက်ခွဲ၍ တရုတ် မြေပိုင်ရှင် ပါလာသည်။ သူ့လည်ပင်းအား ကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်။ ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး စစ်သားများ၏ အနှိပ်အစက် အထု အထောင်းကို ခံထားရသဖြင့် သူ့မျက်နှာ တစ်မျက်နှာလုံး ဖူးရောင်ကာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသည့် စာရွက်ပေါ်၌ 'ဒေသခံ လူဆိုး' ဟု ရေးထားသည်။ ဖမ်းမိထားသည့် ကိုမင်တန်တပ်မှ စစ်ဗိုလ် များသည် မြေပိုင်ရှင်၏ နောက်မှ တစ်ဆက်တည်း ပါလာသည်။ သူတို့အားလုံး တွင် ကပ်ထားသည့် စာရွက်များပေါ်၌ ရေးထားသည့် စာတန်းများမှာ 'သစ္စာ ဖောက်တွေ့' ဟု ဖြစ်သည်။

မြို့လယ်ပန်းခြံထဲတွင် ယာမင်းရုံးရှေ့တည့်တည့်၌ လှည်းသုံးစီး ရပ်ထား သည်။ ထိုလှည်းများ၏ အပေါ်ဘက်တွင် အနီရောင် စက္ကူများ ချိတ်ဆွဲထား သည်။ ထိုစာရွက်များပေါ်၌ 'သူလျှိုတွေ အားလုံး၊ သစ္စာဖောက်တွေ အားလုံးနဲ့ မြေရှင်တွေ အားလုံးကို သတ်ပစ်ကြ' ဟူသော စာလုံးကြီးများ ရေးထားသည်။ ဖီလီစီတီနှင့် ဂျေကော့တို့အား ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ လှည်းများပေါ်သို့ တင်သည်။ ထို့နောက် တရုတ် ကိုမင်တန်နှင့် စစ်ဗိုလ်များအား တင်သည်။ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေကြသော စစ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားများသည် အကျဉ်းသားများအား မြင်သည့်အခါ ကြွေးကြော်သံများကို တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်ကြသည်။

အလွန် အဘိဇ္ဈာများသည့် ရုပ်လက္ခဏာပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သော တပ်နီ စစ်အရာရှိ တစ်ဦးသည် လှည်းတစ်စီး အပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ သူ လက်မောင်း၌ ပတ်ထားသည့် လက်ပတ်တံဆိပ်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် 'အထက် တန်း နိုင်ငံရေးအကြံပေး' တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို သိသာလျက်ရှိ၏။ သူသည် ပရိသတ်အား မိန့်ခွန်းပြောရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိ၏။ သူ့ဘေး၌ စောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသူမှာ အသားမည်းမည်း အရုပ်ဆိုဆို တောင်ပိုင်းသား တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဓားအိမ်၌ စွပ်ထားသော ဓားကောက်ကြီး တစ်ချောင်း ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုသူသည် လှည်းပေါ်သို့ တက်လာသည့် အကျဉ်းသားများ အား တစ်ဦးချင်းစီ လိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီနေ့ တရုတ် နိုင်ငံဟာ ကိုလိုနီနိုင်ငံ တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု နိုင်ငံရေး အကြံပေး စစ်ဗိုလ်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “တိုင်းတစ်ပိး သား နယ်ချဲ့တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေက မြို့ကြီး အမြောက်အမြား ကို အုပ်စိုး နေကြပြီ။ တို့တရုတ်လူမျိုးတွေကို ခွေးတွေလို သဘောထား နေကြ တယ်။ ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ ရှိနေကြတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေဟာ အဲဒီ နယ်ချဲ့ တွေရဲ့ မဟာမိတ်ကြီးတွေပဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် နယ်ချဲ့တွေ

အပေါ်မှာ အမှီပြု နေရတယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီဟာ ချန်ကေး-ရှိတ်ရဲ့ အမျိုးသား ပါတီပဲ”

နိုင်ငံရေး အကြံပေးသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ အကျဉ်းသားများဘက်သို့ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ “ဒီနေ့ဆိုရင် ငါတို့ဟာ ငါတို့တော်လှန်ရေးရဲ့ ရန်သူတွေကို အောင်နိုင်တဲ့ နေ့ပဲ။ ငါတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကို ဖမ်းမိထားတယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့ ကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေအတွက် အပြစ်ပေးဖို့ ငါတို့ ရှေ့မှာ ရောက်နေကြပြီ”

ပရိသတ်နှင့်အတူ ရပ်နေကြသော တပ်နီစစ်သားများဆီမှ တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံများ ကြားလာရပြန်သည်။ အစောင့် စစ်သားများသည် ဂျေကော့ နှင့် ဖီလီစီတီအား လှည်း၏ ရှေ့ပိုင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ရပ်ခိုင်းထားသည်။ ဖီလီစီတီ၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် မရှိတော့ပေ။ သူမသည် သူမ၏ ခြေထောက် များပေါ်တွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် မရပ်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ဘေးမှ ကြည့်နေသော ဂျေကော့သည် ဖီလီစီတီ လဲကျကာ အောက်ဘက်ရှိ လူအုပ်ထဲသို့ ကျသွားမည် တို့ စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ဖီလီစီတီအား ကြည့်၍ “မင်း ကြောက်နေတယ် တယ်ဆိုတာကို မပြမိအောင် ကြိုးစားပါ” ဟု တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။ “ဘုရား သခင်ပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချပါ”

“နယ်ချဲ့ သူလျှိုတွေ ပါအိုရှန်က ပြည်သူတွေကို နှင်တို့ ဘာကောင်တွေ လဲဆိုတာ ပြောပြလိုက်စမ်း” ဟု နိုင်ငံရေး အကြံပေးက ဂျေကော့အား မထီမဲ့မြင် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်၍ ပြောသည်။ “မင်း နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြော လိုက်ပြီးရင် စာလုံးပေါင်းပြလိုက်”

ဂျေကော့သည် အောက်ဘက်ရှိ အာရှ လူမျိုးများ၏ မျက်နှာများကို ကြည့်နေမိသည်။ ပရိသတ်သည် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် တောင့်တောင့် မတ်မတ် ရပ်၍ ပရိသတ်အား ရင်ဆိုင်သည်။ “ကျွန်တော့် နာမည် ဂျေကော့ တဲလ်နာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု သူက ပြောတယ်။ သူ့နာမည်အား စာလုံးတစ်လုံး ချင်းစီ ပေါင်းပြသည်။ “ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံက လာခဲ့တာ ပါ။ ခင်ဗျားတို့ဆီကို ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားတွေ လက်ဆောင်ပါးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

အောက်ဘက်ရှိ လူအများဆီမှ ပျက်လုံးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရယ်မောသံများ ကြားရသည်။ အမှန်တော့ ပါအိုရှန်မြို့မှ လူများနှင့် လယ် သမား၊ ယာသမား၊ တပ်နီစစ်သားများသည် ဂျေကော့တို့လို နိုင်ငံခြားသားများ တို့ ယခင်က လုံးဝ မြင်ဖူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေ။ စကားပြောသံများကိုလည်း လုံးဝ ကြားဖူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့ မမြင်ဖူးသော နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦး ဆီမှ မကြားဖူးသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ သူတို့နားထဲတွင် ရယ်

စရာ တစ်ခု ဖြစ်သွားဟန် တူပေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နိုင်ငံရေး အကြံပေးသည် ဖိလီစီတီဘက် လှည့်၍ လက်ညှိုးနှင့်ငေါက်ငေါက်ထိုးသည်။

“ဒီတစ်ခါ နင့်အလှည့်”

ဖိလီစီတီသည် စကားပြောနိုင်ဖို့အတွက် အကြီးအကျယ် အားထုတ်နေရသည်။ ထို့နောက် သူသည် ရှိသမျှ ခွန်းအားနှင့် သတ္တိကို ထုတ်ကာ ရှေ့နားသို့ တိုး၍ ရပ်သည်။ “ကျွန်မ နာမည်က ဖိလီစီတီ ကဲလ်နာပါ။ ကျွန်မ ဒီကို လာတာဟာ ကျွန်မ နိုင်ငံအတွက် သူလျှို့ လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဖိလီစီတီ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ အောက်ဘက်ရှိ ပရိသတ်သည် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့အားလုံး ဖိလီစီတီ၏ စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ဖိလီစီတီသည် သူ့ကိုယ်သူ များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေရာမှ တရုတ်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ကျွန်မ တရုတ်နိုင်ငံကို လာတာဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အကြံနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရောက်လာတာဟာ ရှင်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူမျိုးတွေ အားလုံးအတွက် ဘုရားသခင်က ထားနေတဲ့ မေတ္တာအကြောင်း ရှင်တို့ကို ပြောပြဖို့ လာတာပါ။ ရှင်တို့အားလုံးကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် ဘုရားသခင်အပေါ်မှာ ရှင်တို့အားလုံးက ယုံကြည်လာအောင် သင်ကြားပြသပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ။”

“နယ်ချဲ့တွေကို သတ်ပစ်၊ အခုချက်ချင်း သူတို့ကို သတ်”

အောက်ဘက် လူထု ပရိသတ် အလယ်မှ တပ်နီစစ်သား တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် တစ်ဦး၏ ဒေါသတကြီး အော်သံသည် ဖိလီစီတီ၏ အသံကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

“သူတို့ကို ရိုက်ကြ၊ နယ်ချဲ့တွေကို ရိုက်ကြ၊ တရုတ်နိုင်ငံထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ကြ”

ဂျေကော့သည် လှည်းပေါ်ရှိ ဓားသမားက တုတ်ခိုင်ခိုင် စစ်သားဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ အချက်ပြလိုက်သည်ကို မြင်ခဲ့သည်။ သူ အချက်ပြ၍ တုတ်ခိုင်ခိုင် စစ်သားက အော်လိုက်သည့်အခါ ကျန်လူစုကပါ လိုက်၍ အော်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖိလီစီတီ၏ အသံကို လုံးဝ မကြားရတော့ချေ။ နိုင်ငံရေး အကြံပေးကလည်း သူ့အနီးမှ အစောင့်များအား ဖိလီစီတီနှင့် ဂျေကော့တို့ကို ဖမ်းရန် အရိပ်အခြည် ပြသည်။ သူသည် ဂျေကော့တို့၏ ရှေ့သို့ ထွက်ကာ သူ့ ဂျက်ကက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ဖတ်သည်။

“ငါတို့ စစ်ရဲ့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်တွေအရ” ဟု သူက အော်ပြောသည်။
 “ဟာဒီ လူနဲ့ ဟောဒီ မိန်းမကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ အစိုးရက တို့တရုတ်နိုင်ငံကို
 သွတ်လိုက်ကြတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့လို လူသားတွေဟာ ခရစ်ယာန်
 သာသနာလို ခေါ်နေတဲ့ အယူဝါဒကို အကြောင်းပြပြီး တရုတ်ပြည်သူတွေကို
 ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြိုးစားနေကြတာ။ သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ တရုတ်ပြည်သူ
 တစ်ရပ်လုံးကို နိုင်ငံခြား အုပ်ချုပ်မှု အောက်ရောက်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ” သူသည်
 ဘာကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပြီး အောက်ဘက်မှ လူထုပရိသတ်အား
 ကြည့်ရှုစားဆုံးတွေနဲ့ တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်သလဲ” ဟု အော်၍ မေးသည်။

စောစောက အော်ဟစ်ခဲ့သော ပရိသတ် အလယ်မှ တုတ်ခိုင်ခိုင်
 စစ်သားသည် သူ့ လက်သီးဆုပ်ကို မြှောက်၍ ထပ်အော်ပြန်သည်။

“သူတို့ကို သတ်ပစ်၊ နယ်ချဲ့တွေအားလုံးကို သတ်ပစ်”

လူထု ပရိသတ်ကလည်း သူ့ အော်သည့်အတိုင်း လိုက်၍ အော်သည်။
 သူလိုပင် လက်သီးများကို ဆုပ်၍ အော်ဟစ်သည့် အခါတိုင်း အပေါ်သို့ မြှောက်
 ကြသည်။

“သူတို့ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာနဲ့ သူတို့ ပြောပြောနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘုရားသခင်
 ဆိုတာတွေဟာ ဘိန်းနဲ့ အတူတူပဲ။ အဲဒါတွေဟာ အလိမ်အညာတွေပဲ။ တို့
 ပြည်သူတွေကို ဘိန်းစွဲပြီး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ နိုင်ငံခြားသား
 တွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်ကို ရောက်အောင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေကြတာ။ သူတို့
 အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘာသာကို ခုတ်လုပ်ပြီး တရုတ်ပြည်သူတွေကို လှည့်စားနေကြ
 တာ။ ဒီအမျိုးအစား နိုင်ငံခြားသားတွေကို တို့က ဘယ်လို လုပ်ကြရမလဲ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် လူထုပရိသတ်သည် တစ်ညီတစ်ညာတည်း “သူတို့ကို
 သတ်ပစ်၊ သူတို့ကို သတ်ပစ်” ဟု ထပ်၍ အော်ကြပြန်သည်။

အမှန်အားဖြင့် မြို့သူမြို့သားများသည် စစ်သားများ၏ နောက်မှ
 သံယောင်လိုက်၍ အော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ စိတ်ထဲက နှစ်နှစ်
 ဘာကာ နားလည် ယုံကြည်၍ အော်ဟစ်နေကြခြင်း မဟုတ်ပေ။ မြို့ကို
 ထိန်းနက်ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသော တပ်နီစစ်သားများက မြို့သူမြို့သားများအား
 အခုလို အတင်း အဓမ္မ စုဝေးခိုင်းပြီး အခုလို အော်ရ ဟစ်ရမည်ဟု စေခိုင်း
 သောကြောင့်သာ ဘာမှ မသိ နားမလည်ဘဲ မယုံကြည်ဘဲ အော်နေကြခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။

တပ်နီ တပ်မတော်ဟု အမည်ခံထားသော ထိုတပ်များ ဝင်လာသည့်
 အခါတိုင်း မြို့တိုင်းပင် ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်ကြရ၏။ ထိုအချက်ကိုတော့

ဂျေကော့ ကောင်းစွာ သိနေသည်။ တပ်နီစစ်သားများ ချင်တေးမြို့ထဲ ဝင်လာစဉ်က ချင်တေး တစ်မြို့လုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြသည်ကို သူ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အခုလည်း တပ်နီစစ်သားများ ပါအိုရှန် မြို့တွင်း ဝင်လာကြသည့်အခါ မြို့သူမြို့သား အားလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေကြသည်။ ကြာလာတော့လည်း ထိုလုပ်ရပ်များသည် ကူးစက်ရောဂါ တစ်ခုလို ဖြစ်လာနေပြီ။ စစ်သားတွေက ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဆွပေးလိုက်သည့် အခါတိုင်း ဘာမသိ ညာမသိနှင့် လိုက်၍ အော်သော အလေ့အထသည် အသိဉာဏ်ပညာ၊ ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသူများ အဖို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပျော်စရာ အလုပ်ကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်လာနေလေပြီ။

“အမှန် စင်စစ်တော့ ဟော့ဒီ သာသနာပြု နှစ်ယောက်ဟာ နယ်ချဲ့ သူလျှိုတွေပဲ” ဟု နိုင်ငံရေး အကြံပေးက ဆက်၍ အော်ပြောနေပြန်သည်။ သူ အသံသည် စောစောကထက် ပို၍ ကျယ်လာသည်။ “သူတို့ဟာ နယ်ချဲ့ စစ်တပ်တွေရဲ့ ရှေ့ပြေးတွေပဲ။ မကြာခင် သူတို့နောက်က နယ်ချဲ့တပ်တွေ လိုက် လာကြမှာပဲ။ သူတို့ဟာ တရုတ်နိုင်ငံကြီးကို တစ်ပိုင်းစီ တစ်စိတ်စီ ဖြစ်သွား အောင် လုပ်ကြမှာ။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အခါကျမှ နိုင်ငံခြားသား နယ်ချဲ့တွေက သူတို့ လက်အောက်ကို သွတ်သွင်းပြီး အုပ်ချုပ်ကြမှာ”

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံး၌ ရပ်နေကြသူများ ထဲမှ စစ်သား တချို့သည် ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့အား တံတွေးများဖြင့် လှမ်းထွေးနေကြလေပြီ။ နိုင်ငံရေး အကြံပေးသည် အော်ဟစ်နေကြသော လူအများအား လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက် ပြပြီး ရပ်လိုက်ကြရန် ဟန်တားသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ စာရွက်ကို သူ့အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ပြန်ထိုးထည့်ပြီး ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့အား လက်ညှိုးနှင့် ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီနေ့ည တို့တပ်တွေ ချီတက်လာတဲ့အခါမှာ ဒီသူလျှို နှစ်ယောက်ဟာ တို့တပ်တွေအားလုံးကို အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ တပ်တွေ ကိုမင်တန်တပ်တွေ စခန်းချထားတဲ့ နေရာအမြတ်မှာ ကိုမင်တန်တပ် က လူတွေ သိသွားအောင် သူတို့နှစ်ယောက်က အသံတွေပေးပြီး အချက်ပြခဲ့ ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုံးဝ မအောင်မြင်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် တော်လှန်ရေး စစ်သည်တွေဟာ အမြဲသတိရှိပြီး နိုးကြား ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို လူစားတွေကို အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သူတို့ကို သတ်ပစ်...၊ သူတို့ကို သတ်ပစ်...၊ သူတို့ကို သတ်ပစ်” လူစုလူဝေး၏ အော်ဟစ်သံများသည် သောသောညံလျက် ရှိ၏။ ထို အခိုက်တွင် စောစောက ဓားကောက်ကြီး ကိုင်၍ ထိုင်နေသော တောင်ပိုင်းသား

ကုန်သည် ဖြန်းခနဲ ထ၍ ဖိလီစီတီ၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဖိလီစီတီ၏ အဖော်များကို ဆောင်ဆွဲကာ စင်မြင့် လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် အစောင့်စစ်သား အချို့ရှိရာ ယင်းတို့က မြို့၏ အနီးဆုံး ဂိတ်တံခါးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်ကြသည်။ ဂျေကော့နှင့် အခြား အကျဉ်းသားများအားလည်း တွန်းဟယ် ဆွဲတယ် လုပ်ကာ ခေါ်လာကြသည်။ သူတို့နောက်မှ လူစုလူဝေးသည် ကြွေးကြော်သံများ ဟစ်ကြွေးကာ လိုက်ပါလာနေလေသည်။

ဂျေကော့သည် လူအုပ်ကြီးထဲ၌ ရှိနေသည့် သူ့တပည့် လီအန်အား လှမ်း မြင်နေသည်။ လီအန်သည် ဘေးမှ ကြည့်နေသူများထဲ၌ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် မကြာ မကြာ ဂျေကော့ဆီသို့ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ သို့တစေ ထည်း သူသည် ဂျေကော့ အနီးသို့ တိုးကပ်လာရန်ကား မစဉ်းစားချေ။ သူ့အနေ မြင့် ဂျေကော့အား သနားနေသော်လည်း အဆင်ခြင် အတိုင်းအထွာကား မကင်း ခဲ့ချေ။

ဂျေကော့သည် လီအန်၏ လက်ထဲ၌ ခြင်းတောင်း ပါမပါ ဂရုတစိုက် ကြည့်သည်။ ခြင်းတောင်း ပါလာသည်ကို မမြင်ရ။ ခြင်းတောင်း ပါမလာခြင်း သည် မိမိတို့၏ သမီးငယ်အား မိမိတို့ကို ခေါ်ထုတ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ အထူးအချိန်ထိ မြင်းဖောင်းထဲမှာပင် ဝှက်ထားဆဲဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေသည်။ ထိုစဉ်က လူစုလူဝေး၏ ဟစ်ကြွေးသံများသည် ဆူညံလျက် ရှိသော်လည်း အိပ်မောကျနေသော သမီးငယ်သည် နိုးဟန် တူချေ။

အမှန်တော့ ဖိလီစီတီသည် သူ့သမီးငယ် အိပ်နေသည့် ခြင်းပုခက်အား မြင်းစောင်း၏ထောင့် မှောင်ထဲရှိ ဆန်အိတ်ကြီးများ နောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအမှုအတွက် တာဝန်ယူရသော နိုင်ငံရေးအကြံပေး စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေကော့တို့ လင်မယားအား လာ၍ခေါ်စဉ်က ကလေးပျောက်နေသည်ကို သတိ ထားမိခဲ့ချေ။ ယခု ဂျေကော့ မြင်နေရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက သူ ထမင်းချက် ဝီအန်၏ မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ လွှမ်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ ကလေးအား တွေ့မတွေ့ သိရန်ကား ခက်ခဲလှချေသည်။ ဂျေကော့အနေဖြင့် ဝီအန်အား သူ့သမီးငယ်ကို ကယ်တင်ဖို့နှင့် တတ်အားသရွေ့ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့မှာခဲ့ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုအရေးကိုစွဲကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက် ရန်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှချေသည်။

ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော လူအုပ်များကြားမှ ဖြတ်သွား နေစဉ် အတွင်းမှာပင် ဂျေကော့သည် လီအန်အား မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွား သည်။ အစောင့်များသည် အဝါရောင် ရွှံ့နံရံများ ကာရံထားသည့် မြို့အတွင်းမှ နေ၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်းရှူးပင်များ အုပ်လိုက်ပေါက်နေသည့်

မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဓားကောက်ကိုင် တရုတ်သည် ဖီလီစီတီအား ဆွဲခေါ်လာနေခြင်းဖြစ်ရာ တောင်ကုန်းကို တက်စပြုသည့် အချိန်တွင် ဖီလီစီတီသည် ခူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ အညှာအတာ ကင်းမဲ့လှသော ဓားကောက်ကိုင် တရုတ်သည် ဖီလီစီတီအား ဆောင့်ဆွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းသည်။ ဤအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဂျေကော့သည် ဒေါသ ထွက်သွားလေ၏။

နဂိုက နူးညံ့ရသည့်အထဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လက်ပြန်ကြိုး အတုပ်ခံထားရသည့်အခါ ဖီလီစီတီမှာ ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေသည်။ ဆံပင်မှာလည်း ဘီးနှင့် မဖြီးရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဖိနပ်မပါသော သူ့ခြေထောက်များမှာလည်း လမ်းပေါ်မှ ရွှံ့များဖြင့် အလူးလူး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ပင်ပန်းရသည့်အထဲ ကြောက်စိတ်က လွှမ်းလျက် ရှိလေရာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တာစူ၍ မရနိုင်လောက်အောင် အားအင် ကုန်ခန်းလျက် ရှိလေသည်။

တောင်ကုန်းအတက် တစ်ဝက်သို့ အရောက်တွင် ထင်းရှူးပင် တော်တော်များများ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသက်ရှင်လျက်ရှိသော ထင်းရှူးပင် အရိပ်များသည် တက်လာနေသော နေရောင်ကြောင့် ဂျေကော့တို့ အပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိ၏။ ခုတ်လှဲထားသည့် ထင်းရှူးပင် ငုတ်တိုများသည် မြေပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ တကယ်တော့ ထိုအပင်ငုတ်တိုများသည် သူတို့အား သတ်ဖြတ်ရန် လျာထားသည့် သစ်ပင်များပေတည်း။

စစ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားများသည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလှေ့အတိုင်း ပြေးတက်သွားကာ ထင်းရှူးပင် ငုတ်တိုများ၏ အလယ်၌ အလုအယဏ်နေရာယူကြသည်။ ဂျေကော့သည် သူတို့အား သတ်ဖြတ်ရန် ရွေးထားသည့် ကွင်းအား အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ ထိုနေရာသည် အမြင့်ပိုင်းဖြစ်၍ ပါအိုရှန် တစ်မြို့လုံးမှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဤနေရာအား သူတို့ ဘာကြောင့် ရွေးသည်ကို ဂျေကော့ သဘောပေါက်စ ပြုနေလေသည်။ ဂျေကော့၏ နောက်တွင် ရှိနေသော မြေပိုင်ရှင်သည် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ပေ။ ညက နှိပ်စက်ထားသည့် ဒဏ်နှင့် လည်ပင်းတွင် ကြိုးနှင့် ချည်ထားသဖြင့် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ ဒဏ်ဒဏ် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ကိုမင်တန် စစ်ဗိုလ်များမှာမူကား သူတို့ကိုသူတို့ ထိန်းချုပ်ကာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်လျက်ပင် ရှိကြသည်။ သူတို့ကတော့ နှိပ်စက်သူကို မညည်းမညား မကြောက်မရွံ့ ခံသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဓားကောက်ကို လူသတ်သမားသည် သူ့ဓားကြီးအား ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲ
 ဆွဲလိုက်သည်။ ရှည်လျား ကောက်ကွေးသော ဓားကြီး၏ အသွားသည်
 နေရောင်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံးအား
 အချက်ပြလိုက်သည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီး
 သည် ချက်ချင်းပင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဓားသမားသည် သူ့ဓားရိုးကို လက်
 နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဖီလီစီတီ ဒူးထောက်၍ ထိုင်နေ
 သော ထင်းရှူးပင် ငုတ်တို၏ ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဆယ့်ငါးကိုက် အကွာ၌
 မြို့နေသော ဂျေကော့အား အစောင့်များက အတင်း ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင် လူသတ်သမား၏ ဓားသည် အပေါ်သို့ မြောက်ထားရာမှ
 အောက်သို့ ကျလာသည်။ ထို တဒဂံ အချိန်ကလေး အတွင်းမှာပင် ဖီလီစီတီ
 သည် လူသတ်သမား၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး မော့ကြည့်သည်။

ဂျေကော့သည် သူ့အား ချုပ်ကိုင်ထားသည် အစောင့် နှစ်ယောက်ကြား
 မှ လွတ်မြောက်ရန် အတင်း ရုန်းသည်။ အစောင့်များကလည်း သူ့အား အတင်း
 ချုပ်ကိုင် ထားကြသည်။ ဂျေကော့သည် သူ ချစ်သော ဇနီးသည် ဖီလီစီတီအား
 မမြင်မြင်အောင် ကြည့်ပြီး လည်ပင်းကို ဆန့်တန်းထားသော ဂျေကော့သည်
 သူမိန်းမ၏ အဖြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ သူ့နှုတ်မှ အလွန် စိတ်ထိခိုက်
 ကြေကွဲနေသော အသံသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ “ဘုရားသခင် မင်းနဲ့အတူ
 ခို့ပါစေ ဖီလီစီတီ”

လူသတ်သမား၏ ဓား ကျမလာမီ သူ့အား ဖမ်းဆီး ထားသူများက
 ဦးခေါင်းကို ဆွဲ၍ မျက်နှာကို သစ်ငုတ်တိုပေါ်သို့ တွန်းချပြီး အပ်ထားစေသည်။
 သို့သော်လည်း အရူးအမူး ရုန်းကန်လျက်ရှိသဖြင့် ဓားချက်သည် လွဲသွားသည်။
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် အော်သံသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူ
 သတ်သမား၏ ဓားကောက်ကြီးသည် အပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ဒုတိယအကြိမ်
 ပြန်ကျလာပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဓားချက်သည် လွဲသွားပြန်လေသည်။
 တတိယအကြိမ်ကျမှပင် ဖီလီစီတီ၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတ်ထွက်သွားလေသည်။

အတင်း ရုန်းကန်နေသော ဂျေကော့သည် သူ့အား ချုပ်ကိုင်ထားသော
 စစ်သား နှစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ပျော့ခွေသွားသည်။ သူ့ အကြည့်သည်
 လူသတ်ကောင်၏ ရုပ်လွှာပေါ်သို့ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ လူသတ်ကောင် တရုတ်
 သည် ဓားသွား၌ ကပ်နေသည့် သွေးများကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်သည်။
 သွေးများသည် ဖီလီစီတီ၏ အညိုရောင် ဂါဝန်ပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားကြသည်။
 အသားနက်နက်နှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော လူသတ်ကောင်၏ မျက်လုံး
 အစုံသည် ဂျေကော့အား ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဓားဖြင့် ဂျေကော့ဆီသို့

ထိုးပြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တိတ်ဆိတ်နေသော တောင်ကုန်းဆီသို့ စူးစူးရှရှ ခရောသံများ ရောက်လာသည်။

“ချင်တေးက ကိုမင်တန်တပ်တွေ ချီတက်လာနေတယ်” ဟု တောင်ကုန်းဆီသို့ ပြေးတက်လာနေသည့် တပ်နီအရာရှိ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက လှမ်းအော်သည်။ “သူတို့ တပ်ဦးက ပါအိုရှန်နဲ့ နှစ်မိုင်ပဲ ဝေးတော့တယ်။ ငါတို့ ချက်ချင်း ဆုတ်ရလိမ့်မယ်”

ကွန်မြူနစ် စစ်သားများသည် ချက်ချင်းပင် တန်းစီ၍ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျောသို့ ပြေးဆင်းကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ဖြစ်သော မြို့သူမြို့သားများသည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်ကာ ကစဉ့်ကလျား ပြေးဆင်းကုန်ကြ၏။ အစောင့် စစ်သားများသည် ဂျေကော့နှင့် အခြား အကျဉ်းသားများအား မြို့ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲပြေးကြသည်။ လူသတ်သမားသည် သူ့ ဓားကောက်ကြီးအား ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းကာ စစ်သားများ၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

တောင်ကုန်းအဆင်း လမ်းတစ်ဝက် အရောက်တွင် ဂျေကော့သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ကြေမ္မနေသော အညိုရောင် ဂါဝန်နှင့် အရိပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုအရိပ်သည် အနက်ရောင် ထင်းရှူးပင် ငုတ်တို့များ ကြားရှိ မြက်ပင်များပေါ်၌ လဲကျလျက် ရှိလေသည်။

* * *

မော်သူး ဘာလို၏ စိတ်မျက်စိ အာရုံထဲတွင် ဂျေကော့၏ မျက်နှာသည် ဖြစ်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာသည်။ အပြာရောင် မျက်လုံးအစုံနှင့် ဘူဘဝအတွက် အိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည့် မျက်နှာ။ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ကြိမ်အင်လက္ခဏာ များသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုမှု၏ ထက်သန် တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြ ထုတ် ရှိ၏။

ထိုစဉ်က လူငယ် သာသနာပြုသည် နဖူးတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ သူ့ ရှုန်ဟိုင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ် မက်သူးဘာလိုနှင့် လာ ရောက်တွေ့ဆုံကာ စကားပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဒဏ်ရာများ ရှိနေသော် ထည်း ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် စကားပြောနိုင်အောင် အားထုတ်သွားခဲ့၏။ ပြော ရော ရှိသည်များကို တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ပြောသွားခဲ့၏။ သူ့အား ပြောခဲ့သည့် စကားများထဲ၌ “မစ္စတာ မက်သူး ဘာလို ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အခက်အခဲ တွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြီးမားကြပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒီပေမဲ့လို့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို တရုတ်နိုင်ငံထဲက ထွက်သွားအောင် လုပ်လို့ ရပါဘူး” ဟု ဟူသော စကား ပါခဲ့လေသည်။

ဘာလို၏ ဘေးနား၌ ရပ်နေသော လောရင့်စ် ဖရန်ကလင်သည် ညွှန် ကြားရေးမှူးချုပ်၏ နှမ်းလျလျ ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများထဲ၌ နာကျင်မှု ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ သူသည် သူ့ရှေ့၌ ချထားသော ကြေးနန်း စာကို ဒုတိယအကြိမ် ကောက်ယူကာ ရေနံဆီ မှန်အိမ်အနီးသို့ သွား၍ စတ်သည်။ ဤကြေးနန်းစာမှာ ဖရန်ကလင် ယူလာသော စာဖြစ်၏။ သူ့လက် သည် မသိမသာကလေး တုန်ယင်နေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ဖရန် ကလင် ကြားနိုင်အောင် စာကို အော်၍ ဖတ်ပြသည်။ ကြေးနန်းစာသည် ချင်တေး ခြို့မှ ဖြစ်၍ လိပ်စာမှာ ရှုန်ဟိုင်း အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု ဌာနချုပ်သို့ လိပ်မူထားသည်။

ချစ်လှစွာသော နောင်တော်များခင်ဗျာ

ယနေ့ နံနက် အရုဏ်တက်တွင် တပ်နီစစ်တပ်မှ ကွန်မြူနစ် စစ်သားများသည် ချင်တေးမြို့အား အလစ် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော်၏ ဇနီး၊ သမီးငယ် တို့နှင့်အတူ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား နိုင်ငံခြားသား သူလျှို့များဟု စွပ်စွဲကာ အားလုံးကို သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့က ကျွန်တော်တို့အား ပြန်လွှတ်ပေးဖို့အတွက် တရုတ်ဒေါ်လာငွေ တစ်သိန်း ငါးသောင်း ပေးရမည်ဟု တောင်းခံခဲ့ပါသည်။ ထိုငွေကို ပေးလျှင် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားမည်ဟု ပြောခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်ပေး အဆွဲခံရသူများအား ရွေးဖို့အတွက် ရန်ပုံ ငွေ မရှိကြောင်း သူတို့ တောင်းခံနေသည့်ငွေကို ကျွန်တော်တို့ သာသနာ ပြု အဖွဲ့မှ အခုလည်း ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ နောင်တွင်လည်း ပေးလိမ့် မည် မဟုတ်ဟု ပြောပြခဲ့သော်လည်း မရပါ။ ကျွန်တော်က ဖီလီစီတီနှင့် သမီးငယ်အား စာတစ်စောင်နှင့်အတူ ရှန်ဟိုင်းသို့ ပြန်လွှတ်ရန် ပြော ပြခဲ့သော်လည်း သူတို့က ငြင်းဆန်ခဲ့ကြပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ကွန်မြူ နစ် စစ်သားများ ဝင်ရောက် မတိုက်ခိုက်မီက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ချင်တေးမြို့မှ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကူလီ အလုပ်သမားများနှင့် တောင်ပေါ်သွား ဝေါများကိုပင် ငှားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်တို့က ကျွန်တော်တို့ မထွက်ခွာမီ မြို့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်အား ဝင်ရောက်၍ သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်များကို မီးတင်ရှို့ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ပိုင် အစားအစာများ နှင့် ပစ္စည်းများမှာ သူတို့ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်ငွေများကို လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးသူများ အကူအညီ ပေးရေးအတွက် နောင်တော်များ ပို့ထား သည့် ငွေအားလုံးကို လည်းကောင်း သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် တပ်နီ စစ်တပ်နှင့်အတူ သူတို့၏ အကျဉ်းသားအဖြစ် လိုက်ပါ သွားခဲ့ရပါသည်။

ဘာလို၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကြေးနန်းစာ
တိုင်ထားသော သူ့လက်သည် တိုး၍ တုန်ယင်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့စိတ်
သုတင်းကာ လက်ထဲမှ စာကို အဆုံးသတ်သွားသည့် အထိ ဖတ်သည်။

သူတို့က ဤကြေးနန်းစာကို ကျွန်တော် ရေးမပေးမီ ကျွန်တော်တို့
မိသားစု တစ်စုလုံးအား သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ကြပါသည်။
ယင်းတို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အဓိပ္ပာယ် မရှိသော ခြိမ်းခြောက်မှုဟူ၍
တွက်၍ မရပါ။ ခရိုင်တရားသူကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ ခြံဝင်း
အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်မှာပင် အသတ် ခံသွားခဲ့ရပါသည်။
ယခု ကြုံနေရသည့် ပြဿနာတွင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်တို့အား
ကာကွယ်ပေးမည့် ဒိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်နေပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့အား ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်ချက်က အကာ
အကွယ် ပေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဂေ့တော့ ကဲလ်နာ

ဘာလိုသည် မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ့ ခြေထောက် အနားရှိ မီးဖို
အား ကြည့်နေသည်။ နိုဝင်ဘာလ၏ မြူများသည် ဝှမ်းဖူး မြစ်ဆီမှနေ၍
ခန္ဓာရွေ့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီး ရှန်ဟိုင်းမြို့၏ လမ်းများပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံထားသည်။
ဘာလိုသည် သိုးမွေးခြံစောင် တစ်ထည်ကိုယူ၍ သူ့ပခုံးများပေါ် တင်လိုက်
သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအား နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိစေရန် အားထုတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

တရုတ် ဘာသာစကားသင် စာအုပ်များမှာ သူ့အနီးရှိ ကုလားထိုင်များ၊
ခန္ဓာများနှင့် ကြမ်းများထက်တွင် ပြန်ကြ နေကြသည်။ ထိုစာအုပ်များ ထဲတွင်
ခမ္ဘာသစ်ကျမ်းအား တရုတ်ဘာသာ ပြန်ထားသည့် လက်ရေးစာမူများလည်း
ပါသည်။ ထိုပြင်လည်း ခမ္မဟောင်းကျမ်းမှ အချို့သော ဘာသာပြန်ချက်များ
လည်း ပါဝင်လျက်ရှိ၏။

ဘာလို၏ မျက်နှာသည် အိုမင်းရင့်ရော်လှလေပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စာ
ဖတ်လိုက် စာရေးလိုက်နှင့် တကုပ်ကုပ် နေခဲ့ရသည့်အတွက် သူ့ခါးသည် ကုန်း
သျှက် ရှိသည်။ အားအင်ကုန်ခန်းကာ အမြဲတစေ ညှိုးငယ် နွမ်းနယ်နေသည့်
မျက်နှာကိုပါ မြင်နေရ၏။ တကယ်တော့ သူ၏ စာဖတ်စာရေး အလုပ်သည်
အဆမတန် ပင်ပန်းလွန်းလှချေသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပေးငွေ ပေးဖို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပါဝင်မယ့် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်ရမလား မစ္စတာဘာလို” ဟု ဖရန်ကလင် က မေးသည်။ ဘာလိုသည် စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်းစာကို လှမ်း၍ ယူသည်။ သို့သော်လည်း ကြေးနန်းစာသည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျကာ ကြမ်းပေါ်ရှိ ဘာသာပြန် စာရွက်များ ကြားသို့ ရောက်သွားသည်။

“အစည်းအဝေး မခေါ်နဲ့ဦး။ တရုတ် အိတ်ဂျယ်လစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း နှစ်ဦး အလျင်ဆုံး ရှာပါ။ သူတို့ကို ဂျေကော့ ကဲလ်နာနဲ့ သူမိသားစုကို ကူညီဖို့ အတွင်းပိုင်း ဒေသဆီ အထိ လွှတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဘာလို၏ ပြောပုံ ဆိုပုံသည် ပြတ်တောင်းလွန်းလှ၏။ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဖရန်ကလင်သည် အဘိုးကြီး ဘာလိုအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဘာလိုသည် သမ္မာကျမ်းစာ တစ်အုပ်လုံးအား တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေး အတွက် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းလျက် ရှိသည်ကို အားလုံး သိနေကြ၏။ သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းမှုကို အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးကပင် သူ့အပေါ်၌ ကရုဏာမကင်း ဖြစ်နေကြ၏။ ဖရန်ကလင်သည် မစ္စတာ ဘာလို၏ စကား ကြားသည့်အခါ အံ့အားသင့်သွား သည်။ “သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေကို မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ သူတို့က ဂျေကော့ကို ဘယ်လို နည်းနဲ့ ကယ်နိုင်မှာလည်း ခင်ဗျား” ဟု မေးသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားပြီး ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးလို့ ရချင်ရမှာ ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဘာလို ခင်ဗျားအနေနဲ့ တောင်တန်းဒေသက တောင် တန်းတွေပေါ်အထိ ခရီးသွားဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ်အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီ ခရီးကို သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကျတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်တွေက ခင်ဗျားကို သယ်သွားဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိ ပါဘူး”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အနေနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် ဂျေကော့ ကဲလ်နာအတွက် ငါဟာ တာဝန် အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု မစ္စတာ ဘာလိုက ပြောသည်။ သူ့လေသံ သည် အေးဆေး တည်ငြိမ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အသံကတော့ ခံစားမှု အပြည့်ပါနေသည်။ “သူ သူငယ်ဘဝတုန်းက ငါ အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်တော့ တရုတ်နိုင်ငံအကြောင်း တရားဟောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ငါ့တရားကို နာခဲ့ဖူးတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ကို ပြောပြတော့ သူဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်”

ဘာလိုသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ ဆဲမှ မျက်ရည်စများကို ဖရန်ကလင် မြင်သည်။ ဘာလိုသည် ချောင်းတစ်ချက် ထန်လိုက်ပြီး စကားကို ဆက်ပြောသည်။ “သူ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ထူးခြားတာလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ လေးလေးနက်နက် တွေးထားတဲ့ အပိုင်းတွေ ရှိပုံ ပေါ်တယ်။ ငါ့ အနေနဲ့က အဲဒီအတွက် တာဝန် မကင်းဘူးလို့ ယူဆမိတယ်”

“ဒါပေမဲ့လို့ မစွတာ ဘာလိုအနေနဲ့ လူငယ် သာသာနာပြုတွေကို အခက် ခဲဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့ နေရာတွေအထိ စေလွှတ်ခဲ့တာ မနည်းတော့ပါဘူး။ အားလုံးဟာ သူတို့ရောက်သွားတဲ့ ဒေသတွေမှာ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ကြ လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဂျေကော့ကိစ္စအတွက် တာဝန် ကောင်းဘူးဆိုတဲ့စိတ် မစွတာ ဘာလို မထားသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဘာလိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ “မင်း ပြောတဲ့စကားဟာ မှန်ချင်လည်း မှန်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ထင်တာက သူ့ကို တာဝန်ပေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့အချိန်က ငါ စဉ်းစားခဲ့တာဟာ အပြစ် မကင်းပေဘူးလို့ ထင်မိတယ်”

ဘာလို၏ အသံသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ စကားဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မီးဖိုကိုသာလျှင် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် စကား ကို ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ ခရီးဝေးဝေး လမ်းလျှောက်ချင်မှ လျှောက်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြိုးစားကြည့်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ သင်္ဘောနဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ သွားနိုင် သမျှ သွားရမယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်သွား ဝေါနဲ့ ခရီးဆက်မယ်ဆိုရင် ရနိုင် တာပဲ။ ရက်နည်းနည်းလောက် ဝေါပေါ် ထိုင်လိုက်ရတာကတော့ ဖြစ်နိုင်စရာ မို့ပါတယ်။ ငါနဲ့အတူ အဖော်လိုက်ဖို့အတွက် တရုတ်လူမျိုး ခရစ်ယာန် စေတနာ့ ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်သာ ရအောင် ရှာပါ”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရှာကြည့်ပါမယ်” ဟု ဖရန်ကလင်က ပြောသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် “ကျွန်တော် မစွတာ ဘာလိုနဲ့ လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်ပြုနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ် ဖရန်ကလင်” ဟု မစွတာ ဘာလိုက ပြော သည်။ “မင်းရဲ့ အကူအညီကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ငါ ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

တရုတ်နိုင်ငံ၏ အတွင်းပိုင်းဒေသအထိ ခရီး ထပ်သွားရဦးမည့် အရေးကို တွေးလိုက်မိသည့်အခါ ဘာလိုသည် ငယ်စဉ်ဘဝကို သတိတရဖြစ်ကာ အတွေး

နယ်ချဲ့နေမိသည်။ ဖရန်ကလင်သည် မီးဖိုအား ပတ်၍ ကွေ့ကာ ဘာလိုလေ့ အထိ ရောက်အောင်သွား၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးဖို့ ကိစ္စဟာ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါ သလား ခင်ဗျာ” ဟု သူက ဘာလိုအား မေးသည်။ “ကျွန်တော်တို့မှာက သူတို့ တောင်းထားတဲ့ ငွေရဲ့ ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံတောင် ပေးနိုင်လောက်အောင် ရန်ပုံ ငွေ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဘာလိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့အကြည့်သည် မီးဖိုပေါ်၌သာ ရှိနေဆဲ။ “မင်း ပြောတာကတော့ အမှန်ပဲ” ဟု ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ မင့်အနေနဲ့ ချင်တေးမြို့ကို ဖြတ်ပြီး တပ်နီ စစ်တပ်ဆီကိုတော့ ပြန်စာပို့မှ ဖြစ်မယ်။ စာပို့ သမားတွေ အနေနဲ့ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဂျေကော့ကို ဖမ်းထားသူ တွေဆီ စာရောက်သွားအောင်တော့ ပို့ကြမှဖြစ်မှာ။ သာသနာပြု အဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ချင်တေးမြို့အထိ လာကြလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း သူတို့ကို အသိပေးထားရမှာပဲ။ ကွန်မြူနစ်ဘက်က ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်ပေးပါလို့လည်း ပြောရလိမ့်မယ်”

ဘာလိုသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။ သူသည် နဖူး ကြောများ ထောင်လာသည်အထိ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား လျက် ရှိရာမှ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီည ဂျေကော့နဲ့ သူမိသားစု လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆုတောင်းပွဲ တွေ လုပ်ကြဖို့ စခန်းတိုင်းကို ကြေးနန်းနဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေပို့ပါ။ အင်္ဂလန်က သာသနာပြု ဌာနချုပ်ကိုလည်း ကြေးနန်းရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားပါ။ ပြီးတော့ မန်ချက်စတာမှာ ရှိနေတဲ့ ဂျေကော့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဆီလည်း သတင်း မပို့လို့ မဖြစ်ဘူး။”

သာသနာပြု အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဘာလိုသည် မျက်နှာကို မော့ကာ လူငယ် သာသနာပြု ဖရန်ကလင်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ “တကယ် လို့များ လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် ဂျေကော့နဲ့ လူချင်းလဲဖို့ ငါ့ကို ဓားစာခံအဖြစ် အသုံးပြုခွင့်ပေးမယ်” ဟု ပြောသည်။

***

မိလိစိတိ အသတ်ခံရပြီးနောက် တတိယ ညတွင် ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုသည် ခြင်းခြင်းချင်း ကျဆင်းလာနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ခြင်းတောင်းနှစ်လုံးကို ဝါး ထမ်းပိုးနှင့် ထမ်းလာပြီး ကျောက်ခဲထူထပ်သော တောင်ကုန်းအတိုင်း တက်လာ နေသည့် လီအန်သည် ခြေထောက်များကို မြဲမြံ မကုပ်နိုင်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ အသိသိထိုး တက်သွားနေရသည်။

ထမင်းချက် လီအန်၏ မျက်နှာနှင့် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်များမှာ ဖုန် အလိမ်းလိမ်း လူးကာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိ၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည့် အရိပ်အငွေ့များကိုလည်း မြင်နေရမည်။ သူသည် ပခုံးနှင့် ထမ်းလာသည့် ခြင်းတောင်းများကို မြေပေါ်သို့ အထူး သတိထား၍ ချသည်။ ခြင်းထဲတွင် ကြတ်ဥ၊ တဲဥ စသည်များ ပါလာသဖြင့် ကွဲကုန်မည်စိုး၍ ချလိုက်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တမျှရပ်ကာ ခြင်းတောင်း တစ်လုံးထဲ မှ မသိမသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်း၏ အနေအထားမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာ နားစွင့်နေသည်ပုံ ပေါက်နေသည်။

အဖုံး အုပ်မထားသော ခြင်းတောင်းထဲတွင် တောင်းနှုတ်ခမ်းအထိ စပါး စေ့များဖြင့် ပြည့်နေဟန် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လီအန်သည် ခြင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့် ကာ စပါးစေ့များ၏ အပေါ်၌ မြှုပ်ထားသည့် 'ဗျပ်'တစ်ချက်ကို မယူလိုက် သည်။ တောင်နံရံဘက်ဆီမှ ကြားနေရသည့် အသံမှာ သူ့သား နှစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်၍ သူ စေ့ခိုင်းထားသည့်အတိုင်း ရှေ့မှ ပြေးသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆူဆူညူညူ မလုပ်ကြနဲ့ကွာ" ဟု လီအန်က ထမ်းငေါက်သည်။ "တို့စားဖို့ သစ်အယ်သီး များများရအောင် ရှာကြ။ ပြီးတော့ နီးမွေးဖို့ ထင်းလည်းစုကြ။ လီအန်သည် ဒုတိယ ခြင်းထဲသို့ နှိုက်၍ အတွင်းမှ ထံဇော် တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်များကြားမှ မြက်

များကို သွားရိတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို မြက်ရိတ်နေသည့်ကြားမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့် လှည့် ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသူများ ရှိ မနို့ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် မည်သည့် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

မြက်များကို အလုံအလောက် ရသည့်အခါ သူသည် မည်းမှောင်နေသော ဂူထဲသို့ ပွေ့ယူသွားပြီး မြေပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ ထို့နောက် သူ ထမ်းလာသည့် ခြင်းများကို ဂူထဲသို့ သယ်သွားသည်။ အနီးရှိ ကျောက်တုံးများကို လှိမ့်ယူသွားပြီး ဂူ အပေါက်ဝကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အောက်ဘက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဘာကိုမျှ မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“ချောင်းထဲကရေ ခပ်ခဲကြစမ်း” ဟု လီအန် က ထင်းများပွေ့ပြီး ပြန်လာသော သူ့သားနှစ်ယောက်အား ဆီးပြောသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သံလုံများကို ယူ၍ မြစ်လက်တက် တစ်ခုဖြစ်သော ခပ်သေးသေး ချောင်းတစ်ချောင်း ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

လီအန်သည် ကျောက်တုံး သုံးလေးတုံးကို ယူ၍ မီးဖို လုပ်ကာ မီးမွှေးသည်။ ဂူထဲမှ အမှောင်ထုကြားတွင် မီးရောင်သည် တလက်လက် ထွက်လာသည်။ လီအန်သည် နောက်ဘက် ဂူနံရံနား၌ ကပ်၍ ချထားသော ခြင်းတောင်း ဆီသို့ သွားကာ အတွင်းမှ အထုပ်သေးသေး တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး အထုပ်ငယ်အား အပြင်မှ ပတ်ထားသည့် ရွက်ဖျင်စကို ဖြေလိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူကလေးငယ်၏ လှပသော မျက်လုံးများသည် ပွင့်လျက်ရှိ၏။

“တိုင်းတစ်ပါးသား ကလေးလေး နိုးနေပြီလား”

လီအန်၏ သားအကြီး လီအန်ကြီးသည် သူ့အဖေနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးမေးသည်။ သူသည် ခပ်လာသည့် ရေကို နံရံအနီးရှိ ဇလုံ တစ်ခုထဲသို့ လောင်းထည့်နေသည်။ လီအန်ကြီးသည် ပုကွကွ တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်၍ သူ့အဖေနှင့် တူသည်။ အသက်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း လက်တွေ့ဘဝ အတွေ့အကြုံသည် များလှသည် ဖြစ်၏။ သူ့နောက်မှ အသက် ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ် သူညီ လီအန်ငယ်သည် သူ့နောက်မှ ရပ်ကာ ပါးစပ်ဟလျက် ရှိသော ကလေးငယ်အား ချောင်းကြည့်နေသည်။ လီအန်ငယ်အဖို့ ကလေးငယ်၏ မျက်လုံးများသည် အထူးအဆန်းဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ကလေးနိုးနေပြီ။ မင်းတို့ ခပ်လာတဲ့ ရေတွေကို ကျွဲလိုက်၊ ကလေးကို ရေချိုးပေးရမယ်။ ပြီးရင် အစာ ကျွေးရမယ်”

လီအန်သည် မြက်ပင်များကို အသိုက်ကလေးတစ်ခု လုပ်၍ ကလေးအား
 ထားလိုက်သည်။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကလေးငယ်အား ငုံ့ကြည့်နေ
 သည်။ လီအန်သည် ကလေး ငိုလိုက်လေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် ကြည့်နေ
 ခြင်း ဖြစ်၏။ ကလေးသည် လက်သီးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ မီးရောင်ဖြင့် လင်းနေ
 သော ဝူကို ကြည့်နေသည်။ ပါအိုရှန်မှ ထွက်လာကတည်းက ကလေးသည်
 အနီးနည်းသွားသည်။ လီအန် ခြင်းကို ထမ်းလာသည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
 ကလေးသည် ငိုသည်ဟု မရှိချေ။ တငြိမ်ငြိမ် လှုပ်လျက်ရှိသော ခြင်းထဲ၌ ကလေး
 သည် အိပ်ကောင်းနေသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

လီအန်သည် လုပ်နေကျအလုပ် မဟုတ်သော်လည်း ကလေးငယ်အား
 ခြေစုံနေ ချေးပေးသည်။ သူ့အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်း
 သည်ကို ဂရုမပြုမိ။ သူ သားနှစ်ယောက်သည်လည်း သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို
 စိတ်ဝင်စား နေကြ၏။ သူ အဖေက ခိုင်းသမျှကိုလည်း လိုလေသေး မရှိအောင်
 ထုပ်တိုင် ပေးနေကြ၏။ ကလေးအတွက် အင်္ကျီ ယူပေးဆိုလျှင်လည်း ယူပေးကြ
 သည်။ တွယ်ချိတ် ယူပေးဆိုလျှင် ယူပေးကြသည်။ အနွေးထည်လေးများ ယူပေး
 ဆိုလျှင်လည်း ယူပေးကြ၏။ လီအန်သည် ကလေးအား အဝတ်များ လဲပေး
 အပြီးတွင် အိပ်ရာပေါ် ပြန်တင်ပြီး မူလ အဝတ်ဖြစ်သော ရွက်ဖျင်စနှင့် ပြန်ထုပ်
 သည်။ ထို့နောက် သူ့သား လီအန်ကြီး... တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ခိုင်းပြီး ရင်ခွင်ပေါ်
 တင်ထားပေးသည်။

လီအန်သည် သစ်အယ်သီးများကို လှော်ခြင်း၊ ကလေးအတွက် နွားနို့
 ထုခြင်း စသည်များကို အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏သား လီအန်
 သည် သူ့အစ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်အား ကြည့်၍ မျက်စိ မှိတ်ပြလိုက်၊
 မှတ်လုံး ပြုပြုလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကြွက်ဖလောင်း တစ်ကောင်သည်
 သူ့ထံသို့ ဝင်လာသည်။ လီအန်ငယ်သည် ကြွက်ကို အမိအရ လိုက်ဖမ်းသည်။
 သူ့အဖေသည် အခါ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကလေးငယ်အား လာပြ
 သည်။ ကလေးသည် ကြွက်ကို ပြန်၍ ကြည့်လျက်ရှိ၏။

လီအန်သည် ပဲဝိစပ်နို့ကို အအေးခံထားသည်။ အေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 မှင် သူသည် နို့ဘူးထဲသို့ လောင်းထည့်သည်။ နို့ဘူးမှာ ကလေးအား ပါအိုရှန်
 မြင်းအောင်းထဲမှ ခေါ်လာခဲ့စဉ် ကတည်းက ပါလာသော နို့ဘူးဖြစ်၏။ ထို့နောက်
 ကလေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ နို့တိုက်သည်။ သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေကြသော
 သူ့အဖေ နှစ်ယောက်သည် သစ်အယ်သီးလှော်များကို စားနေကြသည်။ ဝူ၏ အပြင်
 သက်မှ ဝဲပုလွေ အူသံသည် ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိ၏။

ဤကလေးအတွက် လီအန် သောက ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ ကြာခဲ့၏။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဤကလေးသည် အကျဉ်းသား များ၏ ကလေးငယ် ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ဤဆက်စပ် ပတ်သတ်မှုကို တပ်နီ စစ်သားများ သိသွားပါက လီအန်အား အရေးမယူဘဲ နေမည် မဟုတ်။ ကြီးလေး သော အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်အခါ ကတော့ လီအန်သည် သတ္တိရှိစွာဖြင့် ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့၏။ လူစုလူဝေးကြားတွင် ဝင်ရပ်၍ အပြစ်ဒဏ် ပေးနေပုံကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က လီအန်သည် မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လူသတ်ကောင် အား အသေအချာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ လူသတ်ကောင် ဓားမြှောက်လိုက်သည်ကို လည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကြင်နာသနားတတ်သော ဖီလီစီတီ၏ ဇက်ပေါ်သို့ ထို ဓားကောက်ကြီး ကျသွားသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုမြင်ကွင်းသည် သူ့အား စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။ သူ့နှလုံးသား၌ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို လည်း ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် စစ်သားများရော ကြည့်နေသူများ ပါ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးကုန်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က လီအန်သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေသော လူများ နှင့် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ သူ့သခင် ဂျေကော့ နှင့် ဆုံမိဖို့ကိစ္စကို သတိပင် မရခဲ့။ သို့သော်လည်း လူအုပ်ကြား၌ ပြေးရင်း လွှားရင်းက ဂျေကော့၏ ပခုံးအား ဝင်တိုက်မိသည့်အခါ သူသည် ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ “ကျွန်တော် ကလေးကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကီ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ပထမတော့ ဂျေကော့သည် သူ့အား မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို နားလည် ဟန်မတူ။ လီအန်၏ မျက်နှာအား ပြန်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ လီအန်က ထိုမေး ခွန်းကိုပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တိုးတိုးကလေး ထပ်မေးသည်။ ဂျေကော့၏ မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်သော် သူသည် လီအန်၏ အမေးကို ဖြေနိုင်ပုံ မပေါ်။ ထို့နောက်မှ “ကလေးကို ကိုယ့်ဆီ ခေါ်ခဲ့ ပါ လီအန်၊ တကယ်လို့ လာပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကိုပဲ လာပို့ပေးပါ” ဟု ပြောသည်။ ထိုခဏမှာပင် ဂျေကော့၏ အစောင့်စစ်သားများသည် ဂျေကော့ အား တရွတ်သီထိုး ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

တပ်နီတပ်သားများသည် ထိုနေ့မှာပင် ပါအိုရှန်မြို့မှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲသည် ကိုမင်တန်တပ်များ မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစပြုသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သေနတ်သံများ

ကြားနေရ၏။ တိုက်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားလာခြင်း မရှိသော်လည်း နေရာ အနှံ့အပြား
ထက် တိုက်ပွဲငယ် အမြောက်အမြား ဖြစ်ပွားလျက် ရှိလေသည်။

တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် လီအန်သည် ဂျေကော့နှင့် ဖီလီစီတီတို့
အား ချုပ်ထားခဲ့ဖူးသည့် မြင်းဇောင်းဆီသို့ ပြန်မသွားရဲချေ။ ယခုအချိန်ထိ
ကုန်မြူနစ်တပ်များသည် မြေပိုင်ရှင်၏အိမ်နှင့် မြင်းဇောင်း အပါအဝင် ခြံဝင်း
ကြီး တစ်ဝင်းလုံးအား သူတို့ ခံတပ်အဖြစ် ဆက်လက်၍ အသုံးပြုနေကြဆဲ
မဟုတ်ပါလား။ လီအန်သည် သူ့သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ငွေပန်းတိမ် ဆိုင်တစ်
ဆိုင်၏ ထိုင်ခုံများအောက်၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရ၏။ ကျည်ဆန်များမှာ သူတို့
ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ခွက်တစ်ခွက် ဖြတ်သန်းသွားလျက် ရှိ၏။ လီအန်သည် တစ်နေ့ကုန်
ထိုင်နေရာ၌ ဝပ်ကာ အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ရ၏။ သူသည် မြင်းဇောင်း
ထဲသို့ဝင်၍ ကလေးအား ရှာရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးချုပ်သွားချိန်အထိ တိုက်ပွဲသည် မပြီးသေးပေ။ နေဝင်ပြီး နောက်နှစ်
နာရီခန့်အကြာတွင် ကွန်မြူနစ်တို့၏ တပ်နီတပ်ခွဲများသည် မြို့တွင်းမှ တိတ်
ထဆိတ် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။ စစ်သားများသည် မှောင်ရိပ်ခို၍ အနောက်ဘက်
ပိတ်တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ
သော လီအန်သည် သူ့အတွက် လုံခြုံမှုရှိပြီဟု ယုံကြည်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
မြေရှင်၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ ဝင်သည်။

မြင်းဇောင်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ လူဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှ
မမြင်ရ။ ထမ်းပိုးတွင် တပ်ထားသည့် သူ့ခြင်းများသည် ထောင့်တစ်နေရာ၌
အရာမပျက် ရှိနေ၏။ ခြင်းများသည် ဖီစီလီတီဝှက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကောက်
နီထုပ်ကြီးများနောက်၌ ရှိနေသည်။ ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် လီအန်သည်
ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူသည် ခြင်းတစ်လုံး
တို့ မလိုက်ရာ အထဲမှ ကလေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် ကလေးအား
ဓမ္မယူပြီး ရင်ခွင်၌ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကလေးသည် ဝိုပါလေ
တော့၏။

သူသည် အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ကလေးအား အင် တိတ်သွားအောင် ချော
သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးသည် အင် မတိတ်။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင်
သေနတ်ပစ်သံများ ထပ်မံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ကိုမင်တန် တပ်သားများသည်
မြို့တွင်းမှ ဆုတ်ခွာစ ပြုနေသော တပ်နီတပ်သားများအား လိုက်လံ တိုက်ခိုက်
နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ လီအန်သည် သူ့သား နှစ်ယောက်အား ထားခဲ့သည့် ငွေ
ပန်းတိမ်ဆိုင်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆုတ်ခွာသွားနေသော တပ်နီ
တပ်သားများ၏ နောက်မှ မှောင်ရိပ်ခိုကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ခြေဦးတည်ရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသော လီအန်တို့သည် ကံကောင်း ထောက်မမာဖြင့် ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ကြ၏။ ထိုရွာတွင် ဝင်ရောက် နားနေခိုက် ရေခိုးချိုးရသည်။ အစာရေစာ စားရသည်။ ကလေးကိုလည်း တတ် အားသရွေ့ ပြုစုနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့သည် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းအတွက် ဆက်လက်၍ ပြေးခဲ့ကြရပြန်လေသည်။

သူတို့သည် ကွန်မြူနစ် သတင်းပေးများနှင့် တွေ့ရမည်ကိုလည်း ကြောက်သည်။ ကိုမင်တန် တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်လည်း ကြောက်၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူတို့သည် နောက်တစ်ရက်တွင် ခရီး လုံးဝ မဆက်ဘဲ ဂိုဒေါင် ပျက်ကြီး တစ်လုံး အတွင်း၌ တစ်နေ့လုံး ဝင်ပုန်းနေကြသည်။ အမှောင်ယု ဝင်လာသည့် အခါကျမှ သူတို့သည် အနောက်ဘက်ဆီသို့ ခရီးဆက်ကြသည်။

လီအန်သည် ကလေး၏ အိပ်ရာဘေးမှ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်လုံး တွေ့ သည်။ အိတ်ထဲတွင် တရုတ် ဒေါ်လာငွေ ငွေဒဂါးပြား ငါးဆယ်တိတိ ပါ၏။ ထိုပိုက်ဆံ အိတ်သည် ဖိလီစီတီထားခဲ့သည့် အိတ်ဟု ယူဆရသည်။ လီအန်သည် ထိုငွေဖြင့် သူ့သားများအား ကြက်ဥနှင့် အခြား လိုအပ်မည့် အစားအစာများကို ဝယ်ခိုင်းခဲ့သည်။

လီအန်သည် ရွာတစ်ရွာ တွေ့တိုင်း ထိုရွာသို့ဝင်၍ ရွာထဲမှ မိန်းမတစ်ဦး တစ်လေအား အခကြေးငွေပေးပြီး ကလေးအား နို့တိုက်ခိုင်းရလျှင် ကောင်းလေ မလားဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းစားသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီ လောက်သာ နို့တိုက်ပြီး အပြုစု၊ အယုယခံရလျှင် ကလေးအတွက် များစွာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ မိမိနှင့် ဤကလေးအား တွေ့သွားခဲ့ပါမူ မည်မျှလောက်အထိ အန္တရာယ် ကြီးလေ မည်နည်း။

ဒုတိယနေ့နံနက်တွင်မူ လီအန်သည် နေ့ခင်းဘက် ခရီးသွားမည်ဆိုပါက ကလေးအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်လာစရာ မရှိဟု ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။ အကယ်၍ ခြင်းတောင်း တစ်လုံး ထဲ၌ လုံအောင် ဝှက်၍ သယ်သွားမည်ဆိုပါမူ ကလေးအတွက်ပါ လုံခြုံမှု ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။

တပ်နီစစ်သားများမှာ သူတို့ချီတက်ရမည့် လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်၍ ချီတက်နေကြသည်။ မိမိအနေဖြင့် သူတို့နောက်မှ ခွာ၍ လိုက်သွားနေမည်ဆို ပါက ပြဿနာ သိပ်ပေါ်လာစရာ မရှိဟု လီအန် တွေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ သည် တပ်နီစစ်သားများ၏ နောက်မှ မသိမသာ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ တစ်ရက် သော် သူတို့သားအမသုံးယောက်သည် မိုင်သုံးဆယ်ကျော်မျှ ခြေကျင်ခရီး ပေါက် ခဲ့ကြပြီးနောက် အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ မိုးကလည်း ချုပ်စ

ပြောနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တောင်ကုန်းနံရံတစ်ခုရှိ ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲ၌ ဝင်ခို
ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းတော်ကြီး ကီဆီ ကလေး ပြန်ပေးဖို့ စစ်သားတွေ
ဈာန်တ လိုက်နေရတာ မဟုတ်လား ပါပါ။ သားတို့နောက်ထပ် ဘယ်လောက်
ကြာကြာ လျှောက်နေရဦးမှာလဲ” ဟု လီအန်ငယ်က မေးသည်။ သူသည် ကလေး
နို့ပိုက်ပြီး၍ နို့ပိုလင်းကို ဘေးချကာ ကလေးငယ်အား မြက်အသိုက်ထဲ ပြန်ချ
ဆပ်နေသော အဖေဖြစ်သူအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာမှ မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာတော့ ပါပါလည်း
သိဘူး။ စစ်သားတွေက အမြန်လျှောက်နေတာဆိုတော့ အခုလောက်ဆိုရင်
ခါခါတို့ရဲ့ ရှေ့ လီတစ်ရာငါးဆယ်လောက်အထိ ရောက်နေရောပေါ့”

“ဟာ အို” ဟု လီအန်ငယ်က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ရေရွတ်ကာ ပြုံးဖြဖြ
ထုတ်နေသည်။ ပြီးတော့ “ဟင် ဘာအို” (သိပ်ကောင်းတယ်)ဟု ထပ်မံ ရေရွတ်
သည်။

“မင်းက ဘာပြုလို့ ဒီလောက် သဘောကျနေတာလဲ” ဟု သူ့အဖေက
မေးသည်။ “မင်းက ကလေးကို သဘောကျနေသလား၊ သူ ကြီးလာရင် ကစား
ဆန် လုပ်မလား”

“ကစားဖော် လုပ်မှာပေါ့” လီအန်ငယ်က ပြောကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူက ကြွက်တွေကို သဘောကျတယ်ဗျ”

သူသည် လက်ခုပ်ကို မြှောက်ကာ ‘ဟ’ ပေးလိုက်သည်။ ကလေးဆီသို့
ပြန် ခေါင်းပြုလျက်ရှိသော ကြွက်အား ကလေးမျက်နှာနားသို့ ကပ်ပြသည်။
သို့သော်လည်း ကလေးက မကြည့်။ မျက်လုံးများသည် မှိတ်လျက်၊ ကလေး၏
အသက်ရှူသံသည် မှန်မှန်ထွက်လာနေသည်။ ကလေးသည် အိပ်ပျော်နေပြီ။

***

ဂျေကော့အား ဖမ်းဆီးလာသည့် ကွန်မြူနစ်စစ်သားများ၏ အနီရောင်အလံသည် ဂျေကော့၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် တလူလူ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လျက်ရှိသည်။ အနက်ရောင် ကြယ်ကြီးတစ်ပွင့်သည် အလံ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ပါတီ၏ အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် တည်ရှိနေသည်။ အဖြူရောင် တူနှင့် တံစဉ်သည် မြို့ပြအလုပ်သမားများနှင့် ကျေးလက် တောင်သူလယ်သမားများ၏ အမြင့်ဆုံးဘဝရပ်တည်မှုကို ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအလံ၏နောက်တွင် ထောင်နှင့်ချီလျက် ရှိသော ကွန်မြူနစ် တပ်နီတပ်သားများသည် ချီတက်နေကြသည်။ ဤအထဲ၌ ပါလာသော ဂျေကော့သည် မိုးရေများ စွတ်စိုလျက်ရှိသော ကျောက်တုံးများထက်၌ မကြာခဏ ချော်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် လမ်းဘေးရှိ ရွှံ့နှင့်ရေ ရောနေသော ဗွက်အိုင်အတွင်းသို့ ချော်ကျကာ ခါးအောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး နစ်မြုပ်သွားတတ်လေသည်။

ဂျေကော့၏လက်နှစ်ဖက်မှာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ခံထားရဆဲပင် ဖြစ်၏။ ကြိုးတစ်ချောင်းအား ကွင်းလုပ်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို စွပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုကြိုးစသည် သူ့ နောက်ကျောတွင် တွဲလောင်းကျလျက် ရှိသည်။ ထိုကြိုးသည် မြင်းဇက်ကြိုး သဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ ချော်လဲသည့်အခါများတွင် သူ့အစောင့်များသည် ထိုကြိုးကို ဆွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းသည်။ တုံ့ဆိုင်းနေလျှင် ထိုကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။

သတ်ပွဲ ပြီးသွားချိန်မှစ၍ သူ့ရှူးဖိနပ်များအား ပြန်မပေးတော့သဖြင့် သူ့ ခြေထောက်များတွင် စစ်သားများကဲ့သို့ပင် ကောက်ရိုးဖိနပ်များ စီးထားသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကျောက်စောင်းများ စူးသဖြင့် သွေးသံရဲရဲဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ဆယ်ရက်တိတိမျှ မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် သူ့ခြေဖဝါးများနှင့်

ဒူးများမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိ၏။ သူဦးခေါင်းမှာလည်း အစာမစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ မူးဝေနှောက်ကျိလျက် ရှိသည်။

သူ့အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ဆံပင်များကြား၌ ရောက်နေသော သန်းများသည် သူ့အား တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခပေးလာခဲ့ကြ၏။ ရာသီဥတုမှာ အေးသည်ထက် အေးလာလျက် ရှိလေရာ ဂျေကော့တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိသည်။ ဖီလီစီတီအား သတ်ပြီးနှောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ ဟာလာဟင်လင်း ဖြစ်နေသော ရင်ဘတ်အား ဖုံးရန်အတွက် တရုတ်ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီကြီး တစ်ထည်ကို သူ့အား ပေးဝတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဝတ်လုံအင်္ကျီ အပြာကြီးမှာ မြေပိုင်ရှင်၏ အိမ်မှ စစ်သားများ လုလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ထိုအင်္ကျီများသည် ညစ်ပတ်နေရေလျက်ရှိရာ အရောင်အဆင်းပင် မရှိတော့ပေ။ အပေါက်အပြဲများကလည်း ဗရပ္ပ ဖြစ်နေသဖြင့် တောင်အမြင့်ပိုင်း ရောက်လေလေ အအေးဒဏ်ကို ခံရလေဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူ့အတွက် ပေးထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ဖျာတစ်ချပ်၊ ဆီစိမ်အိပ်ရာခင်းတစ်ခု၊ ဇလုံတစ်လုံးနှင့် တူများဖြစ်သည်။ ယင်း ပစ္စည်းများမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အစောင့်တစ်ဦး၏ ပစ္စည်းတင် လားပေါ်၌ တင်ထားရ၏။ ညပိုင်းရောက်၍ အစားစားတော့မည်၊ အိပ်တော့မည် ဆိုခါမှပင် ထိုပစ္စည်းအားလုံးသည် သူ့ထံ ရောက်လာလေ့ ရှိလေသည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါတိတိ တပ်နီစစ်သားများသည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ချီတက်ခဲ့ကြရ၏။ နောက်တစ်ရက်ကျတော့လည်း လုံးဝ မနားရ။ ခရီးမိုင်သည် မိုင်နှစ်ဆယ်၊ မိုင်သုံးဆယ်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိုင်လေးဆယ်အထိ ကွာဝေးသည်။ တစ်နေ့လျှင် ထိုမျှလောက်အထိ ချီတက်နေကြရခြင်းဖြစ်ရာ ပါအိုရှန်မြို့သည် ယခုအခါ သူတို့၏ နောက်ဘက် မိုင်သုံးရာကျော်ကျော်မျှအကွာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အစိုးရတပ်များနှင့် မကြာမကြာ တိုက်ပွဲငယ်ကလေးများ ဖြစ်ပွားနေရသဖြင့် အေးအေးသာသာ ချီတက်ကြရသည် မဟုတ်ပေ။ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံထားရသည့် အကျဉ်းသားများမှာ စစ်တပ်များ၏ အလယ်မှ ချီတက်ရခြင်း ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲငယ်များအား မမြင်ရသော်လည်း သေနတ်သံများနှင့် လက်နက်ကြီးသံများကိုကား ကြားနေကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ပွဲငယ်များ ဖြစ်ပြီးစ အချိန်တွင် စစ်မြေပြင် အနီးမှ မြတ်သွားကြရသည့်အခါ အကျဉ်းသားများသည် အနီးတစ်ဝိုက်၌ လဲကျသေဆုံးနေကြသော စစ်သားအလောင်းများကို မြင်ကြရ၏။ အများအားဖြင့်မူ စစ်မြေပြင်

အနီးမှ ဖြတ်သည့်အခါတိုင်း စစ်သားများက အတင်းအဓမ္မ အမြန်သွားခိုင်းတတ်ကြသဖြင့် ပီပီပြင်ပြင် မြင်ခွင့် မရကြပေ။

ကိုမင်တန်တပ်များ၏ အတောင်နှစ်ထပ် လေယာဉ်ပျံများသည် မကြာခဏ ရောက် ရောက်လာပြီး တပ်နီ တပ်သားများအပေါ် ဝံ့ကြဲချလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် တပ်နီအရာရှိများက စစ်သားများနှင့် အကျဉ်းသားများအား သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်း ပန်းကုံးများ စွပ်ထားကြရန်နှင့် အရွက်စိမ်းစိမ်း သစ်ကိုင်းများ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိုးထားကြရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ထားပါက ဝံ့ကြဲလေယာဉ်ပေါ်မှ လူများသည် လူနှင့်သစ်ပင်ကို ခွဲခြား၍ မရနိုင်တော့ဟု ထိုအရာရှိများက ယူဆကြလေသည်။

တပ်နီတပ်များနှင့် လိုက်ပါလာနေရသော ဂျေကော့သည် တပ်သားများအား မကြာခဏ ယူနီဖောင်းသစ်များ ထုတ်ထုတ်ပေးနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ နေရာတစ်နေရာ၌ ရပ်နားသည့်အခါတိုင်း တပ်နီများသည် လားများပေါ်၌ တင်လာသည့် အပ်ချုပ်စက်များကိုချကာ ချက်ချင်း စက်ချုပ်သည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့သည် စစ်သားများအတွက် ကျူးနစ်အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီသစ်များကို ချက်ချင်း ချုပ်လုပ်လေ့ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျေကော့အနေဖြင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲတည်းမှာပင် အပြာရောင်၊ ပန်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အနက်ရောင်နှင့် အဝါရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများကို မြင်တွေ့နေရ၏။ တစ်ခု ထူးခြားသည်ကား တပ်နီစစ်သားအားလုံး လက်မောင်းတွင် အနီရောင် လက်ပတ်များ ပတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တပ်နီစစ်သားများကို ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ထမ်းပိုးနှင့် ထမ်းထားသော အထမ်းတစ်ထမ်းပါသည်။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် လွယ်ထားပြီး သူ့ခါးပတ်တွင် အိမ်သုံးဓားတစ်လက် ထိုးထားသည်။ ထို့ပြင်လည်း စစ်သားတစ်ဦးချင်းစီတွင် ဝှမ်းစောင်တစ်ထည်၊ မီးပူထိုးထားသည့် ဆောင်း ယူနီဖောင်းတစ်စုံ၊ လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက် တစ်လုံး၊ ကောက်ရိုး လွှာချင်း ဖိနပ် အပိုများနှင့် ဆီစိမ်ထီး တစ်လက်တို့ ပါသေးသည်။

ဂျေကော့ မြင်တွေ့နေရသည့်အတိုင်းဆိုပါက တပ်နီစစ်သားများသည် သာမန်စစ်တပ်မှ စစ်သားများလို မဟုတ်။ ခြေကျင်ခရီး ချီတက်ရာ၌ မောခြင်း ပန်းခြင်း မရှိဘဲ ချီတက်နိုင်ကြ၏။ လှုပ်ရှားသွားလာရာ၌ ခပ်နွဲ့နွဲ့နှင့် လုပ်လီလုပ်လဲ့ဟု ထင်ရသော်လည်း ဘယ်နှမိုင်ပဲဝေးဝေး ချီတက်နိုင်စွမ်းကား ရှိ၏။ သူတို့၏ ဒူးများသည် လယ်သမားကူလီတို့၏ ဒူးများလို ခပ်ကွေးကွေးဖြစ်၍ လမ်းလျှောက်ပုံနှင့် ခြေလှမ်း လှမ်းပုံများမှာလည်း လယ်သမား ကူလီတို့နှင့်

လုံးဝ ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ လျှောက်မည် ဆိုပါ
လျှောက်နိုင်စွမ်းရှိကြသည့် ခြေထောက်များ ဖြစ်လေသည်။

တပ်နီတပ်သားတို့၏ ခံနိုင်ရည် စွမ်းအားသည် ဂျေကော့ အတွက်
ထူးခြား၍ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းလှချေသည်။ သူသည် ဖီလီစီတီ
သတ်ဖြတ်မှုကို မြင်ခဲ့ရပြီးနောက် အလွန် ပြင်းထန်သော စိတ်ဆင်းရဲမှု
ခံခဲ့ရ၏။ သို့တစေလည်း ပါအိုရှန်မြို့ထဲ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲစွာဖြင့်
လွန်လွန်လွန်လွန် ဂျေကော့သည် ပထမဆုံး သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ ကြာမျှ မရပ်
လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည့်အခါ သူ့စိတ်ခံစားမှုသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာ
ခဲ့လေသည်။

အဆက်အပြတ် မရပ်မနား ချီတက်လိုက်ပါလာရင်းနှင့်ပင် သူ့စိတ်သည်
ခံနိုင်ရည် ရှိလာခဲ့ရ၏။ ပထမတော့ သူသည် သူ့မိန်းမ ဖီလီစီတီ သေဆုံးခြင်း
ကြောင့်မက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးနှင့် သမီးငယ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်
တို့ကြားမှ စိတ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် များစွာ ရုန်းကန်နေခဲ့ရ၏။ အများ
စွာတို့ ချီတက်နေသည့် ကြားမှပင် ထိုအဖြစ်ဆိုးများကို သတိတရဖြစ်ကာ
မြင်ရခြင်း၊ ပူဆွေး သောက ရောက်ခြင်း စသည့် ဝေဒနာများကို
ခံစားနေခဲ့ရ၏။

ထို့နောက်တော့ ချီတက်ရင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ကာယိက ဒုက္ခများ
သည် သူ့အား အာရုံ ပြောင်းအောင် ဖန်တီးလာခဲ့သည်။ သူသည် ချော်လဲလိုက်၊
ထမ်းဘေး ရေထဲကျလိုက်၊ သူ့ရှေ့ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာမှ စစ်သားများအား
ကြည့်လိုက်နှင့်ပင် သူ့မျက်စိများသည် ကောင်းကင်ဆီမှ ဘီသယ်လ်ဟမ်ကြယ်
ဆီသို့ စူးစိုက်ခဲ့မိ၏။

ဘီသယ်လ်ဟမ်မှာ ရှေးဟောင်းမြို့ငယ်လေး တစ်မြို့ဖြစ်၍ ဂျော်ဒန်
အနောက်ဘက် ကမ်းခြေဒေသ ဂျေရုဆလင်မြို့အနီး၌ တည်ရှိ၏။ ထိုမြို့ကလေး
သည် ဂိုးဆပ် (သခင်ယေရှု)အား မွေးဖွားရာ နေရာဖြစ်သည်။ ယင်းကို အစွဲပြု
၍ ခေါ်လာခဲ့သော ဘီသယ်လ်ဟမ်ကြယ်အပေါ် သူ အာရုံစူးစိုက်မိလိုက်ခြင်း
သည် သူ့အတွက် ကောင်းမြတ်သော အရာတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
စိတ်ထဲမှ ခံစားနေရလေ၏။

သူ့အနေဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ တက်ကြွနိုးကြားသော အသိစိတ်ဓာတ်
အား အမှီပြု၍ ချီတက်ခြင်းကို ပြုနေရသော်လည်း သူ၏ စစ်မှန်သော
ထက်တွေ့ဘဝထဲတွင်မူကား သူ၏ ကိုယ်ပိုင် ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သော ကြယ်၏
ထမ်းညွှန်မှုနောက်သို့ လိုက်သွားနေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလာခဲ့မိ၏။
ထိုအယူအဆကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ခံစားမှုသည် ခံနိုင်ရည်ရှိ

ရန် ခက်ခဲလှသော ဤစမ်းသပ်ပွဲအတွက် ခွန်အားသစ်များ ရရှိလာအောင် ကူညီသည်ဟုပင် ယုံကြည်မိလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျေကော့သည် ပါအိုရှန်မြို့ မြင်းဇောင်းထဲ၌ မိမိ စွန့်ပစ်ထားခဲ့မိသည့် သမီးငယ်လေး အေဘီဂေးလ် အသက်ရှင်ပါစေဟူသော ဆုတောင်းမှုကိုကား အပြင်းအထန် ပြုမိ၏။ မရပ်မနား ချီတက်နေရသည့် ကြားမှပင် သူသည် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာနေသော လူ ရေစီးကြောင်းကြီး ထဲ၌ လီအန် တစ်ယောက် ပါလာလေမလား ဟူသော အတွေးဖြင့် ရံဖန်ရံခါ မျှော်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း အဆက်မပြတ် ကြည့်မိသည်အထိ ဆန္ဒမစောမိရန်ကိုမူ သူ သတိထားပြီး ထိန်းလျက်ရှိလေသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ဘုရား တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုရင် ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ လက်ထဲ အကျခံရတာလဲ”

ဤစကားသည် ပြောင်လှောင်ပြီး မေးလိုက်သော စကားဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည် လျှောက်သွားနေရင်းနှင့် လမ်းကွေ့တစ်ခုအရောက်တွင် ခြေခော်ကာ လမ်းဘေးရွံ့ဗွက်ကြီးထဲသို့ ကျနေခိုက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အဆမတန် မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှပင် ထိုမေးခွန်း မေးသူမှာ အစောင့်တပ်မှ ဟူနန်လူမျိုး စစ်ဗိုလ်ဟု သိလိုက်သည်။

သူသည် ရွံ့ဗွက်ထဲမှ အားယူပြီးထကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ကြိုးအား ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် သူသည် အလျားမောက်လဲကျကာ ကြိုးဆွဲရာနောက်သို့ တရွတ်တိုက် ပါသွားပြီး ဟူနန်စစ်ဗိုလ်၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂျေကော့၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဦးခေါင်းမှသည် ခြေဖျားအထိ ရွံ့တွေ အများအပြား ပေလျက် ရှိသော်လည်း သူသည် ဘာကိုမှ ဂရုမထားဘဲ ဇွတ်အတင်း ကြိုးစား၍ သူ့အား နှိပ်စက်နေသူ၏ ရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ ကြားထဲ ရောက်သွားအောင် တမင် ပို့လိုက်တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပါ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်ကြောင်း ပြသစေခြင်းအားဖြင့် သူဟာ ရှင်သန်နေသော ဘုရားသခင် ဆိုတာ သိအောင် ပြနေတာပါ”

ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် ဂျေကော့အား မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျေကော့၏ ပခုံးအား တအားကုန် ဆွဲလှည့်ကာ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးဖြစ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် သူ့ ရှေ့ရေကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်။ ဒီည

မကုန်နှင့် မရဘဲ ဆက်လက်၍သာ လျှောက်ရဦးမည်ဆိုပါမူ သူလိုက်နိုင်တော့မည် ဆို၍ တွေးမိနေပြီ။

လွန်လေခဲ့ပြီးသော ဆယ်ရက်ခန့်အတွင်းက တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး၍ ရပ်နားပြီးတိုင်း ကြိုတင်၍ အသိမပေးဘဲ ဖြုန်းခနဲ ချက်ချင်း ခရီးဆက် နေသည်ဟူသော အမိန့်များ ထုတ်တတ်သည်။ အချို့ရက်များတွင် တစ်တပ်လုံး နှုတ်ခွာနေခိုက် ညလယ်လောက်အရောက်ကျခါမှပင် အားလုံးကို နှိုးပြီး ချီတက် နိုင်တတ်၏။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မနက်ခင်းအစောကြီး ထခိုင်းပြီး ချီတက်ခိုင်းလေ့ရှိ၏။

အချိန်တွေကြာလေတော့လည်း ဂျေကော့သည် အရုဏ်တက်ချိန်နှင့် ညခင်းအချိန် နေ၏ အနေအထား တောင်ကျချောင်းများ စီးဆင်းမှု စသည်များ ပေါ် သူ့အလိုလို နေရင်း သတိထားမိလာသည်။ ထိုအခါ သူသည် မိမိတို့အားလုံး ဆီလမ်းကြောင်းတွေ ပြောင်းလိုက်၊ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လိုက်လုပ်နေ ကြသည်ကို လည်းကောင်း မိမိတို့ ချီတက်လာခဲ့ပြီးသော လမ်းခရီးကိုပင် နှစ်ခါ ပြန်၍ ချီတက်နေကြရသည်ကို လည်းကောင်း သူ သိလာခဲ့ရ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ကြရသနည်း။

ဤကဲ့သို့ လုပ်နေခြင်းမှ ရလာမည့် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုများသည် ဘာတွေများ ဖြစ်လာစရာ ဝိပါလိမ့်။ ဤလုပ်ရပ်မှ သူတို့ ဘာတွေရလာလိမ့်မည် ဆို မျှော်လင့်နေကြပါသနည်း။ ထိုကဲ့သို့ မကွေးမိသည့်အခါ သူ့စိတ်ထဲ၌ အသိ တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုအသိကား-

ဤချီတက်ပွဲကို ဦးဆောင်နေကြသည့် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များတွင် ဤချီတက်ပွဲအတွက် တိကျ ပြတ်သားသော အစီအစဉ်ဟူ၍ တစ်ခုမှ မရှိပေ။ အခြေအနေအားလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဆောင်တန်းများပေါ် ကျော်ဖြတ်ရာ၌ ချန်ကေ-ရှိတ်၏ တပ်များနှင့် ထိပ်တိုက် မတိုးမိအောင် ရှောင်ရေးအတွက်သာ အဓိကထားနေကြသည်မှာ သိသာလျက် ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ကွန်မြူနစ်များသည် တင့်ကားများနှင့် သံချပ်ကာ ကားများ ပါဝင်သော တပ်မဟာများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်လျက် ရှိကြလေ သည်။

ချီတက်သွားနေသော တပ်နီ စစ်ကြောင်းသည် နယ်မြေဒေသတွင်းမှ ဆော်တော်ကားလမ်းများအား တတ်နိုင်သမျှ မကပ်မိအောင် ရှောင်ကြသည်။ ဆူကော့ စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ရေဒီယိုသတင်းများနှင့် ရှေးပြေးကင်း တို့၏ အစီရင်ခံစာများကို အခြေပြု၍ ရန်သူစစ်တပ်များ ဘယ်နေရာ၌ ရှိနေကြ သည်ကို ခန့်မှန်းချင့်တွက်ပြီး ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းများကို လိုအပ်လျှင် လို

အပ်သလို ပြောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။ တပ်နီတပ်မှ ခေါင်းဆောင်များသည် ရန်သူများနှင့်ဝေးနေအောင် ဝန်းခနဲ ဝိုင်းခနဲ ပြောင်း ပြောင်းသွားနေခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်ဟုပင် ယူဆနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေပေသည်။

ဂျေကော့ပတ်ပတ်လည်ရှိ တရုတ်အကျဉ်းသားများသည် သူ့လိုပင် မနား မနေ ချီတက်နေကြရသည်ဖြစ်ရာ သူ့လိုပင် များစွာ ပင်ပန်းမောဟိုက်လျက် ရှိကြ၏။ လည်ပင်းများတွင် ကြိုးကွင်းများ စွပ်ထားခြင်း ခံနေရသည့် ကိုမင်တန် စစ်သားများမှာ မြင်းပိန်များ စီးလာကြသည့် တပ်နီစစ်ဗိုလ်များ၏ ဆွဲသွားခြင်း ကို ခံနေကြရသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာနေကြသူများမှာ အရပ်သားများ ဖြစ်၏။

ယင်းတို့အထဲတွင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသော မြေပိုင်ရှင်များ ဒေသခံ ကိုမင်တန်ပါတီမှ အရာရှိများ၊ နေအိမ်များတွင် အရှင်သခင်များ မန့် သဖြင့် ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးလာသော အစေခံများနှင့် ကိုမင်တန်တွေ အတွက် သူလျှို လုပ်ပေးသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးလာသည့် ယောက်ျားများ မိန်းမများနှင့် လူငယ်ကလေးများ။

ထိုအုပ်စုသည် စည်းကမ်းမရှိဆုံး အုပ်စုဖြစ်၏။ အားလုံးကို လက်ပြန် ကြိုး တုပ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းများသည် ငိုက်စိုက် ကျနေကြ၏။ ထိုလူစု၏ အကြောအဆစ်များမှာ ရောင်ရမ်းလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ချည်ထားသော ကြိုးများ၏ အထိအရှု ခံရသဖြင့် လက်များသည် ရောင်နေသည်။ သူတို့အား ရေချိုးခွင့် မပေး။ မျက်နှာသစ်ခွင့် မပေး။ ဤကြားထဲ စိတ်မထင်သည့်အခါ အစောင့်များ၏ အရိုက်အပုတ် အထုအထောင်းကို ခံကြရသေးသည်။

အချို့မှာ ဖမ်းဆီးစဉ်က ရခဲ့သော ဒဏ်ရာများ မပျောက်၍ ချည်နဲ့နေသူ များဖြစ်၏။ အချို့ မြေပိုင်ရှင်များမှာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေ၍ အိပ်ရာပေါ် လဲနေသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသူများအား သူတို့ အစေခံများက ထမ်းစင်များပေါ် တင်၍ သယ်ယူလာကြသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ကိုယ်ဝန်သည် မိန်းမ တစ် ယောက်မှာ လမ်းကြမ်းသည့် နေရာများကို ရောက်တိုင်း အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဖြင့် အော်ဟစ် ညည်းညူလျက် ရှိလေသည်။

အမှန်တော့ အကျဉ်းသား အားလုံးသည် တပ်နီစစ်သားများ၏ လင် တွင်း၌ အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပြုသမျှ နုနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ သွေးဆုတ်နေကြသော မျက်နှာများသည် သူ့နဲ့ ၏ ရှေ့ရေအတွက် များစွာ ပူပန်နေကြခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့အတွက် ရွေးဖို့ ငွေ တောင်းခံသည့်အခါ အတောင်းခံရသူများက လုံးမပေးဘဲ နေခဲ့သည်ရှိသော်-

ဂျေကော့၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကီအန်ဆီ လူငယ်
တစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်း နာကျင်လွန်း၍ ငိုကြွေးလျက်
ထိုသူအား လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကမှ ကိုမင်တန် သူလျှိုဟု စွပ်စွဲကာ
နှိပ်နှိပ်လေး တစ်ဖြူမှ ဖမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညစဉ်ညတိုင်း ဤကောင်လေး
သည် သူ့ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဟု အစောင့်များအား ပြောလေ့ရှိ၏။ သူ့စကားကို
အစောင့်တို့ လာပြီး အတည်ပြုပေးနိုင်ပါသည်ဟုလည်း အာမခံသည်။

သူ့အတွက် တောင်းခံထားသည့် ငွေကိုလည်း ပေးမည့်သူ ရှိပုံမပေါ်။
ထိုအခါ အကြီးအကျယ် ကျနေသော ဤသူငယ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က
အစောင့်တို့ မတ်စောက်စောက် ချောက်ကမ်းပါးမှ ခုန်ဆင်းကာ ထွက်ပြေးဖို့
အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ချော်ကျသဖြင့် ခြေမျက်စိတွင် အဆစ်
ပျက်စီးခဲ့ဟန် တူ၏။ ထိုနေရာတွင် အဆမတန် ရောင်ကိုင်းလာသဖြင့် လမ်းပင်
အတင်းစွာ မလျှောက်နိုင်တော့ချေ။

သို့သော်လည်း အားလုံးပင် ချီတက်နေကြရသည်ဖြစ်ရာ သူ့အားလည်း
ထည့်ထွက်မှ ချမ်းသာခွင့် မပေးနိုင်ကြပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ လဲကျသည့်အခါတွင်
အစောင့်များသည် သူ့ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြီး သူ့ဦးခေါင်း
ပေါ် ဝန်းရံမှုကို ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဒင်များနှင့် ဆောင့်ခြင်း၊ ထုခြင်းများ လုပ်တတ်
ကြလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ အတက် ကီအန်ဆီ
သူငယ်သည် ဂျေကော့၏ရှေ့ ရွံ့ဗွက်ထဲ လဲကျသွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း
အစောင့်စင်သားပေါက်စများသည် လဲကျနေသော သူငယ်အား ဝိုင်း၍ ထုကြ
နှိပ်ကြသည်။ မည်မျှအထိ ထုကြထောင်းကြစေကာမူ ဤတစ်ကြိမ်တော့ဖြင့်
သူငယ်သည် မထနိုင်တော့ချေ။ သူငယ် ထမလာသည့်အတွက် အစောင့်များ
သည် နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လာကြလေရာ ဂျေကော့က သူငယ်နှင့် အစောင့်
များကြား၌ အတင်း ဝင်ရပ်လိုက်လေ၏။

“သူ့မှာ အားမရှိတော့ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ မမြင်ကြဘူးလား” ဟု
ဂျေကော့က သူငယ်အားကွယ်၍ ရပ်တားပြီး မေးသည်။ “သူ့ကို တစ်ခုခုနဲ့
သယ်ရင်လည်း သယ်သွားမှ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တင်ပေးမှ
ဖြစ်မှာ”

အစောင့်တပ်သား လူငယ်တစ်ယောက်က ဂျေကော့အား သူ့ပခုံးနှင့်
ထိတ်၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဖယ်လိုက်ပြီး လဲကျနေသော သူငယ်အား ထပ်ရိုက်
ပြန်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် သူငယ်အနီးသို့ ရောက်လာ

သည်။ စစ်သားများနှင့် အကျဉ်းသားများအား တွန်းထိုးဖယ်ရှားပြီး သူငယ်အား ငိုကြည့်သည်။

သူငယ်၏ ရင်ဘတ်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အသံမထွက်ဘဲ ငိုကြွေးလျက်ရှိသည် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် သူငယ်အား သူ့ခြေ ထောက်နှင့်မ၍ ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်သည်။ သူငယ်သည် မျက်စိများကိုပင် မဖွင့်နိုင်။ သို့သော်လည်း မျက်ရည်များကတော့ ပါးနှစ်ဖက်တွင် စီးကျလာနေ သည်။

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တော့”

အစောင့်တပ်သားများနှင့် အခြားစစ်သားများသည် ဟူနန်စစ်ဗိုလ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စုပုံပြီး လာရပ်ကြသည်။

“ကျွန်တော် သတ်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို သတ်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် သတ်ချင်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သတ်ခွင့်တောင်းနေကြသည်မှာ ဆူညံလျက် ရှိ၏။ ဟူနန်စစ်ဗိုလ်သည် စိတ်မရှည်တော့ပုံဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကီအန်ဆီ လူငယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ရှိသည့် လူသစ်စစ်သားပေါက်စဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးသည်။ စစ်သားပေါက်စသည် ဓားအိမ်မှ သူ့ဓားကို ထုတ်ကာ စစ်ဗိုလ်ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် ပေါက်ပြားတစ်လက် ကိုင်ထားသော စစ်သားအား ထပ်၍ လက်ညှိုးထိုးသည်။ ထိုစစ်သားသည်လည်း ရှေ့သို့ တက်လာသည်။ အကျဉ်း သား လူငယ်သည် ငိုလျက် ရှိသော်လည်း သိပ်ပြီး လှုပ်ရှားခြင်းကား မပြုနိုင် တော့ချေ။ သူသည် ဓားကိုင်စစ်သား ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ ဇက်ကို စင်းပေးထားလေသည်။

အကျဉ်းသားလူငယ်၏ ဦးခေါင်းသည် စစ်သားပေါက်စ၏ ပထမဆုံး ဓားချက်ဖြင့် ပြတ်ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လူငယ် ၏ အလောင်းသည် အများ၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ကွယ်ပျောက်ကာ မြေကြီးအောက် ရောက်သွားလေ၏။

***

ကျေကျေသည် ကောက်ရိုးဖျာ ခင်းထားသည့် သစ်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အုတ်ခဲ နှုတ်တို့ ခေါင်းအုံး၍ လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့အခန်းနှင့် ဆက်နေသော တစ်ဖက်ခန်းမှ တရုတ်အကျဉ်းသားများ၏ အသံမျိုးစုံကို သူ့နားများမှ မကြားနိုင် အောင် ကြိုးစားလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ညည်းညူသံများနှင့် ငိုသံယိုသံများ ထို့ထက် ကြားနေရ၏။ ဤကြားထဲမှပင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသော အစောင့် စစ်သားများ၏ အသံများကိုပါ ကြားနေရ၏။ ထိုခဏမှာပင် စစ်သား နှစ်ယောက် သည် မြေပိုင်ရှင် တစ်ယောက်အား နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ဆွဲထုတ်လာကြသည်။ စစ်သားများ၏ လက်တွင် ဓားတစ်ချောင်းစီ ကိုယ်စီ ကိုင်လျက်။ သူတို့သည် နွဲ့ဇွတ်များ ထူထပ် လွန်းလှသည့် ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

စစ်သားများသည် နောက်တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ပြန်ရောက် လာကြသည်။ မြေရှင်အကျဉ်းသားမှာ စောစောက ကိအန်ဆီနယ်သား လူငယ် လို ကံကြမ္မာမျိုးနှင့် တွေ့သွားပြီဟု ကျေကျော့ နားလည်မိလိုက်သည်။ ပါအိုရှန် မြို့မှ ထွက်လာကတည်းက ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ တစ်ဒါဇင်ခန့် အသတ်ခံသွား နေသည်ကို ကျေကျော့ မြင်ခဲ့ရပြီးပြီ။

အသက်ငယ်လွန်းလှသော ကလေးသူငယ်သာသာ စစ်သားများသည် အသက်အဖြတ်တွင် ဇက်ရဲလက်ရဲ နိုင်လွန်းလှ၏။ သူ့ရှေ့မှောက်၌ ကိအန်ဆီ ထူငယ်အား သိတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် စစ်သားပေါက်စအား ပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။ သူတို့တစ်တွေ့ဖား လူသတ်သည့် အလုပ်ကို ကြွက်ကလေးတွေ သတ်သလောက် သာ သဘောထားတတ်သွားအောင် လူကြီးများက သင်ပေးထားကြသည် မဟုတ် ပါလား။

အသေအချာပြန်၍ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူသည်ပင်လျှင် သူ့ရှေ့မှောက်၌ လူတွေ သတ်နေသည်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်လာသလိုလို ဖြစ်လျက်

ရှိသည်ဟု ထင်၏။ ထိုအတွေး ဝင်လာသည့်အခါ ရှက်စိတ်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်သူ မနှစ်မြို့သော စိတ်ပင်လျှင် ဝင်လာသည်။ သူသည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်ကာ ဒူးထောက်လိုက်သည်။ စောစောက ခေါ်သွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်သည့် မြေရှင်နှင့် ကီအန်ဆီမှ လူငယ်အတွက် ကောင်းရာ သုဂတိဘုံသို့ လားပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးရန် တာစူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂျေကော့အဖို့တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသည့်နေ့ဟု ဆိုရမည်။ ဤနေ့တွင် ချီဟက်ပွဲသည် မိုးမချုပ်မီကတည်းက ရပ်သွားသည်။ အကျဉ်းသား အားလုံးကို မြေဩဇာကောင်းသော လယ်မြေများထက်၌ မိသားစု တစ်ရာနီးပါးခန့်သာ ရှိသော မြို့ငယ်လေးထဲရှိ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ အိမ်၌ နေရာချပေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြေပိုင်ရှင်၏ အိမ်ထဲမှ အခန်း ဒါဇင်ဝက်ကို ဖွင့်ပေးပြီး တချို့ အခန်းများကို အစောင့်စစ်သားများက ယူ၍ အချို့ကို အကျဉ်းသားများအား တစ်ညတာ အိပ်ဖို့ နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးသည်။ တစ်ဦးတည်းသော နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သည့် ဂျေကော့ကိုမူ တစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲ၍ ချုပ်ထားသည်။

လက်ပြန်ကြီးများကို ဖြေပေးလိုက်သည့်အခါ ဂျေကော့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခဏမျှ လှဲလိုက်သည်။ ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသည့် သစ်သားပြားနှင့် အုတ်ခဲ ခေါင်းအုံးများကား သူ့အတွက် စည်းစိမ်အရှိဆုံး အိပ်ရာပေတည်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်ခဲ့သော ညများက ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ အေးခဲ့ရသည့်အတွက် အနွေးဓာတ်၏ အရသာကို ယနေ့ည အတိုးချ၍ ခံစားရပေတော့မည်။

ဖွင့်ထားသည့်တံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင် အစောင့်တာဝန်ကျနေသူမှာ ကီအန်ဆီလူငယ်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် လူငယ်စစ်သား ဖြစ်၏။ စစ်သားသည် သူ့ ရိုင်ဖယ်နှင့် ဓားအိမ်တို့ကို ဘေးနား၌ချကာ ခုံတန်းပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ သူသည် ဂျေကော့အား မကြာခဏ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထားတွင် ဆိုးညစ်ယုတ်မာမည့် အရိပ်လက္ခဏာများ အထင်သား ပေါ်လျက်ရှိသည်။ စစ်သားသည် ခြံဝင်းအတွင်း၌ မီးဖိုတွေ အများကြီးဖိုကာ ဝက်သားနှင့်ဘဲများ ကင်နေကြသည်ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ၏။ ဝက်များနှင့် ဘဲများမှာ အနီးရှိ ယာခြံတစ်ခြံမှ လူယူလာကြခြင်း ဖြစ်၍ ဝက်များနှင့် ဘဲများကို ထိုနေရာမှာပင် သတ်ကာ ထိုနေရာမှာပင် ဖျက်၍ ထိုနေရာမှာပင် မီးကင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့အခန်းနှင့်ဆက်ရက် အခန်းရှိ အကျဉ်းသားများအား အစောင့်များက 'ရိုးရိုး ရာဇဝတ်ကောင်များ' ဟု ခေါ် ခေါ်နေသံကို ဂျေကော့ ကြားနေရသည်။

ဤအစုတွင် ကိုမင်တန်များအတွက် သူလျှိုလုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲခံထားရသူများ မိဝင်သည်။

ဒုတိယအစုမှာ 'လူတန်းစား ရန်သူများ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ယင်း အစုတွင် မြေပိုင်ရှင်များ၊ လူချမ်းသာများနှင့် မင်းစိုးရာဇာ မင်းမှုထမ်းများ မိဝင်သည်။ ယင်းတို့ကို ခြံဝင်းတစ်ဖက်ရှိ သီးသန့်အခန်းများထဲ၌ ထားသည်။ အစိုးရတပ်များမှ အရာရှိများနှင့် သာမန်စစ်သားများကိုမူ အားလုံးနှင့် မရောဘဲ ခြံခြား အခန်းတစ်ခန်း၌ ခွဲထားသည်။

ထိုနေ့ ညနေခင်းက ဂျေကော့ တစ်ယောက် သူ့အခန်းသို့ ရောက်လာ သည့်အခါ သူ့ဘေးတစ်ဖက်ရှိ အခန်းထဲသို့ ပွင့်နေသည့် အပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေ ခု၏။ အခန်းထဲရှိ အရပ်သား အကျဉ်းသားများသည် တစ်ယောက်ပေါ် တစ် ယောက်ထပ်လှမတတ် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် နေနေကြရသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူတို့လက်များအား လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားသည်။ အားလုံးမှာ ဘေးစောင်း ထိုးသူက လှဲနေကြပြီး တချို့က ထိုင်နေကြသည်။

အားလုံးကို စကားမပြောရ မလှုပ်ရှားရဟု တင်းကျပ်စွာ အမိန့်ပေးထား သည်။ အကယ်၍ ထိုအမိန့်ကို ဖောက်ဖျက်ပါက ရက်စက်စွာ အရိုက်အနှက် ခံကြရ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျေကော့သည် အစောင့်များ၏ ဆဲသံဆိုသံများနှင့် နှိတ်နှက်သံများကို ကြားရသည်။ သူတို့ပေးထားသည့် အမိန့်များကို ဖောက်ဖျက် ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ အညစ်အကြေးများကို နေရာမှာပင် စွန့် ဖစ်နေရခြင်းအတွက် အကျဉ်းသားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ပြန်လည် ခုခံ ပြောဆိုနေသဖြင့် အားလုံး အရိုက်အနှက် ခံကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခန်းထဲ၌ အကျဉ်းသား နှစ်ရာခန့်ရှိ၍ နေရာတစ်နေရာ ရောက်၍ ရပ်နားသည့်အခါတိုင်း အရေအတွက်သည် တိုးလိုက်ကျလိုက် ရှိသည်။ ရပ် နားသည့် ညဆိုလျှင် နောက်ထပ် ဖမ်းလာသည့် လူများ ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေကျတောလည်း တပ်နီတပ် ရပ်နားခဲ့သည့် နေရာမှ လူတချို့သည် တပ်နီများ တောင်းခံထားသည့် ငွေကို ခြင်းတစ်လုံး၌ ထည့်ကာ အမောတကော ခြင်းလိုက်လာပြီး တောင်းသည့်ငွေကို ပေး၍ သူတို့ လူကို ပြန်ရွေးသွားတတ်ကြ သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငွေပေးပြီး လာရွေးသည့်အခါ လာရွေးသူများနှင့် ခစ်သားများသည် အငြင်းအခုံ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့ ပြောဆိုနေကြ သည့် စကားအားလုံးကို ဂျေကော့ ကြားရသည်။ အရေးမပါသော သာမန် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အတွက် ရွေးယူရသည့် ငွေမှာ တရုတ်ဒေါ်လာငွေ

သုံးဆယ်ဖြစ်၍ မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက် လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် လိုအပ်သည့် ငွေမှာ အနည်းဆုံး တရုတ်ဒေါ်လာငွေ သုံးထောင် ဖြစ်လေသည်။

အကျဉ်းသားများအား ထားသည့် အခန်းများ အပြင်ဘက် စားပွဲဆီမှ ငွေကြေး ရေတွက်သံများသည် ဂျေကော့ ထံသို့ ရောက်လာတတ်၏။ ထိုအခါ ဂျေကော့သည် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေတတ်သည်။ ကြားရဖန်များလာသည့် အခါ သူသည် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်အား ဒယဉ်ဆွဲသွားကာ ပွင့်နေသော တံခါးမှနေ၍ အပြင်ဘက်ရှိ ငွေရေနေသော စားပွဲဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေတတ်လေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ လက်ထောက် တရားသူကြီးဟု အမည်တပ်ထားသော ကွန် မြူနစ်အရပ်သား အရာရှိ တစ်ဦးသည် ငွေများကို လက်ခံ၍ ရေတွက်ပြီး ယူ သည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ချုံးချုံး ကင်တိုနီးစ် လူမျိုးစု တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မာကျော ခက်ထန်လွန်းလှချေသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ထိုသူသည် ဂျေကော့ထံ ရောက်လာ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ တရားသူကြီး ယန်ဟု မိတ်ဆက်သည်။ ဗဟိုဆိုဗီယက် အခြေ စိုက် နယ်မြေဒေသ၏ တရားဥပဒေစနစ်အရ ဗဟို တပ်နီစစ်တပ်၏ ကြီးကြပ်မှု အောက်၌ ရှိနေသော နယ်မြေသည် သူ၏ ဖုတ်ချုပ်မှုအောက်၌ ရှိနေသည်ဟု သူက ဝင့်ကြားစွာ ထုတ်ဖော် ပြောကြားသွားသည်။

ယန်သည် ဖီလီစီတီ၏ အမှုစစ်ဆေးမှုနှင့် ဖီလီစီတီအား ပြစ်ဒဏ်ခတ် မှုများအကြောင်းကို လုံးဝ မပြောချေ။ ဂျေကော့ကတော့ ဤအမှုမျိုးအတွက် တာဝန်ကို ဖီလီစီတီ၏ အမှုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်ပြီးခါမှ ယန် အား ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်သည်။ ထိုစဉ်က ယန်သည် သူ့အား ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်၍ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခြိမ်းခြောက်သော လေသံဖြင့် “ခင်ဗျား ရှန်ဟိုင်းကို ပို့လိုက်တဲ့စာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဘာပြန်စာမှ မရသေးဘူး” ဟု ပြောသည်။

ဂျေကော့က အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့အနေဖြင့် ပြန်ပေးဆွဲ ခံရသူများအတွက် ငွေပေးလေ့ ထုံးစံ မရှိဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ ယန်သည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ ဒေါသ ကြီးလာသည်။ ဂျေကော့အား စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မပေးဘဲ။ ‘ပြန်ပေးရွေးခ’ ဟု မပြောရ။ ‘ဒဏ်ငွေ’ ဟု ပြောရမည်ဟု ဆိုသည်။ “တည်ဆဲဖြစ်သော ဆိုဗီယက် တရားဥပဒေက မကျူးလွန်ရဟု သတ် မှတ်ထားသည့် ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်၍ ဒဏ်ငွေ ချမှတ်ခြင်းသာ ဖြစ်

သည် ဟု သူက ပြောသည်။ စကားအဆုံးတွင် သူသည်ခြေထောက်များကို ဆွဲဆောင်ဆောင် နင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဂျေကော့သည် သူနှင့် တွေ့ဖူးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် လက်ထောက်တရားသူကြီး အား လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ပြန်ပေးငွေပေးရန် လာနေသူများသည် တရား သူကြီး၏ စားပွဲရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသည်။ ဂျေကော့သည် သူ့အတွက် တပ်နီတို့ တောင်းခံထားသည့်ငွေကို အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့က ဆောင်ရွက်ပေးသည်ဟု မျှော်လင့်နေမိ၏။ တစ်ခါက သူ သိဖူးခဲ့သည့် အဖြစ်တစ်ခုသည် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

သူတို့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် မက်သူးဘာလိုသည် သာသနာပြုတစ်ဦး အား ပြန်ပေးဆွဲသွားပြီး ငွေတောင်းခံလာပါက ငွေပေးပြီး ပြန်ရွေးသည့် ပေါ်လစီ ထို လက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ ထို ပေါ်လစီကို လက်မခံဘဲ ငွေမပေးရဟု တရားသေ ဆုတ်တိုင်ထားသည်ကို သူ မနှစ်သက်။ တကယ်တော့ မက်သူးဘာလိုသည် ပြန်ပေးဆွဲထားသူက တောင်းခံသည့် ငွေကိုပေး၍ မိမိတို့လူအား ပြန်ရွေးသင့် သည်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မက်သူးဘာလိုအကြောင်း တွေးနေရင်းမှပင် ပြန်ပေးငွေများကို ထိုင်၍ တန်းစီစောင့်နေသူများအား ကြည့်နေသည်။ ထို ကူလီအုပ်စုထဲတွင် သူ ထမင်းချက် လီအန်အား တွေ့လိုတွေ့ငြား မျက်စိ ရှာမိသည်။ တွေ့များ တွေ့လိုက်မည်ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်းဟူသော အတွေးပင် ဝင်နေမိသည်။

ဤချီတက်ပွဲကို ဦးဆောင်နေသော တပ်နီစစ်တပ်သည် လမ်း တစ် လျှောက်ရှိ မြို့များ၌ မြို့ရိုးတံတိုင်းများ အခိုင်အမာ ကာရံထားသည်ကို တွေ့တိုင်း ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်နေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုမြို့များသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတိုင်း ချီတက်လာရ၍ မည်မျှအထိ ပင်ပန်းနေစေကာမူ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဝါဒဖြန့်ချိရေး အုပ်စုဝင်များသည် တော်လှန်ရေး ကြွေးကြော်သံများကို မြို့တွင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ လိုက်ကပ်ကြသည်။

မြို့တွင်းရှိ လူချမ်းသာအိမ်များကိုမူ အတင်း ဝင်ရောက်ပြီး အစားအစာ၊ ငွေနှင့် အခြား အသုံးအဆောင် ကုန်ပစ္စည်းများ လုယူကြသည်။ ဆိုးသွမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသော မြေပိုင်ရှင်များကိုမူ ချက်ချင်း ဖမ်းဆီးပြီး သတ်ဖြတ်သည်။ ထိုမြေပိုင်ရှင်၏ မြေများကို လက်ရှိ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်နေကြသော လယ်သမား များအား ချက်ချင်းပင် ဝေငှ ပေးပစ်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူတို့ မသင်္ကာသည့် လူများအား ဖမ်းဆီးသည်။ ပြန်ပေးငွေ သို့မဟုတ် ဒဏ်ကြေးငွေ သတ်မှတ်ပြီး တောင်းသည်။ မပေးလျှင်

လွတ်မပေး။ အချို့အား သတ်ဖြတ်ပစ်သည်။ လူချမ်းသာတို့၏ အိမ်များမှ ကြက်
 ဘဲ၊ ဝက် စသည်များကို အတင်းသိမ်း၍ သတ်ဖြတ် စားသောက်ကြသည်။
 ဒို့တက်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကွန်မြူနစ်တို့၏ ရက်စက်မှုကား မရေမတွတ်
 နိုင်အောင် များပြားလှပေ၏။

ထိုညက မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာသော အကျဉ်းသား မျက်နှာသစ်
 များအား ဂျေကော့ တွေ့မြင်နေခဲ့ရ၏။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်း
 ကို ခံနေခဲ့ရသည့် လူများထဲမှ ငွေပေး၍ လွတ်မြောက်သွားကြရှာသော အဖို့
 သားနှင့် အမျိုးသမီးများအားလည်း သူတွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ဤအရာအားလုံးကို ကြည့်
 ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနှင့် သောကများခြင်း၏ ဒဏ်များကို ဂျေကော့ ခံစား
 ခဲ့ရ၏။ ဤကြားထဲမှပင် သူ့စိတ်အာရုံသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ ရည်မှန်းချက်နှင့်
 အဓိဋ္ဌာန်များ၏ ပမာဏကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရိပ်စားမိသလိုလို ရှိလာခဲ့ရလေ၏။

* * *

“ထိုင်ပြီး စား နိုင်ငံခြားသား သူလျှိုကောင်”

ဂျေကော့သည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်သည့်လေသံ ကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ အမှန်တော့ သူသည် အိပ်မောကျနေခြင်း မဟုတ်။ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ ဦးခေါင်းဘေးတွင် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် နှင့် ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ် တစ်လုံး ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျေကော့သည် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်အား တတ်အား သရွေ့ တာစုကာ လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသည့် အစောင့် ၏ မျက်နှာမှာ ဆိုးလှချေသည်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် သူ့အား ရန်လိုနေသည့် မျက်နှာထားကို မြင်နေရ၏။ သူသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ရှေ့၌ မျက်လုံးများကို ချိတ်ကာ ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးစကား ဆိုသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ နိုင်ငံခြားသား သူလျှိုကောင်” အစောင့်သည် ထိုစကားပြောကာ ဂျေကော့၏ ဘေးတစ်ဖက်အား ခြေထောက် ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် တစ်ဖက်သို့ လဲကျမသွားစေရန် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းပြီး ထိန်းထားသည်။

“ဒီည စားရမယ့် အစားအစာအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင် ကေး ပြောနေတာ” ဟု ဂျေကော့က အစောင့်လူငယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အခုလို ဖြစ်နေတာကိုမှ မကယ်နိုင်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရား သခင်က ဘုရားသခင် အစစ်ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး” အစောင့်က သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ ထို့နောက် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်အား ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်သည်။ ဆန်ပြုတ်များ ဖိတ်ကျကုန်သည်။

ဂျေကော့သည် သူ့ရင်ထဲ၌ လှိုင်းထနေသည့် ဒေါသကို အတင်း ခြိုးနှိုးကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်နေသည်။ ကိစ္စအန်ဆီ လူငယ်၏ ဦးခေါင်းအား ဖြတ်ခဲ့သည့် ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့စိတ်အာရုံ၌ ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ထင်ဟပ်လာနေသော ရုပ်လွှာအား စိတ်အာရုံထဲမှ ဇွတ်အတင်း မောင်းထုတ်သည်။

သူသည် ဘုရားသခင်၏ စကားအပေါ် အာရုံပြုပြန်သည်။ “ယေဘုယျသခင်သည် လူသားအားလုံးအပေါ် မေတ္တာထားသည်။ လူသားအားလုံးအတွက် အသက်ကို စွန့်ခဲ့သည်” ဟု စိတ်ထဲ၌ စကားပြောလျက် ရှိ၏။ “ဘုရားသခင်ဟာ အခု ငါ့နားမှာ ရပ်နေတဲ့လူကိုလည်း မေတ္တာထားတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပေါ် မေတ္တာထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

အစောင့်စစ်သားအပေါ်၌ ထားမိနေသော မုန်တီးစိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ လျော့သွားသလို ရှိသည်။ သူသည် စစ်သားလူငယ်၏ လှောင်သလို ပြောင်သလို လုပ်နေသော မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“နောင်တစ်နေ့ကျရင် လူသားအားလုံးဟာ သူတို့ ပြုထားခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေအတွက် ဘုရားသခင်ထံမှာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းခံကြရလိမ့်မယ်” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

“စားမှာသာ စား၊ စကား မများနဲ့”

အစောင့်စစ်သားသည် အစားအသောက်များ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်ပြီး ဂျေကော့ဆီ ပို့သည်။ အဆမတန် ဆာလောင်လျက်ရှိသော ဂျေကော့သည် အစားအပေါ် အာရုံမထား၊ ဥပေက္ခာ ပြုမြဲတိုင်း ပြုထားသည်။

“မင်းအကြောင်းကို ငါ နားလည်အောင် မင်းပဲ ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်” ဟု ဂျေကော့က လေးအေးကလေးဖြင့် မေးသည်။ “မင်း ဘာပြုလို့ တပ်နီစစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့တာလဲ”

“ငတ်နေတာကိုး ဗျ”

လူငယ်က သူ့စကားအဆုံးတွင် အလွန် စိတ်နာသည့်ဟန်ဖြင့် တံတော့တစ်ချက် ထိုးခနဲ ထွေးသည်။ မည်းနေသော မျက်နှာထက်မှ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ “ကျုပ်အဖေက စပါးစိုက်နိုင်တဲ့ လယ် ဆယ်မောပဲ ရှိတယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ မြေရှင်က လယ်ထောက်ခနဲ အခွန်ကို နှစ်သုံးဆယ် ကြိုယူထားတယ်။ နှစ်စဉ် လယ်သိမ်းချိန်ရောက်တဲ့အခါ မြေရှင်က ထွက်သမျှ သီးနှံအားလုံးကို သိမ်းသွားရော၊ ကျုပ်တို့ မိသားစု လက်ထဲမှာ စားစရာတောင် မကျန်ဘူး။

"ကျုပ်ညီလေးဆိုရင် ဆယ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ခြံထဲက ကျွဲကော
နည်းနည်း ခူးမိတာနဲ့ သူ့ခိုးဆိုပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်ပစ်တယ်။ ကျုပ်အမေက
ကျုပ်အစ်မတွေကို သူ့မယားငယ် လုပ်ဖို့ ရောင်းစားရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းကွဲ
ညီအစ်ကိုတွေကိုလည်း သူ့သီးနှံတွေကို သယ်တဲ့အခါမှာ လှည်းတွေကို ဆွဲခိုင်း
တယ်။ လားတွေကို လုံးဝ မသုံးတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်အဖေဟာ
ဖျက်လွန်းလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်"

လူငယ်စစ်သား၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း ကြားရသည့်အခါ ဂျေကော့သည်
မိတ်ထိခိုက်ရပြန်၏။ "မင်း ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက ကြီးမားလှပါတယ်။
အဲဒါတွေ အဲဒါကြောင့် မင်းက လူတွေကို သတ်ပိုင်ခွင့်၊ လုပ်ိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာ
ကျတော့ မှန်ပါ့မလား"

"တပ်နီစစ်တပ်ထဲမှာ စစ်သားတိုင်းဟာ အဲသလို ခံစားခဲ့ရတဲ့ လူတွေ
အညွှန်းပဲ။ တရုတ်တစ်နိုင်ငံလုံး အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ အခု
ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ လူ့မှန်သမျှကို သတ်တယ်"

"မင်း မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့တွေနဲ့ ရွာတွေထဲ ရောက်သွားတဲ့အခါ ဖိနှိပ်
ချုပ်ချယ်တဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ မင်း ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ"

"တကယ်လို့ လူ့ နိယောက်ဟာ သူ့မြေသူ သူ့ကိုယ်တိုင် ထွန်တယ်။
ဆက်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝ ဘာ လုံခြုံတယ်။ ကျုပ်တို့ လက်စားချေနေကြတာက
သူတို့မြေတွေကို သူတို့ အကျိုးရှိဖို့အတွက် တခြားလူတွေကို ခိုင်းစားနေကြတဲ့
သူတွေပဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ချွေး မြေ ကျမှုပေါ် အခြေခံပြီး ချမ်းသာလာတဲ့ ကောင်
တွေဆီက ပစ္စည်းမှန်သမျှ ကျုပ်တို့ လုတယ်။ ပြီးတော့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေသူတွေ
အတွက် သူ့လျှို့ လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ လက်စားချေတာပဲ"

ပြောဆိုနေရင်းမှပင် အစောင့်စစ်သားသည် ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်ဇလုံအား
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တအားကန်ထုတ်လိုက်သည်။ ဇလုံသည် မှောက်သွားသည်။
စစ်သားသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး အပြင်ဘက်ရှိ သူ့နေရာ၌ ပြန်ထိုင်
သည်။

ဂျေကော့သည် ကြမ်းပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ဆန်ပြုတ်ကို ယူ၍
သောက်သည်။ ဂေါ်ဖီရွက် အစိမ်းများကိုလည်း ယူ၍ ဝါးနေသည်။ တပ်နီများ
မင်းလာ ကတည်းက ဂျေကော့သည် မှီတက်နေသော ဆန်များကိုသာ စားလာ
ခဲ့ရ၏။ ထိုဆန်များမှာ ကိုမင်တန်တပ်များ သိုလှောင်ထားခဲ့သော ဆန်များဖြစ်၍
တပ်နီတပ်များက လုယူလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် နွားမတစ်ကောင်
အား သတ်ခဲ့ရာ ထို တစ်ကြိမ်ကသာလျှင် အမဲသားကင်ကို စားခဲ့ရဖူးလေသည်။

တရုတ်အကျဉ်းသားများမှာမူ ဆန်ပြုတ်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မစားကြရချေ။ ဆန်ပြုတ်ကိုပင်လျှင် လုံလုံလောက်လောက် ဝဝလင်လင် စားသောက်ကြရသည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း တရုတ်အကျဉ်းသားများသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပိန်ချုံးကာ ကြုံလှီဖျော့တော့ လာနေကြခြင်းပေတည်း။

နီဝင်ဘာလထဲ ဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုး၍ အေးလာနေသည်။ အခန်းတံခါးမှာ တစ်ညလုံး ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဂျေကော့သည် အပြင်မှ ဝင်လာနေသည့် အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စောင်ကိုသွားယူ၍ ခြုံကာ သူ့နေရာသို့ ပြန်လာသည်။ သူ ပြန်၍ မထိုင်နိုင်ခင်မှာပင် အပြင်မှ လာနေသော ခြေခံများကို ကြားရလေ၏။

“တရားသူကြီး ယန်က နိုင်ငံခြား အကျဉ်းသားကို အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်သတဲ့”

အော်၍ ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူ့အစောင့်နှင့် တရားသူကြီး ယန်၏ အမှုထမ်း တစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါးဝ၌ လာ၍ ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အစောင့်စစ်သားသည် ဂျေကော့၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ မှန်အိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားသည့် လှေကားမှ တက်ကာ အခန်းတစ်ခန်း တွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းသည်။

ကင်တိုနီးစ် အမျိုးသားအရာရှိသည် သစ်သားစားပွဲ တစ်လုံး၌ ထိုင်နေသည်။ ဂျေကော့ ဝင်သွားသည့်အခါ အခန်းထဲမှ အစောင့် နှစ်ယောက်သည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြပြီး ဂျေကော့ နောက်မှ ဝင်ရပ်လိုက်ကြသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် သုံးလက်မ လေးလက်မခန့်ရှိ ကြိမ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ အစောင့်က သူ့အား ကြည့်နေပုံမှာ ခြိမ်းခြောက်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ပါနေသည်။

လက်ထောက် တရားသူကြီး ယန်၏ မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသရိပ် ထင်ဟပ်နေသည်။ အစောင့် စစ်သားက ဂျေကော့အား နောက်မှနေ၍ စားပွဲရှေ့ရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်သည်။ တရားသူကြီးသည် ဂျေကော့၏ မျက်နှာအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြုအဖွဲ့ ဌာနချုပ်က ခင်းဗျားကို လွတ်ပေးဖို့ အတွက် ကျုပ်တို့ တောင်းထားတဲ့ ဒဏ်ကြေးငွေကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်” ဟု တရားသူကြီးက သူ့ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ကာ အော်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားဟာ အဲဒီ လျှို့ဝှက် ညွှန်ကြားချက်တွေ အားလုံးကို ကျုပ်တို့ကို အသိမပေးဘဲ ဖုံးထားခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှု အသစ်တွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော့် စာထဲမှာ အဲသလို ဖုံးကွယ်ပြီး ရေးစရာ မလိုပါဘူး” ဟု ဂျော့က ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် အလျင်တုန်းက ပြောပြဖို့ ငြိမ်စားခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုအဖွဲ့ဟာ တရုတ် ထစ်နိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိနေတဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတွေရဲ့ ဘေးတိုးတက်ရေး အတွက်သာ တာဝန်ရှိတာပါ။ တစ်ဦးတည်းအတွက် တောင်း ခံတဲ့ ပြန်ပေးငွေတွေကိုသာ ပေးနေရရင် လူများစုအတွက်က အန္တရာယ်များဖို့ မရှိနေပါဘယ်”

လက်ထောက်တရားသူကြီးသည် ဂျော့က မျက်နှာကို အလွန် ခက်ထန် သည့် မျက်နှာထားဖြင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေပြီး စားပွဲကို လက်သီးနှင့် တအား သူလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက် တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူ ညိုညိုသည်။ “ငွေပို့ပြီး ဒဏ်ကြေးငွေ ပေးမယ့်အစား ခင်ဗျားတို့ သာသနာပြု အဖွဲ့ အကြီးအကဲ ဘာလိုဟာ ချင်တေးမြို့ကို ခရီးထွက်လာတယ်။ သူက ခင်ဗျား ရဲ့ နေရာမှာ သူ့ကို အကျဉ်းသားအဖြစ် အစားထိုးခွင့် ပြုပါလို့ ကျုပ်တို့ကို ပြောနေတယ်” တရားသူကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါသ ထကြီးဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီငွေဟာ တပ်နီစစ်တပ်အတွက် ဘာ အသုံးကျသလဲ သိလား” ဂျော့ ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့မှာ ဆေးဝါး၊ ရေဒီယို၊ သေနတ် စတဲ့ ပစ္စည်းတွေ လို တယ်။ သေခါနီးကျခါမှ စိတ်ကူးတွေမရှိပြီး သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး”

ကြားလိုက်ရသော သတင်းအတွက် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွား သော ဂျော့က မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာသည်။ “မစ္စတာ ဘာလိုကို ထွန်တော့နေရာ အစားထိုးဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေတွေကို သူ ထွန်းမာရေးက ခံနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ ဗျာ” ဟု ယန်က မလိုတမာသံဖြင့် ပြောကာ ဂျော့က နောက်ဘက်တံခါးဝ၌ ရပ်နေကြသော အစောင့်နှစ်ယောက် အား လက်ပြု၍ ခေါ်သည်။ “သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ကြစမ်း”

ကြိမ်ကိုင်ထားသော အစောင့်သည် ဂျော့က၏ ဝတ်လုံ အင်္ကျီရှည်ကြီး တို့ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ်သည်။ ဂျော့က သည် ခါးအထိ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် ဂျော့က၏ လက်နှစ် ခက်အား ကြိုးနှင့်ချည်ကာ အပေါ်ဘက် ထုပ်တန်း၌ ချည်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ နယ်ချဲ့သူလျှို့ တစ်ယောက်ပဲ။ သေစားသေသင့်တဲ့ လူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မသတ်သေးဘူး။ ဗြိတိသျှတွေက ဟောင်ကောင်မှာ တရုတ်ဆင်းရဲသားတွေကို အပြစ်ဒဏ် ခတ်သလို ကျုပ်တို့ကလည်း ခတ်ရလိမ့်မယ်”

ကွန်မြူနစ် အရာရှိသည် အခြား အစောင့်များအား နောက်သို့ ဆုတ်ခွာကြရန် လက်ပြပြီးသော် ကြိမ်ကိုင် အစောင့်ဘက်လှည့်၍ “ကဲ ရိုက်တော့” ဟု ပြောသည်။

ဂျေကော့သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွားသည့် ကြိမ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးသော် သူ့ကျောပေါ်သို့ ကျလာသည့် ကြိမ်ဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျလာနေသည့် ရိုက်ချက်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်းထန်လာသည်။ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ကျလာနေသမျှသည် သူ့အသားကို ထိုးခွဲနေသည်ဟု ယူဆ ထင်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂျေကော့ကတော့ သူ့အပေါ် ကျရောက်လာသည့် အပြစ်ဒဏ်ကို အော်လား ဟစ်လား မပြုဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာပင် ခံယူသည်။

နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် လက်ထောက်တရားသူကြီးသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဟန့်သည်။ ကြိမ်သမားသည် သူ့ကြိမ်ကို ဘေးသို့ ချကာ အရိုက် ရပ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ တောင်းတဲ့ ဒဏ်ငွေကို အမြန်ဆုံး ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက်ပေးရင် အပြစ်ဒဏ် ပေးတာကို ရပ်ထားပေးမယ်” ဟု ပြောသည်။

“သာသနာပြု ဌာနချုပ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုပဲ ကျွန်တော် အမှီပြုရမှာ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား တောင်းတဲ့ အာမခံချက်ကို ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို နေ့တိုင်း အပြစ်ဒဏ် ပေးရလိမ့်မယ်” တရားသူကြီးသည် ဂျေကော့အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “ဒီတစ်ခါ သူ့မျက်နှာ ရိုက်”

အစောင့်သည် ဂျေကော့၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ လာရပ်ကာ ဂျေကော့၏ မျက်နှာအား ရိုက်သည်။ ရိုက်လိုက်တိုင်း ရိုက်ချက်အရှိန်ဖြင့် ဂျေကော့၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ လန်လန်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ထံမှ ညည်းနှင့် အော်သံများ ထွက်မလာ။

“တခြား လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ရိုက်ရင် ခင်ဗျားက မခုခံရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာက ဟောထားတယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်” ဟု လက်ထောက်တရားသူကြီးက ပြောသည်။ “ခင်ဗျား သင်ပေးနေတဲ့ အတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ဗျား၏ မျက်နှာကို ရိုက်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်တဲ့လူဘက် ထိုးပေးရမယ်လို့ ယေရှုသခင်က ဟောထားတယ်ဆို။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို လှည့်ပေးလေ”

ဂျေကော့က ကွန်မြူနစ်အရာရှိ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူပါးတစ်ဖက်အား အစောင့်ဘက်သို့ လှည့်ပေးသည်။

“ထပ်ရိုက်ကွာ” ဟု တရားသူကြီးက အော်၍ အမိန့်ပေးသည်။ အစောင့်က ချက်ချင်းပင် ကြိမ်ကို တစ်အားကုန် လှဲပြီး ဂျေကော့ မျက်နှာကို ရိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် ဂျေကော့၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ လန်သွားသည်။

“မင်းရိုက်တာ သိပ်မပြင်းဘူး” ဟု လက်ထောက် တရားသူကြီးက ပြောကာ ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး အစောင့် လက်ထဲမှ ကြိမ်ကို ဆွဲယူသည်။ သူသည် ဂျေကော့၏ မျက်နှာအား သူ့လက်ထဲမှ ကြိမ်ဖြင့် ခြောက်ချက်တိတိ တအား လွဲ၍ လွဲ၍ ရိုက်သည်။

ဂျေကော့၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ လန် လန်သွားသည်။ အသံကတော့ တစ်ချက်မှ ထွက်မလာ။ ကွန်မြူနစ်အရာရှိသည် လက်ထဲမှ ကြိမ်ကို အစောင့်လက်ထဲသို့ ပြန်၍ ထိုးထည့်ပေးပြီး သူ့ စားပွဲဆီ ပြန်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်လွတ် တစ်ရွက် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ကောက်ယူကာ ဂျေကော့ထံ ပြန်လာသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ချင်တေးမှာ ရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးရမယ်။ ဟောင်ကောင်က ဆင်းရဲသားတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ လူမျိုး နယ်ချဲ့တွေက နှိပ်စက်သလိုမျိုး အနှိပ်စက်ခံနေရပြီလို့ ရေး။ ဒက်ကြေးမရမချင်း နေ့စဉ် အဲသလို အပြစ်ပေး ခံရလိမ့်မယ် ဆိုတာပါ ထည့်ရေး”

လက်ထောက်တရားသူကြီးက အစောင့်အား သူ့ဦးခေါင်းကို ဆတ်၍ ဂျေကော့အား ပြသည်။ အစောင့်သည် ဂျေကော့ နောက်တွင် ဝင်ရပ်ကာ ကြိမ်နှင့် ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။ သူ ပခုံး တစ်ဖက်ပေါ် ကျရောက်လာသည့် ပထမဆုံး ရိုက်ချက်ကြောင့် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလာနေသည့် ရိုက်ချက်များ အားလုံးသည် ဝေဝါးသွားသည်။ သူ့ပခုံးမှသည် တင်ပါးအထိ အသားများတွင် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ . . . ။

***

မြို့များဆိုင်းနေသည့် နိုဝင်ဘာလ၏ ညတစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။ မန်ချက်စတာမြို့၏ မော့ဆိုက်ဘက်ရှိ အရောင်အဆင်း မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် ခပ်မှောင်မှောင်ခပ်ကုပ်ကုပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်းသို့ ဘုရားဝတ်ပြုမည့် သူများ ဝင်ရောက်သွားလျက်ရှိ၏။ အတွင်း၌ ထွန်းညှိထားသည့် မီးရောင်အောက်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများ၏ အရေအတွက်သည် နည်းလှသည် မဟုတ်။ အချို့သည် ချောင်းဆိုးကာ နှာစေးလျက်ရှိသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်သူက ပိတ်၍ နှာခေါင်းကို အုပ်သူက အုပ်ထားကြသည်။

နောက်မှ ဝင်လာသည့် လူသစ်များသည် ရှေ့ဆုံးခုံ၌ ဘေးချင်း ယှဉ်၍ ထိုင်နေကြသော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်တို့အား ကရုဏာ မကင်းသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် လှမ်း လှမ်း ကြည့်တတ်ကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲသို့ ဝင်လာသမျှ လူအားလုံးသည် ထိုနှစ်ဦး အပါ၌သာ အများဆုံး အာရုံ စူးစိုက်လျက်ရှိကြ၏။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ တစ်ဦးတလေ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ သူတို့ အနီးထိ သွား၍ စကားစမြည် တီးတိုးပြောခြင်း၊ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်တတ်ကြသည်ကို မြင်ကြရ၏။

“ဒီည အားလုံး စုဝေးရောက်ရှိ လာကြခြင်းဟာ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ်ကြောင့်ပါ” ဟု ပိန်ပါးပါး မျက်မှန်နှင့် ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးက လူအားလုံး ခုံတန်းများတွင် ဝင်ထိုင်မိကြသည့်အခါ စင်ပေါ်တက်သွားပြီး ပြောသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းနှစ်ပတ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ကြားမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း သွားခဲ့တဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံတွင်း တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေး အဆွဲ ခံခဲ့ရပါတယ်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာတဲ့ နောက်ဆုံး သတင်းကတော့ သူ ဇနီးဟာ ဖမ်းဆီးသွားသူတွေ သတ်ပစ်လို့ သေသွားရှာပါပြီ။ သူနဲ့ သူ့သမီး နို့တိုကလေးကတော့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ တောကြီးမျက်မည်း ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေပါတယ်”

ဂျေကော့၏ မိခင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထား သည်။ သူ့ရော သူ့ခင်ပွန်းပါ နှစ်ဦးစလုံး ဆံပင်တွေ ပွေးပွေး ဖြူနေကြလေပြီ။ အသက်အရွယ် ကြီးလာ၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသော အရေးအကြောင်းများသည် မျက်နှာ နှစ်ခုစလုံးတွင် အပီအပြင် အထင်အရှား မြင်နေရ၏။ သူတို့ ဝတ်ထား သည့် အဝတ်အထည်များကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူတို့၏ ဘဝသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း စက်မှု ဒေသတွင်း၌ စီးပွားရေးအားဖြင့် သိပ်မကောင်းလှခြင်းကို ခိုင်စား နားလည်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

အမှန်တော့လည်း သူတို့သည် ပုံမှန် ဘဝ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အခြားသူများနည်းတူ များစွာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေရသူများဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာခြင်းကို ဖော်ပြနေသော်လည်း သူတို့၏ လက္ခဏာ ပါးရှားမှုအတွက် အောက်ကျ အားငယ်စိတ်ကား မရှိပေ။ သူတို့နှင့် အတူ ထိုင်နေကြသည့် လူများနည်းတူပင် အလုပ်ကို တပင်တပန်း လုပ်ပါမှ အဆင်ပြေရသည့် ဘဝပေါ်၌ တန်ဖိုးထားကာ မာန်မာန ရှိကြလေသည်။

ဂျေကော့ မိခင်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် သတင်းစာထဲမှ ညှပ်ယူထားသည့် သတင်းဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု တင်ထားသည်။ စင်ပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီး စကား ပြော နေခိုက်တွင် သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းပေါ် ငုံ့ကြည့် နေသည်။ ဤ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းအား သူဖတ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ။ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်နေရသော်လည်း အားရ ကျေနပ်သည်ဟု မရှိ။ ထိုသတင်း၏ စကားလုံးများ ထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသော မျှော်လင့်ချက်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟုများ ထင်နေလေသလား။

**ဖမ်းဆီးသွားသော သာသနာပြု၏ ဇနီး အလောင်းအား တွေ့ပြီး
ပွေးကင်းစ ကလေး ပျောက်ဆုံးနေခြင်း**

ရေးထားသည်မှာ ‘နောက်ဆုံးရရှိသော သတင်း’ ဖြစ်၏။ နယ်မြေဒေသ ထုတ် ‘ဒေလီး ဒစ္စပက်ချ်’ သတင်းစာမှ ဖြတ်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သတင်း အဆိုအရ ဖိလီစီတီ ကဲလ်နာ၏ ဦးခေါင်း မရှိတော့သည့် အလောင်းအား

ပါအိုရုန်မြို့ အပြင်၌ တွေ့ရှိခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ လသမီး အရွယ် မျှသာ ရှိသေးသော သမီးငယ်နှင့် ဖိလိစီတီ၏ ခင်ပွန်းတို့ကိုမူ ခြေရာကောက်၍ ပင် မရသေးဟု ဆိုသည်။

“လူငယ် သာသနာပြုသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အတွင်းပိုင်းကျကျ တစ်နေရာရာ၌ ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်” ဟု သတင်းစာက ဆက်ရေးထားသည်။ ‘သာသနာပြု လူငယ်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကမှ မန်ချက်စတာမြို့မှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယခုအချိန်ထိ လူဆိုးများ လက်ထဲ၌ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင် ရကြောင်း လူဆိုးများက တောင်းခံထားသည့် ပြန်ပေးငွေမှာ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင် နှစ်သောင်းနှင့် ညီမျှလိမ့်မည်ဟု ယူဆရကြောင်း၊ ထိုတောင်းခံငွေကို မြန်မြန် မပေးနိုင်ပါက သာသနာပြု လူငယ် ဂျေကော့အား သတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရ ကြောင်း’ စသည်ဖြင့်လည်း ဆက်၍ ရေးသားထားလေသည်။

ထို့ပြင်လည်း သတင်းစာက ‘တရုတ်အစိုးရ၏ တာဝန်ရှိသူများကမူ လူငယ် သာသနာပြုအား ဖမ်းဆီးသွားသူများသည် ချင်တေးမြို့ တည်ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်မြေတွင်း၌ ကျက်စားနေသော လူဆိုးဓားပြများ ဖြစ်ဖို့၌ ကြောင်း၊ ချင်တေးမြို့မှာ လူငယ် သာသနာပြု တာဝန်ကျရာ ဒေသဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်’ ဟု ဆက်လက် ရေးသားထားသည်။

ဂျေကော့မိခင် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းအား ထပ်မံ၍ ဖတ်ရှုနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော သူ့ ခင်ပွန်း ဖရန့်စ် ကဲလ်နာသည် သူမ လက်ထဲမှ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းကို အသာအယာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကပျာကယာ ခေါက်၍ သူ့ အိတ်ကပ် တစ်ခုထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ဇနီး၏ လက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ကာ စင်ပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးထံ အာရုံ ရောက်အောင် အားထုတ်သည်။

“... ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဂျေကော့ ခံစား နေရတဲ့ ဒုက္ခ ဆင်းရဲကို ဝေမျှ ခံစားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ဟာ မိုင်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး ဝေးကွာတဲ့ နေရာမှာ ရောက်နေပါတယ်” ဟု ဘုန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုပြီး သူ့ဆီကို ခွန်အား ပို့ပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

“ဒီနေ့ ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိနေကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာ ပြု အဖွဲ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ဂျေကော့နဲ့ သူ့သမီးငယ်လေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ကြမှာပါ။ သူ့အတွက် တောင်းနေတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဂျေကော့

တို့ သတ်မယ့် အစီအစဉ် မဖြစ်မြောက်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းကြရပါလိမ့်မယ်။

“ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ဖိလိစီတီအတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပူဆွေးသောက ရောက်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှု အတွက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ဆိုးကျူးစွက်ပြုကြရပါလိမ့်မယ်”

ဤ ဆုတောင်းပွဲတွင် ပါဝင်လာသည့် လူ အရေအတွက်သည် သုံးရာသို့မဟုတ် သုံးရာကျော်ခန့် ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးသည် ဤလူစုအား ဦးဆောင်ကာ ဂျေကော့တို့အတွက် ဆုတောင်းပွဲကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။ ဆုတောင်းပွဲ တက်လာသူများသည် ဦးခေါင်းများကို ငုံ့၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဓမ္မတေးများကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ နာယူကြသည်။ အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်မှ လူများသည် ထိုအသံများအား ကြားကြ၏။ ထိုအခါ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားစွင့်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဓမ္မတေး ဆုံးသွားသည့်အခါ စင်ပေါ်မှ ဘုန်းကြီးသည် ဂျေကော့၏ ဖခင်အား လက်ပြု၍ ခေါ်သည်။ ဂျေကော့၏ ဖခင်နှင့် တိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်ခိုင် လူကြီးသည် စင်မြင့်ပေါ် တက်လာပြီး ဝရီသတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်သုံးနှစ်က ဒီနေရာမှာ ဂျေကော့ဟာ သူငယ်လေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက သူဟာ အာရှတိုက်ကို သွားပြီး ဘုရားသခင်အတွက် သာသနာပြု လုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ပါ”

ဆွစ္စ လေသံ ပါနေသော ဆွစ္စအင်ဂျင်နီယာ ဖရန့်စ် ကဲလ်နာ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့အသံသည် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့် သားဟာ ဟော့ဒီ ခန်းမထဲကနေပြီး တရုတ်နိုင်ငံကို သာသနာပြု သွားချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အခု ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အားလုံးက စေတနာ မေတ္တာ အပြည့်နဲ့ အခုလို ဆုတောင်းပေးတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ်”

ရှေ့ဆုံး ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသော မိခင်ဖြစ်သူသည် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ငိုလျက်ရှိလေပြီ။ ဂျေကော့၏ ဖခင်သည် စင်မြင့်ထက်မှ ကဗျာကယာ ဆင်းလာပြီး သူ့ဇနီး၏ ပခုံးကို ဖက်၍ ဖျောင်းဖျလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် သူ့ဇနီးအား ဆွဲကာ တံခါးဆီသို့ သွားသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် မှတ်စု စာအုပ်လေး တစ်အုပ် ကိုင်ထားသည့် လူငယ် တစ်ယောက်သည် သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

“မစ္စတာ ကဲလ်နာ ကျွန်တော် ဒစ္စပက်ချ် သတင်းစာတိုက်ကပါ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ မစ္စတာ ကဲလ်နာအနေနဲ့ သားအတွက် ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်တွေများ ထားခဲ့ပါသလဲ။ မစ္စတာ ကဲလ်နာရဲ့ သားဟာ ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်ဘဲ ပြန်လွတ်လာနိုင်မယ့် အခြေအနေ ရှိမယ်လို့ကော ထင်ပါသလား။”

ဖရန့်စ် ကဲလ်နာသည် တံခါးဝအရောက်တွင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။ သူ့ဇနီး၏ လက်မောင်းကိုမူ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ သူ့မျက်နှာကတော့ မကောင်း၊ သို့သော်လည်း သူ့အပြုအမူကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ “ကျွန် တော်က ဂျေကော့လိုပါပဲ” ဟု ပြောသည်။ “အခု ဒီနေ့ဆုတောင်းပွဲဟာ အလဟဿ ဖြစ်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

***

မြင်းထန်အေးမြသော လေသည် ပါအိုရှန်မြို့၏ အထက်ဘက် တောင်နံရံပေါ်မှ
မြတ်သန်းကာ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ မက်သူးဘာလို ကိုင်ဆောင်လာ
သော ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ နှင်းပန်းများသည် လေအနှော့တွင် လှုပ်ရှား ခါယမ်းလျက်
ရှိကြသည်။ ဘာလို၏ ဝတ်လုံအင်္ကျီစများမှာလည်း လေတိုးတိုင်း ခါယမ်းကာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ကပ်နေတတ်လေသည်။

ဘာလိုသည် ဈေးအပေါစား အကြမ်းထည် ထင်းရှူးသားခေါင်းအား
ထမ်းလာသည့် ကူလီခြောက်ယောက်၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ
ထွပ်ရှားမှုများသည် နှေးကွေးလေးလံလှသော်လည်း သူ တောင်ကုန်းပေါ် မတက်
ထိုင် မဖြစ်၍ တက်ကို တက်ရမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ အပိုင်အနိုင်
ခုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

သူ့ဘေးမှ လိုက်ပါလာသူကား လောရင့်စ် ဖရန်ကလင် ဖြစ်သည်။ ဖရန်
ကလင်သည် ဘာလို၏ လက်မောင်းအား ကိုင်၍ ထိန်းပေးလာလျက်ရှိ၏။
အထူးသဖြင့် လမ်းကြမ်းပေါ် လျှောက်ရသည့်အခါတိုင်း ဖရန်ကလင်သည် သတိ
အလွန်ထားပြီး ထိန်းပေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့ ဦးခေါင်းများ၏ အထက် မိုးကောင်း
ထင်တွင် တိမ်များသည် တစ်စစီ ပြန်ကြကာ လေယူရာ နောက်သို့ လွင့်မော့
လိုက်ပါလျက် ရှိကြလေ၏။

မြို့၏ တစ်ဖက်ရှိ တောင်တန်းထိပ်များ ပေါ်တွင် ဝင်းလက် တောက်ပ
သော နေရောင်ခြည်များသည် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ စောစောက ရှိနေသော
ညိုမှိုင်းမှိုင်း အရောင်များသည် လွင့်ပျောက်ကာ အပြာရောင်နှင့် အညိုရောင်များ
တိုးဝင်လာလျက်ရှိ၏။ ဖီလီစီတီအား အဆုံး စီရင်ခဲ့သော မြေကွက်လပ်သည်
တောရှင်းသော အကွက် ဖြစ်၏။ ကူလီများသည် သူတို့ ထမ်းလာသော ခေါင်းကို
တူးထားသည့် တွင်းဘေး၌ ချ၍ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ဘာလိုသည် ခေါင်း

ထဲ၌ အပေါစား ချည်စများဖြင့် ထုပ်ထားသော ဖိလီစီတီ၏ အလောင်းပေါ်သို့ လက်ထဲမှ ဖြူလွလွ နှင်းပန်းများ ဖြန့်ကြဲချလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လည် ရှင်သန်လာသည့် ဘဝသစ် တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဘုရားသခင်က မိန့်တော်မူ၏။ သေသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် အပေါ်၌ ယုံကြည်သူသည် အသစ်တဖန် ပြန်လည် ရှင်သန်လိမ့်မည်။ ဘဝတွင် ရှင်သန်ပြီး ကျွန်ုပ် အပေါ်၌ ယုံကြည် သက်ဝင်သူသည် ဘယ်သောအခါမှာမှ သေလိမ့်မည် မဟုတ်”

ဘာလို၏ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်များသည် လေထဲတွင် လွင့်နေကြသည်။ ဘာလိုသည် သူနှင့် ဖရန်ကလင်တို့ နောက်မှ လိုက်လာသော တရုတ်များအား စကားပြောရန် လှည့်လိုက်သည်။ ထိုတရုတ်များမှာ ဂျေကော့နှင့် ဖိလီစီတီတို့အား ချင်တေးမြို့ သာသနာပြု စခန်း၌ ကူညီ လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့သူများ ဖြစ်၍ ယခုအခါ တွင် ဘာသာပြောင်းများ ဖြစ်နေကြပြီ။

တရုတ် ခရစ်ယာန်များသည် မြက်များဖုံးနေသော မြေအပြင်ကို ကြည့်ကာ သစ်ငုတ်တို့များ ကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခု ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြဟန် ရှိ၏။ သူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ဘာလိုသည် ဈာပနပွဲအတွက် ပါအိုရှန်မြို့တွင်းမှ လိုက်ခိုက်သူများအား စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိ၏။ မြို့တွင်းမှ ထွက်လာသည့် ပရိသတ်သည် အထူးအဆန်းအဖြစ် လေ့လာ ကြည့်ရှုရန် လာကြခြင်း ဖြစ်၍ မြေမြှုပ်မည့် နေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာ၌ ရပ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘာလို၏ ထံမှ တရုတ်ဘာသာနှင့် စကားပြောသံကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခါ နားထောင်လိုစိတ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တိုးလာနေကြသည်။

ဘာလိုသည် မြေကြီး လက်တစ်ဆုပ်ကို ယူ၍ ဖိလီစီတီ၏ အလောင်းကို ထုပ်ထားသော ချည်ထည် အဝတ်ပေါ်သို့ ဖြူးလိုက်သည်။ သူသည် ခေါင်းဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်သို့ သွားရပ်နေသည်။ ကူလီ ခြောက်ယောက်သည် ခေါင်း၏ အဖုံးကို ပြန်၍ ပိတ်ကာ ကြီးများကို သုံး၍ တွင်းထဲသို့ ချသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသည့်အခါ သူတို့သည် ဂေါ်ပြားများကို ယူ၍ မြေကြီးများကို ကော်ကာ တွင်းထဲသို့ ချသည်။

ကောင်းကင်ဆီမှ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများသည် ရွေ့လျားလျက် ရှိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါက်ပြားနှင့် ဂေါ်ပြားများ၏ အသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။ လောရင်စ် ဖရန်ကလင်သည် ဘာလို၏ မျက်နှာကို မသိမသာ ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ ဘာလိုမျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း

သည် ထင်ဟပ်လျက်ရှိ၏။ “ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ သေခြင်းမျိုးနဲ့ သေခဲ့ရတဲ့ အမေရိကန် မိန်းကလေးဟာ ရဲရင့်စွာ သေဆုံးခြင်း တစ်ခုပါလို့ အင်အမှတ် ပြုရပါလိမ့်မယ်။ တို့များအနေနဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နှစ်လိမ့်မယ်” ဟု ဘာလိုက ပြောသည်။

သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ အချိန် အတန်ကြာမျှ တစ်ခုတစ်ရာကို စဉ်းစားချိန်ဆနေသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခုဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တွေနဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားမှုကိုတော့ တို့များ ချစ်ခင်လို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု စကားကို ပြန်စသည်။ “လူတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ ချစ်သွယ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ မုန်းတီးစိတ်တွေဟာ သိပ် များနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဖန်တော့ ဂျေကော့နဲ့ ဖီလီစီတီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တရုတ်ပြည်ကို ရောက် ကြတာဟာ ဘုရားသခင်နဲ့ တရုတ် လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာ ကြီးမားလို့ပါ။

“အခုလို သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲက ဖီလီစီတီကို ရက်ရက်စက်စက် သတ် ခစ်တာဟာ နားလည်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဂျေကော့ကို တောကြီး မျက်မည်းထဲ ဆွဲသွားပြီး နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းနေတာဟာလည်း နားလည်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒီလုပ်ရပ်တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေဟာ ဘာလဲ။ တို့များအနေနဲ့ အခု နားမလည် သည့် နောင်တစ်ချိန် ကျရင်တော့ နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရပါတယ်”

တရုတ်လူမျိုး ပရိသတ်သည် ဘာလို၏ စကားကို ကောင်းစွာ နားလည် ကြသည်ဖြစ်ရာ အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြ၏။ အမှန်တော့ ဤတိုင်းမှာနေ၍ ဤမြို့ ရောက်သည်အထိ လာခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ အသက် ကြီးလှပြီဖြစ်သော ဘာလိုအတွက် သက်သောင့်သက်သာ မရှိပေ။ ဤခရီးသည် ကုန်းလမ်းနှင့် ရေလမ်း နှစ်မျိုးစလုံး သုံးရသည့် ခရီးဖြစ်၏။ သူနှင့် ဖရန်ကလင်တို့သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောခရီး ဆုံးသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထမ်းသမားများကို ငှား၍ ဆေးများနှင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။

ချင်တေးမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ သူတို့သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေသော တရုတ် ခရစ်ယာန်များကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် ခရစ်ယာန်များဖြစ်၍ သာသနာပြု စခန်း၏ အမှုထမ်းများ ဖြစ်သော်လည်း စခန်းထဲ၌ မနေဝံ့ကြပေ။ သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်ကာ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ နေခဲ့ကြရသည်။ တပ်နီ စစ်တပ်၏ လုယက် ဖျက်ဆီးမှုကို ခံထားရသော သာသနာပြု စခန်းမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ဘာလိုသည် စခန်း၏ အမှုထမ်း တရုတ် လူမျိုးများအား ကိုယ်တိုင် သွားရောက် တွေ့ဆုံကာ အားပေး ဖျောင်းဖျခြင်း၊ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းခြင်း ပြုကာ စခန်းအား ပြန်လည်၍ အသက် ဝင်စေခဲ့သည်။ အမှုထမ်း အများစုသည် ဘာ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောကြသည်။ ထိုအုပ်စု ထဲတွင် ထမင်းချက် လီအန်၏ ဇနီးလည်း ပါသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ဘာလိုနှင့်အတူ ပါတိုရှန်မြို့ အထိ လိုက်လာရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။

ဘာလိုတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ပါတိုရှန်မြို့ရှိ တရုတ်ခရစ်ယာန် မိသားစုစစ်စစ် တာဝန်သိမှုနှင့် ရဲရင့်မှုတို့ကြောင့် ဖိလီစီတီ၏ အလောင်းအား ပြန်လည် ရရှိခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာလိုကလည်း ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလောင်းအား ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ချင်းတေးနှင့် ပါတိုရှန်မြို့ နှစ်မြို့စလုံးရှိ တရုတ် ခရစ်ယာန်များသည် အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန် နည်းသည်။ လူနည်းစု တစ်စုမျှသာ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကွန်မြူနစ် သူတို့ များ၏ ရန်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသော်လည်း ဘာလိုနှင့် တွေ့သည့်အခါ 'ယုံကြည်မှု အသစ်' ဝင်လာသဖြင့် လိုအပ်သလို ကူညီ ဆောင်ရွက် ပေးကြသည်။ ဖခင် ကလင်သည် တရုတ် ခရစ်ယာန်များ၏ ကြည်ညို လေးစားမှုကို အပြည့်အဝ ရယူနိုင်ခဲ့သော သူ အကြီးအကဲ ဘာလို၏ အရည်အသွေးကို ကြည့်ကာ များစွာ စိတ်ချမ်းသာလျက်ရှိ၏။ အခုလည်း စာပေပညာသို့ ရောက်လာခဲ့သော ပရိသတ် သည် ဘာလို၏ စကားများ အပေါ်၌ များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြပြန်လေပြီ။

“အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဒီ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တို့ရဲ့ စိတ်နှလုံး ချောက်ချားအောင် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ တို့တရုတ်နိုင်ငံကို လာခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက် တွေလည်း ပျက်ပြားသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဘာလိုက အခိုင်အမာ ဆက် ပြောသည်။ “အခုဆိုရင် ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကို ယုံနှံ့သွားပါပြီ။ နိုင်ငံ အမြောက်အမြားမှာ ရှိကြတဲ့ လူငယ်တွေ အနေနဲ့ ကလည်း ဂျေကော့နဲ့ ဖိလီစီတီတို့ရဲ့ ရဲရင့်ပြတ်သားမှုကို သိသွားကြပါပြီ။

“တစ်ကမ္ဘာလုံး အနေနဲ့ အမှန်တရားရဲ့ အောင်ပွဲဟာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲ လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြပါတယ်။ အမှန်တရားကို သွေးနဲ့ဆေးရုံမျှနဲ့ ပျက်ပြယ် မသွားနိုင်ပါဘူး။ တို့များအနေနဲ့ကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြံကြံခိုင်ခိုင်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားဦး လို့ပါလိမ့်မယ်”

ဘာလိုသည် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးသော် မျက်လုံးများ ကို စုံမှိတ်ထားသည်။ သူ ခန္ဓာကိုယ်သည် မသိမသာ ယိမ်းယိုင်နေသည်။ ကောင်းကင်မှ တိမ်ညို တိမ်မည်းများသည် ဝင်းလက် တောက်ပသော နေရောင် ကြောင့် အရောင် ပြောင်းသွားသည်။ အပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင်များသည်

အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက် လာကြသည်။ ဘာလို၏ အခြေအနေကို သတိထား
သော်လည်း ဖရန်ကလင်သည် ဘာလို၏ ဘေးသို့ လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။
ထိုအပ်လာလျှင် ဘေးမှနေ၍ ထိန်းပေးရန်ဖြစ်၏။

ဖီလီစီတီ၏ ရာပနပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ဘာလို၏ စကားများကို
နားထောင် နေကြသော တရုတ် လူမျိုးများသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍
ဆင်းသွားနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့နောက်မှ ဘာလို၏ ခရစ်ယာန် အုပ်စုသည်
ထိုင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် မြို့၏ အရှေ့ဘက် ဂိတ်တံခါးမှဝင်ရန် လျှောက်
သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး မြို့တံခါး အနီးသို့ ရောက်သွားချိန်တွင်
အပြာရောင် ကွမ်ဆီခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသော ကူလီ တစ်ယောက်သည်
သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ကူလီသည် ဘာလို၏ ရှေ့၌
ထောင်ကာ သူပုခုံးပေါ်မှ အထမ်းကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု စခန်းရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ချုပ် မက်သူး ဘာလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မက်သူး ဘာလိုပဲ” ဟု ဘာလိုက ကူလီ၏ မျက်နှာ
ကို ဖုတ်ဖြင့် ကြည့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် ချင်တေးမြို့က စခန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို
ဒီနေရာမှာ တွေ့နိုင်မယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် လာတာ။ ကျုပ် လာတာ
အကြား ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ တရုတ် အပိုင်ပုများတွေနဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ တပ်နီ
စစ်ထပ်က လက်ထောက် တရားသူကြီး လွှတ်လိုက်လို့ လာရတာ”

ကူလီသည် စာအိတ် တစ်လုံးကို ခြင်းထဲမှ ထုတ်၍ ဘာလို လက်သို့
ထုတ်ပေးသည်။ ဘာလို စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာကို ဖတ်အပြီးတွင် ဘာလို
သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဂျေကော့ဆိက စာ”ဟု ဖရန်ကလင်ဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။ “သူတို့
က ဂျေကော့ကို နှိပ်စက်နေကြတယ်။ တို့ဘက်က ပြန်ပေးငွေ မပေးမချင်း
နေ့စဉ် နှိပ်စက်မယ်”လို့ ပြောထားသတဲ့။

ဘာလိုက သူ့ လက်ထဲမှစာကို ဖရန်ကလင်အား လှမ်းပေးသည်။ စာကို
အမြန် ဖတ်လိုက်ရသော ဖရန်ကလင်က “သူတို့က ဆေးဝါးတွေ၊ ရေဒီယိုတွေနဲ့
ဆေးယာဉ်ပစ် အမြောက်တွေကို ပြန်ပေးငွေရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် တောင်း
နေပါလား” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဘာလိုက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ကာ သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော ကူလီအား
ထုညှိကြည့်သည်။ ကူလီသည် လူငယ်ကလေး တစ်ဦးဖြစ်၍ အသက် ဆယ့်ကိုး

နှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိဦးမည် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်ငွေ
ရှိသော မျက်နှာဖြစ်၍ လယ်သမား ကူလီမျိုး မဟုတ်ပေ။

“မင်းကို လွတ်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီး ဆီကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် တို့ဦး
ပို့ပေးနိုင်မလား”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“မစ္စတာ ဘာလို ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ဖရန်ကလင်က တိုးတိုးကပ်
သည်။

“တို့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး” ဟု ဘာလိုက ပြန်ပြောသည်။
“တို့ သူတို့ဆီ လိုက်သွားပြီး တပ်နီ စစ်တပ်က လူတွေနဲ့ ဆွေးနွေး စေခံ
ဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်တယ်”

***

မြို့များ ဆိုင်းနေပြီး သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်လွန်းသည့် တောအုပ်ကြီး အတွင်းမှ မြတ်သန်း ပြေးလွှားလျက်ရှိသော လီအန်သည် အလွန် ထူထပ်သည့် သစ်ဆွေး သစ်ရွက်များပေါ် နင်းသွားနေရခြင်းဖြစ်၍ သူ့ ခြေသံများကိုပင် ပြန်၍ မကြားရချေ။ သစ်ပင်ကြီးများမှာ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အလွန် နီးကပ်စွာ ပေါက်နေကြခြင်း ဖြစ်၍ ကောင်းကင်ဆီမှ နေရောင်ခြည်သည်ပင် သစ်တောကြီး အတွင်းသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

ရံဖန်ရံခါတွင် သူ ပြေးလာနေသည့် ရှေ့မှ လန်ဖျပ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသော နွားရိုင်း တစ်ကောင်တလေနှင့် တောဝက် တစ်ကောင်တလေကို မြင်ရ၏။ သူသည် မရပ်မနား ပြေးသွားနေရင်းမှပင် မကြာခဏ အော်၍ အော်၍ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေသော သား နှစ်ယောက်အား အားပေးသမှု ပြုသည်။ သူ အော်လိုက်သည့် အခါတိုင်း သူ့ အသံသည် အခြား တစ်ဖက်မှနေ၍ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး သူ့ထံ ပြန်ရောက်လာလေ့ ရှိလေသည်။

သူတို့ရှေ့တည့်တည့် အလွန် အလှမ်းဝေးသည့် နေရာမှ အမြောက်ပစ်သံများကို သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လီအန်သည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ ဦးခေါင်းကို ထောင်၍ နားစွင့်သည်။ သူတို့အခု ရောက်နေသည့် နေရာနှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေသည့် နေရာ မည်မျှ ကွာလှမ်းသည်ကို ခန့်မှန်းသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ သွားနေသော လမ်းကြောင်းသည် သူ သွားလိုသည့် လမ်းဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ အကယ်၍ ကွမ်ဆီ နယ်စပ်သို့ ရောက်သည်အထိ အနောက်စူးစူးသို့ သီတင်း နှစ်ပတ်မျှ ဆက်သွားလိုက်လျှင် ကွန်မြူနစ် စစ်သားတွေ ချီတက်နေရာ လမ်းဆီသို့ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုအမြောက်သံကို ယနေ့ မနက်အစောကြီးက ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး ကြားစဉ်က လီအန်သည် ပြေးနေရာမှ စိတ် မသက်မသာဖြစ်ကာ

ရပ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးသော် သူ့အတွက် ရွေးစရာ လမ်း မရှိတော့သဖြင့် ပြေးလက်စအတိုင်း ဆက်ပြေးသည်။ အကယ်၍ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီး ကံ၏ ဆန္ဒ အတိုင်း သမီးငယ်အား ပြန်ပေးမည်ဆိုပါက အခု သူ ကြားနေရသည့် သေနတ်သံများ ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး သွားရမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့မှသာလျှင် တပ်နီစစ်တပ်နှင့် တွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

မနက်တိုင်း လီအန်သည် ခြင်းတောင်းထဲ၌ ပါလာသည့် လူသား ခဏီ သည်အား ကြည့်သည်။ သူ ခရီးသည်မှာ အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်က များ၏။ အချိန်ရှိသမျှ အစာဝနေလျှင် အိပ်ပျော်နေသည်က များသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်စရာ ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကလေးငယ် နိုးလာသည့်အခါ အငယ်ဆုံးသား လီအန်ငယ်နှင့် သူ့အစ်ကို လီအန်ကြီးတို့သည် ကလေးငယ်ထံ လာ၍ ချော့ကြ မြူကြသည်။

ညပိုင်းရောက်၍ အိပ်ရာဝင်တော့မည့် အချိန်တွင် လီအန်သည် ကလေး အား ရေပတ်တိုက်သည်။ နို့တိုက်သည်။ ထို့နောက် သားနှစ်ယောက်က ကလေး အိပ်မပျော်မချင်း မြူကြ ချော့ကြသည်။ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး လီအန်သည် သူနှင့် သူ့သား နှစ်ယောက်အတွက် လယ်သမားများထံမှ ဆန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များ ဝယ်ယူသည်။ ကလေးအတွက် နို့ ရရှိရေးကိုလည်း ပံ့ပိုးစေများ ဝယ်၍ ကြိုတင် စီမံ ပြုလုပ်ထားသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး ပါပါ။ လူဆိုးနီတွေ တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြတာ အဲဒီနေရာ လား။”

သူတို့ သွားနေသော လမ်းသည် ဖြုန်းခနဲ သစ်ပင်များ ကြားမှ ထွက်ကာ ကျောက်စွန်းကြီး တစ်ခု၏ ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။ မြေပြင်သည် နိမ့်ဆင်း သွားလျက်ရှိ၏။ သူတို့ ဆင်းသွားနေခိုက်မှပင် သေနတ်သံများသည် တိုး၍ ကျယ်လာသည်။ သူတို့ရှေ့တည့်တည့် အလွန် အလှမ်းဝေးသော နေရာ တောင် ကုန်း နိမ့်နိမ့်များ တည်ရာနေရာ ဆီမှ ဖြစ်၏။

လီအန်သည် တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် ဆက်နေသော ထိုတောင်ကုန်း များဆီမှ ထွက်လာနေသည့် မီးခိုးလုံးကြီးများဘက် လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ မြူများ ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသဖြင့် ထိုနေရာဆီမှ ဖြစ်နေသမျှကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသော အမြောက်သံများကိုကား ကြားနေရ၏။ အသံများ လာနေသော နေရာသည် အနည်းဆုံး ဆယ်မိုင်ခန့်တော့ ဝေးလိမ့်မည် ထင်၏။

“ဖြစ်နေတာ တိုက်ပွဲ အကြီးကြီးနဲ့ တူတယ် ပါပါ” ဟု လီအန်ငယ်က မီးခိုးများ ဆီသို့ သူ့ မျက်လုံးများအား ကာ၍ လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ ပြောသည်။

“လာကြ၊ သွားမယ်” ဟု လီအန်က ပြောသည်။ “အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့၊ နေ့နံနက် ကိုကို တွေ့ရတဲ့အထိ လိုက်ရမှာကွ”

လီအန်သည် သားနှစ်ယောက်အား ဦးဆောင်ကာ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေ အောက်တိုင်း ရှေ့မှ ဆင်းသွားသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိ၍ ဦးခေါင်း လောက်ထိုးဖြစ်ကာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပျက်၍ သေဆုံးနေသော ကိုမင် တန် ဇင်သား တစ်ယောက်၏ အလောင်း။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါများ ပျက်ယွင်းလျက် ရှိသည်။

စစ်သား၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ခြေတစ်ဖက်သည် နွယ်ပင်များ မှုတ်ထိခြင်း ခံနေရသည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသော လီအန်သည် ဘေး မှုတ်ခန်းကျင်အား ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်သည်။ ကာကီ ယူနီဖောင်းဝတ် ထုတ်တန် စစ်သားအလောင်း အများအပြားသည် နေရာ အနှံ့တွင် ရှိနေသည်။ အချို့မှာ ဦးခေါင်းများ မရှိကြတော့ပေ။

“ဆက်သွား ဆက်သွား”

လီအန်သည် သူ့သားများအား ရှေ့ကိုသာ အာရုံ စူးစိုက်စေရန် မောင်း မှုတ်လျက် ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သူသည် ဦးခေါင်းလောက်ထိုးဖြစ်ပြီး သေနေသော စစ်သားအလောင်းအား သူ့သားများ မမြင်စေချင်။ သူ့ခြင်းတောင်းထဲ၌ အိပ်ပျော် နေသော ကလေးမှာ နိုးနေပြီ။ ကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ကာ အထက်ဘက်၌ တွဲလောင်းဖြစ်နေသော စစ်သားအလောင်း ဆီသို့ ငေးမောနေ သည်။ ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ရွံ့တွေ အလူးလူး ဖြစ်နေသော စစ်သား အလောင်း နှစ်လောင်း သုံးလောင်း တွေ့ရပြန်၏။ ကက်ဦးထုပ်ထိပ်မှ ကြယ်နီ များကို မြင်ရသဖြင့် တပ်နီစစ်သားများမှန်း ခွဲခြားပြီး သိရလေသည်။

လီအန်သည် သူ့သားများအား စစ်သား အလောင်းများကို မကြည့် မမြင် စေချင်။ မြန်မြန် လျှောက်ဖို့ကိုသာ ထပ်တလဲလဲ အော်လျက် ရှိ၏။ ပါအိုရှန်မြို့ မှ ထွက်လာသည့် ခရီးမှာ ခရီးရှည်ကြီးဖြစ်၍ သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ထမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အလောင်းများကို လမ်းဘေး ဝဲယာ၌ ကြောခက မြင်တွေ့နေရ၏။ အရပ်သား အကျဉ်းသားများ၊ မြို့လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ ဝင်များ နယ်မြေ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ အစိုးရတပ်သားများနှင့် ကွန်မြူနစ် တပ်သားများ ဖြစ်သည်။

ထိုအလောင်းများမှာ တိုက်ပွဲကျ၍ ဗုံးဒဏ် ခံရ၍ အပြစ်ဒဏ် ခတ်ပြီး ဆတ်မြတ်၍ သေကြရသူများ ဖြစ်သည်။ အလောင်း အများစုမှာ ရွံ့အလူးလူး မြစ်နေသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ ကြည့်လျှင် ရွံ့ရုပ်တုများနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ထင်းကဲ့သို့သော မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းသည့် အရာများကို မြင်တွေ့နေရသော်

လည်း လီအန်စိတ်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်။ အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့် ဆက်လက်
၍သာ ခရီးဆက်နေဆဲ။

သေနေသော စစ်သား အလောင်းများ၏ ဘေးတွင် မည်သည့် လက်နက်
ကိုမှ မတွေ့ရ။ ကျည်ဆန်အိတ် စသည်များကိုလည်း မမြင်ရ။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ
စစ်သားများ၏ အခြေအနေသည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ကျည်ဆန်များနှင့်
ရိက္ခာ အကျန် အကြွင်းများကို ခွာယူသွားကြသည်က များ၏။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်
ခန့် သူ့သားများသည် ဆာလွန်းသဖြင့် ငိုယိုနေကြသည်။ လီအန်သည် စစ်သား
အလောင်းများကြားသို့ ဝင်ကာ အစားအစာများ ရလိုရငြား လိုက်လံ ရှာဖွေ
သည်။ အစအနပင် မမြင်ရ။ သေသူများ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ရှိနေသည်များထဲမှ
အသုံးဝင်မည့် အရာ ဟူသမျှကို ခွာယူသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုအလုပ်ကို
အများဆုံး လုပ်သူများမှာ တပ်နီတပ်သားများ ဖြစ်လေသည်။

မတ်စောက်သော လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာနေသော လီအန်သည် တောင်
ကုန်းခြေရင်း ရောက်သည့်အခါ ကောက်ရိုးဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသည့်
လယ်သမားများနှင့် ဆုံမိသည်။ လယ်သမားများသည် တိုက်ပွဲသံများနှင့် ဝေးရာ
အရှေ့ဖျားဆီသို့ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သတိရှိသော လီအန်သည် ခြင်းထဲမှ
ကလေးအား ဆန်ကောနှင့် အုပ်၍ ဖုံးထားလိုက်သည်။ သူ့သား နှစ်ယောက်ကို
လည်း သူနှင့် အနီးကပ်လိုက်ဖို့ ထပ် သတိပေးသည်။ ကလေးငိုလျှင် ငိုသံကို
ဘေးသူများ မကြားရအောင် လုပ်ပေးကြဖို့ မှာသည်။

ထွက်ပြေးလာနေကြသော လယ်သမားများသည် လက်တွန်းလှည်းများ
ပေါ် ပစ္စည်းများ တင်၍ တွန်းလာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့မှာ ခြင်းတောင်းကြီး
များအား ထမ်းပိုးတွင် တပ်၍ ထမ်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်းများထဲတွင်
ကျပ်ခိုးများစွဲပြီး မည်းနက်နေသော ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများနှင့် မီးဖိုချောင်သုံး
ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားသည်။ သူတို့ မျက်နှာများ
သည် သောကရိပ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် သူတို့ နောက်ဘက်သို့ မကြာခဏ လှည့်ကြည့်သွားနေကြသည်ကိုလည်း
လီအန် သတိထားနေမိလေသည်။

လယ်သမားများ အရိပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရသည်မှာ သီးနှံထွက်
မကောင်း၍ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤကြားထဲ
စောစောစီးစီး သေနတ်သံများနှင့် အမြောက်သံများ ကြားလာကြရသည့်အခါ
လယ်သမားများသည် ရွာတွင် မနေရဲတော့ကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေး လာကြဟန်
တူ၏။ အမှန်တော့ သေနတ်သံများ လာနေသည့် အရပ်ဒေသဆီသို့ သွားနေသူ
များမှာ မိမိတို့ သားအဖ သုံးယောက်သာဖြစ်၍ မိမိတို့ မြင်နေရသည့် ကျန်ခရီး

အုပ်စုမှာ မိမိတို့ သွားနေရာ အရပ်ဒေသနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

လီအန်သည် သူထမ်းလာသည့် နောက်ဘက်ခြင်းတောင်းထဲမှ ကလေးငယ် ဦးလိုက်မည်ကို ထိတ်လန့် စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လယ်သမားများ သူတို့နှင့် အလှမ်းဝေးလျက်ရှိသဖြင့် အကယ်၍ ကလေးငယ် ငိုသည်ဆိုပါက အလွယ်တကူ ကြားကြလိမ့်မည် မထင်ပေ။

သူခရီးသူ ဆက်သွားနေသော လီအန်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ပိုက်ကြည့်လိုက်၍ ကြည့်သွားသည်။ တကယ်၍ ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားတစ်ယောက် ထင်လျှင် ချက်ချင်းပင် သူသည် စပါးခင်းများထဲသို့ ဆင်း၍ ပုန်းကွယ်ပြီး သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အဝေးကြီးမှ ကွင်းရှောင်သွားရန် အားထုတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် လယ်ကွင်းများထဲမှ ဖြတ်၍ လျှောက်ခဲ့ရာ တစ်ခုခုကျော်၍ ကြာခဲ့ပြီး ငါးမိုင်ခန့်အထိ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ ရွံ့နံ့ရံများ ကာထားသည့် အိမ်များရှိရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့၏။ သူ့သားများမှာ သူ့ဇနီးအတော်ဘက် ခရီး အတော်ဝေးဝေး၌ ကျန်ခဲ့သည်ကို မြင်နေရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကိုမင်တန် စစ်သား သုံးယောက်သည် လှံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ဆိုင်ဆောင်ကာ သူ့ရှေ့ ကိုက်အနည်းငယ် ကွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူတို့သည် ဆံပင်ဖြူဖြူ အဘွားကြီး တစ်ယောက်အား ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့လက်တွင်းမှ ဆန်အိတ်ကလေးအား စစ်သားများ လက်သို့ မပေးဘဲ အတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်သာမက စစ်သားများ ဆက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အော်ဟစ် ရုန်းကန်လျက် ရှိလေ၏။

စစ်သားများသည် အဘွားကြီးအား ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ ခြေထောက်များနှင့် ဝိုင်းကန်ကြသည်။ သေနတ်ဒင်များနှင့် ထုကြ ရိုက်ကြသည်။ လီအန်သည် စစ်သားများ၏ အပြုအမူအားလုံးကို ကြည့်၍ ဤစစ်သားများသည် ဘိန်းဆမားများ ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်သည်။ တပ်ပြေးများ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် သူတို့ လုနေကြသော ဆန်အိတ်လေးသည် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားကာ အထဲမှ ဆန်များသည် ရွာလယ်ထမ်းမပေါ်ရှိ ရွံ့စွက်ထဲသို့ ဖိတ်ကျကုန်လေ၏။

အဘွားကြီးသည် စစ်သားများအား ဆဲဆိုကျိန်ဆဲလျက်ရှိသည်။ စစ်သားများကလည်း အဘွားကြီးအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ထမ်းပေါ် လဲကျသွားသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် သူတို့သည် ခြင်းတောင်း နှစ်လုံး

ထမ်းလာသည့် လီအန်အား မြင်လိုက်သဖြင့် အဘွားကြီးအား ချက်ချင်း မေ့သွားကြသည်။

“ဟေး ရပ်လိုက်။ မရပ်ရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်” ဟု စစ်သားတစ်ဦးက လှမ်းအော်သည်။

လီအန်သည် ခြေလှမ်းများကို တိုး၍ လှမ်းသည်။ ထမ်းလာသည့် အလေးချိန်ကြောင့် သူ့ခါးသည် ကုန်းနေသည်။ သူသည် ရပ်မပေးဘဲ ဆက်ပြေးသည်။ သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး သူ့ခြေထောက်များ ပတ်ပတ်လည်ရှိ မြေကြီးများသည် ဖွာထွက်ကုန်သည်။ ရွာထဲသို့ ဝင်သွားစ သူ့သားများအား သေနတ်ထိမှန်မည်စိုးသဖြင့် လီအန်သည် ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

“ခြင်းတောင်းတွေထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ”

ပထမ စစ်သား၏ မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ရီဝေဝေဖြစ်ကာ နီရဲလျက် ရှိ၏။ သူသည် လီအန် အနီးသို့ ကပ်လာပြီး လှံစွပ်နှင့် လီအန် ရင်ဘတ်အား ထောက်ထားသည်။ စစ်သား၏ ယူနီဖောင်းဆီမှ ဘိန်းနဲ့နှင့် ချွေးနဲ့များ ရောစပ်ကာ အောက်သိုးသိုး အနံ့များ ထွက်လာနေသည်။

“ဆန်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ကျန်တဲ့ တောင်းထဲမှာက ကျုပ်ရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတယ်”

“ဆန် ဒီကို ပေး”

စစ်သားသည် ထမ်းပိုး၏ နောက်ဘက် တောင်းထဲ၌ ဘာတွေ ရှိနေသည်ကို ကြည့်ရန် အားထုတ်သည်။ လီအန်က သူ့ရင်ဘတ်၌ ထောက်ထားသည့် လှံစွပ်အား တွန်း၍ ဖယ်လိုက်ပြီး စစ်သားဆီသို့ သွားကာ တားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ဆန်ကို မထိပါနဲ့”

အခြား စစ်သားနှစ်ယောက်သည် သူတို့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် လီအန်အား ချိန်ထားပြီး ခြင်းတောင်းထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူတို့ဆီမှ ဘိန်းနဲ့နှင့် ချွေးနဲ့သည် ညှိစိုစို။

“ဆန်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်သည်း နေရတာလဲ ကွ” ဟု စစ်သားသုံးယောက်ထဲမှ ခပ်တုတ်ခိုင်ခိုင် စစ်သားက ရေရွတ်သည်။

ထိုစစ်သားသည် သူ့ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို မြှောက်ကာ လှံစွပ်ဖြင့် ခြင်းထဲသို့ ထိုးသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် စစ်သားသုံးယောက်သည် ခြင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ မြင်နေရသည်မှာ လူဖြူကလေး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ ပါးတစ်ဖက်တွင် သွေးစလေး အနည်းငယ်ကို မြင်ရသည်။ လှံစွပ်၏ထိပ်ဖျားနှင့် ရှုပ်ထိသဖြင့် ထွက်လာသည့် သွေးစ။

“မင်းဘာပြုလို့ နိုင်ငံခြားသား ကလေး တစ်ယောက်ကို ဝှက်ထားရတာ
ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုမင်တန် စစ်သားက လီအန်အား မေးရုံမျှမက သူ့သေနတ်
ရင်ဘတ်အား ထောက်ထားသည်။ “ဘာလဲ မင်းက နိုင်ငံခြား သူလို့

လီအန်သည် မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် စစ်သားအား ပြန်ကြည့်
သော်လည်း မေးသည့် မေးခွန်းကိုမူ အဖြေ မပေး။ သူနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်
အတွဲ၌ ရပ်နေသော သားနှစ်ယောက်ကိုသာ ကြုံရာမရ ဖြစ်နေသော မျက်
ဖြူဖြူဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သားများ၏ မျက်နှာများမှာလည်း ကြောက်စိတ်ဖြင့်
ပြောင်ပြောင်ချင်ချင်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ငါ မေးတာဖြေ” စစ်သားသည် လှံစွပ်ဖြင့် လီအန်၏ ရင်ဘတ်အား
ဆိန်ဆိန်နက်ထိုးလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း လီအန်ထံမှ အဖြေမရ။

“ဒီကိစ္စကို ရှင်းဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတယ်” ဟု ဒုတိယ စစ်သားက ပြောကာ
တိုးကပ်သွားသည်။ သူသည် သေနတ်ကို မြှောက်ကာ ကလေး၏
ရင်ဘတ်အား လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးရန် ဟန်ပြင်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့”

လီအန်ငယ်၏ အသံ ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်သားဘက်သို့ ပြေးသွား
သည်။ ထိုခဏမှာပင် လီအန်ကြီးသည် ထိုစစ်သားအား ခုန်အုပ်ပြီး တွန်းလိုက်
ရာ စစ်သားသည် ရွံ့ထဲတွင် အလျားမှောက် လဲကျသွားသည်။ စစ်သားလက်ထဲ
ရှိ နိုင်ငံအယ်သေနတ်သည် လွင့်ထွက်ကာ လီအန်၏ ခြေထောက်များ နား၌ ကျ
သည်။ လီအန်သည် သေနတ်ကို အမြန်ကောက်ကာ ရပ်နေသည့် စစ်သားနှစ်
ယောက်အား ချိန်ထားလေ၏။

“လီအန်ကြီး ခြင်းတွေကိုယူ” ဟု လီအန်က အော်သည်။ “ဒီနေရာနဲ့
အေးရာကို ယူပြေး”

လီအန်ကြီးသည် ခြင်းများကို ယူလိုက်သည်။ ထမ်းပိုးအား သူ့အဖေ
ထမ်းသလို သူ ညာဘက်ပခုံးထက်၌ ထမ်းလိုက်ပြီး အမြောက်သံများ ကြားရာ
ဘက်သို့ ပြေးသည်။ လီအန်ငယ်သည်လည်း သူ့အစ်ကို နောက်မှ အသားကုန်
ပြေးလိုက်သွားသည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်သည် နိုင်ငံအယ်သေနတ် ကိုင်ထားသော လီအန်အား
ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ဘေး၌ လဲကျနေသော အဖော်စစ်သားသည် ဖြည်းဖြည်း
ဆင်း ထလာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် မည်းနေသည်။ “ဒီကောင်
၏ ပစ်ကြလေ” ဟု ပြောသည်။ “သူ့ကို ပစ်ကြပါလား ကွ”

စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေရာမှ သူတို့ သေနတ်များ အား မြောက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့တစေလည်း လီအန်သည် နောက်တွန်ခြင်း မရှိ။ သူသည် လက်ထဲ၌ ရထားသည့် သေနတ်အား အသင့် အနေအထား ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သူသည် ချင်တေး မြို့ပြ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သေနတ်ကို သုံးချက်တိတိ ဆက်တိုက် ပစ်လိုက် ၏။ ကိုမင်တန် စစ်သား သုံးယောက်စလုံး နောက်ဘက်သို့ ဒဿ်ဒယိုင် ဖြစ်သွား ပြီး လဲကျကုန်သည်။

လီအန်သည် သူတို့အား သေသလား ရှင်သလား ကြည့်ဖို့ မကြိုးစား လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံး၌ လွယ်လိုက်ကာ နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ သူ့သားများ နောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလိုက်သည်။ သေနတ်သံများ လာနေသည့် ဘက်သို့ အမြန်ဆုံး ပြေးသွားကြရန် အော်ဟစ်ပြီး တိုက်တွန်းလှူထံ ရှိလေသည်။

***

ကျော့၏ နားများထဲတွင် တပ်နံ့ စစ်တပ်မှ ပစ်နေသော အမြောက်သံများသည် မိုးခြိမ်းသံများနှင့် တူနေသည်။ မိမိတို့ လှုပ်ရှားနေပုံမှာ တစ်ဝက်သည် အင်အားတန်တန်ဖြင့် တစ်ဝက်သည် ပြေးခြင်းဖြစ်၍ မိုးရေ စိုစွတ်နေသော တောင်အောက်တစ်လျှောက် လူနှင့်တိရစ္ဆာန် ရောနှောပြီး တက်နေရသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်ပေ။ ဤကြားထဲ အမြောက်တစ်ချက် ပစ်လိုက်တိုင်း သူ့အထောက်အောက်မှ မြေအပြင်သည် အပြင်းအထန် တုန်ခါသွားတတ်သည် ဖြစ်ရာ ဂျေကော့မှာ ရပ်တည်၍ မရနိုင်သလိုပင် ဖြစ် ဖြစ်သွားရလေ၏။

ကွန်မြူနစ်တို့၏ အမြောက်များမှာ အရေးပေါ် အလျင်အမြန် တူးထားသော ကတုတ်ကျင်းများ ထဲ၌ နေရာယူထားကြခြင်းဖြစ်၍ ဂျေကော့ ရောက်နေသည့် နေရာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသည်။ အရှေ့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ချီတက်သွားနေသော တပ်များနှင့်အတူ ရှိနေခြင်းဖြစ်၍ အမြောက်များနှင့် ဂျေကော့သည် အလွမ်း အလွန်းဝေးသည်ဟု မဆိုသာချေ။ အမြောက်များ ပစ်လိုက်တိုင်း ပြောင်းဝများ ဆီမှ ထွက် ထွက်လာနေသည့် လိမ္မော်ရောင် မီးတန်းများအား သူ မြင်နေရ၏။

မိုးပွင့်ကြီးများသဏ္ဍာန် ထွက်လာနေသော မီးခိုလုံးကြီးများသည် လေဝေ့တိုင်း လေနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကာ ချီတက်နေသူများ အပေါ်မှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိသည်။ ညနေစောင်း အမှောင်ရိပ်များနှင့်အတူ ရောနှောကာ ပိုမို၍ သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုကို ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်နေသည်နှင့် တူလှချေသည်။

ကိုမင်တန်များဘက်မှ ပစ်လွှတ်လျက်ရှိသော အမြောက်ဆန်များမှာလည်း အဆက်ပြတ်သွားသည်ဟု မရှိ။ အခါအားလျော်စွာ ကျရောက် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိ၏။ ကိုမင်တန်တို့၏ အမြောက်များမှာ စနစ်တကျ တူးဖော် တည်ဆောက်ထားသော ကတုတ်များထဲ၌ ထားရှိခြင်းဖြစ်၍ အပေါ်မှ စီး၍ ထား

သော နေရာများ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ အမြောက်ဆန်သည် ချီတက်နေသူများ ပေါ်သို့ ကျရောက် ပေါက်ကွဲတတ်၏။ ထိုအခါ တင်းကျပ်စွာ ပေးထားသည့် အမိန့်အတိုင်း ရှင်လျက် ကျန်ရစ်သူများက လမ်းပေါ်၌ ပြန်ကျနေသည့် လူသေများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများအား နီးရာရွာများကြော့သလို ကျသလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ပေးထားသော လူနာတင် စင်များဖြင့် သယ်ယူလေ့ရှိကြလေသည်။

အခြား အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ပင် ဂျေကော့မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဒဏ်ရာကို များစွာခံရသည်။ မျက်ရည်ကျသည့်အခါ ကျရသလို အသက်ပင်ကောင်းစွာ မရွံ့နိုင်လောက်သည့် အဖြစ်များနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ရင်ဆိုင်ရ၏။ သူ့ခြေထောက်များရှိ ကောက်ရိုးဖိနပ်များသည် စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေကြလေပြီ။ ခြေထောက်များမှာ လမ်းလျှောက်ရလွန်းသဖြင့် ဒဏ်ရာများကော ရောင်ကိုင်နေကြပြီး သွေးများပင် ထွက်နေကြပြီ။

ခြေတစ်လှမ်းချလိုက်တိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်အထိ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ဂျေကော့ ခံစားနေရ၏။ သူ့ခြေမျက်စိနှင့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး စူးခနဲ နာကျင်ကာ နှုတ်မှ ညည်းညူရသည်အထိ ခံစားရ၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ယခုအချိန်ထိ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက်ပင် ရှိလေရာ ဤအတွက်ကြောင့်လည်း လက်များသာမက တံတောင်ဆစ်မှသည် ပခုံးများအထိ ကိုက်ခဲနာကျင်နေရလေသည်။

အခုလည်း တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျောအတိုင်း ဆင်းလာနေရသည့်အခါ မကြာခဏ ခြေချော် လက်ချော်ဖြစ်ပြီး လဲကျသည်။ သူ့လဲကျသည့်အခါတွင်လည်း တရုတ် အကျဉ်းသားများနှင့် သူတို့၏အစောင့်များကိုပါ ဝင်၍ တိုးမိခြင်းနှင့် တိုက်မိခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ အမြောက်ဆန်များ မကြာခဏ ကျရောက်ပေါက်ကွဲတတ်သည့်အတွက် ချီတက်နေသူများသည် သူ့ထက်ငါ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်အောင် အားထုတ်နေကြသည်။ အချင်းချင်း ဆုပုကြိမ်းမောင်းခြင်းနှင့် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းခြင်းများကိုလည်း မကြာ မကြာ ကြားလာနေရလေသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့် အရုဏ်တက်ချိန်က အရပ်အနားမရှိ ချီတက်ကြရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ကြိုတင် သတိပေးခြင်းနှင့် ကြိုတင် ရှင်းပြခြင်း မပြုဘဲ ထုတ်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးသည် လေးနာရီတိတိ ချီတက်၍ လေးနာရီတိတိ ရပ်နားရသည်။ ကျန်လူစုသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း လိုက်နာကြရ၏။ ခဏရပ်နားမည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ အစာ နည်းနည်းစားပြီး တစ်ခဏမျှ မှေးရ၏။

ဒုတိယနေ့ နားကြသည့်အခါတွင်မူ တပ်နီစစ်တပ်မှ လူငယ်တပ်သား
အများအပြားသည် အရပ်ကြီးပြတ် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ကြွကြွကြွကြွသည်။ အားလုံး သူရှိနေသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ကြ။ ဤအဖြစ်မျိုး
ရှိကြခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အစောင့်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောနေကြသည့်
အခါ တစ်နေ့တခြား တပ်ပြေးတွေ များလာနေသည်ဟူသော စကားတစ်ခွန်း
အထက်သည်ကို ဂျေကော့ သတိထားမိခဲ့လေ၏။

ချီတက်နေကြသူများ အချင်းချင်း မရပ်မနား ချီတက်နေခြင်းနှင့် ပတ်
သက်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်မှုများကို ပြောစပြုလာကြသည်။ ပထမသော် တိုးတိုး
အိတ်တိတ် ကျိတ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူကား
အားလုံးပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝေဖန်ပြောဆို လာနေကြသည်ကို ကြားရသည်။
ဤစကားများသည် ချီတက်နေကြသူများကြား၌ တောမီးလောင်သလို ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ယူနစ် ကွန်မင်ဒါများက သူတို့အထက်မှ အရာရှိများအား
အသိသားများကြား၌ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ပြီဟု သတင်းပို့သည်။ ထိုနေ့ မနက်တွင်
အရပ်သား ကေဒါများသည် တံဆိပ်နှင့်ရာထူး အမှတ်အသား မပါသော ကျွန်းနစ်
အင်္ကျီများဝတ်ကာ တစ်စခန်း ထလာကြသည်။ သူတို့ကား ကွန်မြူနစ် စနစ်
အောက်ရှိ ပုံစံအတိုင်း ခန့်ထားသည့် ပီလီ တီကယ် ကွန်မစ်ဆာ ခေါ် 'နိုင်ငံရေး
အကြံပေးများ' ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် မြင်းပုကလေးများစီးကာ ချီတက်နေ
ကြသူများဘေးမှ ရှေ့သွားလိုက် နောက်သွားလိုက် လုပ်ပြီး 'မြန်မြန်လျှောက်ကြ၊
မြန်မြန်လျှောက်ကြ' ဟူသော စကားကို အဆက်မပြတ် အော်ပေးနေကြသည်။

“ကွမ်ဆီစစ်ဘုရင်တွေရဲ့ တပ်တွေဟာ ထိုစစ်ကြောင်းရဲ့ နောက်ဘက်ကို
ဆီတိုက်နေကြပြီ” ဟူသော စကားကိုလည်း ထပ်တလဲလဲအော်သည်။ “ဆက်
သွား မရပ်နဲ့ ဆက်သွား။ မင်းတို့ မြန်မြန်မသွားရင် တပ်မဟာ ငါးထဲက မင်းတို့
နောက်တွေအားလုံး မင်းတို့ရဲ့ နောက်ကျောကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ကြ
ရတော့မယ်”

တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ အမြောက်သံများနှင့် မရှင်းဝန်း စက်သေနတ်သံ
များကြား နေရ၏။ အနောက်စူးစူးသို့ ချီတက်နေကြသော တပ်ဦး စစ်ကြောင်း
များ၏ ရှေ့တည်ကည့်တွင်မူ သေနတ်သံမျိုးစုံသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။
အမြောက်သံများကား မစဲသေး။ ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်း၏ ရှေ့ဘက်တွင်
ဆက်လက်၍ ကျနေဆဲ။ ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ အမြောက်ဆန်များသည် အဆက်
မပြတ် ကျလာလျက်ပင် ရှိ၏။

ဂျေကော့သည် တပ်နီစစ်တပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှ အလံအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ဆင်ခြေလျော့၏ အောက်ခြေတွင် စစ်သားများသည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး သွားနေကြရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်ပင်ထူထပ်သော ထင်းရှူးတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားနေကြသည်။ နောက်မှ ပါလာကြသော အကူသားများသည်လည်း စစ်သားများနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေကြသည် ဖြစ်ရာ မကြာခင်မှာပင် ထင်းရှူးတောကြီး အတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။ ထိုအခါ အပြင်းအထန် ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေသော အမြောက်ဆန်သံများသည် ဖြန့်ခဲနဲ တိုးသွားသည်။ ဤအမြောက်သံများကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသော အကျဉ်းသား အားလုံး ချက်ချင်းပင် စိတ်သက်သာရာ ရကုန်ကြလေ၏။

တောင်ကတုံးများပေါ် လျှောက်နေရစဉ်က အကာအကွယ်မဲ့သလို ခံစားနေခဲ့ရသော လူများသည် ထင်းရှူးပင်ကြီးများအောက် ရောက်သွားသည်အခါ အကာအကွယ်တစ်ခုအောက်၌ လုံခြုံမှု ရှိသလို ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ခြေလှမ်းများသည် နှေးသွားကြသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အချိန်တွေဆွဲ၍ လျှောက်ကာ ဤသစ်တောကြီးထဲ၌ အကြာကြီး နေလိုကြ၏။ သို့သော်လည်း အစောင့်စစ်သားများထံမှ ဆဲဆိုသံများ၊ ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်းခြောက်သံများနှင့် ကျိန်ဆဲသံများ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ထွက်လာသဖြင့် အားလုံးသည် မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် လျှောက်ကြရပြန်လေ၏။

တောအုပ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် တောင်ကုန်းများရှိနေသည်။ အားလုံးမှာ သစ်ပင်မရှိသော တောင်ကတုံးများသာ ဖြစ်သဖြင့် ဂျေကော့ အပါအဝင် အကျဉ်းသားအားလုံး စိတ်ပျက်ကြရပြန်၏။ ထို တောင်ကတုံး ဆင်ခြေလျော့များအတိုင်း ဆင်းရဲ တက်ရသည်မှာ လွယ်သည် မဟုတ်။ အောက်ခြေသို့ မရောက်မချင်း တခိုင်း ခိုင်း ချော်လဲသွားရမည့် ခရီးလမ်း ဖြစ်ချေသည်။ သူတို့သည် မိုးရေတွေ တစက်စက် ကျနေသော ထင်းရှူးတိုင်းများ အောက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရပ်နားရမည်ဟူသော အမိန့်ပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လျှောက်နေကြသူ အားလုံးသည် ရွံ့နွံ့ထူထပ်သော မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားခါမှ နိုင်ငံရေးအကြံပေးဆိုသူများက စစ်သားများအား တရားဟောနေသံများသည် အကူသားများ၏ နားများဆီသို့ ရောက်လာသည်။ လျှောက်နေသူ လူတန်းကြီး၏ ဘေးအတိုင်း မြင်းကို စိုင်း၍ သွားနေကြသော ကေဒါများသည် ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်တိုင်း မြင်းများကို ရပ်ကြပြီး တရားဟောကြခြင်း ဖြစ်၏။ မိနစ်အနည်း

ငယ်မျှ အကြာတွင် လူပုံ တုတ်တုတ်၊ ပုကွကွ၊ မြောက်ပိုင်းနယ်သား တရုတ်
တစ်ယောက် မြင်းနှင့် ရောက်လာပြီး အစောင့်တပ်သားများအား မိန့်ခွန်း ပြော
သည်။

“ရဲဘော်တို့” ဟု သူက အော်သည်။ “တရုတ်ကွန်မြူနစ် ပါတီရဲ့ ဗဟို
ကော်မတီအနေနဲ့က ရဲဘော်တို့အားလုံးကို တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ကျောရိုးအဖြစ်
သတ်မှတ်ထားတာပါ။ ရဲဘော်တို့ကြောင့် တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ
ကြည်လင်တောက်ပနေပါတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့
အခု လောလောဆယ်မှာတော့ဖြင့် တို့အားလုံး အခက်အခဲပေါင်း များစွာနဲ့
ရင်ဆိုင်နေကြရပါတယ်။ တို့အားလုံး ပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြပါတယ်။ ငါတို့တစ်
တွေ မရပ်မနား ချီတက်လာနေကြတာ သုံးရက်တိတိ ရှိသွားပြီဆိုတော့ ရဲဘော်
တို့အနေနဲ့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိရပါလိမ့်မယ်”

နိုင်ငံရေး အကြံပေးသည် မြင်းကုန်းနှီးထက်သို့ ခါးကုန်းလိုက်ကာ ဦး
ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။

“အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ သစ္စာဖောက် ချန်ကေ-ရှိတ်ဟာ တို့နိုင်ငံထဲကို
ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာတဲ့ ရန်သူ ဂျပန်တွေကို တိုက်မယ့်အစား သူ့ရဲ့
တပ်မဟာ ရှစ်ဆယ်ကို ဒီနယ်မြေထဲ လာချပြီး တို့ကို တိုက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။
တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေး တပ်သားတွေ ပို့လိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေအရဆိုရင်
ဒီဘက်နယ်မြေတွင်းမှာ ကိုမင်တန်တပ်သားပေါင်း လေးသိန်းအထိ ရှိနေတယ်။

“သူတို့တပ်တွေဟာ တို့တပ်တွေနဲ့အတူ ရင်ပေါင်တန်းပြီး ချီတက်နေ
တာ သီတင်းနှစ်ပတ်ကျော်ကျော် ရှိသွားပြီ။ သူတို့ဟာ စီအန်မြစ်ဆီ ဦးတည်ပြီး
ချီတက်နေကြတာ။ ဒီကနဲ့ဆိုရင် အနောက်ဘက် လီ လေးဆယ်လောက် ဝေး
တယ်။ တောင်ဘက်က ကွမ်ဆီစစ်ဘုရင်တွေရဲ့ တပ်တွေဟာ တို့ကို ပိတ်မိဖို့
ချီတက်လာနေကြတယ်။ တို့ရဲ့နောက်ဘက်မှာတော့ ဟူနန်နဲ့ ကွမ်တမ် ပြည်နယ်
အစိုးရတပ်တွေက လိုက်လာနေတယ်။

“ရန်သူတွေဟာ ငါတို့တပ်နီ စစ်တပ်တွေကို သုံးဖက်သုံးတန်က ဝိုင်းပြီး
ပိတ်ဆို့ထားဖို့ ရည်ရွယ်နေတယ်ဆိုတာ သိပ် သိသာတယ်။ တို့တပ်တွေ အားလုံး
ကို စီအန်မြစ်ကြီးရဲ့ ကမ်းပါးတွေပေါ် မောင်းတင်ပြီး ထောင်ချောက်မိအောင်
လုပ်နေကြတာပဲ။ သူတို့ အစီအစဉ်က တို့တပ်တွေအားလုံးကို ကွမ်ဆီပြည်နယ်
ရဲ့ အရှေ့မြောက်မှာ ချောင်ပိတ်မိအောင် လုပ်ပြီး အပြတ်ချေမှုန်းဖို့ပဲ”

အစောင့်တပ်သားနှင့် အရာရှိများသည် နိုင်ငံရေး အကြံပေးဆိုသူ၏
စကားကို နားစွင့်နေကြသည်။ မောပန်းနွမ်းဟိုက်လျက် ရှိနေကြသည့်ကြားမှပင်
သူတို့သည် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်ကာ နားစွင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့

ပတ်ပတ်လည်မှ ဂျေကော့ အပါအဝင် တရုတ်မြေပိုင်ရှင်များနှင့် တရုတ်အကျဉ်း သားများ၏ မျက်နှာများသည် စိတ်ရှုပ်ခြင်းနှင့် အံ့အားသင့်ခြင်း စသည်များကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေ၏။

“ရဲဘော်တို့ သီတင်းခြောက်ပတ်အတွင်းမှာ ငါတို့တပ်တွေ ဂျေအိချင်မြို့ ကနေ ဒီအထိ လီပေါင်း နှစ်ထောင်ခရီးပေါက်ပြီးပြီ။ တို့ခြေထောက်တွေဟာ ကိအန်စီ၊ ကွမ်တမ်၊ ဟူနန်၊ ကွမ်စီ စတဲ့ ပြည်နယ်လေးခုရဲ့ မြေတွေကို နင်းဖြတ် ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလို ဒီခရီးကို ငါတို့ အမြန်ဆုံး ဖြတ်လျှောက်လာနေတာဟာ စီအန် မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ အသေခံဖို့ လာနေကြတာလို့ ရဲဘော်တို့ ထင်နေကြသလား။”

နိုင်ငံရေးအကြံပေးသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ကာ သူ့ရှေ့မှ စစ်သား များအား ကြည့်နေသည်။ စစ်သားများထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

“တို့အနေနဲ့ နေ့စဉ် ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး သူတို့ဆီက လက်နက် တွေနဲ့ အစားအစာတွေကို ရယူနေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ လာရာလမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ မြို့တိုင်းရွာတိုင်းကို တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးအကြောင်း သိအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ မကောင်းဆိုးဝါး မြေရှင်တွေကို သုတ် သင် ရှင်းလင်းပြီး သူတို့ပိုင် မြေတွေကို လယ်သမားတွေလက်ထဲ ဝေပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို ငါတို့လုပ်ခဲ့ကြတာဟာ ရွံ့ထူတဲ့ စီအန်မြစ်ကမ်းပါး ပေါ်မှာ သေချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာလို ထင်ကြသလား။”

နိုင်ငံရေးအကြံပေးသည် မြင်းကုန်းနီးပေါ် ခွထိုင်နေရာမှ ခြေနင်းကွင်း များအား ခြေနှင့်ကန်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “မဟုတ်ဘူး ရဲဘော်တို့။ အဲဒါကြောင့် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူတွေ ဝိုင်းမယ့် ဘေးက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နေကြတာ” ဟု လက်သီးဆုပ်ကို မြှောက်ပြီး အော်ပြောသည်။

စစ်သားများမှာ ဘာမှမသိသော အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သူများဖြစ်၏။ သူ တို့သည် ပါတီနိုင်ငံရေး အကြံပေး၏ စကားများကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကာ လက်သီးဆုပ်များကို မြှောက် မြှောက်ပြီး အော်ဟစ် ထောက်ခံနေကြသည်။ မြင်းပေါ်မှ ကေဒါ အကြံပေးသည် အောင်ပွဲရ မျက်နှာဖြင့် စစ်သားများဘက် လှည့်ကာ အော်ဟစ်သံများကို အရပ်ခိုင်းသည်။ စစ်သားများထံမှ အသံများ စဲသွားသည့်အခါ ကေဒါအသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရဲဘော်တို့ တပ်မဟာ ခုနစ်ရဲ့ တပ်နီစစ်တပ်က စစ်သည်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ဘယ်တောင်ပံကို ဆက်လက်ပြီး ကာကွယ်ထားလိမ့်မယ်။ အမှတ်ကိုး တပ်တွေကတော့ တို့ရဲ့ ညာတောင်ပံကို ကာကွယ်ထားကြလိမ့်မယ်။ အမှတ်

င်းနဲ့ တပ်တွေကတော့ တို့ရဲ့ နောက်ကနေပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားလိမ့်
မယ်။

“အဲဒီတပ်တွေ အားလုံးရဲ့ ကာကွယ်မှုကို ရယူပြီး ဌာနချုပ် ရဲဘော်တွေ
တော်လှန်ရေးဆိုင်ရာ စစ်ကော်မရှင်အဖွဲ့နဲ့ ပါတီ ဗဟိုကော်မတီတို့ပါ လက်တွဲ
ချီတက်ကြမှာပါ။ ဒီပွဲမှာ တို့အားလုံး အောင်ပွဲရမှာမလွဲပါဘူး။ ဆိုဗီယက်
နယ်မြေသစ် အများအပြားကို တည်ဆောက်နိုင်ကြမှာပါ။

“ရဲဘော်တို့ ငါတို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့သူ ဂျပန်တွေကို တိုက်ပြီး နိုင်ငံထဲက
အောင်းထုတ်ဖို့ အသက်ရှင်နေကြရဦးမယ်ဆိုတာ သိကြပါ။ လူတိုင်းဟာ စီအန်
မြစ် ရောက်တဲ့အခါ တိုက်ဖို့အတွက် အားမွေးထားကြပါ။ ဒီပွဲမှာ အနိုင်တိုက်နိုင်
လို့ အောင်ပွဲရပြီဆိုရင် ရဲဘော်တို့အားလုံးဟာ မဟာတော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ သူရဲ
ကောင်းတွေအဖြစ် သမိုင်းမှာ တင်ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်”

စစ်သားများသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ လက်သီးဆုပ်များကို မြှောက်
၍ အော်ကြပြန်သည်။ နိုင်ငံရေး အကြံပေးသည် သူမြင်းအား လှည့်၍ စစ်သား
များ၏ဘေးမှ ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။ အော်ဟစ်အားပေးသံ အသစ်များသည် နောက်
တစ်ကြိမ် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာကြပြန်၏။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ
အတွင်း စစ်တပ်များသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ချီတက်သွားကြပြန်လေ၏။

***

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် မိုးတိတ်သွားသည်။ နာရီပေါင်း များစွာ ရွာနေရာမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ရပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ခဲရောင်ထနေသော မိုးသား များကတော့ ယခုအချိန်ထိ မပြယ်သေး။ သို့တစေလည်း ကောင်းကင်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည်လင်လာနေသည်။ နေရောင်သည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေ လျှောများပေါ်သို့ ကျဆင်းစ ပြုနေပြီ။

အများနှင့်ရော၍ ချီတက်နေရသော ဂျေကော့သည် အလွန်အလွန် အလှမ်းဝေးကွာသည့် နေရာများဆီမှ မတ်စောက်စောက် ချောက်ကမ်းပါးကြီး များကြားအတိုင်း စီးဆင်းနေသော စီအန်မြစ်၏ လက်လက်ထနေသည့် ရေပြင် ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ သူသည် အမှတ်တမဲ့ တစ်ခဏမျှရပ်ကာ လင်းလက်နေ သော ရေပြင်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့အကောင်၊ နယ်ချဲ့သူလျှို၊ ရိုသေ လေးစားမှုလေး ဘာလေး ပြန် သတိမရတော့ဘူးလား၊ ဘေးဖယ်ရပ်စမ်း”

အော်သံသည် ကြမ်းတမ်းလှ၏။ အစောင့်တပ်များ၏ တပ်ခွဲများသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲမှ ဓားအရိုးဖြင့် ဂျေကော့၏ လက်ပြင်ပေါ် တအား ထုလိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် တောင်ကုန်းဘေး လမ်းပေါ်မှ ရွံ့ငွက်ထဲသို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သူသည် အပြင်းအထန် အားယူ၍ ဒူးထောက် ထိုင်ကာ နောက်ဘက်ရှိ သူ့လာလမ်းဆီ မျှော်ကြည့်မိသည်။ နောက်မှ ချီတက် လာနေကြသော တပ်များသည် တစ်တန်းစီခွဲကာ လမ်း၏ ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်သို့ ကပ်၍ ရပ်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

လူနှစ်စုခွဲ၍ ရပ်နေကြသော လမ်းအလယ်တွင် ရုတ်တရက် အုပ်စု တစ်စု ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ တချို့မှာ ခြေလျင် လျှောက်လာနေကြ၍ တချို့ လည်း မြင်းစီးလာကြသည်။ မြင်းတစ်ကောင်ချင်းစီ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်

တစ်နက်ကိုင့် သက်တော်စောင့် သုံးယောက်မှ လေးယောက်အထိ ပါလာ
 နေသည်။ ထိုအုပ်စုနောက်မှ ကပ်၍ ပါလာကြသည်များမှာ ပစ္စည်းများ လေးလံစွာ
 ဆင်ထားသည့် လားများဖြစ်၏။ ဂျေကော့အနီးသို့ ရောက်လာ၍ ကြည့်လိုက်
 သည့်အခါ အားလုံးမှာ စိုစွတ်လျက်ရှိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက်
 နေသည်။ သူတို့ အားလုံး၏ အပြုအမူသည် ထူးခြားသည်။ မျက်လုံးများသည်
 အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြ၍ လမ်းဘေးဝဲယာအား စိတ်ဝင်
 စား ကြည့်ခြင်းဟူ၍ လုံးဝ မရှိကြချေ။

ဂျေကော့သည် ဒူးထောက်လျက်မှ တစ်ဆင့် ထပ်မံအားယူပြီး မတ်တတ်
 နေကာ အကျဉ်းသားများ ကြား၍ သူ့နေရာသို့ သွားရပ်သည်။ အုပ်စုအား
 ဦးဆောင်လာသူသည် လမ်းလျှောက်လာသူ ဖြစ်၍ သူ့ခြေလှမ်းများသည်
 ဆီသွက်သွက် ဖြစ်သည်။ လူပုံပန်းမှာ ပိန်ပါးပါး ကြုံလို့လို့ဖြစ်၍ အသက်မှာ
 ခါးဆယ်ခန့် ရှိ၏။ အရပ်အဖောင်းမှာ ပုလည်းမပု မြင့်လည်းမမြင့် အနေတော်
 ဖြစ်၍ အသားအရောင်မှာ သူ့ခါး၌ ပတ်ထားသည့် သားရေခါးပတ် အရောင်လို
 ဆီမည်းမည်း ဖြစ်သည်။

သဘောမနော ကောင်းပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်တတ်သည့် သဘာဝစိတ်
 သည် သူ့ မျက်လုံးများ၌ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် လေးထောင့်စပ်
 စပ်ဖြစ်၍ မေးရိုးများကြီးကာ မျက်ခုံးထူသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် အားကောင်း
 မောင်းသန်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အညို
 ရောင် ပွရောင်းရောင်း ချည်ထည် ယူနီဖောင်းတွင် ဘာတံဆိပ်မှ တပ်မထား။

သူ့ရာထူး အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြထားသည့် အမှတ်အသားဟူ၍
 ဘာမှ မရှိ။ တစ်ခုသာလျှင်ရှိ၏။ သူ့ ကျားနစ်အင်္ကျီမှ အိတ်ကပ်လေးလုံးသည်
 သူ့အား အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်
 အမှတ်အသားဟူ၍ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကတ်ဦးထုပ်ထိပ်မှ ကြယ်နီတံဆိပ်သာလျှင်
 ပါသည်။ အကျဉ်းသားများရှေ့မှ ဖြတ်သွားချိန်တွင် သူသည် ဂျေကော့၏ ဖြူရော်
 ရော်နှင့် ပန်းခရောင်သန်းနေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သွားလေ
 သည်။

“အဲဒီလူဟာ တပ်နီစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လုံးရဲ့ စစ်သေနာပတိပေါ့။
 အားက နွားသိုးကြီးတစ်ကောင် သန်သလို သန်တယ်။ ဘယ်တော့မှ မြင်းမစီး
 ဘူး လမ်းပဲ လျှောက်တယ်။ သူ့လူတွေ သိပ်မောနေရင် ရိုင်ဖယ် ဒါဇင်ဝက်တော့
 ကောင်းကောင်း သယ်ပေးတယ် သိလား။”

ဂျေကော့နှင့် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်ခန့်အကွာ၊ လက်မောင်းတွင်း တပ်ခွဲ
 အဆင့် နိုင်ငံရေး နည်းပြ ရာထူး တံဆိပ် လက်ပတ် ပတ်ထားသူ တပ်နီ ကြည်း

တပ်သားတစ်ဦးက မျက်နှာသစ်လူငယ် ရဲဘော်တစ်ဦးအား အနားကပ်၍ ငြိမ်
နေသည်။ မျက်နှာသစ် စစ်ဌာနချုပ်မှ လူများအား ပါးစပ် အဟောင်းသားကြီး
ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် အခုမြင်နေရတာ ဝိုင်းချုပ်ကြီး ချွဲတေးပေါ့ ဟုတ်လား”
မျက်နှာသစ် စစ်သားက တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ “အခု ကျုပ် မျက်စိတွေ
သူ့ကို တကယ် မြင်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သိပ် ဟုတ်တယ် ရဲဘော်။ ပြီးတော့ ဟော့ဟိုမှာ မြင်လား။ သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်စမ်း။ အဲဒီလူဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ သူ့နာမည်က
ပိုကု တဲ့။ သူက အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ပေါ့။ သူက တို့မိတ်ဆွေ ရှေး
တွေရဲ့ လက်အောက်က တော်လှန်ရေးကို မော်စကို အထိ သွားပြီး လေ့လာ
တယ်”

မျက်မှန်နှင့် တရုတ်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ခိုင်
ရှင်ဖြစ်၏။ မြင်းပုလေး ကျောထက်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ အသိဉာဏ်မြင့်
ထက်မြက်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ရှိသည်။ သူသည် လည်ပင်းဖုံးအရပ်သာ
ကျူးနစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား၍ သူ့ဘေးရှိ အရပ်မြင့်မြင့် သက်တော်စောင့်လေသူ
သည် လှံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များအား အသင့်ကိုင်ကာ သူ့အနီးမှ ကပ်၍
လိုက်ပါလာနေကြသည်။ သူတို့လူအား ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရ
ကို စိုးရိမ်သည့်အလား လမ်း၏ ရှေ့တည်တည့်နှင့် ဝဲယာကို ကျိုးကန်းတောင်
မှောက်ကြည့်ကာ နေကြလေသည်။

“ဟို မျက်ခုံးမွေးထူထူနဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”
ဂျေကော့သည် စစ်သားလူငယ် လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် အရပ်ပုကွေ
လူပုံ ချောချော၊ ပွင့်လင်းသော မျက်နှာနှင့် စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများ
ပိုင်ရှင်အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် တပ်နီ စစ်တပ်၏ဝတ်စုံ ကျူးနစ် ဝတ်
ထား၍ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်တွင် ကြယ်နီတစ်ပွင့်ရှိ၏။ မိုးထဲလေထဲ ခွံထဲ
ဖြတ်လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံသည် သပ်
သန့်ရှင်းလှပေ၏။

“ကော်မရှင်နာ ချွဲအင်-လှိုင်းဆိုတာ သူပေါ့။ တရုတ်များမတ်ကြီး တစ်
ယောက်ရဲ့ သားလေ။ ဦးနှောက် သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါတို့ ရန်သူတွေရဲ့ စိတ်
ကြိုသိတဲ့ သူပဲ။ ပြီးတော့ သူက တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေး စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကော်မရှင်
မှာ ချယ်ယာမင် ကွ။

“ဟိုမှာ မြင်လား။ ဝိုင်းမှူးချုပ်နှစ်ယောက်။ အမှတ်တစ် တပ်မဟာ
တပ်မှူးဝိုင်းချုပ် လင် ပီယာအိုနဲ့ အမှတ်သုံး တပ်မဟာ တပ်မှူး၊ ဝိုင်းချုပ်

...ဟွေးဆိုတာ သူတို့ပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက မြင်းစီးလာနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့လူက ပြည်ပ နိုင်ငံရပ်ခြား ရဲဘော်ပေါ့။ သူက တို့ ခုရွားရဲဘော်တွေက တို့အတွက် ပို့ပေးထားတဲ့ 'နိုင်ငံခြား ပါရဂူ'

ခြေတိုတို မြင်းပုကလေးများ စီးလာကြသည့် တပ်နီစစ်တပ်၏ ဗိုလ်ချုပ် နေရာထဲ ခံတ်ဝင်တစား စကားပြောနေကြသည်။ ဂျေကော့သည် သူတို့ထဲမှ မြင်းပုတို့ တစ်ဦးအား အခက်အခဲ မရှိ သတိထားလိုက်မိ၏။ 'ကွန်မြူနစ် အင်တာနေရှင်နယ်' ခေါ် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ အကြံပေးအဖြစ် သူတို့နိုင်ငံသို့ ပို့ပေးထားသည့် ဂျာမန်အမျိုးသား ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်သည် သူ့အား မြင်လိုက်သည့် တစ်ခဏတွင် မျက်လုံးပြာပြာထဲမှ အံ့အားသင့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေပြန်သည်ဟု ဂျေကော့ထင်သည်။ အမှန်တော့ ဂျေကော့တစ်ယောက် မြင်းပုတို့တစ်ဦးအား မမြင်ခဲ့ရသည်မှာ သီတင်းသုံးပတ်နီးပါးပင် ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်

ဤမျက်နှာဖြူအား မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ့စိတ်အာရုံတွင် ဆက်စပ် ထင်တတ်ရာရာများကို တွေးမိသည်။ အထူးသဖြင့် ဖီလီစီတီ၏ ကြောက်စဖွယ် ထင်ခြင်းသည် ဂျေကော့ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်သည်။ လနှင့်ချီ၍ ချီတက်လာခဲ့ရ သည့်အဖြစ်သည်လည်း သူ့စိတ်အား များစွာ အနှောင့်အယှက် ပြုနေခဲ့၏။ ဤသို့စွာလည်း ကိုယ်ကာယ၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းသည် အဓိကဖြစ်၍ စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းသည် နောက်မှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့အနေဖြင့် သူ့ထမင်းချက် လီအန်အားရှာဖွေခြင်းကိုလည်း စွန့်လွှတ် ခြင်းဖြင့် သူ ရောက်လာခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ ဝေးကွာလာခဲ့ပြီး၊ သူ့သမီးငယ်အား မြင်သည်တွေ့ရဖို့ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိတော့။ မျှော်လင့်ချက်သည် တစ် သူ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ ဝေးသွားခဲ့ပြီ။ သူသည် သမီးငယ်အား မေ့ပျောက်ဖို့ အခြေအားစားလျက်ရှိရာ ယခင်ကနှင့်စာလျှင် အဆင်ပို၍ ပြေလာပြီဟုပင် ထင်မိ

"တခြား အရေးပါတဲ့သူ ရှိသေးလား"

မျက်နှာသစ်လူငယ် စစ်သား၏ တီးတိုးမေးသံကို ဂျေကော့ ကြားလိုက် ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အညိုနှင့် အဖြူကွက် ကြုံလိုလို မြင်းမ တစ်ကောင်းအား မြင်ကာသည့် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူသည် တခြား လူများနှင့်ခွဲ၍ လာနေခြင်းဖြစ်၍ မိုးရေ တစက်စက် ကျနေ သော စောင်တစ်ထည် ခြုံထားသည်။ ထိုသူသည် ဂျေကော့နားမှ အနီးကပ်၍ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူ၏ မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ စီးကျနေသည်ကို
 ဂျေကော့ မြင်လိုက်ရ၏။ ၎င်းဖျားရောဂါ ထနေခြင်းပေတည်း။ ထိုသူ၏ ဆံထဲ
 နက်နက်များသည် မျက်နှာတွင် ကပ်နေကြသည်။ အဖျားဒဏ် ခံနေရသဖြင့်
 မျက်တွင်း ဟောင်ပက် ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း မျက်လုံးများကို အောက်စိတ်
 ထားသည်ဖြစ်ရာ သူ့ မျက်လုံးအစုံသည် ရွှံ့များနှင့် ကျောက်ခဲများ ထူထပ်
 လွန်းသည့် လမ်းမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်ရချေ။

“အဲဒီလူက ရဲဘော် မော်စီ-တုန်း ထင်တာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ထံ
 ဝဟိုဆိုဗီယက် အစိုးရရဲ့ ချယ်ယာမင်ပဲ”

“အခုတော့ သူက ဘာလဲ”

“ဗဟို ဆိုဗီယက် အစိုးရဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ အချိန်က စပြီး သူ ဘာလဲ
 တာ ငါ မသိတော့ဘူး”

ဂျေကော့သည် မြင်းပိန်မပေါ်မှ ခါးကုန်းကုန်းလူအား ဆက်ကြည့်နေ
 သည်။ သူ့မြင်းသည် မတ်စောက်သော တောင်စောင်းအတိုင်း ခနော်နီ ခနော်နီ
 ဆင်းသွားလျက် ရှိ၏။ ဂျေကော့ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တောင်ကုန်းထိပ်သို့ လှမ်း
 ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပိန်ပါးပါး သွယ်လှလှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား မြင်
 လိုက်ရ၏။

အမျိုးသမီးသည် နားရွက်ရှည်ရှည်ဖားဖား လားတစ်ကောင်ပေါ်၌
 ထိုင်နေပြီး ဦးခေါင်းအား အဝတ်တစ်စဖြင့် ပတ်ထားသည်။ သူ့ရင်ခွင်တွင်
 အဝတ်တစ်ထုပ် ပွေ့ထားဟန်ရှိ၏။ ဂျေကော့ လှမ်းကြည့်နေခိုက်မှာပင် လားနှင့်
 အမျိုးသမီးသည် တောင်ကုန်းထိပ်၌ မရွေ့လျားဘဲ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက်
 အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ရုပ်လွှာသည် ပေါ်လာပြီး မြင်းဇက်ကြိုးအား လှမ်းချ
 ကာ တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းလာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

လားနှင့် လားပေါ်မှ အမျိုးသမီး ဆင်းလာနေသည်ကို ဂျေကော့ စိတ်ထဲ
 တစား ကြည့်နေမိသည်။ ဒီတက်နေသူများကြားတွင် အမျိုးသမီးဟူ၍ တစ်ဦး
 မှ မမြင်ခဲ့ချေ။ သူ့ရူးနေလို့များ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေကို မြင်နေတာလား။ အမျိုး
 သမီး၏ ဦးခေါင်းသည် သူမ၏ လက်ထဲ၌ ပွေ့ထားသော ကလေးနှင့် သဏ္ဍာန်
 တူသည့်အရာအား ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူသည် ခရစ်၏ မယ်တော်၊ မက်ဒိုနာ၏
 များ မြင်နေရလေသလား။

ထို့နောက်တော့ လားသည် သူ့ရပ်နေသော နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာ
 သည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမျိုးသမီးသည် ရေတစက်စက် စီးကျနေသော
 စောင်တစ်ထည် ပတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အခြားသော မြင်း
 သမား အမျိုးသားအချို့ လုပ်ထားသလို မိုးဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် လုပ်ထားခြင်း

ကျေးဇူးပြု၍ ဂျေကော့ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်အသွားတွင် လား၏ ကျောပေါ်မှ ရုပ်လွှာ
သွားတက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး၏
ဝတ်ရုံလို ဖြစ်နေသော စောင်တစ်စသည် လျှောကျသွားလေသည်။

အလင်းရောင်အောက်တွင် အခြယ်အလှယ် အမွမ်းအမဲဟူ၍ လုံးဝ မရှိ
တရုတ်အမျိုးသမီး၏ အလှသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။
အဖို့တော့ အဖို့တော့ ဖျက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် 'တံလှုပ်'နှင့် တူနေသည်။ မည်း
ဖျားပြီး ဘာစေ့ အရွယ်မျှသာရှိသော မျက်လုံးအစုံသည် တစ်ခဏမျှ သူ့အား
မြင်ကြည့်နေသည်။ သူသည် တစ်ချိန်က သူ့အား အိပ်မက်များထဲ၌ လိုက်လံ
ဆောင်ယက် ချောက်လှန်နေသော ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် အလှအား တဒင်္ဂမျှ
မြင်လိုက်ရသည်။

လေပြည်လေညင်းသည် သူမ၏ ဆံပင်အား ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်ကာ
မုတ်လုံးများပေါ် အုပ်သွားစေသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် သူမသည် ပခုံးထက်
စောင်ကိုဖြုတ်၍ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ဖြန့်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂျေကော့
ဘက်သို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ဂျေကော့သည် လုံးဝ မမျှော်လင့်
ဘဲနှင့် လားဆီသို့ ခုန်၍ တိုးသွားမိလေသည်။

“လုမေ-လင်း”

ဂျေကော့သည် နာမည်ကို တီးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူသည်
သူ့မျက်လုံးများ၏ အမြင်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ လားပေါ်မှ
အမျိုးသမီးသည် သူ ရေရွတ်သံ ကြားသည် မကြားသည်ကို သူမသိ။ သူမသည်
လားကို မရပ်။ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်။ လားသည် ကျောက်တုံး ထူထပ်သော
တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ဆက်လက်ပြီး ဆင်းသွားနေသည်။

ဂျေကော့သည် ဖိနပ်မပါသော ခြေထောက်များဖြင့် ရွံ့ထဲ၌ရပ်ကာ
လားပေါ်မှ အမျိုးသမီးအား ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီး
၏ အလှနှင့် လုံးဝ မလိုက်ဖက်သော အကျည်းတန်မှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။
စောင်အောက်ရှိ သားရေခြောက်လုံးပြုး အိတ်ထဲ၌ ထိုးထည့်ထားသည့် မော်ဇာ
သေနတ်ဒင်အား မြင်လိုက်ရခြင်းပေတည်း။

မက်ဒိုနာနှင့် အမျိုးသမီး ပြောက်ကျားတပ်သား တစ်ဦးတို့၏ မလိုက်
ဖက်မှုသည် ဂျေကော့၏ စိတ်အာရုံတွင် ယှဉ်ပြိုင်လျက် ရှိသည်။ မြင်ဖူးခဲ့သော
မျက်နှာ၏အလှသည် သူ့စိတ်အား နက်ရှိုင်းစွာ လှုပ်ရှားစေခဲ့ဖူးပါ၏။ သူ့မြင်ဖူး
ခဲ့သော မေ-လင်း၏ရုပ်လွှာသည် အခုတော့လည်း သူ့စိတ်အား အနှောင့်အယှက်
ပေးလျက်ရှိနေလေပြီ။

လား သွားရာဘက်သို့ ရပ်ကြည့်နေသော ဂျေကော့အား အစောင့်တစ်ယောက်က ဒေါသတကြီးနှင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိသည်။ ဂျေကော့သည် ဆဲသံများကို မကြား၊ ရပ်မြဲတိုင်းရပ်၍ ငေးနေသည်။ စိတ်တိုသွားပြီဖြစ်သော အစောင့်သည် ဂျေကော့၏ ပခုံးထက်၌ တွဲလောင်းဖြစ်နေသော ကြိုးအား တအားကုန် ဆောင့်ဆွဲကာ အခြား အကျဉ်းသားများကြားသို့ ဆောင့်ဆွဲပြီး ပို့လိုက်လေသည်။

အောက်ဘက် ဆင်ခြေလျှော အနိမ့်ပိုင်းတွင် လားသည် ရေမြောင်းထဲသို့ ကျသွားသည်။ နောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို အားပြုကာ ရွံ့ရေထဲတွင် ရုန်းတန်လှုပ်စွာ လျက်ရှိ၏။ ခဏအကြာတွင် လားသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်ကာ မြောင်းထဲ အခြား တစ်ဖက်သို့ တက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် လားနှင့် လားအထက်မှ နားလည်ရ ခက်လှသော တရုတ်အမျိုးသမီးတို့သည် ဂျေကော့၏ မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ဖြုန်းခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

***

(The following text is extremely faint and mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be a continuation of the narrative.)

နှစ်တစ်လုံးထဲ၌ အရည်ပျော်လျက်ရှိသော ဝက်ဆီထဲမှ မီးစာသည် တဖျပ်ဖျပ်
ဆောက်လောင်လျက် ရှိသည်။ မီးရောင်သည် လူမေ-လင်း၏ လုံးတီး
ညိုညိုအလယ်ပိုင်းပေါ် ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူမ၏ လက်မောင်းများသည် ဟင်း
ထင်းဖြစ်လျက်ရှိပြီး သေးငယ်နုနယ်သော ရင်သားများသည် ဗလာကျင်းလျက်
နို့သည်။ သူမသည် စောစောကပင် ကလေးအား နို့တိုက်ပြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယခု
အခါတွင်မူ ကလေးသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ ပါးတစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏
ရင်အားကပ်ကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေပြီ။

သူမသည် ပြိုပျက်နေသော ဃဏ်တစ်လုံးအတွင်းရှိ သစ်သားခုတင်
အား မှီ၍ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၍ တဲထဲတွင် ထင်းမီးဖို တစ်ခု ရှိသည်။ သူမ၏
သေးသွယ်လှပပြီး ပယင်းရောင်သန်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် စွဲမက်စရာ
ထားသည့်ဖြစ်ရာ သူမအား နက်မှောင်သော ဆံပင်မှာ ယခင်ကလိုပင် တိုတိုညှပ်
ထားသည်ဖြစ်ရာ သူမအား နှစ်ဖက်တွင် ဝဲယုံ၍ ကျနေကြလေသည်။

တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်စစ်သား
ထစ်ယောက်အား မြင်နေရသည်။ အစောင့်သည် လွယ်ထားသည့် သေနတ်အား
သူ့ရင်ဘတ်၌ အပ်ထားသည်။ အပြင်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မိမိအား မြင်နေ
နိုင် သော်လည်း မေ-လင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ လုံအောင် ဖုံးအုပ်ဖို့ မစဉ်းစား။
သူ့ကိုယ်သူ ဖုံးအုပ် ရမည့်အစား သူသည် သူ့ခုတင်ဘေး၌ တင်ထားသည့်
ခြောက်လုံးပြူး အိတ်ထဲမှ ထိုးထွက်နေသော မော်ဇာသေနတ်ဒင်ပေါ်၌သာ
သူ့လက်ကို လှမ်းတင်ထားသည်။

“သူ့နာမည် ကပ္ပိတန် လူ ချီယာအိုလို့ ပြောတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်
ခင်ဗျားဆီ အလည်လာတယ်”

ဌာနချုပ်မှ အစောင့်တပ်သား လူငယ်သည် အမှတ်တမဲ့ဝင်လာခြင်းကြောင့် မေ-လင်း၏ အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲနေသည်။ သို့သော်လည်း အစောင့်သည် သူ့အကြည့်အား မေ-လင်း၏ ဦးခေါင်းအပေါ်ဘက်သို့ ပြောင်းထားလိုက်ပြီး စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ကပ္ပိတန်က သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကိုလို့ ပြောပါတယ်”

မေ-လင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ကျေးဇူးပဲ ရဲဘော်။ သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ရဲဘော်က လူသစ်ဖြစ်နေတော့ သူ့မျက်နှာကို မှတ်မိအောင် လုပ်ပါ။ ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ခါ သူ့ကို ရဲဘော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိလာလိမ့်မယ်”

တဲ၏ ခေါင်မိုး တစ်ဝက်မှာ မီးလောင်ထားသဖြင့် သက်ငယ်ဟူ၍ တစ်ခြမ်းလုံး မရှိတော့ပေ။ ထိုအခြမ်းသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက် ရှိသော ရာ ကောင်းကင်းပြင်အား မြင်နေရ၏။ ရွာ၏ အထက် အမြင့်ပိုင်းဆီ ရောက်သော တပ်နီစစ်တပ်၏ အမြောက်များဆီမှ လိမ္မော်ရောင် မီးတန်းများသည် မကြာ မကြာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

မေ-လင်းသည် တံခါးဝမှ အဝတ်အား သူ့အစ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ အစောင့်ဝင်လာစဉ်က ဖြစ်သလိုပင် သူ့အစ်ကိုသည် ကိုယ်တော်တို့ဖြစ်နေသော မေ-လင်းအား ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် စိတ်သက်သာရာရမှု ဖြစ်သွားသည်ကို ပြသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မေ-လင်း” ဟု ဒျီယာအိုက သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ခွင့်လွှတ်အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “အခုအချိန်ထိ အင်္ဂလိပ်ဟာ ခြေချိုးခံထားရတဲ့ လယ်သူမတွေနဲ့ အတင်း လင်ပေးစားခံရလို့ ငိုနေကြတော့က မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းလောက်ပဲ သိတယ်။ အစ်ကိုနဲ့မ အငယ်နဲ့ရဲ့ တော်လှန်ရေးသမီးပျို ဖြစ်သွားတာကို မေ့မေ့သွားတယ်”

မေ-လင်းသည် သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသုံးပြုကာ ဗလာကုင်းသော အပေါ်ပိုင်းကို စောင်ဖြင့် ပတ်လိုက်သည်။ ည၏ အပြင်ဘက်တွင် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အမြောက်နှင့် သေနတ်သံများသည် ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ သံခတ်သံများနှင့် ရောသွားလျက်ရှိ၏။ ဒျီယာအိုသည် သူ့ခေါင်းကို မော့သမျက်လုံးများကို စုံမှိတ်၍ ပစ်ခတ်သံများအား နားစွင့်နေသည်။

“တိုက်ပွဲအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ တာကို”

“သိပ်ဆိုးတယ်”

“အစ်ကို ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“အမှတ်ခုနစ် တပ်မဟာကို တောင်ဘက်ကနေ ကြုံကြုံခဲဖို့ အမိန့်ပေး
တယ်။ တိုက်ပွဲ သုံးရက်ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင် တပ်သား တစ်သောင်း ကျ
ကျန်ပြီ။ မြောက်ဘက်မှာ ချထားတဲ့ အမှတ်ကိုး တပ်မဟာကလည်း အဲဒီ ပုံမျိုးပဲ”

ချီယာအိုသည် မတ်တတ်ထရပ်ကာ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
သန်းသလားရင်း အမြောက်သံများအား နားစွင့်လျက် ရှိ၏။ ချီယာအိုသည်
အထက်သုံးဆယ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့လှုပ်ရှားမှုများကား အလွန် သွက်
ထိတ်တက်ကြွဆဲဖြစ်၏။ သူ့ရုပ်ရည် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့သည် ဂျေကော့နှင့် တိုမီကို
ဘေရု သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဆုံခဲ့ရစဉ်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ အပြင်ပန်း
စွပ်ရည်အားဖြင့်ကား ကွဲကွာသွားခဲ့ရသည့် သုံးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သိသိ
သာသာ ပြောင်းလဲလျက် ရှိလေပြီ။

တရုတ်သူဌေးကြီး တစ်ဦး၏ ရိုးရာလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ တာဝန်ကျေခဲ့
သော သားအဖြစ်နှင့် သားအသွင်ကား သူ့တွင်မရှိတော့ပြီ။ ထိုနေရာတွင် တော်
လွန်ရေး စစ်တပ် တစ်တပ်၏ ခက်ထန်မာကျောလှသော စစ်အရာရှိတစ်ဦး
ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် ဂျီအိုချင်းရှီ တပ်နီစစ်ပညာသင်ကျောင်း၌ ဆယ်နှစ်လမျှ
ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် ကီအန်စီ-ဖူကင်ဆိုဗီယက်အမည် နယ်မြေတစ်ဝိုက်
၌ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော စစ်ပွဲများကို တိုက်ခိုက်
ဆင်နွှဲနေခဲ့ရသည့် စစ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူသည် တပ်နီစစ်တပ်တွင် လိမ္မာပါးနပ်ပြီး လျင်မြန်စွာ တွေးခေါ်
ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် တပ်ခွဲများတစ်ဦးအဖြစ် လူသိများကာ ထင်ရှား ကျော်ကြား
လျက်ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက အလွန်သဘောကျသည့် အရာရှိ
တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ရာမှအစ သူ့အား ‘တပ်နီကေဒါများ ခြေလျင်တပ်ရင်း’ သို့
ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရလေ၏။ ထိုတပ်ရင်းမှာ ‘ကွန်မြူနစ်ပါတီ’နှင့် ‘ဗဟို
ဆိုဗီယက် အစိုးရ’ ခေါင်းဆောင်များ၏ အသက်အန္တရာယ်အား ကာကွယ်ပေးရ
မည့် တပ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုတပ်ရင်းမှ အရာရှိအားလုံးမှာ ခေါင်းဆောင်များက စိတ်တိုင်းကျ
ရွေးချယ်ရယူထားသော လက်ရွေးစင်များချည်းဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် တပ်ခွဲ
များနှင့် တပ်စုများမှ လူများဖြစ်သည်။ ထိုတပ်ရင်းမှ လူများသည် တံဆိပ်မဲ့
ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ကြရ၍ အင်္ကျီကော်လာ တစ်ဖက်စီတွင် အနီရောင် ကြယ်
ပွင့်တစ်ခုစီ တပ်ပေးထားသည်။ လက်ရွေးစင်တပ်တစ်ခုမှ တပ်သားများဟု ဆိုလို
ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ချီယာအို၏ ယူနီဖောင်းတွင် ရွှံ့စက်များ ပေကျံလျက်ရှိသော်လည်း
ခါးမှ သားရေခါးပတ်၊ ခြေထောက်မှ မြင်းစီးဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးများသည် သူ့အား

ထယ်ဝါခုံညားသော စစ်အရာရှိအသွင်ကို အပြည့်အဝ ပေးထားသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ တစ်ချိန်က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ရှိခဲ့သော မျက်နှာမှာမူ ကား သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။

ယခုသော် သူ့မျက်နှာသည် ရာသီဥတုဒဏ် ခံထားရခြင်း၊ အစားအစာ ဝဝလင်လင် မစားရခြင်း၊ စစ်ပွဲများမှ ရရှိထားသည့် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှု များ ရှိနေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အသွင်အပြင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိ၏။ အကင်းပါးပြီး ဖျတ်လတ်ထက်မြက်ခြင်းနှင့် ထက်သန်တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းများကိုပါ ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

“စီအန်မြစ်ပေါ် ဖြတ်ပြီး တံတားဦးခံတပ် ဆောက်နေတာကော ပြီးပြီလား” မေ-လင်း၏ အသံတွင် အားရတက်ကြွမှု ပါမလား။ တံတားမပြီးသေးဟု ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည့် လက္ခဏာ ရှိနေ၏။ မေ-လင်းခန့်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သူမအစ်ကို ခေါင်းခါသည်။

“သမ္ဗန်တွေနဲ့ သွားတိုက်ကြတဲ့ ထိုးစစ်ငါးခုစလုံး နှုံးတယ်။ ရန်သူဘက်မှာက မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်တွေ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်။ ရေကူးပြီး သွားတိုက်တဲ့ သုံးကြိမ်လည်း ဒီဘက်ကပဲ နှုံးတယ်။ အစ်ကိုတို့တပ်သား အများစုဟာ ရေထဲမှာပဲ သေကြတယ်။ တချို့က ရေနစ်သေကြတာ”

“တံတားတစ်ခုမှ မဆောက်နိုင်ခဲ့ဘူးလား”

“စီအန်မြစ်ရဲ့ အကျယ်က ဒီနေရာမှာ ကိုက်နှစ်ရာကျော်တယ်။ ရေလယ်ကျတော့ အနက်က ပေသုံးဆယ်အထိ ရှိတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတပ်စုက ဝါးဗောတံတားတွေနဲ့ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြည့်တယ် မရဘူး။ ရေထဲမျောပါသွားတယ်။ ရေထဲမပါတဲ့ဟာတွေကျတော့လည်း ရန်သူရဲ့ အမြောက်ဒဏ်နဲ့ ပျက်စီးကုန်ကြရတယ်”

“သူတို့ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မလုပ်ကြတော့ဘူးလား”

“အင်ဂျင်နီယာတပ်တွေကို အမြောက်နဲ့ပစ်နေတာ နှစ်ရက်တိတိ ရှိနေပြီ။ အထိအခိုက် သိပ်များတယ်။ အရာရှိအားလုံးနီးပါး သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူ ၇ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

မေ-လင်းသည် သူ့အစ်ကို မျက်နှာအား အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည် “ဒီလိုဆို ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာဖို့ ရှိမလဲ”

ခေါက်တုံ့ချက်ပြန် လမ်းသလားနေသော ချီယာအိုသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ညီမဘက် လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ “အစ်ကို့ကို အင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲတွေကို ဦးစီးပြီး ဒီည သန်းခေါင်းမှာ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ဝါးဗောတံတားတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်အောင် အားထုတ်ကြည့်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထား

တယ်။ အစ်ကို ဒီကိုလာတာဟာ စစ်သေနာပတိ ချွေးတေးနဲ့ စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာ” သူက အစ်ကိုရဲ့ အစီအစဉ်ကို အခုပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ အခုဆိုရင် လူနှစ်ရာဟာ တောထဲသွားပြီး ဝါးတွေခုတ်နေကြပြီ။ အစ်ကို သူတို့ကို အမိန့်ပေးထားတာက မြစ်အောက်ခြေမှာ ကျောက်ဆူးချနိုင်မယ့် သုံးဆင့် ထပ် ဖောင်တွေ လုပ်ဖို့ပဲ။ ကံကောင်းရင်တော့ ရန်သူဘက်က ဒီဖောင်တွေကို ဖျက်ဆီးနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။

“တကယ်လို့ အစ်ကို အစီအစဉ် မအောင်မြင်ရင်ကော ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်မလဲ”

“အမှတ်ခုနစ်နဲ့ ကိုး တပ်မဟာတွေ အနေနဲ့ အခြေအနေကို ထိန်းထားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မရေရာတော့ဘူး။ ကွမ်တန်တပ်တွေအနေနဲ့ကလည်း အမှတ်ငါး တပ်မဟာရဲ့ နောက်တန်းအစောင့်တပ်တွေကို နေရာအတော်များများမှာ ထိုးဖောက်စပြုနေကြပြီ” ချီယာအိုသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားပြီး သက်ပြင်း ချည်ကြီးတစ်ချက် ချသည်။ “တကယ်လို့ အစ်ကိုတို့ဘက်က ချက်ချင်း မြစ်ကို ဖြတ်မကူးနိုင်ရင် အစ်ကိုတို့ တပ်တွေအားလုံး ထောင်ချောက်ထဲကျတော့မယ်။ ရန်သူက အစ်ကိုတို့ကို ပိတ်ထားတော့မယ်”

မေ-လင်း၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပြူးကျယ်လာသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးအား ဘေးတစ်ဖက်ရှိ ယာယီသုံး ကျူရိုးပုခက်လေးထဲသို့ ချသိပ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းပြီး အစာ ဆာနေသလိုပါလား... တာကို၊ မြစ်ဘက် ပြန်မသွားခင် အစာ စားသွားမှ ဖြစ်မယ်”

မေ-လင်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှထကာ သူ့ကိုယ်အား စောင့်နှင့်ပတ်လိုက်ပြီး တဲ၏ ထောင့်တစ်ဖက်ရှိ အုတ်မီးဖိုဆီသို့ သွားသည်။ မီးဖိုပေါ်၌ တင်ထားသည့် အိုးထဲမှ ယာဂုကို ဇလုံတစ်လုံးထဲ ခပ်ထည့်ကာ သူ့အစ်ကိုအား လှမ်းပေးသည်။ သူ့အစ်ကိုက ပန်းကန်အား သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် တွေ့ကာ တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကလေးနိုးလာသဖြင့် မေ-လင်းသည် ပွေ့ချိုပြီး သူ့စောင်ခြုံတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။

“ကလေးက ဖျားနေသလား” ဟု ချီယာအိုက ယာဂုကို မော့သောက်ရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။

မေ-လင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကလေး၏ နဖူးတွင် စို့နေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များအား စောင့်စဖြင့် သုတ်ပေးနေသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ကလေးဖျား နေတယ်။ ဒီနေ့ ပိုဆိုးလာတယ်”

“သူ့အဖေကလည်း အခက်ခဲဆုံး အချိန်တွေကို ကျော်ဖြတ်နေရတယ်။ ညီမ သိမယ်လို့ အစ်ကို ထင်တယ်” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ “သူ့ ကော်မရှင်နာ ချူအင်-လိုင်တို့အား ဖြစ်ဖြစ်ကူးဖို့ နည်းလမ်းကို ပြန်ပြီး ပြုပြင် နေကြရတယ်။ အခုဆိုရင် အခြေအနေအားလုံးက သိပ်ဆိုးလာတဲ့အတွက် မော်စကိုနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်အားလုံး ပြတ်ကုန်ပြီ။ ခေါင်းဆောင်နေကြတဲ့ ရဲဘော်အများစုကတောင်မှ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကို အစ်ကို တို့ ဆက်ပြီး လက်ခံသင့် မသင့် စဉ်းစားဖို့ ပြောနေကြပြီ”

မေ-လင်းသည် ကလေး၏ နဖူးမှ ချွေးများအား သုတ်ပေးနေရသဖြင့် မော့မကြည့်အား၊ သူမ၏ မျက်နှာထားသည် သူမ၏ အစ်ကိုထံမှ ကြားလိုက်ရ သည့် စကားအတွက် စိတ်ရှုပ်နေပုံတော့ ရ၏။

“တကယ်လို့ အစ်ကိုတို့ဟာ ဒီထောင်ချောက်ထဲက ထွက်နိုင်ရင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ သဘောထား ကွဲစရာတွေ ရှိလာနိုင်တယ်” ဟု ချီယာအိုက ဆက်ပြောသည်။ “ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ပြောလို့တော့ မရသေးဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အစ်ကိုတို့ သမိုင်းရဲ့ စစ်ဖြစ်နေကြတဲ့ ပြည်နယ် တွေအတွက် ဘဝ အပြောင်းအလဲပဲ။ အားလုံးဟာ တစ်ယောက် လည်မျို တစ်ယောက် ညှစ်ဖို့ လုပ်နေကြတဲ့ ကာလပဲ။ လူတိုင်းဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝေဖန်ပစ်တင်နေကြတဲ့အချိန်ပဲ”

ချီယာအိုသည် ယာဂုကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ဆက်စားနေသည်။ ယာဂု ကဲ့န် သွားသည့်အခါ သူသည် ပန်းကန်အားဘေးသို့ ချထားလိုက်၏။

“မော်စကိုမှာ ပညာ သွားသင်နေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေထဲမှာ ပါတီအတွင်း ရေးမှူး ပိုကုလည်း ပါတယ်။ အဲဒီလူစုကို တခြားပါတီခေါင်းဆောင် အများစုက ‘ဘိုလ်ရှီဗစ်နစ်ဆယ်ရှစ်’လို့ တံဆိပ်တပ်ထားကြတယ်။ မော်စီတုန်းကတော့ သူတို့ အကြောင်း သိပ်မပြောဘူး။ ပြောခဲ့တယ်။ သူက ငှက်ဖျားဒဏ်ကို အပြင်း အထန် ခံနေရတော့ သိပ်မပြောနိုင်ဘူး”

ချီယာအိုသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံ သည် ကျဉ်းမြောင်းသွားကာ သူ့နှုတ်ဖျား၌ ရှိနေသော စကားကို ပြောသင့် မပြော သင့် ချိန်ဆနေသည့်နယ် ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ပခုံးများ တွန့်လိုက်သည်။

“အင်း အမှန်ပြောရရင် မေ-လင်းရေ။ မော်စီ-တုန်း ပြောသမျှကို တခြား လူတွေက နားထောင်ကြတဲ့သဘော ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း အများအားဖြင့် မော်စီ-တုန်းက ငါ့ညီမ ကလေးရဲ့အဖေကို တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်တည်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတဲ့ စစ်ဗျူဟာနည်းကို ချမှတ်ကျင့်သုံးရမလားဆိုပြီး အပြစ်ပုံချနေ

သို့သဘောက နေရာသတ်မှတ်ပြီး တိုက်တဲ့စစ်ပွဲနည်းကို မသုံးဘဲ
အလွယ်တကူ ပြောင်းရွှေ့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ ပြောက်ကျားနည်းစနစ်ကို
သုံးသင့်တယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“တကယ်လို့ ညီမတို့အနေနဲ့ စီအန်မြစ်ကို ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ဖြတ်ကူး
အောင်မြင်ရင်တော့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ အရေး
ကြီးတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

သူညီမ၏ ပြင်းထန်သော စကားလုံးများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒျီယာအို
သည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာထားကတော့ ပြောင်းလဲခြင်း
မရှိ။ သူမသည် သူမ၏ လက်ထဲမှ ကလေးအား အခုချိန်အထိ ငုံ့ကြည့်နေဆဲ။
ဒို့သော်လည်း သူညီမ၏ ရင်ထဲ၌ တင်းမာမှုအသစ်တစ်ခု ဝင်သွားပြီဟူ၍ကား
စိတ်ထဲက မှန်း၍ သိနေသည်။ သူသည် မီးဖိုပေါ်ရှိ အိုးထဲမှ ယာဂု ထပ်ခပ်ကာ
ဖန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပြီးပြန်လှည့်လာသည်။ သူညီမရှေ့၌ ရပ်ကာ ညီမအား
ထရုကာမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ညီမငယ်အား ချစ်သော
စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် များစွာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ညီမလည်း အစားတစ်ခုတော့ စားသင့်တယ် မေ-လင်း” ဟု ဒျီယာအို
ထ ယာဂုပန်းကန်အား သူညီမဘေး၌ ချပေးပြီး ပြောသည်။ “ဒီည အစ်ကိုတို့
အားလုံး ခွန်အားလိုလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုတို့အဖေဟာ ကိစ္စအတော်များများမှာ
မှားခဲ့ပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာတော့ အစ်ကိုတို့ အဖေ ဒျိုးကျူးလိုက်နာခဲ့တဲ့ ပညာရှိ
တာအိုရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကိုတော့ လိုက်နာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။

“ဒီတစ်ခါမှာတော့ အစ်ကိုတို့ ‘နိုင်ငံခြားပါရဂူ’ရဲ့ စကားထက် တာအို
ရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့
မို့နဲ့ သည်းခံ အလျှော့ပေးရမယ့်အချိန်ပဲ။ ညီမရဲ့ အစ်ကိုတို့ အနေနဲ့က ကျွမ်း
ကျွပ်ပင်တွေလို ကျင့်ကြရမယ်။ မုန်းတိုင်းရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ကွေးညွတ်ပျော့ပျောင်း
နေတဲ့ ကျွပ်ပင်ဟာ ကျိုးပဲ့ပြတ်ကျမသွားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

မေ-လင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ကလေးမှာ ပြန်၍ အိပ်ပျော်
သွားသဖြင့် ပုခက်ထဲသို့ ထည့်သိပ်ကာ သူမ၏ ပခုံးထက်မှ စောင်ကို ယူ၍
ခြုံပေးသည်။ ထို့နောက် ဗလာကျင်းလျက်ရှိသော ကျောအား သူ့အစ်ကိုဘက်
လှည့်ထားပြီး သူမ၏ ယူနီဖောင်းကို ယူဝတ်သည်။

ပထမ ကာကီရောင် ကေဒါ ကျူးနစ်ကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီ
ထို့နောက် မော်လာ ပစ္စတို ထည့်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးအိတ် ဒျိတ်ထားသော
သားရေခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်သည်။ ကျောပေးထားရာမှ သူ့အစ်ကိုဘက် ပြန်

လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည့်အခါ ကလေးနို့တိုက်နေသော မိခင်လောင်း အသွင်ကို မမြင်ရတော့။ ကော်မရှင်နာ ချူအင်-လိုင်း၏ ကိုယ်ရံတော်စစ်သည် လက်နက်ကိုင် ကေဒါတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

“မင်း ဘာကြောင့် ငါတို့ရဲ့ နိုင်ငံခြား ပါရဂူရဲ့ မယားဖြစ်သွားရတယ် ဆိုတာ အလျင်က အစ်ကို လုံးဝ မမေးခဲ့ပါဘူး” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ “အစ်ကိုထင်ခဲ့တာကတော့ မင်းဟာ တာဝန်ရဲ့ အပြင်ပကို ရောက်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ပါတီရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအပေါ်မှာ သစ္စာကြီးလွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာ လို့ ထင်တယ်”

“အဲဒီ တစ်ခုထဲတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု မေ-လင်းက ပြန်ပြောသည်။ သူမ၏ ပြောပုံသည် ဂုဏ်သိက္ခာ အပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။

“စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားဟာ တရုတ်ပြည်မှာလည်း ရှိနေတယ်လေ။ အဲဒါဟာ နိုင်ငံခြားက ဝင်လာတဲ့ သဘောတရားပဲဆိုတာ မင်း သိရမယ် မေ-လင်း” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ “မင်း ငါတို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားသား ပါရဂူကို ‘ချစ်သလား’ ”

အမြောက်သံသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ လိမ္မော်ရောင် မီးတန်း သည်လည်း ဝင်းခနဲ ထွက်လာသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ပြဲနေ သော ခေါင်မိုးမှနေ၍ အပြင်ဘက် မှောင်မည်းမည်းထဲမှ တောင်တန်းများဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အမြောက်ဆန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံသည် ပြင်းထန်လှ သော်လည်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ မေ-လင်းထံမှ အဖြေပေးသံကား ပေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိ။

“အစ်ကို ဒီမေးခွန်းမေးတာ အကြောင်းရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ အစ်ကိုတို့ စီအန်မြစ်ကို ကူးပြီး လွတ်မြောက်သွားမယ်ဆိုရင် အစ်ကို တို့ရဲ့ ကွန်မင်တန် ရဲဘော်တွေနဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုတွေ ကြားမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲ ပြားမှုတွေ ရှိလာမှာ ကြောက်ရတယ်”

ချီယာအိုက ပြုံး၍ သူ့နှမအား ကြည့်သည်။ “ငါ့ညီမ အနေနဲ့ မင်း မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ရွေးချယ်မှု တစ်ခုကိုတော့ ပြုချင် ပြုရလိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတဲ့ သဘောက မင့်နိုင်ငံနဲ့ မင်း မွေးထားတဲ့ နိုင်ငံခြားသား သွေးပါနေတဲ့ ကပြား ကလေးရဲ့ အဖေ ကြားမှာ ရွေးချယ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ”

“ညီမ သူ့ကို မချစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရွေးချယ်မှု လုပ်ဖို့ လွယ်တယ်။ ညီမရဲ့ ပထမဆုံး ဆန္ဒက အခုလုပ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးကို အောင်မြင်သည် အထိ လုပ်သွားချင်တယ်။ အဲဒါပဲ”

မေ-လင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောသည်။ သူမ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံသည် ချက်ချင်းပင် အသက်ဝင်လာသည်။ “ဒါပေမဲ့လို့ ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျွန်မမှာ ရှိနေသမျှ အာဝန်ကို လုပ်ပေးမယ်”

ချီယာအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူသည် တဲတဲခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့နှမအား ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ “အစ်ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ထားပါ။ သူနဲ့ မင်းရဲ့ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ကွာခြားမှုကို ကြည့်ပြီး လုပ်ပါမှ လိမ္မာပါးနပ်ရာ ရောက်မယ်”

ထိုအကြံပြုချက်အတွက် သူမဘက်မှ တုံ့ပြန်မှုကို မေ-လင်းက လုံးဝ မပြုချေ။ သို့တစေလည်း သူမသည် သူမ၏ အစ်ကိုအား တဲခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ “ချီယာအို ရယ်၊ ဒီညတော့ သတိ ဝိရိယ ထားပြီး လုပ်ပါ” ဟု မှာသည်။

“မပူပါနဲ့ အစ်ကိုတို့ စီအန်မြစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်မှာ ပြန်တွေ့ကြရမှာပါ”

ချီယာအိုသည် တဲတဲခါးဝ၌ တပ်ထားသည့် ဖျင်စအား ဆွဲဖယ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မေ-လင်းက သူမအစ်ကိုလက်အား လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ချီယာအို...။ ညီမလေ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုကို သတိရလို့။ ဒီနေ့ ချီတက်လာနေတုန်းက လေ။ အကျဉ်းသားတွေကြားထဲမှာ ညီမတို့သိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ညီမ မြင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သူမအစ်ကိုသည် တန့်သွားသည်။ စိတ်မရည်သော မျက်နှာဖြင့် မေ-လင်းအား ကြည့်နေသည်။ “အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“ညီမတို့ အိမ်ပြန်လာကြတုန်းက သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ် သာသနာပြုကို အစ်ကို မှတ်မိသေးလား။ တိုင်ဖွန်မုန်တိုင်းကျတော့ ဓမ္မတေးဆိုဖွဲ့ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ လူလေ”

ချီယာအို၏ မျက်နှာသည် သူ့ညီမ ပြောသည့် လူအား ပြန်၍ သတိရရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ဝင်တစားမရှိဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ “အင်း မှတ်မိတယ်”

“သူ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေတယ်။ ပထမတော့ ညီမက မရေမရာ ဖြစ်နေလို့ မမှတ်မိသလိုဘဲ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွံ့တွေ ပေနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အခု မှတ်ဆိတ်ရှိနေတယ်”

“ဒီလိုဆို အစ်ကိုတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ သာသနာပြုပါလို့ ညီမက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေချာပေါက် ပြောနိုင်မှာလဲ”

“ညီမ သူ့ရွှေက ဖြတ်အလာမှာ သူ့ပါးစပ်က ညီမ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာ ကြားလိုက်တယ်”

“အခုလို အချိန်အခါမှာ အင်္ဂလိပ် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အကြောင်းကို မင်းက ဘာကြောင့် စဉ်းစားနေရတာလဲ” ဟု ချီယာအိုက မေးသည်။

မေ-လင်းသည် မျက်လွှာကို ချထားလိုက်ပြီး အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မေးမိလေခြင်းဟု တွေးမိကာ နောင်တရနေသည်။ “သူ့ကြည့်ရတာ အသေလိုပဲ၊ သူ့လက်တွေကို လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားတယ်။ သူ့မျက်နှာက အလွန် ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာကြီးတစ်ခု ခံစားနေရသလိုပဲ”

ချီယာအိုက ပြုံးသည်။ “မင့် အနေနဲ့ တို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားပါရဂူကို ပြောသင့်တယ်လို့ မထင်မိဖူးလား။ ပြောလိုက်ရင် သူ့အနေနဲ့ အစ်ကိုတို့နဲ့တွဲပြီး ချီတင်လာနေတဲ့ ‘နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးရွား’ ဟာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သိသွားမယ်”

ချီယာအိုသည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် အပြင်မှ ဝင်လာသော အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ဥရောပသား တစ်ဦးနှင့် ဆုံမိသည်။ ဥရောပသားသည် အညှီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည်။ အနီရောင်ကြယ် တပ်ထားသည့် ကတ်ဦးထုပ်အောက်မှ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် ဘေးဖက်သို့ ထိုးထွက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံး ပြာပြာများသည် အခန်းထဲကိုရော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုပါ ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

“ကိုယ့် တရုတ်စကားက သိပ်ညံ့တယ်” ဟု ဥရောပသားက အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုသုံး၍ ဂျာမန်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ‘နိုင်ငံခြား ပါရဂူ’ ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ကြားလိုက်တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါတော့ဖြင့် သူ သိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘာပြောကြတာလဲ”

မေ-လင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာအား တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ ချီယာအိုကတော့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံး၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ညီမက အကျဉ်းသားတွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ်သာသနာပြုတစ်ယောက် ပါလာတယ်လို့ သူ့ထင်မိတယ် တဲ့။ ဒါနဲ့ ရင်တော့ ချီတက်လာနေကြတဲ့ တရုတ်လူမျိုး တစ်သိန်းထဲမှာ ဥရောပသားက ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး ရဲ့ဘော် ဘရန်း။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒါနဲ့ ပြောနေကြတာ”

အော်တို ဘရန်းက ချီယာအို၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ ချီယာအို၏ စကားထဲတွင် ဖုံးကွယ်ထားသည့်စကား ဘာများပါပါလိမ့်။ သူသည်

...ဆက်လက် ဆတ်လိုက်သည်။ “မင်း ပြောတဲ့ အကျဉ်းသားကို ငါ ဒီနေ့ မြင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကဲ မင်္ဂလာညပါ ရဲဘော် ဒါ့ယာအို”

အရန်းသည် တံခါးဝ၌ တပ်ထားသည့် ရွက်ဖျင်စအား မ၍ ကိုင်ထား၍ ဒါ့ယာအိုသည် တံခါးရံ၌ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်ထားသည့် မြင်းကိုစီး၍ လှည့်လာသွားသည်။ မီးလောင်ပြင် ဖြစ်နေသော ရွာ၏လမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လားများသည် တန်းစီနေကြသည်။ လားများပေါ်မှ သေတ္တာကြီးများနှင့် သေတ္တာကြီးများအား လားထိန်းများက ချပေးနေကြသည်။

အမြောက်သံများသည် စဲမသွားသေး။ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်လာနေသော မီးရောင်များကိုလည်း မြင်နေရဆဲ။ အမြောက်ပစ်လိုက်တိုင်း ထွက်လာသည့် မီးရောင်များအောက်တွင် ရွှံ့ပွက်များပေါ်၌ ပြန်ကြနေကြသည့် အပ်ချစ်ထော်များ၊ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ ပုံနှိပ်စက်များ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ စာရွက်များ တစ်ခုတည်း ငွေဒင်္ဂါး ဒေါ်လာများနှင့် ငွေစက္ကူများအား မြင်နေရ၏။

တံများအတွင်းရှိ ရေနံဆီမီးခွက်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် စစ်အရာရှိများနှင့် အရပ်သားကေဒါများကြား အပြေးအလွှား ပြေးသွားလိုက် ပြန်ပြေးလိုက် ထုတ်နေကြသော စစ်သား အော်ဒလီများအား မြင်နေရသည်။ ဤကြားထဲတွင် မြေတန်းစပ်မြေပြင်များဆီမှ မြင်းပုကလေးများ စီး၍ သတင်းများ လာပို့ ပြန်ယူ ထုတ်နေကြသည့် ဆတ်သားများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရ၏။

ပျက်စီးနေသော လမ်းများအပွား၌ ယာယီတပ်စွဲထားသည့် စစ်ဌာနချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း စိတ်အေးနားအေး ရှိကြဟန်မတူ။ မငြိမ်မဆိတ်ရှိလွန်းလှသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြဟန် ရှိ၏။ မေ-လင်းနှင့် နိုင်ငံခြား ပါရဂူ ဂျာမန်သည် တံခါးဝ၌ ရပ်ကာ မြင်းကိုစိုင်း၍ မှောင်ထဲသို့ စင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော ဒါ့ယာအိုအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ဒါ့ယာအို ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အခါ ဂျာမန်လည်း သူ့ကိုင်ထားသည့် ရွက်ဖျင်စ တံခါးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူသည် မကြည်မလင်ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ မေ-လင်း၏ ပါးတစ်ဖက်အား လှမ်းကိုင်ရန် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း ထိုတဒဂ်မှာပင် ကလေးနိုးလာပြီး ချောင်းဆိုးသည်။ မေ-လင်းသည် ဂျာမန်အား ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အိပ်ရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားသည်။

***

စိအန်မြစ်၏ သဲထူထပ်သော ကမ်းခြေနှင့်အနီးကပ်ဆုံး တစ်နေရာတွင် သစ်သားများ ကာရံထားသည့် တွင်းကြီးတစ်တွင်းရှိသည်။ ထိုတွင်းကြီး ထဲတွင် ကပ္ပိတန် လူ ချီယာအို၏ တပ်မှ စစ်သားများသည် ဖောင်ကြီးများ ဖွဲ့နေကြသည်။ ကပ္ပိတန် လူ ချီယာအိုသည် အုပ်ဆောင်းကလေး ပါသော လှုပ်စေလက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက်ကိုင်ကာ ထိုတွင်းကြီးထဲရှိ သူလူများကြား၌ ခေါက်ဘွဲ့ ခေါက်ပြန် သွားလာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေ၏။

မြစ်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေအရှိန်ဖြင့် မြစ်ရေပြင်သည် လှိုင်းထလျက် ရှိ၏။ တောအုပ်များ ဘက်မှ သစ်ပင်များ ကြားတွင် ဖိုးပေါက်များသည် ပြင်းထန်စွာ ကျဆင်းလက်ရှိသည်။ တောအုပ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းသော တောင်ကြားလွင်ပြင်အတွင်း၌ ပုန်းအောင်ရပ်နားနေကြသော အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲများနှင့် တပ်နီ ကေဒါ ခြေလျင်တပ်ရင်း နှစ်ရင်းမှာ ဖိုးရေများဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိကြလေ၏။

အုပ်ဆောင်းများ အုပ်ထားသည့် ဟာရီကိန်း မီးအိမ်များသည် နံရံလှုပ်ထားသော အပေါက်များထက်၌ ချထားခြင်းဖြင့် အလုပ် လုပ်နေသူများအား အလင်းရောင်ရစေသည်။ ချီယာအိုသည် ဝါးလုံးပုံကြီးများ၊ ကြီးခွေများ၊ တံဆိပ်ချပ်များနှင့် အိမ်ခေါင်မိုး ယက်မကြီးများကြား၌ သတိကြီးစွာထား၍ သွားလာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ တိုင်များ၊ ထုပ်တန်းများနှင့် ယက်မများမှာ မြစ်ကမ်း၌ တစ်လျှောက်၌ ရှိနေသော လူမနေတော့သည့် ရွာများထဲရှိ တဲအိမ်များမှ ဖုတ်၍ ယူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်လုပ်နေသည့် တပ်စုတစ်စုချင်းစီအား အလွတ်မပေးဘဲ စစ်ဆေးလာနေသော ကပ္ပိတန် လူ ချီယာအိုသည် ရောက်သည့် နေရာတိုင်း၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ တပ်စုခေါင်းဆောင်များအား စစ်ဆေး မေးမြန်းသည်။ ဝါးများ

သုံးဆင့် တင်ရာ၌ တွဲပုံတွဲနည်းနှင့် တင်ပုံတင်နည်း မှန် မမှန် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ရန်သူ အမြောက်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိ မရှိလည်း စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

လမရှိသော ညဖြစ်၍ ကောင်းကင်ပြင်သည် မှောင်မည်းနေသည်။ အရှေ့မြောက်နှင့် တောင်ဘက်ဆီရှိ ကောင်းကင်ယံတွင်မူ လိမ္မော်ရောင် မီးပွင့်များ တက် တက်လာနေသည်။ အမြောက်သံ၊ မော်တာသံနှင့် စက်သေနတ်သံများသည်လည်း ထိုအရပ် သုံးမျက်နှာ ဆီမှ အဆက်မပြတ် ထွက်လာလျက်ရှိ၏။ အတန်း စစ်မျက်နှာ သုံးမျက်နှာတွင် တိုက်ပွဲများသည် ရပ်ဆိုင်းခြင်း မရှိသေး။ အချိန်သည် သန်းကောင်ယံ နီးနေပြီ။

မိနစ်အနည်းငယ်တိုင်း တွင်း၏ အပေါ်ဘက် အမှောင်ထုထဲတွင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကိုမင်တန်တပ်များ ဆီမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မီးကျည်များကို မြင်ရသည်။ ထိုမီးကျည်များနှင့်အတူ ရန်သူတို့ဘက်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များ ကြားရသည်။ ထိုအခါ တပ်နီစစ်တပ်များဘက်မှ ချက်ချင်း မြေခိုပြီး ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်သံများ ထွက်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျည်ဆန်များသည် မြစ်ပြင်ပေါ် ကျကာ ရေပန်းများ တက်လာသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

ချီယာအိုသည် မော်တာကျည်ဆန် တစ်လုံးချင်းစီ ကျလာသည်ကို သတိထား၍ နားစွင့်သည်။ တစ်လုံးချင်းစီကြား စက္ကန့်မည်မျှ ကွာသည်ကိုပါ အတိအကျ တွက်ကြည့်နေသည်။ ကိုက်နှစ်ရာကျယ်သည့် မြစ်ပြင်အား ဝါးဖောင် ခြိတ်လျှင် မည်မျှကြာမည်နည်း။ ကောင်းကင်ယံသို့ တက်လာသည့် မီးကျည်များသည် တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား စက္ကန့်နှင့် မိနစ် မည်မျှကွာပါလိမ့်။ အနည်းဆုံး ဆုံးမိနစ်မှ လေးမိနစ်အထိ ခြားသည်ဟု သူ တွက်မိသည်။ မိုးချုပ်ချိန်မှ စ၍ ပစ်ခတ်သည့် အကြိမ်ပေါင်းကိုလည်း သူ နားစွင့်ကာ ရေတွက်ထားသည်။

ချီယာအိုသည် 'အမှတ် တစ် အထူးတပ်ရင်း' မှ တပ်စိတ် နှစ်စိတ်အား ခိုက်ခိုက်ရေး တပ်များအဖြစ် မြစ်များကို ဖြတ်ကူးစေပြီး တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်မှ နေသူများအား တိုက်ခိုက်စေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤလက်ရွေးစင် အုပ်စုများမှာ အထူး လေ့ကျင့်ပေးထားသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့အား လက်ပစ်ဗုံးများ၊ မော်တာနှင့် အပေါ့စား မရင်းဂန်း စက်သေနတ်များ ပေးလိုက်မည်ဆိုပါက မိမိတို့အတွက် များစွာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းမှနေ၍ ဝါးဖောင်များအား ကျောက်ချကာ တံတားအဖြစ် ဆင်းသွားသည့်အခါ ထိုတပ်စိတ်နှစ်စိတ်က အင်ဂျင်နီယာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား တာဝန် ပစ်ပေးမည်ဆိုပါက လုပ်ရကိုင်ရသည်များ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟုလည်း

သူ တွေးနေမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေသို့ တိုက်ခိုက်သော တပ်များ စေလွှတ်ထားမည်ဆိုပါက နောက်ထပ် ဗောတံတားတစ်ခု ထည့် ဆောက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိရုံမျှမက နောက်ဆုံးတွင် တံတားနှစ်ခုသည် မြစ်လယ်တွင် ဆက်မိဖွယ် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဝါးဖောင်အားလုံး သုံးဆယ်နှင့် လေးဆယ်နီးပါးမျှ ပြီးနေပြီ။ ကမ်းစင်နှင့် အနီးဆုံးသော နေရာဖြစ်သည့် တွင်းဝသို့ ပို့ထားပြီးပြီ။ မီးကျည် အပစ်ရင်အောင် တွင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မှောင်မည်းသွားလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါးဖောင်များကို မြစ်ရေပြင်ထက်သို့ တွန်းချမည်ဆိုပါက အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်မည် ရှိ၏။

ချီယာအိုသည် ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကာ ဖောင်များအား သယ်ယူ သွားနေသည့် တပ်ဦးအား စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် ဝါးဖောင်များကို သာမက ကျောက်ဆူးအဖြစ် အသုံးပြုမည့် ကျောက်တုံးများကိုပါ ကမ်းခြေ အမှောင်ထုအောက်မှ သဲသောင်ပြင်ဆီသို့ သယ်ယူသွားနေကြသည်။

သူသည် သတင်းပို့ ဆက်သွားတစ်ယောက်အား မြစ်အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေသို့ စေလွှတ်ကာ သတင်းတစ်ခု ပို့ခိုင်းသည်။ မော်တာများနှင့် မရုင်းတပ်စက်သေနတ် အကြီးစား တပ်စုများအနေဖြင့် ရေဒီယိုမှ သတင်း ပေးလိုက်သည့် အခါ မိမိတို့အတွက် ကာပစ် ပစ်ပေးရမည်ဟု သတင်းပေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းအား ပို့ခိုင်းအပြီးတွင် ချီယာအိုသည် မိုးသဲသဲမဲမဲရွာနေသော အမှောင်ထုထဲ၌ ရပ်ကာ နောက်ထပ် တက်လာမည့် မီးကျည်အား စောင့်ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းထဲမှလည်း စက္ကန့် မည်မျှကြာသည်ကို ရေတွက်နေသည်။

လေးမိနစ်နီးပါးမျှ လွန်သွားပြီး နောက်ထပ် ကျည်တစ်လုံး မြစ်ထဲတွင် လာသည်။ မီးတောက်ကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ မြစ်လယ်၏ အခြား တစ်ဖက်ဘက် တိုက်ခိုက်ရေးဖောင် ဆယ့်နှစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ စီးနေသော ရေစီးကြောင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရွှေ့လျားနေကြသည်။ ပြင်းထန်စွာ ရွာနေသော မိုးကြောင့် တောင်ကျရေများသည် မြစ်တွင်းသို့ ဒလဟော ထိုးစီးဆင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ရေသည်လည်း အချိန်အဟုန် ကြီးမားစွာဖြင့်ပင် စီးဆင်းလျက်ရှိလေ၏။

အထူးတပ်ရင်းမှ တပ်သားအချို့သည် ရေထဲသို့ ဆင်း၍ မြစ်အတွင်း၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူးခတ်ပြီး ဝါးဖောင်များ သယ်ယူနေကြသော အင်ဂျင်နီယာ တပ်သားများအား သွားရောက် ကူညီနေကြသည်။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကိုမင်တန်တို့ ဘက်မှ အမြောက်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။ ဝါးဖောင်များ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေပန်းများ ထလာသည်။ သို့တစေလည်း ထိုးဝါးသမားများ

နှင့် ရေကူးသမားများသည် အလှမ်းဝေးဆဲဖြစ်နေသော ကမ်းခြေဆီသို့ ဆက်၍ သွားနေဆဲ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမြောက်ဆန် တစ်ဆန်သည် ဝါးဖောင်တစ်ခု ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျလာသည်။ ဝါးဖောင်သည် ရေပြင်ထက်မှ အထက်သို့ မြောက်တက် သွားပြီး ဖောင်အား ဆွဲလာသူများကိုပါ အမြန်စီးနေသော မြစ်အတွင်းသို့ ဆွဲယူ သွားသည်။ ချီယာအိုသည် တွင်းဝမှနေ၍ မြစ်ရေက ဆွဲယူသွားသော ဖောင်များ နှင့်လူများ မိုးသဲသဲမဲမဲရွာနေသော အမှောင်ထုတွင်း၌ နစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွား သည်ကို အားကိုးရာမဲ့စွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

ဝါးဖောင်များအား မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သယ်ယူရန် အားထုတ်နေရ သော တပ်သားများသည် တစ်ဖက်မှ ကျလာသော အမြောက်ဆန် ဒဏ်ကြောင့် ထောင့်ကလျား ဖြစ်ကုန်သည်။ အင်အား မကြီးမားသော်လည်း တပ်သားများသည် ဖောင်များအား အကာအကွယ်ယူကာ အပေါ့စား မရှင်ဂန်း စက်သေနတ်များဖြင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြသည်။ အင်ဂျင်နီယာ တပ်သားများရော အထူး တပ်ရင်းမှ တပ်သားများပါ ရန်သူတို့၏ လက်တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်ကာ လျှံတက်နေသော မြစ်ရေပြင် အောက်သို့ နစ်မြုပ်ကုန်ကြလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဝါးဖောင်တစ်ခုသည် လွတ်ထွက်သွားကာ ရေစီး ကြောင်း နောက်သို့ ပါသွားသည်။ ဝါးဖောင်ထက်မှ ထိုးဝါးသမားသည်လည်း သေနတ် ထိမှန်ကာ သေဆုံးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ချီယာအိုအတွက် စိတ် သက်သာစရာ တစ်ခုတော့ ကျန်ရှိခဲ့သည်။ ဝါးဖောင် ဆယ်ခုသည် ကမ်းခြေနှင့် အလှမ်းဝေးဝေး တစ်နေရာရှိ ကျောက်စွန်း တစ်ခု၏ အောက်တွင် ကျောက်ချ နိုင်ခဲ့ရုံမျှမက တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စုမှ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကေဒါ တပ်သား လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်သည် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ခုန်တက်ကာ ခြေချနိုင်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

တပ်နီစစ်တပ်၏ အမြောက်တပ်သည် ကိုမင်တန်တို့ ဘက်သို့ တုံ့ပြန်၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။ အမြောက် ပစ်လိုက်တိုင်း ထွက်လာသည့် မီးရောင်များသည် ည အမှောင်ထု ကြားမှ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ အမြောက်ဆန် ကျရောက် ပေါက်ကွဲသံများသည်လည်း ညအမှောင်ထုအောက်မှ မြေအပြင်အား သိမ်သိမ်တုန်စေသည်။ မရှင်ဂန်းစက်သေနတ်သံများသည် သောသောညံ့လျက် ရှိလေရာ မြစ်ပြင်အထက်မှ ငိုယိုနေသော ကောင်းကင်ပြင်အား ချောက်ချား အောင် လုပ်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

တောင်ကုန်းများ ထက်မှ ထွက်ပေါ်နေသည့် လက်နက်မျိုးစုံ ဆီမှ မီးရောင်များသည် အဆက်ပြတ် မသွား။ မြစ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ရှိနေသော

ရွံ့နှံ့ထူထပ်သည့် ကတုတ်ကျင်းများ ထဲမှ ကိုမင်တန် တပ်သားများနှင့် တပ်နီ စစ်တပ် တပ်သားများသည် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်များ ကိုယ်စီကိုင်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေသတ်ဖို့ အားထုတ်နေကြသည်။ သူတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ သေနေကြသည့် အလောင်းများ။

ကမ်းခြေအနီး တစ်နေရာတွင် တပ်နီ အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ လူများသည် ဝါးဖောင် နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါးအား မြစ်ပြင်ထက်သို့ လူအားနှင့် တွန်းချလိုက်ကြသည်။ အမြောက်ဆန်များသည် ကျရောက် ပေါက်ကွဲလျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အင်ဂျင်နီယာများသည် ဖောင်အားလုံးကို တွဲ၍ မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကျောက်ဆူး ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤလုပ်ငန်း အတွက် သီးသန့် သမ္မန် နှစ်စီးရှိရာ ဖောင်များအတွက် လိုအပ်သော ကြိုးများ၊ ဝါးများနှင့် သစ်သားချောင်းများ တင်ထားသည်။ ဤလုပ်ငန်း အတွက် တာဝန်ပေးထားခြင်း ခံရသူများမှာ ဒေါ်ယာအို၏ လက်ထောက် အရာရှိများ ဖြစ်၏။ ထိုအရာရှိများသည် ချက်ချင်းပင် ကိုမင်တန် သေနတ်သမားများ၏ ပစ်မှတ်များ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမြောက်ဆန် တစ်ဆန် ကျရောက် ပေါက်ကွဲသဖြင့် မီးတောက်များ ဖြန်းခဲ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်ယာအိုသည် သစ်တုံးများအား အကာအကွယ် ယူ၍ ဝပ်နေရာမှ ဝါးဖောင်တံတား တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းကို သူ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရန် မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

သူ လက်အောက်မှ အင်ဂျင်နီယာများသည် ခါးအထိ ဗလာကျင်းကာ ရေထဲ၌ အလုပ် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ အမြောက်ဆန်များ ကျရောက် ပေါက်ကွဲတိုင်း ပေါ်လာသည့် မီးပွင့်မီးပန်းများကြောင့် သူတို့၏ အင်္ကျီမပါသော အပေါ်ပိုင်းများကို မြင်နေရသည် ဒေါ်ယာအိုသည် သူ ကျွန်ုပ်အင်္ကျီအား ချွတ်ထားခဲ့ပြီး ရေထဲသို့ ဆင်းကာ ရေကူးပြီး အုပ်စု တစ်စုဆီမှ တစ်စုဆီသို့ သွားသည်။

သူသည် အမြောက်ဆန်နှင့် သေနတ်သံများအား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝါးဖောင် သုံးခုစီ ထပ်၍ တွဲနေသော လူများကြားသို့ ဝင်ကာ လိုအပ်သလို ကြီးကြပ်ညွှန်ကြား ပေးလျက်ရှိသည်။ ဝါးဖောင်များမှာ သူ ရေးဆွဲပေးထားသော ဒီဇိုင်းပုံများဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့ ထပ်၍ ပူး၍ မည်ကဲ့သို့ ချည်ရမည်ကို သူ ကောင်းစွာ သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် သစ်သား ဆင့်ချောင်းကလေးများ ခံထားသည့် မာကျောသော နေရာပေါ်သို့ တဲတဲခါးပျက်များကို အင်ဂျင်နီယာများအား ဖြန့်တင်ခိုင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပြီးခါမှ ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ ပစ်လိုက်သော အမြောက်ဆန် ထိမှန်သဖြင့် ပျက်သွားရသည်များလည်း ရှိ၏။

အလေးစားစွာ ဖောင်ဖွဲ့ထားသည့် ဝါးများ ပျက်မသွားဘဲ ရေထဲ၌ ပေါလောပေါ်
အထိ ချိယာအိုမှာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။

သူခန့်မှန်းမိသည့်အတိုင်းဆိုပါက မြစ်ပြင်ပေါ်ဖြတ်၍ တည်ဆောက်ရ
မည့် တံတားအတွက် ဝါးဖောင် အပိုင်းပေါင်း တစ်ရာခန့် လိုမည်ဖြစ်၏။ မနက်
ဆန်နာရီဆိုလျှင် ဝါးဖောင် ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျော်ခန့် ချထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု
သူ ထင်ထားသည်ဖြစ်ရာ အားပျက်ဖွယ်ရာတော့ မရှိ။ သို့တစေလည်း-

အထူးတပ်ရင်းမှ တပ်သားများသည် ဝါးဖောင် သုံးဆယ်ခန့်အား ချမှတ်
ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း မြစ်လယ်၌ ချမှတ်နိုင်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာ မိမိတို့
ဆက်မှ အားသာချက် တစ်ခုဟု ချိယာအို မြင်သည်။ သို့သော်လည်း မြစ်ရေ၏
အနှိပ်အဟုန် ပြင်းစွာ စီးဆင်းမှုကြောင့် ဝါးဖောင် နှစ်ခုသည် မြစ်လယ်သို့
မရှိမဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ သူသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်အား ရိပ်စားနား
ထည်ခဲ့ရသည်။

ရေအရမ်းလျှံပြီး စီးဆင်းမှု ပြင်းထန်နေသော မြစ်လယ်၌ ဝါးဖောင်များကို
ဆက်မိအောင် အားထုတ်နေခြင်းသည် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့်
အလုပ် တစ်ခုဟု သူ မြင်လာသည်။ သူ အင်ဂျင်နီယာတပ်စု အင်အားသည်
အိရာ နီးပါးခန့် ရှိလာခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ အကုစားဆုံးများသဖြင့် များစွာ
လျော့ပါးသွားခဲ့လေပြီ။ လုပ်ငန်း စတင်ချိန်က သူသည် သူ့ လူများအား ပစ္စည်း
ဧည့်ပေးဆောင် ထောက်ပံ့ရေး၊ ဖောင်ဖွဲ့ရေး၊ တံတား တည်ဆောက်ရေးနှင့်
ကျောက်ချရေး စသည်ဖြင့် လုပ်ငန်းအလိုက် အဖွဲ့ငယ်များ ခွဲ၍ ဖွဲ့ပေးထားခဲ့
လေသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် ကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့နှင့် အထူး တာဝန်အတွက်
အိမ်သန့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စုစုပေါင်း အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကိုပါ ဖွဲ့ပေးထားခဲ့၏။ ကယ်ဆယ်ရေး
အဖွဲ့သည်။ သေဆုံးသူများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများအား မြစ်ကမ်းပါးထက်မှ နေ၍
ဘဲတံခါးပျက်များအား လူနာတင်စင်အဖြစ် ထားသုံးကာ သယ်ယူခဲ့ကြသည်။
အထူးအဖွဲ့မှာ လူတစ်ဒါဇင်သာ ပါဝင်၍ တံတား တည်ဆောက်ရေး အတွက်
လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းများအား ရှာဖွေပေးရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆက်မပြတ်
ဝစ်ခတ်နေသော အမြောက်သံများ ကြား၌ နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ် လုပ်ကြ
ရသည့်အခါ အင်ဂျင်နီယာများ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာသည် ချောက်ချား ပျက်ပြား
လာခဲ့ကြရလေ၏။

ချိယာအို စောင့်ကြည့်နေစဉ် အတွင်းမှာပင် အင်ဂျင်နီယာ အုပ်စုဝင်ထံ
မှ တစ်ဦးသည် သူ့ထံ ပြေးလာသည်။ သူ့ရှေ့ ရောက်သည့်အခါ တပ်သားသည်
မုက်စိမုက်နာ အပျက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ကို ချိယာအို သတိထားလိုက်မိ၏။

ထိုရဲဘော်သည် တပ်နီတပ်ထဲ ရောက်မလာမီက လှေသမား လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။

“ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆူးတွေက ရေထဲချလို့ မရဘူး။ ရဲဘော်တပ်မှူး” ဟု ပြောသည်။ “ရေစီးက တအားသန်တော့ ရေစီးဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး။ အားလုံး မြစ်ခြေ မရောက်ခင် ရေစီးထဲ မျောပါကုန်ကြတယ်။ ဘယ်ဖောင်မှ ကျောက်တုံး မြဲအောင် ချလို့ မရဘူး။”

ချီယာအိုသည် တပ်သား၏ သတင်းပို့ချက်ကို နားထောင်ကာ နှုတ်ဆိတ် လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဝါးဖောင်နှစ်ခုအား ဆက်မိအောင် လုပ်နေသည်ကို လှမ်း ကြည့်ကာ စဉ်းစား ကြံဆလျက်ရှိသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သေနတ်သံနှင့် အမြောက်သံများသည် သူ့နားများထဲတွင် ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းတစ်စီးနှင့် လာနေသည့် ဆက်သားအား သူ မြင်လိုက်ရ၏။ ဆက်သားမှာ စစ်ဌာနချုပ်ဘက်မှနေ၍ မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် မြင်းကို စိုင်း လာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချီယာအိုသည် သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသည့် တပ်သားအား လှမ်းကြည့်သည်။ “ဝါးခြင်းတောင်းကြီး နှစ်ဆယ့်လေးလုံး ရက်ခိုင်း” ဟု အမိန့်ပေးသည်။ “အဲဒီ ခြင်းတောင်းတွေထဲကို ကမ်းစပ်က ကျောက်ခဲသေးသေးတွေ အပြည့်ထည့်၊ ထင်း ရှူးသားတွေကို ချွန်ပြီး ခြင်းတစ်ခြင်းမှာ သုံးချောင်းစီထိုးထည့်။ ပြီးရင် ရေအောက် ကိုချ၊ မြစ်ခြေမှာ စိုက်နေအောင် ချရမယ်။ အခု ငါပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း မြန်မြန် လုပ်ခိုင်း။”

တပ်သားသည် အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဖို့အတွက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန် ပြေးသွားသည်။ ဌာနချုပ်မှ ဆက်သား၏မြင်းသည် ချီယာအိုရှေ့၌ လာရပ်သည်။ ဆက်သားသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့လက်ထဲမှ စာကို ချီယာအိုလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ စာကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ တော်လှန်ရေး စစ်ကော်မရှင်နှင့် တံဆိပ်အား အလျင်ဆုံး မြင်ရသည်။

လက်မှတ်ထိုးထားသူမှာ ကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ လက်မှတ်၏ အပေါ် ဘက်၌ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့် စာနှစ်ကြောင်းမှာ-

“အမှတ် ငါးနှင့်ကိုး တပ်မဟာများအနေဖြင့် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုတ်ခွာ ရမှာလား။ သို့မဟုတ် ရန်သူ၏ အသတ်ကို ခံရမှာလား။ ဘယ်နည်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် နာရီဝက်အတွင်း မြစ်ဖြတ်ကူးနိုင်မယ့် တံတား ပြီးစီးအောင် လုပ်ပါ။”

စာကို ဖတ်အပြီးတွင် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာလာပြန်သည်။ သူသည် ဆက်သားဘက် လှည့်၍ စာကို ပြန်ပေးသည်။ အမြောက်ဆန် တစ်ဆန်သည်

တစ်နေရာ၌ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ ဒါ့နောက်မှာ သူပြောလို
သည့် စကားများကို ဆက်သားကြားအောင် အော်၍ ပြောသည်။

“ရဲဘော် ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ပြန်ပြောလိုက်။ သတ်မှတ်ပေးထား
တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ရေပေါ်တံတား ပြီးမယ်။ တပ်ဦးကို ဦးဆောင်မယ့် တပ်ရင်း
တွေ အချိန်မီ ချီတက်လာကြသင့်ပြီလို့”

ဆက်သားသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး သူ
အရာ လမ်းဘက် စိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ စစ်သားနှင့် မြင်း မြင်ကွင်းထဲမှ
ရောက်သွားသည့် တစ်ခဏမှာပင် ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ အမြောက်ဆန်တစ်ဆန်
သည် ဝစ္စည်းထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့ သမ္ဗန်ထက်သို့ တိုက်ရိုက်ကျသည်။ သမ္ဗန်ဆီမှ
ပိတောက်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ မြစ်ပြင်တစ်ပြင်လုံး မီးရောင်ဖြင့် လင်းသွား
သည်။ သမ္ဗန်သည် မြစ်ရေနှင့်အတူ အောက်ဘက်သို့ မျောပါသွားလေ၏။

* * *

ချီယာအိုသည် ဝါးဖောင်အသစ်နှစ်ခု ဆွဲယူလာသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ဖောင်သစ် တစ်ခုလျှင် ထိုးဝါးသမားတစ်ဦးနှင့် အင်ဂျင်နီယာ သုံးဦးက ထိန်း၍ သယ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ရက်ထားသည့် ဝါးခြင်းကြီးများကို သူတို့ ခြေရင်း၌ ချထားသည်။ ဝါးဖောင်များ အသင့်ဖြစ်လျှင် ထိုခြင်းတောင်းများအား ရေထဲသို့ ပစ်ချကြရန် ဖြစ်သည်။ ချီယာအိုသည် သူ့လက် တစ်ဖက်အား အပေါ်သို့ မြှောက်ထားသည်။ အချိန်ကျလာလျှင် ကျောက်ဆူး ကျောက်တုံး ခြင်းကြီးများ အား ရေထဲသို့ ပစ်ချရန် အချက်ပေးဖို့ ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ရေစီးကြောင်းသည် ဝါးဖောင်နှစ်ခုအား မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် လုပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ချီယာအိုသည် ဝါးဖောင်များအား ရေထဲမှ နေ၍ အကြောက်အလန့်ကင်းစွာဖြင့် ထိန်းပေးလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သူသည် ဝါးဖောင်များအား ထိန်းပေးနေသည့် ထိုးဝါးသမားများအား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ကာ လိုအပ်သလို အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေ၏။

ဝါးဖောင် နှစ်ခုသည် သူတို့ ရောက်ရှိရမည့် နေရာနှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ချီယာအိုသည် မြှောက်ထားသည့်လက်ကို ဖျတ်နေ ချ၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။ ဖောင်ပေါ်မှ အင်ဂျင်နီယာများသည် ကျောက်ဆူး အဖြစ်လျာထားသည့် ကျောက်တုံးခြင်းကြီးများအား ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အင်ဂျင်နီယာများ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် သူ့ လက် လျင်မြန်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဝါးဖောင်သစ် နှစ်ခုအား ဆက်ပြီးသား အပိုင်းများနှင့် အမိအရ ဆက်ပေးရန် အားထုတ်နေကြခြင်းပေတည်း။

နောက်ထပ် ဝါးဖောင်အသစ် သုံးခု ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ စောစော က နှစ်ခုလိုပင် ရှေ့မှ ဖောင်များနှင့် ဆက်မိအောင် ကြိုးစားကြရပြန်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရန်သူများဘက်မှ အမြောက်ဆန်များသည် ရေပြင်ပေါ်သို့

ကျလာပြန်သည်။ မရှင်းကမ်းစက်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် ရေပြင်ထက်သို့
တစ်ခွဲ ကျလာပြန်သည်။

ခေါင်းကိုငုံ၍ ဝပ်နေသော ချီယာအိုသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သူ
ထိတ်ပတ်နာရီအား ထိုးကြည့်သည်။ မနက် သုံးနာရီ ထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ
ညီတော့၏။ စစ်ကော်မရှင် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် အမိန့်အတိုင်းဆိုလျှင်
နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှသာ ကျန်တော့၏။ ယခုအချိန်ထိ ဗောတံတား
ပြီးသွားဖို့အတွက် နောက်ထပ် ဝါဖောင် ငါးဖောင် လိုနေပေသေးသည်။ ဖောင်
များမှာ ကမ်းခြေတွင် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာကြောင့် အင်ဂျင်နီယာအုပ်စုက
အခုအချိန်ထိ လာမပို့ဘဲ ကြန့်ကြာ နေကြရသနည်း။

မိုးရေများအောက်၌ ရှိနေသော ကမ်းခြေအစပ်မှ ဝါးဖောင်များအား
သုန်းမျှော်၍ ကြည့်သည်။ မြစ်ဆီသို့ ချီတက်လာနေသော တပ်နီစစ်တပ်များ၏
အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်သည်။ ပြင်းထန်စွာ ရွာနေသော မိုးစက်မိုးစက်
များအောက်မှ ဖြတ်သန်းလာနေကြသော တပ်များအား မြင်နေရ၏။ တပ်များ
သည် တောင်တန်းများ၏ မျက်နှာပြင်ထက်မှ ဖြတ်၍ ဖြန့်ပြီး ချီတက်လာနေကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။

တပ်များ ဦးတည်ပြီး ချီတက်လာနေကြသည်မှာ ရန်သူ အမြောက်ဆန်
များ လာရာဘက်သို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ခပ်ကွာကွာမှ
နေ၍ မီးတုတ်ကိုင်သူများက လမ်းပြပေးနေကြသည်။ အန္တရာယ်မှာ သေးလှ
သည် မဟုတ်သော်လည်း မဖြစ်မနေ ချီတက်ရမည့် အရေးဖြစ်၍ အသက်များ
အား စတေးပြီး ချီတက်လာနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်ကာ ချီယာအို၏ ရင်ထဲ၌ မွန်းကျပ်ကာ
စိတ်မောလာသည်။ သူသည် မျက်လုံးများအား စုံမှိတ်ကာ စက္ကန့် အတန်ကြာမျှ
သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ်အား ဖြေလျှော့နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သူ ငယ်စဉ်က သူ့အဖေ
သင်ပြ ပေးထားခဲ့သော နည်းကိုသုံး၍ ကြိုးစားကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ
သူ့စိတ်သည် ပြန်လည် တက်ကြွလာသည်။

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဝါးဖောင် သုံးခုဆီသို့ အာရုံစူးစိုက်ပြီး
ကြည့်နေသည်။ သူ နောက်ဘက် တောင်ကုန်းများ ဆီမှ အောက်ဘက်သို့ ဆင်း
လာနေကြသော မီးတုတ်များအား ဥပေက္ခာ ပြုထားသည်။ ဆက်မိထားပြီ ဖြစ်
သော ဝါးဖောင်တံတားသည် ကမ်းခြေနှင့် သိပ်ပြီး မဝေးတော့။ ချီယာအိုသည်
ကမ်းခြေဆီ မျှော်ကြည့်ကာ အကွာအဝေးအား မှန်းဆ ကြည့်နေသည်။ မရှိဘူး
ဆိုလျှင် ဆယ်ကိုက်တော့ ကွာလိမ့်မည် ထင်၏။

ချီယာအိုသည် ကမ်းပေါ်၌ ကျန်နေသေးသည့် ဝါးဖောင်ငါးခုအား ထပ်မံ၍ ကြည့်ရှုမိပြန်သည်။ သူသည် နောက်ရင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ခြေတက်သည်။ သူသည် ဝါးဖောင်များဘေးသို့ တစ်ခဏဖြင့် ရောက်သွားသည်။ သူ ရောက်သွားချိန်တွင် တွင်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်လံ ရွာဖွေနေသော လှေသမားဟောင်း လူငယ်စစ်သားနှင့် ဆုံမိသည်။

“ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ချီယာအိုက သံပြတ်ဖြင့် မေးသည်။ “ဝါးဖောင်တွေကို ဘာပြုလို့ အခုထက်ထိ မြစ်ထဲ မပို့သေးတာလဲ”

“ကြီး မရှိတော့လို့ပါ ရဲဘော် တပ်ခွဲမှူး။ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ နှံ့နေပြီ၊ မရှိတော့ဘူး” လူငယ်စစ်သား၏ မျက်နှာသည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေဟန် ရှိ၏။ “ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ ကြိုးအပိုအားလုံး နှစ်သွားတဲ့ သမ္ဗန်ထံ ပါသွားတယ်။ ဝါးဖောင်တွေကို ကျောက်ဆူးချဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

ဝါးခြင်းတောင်း ကျောက်ဆူးများမှာ ဝါးဖောင်များပေါ်၌ အသုံးမကျ တော့သည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဝါယာကြိုး မရှိ၊ ရိုးရိုးကြိုး မရှိ၊ ထိုဝါးခြင်းတောင်းများဘေးတွင် အင်ဂျင်နီယာအုပ်စုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြင့် ရပ်နေကြသည်။

“ဝါးဖောင်တွေ အားလုံး အခုချက်ချင်း ရေထဲ ချကြ” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ “မင်းတို့ ခြေထောက်က ခြေပတ်တွေကို ဖြေလိုက်ကြ။ မြန်မြန်လုပ်”

ချီယာအိုသည် သူ ရလာသည့် ခြေပတ်များကို အမြန် ကြိုးကျစ်သည်။ “မင်းတို့အားလုံးမှာ ခြေပတ်တွေ ရှိနေတယ်။ ကြိုးကျစ်ပြီး သုံးလို့ရတယ်။ တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ရင်းကို အမြန်သွား။ သူတို့အထဲက တပ်သားနှစ်ရာဆီမှာ ခြေပတ်တွေ ဖြုတ်ပေးဖို့ ပြော”

လူငယ်အင်ဂျင်နီယာများသည် ချီယာအို အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များဆီသို့ ပြေးသွားကာ ခြေပတ်များကို တောင်း၍ ကြိုးကျစ်ကြသည်။ ထိုကြိုးများဖြင့် ဝါးဖောင် ငါးခုအား ချည်ကြတွဲကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်ထဲသို့ ချကြသည်။ ကိုမင်တန် သေနတ်သမားများသည် ရေပေါ် ဗောတံတား ပြီးလုနီးပါး ဖြစ်နေပြီကို သိကြဟန်တူ၏။ သူတို့ဘက်မှ ပစ်ခတ်မှုများသည် ရပ်သွားခြင်း မရှိတော့ဘဲ အဆက်မပြတ် ဖြစ်လာသည်။

လှေသမားဟောင်း စစ်သားသည် မြစ်ထဲရောက်လာသည့် ဝါးဖောင်များအား အစွမ်းကုန် ထိန်းသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်သူများဘက်မှ မရှင်းဂန်း စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် အဆက်မပြတ် ကျလာနေသည်။ တစ်ချို့တွင် လှေသမားဟောင်း စစ်သားအား ထိမှန်သည်။ စစ်သား၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ရေထဲသို့ နှစ်သွားသည်။ လုံးဝ ပြန်ပေါ်လာသည်ကို မမြင်ရတော့ပေ။

ချီယာအိုသည် ဝါးဖောင်အား ဝင်ထိန်းသော်လည်း ဝါးဖောင်၏ အရှိန် ဖြင့်ဖြင့်ဖြင့် ဝင်တိုက်မှုကြောင့် နောက်သို့ လန်လဲသည်။ သူသည် ရေပေါ်၌ ဝေါလျက်ရှိသော ဗောတံတားအား အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ ဖမ်းဆွဲသည်။ အင် ဇင်နီယာတပ်သား တစ်ဒါဇင်ခန့်ကလည်း သူနှင့်အတူ ဝါးဖောင်များအား ဝင် ထိန်းကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ ကြားသို့ မရှင်းဝန်း စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များ သည် မရပ်မနား ကျရောက်လာသည်။

ချီယာအို ရေကူးသွားနေခိုက်မှာပင် သူ့ညာဘက်ပခုံးသည် ပြင်းထန် သော နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဤအခိုက်မှာပင် သူ့နှုတ်မှ ကျောက် ဆူး ခြင်းတောင်းများ အမြန် ချလိုက်ကြတော့ဟူသော အမိန့်ပေးသံ ထွက်သွား သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ မျက်လုံးများသည် ကမ်းခြေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တောအုပ်များကြားမှ ရွှေ့လျားနေသော မီးတုတ်များသည် မြစ်ကမ်းခြေဆီသို့ ဦးတည်လျက် ရှိကြလေပြီ။

မီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်သည် တပ်နီစစ်တပ်မှ စစ်သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်သာအောင် ပြလျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် မြစ်၏ အရှေ့ဘက် တမ်း တစ်လျှောက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဆင်းလာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမီ သူတို့သည် တံတားဆီသို့ ရောက်လာကြပေတော့မည်။

သူ့လူများထဲမှ တစ်ဦးသည် မြစ်ထဲမှ ချီယာအိုအား ဆွဲတင်ရန် ရေပြင် ဆီသို့ ကုန်းလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တပ်နီစစ်တပ်မှ ကပ္ပိတန်က လှမ်း၍ တားကာ တံတားကို အပြီးသတ်ရန်သာ အမိန့်ပေးသည်။ ချီယာအို၏ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာသည် ထုံကျင်နေပြီဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည့်နှယ် ခံစားနေရ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချီယာအိုသည် ဝါးဖောင်အား လက်တစ်ဖက်တည်း ဖြင့် ဝင်၍ ထိန်းပေးထားသည်။ ဝါးဖောင်ပေါ်၌ နောက်ဆုံးတံခါးပျက် တစ်ချပ် အား သံများဖြင့် ရိုက်အပြီးတွင်မူ သူသည် သူ့လူ အားလုံးအား မြစ်ရေထဲသို့ ခုန်ချကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ အော်ဒလီ စစ်သားအား တမ်းပေါ်တက်၍ တံတားပြီးသွားပြီဟု ကြေညာရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

စက္ကန့်အတော်များများ ကြာသည့်အခါ ဖောင်များသည် ရေပေါ်၌ လှုပ်စိ လှုပ်စိ ဖြစ်လာကြသည်။ ကောက်ရိုးလွှာချင်း ဖိနပ်များ စီးထားသည့် ခြေထောက် များ၏ နင်းသွားခြင်းကို ခံနေကြရလေပြီ။ ဝါးဖောင်များပေါ် ပထမဆုံး ဆင်းပြီး နင်းသွားနေကြသူများမှာ အထူးတပ်ရင်းမှ စစ်သားများဖြစ်၏။ သူတို့သည် သုံးဦး တစ်တွဲ ရင်ပေါင်တန်း၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်သူများဆီမှ ပစ်ခတ်နေကြသည့် ကျည်ဆန်များကား စဲမသွားသေး
 တကယ်တော့ ကျည်ဆန်များ ကြားမှ ဇွတ်အတင်း တိုးဖြတ် သွားနေကြခြင်း
 ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာ၏ နာကျင်မှုကြောင့် တစ်မျက်နှာ
 ရှုံ့မဲ့နေသော ချီယာအို အနီးမှ ကပ်၍ ဖြတ်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တ
 လည်း ချီယာအို၏ မြင်ကွင်းထဲတွင်မူ အားလုံးသည် မှန်ဝါးဝါး။

ပထမ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်တော့ ချီယာအိုသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွား
 နေသမျှ အရာအားလုံးကို မြင်နေရသည်။ မီးကျည်များ ကြားမှ တလက်လက်
 ဖြစ်နေသည့် ငွေရောင်သန်းနေသည့် အရာများ။ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ဖြစ်သ
 လျက်ရှိသော လှံစွပ်ထိပ်ဖျားများ၊ ပြီးတော့ သူ့ရောင်းရင်း တပ်နီစစ်တပ်မှ ရဲဘော်
 များ၏ ခြေသံများ။

အမြောက်ဆန် ကျရောက် ပေါက်ကွဲသံများသည် များပြား ပြင်းထန်လာ
 သည်။ ချီယာအို၏ နားများသည် ကွဲထွက်ကာ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်လေမလားသ
 ပင် ထင်ရ၏။ သို့တစေလည်း ထိုအသံများသည် ချီယာအို၏ အကြား အာရုံထဲ
 တိုးတိုးသွားနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်မှု
 တစ်ခုတည်းသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဝါးဖောင်အား ကိုင်ထားသည့် ချီယာအို လက်များသည် လွတ်ထွက်သွား
 သည်။ သူသည် ပြင်းထန်သော ရေစီးကြောင်းအား လက်မြှောက် အနှုံးပေးလို
 ၏။ သို့သော်လည်း ရေစီးကြောင်းက ဆွဲခေါ်သွားနေစဉ်အတွင်း သူသည်
 ပါးစပ်များ ရေပေါ်၌ ပေါ်နေစေရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလှ
 ရှိလေသည်။

သူ့ အတွင်းစိတ်သည် ဘာကိုမှ အလျှော့ မပေးသေး။ သူငယ်ငယ်
 သူ့ဖခင်၏ သင်ကြားမှုကြောင့် ရရှိထားသော စည်းကမ်း နည်းလမ်းများ
 သတိရကာ အကြောက်အကန် လှုပ်ရှားဆဲ။ သို့သော်လည်း သူသည် တိုက်ပွဲများ
 နှင့် ဝေးရာ တစ်နေရာဆီသို့ မြစ်ရေစီးက ဆွဲခေါ်သွားနေသည်ကို ခုခံနိုင်စွမ်း
 မရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အမည်နာမ မသိသော အမှောင်ထုကြီး အတွင်း
 သို့ ဝင်ရောက် သွားခဲ့လေ၏။

***

တော်တော်အား ဂျေကော့ လှမ်းမြင်လိုက်သည် အချိန်တွင် အရုဏ်သည်
ဝင်လာနေပြီ။ အမှန်တော့ ဂျေကော့ ဤတံတားအား ပထမဆုံး မြင်ခဲ့သည်မှာ
မြစ်တည်ရာလွင်ပြင်၏ အထက်ဘက် ပေတစ်ထောင်ခန့်မြင့်သော တောင်ကြား
အနီးသို့မှ ဖြစ်၏။ မစဲသေးသော မိုးနှင့် ညိုမှိုင်းမှိုင်း နံနက်ခင်း အလင်းရောင်
သည် သူ မြင်နေရသော တံတားပတ်ပတ်လည်၌ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေသည့်
စစ်ပွဲ၏ ဆူညံလှုပ်ရှားမှုများကို ဖုံးကွယ် မထားနိုင်ချေ။

မြစ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်းပါးသို့ တက်လာနေသော မတ်စောက်
သည် တောင်ကမ်းပါးယံ အထက်တွင် လွင့်မျောနေသော မည်းနက်သော တိမ်
များသည် ရွှေလျားနေကြသည်။ ယင်း တိမ်များကြားတွင် စက္ကန့် အနည်းငယ်
ကြာတိုင်း နီရဲရဲနှင့် လိမ္မော်ရောင် မီးတောက်မီးလျှံများသည် ပွင့်ပွင့်လာလေ့ရှိ
သည်။

မော်တာကျည်ဆန်များ ပြေးသွားနေသည့် တဝီဝီ အသံများ၊ လက်ပစ်ဗုံး
ပေါက်ကွဲသံများ၊ မရှင်းဝန်း စက်သေနတ်သံများနှင့် အမြောက်ပစ်သံများသည်
ဂျေကော့ ခြေထောက်အောက်ရှိ တောင်နံရံအား ဂျိုးဂျိုးဂျိုမိုမို မြည်ဟည်းစေ
သည်။ မြစ်ပြင်ထက်မှ တံတားသည် ဖြတ်ကူးသွားနေသော လူများ၊ တိရစ္ဆာန်များ
နှင့် ပြည့်နေသည်။ ဂျေကော့၏ နေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြက်ပင်များကြား၌
ရွှေလျားနေသော ပုရွက်ဆိတ် စစ်တပ်ကြီးနှင့် တူနေသည်။

မီးခိုးများကြားမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဂျေကော့နှင့် သူ့အဖော် အကျဉ်းသား
များသည် တပ်နီ စစ်တပ်နှင့် ကိုမင်တန် တပ်များ အသေအကျေ ပစ်ခတ်
တိုက်ခိုက် နေကြသည်များကို မြင်နေရ၏။ အနီးကပ် တိုက်ပွဲများ ကြားတွင်
နှစ်ဖက်စလုံးသည် ရှေ့သို့ တက်လာလိုက်၊ နောက်ပြန် ဆုတ်သွားလိုက်၊ ယာယီ

ခံတပ်များနှင့် ကတုတ်ကျင်းများအား တစ်ဖက်က တက်သိမ်းလိုက်၊ ကျန် တစ်ဖက်က ပြန်သိမ်းလိုက်။

သဲအိတ်များ ထပ်ပြီး အပြည့် ကာရံထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများကို ဖြတ်၍ နှစ်ဖက်စလုံးမှ တပ်သားများသည် ပြေးကြလွှားကြ၊ ပစ်ကြခတ်ကြ လှံစွပ်များနှင့် ထိုးကြ ဖြစ်နေကြ၏။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကျဆုံးသူများ၏ အလောင်း များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိကြလေ၏။ ဂျေကော့၏ အောက် ဘက်တွင် ရှိနေသော ထင်ရှားတောသည် မြစ်ကမ်းပါးအထိ ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိ နေသည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲများသည် ပြင်းထန်လှ၏။ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဟူနန် အမျိုးသား အစောင့်တပ်၏ တပ်ခွဲမှူးသည် တန်းစီ၍ လျှောက်သွားနေကြသော အကျဉ်းသားများနှင့် တိုက်ပွဲများ ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံ ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အကျဉ်းသားများအား တိုက်ပွဲ များနှင့် ဝေးဝေးမှ လျှောက်ကြရန် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။

ချီတက်နေကြသူများမှာ အဆမတန် များပြားလျက်ရှိလေရာ တိုက်ပွဲများ နှင့် ကြုံရသည့်အခါတိုင်း ကြန့်ကြာမှုများသည် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ အကျဉ်းသား များအနေဖြင့် တံတားဆီသို့ တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ ရှေ့မှ ခံနေသည့် စစ်သားများနှင့် တိရစ္ဆာန်များကြောင့် များစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ ထန် နေကြသည်က များ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အစောင့်တပ်သားများ၏ ကြမ်းကြုတ် တမ်းတမ်း ဆက်ဆံမှုများကြောင့် အကျဉ်းသားများသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖက် ဆင်းရဲကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကျဉ်းသားများသည် အစောင့်များ ခိုင်းသည့် အတိုင်း လမ်းဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ရှေ့ဘက်ကို ကြည့်ပြီး တမျှော်နေ၍ ဖြစ်နေကြရလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မြောက်အရပ်ဆီမှ ကိုမင်တန် နှစ်ထပ် လေယာဉ် တစ်စီး သည် မြစ်ပြင်၏ အပေါ်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ လေယာဉ်သည် တံတား ပေါ်မှ တစ်ချက်မျှ ဝဲပျံပြီးသော် ပေါင်နှစ်ဆယ် ဗုံးများကြချသည်။ ဗုံးများသည် ချက်ချင်း ပေါက်ကွဲကြသည်ဖြစ်ရာ မြစ်ရေပြင်ထက်၌ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အချို့သော လားများမှာ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်ကုန်ကြ ၏။ အချို့သော လားများသည် မြစ်ထဲသို့ လိမ့်ကျကုန်ကြသည်။ အများအားဖြင့် လားနှင့် မြည်းများသည် ရေနစ်ပြီး သေဆုံးကုန်သည်က များ၏။

တရုတ်အကျဉ်းသားများသည် သူတို့တွေ့နေရသည့် တံတားဆီမှ နှုတ် များကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသည်။ အားလုံးသည် ထိုမြင်ကွင်း အပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြသော်လည်း ဂျေကော့ တစ်ယောက်ကတော့ သူ ဖူးနှစ်ဖက်ကိုထောက်၍ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းလျက်

သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ရှေ့၌ အရိပ်တစ်ခု ကျလာသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ရပ်၍ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသူမှာ ကိအန်စီ သူငယ်လေးအား သွေးအေးအေးနှင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူငယ် အစောင့် တပ်သားဖြစ်သည်။ အစောင့်သည် ဓားကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ သူ့အား ခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဤအစောင့်တပ်သား၏ မျက်နှာသည် ဘယ်သောအခါကြည့်ကြည့် ချီသာသည်ဟု မရှိ။ ရန်လိုခြင်းကိုသာ ဖော်ပြလျက် နှိပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် နယ်ချဲ့ သူလျှို ဒီဘက်လှည့်စမ်း”

အစောင့်၏ အမိန့်ပေးသံမှာ ခက်ထန်လွန်းလှ၏။ သူသည် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြား၌ ဓား၏ ထိပ်ဖျားကိုစိုက်၍ ကိုင်ထားနေရာမှ အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ဂျေကော့အား ခြိမ်းခြောက်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ မိမိအား တစ်စုံတစ်ခု လုပ်တော့မည့်အနေအထား ဖြစ်၏။

“မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။

“ဘာမှ မမေးနဲ့ နောက်ကို လှည့်ဆိုလှည့်”

ဂျေကော့သည် ဒူးထောက်လျက်နှင့်ပင် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် မြစ်ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဂျေကော့သည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ဓားကျလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည်ဖြစ်ရာ အလွန်မသက်သာသော စိတ်ဖြင့် ဖျော်လင့် စောင့်စားလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အစောင့်၏ လက်ထဲမှ ဓားသည် သူ့ဇက်ပေါ်သို့ ကျမလာဘဲ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသော လက်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဂျေကော့၏ လက်မှ ကြိုးသည် ပြတ်သွားလေသည်။

“အခုချက်ချင်း ထရပ်စမ်း”

ဂျေကော့သည် အစောင့်တပ်သား ခိုင်းသည့်အတိုင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်မှ ကြိုးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်အား ကြိုးနှင့် ချည်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး လွတ်လပ်ခွင့် ရခြင်းပေတည်း။

“ကြိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်ပေးရတာလဲ”

“တို့ဆီကို ကြယ်နီတပ်က အမိန့်ရောက်လာတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းလက်ကို ကြိုးမတုပ်ဘဲ ချီတက်ခွင့် ပေးရမယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ တို့ကတော့ အမိန့်ကြောင့်သာ ကြိုးဖြေပေးရတာ။ တို့သဘောအတိုင်းဆိုရင် မင်းကို ကြိုးဖြေမပေးဘူး။ မင်းလက်တွေကို ကြိုးဖြေပေးထားပေမယ်လို့ အစောင့်နဲ့ဝေးဝေး မနေရဘူး။ အစောင့်နားမှ ကပ်ပြီး နေရမယ်”

“ကြယ်နီတပ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“မင်းမေးသမျှကို ငါဖြေဖို့ မလိုဘူး။ ငါပေးတဲ့အမိန့်ကိုပဲ မင်း နာခံရမယ်”

အစောင့်သည် ဂျေကော့အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ အနားထွက်သွားသည်။ တရုတ်အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ ယခုအချိန်ထိ ကြိုးများနှင့် ချည်ထားဆဲဖြစ်၍ အချို့သော တရုတ် အကျဉ်းသားများသည် ဂျေကော့အား ကြိုးဖြေပေးသည့်အတွက် အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဟူနန်လူမျိုး တပ်ခွဲများသည် အကျဉ်းသားအများအား ဆက်လက် ချီတက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်။

ဂျေကော့သည် သူ့အစောင့်နှင့် မခွာဘဲ ဆက်လက် လျှောက်လာသည်။ ပေါက်ပြဲနေသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှ သွေးများသည် ဆက်လက် စီးကျလျက် ရှိ၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုပါက သူ့ခြေထောက်များသည် နာကျင်ကိုက်ခဲကာ ယောင်ယမ်းလျက် ရှိသဖြင့် လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိပေ။ သို့သော်လည်း သီတင်းသုံးပတ်နီးပါးမျှ ကြိုးနှင့် အချည်ခံထားရသော လက်နှစ်ဖက် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခွင့် ရလာသဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိလေသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ယခင်ကနှင့်မတူ၊ သူ့ကိုယ်သူ မယိမ်းမယိုင် မပြိုမလဲအောင် ထိန်းသိမ်းလာနိုင်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာလျက်ရှိ၏။

ယခင်က မကြာခဏ လဲကျခဲ့သော ဂျေကော့သည် လဲကျခြင်း မရှိတော့ပေ။ တောင်ကုန်းအဆင်းတွင် သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ လျင်လျင်မြန်မြန် ဆင်းလာနိုင်သည်။ ခြေထောက်များမှာ နာကျင်လျက် ရှိသော်လည်း ပြေးရလွှားရ မည်ဆိုပါက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ပြေးနိုင်သော သတ္တိရှိလာသည်။ ထို့ပြင်လည်း လက်နှစ်ဖက် လွတ်မြောက်ရသည့်အတွက် သူ့ရှေ့ဘက်၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်နေသော်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် များစွာ တက်ကြွလာနေပြီ ဖြစ်၏။

အမြောက်ဆန်များသည် လေထဲ၌ လွင့်ပါလာကြပြန်သည်။ နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်သံများမှာလည်း စောစောကထက် တိုး၍ ကျယ်လောင် များပြားလာသည်။ ဂျေကော့သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်၍ ထိတ်လန့် ချောက်ချား လာသည်။ အကျအဆုံးနှင့် အသေအပျောက်ကား များလှချေသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပျက်ပြားနေကြသော လူများနှင့် တိရစ္ဆာန်များသည် လျော့သွားသည် မရှိ။ တိုး၍သာ လာနေသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အော်သံဟစ်သံများနှင့် ညည်းညူသံများသည် သောသော ညံလျက်ရှိ၏။ ကယ်ပါယူပါဟု အော်နေကြသည့် အသံများမှာလည်း ဂျေကော့၏ နားနှစ်ဖက်တွင် လျှံထွက်လျက် ရှိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးတွင် တရုတ် အကျဉ်းသားများသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ကာ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ဂျေကော့သည် တံတားပေါ်သို့ ဆောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် အသံ ထွက် ဟစ်၍ အော်နေမိလေသလား။ သေနတ်သံများကြောင့် သူ့နားနှစ်ဖက်သည် ဖင်းသွားလေပြီလား။ တံတားပေါ်၌ ပြေးကြလွှားကြစဉ်က လူအများသည် အဆင်းချင်း ကန်ကြကျောက်ကြ၊ ထိုးကြကြိတ်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွန်း ကြ ထိုးကြသည်။ ဆဲကြ ဆိုကြသည်။ အော်ကြ ဟစ်ကြ၍ တချို့က အသနားခံ ဆောင်းပန်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေသည့် လူအများ ထံ ကြားမှ မည်သူမှ မိမိတို့ကိုမိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

နှစ်ထပ်လေယာဉ် နှစ်စီးသည် တံတားဆီသို့ ပျံသန်းလာကြပြန်သည်။ ခွေဆုံးမှ လေယာဉ်သည် ဗုံးများကို အလျင်ကြံချသည်။ ထိုလေယာဉ်၏ ပစ်မှတ် သည် တံတားပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်နေကြသည်။ စစ်သားများအား ချိန်ရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့သော်လည်း အချိန်အဆလွဲကာ မြစ်အတွင်းသို့ ကျရောက် ဆက်ကွဲကြသည်။ ဒုတိယ လေယာဉ်သည် စစ်သားများအား စက်သေနတ်ဖြင့် ခစ်ခတ်သည်။ ဂျေကော့၏ ဘေးမှ အချို့သော အကျဉ်းသားများမှာ စက်သေနတ် ထိမှန်ကာ ရေထဲသို့ ကျကုန်ကြ၏။ အချို့မှာ တံတားပေါ်မှာပင် သေနတ် မှား ထိမှန်ကာ သေဆုံးကြရ၏။

ဂျေကော့၏ ရှေ့တွင် ကီအန်စီ လူငယ်အား သတ်ခဲ့သည့် အစောင့်စစ် သားသည် ဒူးထောက်လျက် လဲကျနေသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် အလွန် အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူ ကျူးနှစ်အင်္ကျီအောက် ၌ ဘယ်ဘက် ပခုံးဆီမှ သွေးများသည် ဒလဟော စီးကျလျက်ရှိ၏။ သူသည် ညာလက်ဖြင့် ပခုံးကို ဖိထားသော်လည်း သွေးအထွက်မှာ ရပ်မသွားပေ။ သူ နောက်မှ စစ်သားများနှင့် အကျဉ်းသားများသည် သူ့အား တွန်းဖယ်ကာ ရှေ့သို့ ခြည်းသွားနေကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အစောင့်လူငယ်သည် နောက်မှဝင်၍ တိုးကြ တိုက်ကြသည့် အရှိန်ဖြင့် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသည်။ သူသည် ရေကူးတတ်ပုံ မရ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများကို ဖော်ပြ လျက်ရှိလေသည်။

“စိဘီယူမင်... စိဘီယူမင်”ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိသည်။ မြစ်ရေသည် သူ့အား ဆွဲယူသွားလျက် ရှိ၏။ “ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ် ကြပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး” ဟူသော အော်သံသည် မြစ်ပြင်ဆီမှ ထွက် ပေါ်လာသည်။

ဂျေကော့သည် အစောင့်လူငယ်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူ ကြည့်နေသည်မှာ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်မျှ ကြာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ ထို့နောက် သူသည် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရေစီးမှာ သန်လှသည်ဖြစ်ရာ ဂျေကော့သည် အစောင့်စစ်သားထံ ရောက်ဖို့အတွက် များစွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး ကူးနေရသည်။ တံတားပေါ်မှ ပြေးသွားနေကြသော စစ်သားများ၊ အလုပ်သမားများနှင့် အကျဉ်းသားများသည် ဂျေကော့၏ အော်ခံများကို မကြားကြ။ ဂျေကော့သည် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး အစောင့်စစ်သား ဆီသို့ ရောက်အောင် သွားသည်။ သူ ရောက်သွားချိန်တွင် လူငယ်စစ်သားမှာ သတိလစ်လျက် ရှိလေပြီ။ သူသည် လူငယ်စစ်သားအား ပွေ့ယူလိုက်သည်။ လူငယ်၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ လုံးဝ လေးလံခြင်းမရှိ။ တကယ့် ပေါ့ပေါ့လေး ဖြစ်၏။ သူသည် မြစ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေသို့ လူငယ်အား ဆွဲယူလာခဲ့သည်။

ကိုမင်တန်တပ်များမှ တပ်ခွဲနှစ်ခုသည် တပ်နီစစ်တပ်၏ ကတုတ်ကုင်းများအား တိုက်ခိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် လက်ပစ်ဗုံးများသည် အစောင့်တပ်များကြားသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခဲ့ရာမှအစ တပ်နီတို့ဘက်မှ အလံသည် မြေပြင်ဘက်သို့ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ စစ်သားတစ်ဦးသည် ကျသွားသော အလံဆီသို့ လေးဖက်တွား၍ လာနေသည်။ စစ်သားသည် အလံအား ကောက်ယူသိမ်းဆည်းသွားမည့် လက္ခဏာရှိလေသည်။

သတိမေ့နေဆဲဖြစ်သော အစောင့်စစ်သားအား ထမ်းထားသည့် ဂျေကော့သည် မြေပေါ်၌ ကျနေသော အလံဆီသို့ အမြန်လျှောက်သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။ အလံသည် သူ့ဘယ်ဘက် လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ကပျာကယာ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုမင်တန်စစ်သားသည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အံအားသင့်ပြီး ကြည့်နေမိကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုက်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်သာ ကွာမည်ထင်၏။ ကိုမင်တန်စစ်သားများသည် ဂျေကော့၏ ဖြူသော အသားနှင့် နီသော မုတ်ဆိတ်များကို မြင်သည့်အခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ပို၍ ပြူးကျယ်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနတ်ကြ၏။ ပထမဆုံး စတင် လှုပ်နှားသူမှာ စစ်သားဖြစ်၍ သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သူ့ပခုံး၌ ထောက်ကာ ဂျေကော့အား သုံးချက်တိတိ လှမ်းပစ်သည်။

ဂျေကော့သည် နောက်သို့ လှည့်၍ပြေးသည်။ သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခလုတ်တိုက်ကာ ဒူးထောက်၍ လဲသည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရ

သူ လဲလိုက်သည့်အတွက် ကျည်ဆန်များသည် သူ့အပေါ်မှ ကျော်သွားသည်။ သူသည် လေးဖက်တွားကာ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနောက်သို့ အချိန်မီ ဆီနှုန်းနိုင်ခဲ့၏။ သူသည် ကျောပိုးထားသည့် အစောင့်စစ်သားအား မထားခဲ့။

နောက်တစ်ခဏတွင် တပ်နီစစ်တပ်မှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်သည် မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူတို့ရှေ့မှ ကိုမင်တန် စစ်သားအား မြင်လိုက်သည့်အခါ လှမ်းပစ်သည်။ ကျည်ဆန်သည် ကိုမင်တန်စစ်သား၏ အောက်ပိုင်းကို ဝင်ရောက်သည်။ ရန်သူစစ်သားသည် သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်လွတ်ကျကာ ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။ သူသည် ဘယ်ကိုမှ မော့မကြည့်တော့ဘဲ သူ့တပ်ရှိရာ ဘက်သို့ သူတို့ယ်သူ တရွတ်ဆွဲ၍ ထွက်သွားသည်။ တပ်နီစစ်သားများသည် သေနတ် ဝင်ရောက်ထားသည့် ကိုမင်တန်စစ်သားအား ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ အပြေးအလွှား ချီတက်သွားကြသည်။

ဂျေကော့သည် ကျောက်တုံးနောက်၌ အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ ခပ်နေသည်။ သူ့အထက် တောင်စွန်းထိပ်တွင် အမှတ်(၁) အထူးတပ်မှ တပ်သားများသည် မကြာသေးခင်ကမှ သိမ်းပိုက်ရရှိထားသည့် ကတုတ်ကျင်း များထဲ၌ တပ်စွဲထားပြီးဖြစ်ရာ အပေါ်မှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ ရန်သူများအား ဖစ်ခတ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျေကော့သည် တောင်ကုန်းနံရံအတိုင်း တက်သွားလျက် ရှိသည်။ သူသည် အထူးတပ်မှ စစ်သားများဆီ ဦးတည်၍ သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အနေ မြင့် ထိုတပ်၏ အကာအကွယ်ကို မယူ၍ မဖြစ်။ သူနှင့် အနီးဆုံး နေရာ၌ ရောက်နေသည်မှာ ဤတပ် တစ်တပ်တည်းသာလျှင် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ဂျေကော့သည် အချိန်ဆွဲ မနေတော့ဘဲ တောင်ကုန်းနံရံအား ဖက်တွယ်ကာ လေးဖက်တွား၍ တက်သွားလျက်ရှိလေသည်။

နောက်တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် သူသည် တောင်စွန်းထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ညာဘက် ပခုံးထက်တွင် ကွန်မြူနစ် အစောင့်စစ်သား လူငယ်အား ထမ်းထားသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာ နှစ်ခုစလုံး၏ အင်အားအကြီးမားဆုံးသော အမှတ်အသား တည်ရှိရာ အလံကို ကိုင်လျက်။

***

အပိုင်း သုံး
ချိတက်သူများ လမ်းကြောင်းပြောင်းခြင်း

၁၉၃၅

ခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် စီအန်မြစ် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မြစ်ပြင်ပေါ်၌ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ငါးရက်ကြာ စစ်ပွဲသည် အကြီးမားဆုံးနှင့် သွေးမြေအကျဆုံး စစ်ပွဲဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်မှ တပ်သားပေါင်း ၅၀,၀၀၀ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြသည်။ ယင်း ကျဆုံးမှုသည် သူတို့အင်အား၏ တစ်ဝက်မျှ ရှိပါသည်ဟုလည်း ဆိုခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစစ်ပွဲသည် အလွန်ကြီးမားသည့် ဘေးဆိုးကြီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက တပ်နီစစ်တပ်၏ ကံကြမ္မာအတွက် အလှည့်အပြောင်းကြီး တစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကီအန်စီနယ်အတွင်းရှိ ဗဟို ဆိုဗီယက်နယ်မြေအား စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ကွန်မြူနစ်တို့သည် သီးတင်းခြောက်ပတ်အတွင်း မိုင်ရှစ်ရာခန့်အထိ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

သို့တစေလည်း သူတို့သည် ပီပြင်ပြတ်သားသော နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက်ဟူ၍ မရှိဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဟုနန်နယ် အနောက်မြောက်ဒေသ ဆန်ချိနယ်၏ အငယ်စား ဆိုဗီယက် ပြည်နယ်မှ တပ်သားအင်အား ၃၀,၀၀၀ ရှိသော အမှတ်နှစ် ရှေ့တန်းတပ်နှင့် ဆက်သွယ်မိရန် ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက်မှတစ်ပါး အခြား ကြီးမားသော မျှော်မှန်းချက် မရှိခဲ့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် မြောက်စူးစူး ဒေသများအား ဖြတ်၍ ဟုနန် ဆိုဗီယက်သို့အရောက် စစ်သား ၂၀၀,၀၀၀ အား တပ်ဖြန့်၍ ချခဲ့သည်။ ဗဟို တပ်နီစစ်တပ်

အား သူတို့ ထားရှိနေသည့် ရည်မှန်းချက်ကို မရအောင် ပိတ်ပင်တားဆီးရန် ဖြစ်သည်။

မော်စကို ဦးဆောင်သော ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်မှုအား ဘိုလ်ရှီဗစ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဟု အသိများသည်။ ယင်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု လွဲမှားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် အရှုံးများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် မော်စီ-တုန်း၏ လိုတိုးပိုလျော့ လုပ်၍ရသော စစ်ရေးဆိုင်ရာ အမြင်များနှင့် ပြောက်ကျား နည်းဗျူဟာများအား လက်ခံသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ရလေ၏။

မော်နှင့် 'ဘိုလ်ရှီဗစ်များ' ကြား၌ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ပဋိပက္ခသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် ရှည်ကြာခဲ့လေပြီ။ 'ဘိုလ်ရှီဗစ်များ'အား ဦးဆောင်နေသူမှာ ပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ပိုကု နှင့် ဂျာမန် ကိုမင်တန် အကြံပေး အော်တိုဘရန်း တို့ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တရုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သမိုင်းတွင် အဓိက အခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သူများ ဖြစ်လေသည်။

မော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်ရာ၌ ဖြစ်မြောက်လာအောင် ကူညီခဲ့ပြီးသည့်နောက် စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်း အခြားသော ပါတီဝင် အများအပြားနှင့် တွဲ၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၂၇-ခုနှစ်တွင် ချန်ကေ-ရှိုတ်က မော်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ခဲ့သည့်အခါ မော်သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော လယ်သမား ပုန်ကန်မှုများ၏ ခေါင်းဆောင်များ၏ နမူနာကိုယူကာ ဟူနန် အရှေ့ပိုင်းရှိ တောင်ထူထပ်သော တောပိုင်းသို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့လေသည်။

ဗဟိုပါတီ ခေါင်းဆောင်မှုအား စတာလင်ဝါဒီ ကိုမင်တန် အကြံပေးတစ်ဦးက ရှန်ဟိုင်းမြို့ ပြင်သစ် အခွင့်ထူးခံ နယ်မြေအတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်တစ်ခုမှ ကြိုးကိုင်ကာ လမ်းညွှန်မှုပေး၍ လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ ပိုကုသည် အခြား ဘိုလ်ရှီဗစ်များ နည်းတူ အသက် ဆယ်ကျော်သက်အတွင်း ဝင်စကတည်းက

မော်စကိုသို့ သွား၍ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၃၁-ခုနှစ်
ဆူအသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်တွင် နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပါတီ
အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့၏။

ပိုကုနှင့် သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူငယ်ခေါင်းဆောင်
များသည် ရှေးအလွန်ကျပြီး အယူအဆ ပြင်းထန်သော ပစ္စည်း
ခဲ့လူတန်းစား တော်လှန်ရေးကို မြို့ကြီးများနှင့် မြို့ပြဒေသတွင်း
၌ အလုပ်သမား လူတန်းစားများကြား၌ အဓိကထား၍ လုပ်
ဆောင်နေကြစဉ်အတွင်း အထီးကျန် ဘဝဖြင့် နေထိုင်လျက်
၌သော မော်သည် ကျေးလက်ဒေသများ၌ အခြေချပြီး လယ်
သမား ပုန်ကန်သူများအား စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းပေးလျက် ရှိလေ
သည်။

နောင်အခါတွင် စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သော
ချူတေးသည် မော်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်း၍
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း
အတွင်း လယ်သမား ကိုးသန်းနေထိုင်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အရွယ်
အစား ပမာဏရှိသော ကီအန်စီပြည်နယ်အတွင်းမှ နယ်မြေ
တစ်ခုအတွင်းမှ ဗဟိုဆိုဗီယက်နယ်အဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့ကြ၏။

စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောက်ကျား စစ်နည်းဗျူဟာ
ကို ချမှတ်ခဲ့ပြီး 'ရန်သူ ချီတက်လာလျှင် ငါတို့ တပ်တွေ ဆုတ်
ဆုတ်၊ ရန်သူတပ်တွေ ဆုတ်လျှင် ငါတို့ တပ်တွေ ချီတက်' ဟူ
သော ကြွေးကြော်သံကိုပင် ချမှတ်ထားခဲ့သည်။ ၁၉၃၀-၃၁-
ခုနှစ်များ အတွင်းတွင် ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် ပထမဆုံး ထိုးစစ်
သုံးစစ်ကို စတင်ခဲ့သည်။ သူသည် ဗဟို ဆိုဗီယက်နယ်မြေအား
ဝိုင်းရံပြီး ချေမှုန်းမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထို ထိုးစစ်များ
အား စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မော်နှင့် ချူတေးတို့
သည် သူတို့၏ နယ်မြေအား ရန်သူတို့ လက်တွင်းသို့ မကျ
ရောက်အောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၃၂-ခုနှစ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဌာန
ချုပ်အား ကီအန်စီ ဆိုဗီယက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည့်အခါ အခြေ
အနေသည် တစ်မျိုးဖြစ်ကုန်သည်။ ပါတီထဲမှ မော်စကို ပညာ
တတ် ခေါင်းဆောင်များသည် ရုရှားတို့၏ အယူအဆ ပြင်းထန်

သော မူဝါဒနှင့် နည်းလမ်းများ၏ ဖမ်းစားမှုကို ခံခဲ့ကြရသည်။ ထိုအခါ မြို့ကြီးများနှင့် မြို့ပြများ၌ ပုန်ကန်ထကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရေးကို များစွာ အလေးပေးခဲ့ကြလေသည်။

ချန်ကေ-ရှိုတ်ဘက်မှ ဗဟို ဆိုဗီယက် ဘိုလ်ရှီဗစ်တို့အား ငါးကြိမ်မြောက် ထိုးစစ်ဆင်လာသည့်အခါ ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်မှ နယ်မြေအလိုက် စစ်ဆင်ရေး နည်းဗျူဟာများအား ချမှတ်ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ နယ်မြေများအား တံတိုင်းကြီးများ ကာရံ၍ 'သံမဏိ ခံတပ်များ တည်ဆောက်ကြသည်။ ကိုမင်တန်တို့၏ 'ဝိုင်းထားပြီး တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်သော နည်းစနစ်'အား တန်ပြန်ရန် စီမံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မော်ကိုမူ 'ပြောက်ကျားစနစ်' အား အလွန် အလေးအနက်ပြုခြင်းဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အဓိကကျသော မူဝါဒများ အပေါ် သစ္စာဖောက်သည်ဟု စွပ်စွဲခံရသည်။ သူ့အား ဆိုဗီယက် အစိုးရ၏ ချယ်ယာမင် ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခဲ့ရုံမျှမက ဗဟို ဆိုဗီယက်၏ အရေးပါသော ကိစ္စရပ်များကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ တိုက်ရိုက် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခွင့် မပေးတော့ချေ။

မော်သည် ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲတွင် အများနှင့်အတူ စီအန်မြစ်အထိ ပါလာခဲ့သော်လည်း နာမည်ခံအားဖြင့်သာ စစ်ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၍ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင် နယ်ပယ်၏ အပြင်သို့လည်း ရောက်နေရပြီ ဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင် ကိုမင်တန်များနှင့်သာမက စတာလင်နှင့်ပါ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ မော် အနေဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ၏ ဒဏ်ကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရချိန် ဖြစ်သော်လည်း ထိုက်သင့်သော အောင်မြင်မှုကိုကား ရခဲ့၏။ သူသည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော တပ်နီစစ်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် ဘိုလ်ရှီဗစ်တို့အား နေရာမရအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မော်သည် တရုတ်တော်လှန်ရေးအပေါ်၌ မော်စကို၏ လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်မှုကို ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။ ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲကိုလည်း တပ်နီစစ်တပ် တစ်တပ်လုံး စီအန်မြစ်အား ဖြတ်ကျူးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသိအမှတ်ပြုခြင်း

ခဲခဲ့ရသည်။ ဘိုလ်ရွှီဗစ်များနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းမှတ်ရာ အားလုံးကို မီးရှို့၍ ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုလို ဖြစ်နေသော စက်ပစ္စည်းများနှင့် ပိုနေသော လက်နက်များအား လူသူနှင့် အလှမ်းဝေးသော တောင်တန်းများရှိရာ ဂူများထဲ၌ ဝှက်ထားလိုက်ကြသည်။ အခြားသော အသုံးမလိုသည့် ပစ္စည်းများကို ရှိမြောင်တောင်ကြားများအတွင်းသို့ ချပစ်ကြသည်။ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စစ်သားများအား ပို၍ မြန်ဆန်စွာ သွားနိုင်သော လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော စစ်သားများအဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းပစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မတ်စောက်သော ယူချင်းတောင်တန်းများအား ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုတောင်တန်းများသည် ကွမ်ဆီနယ်စပ်၌ တည်ရှိနေသော တောင်တန်းများဖြစ်၍ ထိုတောင်တန်းများအားကျော်လျှင် ကွေ့ချောင်းမှ ဝူပင်း တောင်တန်းများဆီသို့ ရောက်သည်။ ထိုဒေသသို့အရောက်တွင် တပ်နီတပ်များသည် ကွေ့ချောင်း စစ်ဘုရင်များနှင့်သာမက ပြည်နယ် အစိုးရတပ်များနှင့်ပါ ထိပ်တိုက်တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်များသည် သူတို့၏ နည်းသစ်များကို အသုံးပြုကာ အားလုံးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဇန်နဝါရီလ အစောပိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ကွေ့ချောင်းနယ်၏ မြောက်ဖျားအကျဆုံးသောမြို့ ဆွန်ယီအား သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမြို့အား သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ၁၂-ရက်မျှ အနားယူခဲ့ကြရာ ယင်းကာလအတွင်း ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပြောင်းအလဲများဖြစ်ပေါ် လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ မော်စီ-တုန်းသည် 'ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟို ကော်မတီ တော်လှန်ရေး စစ်ကော်မရှင်'၏ ချယ်ယာမင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲကာ ထိန်းသိမ်းလာနိုင်ခဲ့၏။ ယခင် ချယ်ယာမင် ချူအင်-လိုင်နှင့် ဂျာမန် ကိုမင်တန် အကြံပေးတို့၏ နေရာကို ယူ၍ အုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလာခဲ့ရခြင်းပေတည်း။

ထိုစဉ်က ပိုကုသည် အသက် ၂၇ နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။ သူ့အား ရာထူးမှ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး နောက်တွင် မော်သည် ပါတီပေါ်လစ်ဗျူရှိ အစည်းအဝေးများအား သူ့ကိုယ်တိုင် သဘာပတိ လုပ်ခဲ့သည်။ ယခင်က နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသည် အထိ ဘိုလ်ရှီပစ်တို့အား ထောက်ခံလာခဲ့သော ချူအင်-လိုင်သည် ဆွန်ယီမြို့အား သိမ်းယူခဲ့ပြီးချိန်မှစ၍ မော်အား ထောက်ခံခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ချမှတ်ခဲ့သော မော်၏ အစီအစဉ်သစ်မှာ ကွန်မြူနစ် အမှတ် လေး ရွှေတန်းတပ်မှ ဇီချူအန်-ရှင်စီ နယ်ခြားဒေသ၌ တည်ထောင်ထားသော ဆိုဗီယက်နယ်မြေနှင့် ဆက်သွယ်မိရန် ဖြစ်၏။ ထိုနယ်မြေသည် အနောက်မြောက် ဒေသ၌ တည်ရှိ၍ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်လောက်အောင် အင်အား မကြီးမားသော နယ်တစ်နယ် ဖြစ်လေသည်။

ဤအချိန်တွင် 'မြောက်ပိုင်းသို့သွား၍ ကျူးကျော်သူ ဂျပန်များအား တိုက်ခိုက်ရေး' ဟူသော ရည်မှန်းချက်သစ် တစ်ခုကို ဆွန်ယီမြို့၌ မော်က သူ့နောက်လိုက်များအား ရှင်းလင်းပြောပြကာ လုပ်ငန်းသစ် တစ်ရပ်အဖြစ် ချမှတ်ခဲ့သည်။ မော်သည် မျိုးချစ်စိတ် ကြီးမားလာရေးကို ဦးတည်၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအရာအားလုံးသည် နောက်ပိုင်း ဆယ်လအတွင်း ချီတက်ရမည့် ခရီးသမိုင်းကြောင်းနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများတွင် များစွာ အရေးပါလာခဲ့သည်။ ၁၉၃၅-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၏ အေးမြသော ရာသီတွင် ချီတက်သူများသည် ကွေ့ချောင်း တောင်တန်းများအား ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်း အရိုင်းဒေသကြီးအား ဖြတ်ကျော်ရာ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခက်ခဲ ပင်ပန်းကာ ကြီးစွာသော ဒုက္ခဆင်းရဲများနှင့် ကြုံကြိုက်ကြရလိမ့်မည် ဟု သံသယ လုံးဝ မရှိခဲ့ကြပေ။ သို့သော်လည်း . . .

*

ကျော့တော့၏ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိနေသော ခြေထောက်များ အောက်မှ အလွန်
ကျော့ပြီး ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများ ထူထပ်ပေါများသည့် လမ်းသည်
ဘာလောင်ရှန် တောင်တန်းကြီးများအား ဖြတ်၍ မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ
အလွန် နယ်စပ် ဆီသို့ ရှေးရွာလျက် ရှိလေသည်။

အမှောင်ရိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလာလျက် ရှိ၏။ အကျဉ်းသား
အလုံး၏ နောက်ဆုံးတန်းမှ လိုက်လာလျက်ရှိသော ဂျေကော့သည် တောင်
ထက်လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လိုက်တက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ
သောင်းရာသီ ပန်းရနံ့များသည် ဂျေကော့၏ နှာခေါင်းဆီသို့ ရောက်လာပြီး
ထိုးဝင်လျက် ရှိသည်။ အမှောင်ရိပ်များကြားထဲမှ မြင်နေရသော သစ်ပင်များရှိ
သစ်ကိုင်းများတွင် ရွက်နုသေးသေးကလေးတွေ ထွက်နေကြပြီ။ ပန်းပွင့် ဖြူဖြူ
ကလေးများဆီမှ ပွေးရနံ့များသည် ကျဆင်းနေဆဲဖြစ်သော သူ့ စိတ်ဓာတ်အား
ပြန်လည် တက်ကြွ ရှင်သန်လာအောင် အားသစ်လောင်းပေးနေသည့်နှယ် ရှိ၏။

သူ့ရှေ့တွင် တပ်သားများသည် သစ်သား မီးတုတ်များကိုင်ကာ ချီတက်
နေကြသည်။ မှောင်စပျိုးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးတုတ်များဆီမှ မီးရောင်
များသည် တိုးဝင်လျက် ရှိကြ၏။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ချီတက်နေကြသော
တပ်သားများမှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ စစ်သားများသည် တောင်ပေါ်ကို
ထက်သွားနေစဉ်အတွင်း သီချင်း တဟိုဟို ဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။

ငွေရောင်သန်းနေသည့် လတစ်ခြမ်းသည် အလှမ်းဝေးဝေး တောင်တန်း
ကြီး တစ်ခု၏ ထိပ်၌ ဟီးလေးခိုကာ အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်အား အအေးဓာတ်
ပေးလျက်ရှိ၏။ ဖျော့တော့တော့ လရောင်သည် အမြင့်ဆုံး နေရာများအား
ထက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိ၍ အလင်းရောင် မှန်ပျံ့ပျံ့ကိုသာ ပေးနိုင်စွမ်းသော ကြယ်
အနည်းငယ်သည် ကောင်းကင်တွင် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် လုပ်လျက်ရှိကြသည်။

အေးမြမြ လေနုအေးသည် ဂျေကော့၏ ပါးနှစ်ဖက်အား ကျီစယ်နေသည့်နှယ် ရှိ၏။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆွန်ယီ ရောက်စဉ်က သူ့အစောင့်များက ပေးခဲ့သည့် အနွေးဝတ်လုံအင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ယခင်ကနှင့်စာလျှင် သူ့ခြေထောက်များသည် စီအန်မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် မြို့ရိုးကား ရှေးမြို့ တစ်မြို့အတွင်း၌ ဆယ့်နှစ်ရက်မျှ နားလိုက်ရသဖြင့် အတော်ကြီး သက်သာလျက် ရှိလေသည်။

အချိန်ကြာကြာ လမ်းလျှောက်သည့်အကျင့် မရှိခဲ့သဖြင့် အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ရသော ခြေထောက်များသည် နောက်ဆုံးတွင် ကျင့်သားရကာ မာကျောလာခဲ့သည်။ အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်သော အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း ခြေထောက်များသည် အသားမာတက်ကာ ခံနိုင်ရည် ရှိလာခဲ့လေပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသော ညတွင် စစ်သားများ၏ သီချင်းဆိုသံများသည် ကျယ်လောင် ကြမ်းတမ်းလှချေသည်။ ထိုအသံများသည် တောင်နံရံများဆီမှ လည်းကောင်း၊ ချောက်ကမ်းပါးများဆီမှ လည်းကောင်း၊ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ပတ်နံကျင်တွင် မြည်ဟည်းလျက် ရှိသည်။ သီချင်းဆိုသံသည် တစ်ဦးချင်းစီ ဖြစ်နေသော လူအများအပြားအား ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုတည်းသော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားစေသည်ဟု ဂျေကော့စိတ်တွင် ထင်နေမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ထိုအဖြစ်သည် စစ်သားများအတွက် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် အခက်အခဲ ဟူသမျှကို မေ့သွားနိုင်လောက်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သူတို့အတွက်တော့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစရာ အားဆေး တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဂျေကော့အနေဖြင့် ဤစစ်သားများ၏ အပေါ်၌ အကြီးအကျယ် ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းသည် ကိန်းအောင်းခဲ့ဖူး၏။ မိမိ၏ ဇနီး ဖိလီစိတီအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းနှင့် သူ့သမီးငယ် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းတို့သည် ဤစစ်သားများကြောင့် ဟူသော အစွဲသည် သူ့တွင် ရှိခဲ့ဖူး၏။

အခုတော့လည်း ထိုအစွဲသည် ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့သမီး ပြဿနာအတွက် မိမိ ယုံကြည်နေသော ဘာသာ အယူဝါဒအရ ခွင့်လွှတ်ခြင်းထံ အလေးပေးကာ မေတ္တာကိုသာ ရှေ့ထား၍ ဆုတောင်းခြင်းကိုသာ ပြုခဲ့၏။ ဤစစ်သားများအပေါ်၌ စစ်မှန်သော ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ထားရှိလာနိုင်သည့် အချိန်မှစ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော ခံစားမှု တစ်ခု ဝင်လာခဲ့၏။ ယင်းမှာ တခြားမဟုတ် သူသည် ဤစစ်သားများနှင့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပြီဟူသော ခံစားမှု ဖြစ်လေသည်။

ဆွန်ယီမှ ထွက်လာကတည်းက ရန်သူ ကိုမင်တန်များနှင့် ဝေးလာပြီဟု ဆိုနေကြသော စစ်သားများသည် ညတိုင်းလိုလို ညရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးတုတ်များအား မီးရှို့ကြသည်။ ကြယ်ရောင်လက်နေသော ကောင်းကင်အောက်တွင် မီးတုတ်များကို ကိုင်၍ ချီတက်ကြသည်။ သီချင်းများကို တဟိုဟို ဆိုကြသည်။

ဆီးနှင်းများသည် တာလောင်ရှန် တောင်တန်းများထက်တွင် ဖွေးဖွေး ထွပ်နေပြီ။ တောင်ထိပ်များထက်ရှိ ဆီးနှင်းပြင်များသည် ကောင်းကင်ပြင်နှင့် အလှူချင်း ပြိုင်နေကြသည်။ ချီတက်နေကြသူများ ကိုင်ထားသည့် မီးတုတ်များ ဆီမှ မီးရောင်သည် ဆီးနှင်းပြင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများအား လင်းလက်နေအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိ၏။ သီချင်းဆိုသံများကား မစဲသေး။ ဂျေကော့ ကြားနေရသည့် သီချင်းများကား အမျိုးအမည် စုံလှ၏။

'လာပါလေ ငါ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ တို့ မိဘတွေအတွက် လက်စားချေရယ်' ဟူသော သီချင်းသည် အမှောင်ထုထဲတွင် သောသောညံ့လျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သီချင်းသံသည် ပြောင်းသွားသည်။ 'တရုတ်အချင်းချင်းမငဲ့က်ကြပါစေနဲ့ကွယ်' ဟူသော သီချင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာတတ်၏။ 'တပ်နီ စစ်တပ်သာလျှင် အောင်ပွဲခံရမှာပါကွယ်' ဟူသော သီချင်းသံကိုလည်း ကြားလာရတတ်၏။ 'တစ်နေ့ကျရင်လေ တို့အားလုံး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာဆီကို တိုက်ပွဲတွေ ကြားက ဖောက်ထွက်ပြီး ရောက်သွားကြရမှာပါကွယ်' ဟူသော သီချင်းသံကိုလည်း ကြားရတတ်လေသည်။

သို့သော်လည်း စစ်သားများထံမှ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရတတ်သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိ၏။ ယင်းမှာ 'နောက်ဆုံးလူ ကျန်သည်အထိ' ဟူသော သီချင်း ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်တက်နေစဉ်အတွင်း စစ်သားများသည် သူတို့ ကိုင်ထားသည့် မီးတုတ်များအား ခေါင်းပေါ်မြှောက်ကာ ထိုသီချင်း၏ တစ်ခုသော အပိုဒ်ကို ထန်နှင့်မာန်နှင့် သီဆိုလေ့ ရှိကြလေသည်။

“မြတ်သောမြေနဲ့ လွတ်လပ်ရေး
တို့ဆီက ဘယ်သူ လုယူမလဲ. . . ဟေ့။
ငါတို့ရဲ့ နီရဲတဲ့ နိုင်ငံရေးအာဏာ
ဘယ်သူ တို့လမ်းရွေ့က ပိတ်ရဲမလဲ. . . ဟေ့။
တို့ရဲ့ သံလက်သီးတွေဟာ အဆင်သင့်ပဲ
ကိုမင်တန်တွေကို အလဲထိုးဖို့. . . လေ”

သီချင်းဆိုနေကြသည့် လေသံများမှာ တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းပြည်နယ် သားဖား၏ လေသံဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ကီအန်စီ၊ ကွမ်တန်၊ ဖူကင်း၊ ဟုနန်၊ ကွမ်စီ၊ ကွေ့ချောင် စသော နယ်သားများ၏ လေယူလေသိမ်းများ ဖြစ်၏။

စီအန်မြစ် တိုက်ပွဲများအတွင်းက ဒဏ်ရာရလာခဲ့သော စစ်သားများသည် ဦးခေါင်းများနှင့် ခြေလက် စသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများတွင် ပတ်တီးများ စည်းထားရဆဲ။ အချို့မှာ လက်ချောင်းကလေးများ မရှိတော့။ အချို့မှာ လက်၊ ခြေ၊ မျက်လုံး စသည်များ ဆုံးရှုံးထားသည်။ အချို့ စစ်သားများတွင် ပတ်တီး အထပ်ထပ် စည်းထားသည့် လက်ငုတ်တို့များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၍ အချို့မှာ ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက်မျှသာ ကျန်ခဲ့ပြီး အချို့မှာ ခြေ ထောင့်နင်း ဖြစ်ကာ ချိုင်းထောက်များကို အားပြု၍ သွားနေကြရလေသည်။

စစ်သား အများစုမှာ ခေါင်းတုံး တုံးထားကြသည်။ ဆံပင်များကြား၌ သန်းတွေ လောက်ထိုးသလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ အများစုတွင် အနာခံမိမှု များနှင့် ဝဲနာများ ပေါက်နေကြပြီး အားလုံးလိုလိုသည် ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ် ခံနေကြရသည်။ ဤကြားထဲ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် တစ် ကိုယ်လုံး ပိန်ခွဲကာ လူ့ရုပ်ပင် မပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာရထားသူများနှင့် ရောဂါဒဏ်မှ နာလန်ထလာ သူများသည် ကျန်းမာနေသော စစ်သားများနည်းတူ သီချင်းများကို စိတ်ပါ လက်ပါ လိုက်ဆိုနေကြသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ သို့မဟုတ် တပ်ရင်း တစ်ရင်းထံ ထိုသီချင်းကိုဆိုလျှင် အခြားတပ်ခွဲ၊ တပ်ရင်းကလည်း ထိုသီချင်းကိုပင် နောက် တစ်ကျော့ ထပ်၍ သီဆိုကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်နံရံများ၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်များနှင့် ကမ်းပါးများတွင် ပဲ့တင်သံများသည် ထပ်ထပ်ရံလျက် ရှိလေ၏။

ယခုအခါတွင် ပိုလျှံနေသည်ဟု ယူဆရသော ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တပ်သည် ညဘက်ကျလျှင် သီးခြား ချီတက်ကြ သည်။ တပ်အနေဖြင့် ကျည်မရှိတော့သည့် အမြောက်ကြီးများကိုပင် စွန့်ပစ်ထား ခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ တင်ဆိ တစ်ရံတွင် ဂျေကော့နှင့် အခြားအကျဉ်းသားများသည် လားများ၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ချီတက်နေသူများနှင့်ပင် ရော၍ ပါလာတတ်၏။

ချီတက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အသစ် ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများအရ တရောတနော ချီတက်နေကြရပြီဖြစ်ရာ ဂျေကော့သည် တပ်ခွဲများ၊ တပ်ရင်းများ နှင့် ခြေလျင်တပ်ရင်းများအား အမြဲလိုလို မိကာ မြင်လာ တွေ့လာနေရ၏။ သို့တေ လည်း ပထမတစ်ရက်တွင် အားလုံးနှင့်တွဲ၍ ချီတက်နေရပေမယ့်လည်း

နောက် တစ်ရက်ကျတော့ တပ်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ချီတက် နေရတတ်လေသည်။

ဂျေကော့သည် စစ်သားများအား မကြာခဏ မြင်လာ တွေ့လာရသည့် အခါ သူတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားလာမိ၏။ သူတို့ချင်း စကားပြောနေကြသည့်အခါ သို့မဟုတ် သူတို့ချင်း အဖျင်းအဖျက် ပြောပြီး ပြောင်လှောင်နေကြသည့်အခါ ဂျေကော့သည် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတတ်ရုံမျှမက စိတ်ဝင်တစား စည်း နားထောင်နေမိတတ်၏။ ထိုအခါ စီအန်မြစ် တိုက်ပွဲများ အတွင်းက သေဘဲ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ စစ်သားလူငယ်များ၏ အကြောင်းကို သိခွင့် နှင့် နားလည်ခွင့် ရလာခဲ့သည်။

ထိုလူငယ် စစ်သားအများစုမှာ လယ်သမား၊ ယာသမားများ ဖြစ်ကြ၍ အသက်အရွယ်မှာ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေက များ၏။ အသက်အကြီးဆုံး တူ၍ နှစ်ဆယ်တွင်းဝင်စ လူငယ်တွေသာ ဖြစ်သည်။ အများစုသည် စာတတ်ကြ ပုံပေါ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့ အားလုံးနီးပါးသည် တိုက်ရေးခိုက်ရေး အတွေ့ အကြုံများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရလာခဲ့ကြသည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။

လျော့ပါးသွားသည့် စစ်သားများ၏ နေရာတွင် အစားပြန်ဖြည့်ရာ၌ သူတို့တပ်များ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ရွာများမှ လူငယ်များအား စည်းရုံး သိမ်းသွင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုပြင်လည်း ဖမ်းမိလာသည့် ကိုမင်တန် စစ်သုံ့ပန်းများ ထဲမှ တပ်နီထဲသို့ ဝင်လိုသည်ဆိုပါက ချက်ချင်း လက်ခံကာ တိုက်ခိုက်ရေးတပ် အတွင်း၌ နေရာချထားပေးလေ့ ရှိသည်။

ဂျေကော့သည် ထိုအကျဉ်းသားများအား ပထမတော့ ဂိတ်မချ ဖြစ်နေမိ ၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့ မြင်ရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ထိုစစ်သုံ့ပန်းများ သည် ချက်ချင်းပင် တပ်နီတပ်မှ စစ်သားတစ်ယောက်၏ အရည်အသွေးကို ရသွားတတ်ကြသည်က များသည်။ သူတို့သည် လမ်းဘေး၌ လယ်သမားများ တွေ့လျှင် သူတို့အား ပေးထားသည့် အစားအစာများထဲမှ မျှတပြီး ခွဲဝေပေး တတ်သလို မြေပိုင်ရှင် လူချမ်းသာများတွေ့လျှင် ရသမျှကို လုယူတတ်ကြသည်။ တိုမင်တန် တပ်များတွင်မူ ထိုကဲ့သို့ လုယက်ခြင်းကို မလုပ်ရဟု တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားလေသည်။

တပ်နီစစ်တပ်မှ အရာရှိများသည် သူတို့ယူနီဖောင်းများပေါ်၌ သူတို့၏ ရာထူး အဆင့်များကို ဖော်ပြသည့် တံဆိပ်များ တပ်ဆင်မထားကြသော်လည်း မြင်ရုံမျှဖြင့် အရာရှိမှန်း ခွဲခြား၍ သိနိုင်၏။ တပ်ရင်းမှူးများနှင့် အထက်အရာရှိ များသည် မြင်းပုများကို စီးကြသည် မဟုတ်ပါလား။ တပ်စုမှူးနှင့် တပ်ခွဲမှူးများ သည် အများအားဖြင့် မျက်နှာသစ် လူငယ်များ ဖြစ်ကြပြီး အသက်မှာ နှစ်ဆယ်

တွင်း အရွယ်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့၏ ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားများနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များက အရာရှိမှန်း သိသာစေသည်သာမက တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခိုးရိုးတပ်သားများနှင့် ဆက်ဆံမှုများကို ကြည့်၍ အရာရှိမှန်း သိကြရ၏။

စစ်သားများအနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် တိုက်ပွဲများကြားမှ ကာသိင်္ဂသေနတ်များ၊ မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်များ ရလာတတ်သည်။ ထိုအခါ အဆမတန် ဝမ်းသာနေရုံမျှမက သူရထားသည့် သေနတ်သစ်ကို အပေါင်းအသင်းများအား ပြကာ ကြား၍မော်၍မဆုံး ဖြစ်လာတတ်၏။ သေနတ်အားကြည့်၍ ခြိတ်သျှလုပ်၊ ဂျာမန်လုပ်၊ အမေရိကန်လုပ် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားကာ အဆမတန် ရွှင်မြူးနေလေ့ရှိသည်။ “ဒီမှာ မြင်လား ရဲဘော်တို့၊ တပ်နီစစ်တပ်ရဲ့ သစ္စာရှိတပ်သား မစ္စတာချီအန် လက်ထဲမှာ ဘာ ထားသလဲ တွေ့လား၊ အင်မတန် လှပတဲ့ သေနတ်တစ်လက်လေ” ဟုလည်း ကြွားလုံးထုတ်နေလေ့ ရှိ၏။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဂျေကော့သည် တပ်နီစစ်တပ်အပေါ်၌ အထင်အမြင် မကြီးခဲ့ပေ။ လူအများအား ဆန့်ကျင် ရန်ပြုနေသည့် တပ်တစ်တပ်ဟူသော သံသယဖြင့် အမြဲတစေ အထင်သေးခဲ့၏။ ယခုသော်မူ သူတို့နှင့် တွဲခဲ့သည့် အစောပိုင်း သီတင်းပတ်များအတွင်းမှာပင် သူ့သံသယများသည် သူ့ခေါင်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ရ၏။

သူ ချင်တေးမြို့၌ နေခဲ့ရစဉ်က ကိုမင်တန်ဒေသခံများသည် ကွန်မြူနစ်များ တပ်သားသစ်စုဆောင်းပုံကို သူ့အား ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ရွာတစ်ရွာ ဝင်မိလျှင် စစ်သားစုသည်။ အကယ်၍ သူတို့ခိုင်းသည့်အတိုင်း မဝင်ပါက နားရွက်များကို ဖြတ်ပစ်သည် စသည်များ ကြားခဲ့ရဖူး၏။ အခုကျတော့ ဂျေကော့ မြင်နေရသည်မှာ ထိုသို့ မဟုတ်။ ယင်းလုပ်ရပ်မျိုးကို မမြင်မတွေ့ဘဲ တပ်နီစစ်တပ်မှ တပ်သားများသည် အများအားဖြင့် သူတို့ရပ်ရွာနှင့် သူတို့အိမ်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်ဟူသော စကားမျိုးကိုသာ ပြောလေ့ရှိပြီး ကျူးကျော်သူ ဂျပန်တို့အား တိုက်ထုတ်ရမည်ဟူသော စကားများကိုလည်း ပြောလေ့ရှိ၏။

ယခု ချီတက်သွားနေကြသော တပ်နီတပ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျေကော့ လက်တွေ့ မြင်တွေ့သိရှိနေရသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ယင်းတို့တခြားမဟုတ် ချီတက်သွားနေသူများ သူတို့ ဖြတ်သွားရသည့် မြို့တိုင်းမှ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော အသက်ဆယ်နှစ်နှင့် ဆယ်တင်နှစ် အရွယ် ကလေး သူတောင်းစားများနှင့် မိဘမဲ့များအား ‘လူငယ်တပ်ဦး’ ခေါ် တပ်သားများအဖြစ် သိမ်းသွင်း စည်းရုံးပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကလေးများသည် ချီတက်နေသူများဘေးမှနေ၍ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်
 ခြင်းသွားကာ သတင်းများနှင့် ဆေးဝါးများ၊ ရေနှင့် လောင်စာများ ပို့ခြင်း၊
 ဥအိပ် ရပ်နားသည့်အခါ တဲအိမ်များမှ ဖြုတ်ယူထားသည့် တံခါးများအား
 အိပ်ရာများအဖြစ် အသုံးပြုရန် စစ်သားများထံ ပို့ပေးခြင်း စသည်များကို လုပ်
 ဆောင်ကြသည်။

ကလေးများဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်များသည် အကြီးကြီးတွေ ဖြစ်၍
 ခတ်ထားသည့် ဂရိတ်ကုတ် အင်္ကျီကြီးများမှာလည်း ကိုမင်တန်များထံမှ ရလာ
 ခြင်းဖြစ်၍ ကလေးများနှင့် မတော်ပေ။ အင်္ကျီကြီးများမှာ ပွရောင်းရောင်းနှင့်
 ဖားဖားရှည်ရှည်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ တချို့ ကလေးများဆိုလျှင် ထိုအင်္ကျီများ
 အား ဝတ်ထားသည့်အခါ ခြေမျက်စိအောက် ရောက်သည်အထိ ရှည်လျားနေ
 သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကလေးဖားလုံးသည် သူတို့အား ပေးထားသည့် တာဝန်ကို
 အလွန် ဝမ်းသာတက်ကြွစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်ကို မြင်နေရ၏။

သူတို့အား စစ်သားများက ချစ်စနိုးဖြင့် 'သူ့ရဲနီလေးတွေ' ဟု ခေါ်ကြ
 သည်။ ချီတက်သူများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ တွဲလာခဲ့ရသော ကလေးများထံမှ
 တချို့မှာ တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည် ဖြစ်ရာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရသူ
 များလည်း ရှိ၏။ ထိုသူများထံတွင် အမှတ်တရ ဖြစ်စေလောက်သည့် အမာရွတ်
 စာလေးများကို တွေ့ကြရလေသည်။ တကယ်တော့ ဤကလေးများထက်
 အသက် ပိုကြီးကြသည်ဟု ပြောနေရသော စစ်သားများမှ နှစ်တွေ အများကြီး
 ကွာကြ သည်မဟုတ်။ နှစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြီးကြခြင်း ဖြစ်၏။

ညမိုးချုပ်ပြီး နောက်ပိုင်း ချီတက်လာကြသည့်အခါ ဤကလေးသူငယ်
 များသည် သူတို့ အလုပ်တာဝန်ကျရာ တပ်စု၊ တပ်စိတ်၊ တပ်ခွဲများဘေးမှ လိုက်
 ကြသည်။ စစ်သားများနှင့်အတူ သီချင်းတဟိုဟို ဆိုကြသည်။ လမ်းလျှောက်နေ
 ကြပုံသည် တကယ် စစ်သားကြီးများလိုက် ဖမ်းထားကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင်
 ဘစ်ညလုံး ချီတက်ကြရသည့်အခါ ကလေးများသည် ကလေးပီပီ အိပ်ချင်လွန်း
 အားကြီးပြီး လမ်းဘေး၌ အိပ်မောကျသွားတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ စစ်သား
 များက သူတို့အား ချီပိုးကာ သယ်ဆောင်သွားတတ်ကြလေသည်။

မတ်စောက်သော တောင်တန်းများပေါ် တက်ကြရသည့်အခါ စစ်သား
 များနှင့်အတူ ချီတက်သွားနေကြသော တပ်နီသူရဲလေး ဒါဇင်ဝက်သည် မြက်ခင်း
 များနှင့် ချုံများအား တက်၍ လွယ်ကူစေရန် ရှေ့မှ နင်းခြေပေးသွားကြသည်။
 ဘစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ဤကလေးများသည် သူတို့ရှေ့မှ မြင်းစီးအရာရှိများ
 ဖြတ်သွားကြသည့်အခါ နောက်မှနေ၍ ဒုန်းစိုင်းလိုက်ကာ မြင်းမြီးများဆွဲ၍ ဆော့
 စားကြသည်။ အရာရှိများသည် ကလေးများအား စိတ်မဆိုးကြ။ ရယ်ကာ

မောကာဖြင့် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ချီတက်နေသူများ အား ရပ်ခိုင်းသည့် အမိန့်သံကို ကြားရတတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မနုဏ် အရုဏ်တက်အထိ နားရမည်ဟူသော အမိန့်ပေးသံကိုပါ ထပ်၍ ကြားရတတ် လေသည်။

ထိုအခါ စစ်သားအားလုံး မီးတုတ်များကို ငြိမ်းလိုက်ကြသည်။ ကျော့ခိုက် အိတ်များကိုချ၍ အိပ်ရာ အမြန် ခင်းကြသည်။ ဂျေကျော့မှာလည်း အခြား အကျဉ်းသားများနည်းတူ သူပုခုံးပေါ်၌ ထမ်းလာသည့်အထုပ်ကို ချ၍ နီးစပ်စွာ တစ်နေရာ၌ အိပ်ရာခင်းလိုက်ပြီး စောင်ပါးတစ်ထည်ကို ပုခုံးပေါ်ခြုံကာ ထိုင်ချ လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်း သူပုတ်ပတ်လည်ရှိ တောင်နံရံများသည် ခြေ ပြောင်းသွားသည်။ သူပုတ်ဝန်းကျင်မှ မီးတုတ်အားလုံး ငြိမ်းကုန်သည်။ ဤ စောက ချီတက်သွားနေသော စစ်သားများသည် ဘယ်နေရာ ရောက်ကုန်သည် မသိ၊ ပျောက်ကုန်သည်။ ကောင်းကင်ယံရှိ လတစ်ခြမ်းပဲ့ရှေ့မှ တိမ်များသည် ရွေ့လျားကာ ပျောက်ကုန်သည်။ ဂျေကျော့သည် တာလောင်ရှန် တောင်တန်း၏ အရိပ်ကိုခိုကာ အိပ်မောကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း အလွန် ကြောက်စေ ကောင်းသည့် အော်ဟစ်သံ တစ်သံကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့ရလေ၏။

ဂျေကျော့သည် ဖြုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ သူ့အောက်ဘက်မှ အမှောင်ထု အတွင်းသို့ တစ်ချက် ဝှံ့ကြည့်သည်။ သူ့ စိတ်မျက်စိ အာရုံတွင် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းသည့် ဖိလီစီတီ၏ရုပ်လွှာ ပေါ်လာ သည်။ ဖိလီစီတီသည် သူမအား သတ်မည့် လူသတ်ကောင်၏ ဓားရွှေ၌ လည်ပင်းကို စင်းပေးနေသည်။ သူ ကြားလိုက်ရသော အော်သံသည် သူ၏ အော်သံလေလား။

သူသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းဆွတ် ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အော်သံသည် ပေါ်လာပြန်၏။ စောစောက လောက် ရှည်လျားခြင်း မရှိ။ အဆုံးသတ်ပုံမှာလည်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ကြည့်မိ၏။ အေးမြသော ရာသီဥတုကြောင့် နိုးလာသည့် လူများ၊ မီးပုံကလေးများဖိုကာ မီးလှူကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တီးတိုးပြောနေသည့် စကားပြောသံများ။

ဂျေကျော့သည် အနီးရှိ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ မီးဖိုများ၏ မှ မီးတောက်မီးလှုံများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ အရုဏ်တက်လိုက်လျှင် သိမ် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးကာ အရုဏ်မြန်မြန် တက်ပါစေတော့ဟု တောင့်တနေ သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားတတ်သည်။

အိမ်ထောင်လွန်း၍ ထင်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် စောစောက ကြားထားခဲ့ရ
အော်သံကို ထပ်ကြားချင်သဖြင့် မအိပ်ရဲ။

ထိုအခိုက်တွင် အရပ်ရှည်ရှည် လူငယ်တပ်ဦး တစ်ယောက်သည် သူ
မြင်နေရသည့် မီးဖိုများ ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သူ့ဆီ
ဆာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂျေကော့သည် ထိုသူငယ်အား စိတ်မပျက်ပျာ်ဖြင့်
အသံကြည့်နေရင်းမှ အချိန်မတော် အခါမဟုတ် ဘယ်သူက ဘာသတင်း ပို့ခိုင်းလို့
ဆာနေတာ ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ လူငယ် သူ့ဘက်သို့ နီးကပ်လာသည့်အခါ
သူငယ်၏ သေးသွယ်သွယ် ကိုယ်ပေါ်မှ ပွရောင်းရောင်း အဝတ်များသည်
ဆာထဲ၌ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ကာ ခါယမ်းလျက်ရှိသည်ကို မြင်နေရလေ၏။

ထိုခဏမှာပင် သူသည် သူငယ်၏ ခေါင်းပေါ်၌ ကတ်ဦးထုပ် ဆောင်း
ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူ့ဆံပင်သည် အနက်မဟုတ်၊ ညှပ်ထားသည်
မှာ တိုတိုကလေး။ သို့တစေလည်း လှိုင်းတွန့်လေးများသဖွယ် ဖြစ်နေသော
သူ့ဆံပင် တချို့သည် မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေသည်။ သူ ဖိလီစီတီ၏ အနေအထား
အား ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။

ဖိလီစီတီအား သတ်ခဲ့စဉ်က ဖိလီစီတီသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း
ထည်း မရှိ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲနေခြင်းလည်း မဖြစ်။ ထိုစဉ်က ဖိလီစီတီ
၏ အပြုံးသည် ပီကင်း၌ သူနှင့်ဆုံမိခဲ့စဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်၏။
ထိုစဉ်က ဖိလီစီတီ ဝတ်လာသည့် ဝတ်စုံမှာ မက်မုံသီးရောင် ဖြစ်သည်။ သူသည်
ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကိုနင်း၍ ဆင်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း
သူသည် မိမိထံ ရောက်အောင် မလာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကာ မိမိအား ပြုံး၍
ကြည့်နေသည်။

“ဖိလီစီတီ”

ဂျေကော့က သူ့နာမည်အား တိုးတိုးလေး ခေါ်သည်။ ‘ဖိလီစီတီ’ဟု ထပ်
ခေါ်ပြန်သည်။

ဂျေကော့သည် သူ့လက်အား ဆန့်တန်းကာ ဖိလီစီတီအား ထိချင်
ထိုင်ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှား၍ မရ။ ဖိလီစီတီသည်
စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ဂျေကော့အား နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ချိုမြမြ မျက်နှာဖြင့်
ညှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖိလီစီတီသည် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား စကားပြောလျက်
နှိုင်း၏။ ထို့နောက် ဖိလီစီတီသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

တဒဂ်မျှတော့ ဂျေကော့၏စိတ်တွင် ပါအိုရှန်၌ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့်
ဆက်စပ်နေသော ခံစားမှုအသစ် ပြန်ဝင်လာသည်။ ဖိလီစီတီအား သတ်ဖြတ်
သည်ကို မြင်ခဲ့ရစဉ်က ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်၏။ သူသည် မလှုပ်ရှားဝံ့။ အေးမြသော

တောင်တန်းရိပ်ကိုခိုကာ တောင်ကြားလွင်ပြင် အတွင်းမှ အမှောင်ထုဆီသို့
မောနေသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်မူ သူ့ကိုယ်သူ နှိုးနေမှန်း သိနေပါလျက်နှင့်
အိပ်မက် မက်နေသည်ဟူသော စကားကို သူ့ကိုသူ ထပ်တလဲလဲ ပြောလေ့ရှိ
လေသည်။

စောစောက သူ့မြင်နေခဲ့ရသော မီးဖိုများသည် မီးတောက် ပီးလျှံများ
တက်နေဆဲ။ တပ်နီစစ်တပ်မှ ရဲဘော်များ၏ စကားပြောသံများသည် အေးအေး
သော လေထဲတွင် လိုက်ပါလာနေဆဲ။ သူ့နောက်မှ ပေါ်လာသည့် ခြေသံကြောင့်
ဂျေကော့ လှည့်ကြည့်သည်။ စီအန်မြစ်ထဲမှ သူ့ကယ်ဆယ်လာခဲ့သည့် လူထု
အစောင့်စစ်သား။ စစ်သား၏ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပတ်တီးဖြင့် သိုင်းထားဆဲ
သူ့မျက်နှာသည် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိသေးသော်လည်း အသံက
အလျင်ကလို တင်းမာခြင်း မရှိ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့လိုက်ခွဲ” ဟု ပြောကာ ဂျေကော့အား ချည်ထားသည့်
ကြိုးစကို ဆွဲ၍ မတ်တတ် ထိုင်သည်။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဌာနချုပ်အထိ
လိုက်ပို့ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ရထားတယ်”

[Faint, mostly illegible text continues in the lower half of the page, appearing as bleed-through or very light print.]

တောင်ထိပ်ရှိ ပျက်စီးနေသော နတ်ကွန်းတစ်ခု၏ အတွင်းခန်းထဲ၌ ဖြစ်သည်။
ကျောက်တုံးများ ခင်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖိုထားသည့် မီးဖိုဘေးတွင် မေ-
လင်းသည် ရှေးဦးသူနာပြု သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ ဝှမ်းထုပ်တစ်ထုပ်
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝှမ်းတစ်စကို ယူကာ မီးလင်းဖိုပေါ်၌ တင်၍
မွှေးထားသော သကြားရည်ထဲစိမ်ကာ ကလေး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ညှစ်ချပေးသည်။
ကလေးသည် တစ်စက်ချင်း ညှစ်ချပေးနေသော သကြားရည်အား မျိုချလျက်
နို့သည်။

ဖျားနေသော ကလေးမှာ မေ-လင်း၏ လက်ထဲ၌ တွန့်လိမ် လှုပ်ရှား
လျက်ရှိသည်။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် အားလျော်စွာ
တအိအိ တအယ်အယ် ငိုကြွေးလျက်ရှိရုံမျှမက ချောင်းကလည်း တဟွတ်ဟွတ်
ဆိုးလျက် ရှိ၏။ မေ-လင်းသည် သူမ၏ ကျူးနှစ် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ
ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မေ-လင်းသည် မီးလင်းဖိုဘေးရှိ သစ်သားခုတင် နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံး
ပေါ်၌ တင်ထားသော ပျားရည်ပုလင်းကို လှမ်းယူသည်။ ဝှမ်းထုပ်ထဲမှ ဝှမ်းစ
တစ်စကို ယူ၍ ပျားရည်ပုလင်းထဲမှ ပျားရည်တွင်နှစ်ကာ သူမ၏ နို့သီးများအား
သုတ်ပေးနေသည်။ ကလေး နို့ဆွဲသည့်အခါ ချိုနေအောင် လုပ်ပေးနေခြင်း
ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ကလေးအား နို့တိုက်သည့်အခါ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ
သာ ချိပြီး တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ စောစောကထက် ပို၍ ကျယ်လောင်
သော ငိုသံများ ကြားလာရ၏။ ကလေး၏ ဖြူရော်ရော် အသားပေါ်တွင် ချွေးသီး
များ စို့လျက်ရှိသည်။ မေ-လင်းသည် ကလေးအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ ထို့နောက် ဝှမ်းစတစ်စ ထပ်ယူပြီး ပျားရည် ထပ်တို့ကာ နို့သီးခေါင်းအား

ခပ်များများ ထပ်သုပ်သည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် ဌာနချုပ်မှ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတစ်ဦးသည် ဂျေကော့အား ခေါ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ပြည်ပနိုင်ငံ အကျဉ်းသားကို ရဲဘော် ဟွာဖူးက အမိန့်ပေးလို့ လာပို့တာ ပါ”

“ရဲဘော် ဟွာဖူး အစည်းအဝေးတစ်ခု သွားနေတယ်”

မေ-လင်းက မော့မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျာမန် ကိုမင်တန် အကြံပေးအား ပေးထားသည့် တရုတ်နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ မနှစ် မြို့သည့် လေသံပါလျက် ရှိသည်။ သူမသည် တံခါးပေါက်၌ ရပ်နေသူများအား ကျောပေးထားခြင်းဖြစ်၍ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ရောက်နေသည်ကို အတိအကျ မသိချေ။ သူမသည် ဝမ်းစနှင့် ပျားရည်ကို ဆွတ်ကာ သူ လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။

ကိစ္စပြီးသွား၍ ကလေးအား နို့တိုက်နေသည့်အခါ သူသည် လှည့်ကြည့် သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် အင်္ဂလိပ်လူငယ် သာသနာပြုအား သူ မြင်သည်။ သာသနာပြု၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာပင် ထား၍ ကြိုးနှင့် တုပ်ထားသည်။ မေ-လင်းသည် သာသနာပြု၏ မျက်လုံးများနှင့် လှုပ်သော ဆံပင်ပေါ်မှ မီးရောင်ကိုသာ အပီအပြင် မြင်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရဲဘော် ဟွာဖူးရဲ့ အမိန့်တွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ” ဟု မေ-လင်းက မေးသည်။

“ငါ ဘာမှ မသိဘူး”

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ပေးတယ်။ ပြည်ပနိုင်ငံ အကျဉ်းသားကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ပို့ပေးရမယ် တဲ့” ကိုယ်ရံတော် တပ်သားသည် သာသနာပြု၏ ပခုံးအား လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျေကော့၏ အစောင့်မှာမူ ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထား ဖြင့် တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

“ပြီးတော့ ရဲဘော် ဟွာဖူးက ပြောတယ် ဒီကိစ္စဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ် တဲ့”

“ကောင်းပြီ သူ့ကို ဒီမှာထားခဲ့၊ မင်းတို့ အပြင်က စောင့်နေ”

ဌာနချုပ်မှ စစ်သားက ဂျေကော့၏ အစောင့်အား သူ့ရှေ့မှ သွားနှင့်ရန် လက်ပြသည်။ နှစ်ယောက်သား ရှေ့နောက်ခွဲ၍ လျှောက်ကာ အပြင်သို့ ထွက် သွားကြသည်။ ခြေထောက်များကိုပါ ကြိုးတုပ်ခံထားရသော ဂျေကော့သည် ပြေးဖို့လည်း မလွယ်။ လျင်လျင်မြန်မြန် လှုပ်ရှား၍လည်း မရ။ သူသည် မှောင် ရိပ်ထဲမှာပင် ဆက်ရပ်နေသည်။ သူ့အကြည့်ကို မေ-လင်းထံမှ လွှဲဖယ်၍ မရ။

မေ-လင်းသည် ဂျေကော့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ ဂျေကော့က
 ထည်း မေ-လင်းအား ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော
 မေ-လင်း၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေခြင်း မဟုတ်။ အရှေ့တိုင်းအလှ တစ်ခုကိုပါ
 ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မေ-လင်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေး နိုးလာပြီး ဝိုင်ကြားရ
 သည့်အခါ အခြား အခန်းတစ်ခန်းမှ အော်ဒလီ မိန်းမတပ်သား တစ်ယောက်
 ထွက်လာသည်။ မေ-လင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးအား ပွေ့ချိပြီး ဆီးပေးသည်။

“မင့်ကလေး နေမကောင်းဘူးလား” ဟု ဂျေကော့က တရုတ် ဘာသာ
 စကားဖြင့် မေးသည်။ မေ-လင်းက အဖြေချက်ချင်း မပေး။ သူမ၏ ကျန်းမာမှုအကျိုး
 ကြယ်သီးများကို ပြန်တပ်နေသည်။

“ကလေးက ဆုံးတော့မှာပါ” ဟု မေ-လင်းက အားလျှော့သည့် လေသံ
 ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အချိန်ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ နော်”

“ဒါပေါ့ လေ”

မေ-လင်း၏ အမူအရာသည် အေးစက်စက် နိုင်လှ၏။ သို့သော်လည်း
 ဒီအပေါ် ရန်လိုသည့် သဘောလက္ခဏာတော့ မပါဟု ဂျေကော့ ထင်သည်။
 ကလေးအပေါ် သံယောဇဉ် သိပ်ရှိပုံမရဟု ထင်မိသဖြင့် ဂျေကော့ စိတ်တွင်
 တစ်မျိုးဖြစ်ရ၏။ သို့သော်လည်း မေ-လင်းသည် သူမ၏ ခံစားမှုများအား ဖုံးတွယ်
 ထားသည်ဟု တွေးမိသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီကိုလာတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုး
 တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ ကလေးအဖေ ပြန်လာတဲ့အခါ ရှင်းသွားမှာ
 ပဲ။ သူ မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာပါ”

မေ-လင်းသည် ဟင်းအိုးတစ်လုံး သွားယူပြီး မီးဖိုပေါ်တင်ကာ ယောက်မ
 တစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနေသည်။ မီးလင်းဖိုမှ မီးရောင်ဖြင့် မေ-လင်း၏ မျက်နှာသည်
 ကြေးနီရောင် သန်းလာသည်ဖြစ်ရာ ဂျေကော့အဖို့ တစ်မျိုးသော အလှကို မြင်နေ
 ရပြန်လေ၏။

ဂျေကော့သည် မေ-လင်းနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါ်၌ ဆုံတွေ့
 ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က သဘောတစ်စင်းပေါ်မှာ တို့ ဆုံခဲ့ဖူးကြတာ
 တို့ မင်း မေ့သွားပြီလား” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။

မေ-လင်းသည် ဂျေကော့၏ အမေးကို မဖြေ၊ ဂျေကော့ မျက်နှာကိုပင် မော့မကြည့်၊ မေးခွန်းကို ဥပေက္ခာ ပြုထားသော်လည်း ၁၉၃၁-ခုနှစ်က ဂျေကော့ နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူ မမေ့ကြောင်းကိုကား သူ ဟန်ပန်အမူအရာများက ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ မေ-လင်းသည် မျက်လုံးများ၏ အကြည့်ကို လွှဲထားသော်လည်း သူမ၏ စိတ်ကတော့ ဂျေကော့ထံ၌ ရှိနေသည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိပေ၏။

“ရှင် အကျဉ်းသား ဖြစ်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကိုယ် နိုဝင်ဘာလဆန်းလောက်က ချင်တေးမြို့မှာ အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာပြုစခန်းကို တိုက်ခိုက်လုယက်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မိသားစု တစ်ခုလုံး အဖမ်းခံရပြီး ပါအိုရှန်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်”

ဂျေကော့သည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီး မေ-လင်း၏ မျက်နှာအား ကြည့်သည်။

“ကိုယ့် မိန်းမကို ပါအိုရှန်မြို့ အပြင်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ခေါင်းဖြင့် သတ်လိုက်ကြတယ်”

ဂျေကော့အသံသည် ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်ဝင်သွားသည်။ မေ-လင်းက ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။

“ရှင် သိပ်အေးနေရင် မီးဖိုနား တိုးလာပါလား”

ဂျေကော့သည် ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ ရှေ့တိုးလာပြီးနောက် ရပ်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပါအိုရှန် လူထုရှေ့မှာ တရားရုံးတင်ပြီး စစ်ကြသေးတယ်။ တပ်နီစစ်တပ်ကို သူ့လျှို့ လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်လို နယ်ချဲ့သူတို့ တစ်ယောက်က မင့်ကို အန္တရာယ်ပြုမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ဂျေကော့၏ စကားတွင် သရော်သံပါသော်လည်း မေ-လင်းထံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။ မေ-လင်းသည် ဇလုံတစ်လုံးနှင့် ဇွန်းတစ်ချောင်း သွားယူကာ မီးဖိုခံ ပြန်လာသည်။

“ကျွန်မ ဂျင်ဆင်းဆန်ပြုတ် ပြုတ်ထားတယ်။ စားလိုက်ပါလား။ အဝင်သွားရင် အအေးပေါ့သွားမယ်”

မေ-လင်း လှည့်ကြည့်သည့်အခါ သူမ၏ ရှေ့မှောက်၌ ကြီးနှင့် ပူးတန်းထားရသည့် လက်နှစ်ဖက်အား မြင်သည်။

“တကယ်လို့ စားခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ အစောင့်တွေဆီက ကြီးမြေနှုတ်တောင်းရလိမ့်မယ်”

မေ-လင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လက်ထဲမှ လေ့ကို ချထားလိုက်ပြီး
တစ်ချောင်း သွားယူသည်။ ဂျေကော့လက်မှ ကြိုးကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပေးလိုက်
သည်။ မေ-လင်းထံမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ သင်းယုံသော ကိုယ်နံ့သည် ဂျေကော့
၏ နှာခေါင်းဆီသို့ တိုးဝေ့ ဝင်ရောက်လာပြီး ကလူကူစယ်လျက် ရှိလေသည်။

မေ-လင်းသည် ဂျေကော့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မကြည့်။ ဆန်ပြုတ်လေ့
ထို သွားယူပြီး ဂျေကော့လက်ထဲ ထည့်ပေးချိန်အထိ သူ့အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့
တွဲထားသည်။ ထို့နောက် သူ့ခုတင်ဆီ ပြန်သွားပြီး ထိုင်သည်။ ထိုအချိန်ထိ
သူမ၏ အကြည့်သည် ဂျေကော့နှင့် ရင်မဆိုင်။

“မင်း ပြတဲ့ ကရုဏာတရားအပေါ် ကိုယ် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်” ဟု
ဂျေကော့က ပြောသည်။ သူသည် မွှေးယုံသော ဆန်ပြုတ်အနံ့ကို ရနနေသည်။

“အနံ့က မွှေးနေတာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

သူသည် ဆန်ပြုတ်ကို အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်လျက် စားနေသည်။
ဗူဇွေးဇွေး အရသာရှိရှိ အစာမျိုးကို မစားခဲ့ရသည်မှာ သုံးလပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။
မေ-လင်းသည် အစာစားနေသည့် ဂျေကော့အား ကြားဖြတ်၍ စကားမပြော။
စားပြီးသွားခါမှ ထလာပြီး ဂျေကော့ လက်ထဲမှ လေ့ကို ယူ၍ အခန်းထောင့်ရှိ
သစ်သားရေပုံးဆီသွားကာ ပန်းကန်ကို ဆေးသည်။

“ရှင့်ကျတော့ ဘာကြောင့် မသတ်ပစ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်တာလဲ” ဟု
မေ-လင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“မတော်တဆ ဖြစ်လာတာလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကိုယ့် မိန်းမကို အရင်သတ်
တယ်။ ပြီးတော့” ဂျေကော့ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားကာ ပျောက်သွားသည်။
နောက်တစ်ဖန် စကားပြန်ဆက်သည့်အခါ သူ့လေသံတွင် နာကြည်းသံများ ပါ
လာသည်။

“ကိုမင်တန်တပ် တစ်တပ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနောက်
တော့ မင့်ရဲ့ ရဲဘော်တွေက ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာထက် အရှင်ထားလိုက်ရင်
ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးလာလိမ့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ကိုယ့် လွတ်မြောက်ရေး
ကို လဲလှယ်ပေးရမယ့် တန်ဖိုးက ဒေါ်လာငွေ တစ်သိန်းငါးသောင်းတဲ့။ အခု
အချိန်ထိ ဒီငွေကို တောင်းနေတုန်းပဲ။ အမှန်တော့ ကိုယ့်ကို ဖမ်းထားရတဲ့
အကြောင်းရင်းမှန်က ငွေလိုချင်လို့ပဲ”

“အဲဒါကတော့ မမှန်ပါဘူး”

မေ-လင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပလာသည်။ သို့သော်လည်း
သူ့စိတ်ကိုတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ပါအိုရွန်မှာ လုပ်ခဲ့တာဟာ ကမူးရှူးထိုး လုပ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တပ်နီတပ်က သာသနာပြုတွေကို အကျဉ်းသားအဖြစ် ဖမ်းတာက တရုတ်နိုင်ငံ ဟာ နိုင်ငံခြား အယူအဆတွေ နိုင်ငံထဲ ဝင်လာနေတာကို ဆက်ပြီး လက်ခံ တော့ဘူးဆိုတာ ကမ္ဘာကို ပြချင်လို့ပါ”

မေ-လင်းသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မီးလင်းဖိုနားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ သူမထံမှ ကိုယ်နဲ့ သည် မွေးပျံ့လျက်ရှိ၏။ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်များသည် အိပ်မက်သဖွယ် ပေါ် လာလျက် ရှိသည်။ သူသည် မေ-လင်းထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“မေ-လင်း၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သဘောပေါ်မှာ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ကိုယ် မင့်ကို အိပ်မက်တွေထဲမှာ ခဏ ခဏ တွေ့နေခဲ့ရတယ်”

ဂျေကော့က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့နှုတ် မှ ဤစကား ထွက်သွားသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူသာမက မေ-လင်းကိုပါ အံ့အား သင့်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ စောစောကပင် သူသည် သူ့ဇနီး ဖိလီစီတီအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ရ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် တစ်ချိန်က သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူး သည့် ခံစားမှုသည် သူ့စိတ်အား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးလိုက်၏။

“အိပ်မက်က အခုထိ မက်နေတုန်းပဲ”

မေ-လင်းက သူ့အား အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။ နားမလည်ခြင်းနှင့် အံ့ဩခြင်းများသည် မေ-လင်း မျက်နှာ၌ ထင်ဟပ်လျက် ရှိ၏။

“အိပ်မက်တွေထဲမှာကတော့ မင်းဟာ အမြဲလိုလို အစစ်အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ ကြည့်ရ မြင်ရတာ အစစ်အမှန် မဟုတ်တော့ဘူး။ အိပ် မက် တစ်ခုနဲ့ တူနေပြန်တယ်”

သူ့အသံသည် တိုးသွားကာ တိမ်ဝင်သွားပြန်သည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် အရုဏ်၏ ရှေ့ပြေး ကြယ်များသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက်၊ အနောက်ဘက် တွင် လတစ်ခြမ်းပဲ့သည် ပြန်ထွက်လာနေသည်။ ဟိုး... အဝေး တစ်နေရာမှ ငြိမ်ဆိတ်မှုအား ဖောက်ထွက်လာနေသည့် စမ်းချောင်း တစ်ခုဆီမှ ရေစီးသံ။

မေ-လင်းသည် မီးလင်းဖိုဘေး၌ မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။ သူမသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဂျေကော့အား မျက်ခြည်မပြတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ တို့မိတို့ မာရုအပေါ်၌ မုန်တိုင်းကျစဉ်က ဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုများ ပြန်သတိရကာ တွေးနေလေသလား။ ထိုစဉ်ကတော့ မေ-လင်းသည် ပန်းပွင့်ကလေးတွေ စီနေ သည့် ပိုးသားဂါဝန်နှင့် ဖြစ်၏။ အခုကျတော့ တပ်နီတပ်၏ အရောင်လွင့်နေပြီ ဖြစ်သော ချည်ထည် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျေကော့ မျက်စိထဲတွင် မေ-လင်းသည် လှနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ အခု တပ်နီတပ် ယူနီဖောင်းနှင့်ကျခါမှ ပို၍ပင် လှနေသေးသည်ဟု ထင်သည်။ သို့တစေလည်း သူမ၏ အပြုံးရိပ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ မြင်ခဲ့ရစဉ်က လိုပင် ဖြစ်၏။ ဝိပြင်ပြတ်သားခြင်း မရှိ။ မရှင်းမရှင်း ရှိလွန်းလှသည့် အရိပ် ထလေး တစ်ခု ပါနေဆဲ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် အလွန် နက်ရှိုင်းသည့် ခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သော အရာတစ်ခုသည် တည်ရှိနေသည် ဟု ဂျေကော့ ရင်ထဲတွင် ထင်ဟပ် စွဲငြိလျက် ရှိလေ၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်၏ တွန်းအားကြောင့် ဂျေကော့သည် မီးခိုးဆီ လျှောက်သွားသည်။ မေ-လင်းသည် ဂျေကော့၏ အပြုအမူအား ကြည့်၍ ဆုံးအားသင့်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် မီးခိုးထဲမှ မီးတရဲရဲ ဖြစ်နေသော မီးကျိုးခဲတစ်ခဲကို ကောက်ယူကာ လက်ညှိုးနှင့် ထက်ခလယ်ကြား၌ ညှပ်၍ ဖိကိုင်ထားသည်။ နှစ်စက္ကန့် သုံးစက္ကန့်မျှ ကြာမည် ထင်၏။ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းစလုံး မီးအပူလောင်သဖြင့် မည်းနက်တုန်သည်။

“မေ-လင်းရယ်” ဟု ဂျေကော့က ခေါ်သည်။

“အနည်းဆုံး သည်တစ်ကြိမ်တော့ဖြင့်၊ အေးလေ ကိုယ် အိပ်မက် ခက်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ် သိနေပါတယ်”

***

မေ-လင်းသည် အလွန် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် ဂျေကော့၏ မီးလောင်ထားသော လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းအား ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုအမူသည် သူမအတွက် ပဟေဠိ ပုစ္ဆာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သို့တစေလည်း သူမ၏ မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူမတွင် ရှိနေသော ပကတိ ဉာဏ် သို့မဟုတ် သဘာဝ စိတ်အရ သူ ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်သည်ကို နားလည်နေပြီဟု ယူဆပေမည်။

“ကိုယ် မင်းကို တပ်နီတပ်က ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မြင်းစီးလာတာ မြင်လိုက်ရတုန်းကလည်း အဲသလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာများလို့ တွေးခဲ့မိတယ်” ဟု ဂျေကော့က ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ့် မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်မှ ရှင်မှန်း ကျွန်မ သိခဲ့တာ” ဟု မေလင်းက ပြောသည်။

“ဒါပေါ့ ကိုယ့်ကို မှတ်မိဖို့ဆိုတာက အကြောင်းမှ မရှိတာဘဲ”

မေ-လင်းက သူ၏ အမြော်အမြင် နည်းမှုနှင့် ပတ်သတ်၍ ငိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည့် လက္ခဏာပြသည်။ သူမသည် မီးဖိုအား လှမ်းကြည့်သည်။ မီးတောက်များသည် တဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်းလျက်ရှိ၏။

“ကိုယ့်ကို ဖမ်းလာပြီးကတည်းက တုပ်ထားတဲ့ လက်ပြန်ကြိုးကို မင်းနဲ့ စကွေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ဖြေပေးကြတယ်။ မင်း ပြောလိုက်လို့လား”

“ကျွန်မက ရှင့်ကို မြင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ အစ်ကိုကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အစ်ကိုက တပ်နီကေဒါများ ခြေလျှင်တပ်ရင်းမှာ အရာရှိ တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူက အမိန့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ကျွန်မ ပြောလို့မရဘူး၊ သူက စီအန်မှာ ဒဏ်ရာ ရသွားခဲ့တယ်၊ ရေထဲ လိမ့်ကျပြီး ရေစီးနဲ့မျောပါသွားခဲ့တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကမ်းပေါ်ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ကင်းလှည့်သွားတဲ့ တပ်က တွေ့လို့ ကယ်လာခဲ့ရတယ်”

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ပို့ဆောင်ရေးတပ်က ဆေးရုံ လှည်းတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတယ်”

မေ-လင်း သည် သူစောစောက တင်ထားသည့် ရေနွေးအိုး ဆူလာသဖြင့် ကပျာကယာ ချကာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ ပန်းကန်နှစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး သော် တစ်လုံးကို ဂျေကော့အား လှမ်းပေးပြီး ကျန်တစ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသည်။

“တို့မိကို မာရ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ကူလီ တစ်ယောက်နဲ့ မင်းတို့ စကားပြောနေတော့ ဘေးက စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ပြင်သစ် တစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်လေ” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “သူ့ကို မင်း မှတ်မိလား၊ သူက မင်းတို့ကို ကွန်မြူနစ်တွေ့လို့ သံသယဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းနဲ့ မင့်အစ်ကိုက တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

မေ-လင်းသည် လွှတ်ရည်ပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ သောက် နေရာမှ မီးလင်းဖို မီးတောက်များအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ “ကျွန်မ တော်လှန် ရေးသမား ဖြစ်လာတာ ကိုးနှစ်သမီး ကတည်းကပါ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းဟာ လူချမ်းသာ မိသားစုက လာတာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မ တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ ဥစ္စာနေကို ပထမဆုံး တည် ဆောက်ခဲ့တဲ့လူက ကျွန်မ အဘိုးပေါ့၊ အဘိုးက ကွန်ပရာဒိုလို့ ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံခြား အရင်းရှင်တွေရဲ့ လက်ဝေခံ တစ်ယောက်ပါ။ သူက ဗြိတိသျှ ကုန်သွယ်ရေး ဌာနတွေအတွက် အလုပ်ပေးရတဲ့လူပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဗြိတိသျှတွေက နိုင်ငံခြား သား အခွင့်ထူးခံ ဌာနတွေ တည်ဆောက်နေချိန်ပေါ့။

“ဗြိတိသျှ စီးပွားရေးသမားတွေက သူ့ကို သင်္ဘောကူလီတွေ ငှားပေးဖို့ ငွေအများကြီး ပေးထားခဲ့ကြတယ်၊ သူက အလုပ်သမားတွေကို လုပ်ခ နည်းနည်း လေးပေးပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒပ်ချ် ကိုလိုနီသမားတွေ အတွက် ကူလီတွေ ငှားပြီး သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ အရှေ့ အိန္ဒိယ ကျွန်း ဆွယ်မှာ သူ ပို့ထားတဲ့ ကူလီတွေ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး သေကုန်ကြတယ်။

“သူဟာ ဗြိတိသျှတွေနဲ့လက်တွဲပြီး ဘိန်းကုန်ကူးရာမှာတောင် ပါခဲ့တယ်။ သူ့အနေနဲ့ တရုတ် အလုပ်သမားတွေ အပေါ်မှာ အဆမတန် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး

သွေးစုပ်ခဲ့တယ်။ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ချွေးနဲ့ သွေးကို သူ့မိသားစုအတွက် ဥနကနကျ ဖြစ်လာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးက သူဟာ မူတာဆိုင်း ပါ လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ အဲဒီ အလုပ်ကြောင့် ကျွန်မဟာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတဲ့ မူတာဆိုင်း ဆိုတာ မိသားစုရဲ့ အစေခံသွေး မဟုတ်လား” ဟု ဂျေကော့က မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြန်မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ အမှန်စင်စစ်က သူတို့ဟာ ကျွန်မ ကလေးတွေ၊ တောင်ပိုင်း လယ်သမားတွေရဲ့ သမီးတွေ၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ မမွေးနိုင် မကျွေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဖြစ်လာကြရတာ။ ပထမ သူတို့ကို သူတို့ မိဘတွေက မြေရှင်တွေကို ရောင်းတယ်။ မြေရှင်တွေက သူတို့အားရအောင် ခြေတော်တင်ပြီးတဲ့အခါ ကျေးကျွန်အဖြစ်၊ အပျော်မယားအဖြစ် လူချမ်းသာတွေကို ပြန်ရောင်းကြတယ်။ အများအားဖြင့် ရှန်ဟိုင်းနဲ့ ကန်တုန်က လူချမ်းသာတွေလက်ကို ပြန်ရောင်းတာ များတယ်။

“အဲဒီတော့ ပိုင်ရှင်တွေက သူတို့ရဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့ သူတို့ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ပြုကြတယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က သိနားလည်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် သူတို့ဟာ ကျွန်တွေပဲ။ ကျွန်မအဘွားက သူတို့ကို ‘မွေးစားသမီးတွေ’ လို့ ခေါ်နေပေမယ့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မပါပဲ”

မေ-လင်းသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေသည်။ သူမ၏ လှပသော မျက်နှာသည် သူ့ငယ်ဘဝအား သတိပေးသည့် အတွက် မျက်နှာသည် နှစ်သက်ပုံမပေါ်။ ချက်ချင်းပင် ညှိုးငယ် သုန်နှုန်းသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ အစေခံမတွေထဲက တစ်ယောက်မှာ သမီးတစ်ယောက် နဲ့ တယ်။ ကေဇီငယ်တဲ့။ သူဟာ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ကျွန်မရဲ့ ကစားဖော် ကောင်မလေး ဖြစ်လာတယ်။ နေ့စဉ် ညတိုင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ချိန်းတွေ့ပြီး အိမ်ဝင်းရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ကြာကန်တွေဘေးမှာ ကစားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ ကြီးလာရင် ဘာတွေ လုပ်မလဲ ဆိုတာတွေလည်း စိတ်ကူးနဲ့ ရူးကြတယ်။

“အဲဒီနောက် တစ်ရက်မှာ ကေဇီငယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါတွေ လိမ်းထားတယ်။ မိတ်ကပ်တွေ ခြယ်ထားတယ်။ ကျွန်မက မေးတော့ တခြား ကောင်မလေး ဆယ်ယောက်နဲ့အတူ ကျွန်မ အဘွားက ရောင်းတော့မယ်တဲ့။ ကျွန်မလေ အခန်းထဲမှာပုန်းပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကြတာကို ချောင်းကြည့်မိတယ်။

“တရုတ် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေဟာ သူတို့ ဝယ်မယ့် မိန်းကလေးတွေ ငါ့ အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်နေကြတာကို ကျွန်မ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ကလေး တေဝီးငယ်ကို ဘောင်းဘီချွတ်ခိုင်းပြီး ခြေထောက်တွေ ပေါင်တွေသာမကဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကြတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ ကိုင်ကြည့် ကြတယ်။ လိမ်းထားတဲ့ ပေါင်ဒါတွေကို ဖျက်ခိုင်းပြီး အသားအရောင် အမှန်ကို တောင်မှ ကြည့်ကြတာ။”

“နာဘူးကျပြီး တဏှာခိုးတွေ ထနေတဲ့ လူကြီးကဆိုရင် ကေဝီးငယ်ကို သူ့ အပျော်မယား လုပ်ရမယ်ဆိုရင် လုပ်မလားလို့ မေးတယ်။ ကေဝီးငယ်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ သူ့ကို ရောင်းတော့မယ်လို့ စိစဉ်ကတည်းက ဒီအတိုင်း ပြောရ မယ်လို့ အမိန့် ပေးထားတာကိုး။ သူ မျက်လုံးထဲမှာကတော့ မျက်ရည်စတွေက အပြည့်ပဲ။ သူ့ကို ခေါ်သွားချိန်အထိ သူဟာ ငိုပြီးပါသွားတာ”

မေ-လင်း၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အရိပ် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူမသည် သူ့အတွေးများနှင့်သူ ငြိမ်နေသည်။ နတ်ကွန်း၏ တစ်နေရာရှိ အခန်း တစ်ခန်းထဲမှ သူ့ကလေး ငိုသံ ကြားခါမှပင် အတိတ်တွင် ဈာန်ဝင်လျက် ရှိသော စိတ်အာရုံသည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“နောက်ပိုင်း ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မတို့ သူမျိုးရဲ့ စိတ်ပိုင်း အခြေအနေအရ ဆိုရင် ကျွန်မလို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမ တွေရဲ့ ဘဝတောင်မှ ကျွန်မိန်းမ ဘဝထက် သိပ်ပြီး ပိုကောင်းစရာ မရှိဘူးလို့ ထင်မိခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်မ မိဘတွေ နဲ့ အဆင့်တူ တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့သား လူပျင်း လူဖျင်း လူနံ လူအ လွှပေါ်ကြော့ တစ်ယောက်နဲ့ မိဘတွေက အတင်း နေရာချထားပေးတဲ့အတွက် သူရမယ်။”

“ကျွန်မတို့ တရုတ်ယောက်ျားတွေ အစဉ်အဆက် လက်ခံထားခဲ့တဲ့ စိတ် ဓာတ်အရ၊ ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ အမွေပစ္စည်း ဆက်ခံပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း စဉ်းစားလိုက်တော့ ကေဝီးငယ်ရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ခဲ့တဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ မှာ တော်လှန်ရေးမျိုးစေ့ ချပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။”

“ကျွန်မလေ ငယ်ငယ်က ကလေးဆန်ဆန် ပုံပြင်လေးတွေနဲ့ ဝတ္ထုလေး တွေ ရေးခဲ့ဖူးတယ် သိလား။ စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေကြတဲ့ အစေခံမလေးတွေ နေထိုင်ရာ မြေပေါ်ကို ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ လူစွမ်းကောင်း စစ်သည်တွေ ဝင်လာပြီး အားလုံးကို လွတ်လပ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုမျိုး တွေပေါ့။ ကျွန်မအသက် ကိုးနှစ်သမီးမှာ ကျွန်မဟာ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ တရုတ်လူမျိုး

တွေ့ရဲ့ စိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ချင်စိတ် ဝင်ခဲ့တယ်။ အခုကျတော့ တရုတ်
တပ်နီရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ကလေးဘဝက စိတ်ကူးတွေဟာ အမှန်တွေ
ဖြစ်လာစပြုနေပြီ”

ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ပြောနေသော မေ-လင်း၏ စကားများသည် ဂျေတော့
၏ နှလုံးသားအား ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်စေသည်။ သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး
တစ်ချက်ချကာ မေ-လင်း၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ငေးမောကာ စကား
မပြောနိုင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်ကြ
အတန်ကြာမှ ဂျေကော့က သူ့ခံစားချက်အား ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အနေနဲ့ တူညီတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက ရရှိထားခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်လည်းပဲ အသက်
ဆယ်နှစ်သား ကတည်းက တရုတ်ပြည် ကယ်တင်ရေးဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကို စမက်ခဲ့
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် ကြားခဲ့ဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ မျက်လုံးပြာပြာနဲ့
အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားတွေဟာ မြေကြီးထဲကို သုံးပေအနက်ထိ မြင်နိုင်ကြတယ်လို့
တရုတ်တွေက ယုံကြည်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဟာ မြေကြီးထဲ
ရွှေကို ရှာတွေ့တာ တဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာကတော့ ကိုယ်ဟာ မြင်းစီးပြီး
တရုတ်နိုင်ငံကြီးထဲအနှံ့ လျှောက်သွားနေတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ ရွှေတွေတွေ့
တယ်။ လူဆိုး သူဆိုးနဲ့ ဓားပြတွေကို တိုက်ထုတ်နိုင်ရင် တရုတ်လူမျိုး ဆင်းရဲသား
တွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွှေတွေ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်နေတယ်”

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို ပေးချင်နေတဲ့ ရွှေဆိုတာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ အ
ဝါဒကို ပြောနေတာလား”

“တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ အဲဒါလည်းပဲ တစ်ခုပေါ့”

“ခရစ်ယာန် အပါအဝင် ဘာသာအားလုံးဟာ အရူးအမိုက်တွေရဲ့ ရွှေ
တပ်နီတပ်ဟာ တရုတ် ဆင်းရဲသားတွေကို ထိထိရောက်ရောက် ကူညီနိုင်
တကယ့် ရွှေအစစ်ပဲ” ဟု ပြောကာ မေ-လင်းသည် နတ်ကွန်းနံရံထက်မှ နှံ့ခြင်း
ထွင်းထားသော နတ်ဘုရားရုပ်များအား လှည့်ပတ် ကြည့်နေသည်။ “ဒီ နတ်
ဘုရား ဆိုတာတွေဟာ အတိတ်ကာလတုန်းကတော့ ဆင်းရဲသားတွေကို မကယ်
တင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်း မုန်းနေတဲ့ လူသတ်တာတွေဟာလည်း ဘာကိုမှ အပြောင်း
အလဲ ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး မေ-လင်း” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “လူတွေနဲ့
နှလုံးသားတွေ အပြောင်းအလဲ မဖြစ်မချင်း ဘယ်အရာမှ အပြည့်အဝ ပြောင်း
သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မေ-လင်းသည် သူတို့ ပံ့ပိုးကုန်များထဲသို့ လက်ဖက်ရည်များ ထပ်ထည့်
ကာ မီးလင်းဖို့ ဘေးတွင် နေရာ ပြင်ထိုင်သည်။ “ရှင်တို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ
နည်းကလည်း ရှည်ဝေးမှာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ဘဲ
ထင်တယ်။ တရုတ်နိုင်ငံအနေနဲ့ သတ္တိကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မွေးပြီး သူပြဿနာကို သူ
ထက်နဲ့ပဲ ရှင်းဖို့ လိုနေတာပါ”

“ဒါပေါ့လေ၊ ဒီခရီးကြီးမှာ မမာမကျန်းဖြစ်နေရှာတဲ့ ကလေးနဲ့အတူ မင်း
ထိုက်တိုင် ချီတက်လာတာဟာ မင့်ရဲ့ မဟာသတ္တိကို ပြခဲ့တာပါပဲ” ဟု ဂျေကော့
က ပြောသည်။

“ကျွန်မ အခုလို ချီတက်လာတာဟာ တော်လှန်ရေးကို အလုပ်အကျွေး
ပြုချင်လို့ပါ” ဟု မေ-လင်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ပြောသည်။ “ကျွန်မဟာ စစ်
တော်မရှင်နာ ချူအင်-လိုင်-ရဲ့ အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ကေဒါ တစ်
ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ ကျွန်မထက် သတ္တိပိုကောင်းပြီး ရဲရင့်တဲ့ မိန်းမတွေ
အများကြီးရှိပါတယ်။ ချူတေးရဲ့ မိန်းမဆိုရင် သူ့ယောက်ျားတွေရဲ့ တပ်ခွဲနဲ့အတူ
ထိုက်ခိုက်နေပါတယ်။ မော်စီ-တုန်း ရဲ့ မိန်းမဆိုရင်လည်း ချီတက် သွားနေစဉ်
အတွင်းမှာ ကလေး မီးဖွားခဲ့တာပါ။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ငုံးပေါက် ကွဲလို့
ထွက်လာတဲ့ အစအနတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပါ”

“မင့် ယောက်ျားက နိုင်ငံခြားသား အကြံပေးဆို”

မေ-လင်းက ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။ “မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကျွန်မ
ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး”

“နောက်ပိုင်းကျရင် မင်း သူ့ကို လက်ထပ်မှာလား”

မေ-လင်းက ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်၍ ကြည့်သည်။
“ဟင့်အင်း၊ မထင်ဘူး”

“တကယ်လို့ မင့် ကလေး အသက်ရှင်နေရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းက မရှိသလောက်ပါ” မေ-လင်း၏ မျက်နှာတွင်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ “တစ်ခါတလေ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူး
ထင်မှုတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေကို အကန်းဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။ တခြား
နိုင်ငံတွေက တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ သံကြိုးတွေကို ဖြေပေးဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ပါရီနဲ့
ထန်ဒန်မှာ ကြုံခဲ့ရတာက အခု ကြုံနေရတာထက် ပိုပြီး လက်တွေ့ကျသလိုပဲ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဒီမှာကျတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ အဆက်ဖြတ်ထားခံရ
သလိုပဲ၊ အခုလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ဒေသတွင်းက ကျွန်မတို့တစ်တွေကို ပေးမယ့်
နိုင်ငံခြား အကူအညီဆိုတာ ကျွန်မတို့ဆီ ဘယ်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ။ အခုကျတော့

တရုတ်နိုင်ငံကြီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မတို့ဘာသာ ကျွန်မတို့ပဲ တိုက်ခိုက်
နေကြရပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ဒီကလေး အသက်ရှင် မနေသင့်ဘူး
ဆိုတာ ပြနေတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

မေ-လင်း၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စလေးများ တွဲလွဲခိုလျက် ရှိကြ
၏။ သေးငယ်လှပသော သွယ်လျလျ လက်မောင်းများသည် မိန်းမသား တစ်
ယောက်၏ အားငယ်နွဲ့နှောင်းမှုကို ပြသနေသော်လည်း မေ-လင်း၏ ခိုင်မာသော
စိတ်ဓာတ်အင်အားကိုလည်း သူ ခန့်မှန်း၍ သိနေသည်။ ဂျေကော့သည် မေ-
လင်း၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သနားကရုဏာ သက်နေမိလေ၏။

“မေ-လင်း နဲ့ ကိုယ်တို့ မျှဝေခံစားကြရတဲ့နောက် အတွေ့အကြုံတစ်ခု
ပေါ့” ဟု ဂျေကော့က ပြောသည်။ “ကိုယ့်မှာလည်း နို့စို့ကလေး သမီးလေး
တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမကို သတ်တဲ့ မနက်က ကိုယ်တို့ဟာ
သမီးလေးကို မြင်းလောင်းထဲမှာ ဝှက်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ သမီးလေးကို ကိုယ် လုံးဝ
ပြန်မခေါ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

မေ-လင်းသည် ကြားနေရသည့်သတင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
နေသည်။ သူမသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မီးလင်းဖိုဆီသို့ ငေးမောကာ အတွေး
တွင် နစ်မြောနေဟန်ရှိ၏။ သူသည် ဂျေကော့အား လှည့်မကြည့်ဘဲ စကား
သည်။ “ရှင့် အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကျွန်မက ဘယ်လို ပါနေတာလဲ” ဟု မေးသည်။
“တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ မြေရှင်တစ်ဦးက မွေးလာတဲ့ သမီးတစ်ယောက်မှာ ရိုးရာလေ့
ထုံးစံ အစွဲကတော့ ရှိတယ်။ ခေတ်မီတဲ့ အဝတ်အထည် ပုံဆန်းပုံလှတွေ ဘယ်
လောက်ပဲဝတ်ဝတ်၊ အစွဲကတော့ ပျောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေက သိပ်ရှုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အဆန်းတွေ”
ဂျေကော့သည် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်များ
၏ စစ်မှန်သော သဘာဝကို မေ-လင်း ရိပ်မိသွားမှာကို စိုးသည့်စိတ်ကြောင့်
ဖြစ်သည်။ “မြင်တာတော့ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ် ကြုံနေရတဲ့
လက်တွေ့ဘဝနဲ့က နည်းနည်းလေးပဲ ဆက်စပ်တယ်”

“ရှင့် အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကျွန်မ ပါ ပါနေတာ ဘာကြောင့်လို့ ရှင်ထင်
သလဲ”

“ကိုယ်လည်း မသိဘူး” ဂျေကော့သည် ဆက်မပြောဘဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်
ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်သော ကိစ္စမို့ ရှင်းရခက်နေပုံရ၏။
“ကိုယ်တို့သင်္ဘောပေါ်မှာတွေ့တော့ ကိုယ်မျက်လုံးတွေကို မငိုဆီက မခွာနိုင်
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အရင်တုန်းက မင်းလောက်လှတဲ့ သူ့ကို မြင်မှ မမြင်ဘူးခဲ့ဘဲ၊
ပြီးတော့ မုန်တိုင်းကြားမှာ မင်း စန္ဒရားတီးခဲ့တာ နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့

ရဲ့ ဘဝထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆိုးတူကောင်းဖက် မျှဝေခံစားနိုင်မယ့် အရာတွေဟာ ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့မိတယ်။

“အခုကျတော့ ကျွန်မရဲ့ အစစ်အမှန်ဘဝကို ရှင် မြင်နေရပြီ မဟုတ်ထား။ တပ်နီစစ်တပ်ရဲ့ ပေရေညစ်ပတ်နေတဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမဖြစ်နေပြီလေ။ ရှင့် အိပ်မက်တွေဟာ ရပ်သွားတော့မှာပါ”

မေ-လင်း ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဂျေကော့အဖို့တော့ မေ-လင်း၏ မျက်နှာသည် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေဆဲ။ “ကိုယ်ကတော့ အခုမှ ပိုပြီးလှလာတယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ “ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကလေးငိုသံ ကြားရပြန်သည်။ မေ-လင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ဇိုအိုခိုက်မှာပင် နတ်ကွန်း၏ ကျောက်ခင်းကြမ်းပေါ်သို့ နင်းလာသည့် စစ်ဖိနပ်သံကို ကြားရသည်။ ဂျေကော့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အတွင်းခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ဥရောပသား တစ်ယောက်အား မြင်ရသည်။ အရောင်အဆင်း သွင့်နေပြီဖြစ်သော ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည်။ ကက်ဦးထုပ်တွင် အနီရောင် ဩယ်တစ်ပွင့် တပ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဥရောပသားသည် သူ့ခေါင်းမှ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ဖုံးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဇိုသူသည် ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ် ခံနေရခြင်းပေတည်း။

“ဒီလူဟာ ရှင် ပို့ခိုင်းထားတဲ့ ဥရောပတိုက်သား အကျဉ်းသမားပဲ” ဟု မေ-လင်း ကပြောသည်။ “သူ့ကို အစာကျွေးတော့ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေ နဲ့ ကျွန်မ ကြိုးဖြေပေးလိုက်တယ်”

မေ-လင်းသည် ထိုသူထံမှ ပေးလာမည့် အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ကလေး နို့သံလာနေသည့် အခန်းဆီသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသည်။ ဂျေကော့သည် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသော အော်တိုဘရန်း၏ မျက်နှာအား ကြည့်နေသည်။ ဇိုသူကား အားလုံးက ဖုံးကွယ်ထားသော သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တရုတ် ရဲဘော်များက ဟွာဖူးဟု အမည်ပေးထားသော ကိုမင်တန် အကြံပေး တော်လှန်ရေးသမားပေတည်း။

* * *

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တရုတ်လူမျိုး ငါးသောင်း ခြောက်သောင်း ကြားမှာ နှစ်ဦးတည်းသာရှိတဲ့ ဥရောပတိုက်သား နှစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဘရန်းက အင်လိပ် စကားကို ဂျာမန်သံဖြင့် ပြော၍ ရှင်းပြသည်။ “အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အခေါ် ခိုင်းရတာ”

ဘရန်းသည် သစ်သားခုတ်တင်ပေါ်၌ မီးလင်းဖိုနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ရွေး၍ ထိုင်သည်။ စောင်တစ်ထည်လှမ်းယူပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လုံအောင်ခြုံထား လိုက်သည်။ သူ့ ပါးနှစ်ဖက်နှင့် နဖူးတွင် ချွေးသီးများဖြင့် စိုရွှံနေသည်။ ဂျင်ဆင်း ဆန်ပြုတ် မော့သောက်နေသည့်ကြားမှပင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လှုပ် ရှိလေ၏။

ဘရန်းသည် မေးရိုးလေးထောင့်၊ မျက်လုံးများပြာပြာ၊ နှုတ်ခမ်းနှေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုတိုအောက်၌ ရှိနေကြသော နားရွက်ကြီး များမှာ ကားရသည့်အထဲ ကြီးလွန်းလှ၏။ ကိုယ်ကာယမှာ ကြံ့ခိုင်၍ အသက်မှာ သုံးဆယ်အတွင်း ဖြစ်သော်လည်း ငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် အသားအရောင်မှာ ဖြူဝါဝါ ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား တရုတ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်၊ တရုတ်စာလည်း ဖတ်တတ်တယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်သလား”

ဂျေကော့က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “တရုတ်ပြည်မှာ တရုတ်ဘာသာ စကား မတတ်ဘဲ၊ သာသနာပြုဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် တွေ့ရသလောက် ပြောရရင် တရုတ်ဘာသာစကားက သိပ် ခက်တယ်” ဟု ဂျာမန်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် စကားပြန် တွေ့နဲ့ပဲ အလုပ် လုပ်ရတယ်”

“တရုတ်ဘာသာစကား သိပ်ခက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါ
တယ်”

ဂျေကော့သည် စကားကို သတိထားပြောကာ ဘရန်းအား၊ အကဲခတ်
သည်။ သူ့အား အခုလို ညလယ်ကြီးတွင် ဌာနချုပ်သို့ ဘာကြောင့် ခေါ်လာရ
သနည်း။ အစောင့်များနှင့် လက်ထောက် တရားသူကြီးများအား သူ တွေ့ခဲ့ဖူး
သည်။ ဤ ဂျာမန်သည် ဟိုလူတွေကဲ့သို့ မျက်နှာကြောမတင်း။ ဂျေကော့ အဖို့
အင်္ဂလိပ်စကား ပြောရသည်မှာ လန့်အံ့ချိန်ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အား လွတ်
တူသော စကားကို ဤ ဂျာမန်ထံမှ ကြားများ ကြားရလေမလား။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခေါ်တာက ခင်ဗျားရဲ့ အမှုကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့
မဟုတ်ပါဘူး ဟာ-ကယ်လ်နာ” ဟု ဘရန်းက ပြောသည်။ “တရုတ်နိုင်ငံ
တွန်မြို့နစ်တွေ အနေနဲ့ သူတို့နိုင်ငံထဲမှာ တရားမျှတမှုကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်
ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားက တပ်နီတပ်ရဲ့ အကျဉ်းသား
တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥရောပသားချင်း တစ်ဦးက တစ်ဦးကို
လိုတဲ့ အကူအညီ ပေးချင်လို့ ခေါ်တာပါ”

ဂျာမန်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ နဖူး၌
စီးကျနေသည့် ချွေးများကို သုတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အောက်မှ အရေး
အကြောင်းများသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အဆမတန် ပင်ပန်းအောင် အလုပ် လုပ်ခဲ့
ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

“ခင်ဗျား ဂျာမန်လူမျိုးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်” ဟု ဂျေကော့က
ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားနာမည်ကို မေးခွင့်ရှိမလား”

“ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန် တစ်ယောက်ပဲ” ဟု အဖြေပေးသည်။ “တရုတ်
ပြည်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ဟွာဖူး လို့ သိကြတယ်။ ခင်ဗျား သိဖို့လိုတာက
အဲဒီ နာမည်ပဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ လူတွေရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝအတွက် ဘုရားသခင်ဆီက
မေတ္တာကို ဖြန့်ဝေပေးဖို့ပါပဲ။ လိုအပ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ရင် ခင်ဗျား
ကို ကူညီမှာပါ”

“ဂတ် - ဒန်ကီ”

ဘရန်းသည် သူ့ဂျာမန်စကားဖြင့် ဂျေကော့အား အဖြေပေးသည်။
သူသည် ကျွေးနစ် အင်္ကျီအတွင်းသို့ နှိုက်ကာ စာရွက်တချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။
စာရွက်များပေါ်တွင် လက်ဖြင့်ရေးထားသည့် တရုတ်စာများကို မြင်နေရသည်။
ဂျာမန်သည် သစ်သားခုတ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ အတွင်းခန်းသို့ဝင်ရာ ပေါင်းကူးဆီသို့
သွားသည်။ အခြား တစ်ဖက်ရှိ အမှောင်ထု အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။

ထို့နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် သူတို့ ပြောဆိုနေသမျှ စကားများကို ကြားနိုင် မကြားနိုင် လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်ချ လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ အစောင့်တွေကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့၊ တခြား လူတွေကိုလည်း အသိမပေးပါနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ သိမသွား စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျား နားလည်တယ် မဟုတ်လား” ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဂျာမန်က ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့် ကြားမှာ အထူး လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားပါ။ ကျွန်တော့်ကို အရေး ကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် လုပ်ပေးစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ဖို့ မရှိပါဘူး”

ဘရန်းသည် ဂျေကော့အား အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် ကြည့်နေ သည်။ လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးများကို ထပ်သုတ်နေပြန် သည်။ “ခင်ဗျား အစောင့်တွေက အခု ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ဆက်ဆံကြသလဲ ဟာ-ကယ်လ်နာ။ ကျွန်တော်တို့ စီအန်မြစ်ကို ဖြတ်တူးပြီးတဲ့နောက် ဆက်ဆံနေ အခြေအနေဟာ ပြောင်းမသွားဘူးလား”

“စီအန်မှာ ကျွန်တော့် လက်က ကြိုးတွေကို ဖြေပေးခဲ့တယ်။ ဆွန်ဘီ ရောက်တော့ သာသနာပြု စခန်းက လူယက်လာခဲ့တဲ့ အစားအစာတွေ လာပေး တယ်။ သစ်သီးတွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊ နွားနို့နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဘူးတွေ ပါတယ်။ အစား ကောင်း စားရတော့ ကျွန်တော့်မှာ အားပြန်ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်” ဂျာမန်သည် သူ့ဒူးပေါ်၌ တင်ထားသည့် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်းစီ လှန်၍ ကြည့်နေ သည်။ သူ လုပ်နေပုံကို ကြည့်၍ ဂျေကော့၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယဝင်လာ သည်။ “ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ မေးနေတာလဲ”

“ရဲ့ဘော် လုမေ-လင်းက ခင်ဗျားကို အစောင့်တွေက နှိပ်စက်နေကြ တယ်လို့ သူ့အစ်ကိုကို ပြောနေတယ်။ အဲဒီစကား ကျွန်တော်ကြားလို့ မေးတာ ပါ။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ အစောင့်တပ်က အရာရှိတွေကို ခင်ဗျားအပေါ် ကောင်း ကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဓားစာခံ လုပ်ထားသူ လူဟာ အသက်ရှင်နေရင် တန်ဖိုး သိပ်ရှိတယ်လို့လည်း အကြံပေးခဲ့တယ်”

ဘရန်းသည် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ထွန်း၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနီး တွင် စိုက်ထားလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ စာရွက်များကို အနီးရှိ သစ်သားခုတ်ပေါ် ၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီမှာရေးထားတဲ့ တရုတ်ဘာသာ စကားကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးနိုင်မလား”

ဂျေကော့က သူ့အား ပြုံးပြီး ကြည့်နေသော ဂျာမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် စာရွက်တင်ထားသည့် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြောင်းထိုင်သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ ရောက်နေသော စာရွက်ပေါ်မှ စာလုံးများကို ဖတ်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျား နားလည်သွားအောင် ရိုးရိုးသားသား ပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ် ဟာ-ကယ်လ်နာ” ဟု ဘရန်းက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့်ပြောသည်။ ဆွန်ယီမှာ အစည်းအဝေးလုပ်ကြတုန်းက ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တရုတ်ဘာသာပြန်က ပြောသမျှ စကားတွေ အကုန်လုံးကို သူ ဘာသာပြန် မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကလည်း နားမလည်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တဲ့ အရာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို သူတို့က တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ နဲ့ ချစ်ကြတယ်။ အခုကျတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို တရုတ်လို ရေးထားတဲ့ အစည်းအဝေး မှတ်တမ်းတွေ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ထွားဖူး ပါတဲ့ စာပိုဒ်တွေ အားလုံးကို ခင်ဗျား ဘာသာပြန်ပေးစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်”

ဂျေကော့က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ “ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ပထမပိုဒ်က ဒီအပိုဒ်၊ တပ်နီစစ်တပ်အနေနဲ့ ဘာပြုလို့ ဗဟို ဆိုဗီယက် နယ်မြေမှာ အခြေစိုက်ထားတဲ့ စခန်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာလဲ”

ဂျေကော့သည် လက်ရေးစာရွက်များကို ကြည့်သည်။ ပထမဆုံး စာရွက်အနည်းငယ်ကို အထူးသတိထား၍ ဖတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဘေးမှ ဘရန်းသည် အဖျားတက်လာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဆေးပုလင်းထဲမှ ကိုနိုင်ဆေးပြားများ ထုတ်၍ သောက်နေသည်ကို ဂျေကော့ မြင်လိုက်ရသည်။ စာပိုဒ်များအား ဖတ်ပြီးသွားသော ဂျေကော့သည် ဘရန်းအား ကော့ကြည့်သည်။

“ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာပြောထားသလဲ” ဟု ဂျာမန်က စောင်ကို တစ်ညီလုံး လှည့်သွားအောင် ပြင်ခြုံရင်း မေးသည်။ “စကားလုံးတိုင်းကို ခပ်ဆယ်ကျယ် ဖတ်ပေးပါလား”

“ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပြောထားတာက၊ ‘ဗဟို ဆိုဗီယက်နယ်မြေ ကာကွယ်ရေး ကြီးစားရင်းနဲ့ ပါတီအတွင်းရေးမှူး ပိုကု နဲ့ နိုင်ငံခြားအကြံပေး ဟွာဖူး တို့ဟာ အမှားပေါင်း အမြောက်အမြားကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်’ တဲ့။ ပြီးတော့ ‘တပ်နီစစ်တပ်တွေဟာ အဘက်ဘက်က တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ခုခံနိုင်အား မရှိကြတော့ဘူး။

အကွဲကွဲ အပြားပြားတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တိုက်လာသမျှတွေကို ခုခံနိုင်တဲ့ စွမ်းအားလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဟွားဖူးကလည်း နေရာ ပြောင်းပြောင်းပြီး တိုက်တဲ့ စစ်နည်းဗျူဟာကို ဥပေက္ခာပြုသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြောက်လွန်မှုကို မင်တန် တပ်တွေရဲ့ အပိုင်းခံရမှာကိုပဲ။ အဲဒီတော့ ဗဟို ဆိုဗီယက်နယ်ဗျူဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်း ခံရတာပေါ့” တဲ့”

ဘရန်းက ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ “ဆက်ဖတ်ပါဦး ဟာကယ်လ်နာ ဆက်သာဖတ်ပါ။ နောက်တစ်ခုမှာ ဘာတွေပြောထားလဲ”

“ဆုံးဖြတ်ချက်က ‘ရဲဘော် မော်စီ-တုန်း အနေနဲ့ ပိုပြီးကောင်းတဲ့ စစ်ရေး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုသာ ချမှတ်နိုင်ခဲ့ရင် ဗဟို ဆိုဗီယက်နယ်ဗျူဟာ ကယ်သို့ ရနိုင်တယ်လို့ ထောက်ပြခဲ့ပါတယ်။ အမှတ်ငါး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဏှင် ပြိုကွဲသွားပြီး တပ်နီတပ်ဟာ အဖတ်ဆည်လို့ ရနိုင်စရာရှိတယ်။ ရဲဘော် ဟွားဖူးရဲ့ စိတ်မှာက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဖောက်ထွက်မှုဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာပဲ မြင်နေပါတယ်’ တဲ့”

“ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးတာ၊ ဟုတ်လား” ဘရန်းသည် ဆတ်ခနဲ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထထိုင်သည်။ “အမှန်တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး ပြောင်လိမ်ကြတာပဲ လား။ တကယ်လို့ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတာဆိုရင် အဓိက တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့ တပ်နီတပ်တွေဟာ ကွေ့ချောင်းမှာ အခုအချိန်ထိ ရှိပါဦးတော့မလား။ ကျွန်တော်နဲ့ ပါတီအတွင်းရေးမှူးကို အပုပ်ချချင်လို့ အခုလို အလိမ်အညာတွေကို သုံးနေကြတာပဲ”

သူသည် ဂျေကော့အား တာဝန်ရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဒေါသတကြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ် ပြန်၍ လဲကျကာ မော့မော့သည်။ ဘရန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် အဖျားဒဏ်ကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျေကော့သည် ဂျာမန် စိတ်ငြိမ်သွားသည်အထိ သည်းခံ၍ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက်-

“တချို့ ရဲဘော်တွေနဲ့ ရဲဘော် ဟွားဖူး ဟာ တော်လှန်ရေး စစ်ကော်မရှင်ရဲ့ အလုပ်တွေကို တစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့အတွက် အာဏာရှင် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကို သုံးလာတယ်။ အမြင်ချင်း မတူမှုတွေကို မပြေမလည်ဘဲ ရတဲ့နည်းတွေနဲ့ နှိမ်နှင်းပစ်ဖို့ အားထုတ်လာတယ်။ ရဲဘော် ဟွားဖူးက ကွန်မြူနစ် အင်တာနေရှင်နယ်ရဲ့ ဩဇာအာဏာကို သုံးပြီး တရုတ်ကွန်မြူနစ် ပါတီရဲ့ စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှု မူဝါဒကို သေးသိမ်အောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တယ်”

“သူတို့က အာဏာရှင်စနစ်ဆိုင်ရာ အလားအလာတွေလို့ သုံးကြတယ်နော်၊ ဟာ-ကယ်လ်နာ” ဟု ဘရန်းက အသံကိုအုပ်၍ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်တည်းက တရုတ် တစ်သိန်း လက်နက်ကိုင် တွေ ကြားမှာ အာဏာရှင် စနစ်နဲ့ လွှမ်းမိုးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

“နောက်တစ်ချက်က ဂျာမန် အကြံပေးဟာ တစ်ယောက်တည်းပါ။ လက်နက်ကိုင် တပ်တွေ အပေါ်မှာ သြဇာသက်ရောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ပြင်ပ တက္ကနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ ဒီ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တရုတ် တွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ စုပေါင်း ခေါင်းဆောင်မှုကို ဖြိုဖျက်လို့ ရမတဲ့လား။ အမှန် တတော့ ရဲဘော် မော်စီ-တုန်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်သိက္ခာချဖို့ ကြိုးစားနေတာ ပါ။ ကိုမင်တန်ရဲ့ အကူအညီကို ဖယ်ပစ်ဖို့ အားထုတ်နေတာပါ။ သူ့အနေနဲ့ အာဏာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေတာပါ”

ဂျာမန်၏ အသံသည် ခပြာရင်း ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည် မျက်စိများ စုံမှိတ်ကာ ညည်းညူလျက်ရှိ၏။ အတန်ကြာသော် မေ-လင်း တစ်ယောက် အိပ်ရာခုတင် ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဂျာမန်၏ နဖူးပေါ် သို့ ရေအေးစိမ်ထားသော အဝတ်အထည်ဖြင့် အုပ်ပေးသည်။ ဂျေကော့သည် မေ-လင်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။ စောစောက မိမိနှင့် ဘရန်းတို့ ပြောနေ ကြသည့် စကားများအား မှောင်ရိပ်ခို၍ နားထောင်ခဲ့သည်ဟု ထင်၏။ မေ-လင်းကတော့ မျက်နှာပျက်လား ဘာလား မဖြစ်။

“အခုလောက်ဆိုရင် ရှင် ပြန်ကောင်းဖို့ ကောင်းပြီ” ဟု မေ-လင်းက ဂျေကော့အား လှမ်းပြောသည်။ “ရှင်ကို သူ ထပ်တွေ့ချင်တဲ့အခါ အခေါ်လွှတ် မှာပါ။ သူ အဖျား သက်သာလာရင်လည်း ထပ်လာလို့ရတာပဲ”

ဂျေကော့က သူ့အား စကားပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် မေ-လင်းသည် အစောင့်များအား လှမ်းခေါ်ကာ ဂျေကော့အား ပြန်ခေါ်သွားခိုင်းသည်။ တံခါးဝ ရောက်၍ ဂျေကော့ လှည့်ကြည့်သည့်အခါ မေ-လင်းသည် ဂျာမန်၏ ဘေး၌ ရပ်လျက်ပင် ရှိသည်။ သူ ရပ်နေပုံသည် မလှုပ်မယှက်။ အလင်းနှင့် အမှောင် ကြား၌ ရပ်နေသော မေ-လင်း၏ ရုပ်လွှာသည် ဂျေကော့ မျက်စိထဲ၌ ဝိညာဉ် ပိုင်ရှင် နတ်မိမယ် တစ်ပါးနှင့် တူလျက်ရှိလေသည်။

ကွေ့ချောင်း-ဇိဗျမ်း နယ်ခြား အနီးရှိ သစ်တောထူထပ်ရာ တောင်ကုန်းနံရံ အနီးရှိ တောင်ကြားငယ်တစ်ခု အတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေသော လီအန်ကြီးသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းတစ်ခုဘေး၌ စခန်းချရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ဗဟို တပ်နီစစ်တပ်၏ တပ်စုတပ်ခွဲများအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဆီးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ စစ်သားများသည် တစ်နေ့လုံး မရပ်မနား ချီတက်လာခဲ့ရ၍ အဆမတန် ပင်ပန်းနေကြရသည့်အထဲ ဇိဗျမ်းနယ်မှ အင်အားအကြီးဆုံးသော စစ်ဘုရင်တပ်နှင့် မကြာခဏ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် တာစု၍ မရနိုင်လောက်အောင် မောဟိုက်နွမ်းနယ်ကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလျက် ရှိကြလေ၏။

ဇိဗျမ်းနယ် စစ်ဘုရင်၏ တပ်များသည် တစ်လမ်းလုံး လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၍ ယန်ဇီမြစ်၏ တောင်ဘက် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်သည် တိုက်ခွဲအများဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော နေရာဖြစ်၏။ ဒဏ်ရာရထားသည့် စစ်သားများအနက် တချို့မှာ လူနာတင်စင်ပေါ်၌ ပါလာကြ၍ တချို့မှာ လူအများကြား၌ အချင်းချင်း တွဲခေါ်လာကြသည်။ တပ်သားအများစုသည် စခန်းချမည့် နေရာ၌ ထိုင်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေဖဝါးများမှ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆေးထည့်ပေးနေကြလေသည်။

လီအန်ကြီးသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြား၌ ဝပ်၍ စစ်သားများအား ချောင်းကြည့်နေဆဲ။ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် သူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် စူးစူးရှရှ ရှိလှ၏။ ဘာကိုမှ မမြင်သည်ဟုမရှိ။ မိုးပေါက်များသည် မြက်ပင်များထက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

စစ်သားအချို့နှင့် တပ်ဦးလူငယ်အဖွဲ့ဝင် သူငယ်တချို့သည် အဝတ်စများ၊ မိုးကာစများ၊ ဆီစိမ် စက္ကူများစသည့် ရရာပစ္စည်းများဖြင့် သစ်ပင်များကြားတွင် အမိုးများ လုပ်ပေးနေကြသည်။ ရွာနေသောမိုးကြောင့် မီးဖို၍မရ။ ဖို၍ရသော မီးဖိုများဆီမှလည်း မီးတောက်မီးလျှံအစား မီးခိုးများသာလျှင် တောင်နံရံများတစ်လျှောက် တက်သွားနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့ရဲနီလေး တစ်စုသည် မိုးရေများ စီးသွားအောင် မြောင်းငယ်လေးများ လိုက်ဖောက်နေကြသည်ကို လီအန်ကြီး မြင်နေရသည်။

ထမင်းချက်များသည် အိုးများခွက်များနှင့် မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများအား ဝါးလုံးများနှင့် လျှို၍ထမ်းကာ သယ်ဆောင်လာကြသည်။ သူတို့သယ်လာသည့် ပစ္စည်းများအား မြေကြီးပေါ်ချ၍ မီးဖိုလုပ်သူကလုပ်၊ မီးဖိုသူကဖို၊ ထင်းခွဲသူကခွဲ၊ ဇမ်းချောင်းမှ ရေကိုခပ်၍ ရေခွေးအိုး တည်သူကတည်နှင့် အလုပ်ရွပ်နေကြလေသည်။

ထမင်းချက်တစ်ဦးသည် တနင့်တပိုး ရှိလွန်းလှသည့် အထမ်း တစ်ထမ်း တိုထမ်း၍ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် စခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အထမ်းကိုချ၍ ကြိတ်ဆုံတစ်လုံး၊ ဆန်ကောတစ်ချပ်နှင့် ဆန်ခါတစ်ချပ်ထုတ်သည်။ စိုနေသော မြေကြီးပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အခွံမချွတ်ရသေးသော ဖပါးများကို ထည့်၍ကြိတ်သည်။ တပ်နီ သူ့ရဲလေးတစ်စုသည် သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းထိုင်ကာ သူတို့အထုပ်များထဲမှ စပါးထုပ်ကလေးများကို ထုတ်၍ အုတ်ကြွပ်အပိုင်းအစများဖြင့်ကြိတ်၍ အခွံခွာလျက်ရှိကြ၏။ အချို့ကတော့ သူတို့ ခူးလာသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အရိုင်းများကို ရေဆေးနေကြလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ တပ်နီ သူ့ရဲလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးသည် လီအန်ကြီးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအရာများ ဖြစ်သည်။ ထိုကောင်လေးများသည် သူနှင့် သက်တူရွယ်တူတွေ ဖြစ်၏။ ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ကြ။ တချို့မှာ ပြေးကာလွှားကာဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သတင်းများပို့နေကြသည်။

လီအန်ကြီး၏ အင်္ကျီထဲ၌ သူ ထိုးထည့်ထားသည့် ကက်ဦးထုပ်လေး ရှိသည်။ ကြယ်နီလေးတစ်ပွင့် တပ်ထားသည့် ဦးထုပ်ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးစ နောက်တစ်ရက်တွင် စီအန်မြစ်ဘေးမှ ကောက်ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ထို ဦးထုပ်ကလေးကို တပ်ဦးလူငယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆကာ ချီတက်နေသော တပ်နီကပ်များ၏ ဘေး မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ လိုက်ရသည့်အခါတိုင်း ဆောင်းထားလေ့ရှိသည်။

တရုတ်သူငယ်သည် တပ်နီတပ်စခန်းများ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လှေလာရာ၌ အသေးစိတ် ရုခိုင်သမျှရအောင် အားထုတ်လေ့ရှိ၏။ သို့မှသာလျှင် သူသည် ညစဉ်ညတိုင်း သူ့အဖေ လိုလားသည့်အချက်များကို ပြန်ပြောပြနိုင်မည် ဟု ခံယူထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အမှန်တော့ သူနှင့် သူ့ညီငယ် လီအန်ငယ်တို့သည် ကွေ့ချောင်း၊ ဇိဇွမ်းနယ်ခြား အတွင်းရှိ တောင်ထူထပ်သော နေရာတစ်ဝိုက် ရောက်လာကြသော တပ်နီတပ်များ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့ရသည်မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ ရှိခဲ့ပြီး ထိုတပ်များမှာ ယန်ဇီ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ကာ အမှတ်လေး ရှေ့တန်းတပ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် အားထုတ်နေသော တပ်များဖြစ်၏။

တရုတ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ နေ့ရောညပါ အားနေနားနေရသည်ဟု မရှိချေ။ သူတို့မျက်လုံးများသည် အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် အသားဖြူဖြူ ဘုန်းတော်ကြီး ကိ အား မရမပေ လိုက်လံကြည့်ရှု ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခုအချိန်ထိတော့ ချီတက်လာနေသော တရုတ်မျက်နှာများကြားတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ကိ အား လုံးဝ မမြင်ကြရသေးပေ။

သားအဖသုံးယောက်သည် ချုံကင်း၏ တောင်ဘက် မိုင်တစ်ရာခန့် အကွာရှိ တောင်တန်းများနှင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်များကို ဖြတ်၍ ချီတက်ကြသော ကွန်မြူနစ် တပ်များနောက်မှ အရိပ်များသဖွယ် တကောက်ကောက် လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လိုက်နေကြသော်လည်း ချန်ကေး-ရှိုတ်ဘက်မှ ကိုမင်တန်တပ်များက ဗဟိုတပ်နီ တပ်အား အဘက်ဘက် မှ ပိတ်ဆို့ပြီး အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသည်အထိ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြ၏။ အားထုတ်နေသည် ဟူသော သတင်းကို မကြားကြချေ။ “တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် ကိုမင်တန်တို့၏ ကံကြမ္မာသည် ယန်ဇီမြစ် တောင်ဘက်၌ တပ်နီများအား ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက် အောင်ပွဲခံရမှုအပေါ်၌ တည်မှီနေသည်” ဟူသော ကြေညာချက်ကိုလည်း မဖတ်ကြရချေ။

ဇိဇွမ်းနယ်တွင် နောက်ဆုံး ဧကရာဇ်ဘုရင် နန်းအချခံရပြီးကတည်းက ဖြစ်ပွားလာခဲ့သော ပြည်တွင်းစစ်သည် ၁၉၁၉-ခုနှစ်တွင် စစ်အရှိန်မြင့်တက်လာခဲ့၏။ စစ်ဘုရင် ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ထိုပြည်နယ်အား လက်ဝယ်ရလိုမှုအတွက် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင် စစ်တပ်များဖြင့် အချင်းချင်း အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် စစ်တပ်အင်အား အကြီးဆုံးသော စစ်ဘုရင်အား နားချသွေးဆောင်ကာ သူ့ ပြည်နယ် ဘုရင်ခံအဖြစ် သိမ်းသွင်းခန့်ထားခြင်းပြု သည်။ သူ့ လက်အောက်မှ ကိုမင်တန် အရာရှိ နှစ်ရာအား ထိုစစ်ဘုရင်ခံ၏ စစ်တပ်များ၌ အထူးအရာရှိများအဖြစ် ခန့်ထားစေပြီး စစ်တပ်များအား ပို၍ စည်းကမ်းစနစ်ကြီးသော တပ်များဖြစ်သွားအောင် ကူညီပြုပြင်ပေးစေခဲ့သည်။

အင်အား ဖြည့်တင်းထားသော ထိုစစ်တပ်များသည် ယခုအခါတွင် မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်နေကြသည့် တပ်နီတပ်များအား ပိတ်ဆို့တားဆီး နေကြ လေပြီ။ ကွေ့ချောင်း၊ ယူနန်နှင့် ဇီချမ်း စသော အနောက်တောင်ပိုင်း ပြည်နယ် သုံးခုသာလျှင် ကံကျွေးချစနစ် ကျင့်သုံးဆဲ နယ်များအဖြစ် ကျန်နေခဲ့၏။ ထို ပြည်နယ်သုံးခုသည် နန်ကင်းမြို့တော်မှ ကိုမင်တန်အစိုးရ၏ တိုက်ရိုက် အုပ်ချုပ် မှု အောက်သို့ကား မကျရောက်ကြသေးချေ။

သို့သော်လည်း ထိုပြည်နယ်သုံးခုစလုံးသည် ကွန်မြူနစ်များ အရေးနိမ့် သည်ကိုသာ မြင်လိုကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုပြည်နယ်များသည် တူညီသော ထိုဆန္ဒတစ်ခုတည်းကို အကြောင်းပြု၍ ချန် (ချန်ကေ-ရှိုတ်) နှင့် တရင်းတနီး ပူးပေါင်းရန် ဖြစ်လာကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များ ရပ်နားပြီး နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေး စစ်ရာ နည်းဗျူဟာသစ်များ ချမှတ်နေစဉ်အတွင်း ကွေ့ချောင်း ပြည်နယ် စစ်တပ် များသည် ပြန်လည်စုစည်းကာ ဆွန်ယီမြို့တည်ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ချီတက် ကြသည်။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဟူနန် စစ်တပ်သည် အနောက် အရပ်သို့ ချီတက်သည်။ ကွမ်စီပြည်နယ်မှ ပြည်နယ်တပ်များသည်လည်း အရှေ့တောင်ဘက်မှနေ၍ ချီတက်ကာ ဗဟိုတပ်နီ စစ်တပ်အား ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ ရန် ထောင်ချောက်တစ်ခုအဖြစ် ဆင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ချီတက်နေဆဲ ဖြစ်သော တပ်နီစစ်တပ်အတွက် ချန်ကေ-ရှိုတ်၏ ကိုမင်တန်တပ်များသာမက ကွေ့ချောင်း၊ ဟူနန်နှင့် ကွမ်စီပြည်နယ်များမှ စစ်တပ်များကပါ ဝိုင်းဝန်း၍ ပိတ်ဆို့နေခြင်းကို ခံရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျေကော့ ထမင်းချက်၏ သားနှစ်ယောက်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ နည်း ဗျူဟာများနှင့် ဘာမှ သိသူများ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကွန်မြူနစ်တပ်များနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေရသော ဤသူငယ်များသည် မျက်မြင် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ၏ အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိလာခဲ့ကြ၏။

တရုတ်တပ်နီ စစ်တပ်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် တိုးမြှင့်လာနေသည်။ ချီတက်နေကြသူများ အနေဖြင့် အလျင်လို နေကြသည်ကိုလည်း မြင်နေရ၏။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများ အရေအတွက်မှာလည်း မြင့်မား တိုးတက်လာနေသည်

ကို တွေ့နေကြရ၏။ လီအန်၏သားများ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြရုံမျှမက ခြေဖဝါးများသည်လည်း ထိခိုက် အနာတရဖြစ်ကာ ရောင်ကိုင်း နေကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း သူတို့ အဖေ၏ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆွန်ယီသို့ ရောက်ပြီးနောက်တွင် သူတို့ နားကြရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ကီကိုမူ အစအနပင် မမြင်ရ။ နေ့စဉ် တွေ့နေရသည်များမှာ မြေရှင်များဖြစ်၍ သူတို့ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုလို တပ်ကို တစ်ခဏမျှ အနားပေးလိုက်သည့်အခါ သူတို့ လည်း နားလိုက်ရသဖြင့် များစွာ အပန်းပြေကာ အားသစ်လောင်းပေးခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

အခုကျပြန်တော့လည်း သူတို့သည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တောင်တန်းများ ကို ဖြတ်သန်း၍ လျှောက်နေကြပြန်ပြီ။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ချီတက်နေသူများ အနီးမှ တကောက်ကောက် လိုက်နေခိုက် အရပ်မြင့်မြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သာသနာပြုအား အပြင်းအထန် မျက်စိရှာမိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့အား ခွဲခွာသွားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သာသနာပြုအား ရှာဖွေ၍ မတွေ့ကြချေ။

တပ်နီစစ်တပ်များမှ စစ်အရာရှိများနှင့် စစ်သားများကြားတွင် လီအန် ကြီးသည် အရပ်သား အကျဉ်းသားဟူ၍ တစ်ဦးမှ မမြင်ရပေ။ အချိန်တိုင်းလိုလို ပင် ကာကီယူနီဖောင်းဝတ် ကိုမင်တန် စစ်သုံ့ပန်းများကိုကား မြင်နေရ၏။ အများအားဖြင့် ထိုလူစုမှာ ရှေ့နောက် တန်းစီကာ ကြိုးများနှင့်တွဲချည်ထား၍ မြင်းစီးတပ်နီ စစ်သားတစ်ဦးက ကြိုးကို ရှေ့မှ ဆွဲသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လီအန်ကြီးသည် သူ့အဖေ မှာထားသည့်အတိုင်း အရပ်သား အကျဉ်းသားများကြား ညှပ်၍ ပါ။ မပါကိုမူ အထူးသတိထား၍ ကြည့်လေ့ရှိ သည်။

တစ်ရက်သော် အစောင့်တပ်၏ တပ်ခွဲမျှားသည် အကျဉ်းသားများကြား၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေရာမှ အမိန့်များကို အော်ဟစ်ပြီး ပေးလျက်ရှိ၏။ အားလုံးကို ရပ်နားရန် အမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်၍ အရပ်သား အကျဉ်းသားတစ်စု သည် မိုးရေဖြင့် စွတ်စိုနေသော မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ကြသည်ကို လီအန်ကြီး မြင်တွေ့ရ၏။ သူသည် ထိုင်နေသူများအား ပိုက်စိပ် တိုက်၍ ကြည့်ပါသော်လည်း တရုတ်အရပ်သား အကျဉ်းသားများကြား၌ တရုတ် လူမျိုးမဟုတ်သော သုံ့ပန်းကို တစ်ဦးမှ မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ သူသည် လေးဖက် ထောက်၍ အောက်ဘက် တောင်ကြားဆီသို့ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အလွန်ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်သား အကျဉ်းသား ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ အများစုသည် အနက်ရောင်များ ဝတ်ထားကြပြီး ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံများမှာ မြေပိုင်ရှင်များနှင့် မင်းမှုထမ်းများသာ ဝတ်လေ့ရှိသော ပုံစံမျိုး တွေဖြစ်သည်။ လီအန်ကြီးအနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရသည့် စစ်သား မဟုတ်သော အကျဉ်းသားများပေတည်း။

ပထမသော် လီအန်ကြီးသည် ထိုလူစုအား မမြင်ခဲ့ပေ။ သူတို့ရှေ့မှ ရပ်နေသော သုံ့ပန်းစစ်သားများ ကွယ်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုစစ်သားသုံ့ပန်းများ ထိုင်ချလိုက်ကြခါမှ ဒါဇင်ဝက်မျှသော ထိုလူစုအား သူ မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူစု၏ အဝတ်များမှာ ညစ်ပတ်ရုံမျှမက စုတ်ပြလျက်ရှိသည်က များ၏။ အားလုံး၏ လက်များမှာ ကြိုးများဖြင့် လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လက်များကို ကြိုးတုပ်ခံထားရခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ထိုသူ၏ ကျောပေါ်၌ ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုသူ၏ လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းစွပ်ထားမှန်း သိသာလျက် ရှိလေသည်။

လီအန်ကြီးသည် အခြားလူများထက် အရပ်ပိုမြင့်သော ထိုသူ့အပေါ်၌ များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုသူသည် သူ့ခေါင်း၌ ဆောင်းထားသည့် ဝါးဖက် ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးအား ချွတ်လိုက်သည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုခဏမှာပင် မျက်နှာအား အပီအပြင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော လီအန်ကြီး၏ရင်သည် ပြင်းစွာ ခုန်သွားသည်။ သူ ရှာနေသော ဘုန်းတော်ကြီး ကို ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ထူထပ်သော မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် အသေအချာ မမြင်ရ။ အသားအရောင်မှာလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေသဖြင့် မှန်းဆရ ခက်နေသည်။ သို့သော်လည်း တူနေသည်ကားအမှန် ဖြစ်သည်။ သူသည် စောစောက ရောက်ခဲ့သော မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားသို့ လေးဖက် တွား၍ တိုးဝင်သွားကာ အနီးကပ် ထပ်၍ ကြည့်ပြန်သည်။

အကျဉ်းသားများသည် အမိန့်အား စောင့်နေကြသည့်နယ် မိနစ်အတန် ကြာမျှ ရပ်နေကြသည်။ တရုတ်အရပ်သားများသည် ဦးခေါင်းများ ငိုက်စိုက် ကျနေကြ၍ ဥရောပသား တစ်ဦးသာလျှင် စမ်းချောင်း၏ ကမ်းပါးထက်၌ မားမား မတ်မတ် ရပ်နေသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုပင် မငုံ့။ အစောင့်များ ရောက်လာသည့်အခါ လူစုကို နှစ်စု ခွဲလိုက်သည်။ အစောင့်တစ်ဖွဲ့က တရုတ်အကျဉ်းသားများ ခေါ်သွား၍ ဥရောပသားကမူ အစောင့် နှစ်ယောက်ရှေ့မှ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားနေသည်။ အစောင့်တစ်ဦးက သူ့အားရပ်ရန် နောက်မှနေ၍ ကြိုးကို

ဆောင့်ဆွဲလိုက်ချိန်အထိ သူသည် ဣန္ဒြေပျက်မသွား၊ အရှိန်မပျက် လျှောက်သွားလျက်ပင်ရှိ၏။

အစောင့်များသည် ဥရောပသားအား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ အကာကွယ်လုပ်ထားရာအောက်သို့ ဝင်ခိုရန် အမိန့်ပေးသည်။ သို့တစေလည်း ဥရောပသားသည် ပေးနေသည့်အမိန့်အား ချက်ချင်းမနာခံ၊ သူ့ပခုံးတွင် ချိတ်လာသည့် သူ့ပစ္စည်းထုပ်ကို ဖြုတ်၍ ဖူးထောက်ထိုင်ချကာ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုနေသည်။

လီအန်ကြီးအဖို့ကား အောင်ပွဲတစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရလေပြီ။ သူ့ခေါင်းထဲ၌ ကိန်းအောင်းခဲ့သော သံသယသည် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မိုင်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ ရှိခဲ့သော ဤခရီးတွင် သူတို့ ရှာဖွေနေသောအရာတစ်ခုသည် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ သူသည် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်။ သူ့အဖေအား သတင်းကောင်းပေးဖို့အတွက် တောထူထပ်သော တောင်နံရံအတိုင်း ပြေးတက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

“မင်းတို့ဆီမှာ နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်ကို အကျဉ်းသားအဖြစ် ဖမ်းထားတယ် နော်” ဟု လီအန်ကြီးက ကျောက်ပေါက်မာတွေ တစ်မျက်နှာလုံး ပြည့်နေသည့် လူငယ်တပ်ဦး အဖွဲ့ဝင် သူငယ်အားမေးသည်။

“အဲဒီလူက ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး လီပေါင်း လေးသောင်းကျော် ဝေးတဲ့ နိုင်ငံက မကောင်းဆိုးဝါး ကွ။ အဲဒီနိုင်ငံက လူတွေဟာ နှာခေါင်းကြီးတွေ ရှည်တယ်၊ နီကြောင်ကြောင် ဝါတာတာ ဆံပင်တွေရှိတယ်၊ အားလုံး သူပုစံမျိုး တွေချည်းပဲ သိလား” လူငယ်တပ်ဦး သူငယ်သည် မြေပြင်ထက်၌ ကျိုးကျထား သော ထင်းရှူးသားချောက်များအား လိုက်ကောက်ရင်း ပြောပြနေသည်။ “သူက ပြောတယ်။ သူ့ကို မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အမြဲစောင့် ရှောက် နေတယ်တဲ့။ သူ ရှိခိုးနေတာ အဲဒီမိတ်ဆွေပဲ တဲ့”

“အဲဒါ သူကပြောပြတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ၊ သူ့မိတ်ဆွေကို သူက ယေ-ဆူးလို့ ခေါ်တယ် တဲ့။ ယေ-ဆူးက ဖျားနေတဲ့ လူတွေကို လက်နဲ့ထိပြီး ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပေး လေ့ရှိတယ် တဲ့။ ငါကတော့ သူ လိမ်ပြောတာလို့ ထင်တယ်”

လီအန်ကြီးသည် ခါးကို ကုန်း၍ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်း ကောက် ယူကာ တစ်ဖက်သော လက်ဖြင့် ပွေ့ထားသည့် ထင်းချောက်များထဲ ထည့်လိုက် သည်။ သူသည် အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော တပ်နီ စစ်တပ်မှ ကက်ဦးထုပ်အား သူ့မျက်နှာကို အုပ်သွားသည်အထိ ဆွဲချလိုက်သည်။ သူသည် နိုင်ငံခြားသား အကြောင်း မေးသာ မေးနေသော်လည်း စိတ်သိပ်ပြီး မဝင်စားလေဟန်ဆောင် ထားသည်။ သူသည် လူငယ်တပ်ဦး သူငယ်ဘက် လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည်။ “သူက ဘာဖြစ်လို့ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူက တို့တရုတ်ပြည်ကို ကျူးကျော်ချင်နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြား စစ်တပ်တွေနဲ့ ကိုယ်တို့နဲ့ သစ္စာဖောက်တွေအတွက် သူလျှို လုပ်ပေးနေတာ ကွ။ သူ့နဲ့ အဓမ္မပုံပြင်တွေထဲမှာ ပါပါလာတဲ့ မှော်ဆရာ ယေ-ဆူးဆိုတာက တို့နိုင်ငံသားတွေဆီက လိုတာတွေ စုဆောင်းဖို့ သူ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ဟာပါ ကွာ”

“သူ့ကို သတ်ပစ်မှာလား”

“သတ်ပစ်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ” တပ်နီစစ်တပ်က သူ့ကို ငွေအများကြီး ပေးရင် လွတ်ပေးမယ်လို့တော့ ပြောထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေးမယ့်လူ မရှိဘူးကွ” ကျောက်ပေါက်မာ သူငယ်က ရယ်သည်။ “ဟား ဟား မျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူး သူ့မိတ်ဆွေ ယေ-ဆူးတောင် သူ့ကို မကူညီနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ယေ-ဆူးဆိုတာကလည်း နိုင်ငံခြားသားတွေက ကောင်းကင်ဘုံရဲ့သားလို့ ပြောနေကြတာပဲ”

လီအန်ကြီးကပါ သံယောင်လိုက်ပြီးရယ်သည်။ သူသည် တောင်ခြေနဲ့ ရွံ့ကာအိမ်များဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ အစောင့်များသည် သူတို့ အကျဉ်းသားများအား လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်ကပင် ဤ အိမ်များ၌ လာ၍ နေရာချထားပေးသွားသည်ကို သူ မြင်ခဲ့ရ၏။ အခု သူ လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ ဆံပင်လှလှနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ကို ဖြစ်၍ ကော့တိတ်ချ် အိမ်ငယ်တစ်လုံး၏ တံခါးဝ၌ ထိုင်ကာ ခြေကျင်ခရီး၏ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှကို အတိုးချ၍ နားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီအန်ကြီး၏ စိတ်သည် အပြေးအလွှား လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူ့အဖေ ရေးပေးလိုက်သော စာသည် သူ ဂျက်ကက်အင်္ကျီဟောင်း ဘေးအိတ်ကပ်ထဲ၌ ပါလာသည်။ ပထမဆုံး သာသနာပြုအား ခြေရာကောက်မိခဲ့ပြီးသည့်နောက် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် သူတို့အဖေသည် သာသနာပြုရှိနေသည့် အရပ်သား အကျဉ်းသား အုပ်စုအား မျက်ခြည်ပြတ်မခံကြတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့သည် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ မသိရှိအောင် သာသနာပြုနှင့် ဆက်သွယ်မိဖို့ အခါအခွင့်ကို ချောင်းလျက်ရှိကြ၏။

ဒုတိယနေ့ ကုန်ခါနီးတွင် သူ့အဖေသည် လူငယ်တပ်ဦးမှ လူငယ်များ ထင်းခွေထွက်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ သူသည် သားဖြစ်သူအား ခေါ်၍ ထိုလူငယ်များနှင့်ရောပြီး လိုက်သွားရန်နှင့် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာလျှင် စခန်းထဲသို့ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရန် မှာသည်။

လူငယ်တပ်ဦး အုပ်စုနှင့် ပါလာသော လီအန်ကြီးအား တစ်ဦးက မင်းဘယ်တပ်ခွဲကလဲဟု မေးသည်။ လီအန်ကြီးက ရူးသလို ကြောင်သလို လုပ်ကာ ဗဟိုတပ်နီများရှိရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တော်ပါသေး၏။ သူ့အား စူးစမ်းခဲ့သည့် သူ့ရဲနီလေးက နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးတော့ပေ။

“အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မြေပိုင်ရှင်တွေနဲ့ နယ်ခံ အာဏာဇ္ဇာတွေလို သတ္တိ မနည်းဘူး” ဟု ရွာဘက်သို့ ထင်းတွေ ပွေ့ပြီး ပြန်အလာတွင် သူ့ရဲနီလေးက လီအန်ကြီးအား ရှင်းပြနေသည်။ “သူ့ကို ကြိမ်တွေနဲ့ အချက်တစ်ရာ ရိုက်တယ်။ တစ်ခွန်းမှ မအော်ဘူးကွ သိလား။ သူ့ကို စောင့်နေတဲ့ အစောင့်တွေထဲက တစ်ယောက်လေး၊ စီအန်မြစ်ထဲ လိမ့်ကျပြီး ရေနစ်နေတာကို သူ ဆင်းပြီး ကယ်တယ် ကိုယ့်လူ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ ကြောက်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ သူက ပြောတယ်၊ သူ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယေ-ဆူးဟာ သူ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေလို့ တဲ့”

“သူ့နှာခေါင်းကြီး ရှည်တာ တကယ်လား” ဟု လီအန်ကြီးက သူ့ထင်းများကို ကျစ်လျစ်သွားအောင် ပြင်၍ ပွေ့ရင်းမှမေးသည်။ နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ယောက်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အနီးကပ် မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး”

“တကယ်ရှည်တာပေါ့ ကွ၊ ဟော့ဒီ တောင်ကြီးလောက်ကိုရှည်တာ” သူ့ကေားသူ သဘောကျကာ တပ်နီသူ့ရဲလေးက အော်ရယ်သည်။ “ပြီးတော့ သူ့ဗျက်လုံးတွေကလည်း အရမ်း ထူးဆန်းတယ် ကွ၊ ကောင်းကင်လိုပဲ အပြာရောင်၊ ငါ မင်းကိုပြမယ်၊ ဟိုမှာ မြင်လား၊ သူ တဲအပြင်မှာ ထွက်ထိုင်နေတယ်။ ငါတို့ သူ့ရှေ့က ဖြတ်ရမှာ၊ ငါ သူ့တဲထဲ ထင်းနည်းနည်း ချပေးရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာ မင်း သူ့နှာခေါင်းကို သေသေချာချာကြည့်”

လီအန်ကြီးသည် အသက်ကိုပင် မှန်မှန်မရှုနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူကံကောင်းလှချေသည်။ သူသည် ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားခြင်းကို မမြင်အောင် ထိန်းကာ ဟိုကောင်လေးနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားသည်။ တဲများကြားရှိ လမ်းသည် ဆီးနှင်းများ ခဲနေသဖြင့် မာကျောလျက်ရှိ၏။ ဟိတ်ဆိတ်လွန်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့ခြေသံများသည် ပဲတင်သံများ ပေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ နားနားနေနေ သဘောဖြင့် ထိုင်နေသော ဂျေကော့အား လှမ်းမြင်ကြသည်။ လီအန်ကြီးသည် ဂျေကော့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဝံ့။ အကယ်၍များ ဂျေကော့က သူ့အား မှတ်မိပြီး သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်မည်ဆိုပါက ပြဿနာတွေ အများကြီး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဂျေကော့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်တွင် လီအန်ကြီးသည် သူ ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ ပွေ့ယူလာသည့် ထင်းများအား ဂျေကော့၏ ခြေရင်း၌ မတော်တဆ -ပုံစံဖြင့် လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူသည် ဂျေကော့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ စိုးရိမ်သောက မကင်းသဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲတာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိ၏။ ဂျေကော့သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ သူ့ခြေရင်း၌ ကျနေ

သည့် ထင်းများကို ကောက်သည်။ ဂျေကော့၏ ဘေး၌ ရောက်နေပြီဖြစ်သော တပ်နီ သူ့ရဲလေးသည် အစောင့်အား လှမ်း၍ တောင်းပန်နေသည်။ အစောင့်က သူ့အား နမော်နမဲ့ လုပ်သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလှောင် ရှိသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေခိုက်တွင် လီအန်ကြီးသည် ဂျေကော့နားသို့ တံ့ ကပ်သွားပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ စာခေါက် သေးသေးလေးကို ထုတ်၍ ဂျေကော့ လက်သို့ ကပျာကယာ ထုတ်ပေးသည်။ ဂျေကော့က သူ့ ညာဘက်လက်ဖဝါးထဲ သို့ ရောက်လာသော စာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ လီအန်ကြီး သည် ဂျေကော့အား ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကား ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ပေါက်မာပြည့်နေသော မျက်နှာပိုင်ရှင် တပ်နီသူ့ရဲလေး နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

“မင်း တော်တော်ညံ့တဲ့ အကောင်ပဲ” ဟု တပ်နီသူ့ရဲလေးက လီအန်ကြီး အား အပြစ်တင်သည်။ “မင်းက သတိမှ မထားတာ။ သတိထားပြီး မသွားတော့ ထင်းတွေ လွတ်ကျကုန်တာပေါ့ကွ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ထင်းတွေက ငါ့လက်ထဲကချော်ပြီး ကျကုန် တာ” ဟု လီအန်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဟေ့ မင်းပြောတာ မှန်တယ် ကွ။ နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ နှာခေါင်းကြီးက တအားကြီးတာပဲ”

“ငါ မင်းကို ပြောခဲ့သားပဲ၊ သူ့နှာခေါင်းကြီးက တောင်တန်းကြီးလောက် ရှိတယ်လို့” ဟုပြောကာ တပ်နီသူ့ရဲလေးက ရယ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

ဂျေကော့သည် တဲအပြင်ဘက်၌ ရပ်နေဆဲ၊ သူ့လက်ထဲတွင် စောစောကကောင် လေး ပေးခဲ့သည့်စာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ ဆည်းဆာရောင် အောက်တွင် ပြေးသွားလျက်ရှိသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်အား မျှော်ကြည့်နေ သည်။ သူသည် ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်အား မှတ်မိနေ၏။ သူ မှတ်မိ နေသည့် သူငယ်မှာ ကျောက်ပေါက်မာနှင့် သူငယ်ဖြစ်၍ ဤကောင်လေးအား ခရစ်ယာန်ဘာသာ အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း ထိုသူငယ်ထက် အရပ်မြင့်သော ကောင်လေးကိုမူ သူ ပိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။ ဤသူငယ်အား စခန်းထဲ၌ မမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ တစ်စုံ တစ်ယောက်နှင့်တူသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်နေမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသူငယ်၏ လက်ထဲမှစာ သူ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်ကို အစောင့်များ မမြင်ဖို့

လိုသည်။ အမည်မသိ သူငယ်သည် ဘာကြောင့် ဤစာကို သူ့အားပေးသနည်း။ သူသည် လက်ဖဝါးကို မြန်ကြည့်သည်။ စက္ကူမှာ အပေါစားဖြစ်၏။

စက္ကူပေါ်မှ ရေးထားသည့် တရုတ်အက္ခရာများသည် ပီပြင်ထင်ရှားခြင်း မရှိ။ တစ်ချိန်က သူသည် စာမတတ်ရှာသော သူ့ထမင်းချက်အား ချင်တေး သာသနာပြုစခန်း၌ စာအနည်းငယ် သင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဤအက္ခရာများသည် ထမင်းချက် လီအန်၏ လက်ရေးများနှင့် တူသလိုလို ရှိနေ၏။ သူသည် စာကို ဝရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့နှလုံးခုန်သံသည် အလွန်မြန်လာသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီး ကီ၊ ခင်ဗျားသမီး မသေဘူး၊ ဒီည တောင်ကုန်း ထိပ်က ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနောက်မှာ ကျုပ်တို့ ပုန်းနေမယ်။ ထွက်ပြေးခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား လွတ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကူညီမယ်”
လီအန်။

[Faint, illegible text in the lower half of the page]

ရွံ့နံရံကာ ကော့တိတ်ချီအတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်ထက်၌ လဲလျောင်းနေသော ဂျေကော့သည် မြူများကျနေသည့် လရောင်အောက်မှ တောင်ကုန်းထိပ်အား လှမ်းမြင်နေရသည်။ လရောင်သည် တံခါးဝရှိ ခုံတန်းပေါ်၌ ရှိင်ဖယ်သေနတ် ဘေးချွင်းထိုင်နေသော အစောင့်၏ ပခုံးထက်သို့လည်း ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ ညမိုးချစ်ကတည်းက တောင်ထိပ်ဆီသို့ ထိုင်ကြည့်နေသော ဂျေကော့၏ စိတ်ဓာတ်သည် တက်လာသည်ဟု မရှိဘဲ ကျဆင်းမြဲ ကျဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် တောင်ထိပ်ဆီမှ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုကိုများ မြင်ရလေမလာဟူသော အတွေးဖြင့် မျက်စိများကို အားယူ၍ မကြာ မကြာ လှမ်း လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ မမြင်ရပေ။ သူသည် သူ့ထမင်းချက် လီအန်အား စိတ်ကူးဖြင့်သာ လှမ်းကြည့်၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကြား၌ ထိုင်၍ မိမိ၏ သမီးငယ်အား နို့တိုက်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

ည ဆယ်နာရီပင် ထိုးသွားပြီ။

သူ့သမီးငယ် မသေသေး။ ဘေးအန္တရာယ်ပင် မရှိဟူသော သတင်းကို သိရကတည်းက သူသည် များစွာ ဝမ်းသာကာ စိတ်အားတက်လျက်ရှိ၏။ သူ သိထားရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် သမီးငယ်သည် သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာတစ်နေရာ၌ ရောက်နေပြီ သို့သော်လည်း သူ့လက်တွင်းသို့ကား ရောက်မလာသေး။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့် စာတိုလေးကြောင့် သူ ဦးနှောက်သည် အဆမတန် လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ အစောင့်၏ အာရုံကို မိမိ အပေါ်၌ မရှိစေဘဲ တခြားသို့ ရောက်နေအောင် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။ တကယ်တော့ သူ့အာရုံ တခြား ရောက်နေမှသာ မိမိ ထွက်ပြေးဖို့ အားထုတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် သူ့အား ဆန့်ကျင်လျက် နှိုင်း၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စစ်တပ်တွေက အများကြီး၊ ရွာထဲရှိ ကော့တီတံချီများ ဖျင်လည်း သူတို့နှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ဂျေကော့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ အေးမြသော ဩင်းပြင်ထက်တွင် အိပ်ရာခင်းတွေ ခင်းထားသည်။ ထို အိပ်ရာခင်းများထက်၌ ဆပ်နီ စစ်သားများသည် လှဲနေကြ၏။ တချို့မှာ အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်၍ ဟောက်သံများပင် ကြားနေရပြီ။ တချို့ကတော့ အချင်းချင်း နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ အိမ်အဝင်တံခါးကိုမူ ပတ္တာများ ဖြုတ်၍ယူ တာ အိပ်ရာ လုပ်ထားကြသည်။ တံခါးပေါ်၌ အိပ်ရာခင်းများခင်း၍ အိပ်နေကြ ပြီ။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ်၌ အိပ်ရာများခင်းကာ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။

တံခါးဝ၌ရှိနေသော အစောင့်မှာ ထိုည တာဝန်ကျဖြစ်၍ သူသည် ခြေ နှစ်ချောင်း တွဲလောင်းချကာ ရှေ့နောက်လှဲ၍ ဆော့လျက်ရှိ၏။ တစ်ချိတ်ချိ ဖျင် အိမ်ထဲသို့ လှည့် လှည့်ကြည့်သည်။ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော ဂျေကော့ သည် မျက်စိများကို ဖွင့် ဖွင့်ကြည့်သည်။ အစောင့် လစ် မလစ် မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် ကြည့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အစောင့်သည် ငိုက်ဖျဉ်း မည့် လက္ခဏာမပြ။ သူထိုင်နေရာမှ တစ်နေရာရာသို့ ထသွားမည့် အရိပ်အခြည် ထည်းမပြ။

အမှောင်ထဲ၌ လှဲနေသော ဂျေကော့သည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဘုရား သခင်အား အာရုံပြု၍ သူ့ကို ကူညီပါဟု ဆုတောင်းသည်။ သို့သော်လည်း သာ အခွင့်အရေးမှ ပေါ်မလာ။ ညသည် အနှောင့်အယှက်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ ဇိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ပင်ရှိ၏။ ထို့နောက် အဝေးတစ်နေရာဆီမှ စစ်ခရာ မှတ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

နောက် တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ အနီးဆုံးတောင် မြင့်ပြင် တစ်ခုဆီမှ စစ်ခရာသံကြားရပြန်၏။ ယခုအချိန်ထိ မအိပ်ကြသေးသော စစ်သားများသည် စကားပြော ရပ်လိုက်ပြီး ထထိုင်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။ ခရာသံသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်သွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ဤ တစ်ကြိမ်သည် သူတို့ စခန်းချနေသည့် တောင်ကုန်း နံရံထက်မှ ထွက်ပေါ် သာခြင်းဖြစ်ရာ စစ်သားများသည် ညည်းညည်းညာညာနှင့် ထကြပြီး အိပ်မောကျ နေကြသည့် သူတို့ရဲဘော်များအား လှုပ်၍ နိုးကြသည်။

“သူတို့နဲ့တစ်ပါတည်း လိုက်ချင်ရင်တော့ မြန်မြန်ထကြဟေ့၊ စောင်တွေ လည်း မြန်မြန်ခေါက်ကြ” ဟု တံခါးအပြင်ဘက်၌ ထိုင်နေသော အစောင့်က ဇုတ်ခနဲ ခုန်ထလာပြီး ဖော်ပြောသည်။ “ခရာက တန်းစီဖို့ အချက်ပေးနေပြီဟေ့”

“ဂျေကော့သည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းပြီးထရပ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် စိတ်ကတော့ ဝင်လျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ချိန် ချီတက်ရင်း တော့မည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ လွတ်မြောက်ရေးသည် မရေမရာ ဖြစ်ရချေဦးတော့မည်။ အခြေအနေအားလုံး ရှုပ်ထွေးကာ လီအန်နှင့်ရော သမီးငယ်နှင့်ပါ နောက်တစ်ကြိမ် အဆက်ပြတ်ရဦးမည် ဆိုပါမူကား။ သူ တွေးနေခိုက်မှာပင် အပြင်မှ အစောင့်သည် အထဲဝင်လာပြီး လည်ပင်း၌ တန်းလန်းဖြစ်နေသော ကြိုးစကိုဆွဲကာ ဂျေကော့ အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားလေ၏။

ကော့တိတ်ချီ တဲများ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စစ်သားများသည် လားများ ပေါ်သို့ အစားအစာ ရိက္ခာထုပ်များနှင့် ကျည်ဆန်သေတ္တာများ စသည့် အထုပ် အပိုး ဝန်စည်စလယ်များအား အလျင်အမြန် တင်နေကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် ရွာထဲ၌ စခန်းချခဲ့ကြသော စစ်သားများသည် ချီတက်ရန် အသင့်ဖြစ် သွားကြလေပြီ။ ခဏအကြာတွင် တောင်ကုန်းခြေရင်းရှိ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော လယ်ကွင်းများဆီသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တောင်ကြားများဆီမှ အခြားတပ်များသည်လည်း ထိုလယ်ကွင်းများဆီသို့ ဆင်းလာနေကြသည်။ တပ် အားလုံး ထိုနေရာ၌စု၍ တန်းစီရန် ကြိုတင် အမိန့်ထုတ်ထားသည် မဟုတ် ပါလား။

တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသော ညအမှောင်ထဲတွင် လူ့ခြေသံများ၊ လားနှင့်မြင်း ခွာသံများသည် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ တိမ်များသည် လရောင်အား ဖုံးကွယ်ထား သည်။ ဂျေကော့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့အစောင့်လူငယ်သည် ဂျေကော့အားကြည့်ကာ သံသယမကင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ လည်ပင်းကြိုးအား နှစ်ပတ် သုံးပတ်မျှ ရစ်၍ ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားရုံမျှမဟုတ် စစ်သားများနှင့် အခြား အရပ်သား အကျဉ်းသားများနှင့်ပါ ကွာမသွားအောင် အထူး သတိထား၍ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

အရာရှိများ၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများ ကြားနေရသည်။ ထိုအသံများ သည် လယ်ကွင်း၏ ဟိုဘက်သည်ဘက် နေရာအနှံ့တွင် ပဲ့တင်တပ်ကာ မြည် ဟည်းလျက်ရှိ၏။ တောင်ကြားထဲမှ တပ်ခွဲတပ်စုများသည် တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်ရှိလာနေကြ၏။ နောက်ဆုံး အသုတ်တပ်ခွဲများ ရောက်ရှိလာ ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ တပ်နီတပ်သား တစ်သောင်းခန့်သည် အားလုံးတန်းစီ ကာ ချီတက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

လယ်ကွင်းပြင်၏ အမြင့်ဘက် တောင်ကုန်းအစပ်တွင် မြင်းများပေါ်၌ ထိုင်နေကြသည့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တပ်မှူးများနှင့် ပိုလီတီကယ် ကော်မစ်ဆာ ခေါ် နိုင်ငံရေး အကြံပေးများ တည်ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် စစ်တပ်များအား

နေ့စတင် နေရာချထားပေးနေသည်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြသည်။ နောက်ဆုံး ရောက်လာသည့် တပ်များအား နေရာချအပြီးတွင် တပ်မှူးများထံမှ တစ်ဦးသည် သူမြင်းအား ရှူးဖိနပ်သံဆူးဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ တို့ကာ ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ တက်လာပြီး ခြေနှင်းကွင်းများပေါ် ဖိနပ်ဖြင့်နှင်း၍ ရပ်လိုက်သည်။

လသည် ရွှေလျားနေသော တိမ်များကြားမှ ပြူထွက်လာသည်။ ဝိုးတဝါး လရောင်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှ လူအား ဂျေကော့ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်၏။ ဤ ပုဂ္ဂိုလ် အား စိအန်မြစ် အပေါ်ဘက် ရွံ့နွံ့များကြား၌ လျှောက်လာနေစဉ်က တစ်ကြိမ် မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူကား ဗဟို တပ်နီစစ်တပ်၏ စစ်သေနာပတိ ချူတေးပေ တည်း။ သူ ယူနီဖောင်းနှင့် ကက်ဦးထုပ်တို့မှာ အရောင်အဆင်းပင် မပေါ်တော့ ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ ဥပမိရုပ်နှင့် ကိုယ်နေဟန်ထားကား ထယ်ဝါခုံညား ကာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

“ရဲဘော်တို့ အချက်ပေးခရာကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်က မှတ်ခဲ့ တယ်” ဟု ချူတေးက အော်ပြောသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော လယ်ကွင်းထဲတွင် ချူတေး၏ အသံသည် အဝေးကြီးအထိ ရောက်သည်။ “ရဲဘော်တို့ အိပ်ရာက ထပြီး တန်းစီတာ နာရီဝက်မက ကြာတယ်၊ အရေးပေါ် ထွက်ခွာဖို့အတွက် ခွင့်ပြုထားတဲ့အချိန်က မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီညပြတွက်ကတော့ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူး။ တရုတ်နိုင်ငံ အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ တပ်နီတော် အတွက် လုံးဝ တန်ဖိုး မရှိတဲ့ ပြကွက်ပဲ”

ချူ၏ အသံသည် မနှစ်မြို့ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ချူ၏ ပွင့်လင်း သော ဝေဖန်မှုကြောင့် တပ်သားအားလုံး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားကြသည်ကို ဂျေကော့ သတိထားနေမိသည်။

“အခု လတ်တလောအချိန်မှာ လုံခြုံရေးတပ်တွေက မင်းတို့ တစ်ညတာ ယာယီစခန်း ချခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊ ယာယီ စစ်တန်းလျားတွေနဲ့ ခေန်းတွေကို စစ်ဆေး ရှာဖွေနေကြပြီ။ တကယ်လို့ မင်းတို့ရဲ့ ထမင်းပန်းကန် တစ်ချပ် တူ တစ်စုံ ကျန်နေခဲ့ရင် သို့မဟုတ် တစ်ညတာ အိပ်ရာလုပ်ဖို့ ဖြုတ်သုံးခဲ့တဲ့ ပြည်သူ တွေရဲ့ တံတခါးတွေကို ပြန်မတပ်ပေးခဲ့ရင် တာဝန်မဲ့တဲ့ လူကို အပြစ်ပေးရလိမ့် မယ်”

နားထောင်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ဂျေကော့ စိတ်ထဲ၌ မျှော်လင့်ချက်သစ် လေး တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ တပ်မှူး၏ ပထမဆုံး စကားအရ စစ်သားများ နှင့် အကျဉ်းသားများအား လက်တွေ့ တပ်လှန့်ပေးမည့်သဘော ပါနေသည် ထင်၏။ ဤ တပ်လှန့်မှုများသည် အားလုံးကို မြန်ဆန်အောင် ပြည့်ဝသော ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းများ ရရှိလာအောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျေကော့၏ အတွေ့အကြုံအရ ထို လေ့ကျင့်မှုများသည် ယာယီ အခြေချခဲ့သည့် စခန်းများဆီ ပြန်သွားရခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လေ့ရှိ၏။ ဂျေကော့သည် လီအန်က သမီးငယ် အေဘီကေးလ်နှင့်အတူ စောင့်နေပါမည်ဟု ပြောထားသော ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ခိုးကြည့်သည်။ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်ရှိ တောင်ထိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း လီအန်သည် ပြောထားသည့် အတိုင်း ထိုနေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေပါမည်လော။

“ရဲဘော်တို့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်က တို့တစ်တွေ ချီရှုအိမြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က ငါတို့ဟာ ဇီချွမ်းက အင်အားကြီးလာနေတဲ့ စစ်ဘုရင်ရဲ့ တပ်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား” ဟု ချူတေးက စကားဆက်သည်။ “သူတို့တစ်တွေဟာ ယန်ဇီမြစ်ကမ်းပါးတွေအပေါ် တို့တက်မလာအောင် ကာကွယ်ခုခံဖို့အတွက် တပ်တွေအများကြီး ဖြန့်ချထားတာ တို့ သိခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။

“ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက တို့အနေနဲ့ မြောက်ပိုင်း ဇီချွမ်းနယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကိုမင်တန်တပ် အများအပြားက ရှင်စီနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးလာနေတဲ့ တို့ရဲ့ အမှတ်လေး ရှေ့တန်းတပ်တွေကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြပြီဆိုတဲ့ သတင်း ရေဒီယိုကတစ်ဆင့် ကြားထားရတဲ့အချိန်ပဲ။

“အမှတ်လေး ရှေ့တန်းတပ်က ရဲဘော်တွေဟာ သူတို့ကို နောက်ဘက်ကနေပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ ကိုမင်တန်တပ်တွေကို အစွမ်းကုန် အပြင်းအထန် ခုခံနေခဲ့ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဘက် တောင်ပိုင်းဒေသက ဇီချွမ်း စစ်ဘုရင်ရဲ့ တပ်တွေကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြရတဲ့ ငါတို့ဆီကိုလာပြီး မကူညီနိုင်ခဲ့ကြဘူး။

“နောက်တစ်ခါ ယူနန်၊ ကွေချောင်းနဲ့ ကွမ်စီပြည်နယ် သုံးနယ်က တပ်တွေကလည်း ငါတို့နောက်က လိုက်လာပြီး ဝိုင်းတိုက်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ဖက်ဆစ်ခေါင်းဆောင် ချန်ကေး-ရှိုတ်လည်း ဗဟိုတပ်နီစစ်တပ်ကို ယန်ဇီမြစ်ရဲ့ တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ ပိတ်ဆို့ပြီး ချေမှုန်းနိုင်မှုအပေါ်မှာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်ကံကြမ္မာဟာ တည်နေတယ်လို့ အမိန့်တွေ ထုတ်ထားတယ်”

ချူတေးသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ကာ ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးအား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။ တပ်သားအားလုံး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုများ တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ကြည့်နေသလားဟုပင် ထင်ရလောက်၏။

“ဒါပေမဲ့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ တရုတ်နီ စစ်တပ်ကို ပိတ်ဆို့ချေမှုန်းခံရမှု အပေါ်မှာ မတည်ပါဘူး။ တရုတ်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဗဟိုတပ်နီ စစ်တပ်က ယန်ဇီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး အမှတ်လေး ရှေ့တန်းတပ်ကြီးနဲ့အတူ

မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ နယူးဆိုဗီယက်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ တည်ထောင်နိုင်မှုအပေါ်မှာ တည်မှီနေတယ်။ ရဲဘော်တို့ တို့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဗဟို တပ်နီစစ်တပ်က မြောက်ပိုင်းဒေသကို ဖြတ်ပြီး ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေတဲ့ ထုပန်တွေကို နိုင်ငံတွင်းက မောင်းထုတ်နိုင်မှုအပေါ်မှာ တည်နေတယ်ဆိုတာ သိကြရမယ်”

ချူသည် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားပြန်သည်။ သူ့စကားများအပေါ်၌ အလေးအနက် ဆင်ခြင်စေလို၍ အချိန် ပေးထားလေ သလားဟုပင် ထင်ရ၏။ စကားကို ဆက်ပြောသည့်အခါ သူ့အသံသည် စိတ် အား တက်ကြွမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ အဲဒီရည်မှန်းချက်တွေ အားလုံးကို ပြီးပြည်စုံစွာ ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ရဲဘော်တို့ရဲ့ မြန်ဆန်မှုအပေါ်မှာ အဓိက တည်မှီနေ တယ်ဆိုတာ နားလည်ရမယ်။ အကယ်၍ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာရင် မိနစ်နှစ်ဆယ်နဲ့ ပြီးအောင် လုပ်ရမယ်။ နာရီဝက်ကြာမှ ပြီးတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူ ထိုက်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

စစ်သေနာပတိ ချူတေးသည် သူ့မြင်းအား နောက်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ တပ်သားအားလုံးအား ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့တပ် သားများ၏ လုပ်ပုံအပေါ် မနှစ်သက်ကြောင်း ပြသွားခြင်းပေတည်း။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းများကိုယ်စီနှင့် စုရပ်နေကြသော ခေါင်းဆောင်များဆီ ပြန်သွား သည်။ တန်းစီနေကြသည့် တပ်အသီးသီးမှ ရဲဘော်များသည် သတိအနေအထား ဆွဲကာ အလေးပြုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

မြင်းစီးခေါင်းဆောင်များကြားတွင် အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော ရုပ်အင်္ဂါနှင့် အတွေးသမားပုံ ပေါက်နေသော မော်စီ-တုန်းအား လှမ်းမြင်သည်။ ပထမဆုံး နာမည်သာ ကြားခဲ့ဖူးသော ဤပုဂ္ဂိုလ်အား စိအန်မြစ်အပေါ်ဘက်မှ မြတ်သွားစဉ်က တစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူး၏။ မော်စီ-တုန်းသည် အညိုနှင့် အဖြူ ရောင် ရောစပ်နေသည့် မြင်းပေါ်၌ ခါးကို ခပ်ကိုင်ကိုင်ထား၍ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ဘေး၌ ရှိနေသူကား အလွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြီး သန့်သန့် ပြန့်ပြန့် နေထိုင်တတ်သော ခပ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူ ချူအင်လိုင်းပေတည်း။ သူ့ပုံပန်း သည် သတိကြီးသည့် လက္ခဏာရှိသည်။ သူ ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်မှာ သားမွှေး နားရွက်ဖုံးနှစ်ဖက် တပ်ထားသည့် အပျော့စား ဦးထုပ် ဖြစ်သည်။ အပေါ်ဝတ် အနွေးထည် ကုတ်အင်္ကျီမှာ အလွန်ပုံကျပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အလွန် လိုက်ဖက် သည်။

ချူတေး ရောက်လာသည့်အခါ အားလုံးကဆီး၍ ခေါင်းဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ချူတေး ပြောခဲ့သည့် စကားများအား သဘောကျကြသည် မှာလည်း ထင်ရှားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အကြီးတန်း နိုင်ငံရေးအကြံပေးသည် စစ်သားများအား မိန့်ခွန်းပြောလျက်ရှိ၏။ တရုတ်တပ်မှူးများ အပါအဝင် ခေါင်းဆောင် အားလုံးသည် ဥရောပတိုက်သား အကြံပေး အော်တိုဘရန်းဘက် လှည့်၍ မကြည့်ကြသည်ကို ဂျေကော့ သတိထားနေမိသည်။ တရုတ်ခေါင်းဆောင် အားလုံး၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ မြင်းပုလေး တစ်ကောင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘရန်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောမည့်သူ မရှိခြင်းကြောင့် လား မသိ၊ ငြိမ်တိတ်လျက် ရှိလေသည်။

အကြီးတန်းနိုင်ငံရေး အကြံပေး မိန့်ခွန်းပြော အပြီးတွင် အခြားသော တပ်မှူးများနှင့် နိုင်ငံရေး အကြံပေးများကလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် မိန့်ခွန်းပြောနေကြသည်။ အားလုံး၏ စကားမှာ ချူတေးအား ထောက်ခံပြီး ချူတေး၏ စကားများကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဂျေကော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ချက်ချင်း တပ်များအား တန်းဖြုတ်လိုက်ပြီး တပ်ခွဲအလိုက် ယမန်နေ့က စခန်းချခဲ့သော နေရာများသို့ ပြန်လည်သွားရောက်၍ ရပ်နားကြရန် အမိန့်ပေးခံရပြန်သည်။

ဂျေကော့သည် သူ့အား ပတ်ခွင့်ပြုထားသည့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ မနက် တစ်နာရီခွဲတော့မည်။ သူ ခိုနားခဲ့သည့် တဲသို့ ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ရာကို ခင်း၍ လှံနေလိုက်သည့် အချိန်တွင် သူနှင့်အတူတွဲ၍ တစ်ညတာ နေခဲ့ဖူးကြသော စစ်သားများသည် သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ အိပ်မောကျကာ ဟောက်သံများကိုပင် ကြားနေရလေပြီ။ နောက်တစ်ခု သူ သတိထားလိုက်မိသည်ကား မူလ အစောင့်နေရာတွင် အစောင့်သစ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ညပိုင်းတွင် အစောင့်များအား လေးနာရီခြား တစ်ခါ လဲသည်။ ဂျေကော့၏ အစောင့်များ နေရာတွင် သူ စီအန်မြစ်ထဲမှ ကယ်တင်ခဲ့ရဖူးသော လူငယ် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အစောင့်လူငယ်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွယ်ကာ လရောင်ရိပ်ကို ခို၍ တဲတဲခါးရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်လွယ် လမ်းသလားလျက် ရှိသည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် သူ့ထံမှ အားပါးတရ သမ်းဝေနေသံများကို ဂျေကော့ ကြားနေရလေသည်။

စစ်သားများအား လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလာတတ်ရေးအတွက် လက်တွေ့ သင်ကြားပေးနေသော သင်ခန်းစာသည် မိမိအတွက် အကျိုးကျေးဇူး တစ်ခုခု ဖြစ်လာစေလေမလား။ ယခင်က ကြုံခဲ့ရဖူးသည်များကို သတိရမိ၏။ အစောင့်များသည် ပင်ပန်းလွန်းသည့်အခါ အိပ်ပျော်သွားတတ်ကြသည်။ လက်နှံ

အစောင့် လူငယ်သည်လည်း မကြာ မကြာ အိပ်မောကျနေတတ်သည်ကို သူ တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ ယခုလောလောဆယ် မအိပ်ဘဲနေသည်မှာ စောစောက တပ်လှန့် ထားမှုကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ဖို့များ၏။

လူငယ်ထံမှ တတိယအကြိမ် ကျယ်လောင်စွာ သမ်းလိုက်သည့် အသံ သည် ဂျေကော့ထံ ရောက်လာပြန်သည်။ ဂျေကော့အနေဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ သူသည် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေရာမှ တံခါးဝရှေ့ မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေသော အစောင့်အား မကြာခဏ လှမ်း လှမ်းကြည့် သည်။ နောက်ထပ်ကုန်သွားသည့်နှစ်နာရီခန့်အတွင်း အစောင့်သည် မကြာခဏ သမ်းဝေလျက်ရှိသည်။ ဂျေကော့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော် ဟန်ဆောင်နေရာမှ ထထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲတွင် အသာအယာ လမ်း သလားလျက်ရှိလေ၏။

လေးနာရီထိုးခန့်တွင် အစောင့်သည် လမ်းလျှောက်နေခြင်းကို ရပ်လိုက် ပြီး တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ စစ်သားများကြားမှ ဖြတ်လျှောက်လာကာ ဂျေကော့ဘေး၌ လာရပ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အိပ်ပျော်ဟန် ပြန်၍ဆောင်နေ သော ဂျေကော့၏ နှလုံးခုန်သည် အလွန်မြန်လာသည်။ သူသည် အခြား စစ်သားများနည်းတူ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုကာ ဟောက်သံပေးလျက်ရှိ၏။

အစောင့်သည် ရပ်နေရာမှ ခါးကိုကုန်းကာ ဂျေကော့အား ငုံကြည့်သည်။ သူသည် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ ငြိမ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ် သွားဟန်ဖြင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြီး ခုံတန်းပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။

အစောင့်သည် နာရီဝက်ခန့် ငြိမ်ဆိတ်ကာ တွဲလောင်းချထားသော ခြေ ထောက်များကို လွဲလျက်ရှိ၏။ သူသည် မကြာခဏ သမ်းဝေလျက် ရှိနေလေပြီ။ ထို့နောက် စားပွဲငယ်တစ်လုံး ဆွဲယူလာပြီး သူ့ရှေ့၌ ချထားသံ ကြားရ၏။ ဂျေကော့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ အစောင့်သည် သူ့ ရှိပ်ဖယ်သေနတ်အား ခုံတန်းလျားတွင် မှီ၍ ထောင်ထားလိုက်ပြီး တံတောင်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် ထောက်ကာ မှိန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဂျေကော့သည် မျက်လုံးအစုံကို ခပ်မှေးမှေး မှိတ်ကာ အသက်ကို တတ်အားသရွေ့ မှန်မှန်ရှုလျက်ရှိသည်။ အစောင့်ကိုကား မျက်ခြည်အပြတ်မခံ၊ အစောင့်၏ ဦးခေါင်းသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ငိုက်ကျသွားတိုင်း အစောင့်သည် သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ နောက်ထပ် မငိုက်အောင် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေရာဆီမှ လူနိုးသံကြားရသဖြင့် ဂျေကော့လှမ်းကြည့်သည်။ ထမင်း ချက် တစ်ယောက် ထလာခြင်းဖြစ်၍ စစ်သားများအတွက် မနက်စာ ချက်ပြုတ်

ရန် ထလာခြင်းပေတည်း။ အရုဏ်တက်ချေတော့မည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်း အစောင့်လူသစ်ရောက်လာလေတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ညလုံး ဟစ်မေးမှ မမေးဘဲ စောင့်လာခဲ့ရသမျှသည်၊ မိမိအတွက် အလဟဿဖြစ်ရချေတော့မည်။

ထိုအတွေး ဝင်လာခိုက်မှာပင် ဂျေကော့သည် အစောင့်ဆီမှ ဟောက်သံကို ကြားရသည်။ အစောင့်သည် ဂျေကော့ အိပ်ပျော်နေပြီဟူသော အသံဖြင့် စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်ကာ အိပ်မောကျသွားဟန်တူ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်၍ နားထောင်သည့်အခါ အစောင့်၏ ဟောက်သံများသည် ပို၍ စိတ်ချရလောက်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဂျေကော့သည် တုံ့ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထကာ ဘေး၌ချထားသည့် အဝတ်ဖိနပ်အား စီးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် နွေးထွေးသော ဝတ်လုံအင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသဖြင့် နောက်ထပ်ဘာနှင့်မှ လဲစရာမလှ။ သူသည် အခြား ဘာပစ္စည်းကိုမှ ယူဖို့မစဉ်းစား။ သူ့လက်စွဲတော် ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကြီးကိုသာ ယူ၍ ဆောင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ့အထုပ်နှင့် အခြား အတိုအထွာ ပစ္စည်းလေးများအား အိပ်ရာခင်းပေါ်တင်ကာ လူတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်အောင် လုပ်သည်။ ခဏမျှ အကြာတွင် ဟောက်နေသော စစ်သားများကြားမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လေးလှမ်းမျှဖြင့် တဲတံခါးဆီ ရောက်သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော အစောင့်ဘေးမှ ဖြတ်ရသည့်အခါ အစောင့်နိုးသွားမှဖြင့် ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အစောင့်၏ ဦးခေါင်းသည် သူ့ လက်နှစ်ဖက်အတွင်း၌ မှောက်လျက်သား ဖြစ်နေလေပြီ။ စိတ်ချရလောက်သည့် အနေအထားဖြစ်သော်လည်း ဂျေကော့၏ ရင်မှာမူ ဆောက်တည်ရာမရအောင်ပင် လှုပ်ရှားနေဆဲ။ ဂျေကော့သည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာရှိ မီးမွှေးထားပြီဖြစ်သော နေရာနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ရှောင်ကွင်းကာ တောင်ကုန်းဆီသို့ အရှိန်ကို မြှင့်၍ ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။

မကြာခင်မှာပင် သူသည် ဆီးနှင်းများခဲလျက်ရှိသော လမ်းမကို ဖြတ်ကျော်ကာ လူသွားလမ်းပင် မရှိသည့် တောင်ကုန်းနံရံထက်သို့ အပြေးအလွှားတက်လာခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းများ ကျထားသဖြင့် မြက်ပင်များပေါ် ပြေးရသည်မှာ မလွယ်၊ မကြာခဏ ချော်သည်။ သူသည် အဝတ်ဖိနပ်အား ချွတ်ကာ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားပြီး ဆက်ပြေးသည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရှေ့မှ ကာဆီးနေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအား တစ်လမ်းလုံး တွန်းဖယ်လာရသည်။

တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်လာနေစဉ်အတွင်း သူ့နောက်မှ အော်ဟစ်သံများ ကြားရလေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရ၏။ နှလုံးခုန်သံသည် ထိုအတွေးကြောင့် များစွာ ပြင်းထန်လျက် ရှိရုံမျှမက နှလုံးသားအားလုံး လည်ချောင်းအတိုင်း တက်လာပြီး ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်နေမိ၏။

ပြေးတက်လာနေခိုက်တွင် သူသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရပ်၍ သစ်ပင်များကြား၌ ကွယ်ကာ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်မိသည်။ အမှောင်ထု အောက်တွင် သက်ရှိအရာဟူ၍ ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အရာဟူ၍ ထမင်းချက်၏ မီးဖိုသာလျှင် ရှိ၏။

အဆမတန် မောပန်းလျက်ရှိနေသော်လည်း ဂျေကော့သည် ရပ်နားခြင်း မပြုရဲ။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် မပြည့်ခင်မှာပင် သူသည် ကျောက်စွန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိမ်များသည် ပိုမိုထူထပ်လာပြီး လမင်းအားလုံး ဝ ဖုံးကွယ်သွားသဖြင့် အမှောင်ထုသည် ပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။ ဂျေကော့သည် တောင်ထိပ်တွင် နှစ်ကြိမ်မျှ လျှောက်၍ ကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ သူ့စိတ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဝင်လာသည်။ ငါ နောက်ကျသွားပြီလား၊ ထို ခဏမှာပင် မည်းမည်းအရိပ် တစ်ခုသည် သူ့ခြေထောက်နား ကျလာသည်။

“ကီမူ-ရို၊ ကျွန်တော်ပါ။ စီယာအို လီအန် လေ”

အသံကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် လက်တစ်ဖက်သည် သူ့လက်မောင်းအား လာ၍ တအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“စီယာအို လီအန်”

ဂျေကော့သည် သူ့ထမင်းချက်၏ ပခုံးများကို တအားပြန်ဖက်ထားသည်။ “သမီးလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး နော်” ဟု မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ လာကြည့်ပါ” လီအန်သည် ဂျေကော့အား ကျောက်စွန်းကြီး တစ်ခု အောက်သို့ ခေါ်သွားပြီး မြေကြီးပေါ်၌ ချထားသော ကြိမ်ခြင်းကြီး နှစ်ခြင်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး ပြသည်။ ခြင်းတစ်လုံး၏ အဖုံးကို လီအန်က ဖွင့်ပြလိုက်သည့်အခါ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်ဖြင့် သူ့သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ဂျေကော့ မြင်လိုက်ရသည်။ သမီးငယ်သည် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေခြင်းပေတည်း။

သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါလား၊ လီအန်ရယ်” ဟု ဂျေကော့က ရေရွတ်ကာ ကလေးအား ပွေ့ချီရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏစောင့်လိုက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကိမ္မ-ရီ” လီအန်က သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျေကော့၏ ပခုံးအား လှမ်းကိုင်ပြီး ပြောသည်။ “ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်လို့ ကလေးက ငိုလိုက်ရင် စစ်သားတွေ ကြားကုန်မှာ စိုးရပါတယ်”

ဂျေကော့က ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့သမီးငယ်၏ မျက်နှာအား ကြည့်မော့ရှုမဝ ဖြစ်နေသည်။ သမီးငယ်၏ မျက်နှာတွင် သူမိခင်၏ အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့သောအလှကို မြင်နေရ၏။ ရုတ်တရက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ခံစားမှုကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခိုက်တွင် တောင်ခြေရှိ ရွာဆီမှ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်းပြီး ထွက်ပေါ်လာလိုက်သည့် ခရာသံ။ အရေးပေါ် ခေါ်လိုက်သော အချက်ပေးသံ ဖြစ်၏။ ဂျေကော့သည် ချက်ချင်းပင် နားလည်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ သမီးငယ်၏ ပါး တစ်ဖက်အား ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်ပြီး လီအန် မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိမ္မ-ရီ၊ ဒီဘက်ကိုလာပါ”

လီအန်သည် ခြင်းတောင်းအဖုံးကို ကသောကမျော ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီး ခြင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုး၍ တပ်ကာ ထမ်းလိုက်သည်။ သူ့သားနှစ်ယောက်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနောက်မှ တစ္ဆေနှစ်ကောင်ထွက်သလို ဘွားခနဲ ထွက်လာကြပြီး ဂျေကော့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် တောင်ကုန်း၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် ရှိကြလေသည်။

သူတို့နောက်မှ ခရာသံသည် ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။ အရုဏ် မတက်မီ တည်ရှိနေသော အမှောင်ထုအား ဖောက်ထွင်း၍ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင် ခရာသံများသာမက အချက်ပေးသံ အော်သံ ဟစ်သံများနှင့် ထွက်ပြေးသူနောက် လိုက်ရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသံ များကိုပါ ကြားလာနေရလေပြီ။

* * *

ဆွဲ၍ တွဲခေါ်သည်။ “ဒီတောင်တန်းရဲ့ တစ်ဖက်ကိုတော့ ရောက်မှဖြစ်မယ်။ နေမထွက်ခင် ပုန်းစရာနေရာ ကောင်းကောင်းရဖို့ လိုတယ်”

ဂျေကော့သည် တပင်တပန်း အားထုတ်ကာ ဆက်လျှောက်သည်။ လေးလနီးပါးမျှ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် ခံနိုင်ရည်အား ရှိနေသော်လည်း ခြေထောက်များ၌ ဒဏ်ရာရကာ အနာတရ ဖြစ်နေခြင်း၊ အာဟာရ ကင်းမဲ့သည့် အစားအစာများကိုပင် ဝဝလင်လင် မစားခဲ့ခြင်းနှင့် အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်း ခံထားရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ တာစူ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိရာ အပြေးအလွှားသွားဖို့ မဆိုထားနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားဖို့ပင် မလွယ်ချေ။

“ဟိုဘက်မှာ ဘုရားကျောင်း ရှိတယ်၊ ကိမ္မ-ရှို မြင်လား” လီအန်က မှန်မှိုင်းမှိုင်း အရက် အလင်းရောင်ကြားမှ မြင်နေရသော ဘုရားကျောင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီည အဲဒီမှာ ဝင်ပုန်းလို့ ရနိုင်တယ်”

ဂျေကော့အနေဖြင့် မောလွန်း၍ နှုတ်မှ မဖြေနိုင်၊ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်သည်။ သူတို့သည် အငူကြီး ထိုးထွက်နေသော ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခု၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာသည် နောက်မှလိုက်လာသူများ ရှိနေလျှင် မမြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်၏။ အသက်ကိုပင် မှန်မှန် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ဂျေကော့သည် လီအန်တို့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အားပေးကာ လိုက်လာလျက်ရှိလေသည်။

တာအိုဘုရားကျောင်းသည် ထည်ဝါခုံညားလှ၏။ တံတိုင်းမြင့်မြင့်ကြီး ကာရံထားသော အဆောက်အဦဖြစ်၍ အစိမ်းရောင် အုတ်ကြွပ်များ ခိုးထားသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုဘက် မျက်နှာပြု၍ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ အောက်ဘက်မှ ချောက်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ရောက်သည့်အခါ ကျောင်းတံခါးအားလုံးကို ပြင်ပမှ လာရောက် တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် အရန်အတားများ အခိုင်အမာ ပြုလုပ်ထားသည်ကို မြင်ကြရသည်။

ဝင်ပေါက်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေခိုက်တွင် လီအန်၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ဂျေကော့သည် သူ့ ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးအား မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ခပ်စိုက်စိုက် အုပ်ဆောင်းထားသည်။ သူ့အသားအရောင်နှင့် ရုပ်ရည်ကို ဘေးလူများ မမြင်အောင် ကာကွယ်ထားခြင်းပေတည်း။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျေကော့၏ အသားရောင် နေဒဏ်ကို အဆက်မပြတ်ခံထားရသဖြင့် အနီရောင်ပျောက်ကာ အညိုသန်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအရောင်သည် တရုတ်အများစု၌ ရှိတတ်သော အရောင်ဖြစ်လေသည်။

သို့တစေလည်း သူ၏ ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်နှင့် မျက်လုံးပြာပြာများကိုမူ အသွင်ပြောင်း၍မရ။ လူသူအများနှင့် အလွန် ခရီးဝေးသည့် ဤဒေသမျိုးတွင် လူအများသည်သာ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတမှ ရှိသူများ မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ နိုင်ငံခြားသား မကောင်းဆိုးဝါးဟု သူတို့ သိထားသည့် လူများကို မြင်ပါက ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကြမည်မှာ မလွဲ။ ထို မကောင်းဆိုးဝါးများအား ကူညီနေသည်ကို မြင်ပါကလည်း ကူညီသူများအား ဆန့်ကျင်၍ ရန်ပြုကြလိမ့်မည်မှာ သေချာနေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့လူစုအား ကြည့်ရှုမည့်လူဟူ၍ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာပေ။ သူတို့ ရှာဖွေနေသည့် တံခါးပေါက်ကိုလည်း မတွေ့ကြရပေ။ လီအန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူ့ပန်းထက်မှ ခြင်းများကို မြေပြင်ပေါ်ချ၍ သူကိုယ်တိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂျေကော့သည် လီအန်ဘေးနား၌ ထိုင်ချလိုက်ကာ လာလမ်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူတို့ နောက်မှ စစ်သားတွေများ လိုက်လာနေကြသလား။

ဂျေကော့နှင့်လီအန်တို့သည် စကား လုံးဝ မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် စိတ်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့် အသိကြောင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အသက် အလွန်ကြီးပြီဖြစ်သော တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်သည် ကိုက်အနည်းငယ်ကွာ၌ ရပ်ကာ မိမိတို့အား ကြည့်နေသည်တို့ တွေ့မြင်ရ၏။ တရုတ်ကြီးသည် နီညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထားလေသည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သွားကြရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု တာအို ဘုန်းတော်ကြီးက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “တပ်နီစစ်တပ်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ပုန်းနေကြတဲ့ မြေပိုင်ရှင်တွေကို လာ လာပြီး ရွာကြတယ်”

ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ခိုက်၍ ဆောင်းထားသဖြင့် ဂျေကော့၏ မျက်လုံးများသည် ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။ နီညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီးနှင့် ဖိနပ်မပါသည့် ခြေထောက်များကိုသာ တွေ့နေရ၏။ ဘုန်းကြီးသည် မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။ သူ့လက်များကို သူ့ဝတ်ရုံအင်္ကျီ လက်မောင်းပွပွကြီးထဲ၌ ထိုးသွင်းထားသည်။ သူ့ အပြုအမူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှပေ၏။

“တပည့်တော်တို့ဟာ မြေပိုင်ရှင်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး၊ ဘေးအန္တရာယ်ကြီးလွန်းလို့ ထွက်ပြေးလာကြတာပါ” ဟု လီအန်က ပြောသည်။ “တစ်နေ့တာ ကုန်အောင် နေနိုင်နားနိုင်မယ့် နေရာတော့ တပည့်တော်တို့ ရှာမှဖြစ်မှာ”

“မင်းတို့ ဒီမှာနေကြမယ်ဆိုရင်တော့ တို့ရော မင်းတို့ပါ ဘေးအန္တရာယ်ထဲ ကျတော့မှာ”

တာအိုဘုန်းကြီးက ဂျေကော့အား ဂရုထား၍ ကြည့်သည်။ ဂျေကော့၏ ဝတ်လုံကြီးမှာ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးအိမ်မှ ကွန်မြူနစ်စစ်သားများ လုလာခဲ့သော အင်္ကျီဖြစ်၏။ တာအို ဘုန်းကြီးအနေဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်၍ ဆောင်းထားသော ဝါးဖက်ဦးထုပ်ကြောင့် ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ ထူးခြားသလိုလို ဖြစ်နေသည်ကိုကား သတိထားမိနိုင်စရာ ရှိ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လီအန်တို့ အားလုံး၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ ဤလူစု၏ အပြစ်နှင့် အခြေအနေမှန်များကို သိနေသည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။

အဝေးတစ်နေရာမှ စစ်ခရာသံ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာပြန်သည်။ အထော် အလှမ်းဝေးသော နေရာမှဖြစ်၍ လေသင့်ချိန်တွင် အလိုက်သင့်၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အရုဏ်ကတော့ တက်တော့မည်။ တာအိုဘုန်းကြီးသည် ခရာသံကြောင့် အမူအရာပြောင်းမသွား။ ခရာသံအား ကြားသည့်ဟန်ပင် မပြ။

“တပ်နီစစ်တပ်တွေဟာ ဘုရားကျောင်းတွေကို ပထမဦးဆုံး ဝင်လာလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့ အမြဲတမ်း လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ အကျင့်ပဲ” ဟု တာအိုဘုန်းကြီးက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ တို့က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို အကာအကွယ် ပေးထားတယ်ဆိုရင် တို့အားလုံးကို ရန်သူတွေလို ဆက်ဆံတော့မှာ”

တာအို ဘုန်းကြီး၏ စကားပြောသံထဲတွင် ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့် သဘောကရုဏာသက်ခြင်း စသည်တို့ မပါ။ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည်များကို ပြန်ပြောပြနေသည့် သဘောသာ ပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လီအန်ချထားသည့် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးထဲမှ အသံသဲ့သဲ့လေး ကြားရသည်။ ဘုန်းကြီးသည် ကလေးသံအား ကြားလိမ့်မည်မှာ သေချာ၏။ သို့သော်လည်း ကြားသည့်ဟန် မပြ။ ခြင်းတောင်းဆီကိုပင် လှည့်မကြည့်။

ဂျေကော့သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခြင်းဆီသို့ လာရန်ဟန်ပြင်သည်။ လီအန်က လက်ပြပြီး တားသည်။ ကလေး၏ အသံသည် ဆက်၍ ထွက်မလာဘဲ ရပ်သွားသည်။ ကလေးအား အာရုံစိုက်နေရာမှ နောက်ကို ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တာအို ဘုန်းကြီး မရှိတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ခဏအကြာတွင် ဘုန်းကြီးသည် ဝါးလက်ဆွဲခြင်းလေး တစ်လုံးဆွဲကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခြင်းထဲတွင် ထမင်းနည်းနည်း ချဉ်ပတ်၊ အသီးအရွက်များနှင့် မုန့်အနည်းငယ် ပါသည်။ သူသည် လက်ဆွဲခြင်းအား လီအန်လက်သို့ လှမ်းပေးကာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ လီအန်သည် သူ့အထမ်းအား မ၍ ပခုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။

“တပ်နီ စစ်သားတွေဟာ မြစ်ဘက်ကနေပြီး မင်းတို့ကို ပိတ်ဖမ်းဖို့ အားထုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟု ဘုန်းကြီးက ပြောသည်။ “နောက်တစ်တောင်နီရောက်ရင် လွင်ပြင်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်။ သူတို့ရောက်နေတာ မြင်ရလိမ့်မယ်”

ဘုန်းကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော နေရာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြကာ ဘေးသို့ ဖယ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဂျေကော့က ဘုန်းကြီးအား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ တာအို ဘုန်းကြီးသည် ဂျေကော့၏ တရုတ်စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်မှန်း သိပုံပေါ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် အံ့အားသင့် သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို စိုးစဉ်းမျှ မပြချေ။

“လမ်းခရီးမှာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်” ဟု ဘုန်းကြီး ဂျေကော့အား စူးစိုက်၍ကြည့်ကာ ဆုတောင်းသည်။ “အခက်အခဲတွေ နဲ့ တွေ့ရင် အဲဒါဟာ သဘာဝတရားက သင့်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်ပေးတာလို့ သိပါ။ သင်က သဘာဝတရားကြီးကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်တယ်လို့ ထင်မိပါဘူး” ဟု ဂျေကော့က ဇဝေဇဝါဖြစ်သံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် မလှုပ်ရှားမှုထဲက လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အမှန်တရားကို သင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပါလိမ့်မယ်” ဟု တာအို ဘုန်းကြီးက သိမ်မွေ့အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “အခုအချိန်ထိ လူသားအားလုံးရဲ့ သမိုင်းဟာ ဆောင်းဥတုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေဦးပေါက်ဟာ လာနေပါပြီ”

အသက်အရွယ် ကြီးလွန်းလှပြီဖြစ်သော တရုတ် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကြည့်ထဲတွင် နက်ရှိုင်းသော၊ သိမ်မွေ့သော၊ မြင့်မြတ်သော အသိတရားများ ပါနေသည်ဟု ဂျေကော့စိတ်တွင် ခံစားပြီး သိနေသည်။ တာအို ဘုန်းကြီး၏ စကားများသည် သူ့စိတ်အား အေးငြိမ်းစေသည်။ သက်သာရာ ရစေသည်။ သို့ သော်လည်း ဘုန်းကြီး၏ စကားများ နောက်ရှိ အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကိုမူ သူ အပြည့်အဝ နားလည်ခြင်း မရှိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစကားများသည် မိမိတို့အားလုံး၏ စိတ်ကို အား တက်စေသည်မှာကား အမှန်ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟူသော စကားကို သာ ထပ်ပြောပြီး လီအန်နှင့် သူ့သားများ နောက်သို့ ကပျာကယာ လိုက်သွား သည်။

တာအို ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းဝင်းအပြင်၌ ရပ်ကာ ဂျေကော့တို့ လူစု မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းလမ်းအတိုင်း တက်သွားနေကြသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျောက်သားရောင် ဝတ်ရုံ ဝတ်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီး ရပ်နေသည်မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်နှင့် တူလှ၏။ သူ့နောက်မှ တောင်ကြီး

သဖွယ် ငြိမ်သက်လွန်းလှချေသည်။ တောင်၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ တက်သွားနေပြီ ဖြစ်သော ဂျေကော့တို့ အဖို့တော့ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရုပ်လွှာသည် မြူများဆိုင်း နေသည့် အရုဏ်အလင်းရောင်ကြားတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

* * *

“ဘုန်းကြီးပြောတာ မှန်တယ်” ဟု လီအန်က သူတို့လူစု တောင်ကုန်းတစ်ခု ပတ်ပတ်လည်ရှိ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ထင်းရှူးပင်များကြား၌ ခဏ တစ်ဖြုတ် ရပ်နားခိုက်တွင် ပြောသည်။ “သူတို့က မြစ်ဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က အလျင်ရောက်အောင် ပြေးနှင့်ကြတာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ကနေပြီး ပိတ်ဖမ်းဖို့ လုပ်ကြတာ”

လီအန်က အောက်ဘက်ရှိ လွင်ပြင်ဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ဂျေကော့သည် လီအန် ညွှန်ပြသည့် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တပ်နီတပ်မှ စစ်သားအုပ်စု နှစ်စုသည် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေကြသည်ကို မြင်နေရလေ၏။

“သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်ဖို့ လူတချို့ လွှတ်မှာပဲ” ဟု လီအန်က ထပ်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ပုန်းစရာနေရာတော့ အမြန်ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လီအန်သည် တောင်ကုန်းထိပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး အခြား တစ်ဖက်သို့ဆင်းသည်။ သူတို့ ဆင်းသွားပြီး လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ချိုးဝင်လိုက် သည့်အခါ တောင်နံရံတစ်ခု၌ ကပ်၍ ဆောက်ထားသော ကော့တိတ်ချံတစ်လုံး ဆီမှနေ၍ ရေပုံးနှစ်ပုံးဆွဲကာ ရေတွင်းဆီသို့သွားနေသော အဘွားကြီး တစ် ယောက်နှင့် လူချင်းတိုးလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

အဘွားကြီးနှင့် ထိပ်တိုက် အနီးကပ်ဆုံး တွေ့နေသူမှာ ဂျေကော့ဖြစ်၍ ဂျေကော့၏ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် မျက်နှာအား မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘွားကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ပုံးများကို လွှတ်ချကာ တံဆီသို့ ပြန်ပြေးပါလေ တော့၏။ လီအန်သည် အဘွားကြီးနောက်သို့ ချက်ချင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး လီအန်နှင့် အချီအချ စကားပြောလျက်

ရှိ၏။ ထိုသူသည် လီအန်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ဂျေကော့အား လှမ်းကြည့်လိုက်လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ စကားပြောလိုက် လုပ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူတို့ဆီ ပြန်လာနေသည့် လီအန်အား မြင်ကြရလေ၏။

“လူတိုင်းက ခင်ဗျားကိုရော တပ်နီစစ်သားတွေကိုရော သိပ်ကြောက်မကြတယ်။ ကိမ္မ-ရှို၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီချင်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူး”

“တို့ကို ဘုရားသခင်ကတော့ ကူညီမှာပါ။ စိယာအို လီအန်၊ မကြောက်ပါနဲ့”

ဂျေကော့က ပြုံး၍ အားပေးစကား ပြောသည်။ သူတို့သည် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ဆက်ဆင်းကာ သစ်ပင်များဆီသို့ ဦးတည်ပြီး သွားသည်။ သစ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်၍ဆင်းသည်။ အရှေ့ဘက် တောင်ထိပ်များ အထက်ဆီမှ နေရောင်သည် ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိသည်။ လွင်ပြင်ဆုံးသွားသည့်အခါ ရွာတစ်ရွာ တွေ့သည်။ လီအန်သည် သူ့ ပခုံးထက်မှ ထမ်းပိုးကို သူ့သားအကြီးလက်သို့ လွှဲပေးခဲ့ပြီး ရွာထိပ်ရှိ တခြားအိမ်များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မဟုတ်သော ယာခြံကြီးထဲမှ အိမ်ဆီသို့ သွားသည်။ လီအန်သည် ယာရှင်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိရာမှ ဝမ်းသာအားရ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကိမ္မ-ရှိုခြံရှင်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆန်လှောင်တဲ့ စတိုက်မှာ ခဏနေရင် ရမယ်တဲ့။ ဘယ်သူလာမေး မေး၊ သူ မတွေ့ဘူး မသိဘူးလို့ပြောပေးမယ် တဲ့”

ဂျေကော့က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ သွားကြသည့်အခါ ဂျေကော့သည် သူ့မျက်နှာအာ ဘေးလူတွေ မမြင်အောင် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ ဇိချမ်းနယ်သား ယာသမားသည် ယာခြံ၏ တစ်နေရာမှရပ်၍ သူတို့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲ ရောက်၍ တံခါးကိုပိတ်ကာ ကန့်လန့်ချအပြင်တွင် လီအန်သည် အတော်ကြီး စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဂိုဒေါင်အတွင်းရှိ အမှောင်ရိပ်များကျနေသော ထောင့်ထဲမှ ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ ဂျေကော့အား လိုက်ပို့သည်။

လီအန်သည် ခြင်းတောင်းအဖုံးအား ဖွင့်၍ အထဲမှ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးအား ပွေ့ချီပြီး သူ့ဖခင် လက်သို့ သွားပေးသည်။ ဂျေကော့သည် တောင်ပေါ်သား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော လီအန်အား ကြည့်၍ စိတ်နှလုံးထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရ၏။ လီအန်၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်စေတနာအား မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ရ၏။ သူသည် လီအန် လက်ထဲမှ ကလေးအား အသာအယာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူ၏ သမီးငယ် အေဘီဂေးလ်သည် အခုအချိန်ထိ

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲ။ သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဂျေကော့၏ ခင်သည် ထိခိုက်လှုပ်ရှားရပြန်၏။

“မင့် ကော့ဇူဟာ ကြီးမားလှပါတယ်။ ပေးဆပ်လို့ ကုန်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ဂျေကော့က စိတ်ထိခိုက်နေသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ့သမီးလေးကို ဘုရားသခင်က မင့် လက်ထဲ အပ်လိုက်တာပါ”

“ကလေးက သိပ်အေးတဲ့ ကလေးပဲ၊ ပူပူညီညီ မရှိဘူး” ဟု လီအန်က ပြန်ပြောသည်။ “သူ့ကို ထိန်းရတာ အစ်မတန် လွယ်ပါတယ်”

လီအန်သည် တာအိုဘုန်းကြီး ပေးလိုက်သော အစားအစာများကို ထုတ်၍ ဆူသည်။ ပဲပိစပ်နို့မှုန့်ကို ထုတ်၍ ကြည့်သည်။ နို့ပုလင်းထဲတွင်မူ ဖျော်ပြီးသော နို့ရည် မရှိတော့ပေ။ သူသည် ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

နို့မှုန့်က တစ်ရက် နှစ်ရက်စာပဲ ရှိတော့တယ်။ ကီမူ-ရှီ၊ ဆွန်ယီမြို့၊ ရောက်တုန်းက ကျွန်တော် ပဲပိစပ် တော်တော်များများ ဝယ်ထားခဲ့သေးတယ်။ အခုတော့ ကုန်ခါနီးနေပြီ။ ကလေးရဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ဘုန်တော့မယ်”

ဂျေကော့သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ သမီးငယ်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မိမိပြောနေသည့် စကားကို ဂျေကော့ကြားဟန်မတူဟု တွေးနေ ခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ဂျေကော့သည် လီအန်အား မော့ကြည့်သည်။ သူ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သန်းလျက် ရှိသော်လည်း မျက်လုံးအစုံတွင်ကား မျက်ရည် များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ပါသော် လည်း မရ။ သူ စကားပြောလိုက်သည့်အခါ ငိုသံပါလျက်ရှိသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ လီအန်၊ နို့မှုန့်ကို ဘုရားသခင်က ပေးမှာပါ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကလေးငယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပွင့်လာသည်။ ဂျေကော့၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ငိုယိုခြင်းတော့ မပြု။ ဂျေကော့၏ မျက်နှာသည် သူ့စိတ်တွင် မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေဟန် ခဲ့၏။ လီအန်နှင့် သူ့သား နှစ်ယောက်သည် ဂျေကော့ဘေး၌ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ကလေး ငိုလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ကြည့်နေကြခြင်းပေတည်း။

ကလေး ငိုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သေချာသွားသည့်အခါ လီအန်သည် ရေခွေးကျွဲဖို့ သတိရလာသည်။ သူသည် ရေရှာရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ့သား နှစ်ယောက်သည် ဂျေကော့ခြေရင်းရှိ ကောက်ရိုးများပေါ်၌ ထိုင်ကာ ကလေးငယ်အား ချောမြူနေကြသည်။ သူတို့အား မှတ်မိနေပြီ ဖြစ်သော အော်ဘီ ငေးလ်သည် ပြုံးကာ ရယ်ကာဖြင့် တုံ့ပြန်လျက်ရှိ၏။ ထိုခဏမှာပင် လီအန်

ပြန်ရောက်လာပြီး နို့ဖျော်သည်။ ဂျေကော့သည် နို့ဘူးကို ယူကာ သူ့သမီးငယ်အား သူ့ကိုယ်တိုင် နို့တိုက်လျက် ရှိလေ၏။

“မင်းတို့က ငါ့သမီးရဲ့ ကစားဖော်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ” ဟု ဂျေကော့က တရုတ်ဘာသာဖြင့် သူငယ် နှစ်ယောက်အား ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သိထားတာ တစ်ခု ပြောချင်တယ် ကီမူ-နို့” ဟု လီအန်ငယ်က ပြောသည်။ “ကီမူ-နို့ သမီးလေးက ကြွက်တွေကို သိပ်ခနဲတယ်”

လီအန် ညီအစ်ကိုသည် နံရံ တစ်ဖက်၌ ပုံထားသော ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ လေးဖက်တွား၍ သွားသည်။ တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် နှစ်ဦးစလုံး ပြန်ရောက်လာကြ၏။ လီအန်ငယ်၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် အညှိရောင် ကြွက်တစ်ကောင် ပါလာသည်။ သူသည် ကြွက်ကိုကိုင်၍ ကလေးရှေ့သို့ ထိုးပြသည်။ ကလေးသည် နို့အစို့ရပ်ကာ ကြွက်ကို ကြည့်နေရာမှ ပြုံးသည်။ လက်များနှင့် ခြေထောက်များ လှုပ်ကာ ကန်ဟယ်ကျောက်ဟယ် လုပ်လာသည်။

“မြင်လား ကီမူ-နို့” ဟု လီအန်ငယ်က ပြောသည်။ “သူ ငိုနေလို့ရင် ကြွက်တစ်ကောင် ပြေးဖမ်းပြီး ပြရတယ်၊ သူ ချက်ချင်း အငိုတိတ်သွားရော”

အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် လီအန်လက်ထဲတွင် ကြက်ဥများပါလာသည်။ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဆင့်ငွေအနည်းငယ်မျှဖြင့် ယာသမားထံမှ ဝယ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမက ထိုလက်ကျန်ငွေစ အနည်းငယ်မျှဖြင့် ဂျေကော့အတွက် အဝတ်ခြေညှပ် တစ်ရန်ကိုပါ ဝယ်လာသည်။

လီအန်သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကြက်ဥများကို ပြုတ်သည်။ တာအို ဘုန်းကြီး ပေးလိုက်သည့် ဆန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ချက်သည်။ ထို့နောက် အားလုံးဝိုင်းထိုင်ပြီး စားကြသောက်ကြ၏။ ကလေးငယ်မှာ ပြန်အိပ်သွားပြီဖြစ်၍ ခြင်းတောင်းထဲ ပြန်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ ဂျေကော့သည် လီအန်ခင်းပေးထားသည့် ကောက်ရိုးအိပ်ရာပေါ် လှဲသည်။ လီအန်က ခြင်းတစ်လုံးထဲ၌ ပါလာသည့် စောင်ကို ထုတ်ယူပြီး ဂျေကော့အား ခြံ့ပေးသည်။

အိပ်မပျော်မီ ဂျေကော့၏စိတ်သည် များစွာအေးချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့သမီးငယ်သည် ခြင်းထဲ၌ အိပ်မောကျနေပြီ။ လက်လွတ်ဆုံးခဲ့ရပြီဟု တွတ်ထားခဲ့သော သမီးငယ်မှာ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း သူ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိ ရှိသေးသည့် လီအန်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက်သည် လဲလျောင်းနေကြသည်။ သူ့ဘဝသည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်ကာ အေးဆေးလာခဲ့ပြီဟု ယူဆမိ၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှ ခံစားနေရသော နာကျင်မှုဝေဒနာသည် ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့စိတ်အာရုံသည် အင်္ဂလန်မှ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မရပ်မနား ခိုတက်လာနေရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး မစဉ်းစားခဲ့သော အရာများသည် သူ့ထံပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူ့မိသားစုနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ အား သူ သတိရမိသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် သူနှင့်များစွာ အလှမ်းဝေးကွာလှ ချေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲသို့ မော့စ်ဆိုက်ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လမ်းများ ဝင်လာသည်။ ဘုရားသခင်အား ဝတ်ပြုနေကြသည့် ပွဲများကို ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ဖိလီစီတီနှင့် ပီကင်း၌ ဆုံခဲ့ရသည်များ၊ ဤဆုံစည်းခဲ့မှုများသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှ၏။ ဖိလီစီတီနှင့် ပတ်သက်၍ နက် နှိုင်းသော အတွေးအမြင်များသည် သူ့အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ ထို့နောက် စိတ်၏ အေးချမ်းခြင်း အပြည့်ဖြင့် သောက ကင်းစင်သော အိပ်မက်မဲ့ကမ္ဘာတွင်း သို့ သက်ဆင်း ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

* * *

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ဂျေကော့ အိပ်ရာမှမနိုးခင်မှာပင် ဖုန်နံ့များသည် သူ့နှာခေါင်းဝသို့ လာ၍ ကင်
နေသည်။ အိပ်မက်တစ်ခုလေလား၊ ပီကင်းမှာ နေစဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့် ဆောင်း
ရာသီ သဲဖုန်တိုင်းတွေကိုများ သတိတရဖြစ်ကာ အိပ်မက် မက်နေတာလား
စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးပြီး အသိဝင်လာသည်။
သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ဖုန်တွေဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ညရောက်နေပြီ၊ စပါးကျီထဲသို့ လရောင် ပျောက်တိပျောက်ကြား ဝင်
သည်။ မှောင်မည်းနေသဖြင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နံရံအား အပြင်မှနေ၍ ထုသံရိုက်သံများနှင့် အော်သံဟစ်သံများ ကြားလာ
သည်။ သူသည် ကောက်ရိုးအိပ်ရာပေါ် ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ သတိထား၍
နားစွင့်သည်။ အပြင်ဘက်ရှိ တရုတ် လူစုလူဝေးဆီမှ အော်သံများဖြစ်၏။
“ဆဘား ဆဘား၊ ဆဘား” “သတ်ပစ်၊ သတ်ပစ်၊ သတ်ပစ်”

သူသည် လေးဖက်ထောက်ကာ မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး သွား၍
သူ့သမီးငယ် ထည့်ထားရာ ခြင်းတောင်းဆီ ကပ်သွားသည်။ သစ်သားနံရံများ
အား ထုရိုက်နေသည့်အတွက် ဖုန်များ ထောင်းထောင်းထကာ တရုတ်ကပ်
မှန်ပေါက်များမှ အထဲသို့ တိုးဝင်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ထုရိုက်နေကြသည်များမှာ
လက်များနှင့်မဟုတ်၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်တွင် သုံးသည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာ
များနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အော်ဟစ်သံများနှင့် ထုရိုက်သံများ ပြင်းထန်
များပြားလာသည့်အခါ ဂျေကော့စိတ်တွင် မိမိတို့အား ရန်ပြုလေမလားဟူသော
အတွေးဖြင့် စိတ်မအေး ဖြစ်လာသည်။

သူသည် သူ့သမီးငယ် အိပ်ပျော်နေရှာသည့် ခြင်းအား ရှာမတွေ့၊ မှောင်
မိုက်နေသဖြင့် ထားရာနေရာအား မှန်းဆ၍မရ။ ထိတ်လန့်ခြင်းသည် သူ့ရင်အား

နိတ်ခတ်သည်။ ထိုအခိုက် သူ့ပခုံးပေါ် တင်လာသည့် လက်တစ်ဖက် သူ့ အလန့် တကြား လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဒိုင်းတန်းပေါ် အမြန်တက်ပါ။ ကီမူ-ရီ ကျွန်တော် ခြင်းတွေ သွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

လီအန်သည် ဂျေကော့အား လက်မောင်းမှ ဆွဲ၍ခေါ်ကာ စပါးကျီ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်အတွင်းရှိ နံရံ၌ ထောင်ထားသော လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွား သည်။ နှစ်ယောက်သား လှေကားမှနေ၍ ခေါင်မိုးအား ထောက်ကူထားသော ယက်မများပေါ် တက်သွားကြသည်။ မှောင်ထဲ၌ အကြည့် ကျင့်သားရလာသည့် အခါ ဂျေကော့သည် ထိတ်လန့်တကြား တက်လာနေကြသော လီအန်သား နှစ်ယောက်အား မြင်သည်။

ခြင်းတောင်းများသည်လည်း ဒိုင်းတန်းပေါ်၌ ရောက်နေပြီ။ ဂျေကော့ သည် သူ့သမီးငယ် ရှိနေသည့် ခြင်းတောင်းထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ သမီးငယ်သည် နိုးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အသံမပေး။ သူသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ လီအန်” ဟု ဂျေကော့က မေးသည်။ “တပ်နီ စစ်သားတွေ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“သူတို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကီမူ-ရီ၊ အခုဟာ အက်စ်ဘင်ပင်း၊ “ဝိညာဉ် စစ်သားတွေ၊ သူတို့မှာ ဓားတွေနဲ့ လှံတွေ ပါလာတယ်”

ဂျေကော့သည် ကျယ်လောင်လာနေသော အသံများအား နားစွင့်နေ သည်။ ရုတ်တရက် အဆောက်အဦ၏ အခြား တစ်ဖက်ဆီမှ အော်ဟစ်သံ အလစ်များ ကြားလာရပြန်သည်။ “သတ်၊ သတ်၊ သတ်” ဟူသော အသံများနှင့် စပါးကျီ နံရံအား ထုရိုက်နေသံများသည် ပို၍ များလာသည်။

“ဒိုက်ခတ်တွေ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ် လီအန်၊ တို့ကို မိသွားလို့က တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာပေးမယ် မထင်ဘူး”

ဂျေကော့သည် တရုတ်နိုင်ငံတောင်ပိုင်း ဒေသတွင်းရှိ တောင်တန်းခရိုင် များစွာကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က လက်နက်ကိုင် ဝိညာဉ် စစ်သားများ အကြောင်း များစွာ ကြားခဲ့ရဖူးလေသည်။ ထိုသူများသည် မှော်အတတ်ပညာဖြင့် ဆေးများ စီစဉ်ပြီး ထိုးထားလျှင် တုတ်၊ ဓား၊ လှံ ပြီးကာ မသေနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြ သည်။ နေ့ခင်းဘက်ဆိုလျှင် သူတို့သည် သာမန် လယ်သမားများသာ ဖြစ်သော် လည်း ညပိုင်းကျလျှင် လျှို့ဝှက်အသင်းများ၏ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားသည်။

အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့မှ ကျင်းပသော အခမ်းအနားများသို့ တက် ရောက်ကြရ၏။ အများအားဖြင့် နတ်ဆိုးများအားပင့်၍ တိုင်တည်ကိုးကွယ်သော အခမ်းအနားများဖြစ်၍ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ လူအများသည် အရူးတွေလိုဖြစ်

ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြသည်။ အထူးတလည် စီမံထားသော အစားအစာများ နှင့် စားသောက်ခြင်းဖြင့် 'ဝိညာဉ်များ' အား မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စေနိုင်သည်။ ထိုနတ်များ စီးထားလျှင် ဓားပြိုး၊ သေနတ်ပြိုးသည် ယုံကြည်ကြလေသည်။

ဝိညာဉ်စစ်သားများသည် ဘေးအန္တရာယ်နှင့်တွေ့လျှင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းသည်။ ဂျေကော့ သိခဲ့ရသည့်အတိုင်းဆိုပါက သူတို့လူစုသည် ပြင်ပစစ်တပ် များမှ လူများနှင့် သူတို့နယ်ထဲမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်သည့် လူစိမ်းများအား မုန်းတီးသည်။ ထိုလူစုသည် သူလျှိုများ ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

သူတို့သည် သူတို့အား အခွန် အဆမတန် ကောက်ခံသည့် မြေပိုင်ရှင် များအား တိုက်ခိုက်လုယက်ကာ ကြောက်လန့်နေအောင် လုပ်တတ်ကြ၏။ သူ သော်လည်း အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိညာဉ်စစ်သားများသည် သူတို့ ၏ ဓား လှံများအား ဝှက်ကာ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်တွင် လယ်သမား ယာသမား များ ပြန်ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ယခုကိစ္စတွင် ဘာဗဟုသုတမှ မရှိသော လယ်သမား တစ်ယောက်သည် လီအန်နှင့် ယာရှင်တို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားသွားဟန် တူ၏။ သူသည် ဒေသတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်များထံ သွား၍ သတင်းပို့ဟန်တူသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညပိုင်းရောက်၍ သူတို့ အိပ်ပျော်နေခိုက်တွင် ဝိညာဉ်စစ်သားများသည် မိမိတို့အား ဒုက္ခပေးရန် ရောက်လာကြသည်ဟု ယူဆရပေ၏။

“ဒိုင်းတန်းတွေက အိမ်ထဲက ဖြတ်ထွက်သွားတာ ကိမ္မ-ရှီ” ဟု လီအန် က တီးတိုး ကပ်ပြောသည်။ “ကဲ လာ၊ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့”

အိမ်၏ တံစက်မြိတ်များအောက်တွင် လွတ်နေသော နေရာများရှိသည်။ ခါးကို ကုန်း၍ ဒိုင်းတန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးသွားခြင်းအားဖြင့် ဂျေကော့သည် လီအန် နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ နံရံများ၏ တစ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည့်အခါ ခြံဝင်းအား မြင်နေရ၏။ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်ဖြင့် စပါးကျီရှေ့ မျက်နှာ စာ နံရံများအား ထုရိုက်နေကြသည်ကို မြင်နေရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူတစ်စုသည် ခြံရှင်၏ အိမ်ရှေ့တံခါးအား ရိုက်ခိုင်း ဖွင့်ကာ ယာသမားနှင့် ဇနီး သားသမီးများအား ဆွဲထုတ်လာသည်။ အပြင်မှ လူများသည် သူတို့ မိသားစုအား ကြည့်၍ အဇ္ဈေးများသဖွယ် ဝိုင်းအော်ကြသည်။ တချို့ကလည်း စပါးကျီတံခါးအား ထုကြ ရိုက်ကြ ဓားများနှင့် ခုတ်ကြသည်။

“တို့ နောက်ဖေးဘက်က ထွက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား လီအန်၊ တို့အတွက် ထွက်ပေါက်က ဒီတစ်ခုပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်”

ဂျေကော့သည် ဒိုင်းတန်းတစ်လျှောက် တွားသွားနေရင်းက လှမ်းပြောသည်။ သူတို့သည် နောက်ဘက် နံရံဆီသို့ တွားသွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဖေးတံခါး အပေါ်ဘက်ရှိ တံစက်မြိတ်များဆီ ရောက်သည့်အခါ ဂျေကော့က ကျန်လူစုအား လက်ပြပြီးတားသည်။ သူတို့အောက်ဘက် လရောင်အောက်တွင် တရုတ်လယ်သမား တစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးပေါက်အား စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထို လယ်သမားသည် ဂျေကော့တို့အား မြင်လိုက်သည့်အခါ လက်ထဲမှ ဓားကို ခေါင်းပေါ်၌ မြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းကာ စပါးကျီရှေ့ဘက်မှ လူများအား လှမ်းအော်သည်။ ရှေ့ဘက်မှ လူများသည် စပါးကျီအား ပတ်၍ နောက်ဘက်သို့ ပြေးလာနေကြ၏။ အချို့ လူများသည် ကျီထဲသို့ ရှေ့မှ ဝင်ကြသည်။ ထိုအခိုက် နိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

နောက်ဖေးဘက်မှလာစောင့်နေသော ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်ခိုင် လယ်သမားသည် အော်သံများလာနေသည့် ရှေ့ဘက်မှ လူအုပ်ဆီပြေးသည်။ ထိုလယ်သမား နောက်ဖေးဘက်မှ နံရံကို ပတ်ပြေးနေခြင်းဖြစ်ရာ ထိုသူ နံရံအကွေ့တစ်ခုကို ချိုးဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒိုင်းတန်းပေါ်၌ ရပ်နေသော ဂျေကော့သည် နံရံပြင်ဘက်မှ မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ မြေပေါ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂျေကော့သည် လူးလဲထကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယာရှင်၏ ပွင့်နေသော အိမ်ပြတင်းပေါက်၌ ဓားရှည်ကိုင် ဝိညာဉ် စစ်သားတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဂျေကော့ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ သူ့လက်ထဲမှ ဓားကိုဝှေ့ယမ်းပြီး “သတ် သတ်” ဟု အော်သည်။

ဂျေကော့ကလည်း သူ့အား ဝိညာဉ်စစ်သားတစ်ယောက်ဟု ထင်သွားစေရန် တရုတ်ဘာသာဖြင့် “သတ် သတ်” ဟု ပြန်အော်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချပ်တည်းသာ တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်တံခါးကို တွန်း၍ ဝိတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ဒိုင်းတန်းဆီ မော့ကြည့်သည်။

“လီအန် မြန်မြန်လုပ်၊ ခြင်းတွေ ဒီကိုပေး”

ဂျေကော့သည် လီအန် လှမ်းပေးနေသည့် ခြင်းများကို လှမ်းယူသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ခြင်းများအောက်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လီအန်သည် မြေပြင်ထက်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။ သူ့သားနှစ်ယောက်သည်လည်း သူ့နောက်မှ တစ်ဆက်တည်း ခုန်ချလာကြသည်ဖြစ်ရာ အားလုံးသည် ရှေ့မှ အပြေးအလွှား သွားနေသော ဂျေကော့နောက်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်သွားကြလေ၏။

ကျေကျော့သည် ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်ပင် ခြင်းတောင်းထမ်းပိုးကို သူ့ပန်းပေါ် ရအောင်ထမ်းသည်။ ယာခြံ၏ နောက်ဘက်တွင် စပါးခင်းများရှိ၍ ထိုစပါးခင်းများအား ကမ်းပါးတစ်ခုက နယ်နိမိတ် သတ်ထားသည်။ ကျေကျော့သည် ကမ်းပါးထက်သို့ လေးဖက်တွား၍ အမြန်တက်သည်။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နောက်က လိုက်လာသူများ မမြင်စေရန် ကမ်းပါး၏ တစ်ဖက်ရှိ လယ်ကွင်းထဲသို့ ခုန်ချခုန် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက်ကျသည်။ နောက်ဘက်မှ ခြင်းတောင်းသည် မြေကြီးနှင့် တအားဆောင့်မိသည်။ ခြင်းထဲမှ အေဘီဂေးလ်သည် နိုးနေသည်ဖြစ်ရာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး ငိုပါလေတော့၏။ နောက်မှ ပါလာသော လီအန်သည် သူ့ထံပြေးလာပြီး ဆွဲထူသည်။ လီအန် သားများက လဲကျနေသော ခြင်းတောင်းများအား ပြန်ထောင်ပေးကြသည်။ သူတို့ လေးယောက်သည် စပါးခင်းများကို ဖြတ်၍ ဆက်ပြေးကြလေသည်။

စပါးခင်းများအား လွန်၍ မြေပြန်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ကလေးကတော့ အငို မရပ်သေး။ သူတို့ နောက်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏ အဆက်အပြတ် ဟောင်သံများ ကြားနေရ၏။ ကျေကျော့သည် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ကမ်းပါးထိပ်တွင် ဝိညာဉ်စစ်သားတစ်အုပ်ရောက်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။ ဓားများနှင့်လှံများ ကိုင်ဆောင်လာကြသော ထိုလူစုသည် “သတ်ဟ သတ်ဟ” ဟု အော်ဟစ်လျက်ပင်ရှိသည်။

ကျောက်ခဲများ ထူထပ်သည့် လမ်းအတိုင်း တောအုပ်များရှိရာ တောင်စောင်းအတိုင်း ပြေးတက်လာကြသည်။ ဝိညာဉ်စစ်သားများက သူတို့အား မျက်ခြည်အပြတ်မခံ၊ ညာသံပေး၍ လိုက်လာနေဆဲ။ ခြင်းတောင်းများ တစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်၍ ဤလူစုလက်မှ လွတ်မှလွတ်နိုင်ပါမည်လော၊ သူသည် သားနှစ်ယောက် ဘက်လှည့်၍ ရှေ့မှ ပြေးနှင့်ပြီး တစ်နေရာ၌ ပုန်းနေကြရန် ခိုင်းသည်။ သူ့သားများကလည်း ပြေး၍ လွတ်နိုင်မည် မထင်ဟု ပြောကာ ငြင်းဆန်နေကြ၏။

လီအန်သည် တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း သစ်ပင်များထူထပ်ရာ နေရာဘက်သို့ ပြေးသည်။ သူ့သားများနှင့် ကျေကျော့တို့ကလည်း သူ့နောက်မှ အပြေးလိုက်သည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် သစ်ဘောထဲ မဝင်ပါက လွတ်နိုင်စရာမရှိ ဟူသော အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်နေသည်။

“လီအန် မြစ်ဘက်ကိုပြေး အဲဒီကို ရောက်အောင်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ကျေကျော့သည် ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ လီအန်တို့ကလည်း သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ကျေကျော့သည် သူ စိတ်ကူးမိထားသည့် အတိုင်း မြစ်ဘက်သို့ ပြေးသည်။ ဝိညာဉ်စစ်သားများကလည်း နောက်မှ ညာသံ

ပေးကာ လိုက်လာနေကြဆဲ၊ အုပ်စုတစ်စုသည် ခွေးတစ်ကောင်၏ အကူအညီဖြင့် လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် သစ်တောထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သော ဂျေကော့သည် တမ်းပါးတစ်ခု၏ အစွန်း၌ ရောက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပေခုနှစ်ဆယ်အကွာ၌ စီးဆင်းနေသော မြစ်ပြင်အား မြင်ရသည်။ ဝိညာဉ်စစ်သားများ၏ အော်ဟစ်သံများက တိုး၍ ကျယ်လောင်လာနေသည်။

ဂျေကော့သည် တမ်းပါးအစွန်းတစ်လျှောက် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဘေးတစ်ဖက်သို့ သွဲလောင်းကျနေသော နွယ်ပင်ကြီးအား မြင်သည်။ သူသည် နွယ်ပင်ကြီးအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လှမ်းဆွဲကာ အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းသည်။ လီအန်အား လှမ်းခေါ်ပြီး ခြင်းတောင်းများကို တောင်းသည်။ ရလာသည့်အခါ ထမ်းပိုးအား ပခုံးပေါ်တင်၍ ငြိမ်နေအောင် အားထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်သို့ဆက်၍ လျှောဆင်းသည်။ လီအန်တို့ သားအဖ သုံးယောက်ကလည်း နောက်မှ လိုက်၍ ဆင်းကြသည်။

ဂျေကော့သည် တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့် သူ့သမီးငယ်၏ ခြင်းတောင်းအား အစွမ်းကုန် အားတင်း၍ ကိုင်ထားသည်။ ကလေးထံမှ ငိုသံတော့မကြားရ။ မငိုပါစေနှင့် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏။ သူတို့ရောက်နေကြသည်မှာ ကျောက်စွန်းတစ်ခု၏။ အဆင့်အောက်တွင်ဖြစ်၍ အပေါ်ဘက်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။

တမ်းပါးထိပ်၌ ရပ်နေကြသော ဝိညာဉ်စစ်သားများ၏ စကားပြောသံများသည် ဆူညံကျယ်လောင်လှ၏။ ခဏမျှ အကြာတွင် သူတို့အသံများသည် ဝေး ဝေးသွားကာ ပျောက်သွားသည်။ ဂျေကော့သည် စကားမပြောရဲ မလှုပ်ရှားဝံ့၊ နောက်ထပ် လာလိမ့်ဦးမည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ငြိမ်တိတ်နေသည်။

သူ ထင်မိသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ အပေါ်ဘက်မှ စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသူများထဲမှ အုပ်စုတစ်စုဖြစ်၏။ ဂျေကော့သည် သူ့သမီး အေဘီဂေးလ်၏ ခြင်းတောင်းကို သတိကြီးစွာ ထား၍ ကိုင်ထားသည်။ “ငိုများ ငိုလိုက်မှဖြင့်” ဟူသော အတွေးသည် ဂျေကော့၏ စိတ်အား သောကကြီးစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စကားပြောသံများသည် ဝေးဝေး သွားသည်။

ဂျေကော့သည် နောက်ထပ် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် လီအန်အား သူ့နောက်မှ လိုက်လာရန် တိုးတိုးလှမ်းပြောပြီး နွယ်ပင်

ဆုံးသည်အထိ ဆက်ဆင်းလာခဲ့၏။ သူ့ခြေထောက်များ မြေပြင်နှင့် ထိမိသည် အခါ များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြမ်းတမ်းလှသော လက်နှစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက် အား ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ထိုလက်များသည် သူ့ပခုံးအား ဆွဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် မျက်နှာများကို ရင်ဆိုင် နေရလေပြီ။ သူတို့သည် သူ့အား ခက်ထန်တင်းမာသည့် မျက်နှာများဖြင့် ကြည့် နေကြလေသည်။

လီအန်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်သားများက ဝိုင်းဖမ်းလိုက်ကြသည်။ စစ်သားတစ်ဦးသည် ထမ်းပိုးတွင် တပ်ထားသည့် နောက်ဘက်မှ ခြင်းတောင်းဆီသွားကာ လှံစွပ်နှင့် ထိုးလိုက်သည်။ ကလေးငိုသံသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘေးနားမှ စစ်သားသည် လူယူထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခြင်းတောင်းအတွင်းသို့ ထိုးကြည့်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် အနီရောင် ကြယ်များ တပ်ထားသည့် ကက်ဦးထုပ်များဆောင်းထားသော တပ်နီစစ်သားများ အား မြင်လိုက်ကြရ၏။ အားလုံးသည် သူတို့လေးယောက်အား ဝိုင်းထားလိုက် ကြလေသည်။

* * *

“သွား ဆက်သွား၊ မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်သွား”

ကျောက်ပေါက်မှာနှင့် လူငယ်တပ်ဦး အဖွဲ့ဝင်တပ်သားသည် လီအန်၏ သားအငယ်အား တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့်ထိုးကာ သေနတ်သံအများအပြား ထွက် ပေါ်လာနေသော နေရာဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းလျက်ရှိသည်။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းက တပ်နီစစ်တပ်ရဲ့ ရန်သူတွေဆီပြေးရမှာ ကြောက်နေ လို့လား”

ထိုလူငယ်က ပြောပြောဆိုဆို လီအန်ငယ်အား နောက်တစ်ကြိမ် နောက် မှနေ၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြန်သည်။ “မင်းက နိုင်ငံခြားသား သူလျှို့ကို လွတ် အောင် ကူညီတဲ့နေရာမှာသာ တော်တဲ့ကောင်ပဲ”

လီအန်ငယ်သည် ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်ကာ လဲကျသွားသည်။ သူသည် ပြန်ထပြီး တောင်ကုန်းလမ်းအတိုင်း အပြေးအလွှား တက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေကျင်းဝတ် နှစ်ဖက်အား ချည်ထားသည့် ကြိုးများက တုတ်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူလုပ်ချင်သလို လုပ်၍မရ။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း လက်ပြန် ကြိုး အတုပ်ခံထားရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နိုင်သည့် အနေအထား မရှိ။

သူ့ရှေ့ ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာမှ တောင်ကုန်းလမ်းကို တက်နေရသော သူ့အစ်ကို လီအန်ကြီးမှာလည်း သူ့လိုပင် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မကြာခဏ သူ့ညီ လီအန်ငယ်အား လှည့် လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့ တည့်တည့်သို့ ပြန်လှည့်ကာ တပ်နီ တပ်သားများနှင့်အတူ အမိလိုက်နိုင်ရန် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။ တကယ်တော့ လီအန်ကြီးမှာလည်း ခြေနှစ်ဖက်ရော လက်နှစ်ဖက်ပါ ကြိုးတုပ်ခံထားရသူ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ လုံးဝ မကြောက်ဘူး” ဟု လီအန်ငယ်က ငိုသံပါနှင့် ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ငါ့လက်တွေနဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကြိုးချည်မထားရင် တအားပြေး လို့ရတယ်”

တပ်ဦးလူငယ်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ “ဪ ဟုတ်လား၊ အေးပေါ့လေ ဟုတ်မှာပေါ့။ ငါ မင့်ကို ကြိုးအားလုံး ဖြေပေးမယ်။ ဒါဆိုရင် မင်း တအားအော်ပြီး ချန်ကေ-ရိုက်ရဲ့ ပုတ်စော်နံနေတဲ့ တပ်ထဲက မင့် သူငယ်ချင်းတွေဆီ ထွက်ပြေးလို့ ရတာပေါ့”

“ငါ မပြေးဘူးလို့ ကတိပေးတယ်ကွာ” ဟု လီအန်ငယ်က ပြန်ပြောသည်။ “ငါတို့ အဖမ်းမခံရခင်တုန်းက ငါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုဟာ တပ်နီစစ်သားတွေ နောက်က လိုက်လာကြတာ သိတင်းပတ်တွေ အများကြီး ကြာခဲ့တယ်။ ငါတို့ မင့်ကိုမြင်တိုင်း တပ်နီတပ်ထဲ ဝင်ချင်တာ အရမ်းပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နဲ့ မင်းတို့အဖေက ဘာပြုလို့ နိုင်ငံခြား သူလျှို တစ်ယောက်ကို ခွေးတွေလိုလုပ်ပြီး ကူညီနေရတာလဲ”

“ဘုန်းကြီး ကိုကို သူလျှိုလို့ ပြောနေတာ ငါ လုံးဝ နားမလည်တော့ဘူး။ ငါတို့က သူခိုင်းတာပဲ လုပ်တာကွ။ သူက သူ့သမီးလေးကို သူ့ဆီလာပို့ပေးပါပြောလို့ လာပို့ကြတာ။ ငါ့အဖေက သူ ချင်တေးမှာ နေတုန်းက သူ့ထမင်းချက်လေကွာ။ အဖေက အလုပ်တစ်ခုရှိမှ ဖြစ်မှာ။ တို့အဘိုးဆီက မြေတွေကို လောဘကြီးတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်က လုယူသွားတယ် လေ။ တစ်ခါတလေ ငါ့အဖေဟာ ယေ-ဆူး ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဘုန်းကြီး ကို ခရီးထွက်ပြီး ရောင်းရင် လိုက် လိုက်သွားရတယ်။ ငါ သိရသလောက်တော့ အဲဒါပါပဲ”

တပ်ဦးလူငယ်က နှာခေါင်းထပ်ရှုံ့ပြန်သည်။ လီအန်ငယ်အား စကားပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်မှာပင် သူတို့၏ အပေါ်ဘက် တောင်ကုန်းထိပ် တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားအောင် ပေါက်ကွဲသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ သစ်ကိုင်းအကျိုးအပွဲများနှင့် အခြားပစ္စည်းအစုတ်အပြတ်များသည် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ စစ်သားများသည် တညီတညာတည်း လမ်းပေါ်တွင် ပြားနေအောင် ဝပ်လိုက်ကြလေသည်။

တပ်ဦးလူငယ်သည် လီအန်ငယ်အား ဆွဲ၍ပြေးကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်သို့ ဝင်ပုန်းသည်။ လီအန်ကြီးလှည့်၍ သူတို့ဆီ လေးဖက်တွား၍လာရန် လှမ်း၍ အော်ခေါ်သည်။ လီအန်ကြီး သူတို့ဘေး ရောက်လာသည့်အခါ နောက်ထပ် လက်ပစ်ဗုံးများ ကျရောက်ပေါက်ကွဲပြန်၏။ ကတုတ်ကျင်းများထဲ၌ ပုန်းနေကြသော ကိုမင်တန် များဆီမှ ပစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူငယ်သုံးယောက်သည် မြေပြင်တွင် မျက်နှာများအပ်ကာ မှောက်နေကြသည်။

“ငါ့အဖေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ၊ ရဲဘော် မော်ဇာ၊ မင်းသိရင် ငါ့ကို ပြောပြ
ခါလားကွာ” ဟု တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်မှုန်များ အကျရပ်သွား
သည့်အခါ လီအန်ငယ်သည် သူ့မျက်လုံးများအား ပွတ်ကာ ထိတ်လန့်သော
မျက်နှာဖြင့် တောင်ထိပ်ဆီ မော့ကြည့်ပြီးပြောသည်။ “တို့အဖေကို တို့မမြင်ရတာ
သုံးပတ် ရှိသွားပြီ”

“မင်းတို့အဖေက နိုင်ငံခြားသား သူလျှို့ဝှက် ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး အဲဒီ
သူလျှို့ဝှက်အတူ ထွက်ပြေးတာကိုး ကွ” ဟု တပ်ဦးလူငယ်က ပြောသည်။ “အခု
တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အစောင့်တွေမျက်စိအောက်က ဘယ်မှမသွားရတော့ဘူး၊
ထရားသူကြီးက သူလျှို့ဝှက်ကို ထွက်ပြေးတဲ့အတွက် ကြိမ်ဒဏ်အချက်တစ်ရာ ရိုက်
ထားတယ်၊ သူ့လက်တွေကိုလည်း လက်ပြန်ကြီး ပြန်တုပ်ထားတယ်”

ဤ တပ်ဦးအဖွဲ့ဝင် လူငယ်သည် အခြားလူငယ်များကဲ့သို့ပင် တပ်နီတပ်
တွင် အော်ဒါ ခေါ် အခိုင်းအစေ တပ်သားအဖြစ် နေထိုင်ရသူဖြစ်၏။ ဤ
မိန့်ခြောက်ခြောက် စာခြောက်ရပ် လူငယ်သည် လီအန် ညီအစ်ကိုအား စောင့်ရ
သည့်တာဝန်ကို ယူထားရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်၌ ရထားသော ကျောက်
ပေါက်မာများအား ကြည့်၍ စစ်သားအများစုက သူ့အား ခင်မင်နှစ်သက်ကြ
သည်။

တိုက်ပွဲများဖြစ်သည့်အခါ ကိုမင်တန် များထံမှ ရလာတတ်သော မော်ဇာ
သေနတ်၏ဒင်သည် အပြောက်များပါလာသည်ကို စစ်သားများက သတိထား
မိကြသည်။ ထိုအပြောက်အစက်အကွက်များသည် ဤ သူငယ်၏ မျက်နှာမှ
ကျောက်ပေါက်မာများနှင့် တူသည်ဟုလည်း သူတို့ ထင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်
စစ်သားများက ဤသူငယ်အား ရဲဘော် မော်ဇာ သို့မဟုတ် မော်ဇာလေးဟု
ပြောင်နောက်၍ ခေါ်ကြရာမှ ဤအမည် တွင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီအန် ညီအစ်ကိုအား ဖမ်းခဲ့သည်မှာ သီတင်းသုံးပတ် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလ
အတွင်း မော်ဇာလေးသည် ဂျေကော့၏ ထမင်းချက် လီအန်၏ သားများအား
စက်ဆုတ်ရွံ့ရွာခဲ့၏။ အမှန်တော့ ဂျေကော့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကြီး
ကောင် လီအန်ကြီး ကိုယ်တိုင်က မိမိအား လိမ်ညာလှည့်စားခဲ့သည်ကို မိမိ
ကိုယ်တိုင် ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုကာလ သုံးပတ်
အတွင်း သူတို့ညီအစ်ကိုက မော်ဇာလေး ဟုခေါ်သည်ကိုမူ မိမိကိုယ်တိုင် အလွန်
သဘောကျခဲ့သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း သူ သဘောကျမှန်း သိနေကြ
လေသည်။

“ဘုန်းကြီး ကိရဲ့ သမီးလေးကော၊ ဘယ်လို နေသေးလဲ ရဲဘော်” ဟု
လီအန်ကြီးက မော်ဇာလေး၏ စိတ်အခြေအနေအား အကဲခတ်မိ၍ မေးသည်။
“ကလေးလေး အသက်ရှင်သေးရဲ့လား”

“မင်း ငါ့ကို ‘ရဲဘော်’ လို့ ခေါ်ခွင့်မရှိဘူး၊ မင်းရဲ့အဖော် အကျဉ်းသားတွေ အကြောင်းလည်း မေးခွင့်မရှိဘူး” ဟု မော်ဇာလေးက သံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အဝေးမှ လာနေသည့် တိုက်ပွဲအသံများအား နားစွင့်နေခြင်းပေတည်း။ နိုင်ငံခြားသား သူလျှို့ရဲ့ ကလေးအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထားမနေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဥရောပသား ကိုမင်တန် အကြံပေးရဲ့ မိန်းမမှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူတို့မှာ အကောင်းဆုံး အစားအစာတွေ ရှိတယ် အဲဒါတောင် သူတို့ကလေး အခု မြောနေပြီ”

သူတို့အပေါ်ဘက်မှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် သူငယ်သုံးယောက်သည် မျက်နှာများကို မြေပြင်တွင် ကပ်၍ အပ်ထားကြရပြန်သည်။ သေနတ်သံများသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ အကြာတွင် ရပ်သွားသည်။ လီအန်ငယ်သည် သူ့ အစောင့်၏ မျက်နှာအား အကဲခတ်ကာ အရဲစွန့်၍ မေးသည်။ “ရဲဘော် မော်ဇာ၊ ငါတို့အဖေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါမလား”

“မင်းတို့အဖေ အခုထိ အသက်ရှင်နေသေးရင် ကံကောင်းတယ်လို့ တွေးရမှာကွ၊ ကိုမင်တန် စစ်သားတွေက ငါ့အဖေနဲ့ လယ်သမား ငါးဆယ်ရဲ့ ခေါင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ထဲက လယ်သမားတစ်ယောက်က တပ်နီတပ်က တိုက်ကင်းတစ်ဖွဲ့ကို အစာလေး နည်းနည်း ကျွေးမိတာနဲ့ အဲသလိုလုပ်တာ၊ မင်းတို့အဖေကို တွေ့ရမလား၊ မတွေ့ရဘူးလားဆိုတာ ငါ ပူစရာမလိုတဲ့ ကိစ္စ တွ”

တောင်ကုန်းထိပ်မှ စစ်ခရာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူငယ်သုံးဦး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ စစ်သားများသည် ဝပ်နေရာမှ ထကာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ မော်ဇာလေးသည် ဆက်ဖြစ်နေသော တိုက်ပွဲဆီမှ အသံများအား နားစွင့်နေသည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ ပစ်သံခတ်သံများ မကြားရတော့။

ဘေးကင်းပြီဟု ယူဆရသော အချိန်တွင် မော်ဇာလေးသည် လီအန်ညီအစ်ကိုအား တုတ်ဖြင့်ထိုးကာ တောင်ထိပ်သို့ တက်ခိုင်းသည်။ မတ်စောက်လှသော တောင်ကုန်း၏ နှုတ်ခမ်းဆီ ရောက်သွားကြသည့်အခါ သူငယ် သုံးယောက်သည် သူတို့ရှေ့မှ အုပ်မိုးနေသော ကျောက်စွန်းကြီးအား မြင်ကြရသည်။

လောင်ရှန် တောင်ကြားဟူသော အမည်ကို ကြားနေခဲ့ရသည်မှာ ရတ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီတက်နေကြသူ လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထိုနာမည်ပြောသံများ ကြားနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကြားသည် ကွေ့ချောင်း-ဖိခွင်းနယ်ခြား ဒေသအား အကာအကွယ် ပေးထားသော တောင်တန်းကြီးများ၏ တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်ချေသည်။

စစ်ပွဲဆီမှ အသံများသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာပြန်သည်။ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ တိုး၍၊ တိုး၍ ပြင်းထန်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ကြီးမားသော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူတို့သုံးယောက် ရွှေဘက်သို့ တိုးသွားလေလေ၊ တိုက်ပွဲ၏ ပြင်းထန်သော အသံများသည် ကြီးမားလေလေ၊ ဖြစ်လာလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သုံးယောက် တောင်ကြားအား နဖူးတွေ့၊ ခူးတွေ့၊ မြင်လိုက်ကြရသည့်အခါတွင်မူကား၊ တောင်ကြားတစ်ခုလုံး၏ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံ လှပခမ်းနားကြီးကျယ်မှုကို ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ရသည်အထိ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြရလေ၏။

သူတို့နှင့်အတူ ချီတက်လာနေသော တပ်ခွဲသည် ကိုမင်တန် တပ်တစ်ခု၏ ဆီးကြို တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဆက်လက်၍ မချီတက်နိုင်ဘဲ ရပ်တန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူတို့ နားလည်လာကြသည်။ ကိုမင်တန် တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် နောက်ဆုံးတွင် ပြိုကွဲသွားပြီဟုလည်း သိလာကြရသည်။ တပ်နီ ကြည်းတပ်မှ တပ်ခွဲများ တောင်ကြားလမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားနေကြသည်ကိုပါ မြင်နေကြရပြီဖြစ်၏။ ထိုတပ်များသည် တောင်-မြောက်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တပ်နီတပ်များသည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လှည့်ပတ်သွားခြင်း၊ ယန်ဖီမြစ်တည်ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ထိုးထွက်သွားခြင်း စသည်တို့မှာ ကိုမင်တန် တပ်များနှင့် စစ်ဘုရင်တို့၏ တပ်များအား စိတ်ရွှပ်ပြီး နဝေတီမ်တောင် ဖြစ်နေအောင် လှည့်စားနေခြင်းဖြစ်၏။ တပ်နီတပ်များသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဝိုင်း၍ ချေမှုန်းမည့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကွင်းရန်အတွက် တောင်စူးစူးသို့ ဦးတည်သည့် လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

ညပေါင်းများစွာ အနားမရဘဲ ချီတက်နေခဲ့ကြရသည့်အတွက် တပ်နီ တပ်သားအားလုံး အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုအခါ တပ်နီတပ် အားလုံးသည် ရည်မှန်းချက် အသစ်တစ်ခုဖြင့် ထပ်မံလှုပ်ရှားနေကြပြန်သည်။ ဤ အဖြစ်ကို မော်ဇာလေးနှင့် သူ့အကျဉ်းသား နှစ်ဦးပါ ရိပ်စားနားလည်နေကြပြန်သည်။

“ငါတို့ အောင်ပွဲရပြန်ပြီ ကွ” ဟု တပ်နီလူငယ် မော်ဇာလေးက အော်သည်။ “တို့ ဖောက်ထွက်ခဲ့ပြန်ပြီ၊ အခုဆိုရင် ငါတို့ကို ဘယ်သူကမှ တားထားလို့ မရတော့ဘူး” သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့အကျဉ်းသား သူငယ်နှစ်ဦး၏ ဝမ်းအား ပုတ်သည်။

ထမင်းချက် လီအန်၏ သားများသည် မော်ဇာလေးလုပ်ပုံကိုကြည့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ လာရာလမ်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ခရီးကို ဆက်လျှောက်ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့အဖေ၏ အရိပ်အယောင်ကို အစအနပင် မမြင်ရ။

“တို့အဖေကို မကြာခင် မြင်ရတော့မှာလား” ဟု လီအန်ငယ်က ထပ်မံ ပြန်သည်။

“မင်းတို့အဖေနဲ့ တွေ့ဖို့ ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်တော့” ဟု မော်ဇာလေးက ပြန်ဖြေသည်။ “လောင်ရှန် စစ်ပွဲမှာ အနိုင်ရတာက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ငါ လာကြ”

မော်ဇာလေးက သူ့လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် လီအန်ငယ်နှင့် လီအန်ကြီးတို့အား ဆောင့် ဆောင့်ထိုးကာ တောင်ကြားဆီသို့ ပြေးသွားခိုင်းသည်။

* * *

“ဂျေကော့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရုတ်နိုင်ငံက လာနေတဲ့ သတင်းတွေကတော့ လုံးဝ မကောင်းဘူး” ဟု မျက်မှန်ထူကြီးနှင့် မော့စ်ဆိုက် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးက ပြောသည်။ “သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လတည်းက ဖမ်းထားသူတွေ လက်ထဲက သွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်မိခဲ့တယ်။ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုပြီး အမှုဖွင့်တယ်။ သူတို့ တောင်းထားတဲ့ငွေကို တရုတ်ဒေါ်လာငွေ သုံးဆယ်တိုးပြီး ဒေါ်လာသုံးသိန်း အထိ တိုးတောင်းလာတယ်။ အဆိုးဆုံးက တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တောင်းထားတဲ့ ငွေကို အမြန်ပေးရင် ဂျေကော့ကို သူ့လျှို့အဖြစ်နဲ့ သတ်ပစ်မယ် တဲ့”

မက်လဇ်၊ နေရောင်သည် မော့စ်ဆိုက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက်များမှ တိုးဝင်လာနေသည်။ တရားနာ ပရိသတ်များ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကုလားတိုင်နှစ်လုံးတွင် ထိုင်သူမရှိ။ ဘုန်းကြီးသည် စင်မြင့်ထက်မှနေ၍ လွတ်နေသော ထိုဘုရားထိုင်များအား ကြည့်နေသည်။ တရားနာ ပရိသတ်ကလည်း ဘုန်းကြီးက သောကမကင်းသည့် မျက်နှာများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေကြလေသည်။

ပရိသတ်များကြားတွင် ဒေးလီးဒစ္စပက်ချ်မှ သတင်းထောက်တစ်ဦး ရောက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဝင်ပေါက်တံခါးနား၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ သတ်ဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟူသော စကားကြားသည့်အခါ သူမှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ကြားဖြတ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ” ဟု သတင်းထောက်က ပြောသည်။ “သူတို့က ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် သတ်မယ်လို့ အတိအကျကော ပြောပါသလား”

“ပြောထားတယ်။ လာမယ့်တနင်္လာနေ့တဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်အကြာပေါ့” ဟု ဘုန်းကြီးက ဖြေသည်။ “ဂျေကော့ကို ဖမ်းထားတဲ့လူတွေရဲ့ တောင်းဆို

ချက်က အဲဒီရက်မတိုင်ခင် ရွှေးမယ့်ငွေကို ကြားလူတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့် ပို့ပေးရမယ် တဲ့၊ မပို့ရင် သူ့ကို သတ်ပစ်မယ် တဲ့”

သတင်းထောက်သည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ဘုတ် ကြားရသမျှများကို ရေးမှတ်နေသည်။ ကျန်လူစုကတော့ ငြိမ်တိတ်ပြီး နားထောင် နေကြသည်။

“ဖမ်းထားတဲ့ လူတွေက ဂျေကော့ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ကာ အခုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ဘူး” ဟု ဘုန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။ “သူ့ကို ဖမ်းသွားစကလည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုဌာနကလည်း သိပ်တင်းကျပ်တယ်၊ ပြန်ပေးဆွဲသွားရင် ရွှေးခ မပေးဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ အဲဒီ စည်းကမ်းချက်အရ ဂျေကော့ကို ပြန်ရွှေးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့”

ဘုန်းကြီးက သူ့ရှေ့မှောက်၌ ချထားသည့် စာရွက်တချို့အား လှန်လှည့် ကြည့်နေသည်။ ကြေးနန်းစာကို ထုတ်ယူပြီး ဖတ်နေရာမှ ပရိသတ်အား လှည့် ကြည့်သည်။

“ဂျေကော့နဲ့ သူ့မိသားစုအတွက် ဆုတောင်းပွဲလုပ်ပေးဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလက ဒီဘုရားကျောင်းထဲမှာ တို့တစ်တွေ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံခဲ့ကြသေးတယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး တို့စာတွေဟာ ကယ်လ်နာ မိသားစုတွေကို ဘုရားရှိခိုးတိုင်း မသွားဘူး၊ အဲဒီကာလ အတွင်းမှာ တို့ကြားခဲ့ရတဲ့ ဂျေကော့သတင်းက နည်းနည်းလေးပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မရှိဘူး၊ ဂျေကော့ရဲ့ မိဘတွေ ဒီနေ့ လာတာလည်း မတွေ့ဘူး”

ဘုန်းကြီးသည် လူမရှိသော ရွှေဆုံးကုလားထိုင်နှစ်လုံးဆီသို့ လှမ်းကြည့် သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့ရှိ ခုံထက်သို့ မျက်လွှာ ပြန်ချသည်။

“သတင်းက သတင်းကောင်း မဟုတ်ပေမယ့် တို့များရဲ့ ဆုတောင်းပွဲက အလဟဿ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဂျေကော့ကို ဖမ်းသွားတဲ့လူတွေက ရှန်ဟိုင်းမြို့နယ် ရှိနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုအဖွဲ့ ဌာနချုပ်ကို နောက်ဆုံး ရာခိုင်နှုန်း ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီစာအရ ဂျေကော့ဟာ မသေသေးဘူး၊ အသက်ရှင်နေတုန်းဆိုတာ တို့များ သိခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့သမီးငယ် နို့စို့ကလေးက ဂျေကော့တို့ကို ဖမ်းမိသွားတဲ့ နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ပျောက်သွားတယ်လို့ ကြား ခဲ့ရတယ်။ အခုကျတော့ အဲဒီကလေးဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲဟု သိကြရ တယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ဂျေကော့ရဲ့ အခိုင်းအစေတစ်ယောက်က ကလေးနဲ့ သယ်သွားပုံပေါ်တယ်”

ခန်းမထဲရှိ တရားနာ ပရိသတ်ထံမှ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံများ ကြားရသည်။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် အချင်းချင်း စကားပြောကာ ဝေဖန်သုံးသပ်နေသည်များကိုလည်း ကြားရသည်။ စကားပြောသံများ ရပ်သွားသည့်အခါ ဘုန်းကြီးသည် လက်နှင့်ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ပရိသတ်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့သတင်းတစ်ခု ထပ်ပြီး ရထားတယ်။ ဖမ်းထားသူတွေရဲ့ လက်ထဲက ဂျေကော့ကို ပြန်ရွှေ့ဖို့ သူတို့တောင်းတဲ့ငွေမပေးနိုင်ပေမယ့် ဂျေကော့ကို ကူညီဖို့အတွက် ဆောင်ရွက်မှု တချို့ ရှိနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုအဖွဲ့ရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် မက်သူးဘာလိုတို့ယ်တိုင် ဝေါနဲ့ တောင်တန်းတွေဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။ သူ သွားတာက တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အနောက်တောင်ပိုင်း ဒေသဘက်ကိုသွားတာ။ ဂျေကော့ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အားထုတ်မယ့် သဘောပဲ။

“တရားနာ ပရိသတ်ထဲက တချို့လူတွေ မက်သူးဘာလိုကို မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ မက်သူးဘာလိုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ဒီခန်းမကြီးထဲမှာ တရားဟောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တရားစာခဲ့တဲ့လူတွေက သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးပေါ်မှာ သိပ်သဘောကျခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်းပဲ သူဟာ ဂျေကော့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် တရုတ်သက်နက်ကိုင်တွေ နောက်ကို စွန့်စားပြီး လိုက်သွားနေတယ်။ သူနဲ့အတူတူ ဒေါ်လာ ငါးရာတန်ဖိုးရှိတဲ့ ဆေးဝါးတွေ ငွေဒင်္ဂါးစ နည်းနည်းပါးပါး ယူသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့အနေနဲ့ တရုတ်လက်နက်ကိုင်တွေနဲ့ တရင်းတနှီး ဖြစ်လာအောင် ဆွေးနွေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်။ ငွေကို လှူလိုက်တာက တရုတ်လူချမ်းသာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပဲ။ သူက သူ့နာမည်ကို လူသိရှင်ကြား မဖြစ်အောင်လို့ မေတ္တာရပ်ခံထားတဲ့အတွက် သူ့နာမည်ကိုတော့ ထုတ်ဖော်မပြောဘူး။ အဲဒီ တရုတ်သူဌေး လှူလိုက်တဲ့ငွေသားဟာ ဒေါ်လာတစ်သောင်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ သိရတယ်”

ပရိသတ်ထံမှ ဝေဖန် သုံးသပ်နေသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘုန်းကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ စာကို ငွဲကြည့်သည်။

“မစ္စတာ ဘာလို ရေးလိုက်တဲ့ အိတ်ဖွင့်စာ မော့စ်ဆိုက်က လူတိုင်းကို နှည်ညွှန်းထားတာ တွေ့ရတယ်” ဟု ဘုန်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။ “ဒီစာရောက်တာ သိတင်းပတ်ပေါင်း ဆယ်ပတ် ရှိသွားပြီ။ စာဖတ်ရတာကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရဲ့ အနှစ်သာရကိုတော့ သိထားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ မစ္စတာ ဘာလိုဟာ မိုးတွေနဲ့ ဆီးနှင်းတွေ ရွာချနေတဲ့ ခရီးလမ်း

အတိုင်း သူ့ နောက်လိုက် တစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားနေရတာ။ ရေကြီးနေတဲ့ မြစ်တွေနဲ့ချောင်းတွေကို ဖြတ်သွားနေရတယ်။ အလွန်အေးတဲ့ ရာသီဥတုကြောင့် မှာ တောင်တန်းတွေနဲ့ တောင်ကုန်းအများအပြားကို ကျော်ဖြတ်နေရတယ်။ အများအားဖြင့် အဲဒီနေရာတွေမှာ လမ်းရယ်လို့ မည်မည်ရရ မရှိဘူး။

“တစ်ခါတလေ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ကြိုးပေးပြီးတော့ သက်ထားတဲ့ အလောင်းတွေ အများကြီး တွေ့ရသတဲ့။ တချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် လူမရှိတဲ့ရွာတွေ၊ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေတဲ့ ရွာတွေ၊ ငုံးကြဲခံထားရတဲ့ သေနေတဲ့ လူတွေ အများကြီး တွေ့ရသတဲ့။ အစိုးရတပ်တွေနဲ့ တပ်နီတပ်တွေ အဆင်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့အတွက် အငတ်ဘေးဆိုက်နေတာလည်း မြင်ခဲ့ရသတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ သာယာမှုဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစွတာ ဘာလိုရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ဟာ အကောင်းဆုံးသော အားထုတ်မှု တစ်ခုပါ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ မစွတာဘာလိုရဲ့ အားထုတ်မှုဟာ အလွန် မြင့်မြတ်ပြီး စံပြုအပ်တဲ့ အရာတစ်ခုပါ”

ခန်းမ၏ အပြင်ဘက်တွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ နေရောင်ခြည်များသည် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ တစ်နေ့တာ အလင်းရောင်သည် တိမ်လိပ်များ၏ နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်စ ပြုလျက်ရှိသည်။ ပထမတော့ မိုးပေါက်များသည် သေးသေးဖွဲဖွဲဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးသည်သည်ထန်လာသည်။ ပရိသတ်ကတော့ အပြောင်းအလဲဖြစ်လာသည့် ရာသီဥတု အခြေအနေကို ဂရုမစိုက်၊ ဘုန်းကြီး ဆက်ပြောမည့် စကားများကိုသာ နားစွင့်လျက် ရှိကြသည်။

“ပရိသတ်တွေအနေနဲ့ ဂျေကော့ကို ကူညီဖို့အတွက် မစွတာဘာလို့ အပင်ပန်းခံပြီး အားထုတ်သလို အားထုတ်ချင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဂျေကော့ကို ကူညီတဲ့နေရာမှာ လက်တွေ့အကျိုးဖြစ်လာအောင် လုပ်ပြဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပါလို့လည်း ဒီခန်းမထဲမှာခွင့်ပရိသတ် အများစုက လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းနှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်တိုက်တွန်းခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး လန်ဒန်မှာခွင့်ပရိသတ်တို့ရဲ့ အစိုးရဆီ အသနားခံစာ တင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဂျေကော့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တရုတ် အစိုးရမှာ တာဝန်ရှိနေတဲ့အတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဖို့လည်း သတိပေး တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီနေ့အစည်းအဝေးဟာ အသနားခံစာတွေ တင်ဖို့အတွက် ခေါ်ရတဲ့ အစည်းအဝေးပါ။ ပရိသတ်ကို မေတ္တာ ရပ်ခံချင်တာက အသနားခံစာမှာ ဝိုင်းဝန်းပြီး လက်မှတ် ထိုးပေးကြဖို့ပါ”

ဘုန်းကြီးသည် ရှေ့ဆုံးခုံတန်း၌ ထိုင်နေကြသော လူနှစ်ယောက်အား အချက်ပြလိုက်သည်။ လူနှစ်ယောက်သည် စင်၏အောက်ဘက် ရှေ့တည့်တည့်၌ ချထားသော စားပွဲငယ် တစ်လုံးစီကိုသွား၍ ရပ်နေကြသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အများအပြားသည် သူတို့အိတ်ကပ်များထဲမှ အသနားခံစာ များကို ထုတ်၍ကိုင်ကာ စားပွဲရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်ကြသည်။ အသနားခံစာများနှင့် အလှူငွေများကို စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ဦးချင်းစီသွား၍ တင်ပေးကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုန်းကြီးသည် သူ့လက်ထောက် နှစ်ဦးနှင့် တီးတိုးစကားပြောကြသည်။ ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းလက်နေသည်။

“အသနားခံစာမှာ လက်မှတ်ထိုးတဲ့ လူပေါင်းဟာ သုံးသောင်းကျော်ရှိပါတယ်။ အလွန် ဝမ်းသာ အားတက်စရာကောင်းတဲ့ စေတနာ မေတ္တာတစ်ခုပါ။ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ လူ သုံးသောင်းကျော်က သူတို့နဲ့ တစ်မြို့တည်းသားချင်း လူတစ်ယောက်အတွက် ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာကို ဖော်ပြခြင်းပါပဲ။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများက ငွေကြေးအလှူမခံဘဲနဲ့ ငွေကြေးတွေကို လှူထားကြပါတယ်။ အဲဒီငွေဟာ လန်ဒန်ကိုသွားပြီး အသနားခံတဲ့နေရာမှာ ခရီးစရိတ်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့ သဘောတူကြမယ်ဆိုရင်လည်း အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးကြဖို့ပါ”

ပရိသတ်ထဲမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံသည် တော်တော်နှင့် မစဲ။ ဘုန်းကြီးသည် လက်ခုပ်သံများရပ်သွားသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ လက်ခုပ်သံများ စဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီးသည် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ နိုဝင်ဘာလ ကတည်းက တရုတ်နိုင်ငံထဲမှာ စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ စစ်ပွဲက စရိုက်နဲ့ ဒုစရိုက်ကြားမှာ ဖြစ်လာတဲ့ စစ်ပွဲကြီးပါ။ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အဲဒီစစ်ပွဲအတွက် တို့များအနေနဲ့ နေ့စဉ်ပုံမှန် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုပြီး ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်သွားဖို့ လိုတယ်။ အရှင်သူမြတ် စိန့်ပေါလ်က တို့ကို သတိပေးထားခဲ့တယ်။ “ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြောက်စိတ်ကို မပေးခဲ့၊ အစွမ်းသတ္တိအင်အားနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု စသည်များကိုသာ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ဆိုတဲ့စကားဟာ စိန့်ပေါလ်ပေးခဲ့တဲ့ စကားပဲ။

“ဂျေကော့အနေနဲ့ သူ့ဇာတိရပ်ရွာ အကြောင်းကို တွေးမယ်ဆိုရင် သူ့ဇာတိမြောက်ရေးအတွက် တို့တစ်တွေ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိမှာပါ။ သူ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အတွက် တို့ ဆုတောင်းပေးဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သူမသိဘဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု

အဖွဲ့တွေရဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း အမြောက်အမြားဟာ ဂျေကော့အတွက် ဆုတောင်း
ပွဲတွေ လုပ်နေကြမှာပါ။ တို့များကတော့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေ
အိမ်နားနီးချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့အတွက် ပိုပြီး တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေပါ။”

ဘုန်းကြီးသည် မျက်လွှာကိုချ၍ ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။ ဂျေကော့နှင့်
သူ့သမီးငယ်အတွက် ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။
ပရိသတ်သည်လည်း ချက်ချင်းပင် ဦးခေါင်းများ ငုံ့၍ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။
ဧည့်ပရိသတ် သုံးရာ သို့မဟုတ် သုံးရာကျော်၏ ဆုတောင်းသံများသည် ခန်းမထဲ
တွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။ အပြင်ဘက်လမ်းများပေါ်မှ နွေဦးမုန်တိုင်းသံများသည်
ပျောက်သွားသည်။ ကြားနေကျ စကားလုံးများသည် ဆုတောင်းနေကြသူများ၏
စိတ်များကို ငြိမ်းအေးအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိလေသည်။

* * *

ခဲရောင်လွမ်းလျက်ရှိသော မိုးကောင်းကင်ဆီမှ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း တဖွဲဖွဲ ရွာချလျက်ရှိသော မိုးကြောင့် လုမေ-လင်း၏ အဝတ်များသည် ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သူမ၏ လားသည် သူမအား ရှေးဟောင်း တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း အမြင့်ပိုင်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားလျက်ရှိ၏။ လမ်းမှာ မတ်စောက်စောက် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု၏ အောက်ခြေ၌ရှိ၍ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများသည် သူ့ခြေထောက်များအား ပွတ်တိုက်လျက်ရှိလေသည်။

သူမ၏ ကျွန်းနစ်အင်္ကျီ အတွင်းတွင် သူမ၏သားငယ် နို့စို့ကလေးသည် သူမ၏ နို့တစ်ဖက်အား ငုံ့ထားလျက်ရှိသည်။ နို့စို့ကလေးငယ်၏ ပါးစပ်သည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း သူမ၏ နှလုံးသားထဲ၌ ခံစားနေရသည့် အသိမှန်မှာ ကလေး၏ ခြေလက်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ မလှုပ်မရှား ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

လုမေ-လင်းသည် သူမ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများအား စောင်တစ်ထည်နှင့် ပတ်ထားသည်။ လား သွားနေသည့်ကြားမှပင် မကြာခဏဆိုသလို သူမသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ အတွင်းမှ ကလေး၏အသံကို နားစွင့်သည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်လာခဲ့မိသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်းများစွာ ကတည်းကဖြစ်၍ အကျင့်တစ်ခုလုပ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ အခုလည်း သူမသည် အသေအချာ နားစွင့်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေး၏ ငိုသံနှင့် အဖျားကြောင့် ဆိုးနေသည့် ချောင်းသံကိုပါ မကြားရချေ။ သူမသည် ကလေးအား သူမ၏ ကိုယ်တွင်အပ်ကာ အနွေးဓာတ်ကို အစွမ်းကုန် ပေးနေမိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ကလေးသည် အသက်ရှင်လာလေမလား။

အစောင့်စစ်သားများ ကိုင်ထားသည့် မီးတုတ်များကြောင့် သူမသည် အားလုံးကို အပီအပြင် မြင်နေရ၏။ သူမ၏ ယောက်ျား အော်တိုဘရန်းသည်

တပ်နီစစ်တပ်၏ အခြားသော ခေါင်းဆောင်များနှင့် တရောတနှော မရှိဘဲ သူ တစ်ဦးတည်း မြင်းတစ်စီးနှင့် သွားနေသည့် အဖြစ်ကို မြင်နေရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ရက်ရက်စက်စက် အေးလျက်ရှိသည်။ အလွန် အမင်း အေးစက်နေသဖြင့် မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြ။ လူတွေရော တိရစ္ဆာန် တွေပါ နှုတ်ဆိတ်နေကြရုံမက သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပုံများမှာလည်း နှေးနှေး လေးလံလှ၏။ ဤအရာအားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသော်လည်း မေ-လင်း၏ စိတ် တွင်ကား မှတ်မှတ်သားသား မရှိ။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ထဲထဲဝင်ဝင်လည်း မရှိ။ သူမစိတ်တွင် စွဲနေသည့်အရာကား တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ထိုအရာကား သူမ၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသည်အထိ မြောနေရှာသော သူမ၏ သားငယ်အရေးသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

“မေ-လင်း၊ ညီမ နေကောင်းရဲ့လား။”

သူ့အစ်ကို အသံမှန်း မေ-လင်း သိသည်။ သို့သော်လည်း လှည့်မကြည့်၊ အဖြေလည်း မပေး။ စီအန်မြစ်တိုက်ပွဲ၌ ရလာခဲ့သော ညာဘက်ပခုံးနှင့် လက်မှ ဒဏ်ရာများသည် မပျောက်သေး။ ဒဏ်ရာများအား ပတ်တီးစီးကာ လက်ကို စလွယ်သိုင်းထားရဆဲ။ ချီယာအိုသည် သူ့မြင်းအား မေ-လင်း၏ လားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်စီးကာ စောစောက မေးခွန်း ထပ်မေးသည်။ သို့တစေလည်း အဖြေ မရ။

“ကလေးကော ဘယ်လို နေသေးလဲ” ဟု ချီယာအိုက ထပ်မေးပြန်၏။
“သူ့မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးမှ ရှိရဲ့လား။”

“တာကို့ . . . ရယ်၊ ညီမကို ကလေးအကြောင်း မမေးပါနဲ့။”

သူ့ညီမ၏ စကားကြားလိုက်ရသည့်အခါ ချီယာအိုသည် များစွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ သူ့ညီမ မျက်နှာအား လှမ်းကြည့်သည်။ ညီမဖြစ်သူသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် နေသည်။ ချီယာအိုသည် သူ့ညီမ၏ မျက်နှာအား အချိန်အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။ မေ-လင်း၏ မျက်နှာသည် မျက်ရည်စတွေနှင့် စိုနေလေသလား။ ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်စတွေ တွဲလဲခိုနေလေသလား။

သို့သော်လည်း မေ-လင်း မျက်လုံးများသည် ခြောက်သွေ့နေသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာရော မျက်နှာ၌ပါ မျက်ရည်စတူ၍ မမြင်ရ။ တစ်မျက်နှာလုံး အပြောင်းအလဲမရှိ။ စောင်အောက်မှ ကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း လှုပ်ရှား ခြင်းမရှိ။ သူ့ညီမ၊ ကလေးပွေ့ထားပုံမှာလည်း တင်းကျပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ညီမအတွက် လိုအပ်တာ မှန်သမျှ အစ်ကို လုပ်ပေးမယ်” ဟု ချီယာအို
ပြောသည်။ “အချိန်တွေ အကြာကြီး စိတ်ဆင်းရဲပြီး မှိုင်တွေချနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“လိုလာရင် ပြောမယ် တာကို၊ လိုလာတဲ့အခါ တာကိုကို ညီမခေါ်မယ်”
မေ-လင်း၏ အသံမှာ သံပြတ်နှင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ လားအား ထိန်းချုပ်
ခြင်းမရှိ။ ဇက်ကြိုးအား ကိုင်ထားသည်မှာ လျော့ရိလျော့ရဲ။ တောင်ပေါ်လမ်း
အား သူ့ဘာသာသူ တက်ပါစေဟု သဘောထားနေပုံရ၏။

‘အခုလိုဖြစ်လာတာဟာ ညီမအတွက် လုံးဝအဆိုးကြီးတော့ ဟုတ်ချင်မှ
တုတ်မှာပါ’ ဟု ချီယာအိုက အေးအေးသာသာလေး ပြောသည်။ “မင့်အတွက်
တခြား အရာတွေက ကောင်းလာမှာပါ။ မင့်အနေနဲ့ စစ်ကော်မရှင်အတွက်
သုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်တွေကို အလျင်ကထက် ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးချင်
သုပ်ပေးလာနိုင်မှာပေါ့။ အခုဆိုရင် ဟွာဖူးနဲ့ ကျန် ခေါင်းဆောင်တွေကြားမှာ
အမြင် မကြည်လင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ကလေးမရှိတော့ရင် သူ့ကို ခွာနေဖို့
ဒီလွယ်သွားမှာပေါ့”

မေ-လင်းက ဘာမှပြန်မပြော သူတို့ရှေ့ အမှောင်ထုအတွင်းမှ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ချီယာအိုသည် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်
သည်။ သေနတ်သံသည် ဆက်တိုက်မဟုတ်၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းဖြစ်၍
အလှမ်းလည်းဝေးသည်။ မီးတုတ်များအား ငြိမ်းရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ စကား
မပြောရဟု လည်းကောင်း အမိန့်ထုတ်ထားခြင်း မရှိ။ ထိုအမိန့်မျိုးကို အန္တရာယ်
ရှိသည့်အခါ ပေးတတ်သော်လည်း ယခု မပေးသည်မှာ ဘေးအန္တရာယ် မမြင်လို့
လား။

“မော်စီ-တုန်းရဲ့ မိန်းမကတော့ သူ့ရဲ့မွေးကင်းစ ကလေးကို စွန့်ပစ်မယ်
လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်” ဟု ချီယာအို က ဆက်ပြောသည်။
“ကလေးကို တဘက် တစ်ထည်နဲ့ထုပ်ပြီး လယ်သမားမိသားစု တစ်စုကို ငွေဒဂါး
ပြားနှစ်ဆယ်နဲ့ ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခတော့ ငြိမ်းသွားတာပဲ
မဟုတ်လား”

“အစ်ကို ပြောသမျှအားလုံး မှန်ပါတယ်” ဟု မေ-လင်းက လေသံတိုးတိုး
ဖြင့် ပြောသည်။ “ညီမ စိတ်ထဲက အဲဒါကို သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လောက်အထိ ပြောင်းလဲပစ်ချင်သလဲ
ဆိုတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ
တော်လှန်ရေးဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သိဖို့လိုပါတယ်”

မေ-လင်းသည် စောင်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြင်မြဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးများ
 အား စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ တော်လှန်ရေးအပေါ် သစ္စာစောင့်သိမှုနှင့် သဘာဝ
 မိခင်စိတ်တို့ကြား ဖြစ်လာသည့် စိတ်ပဋိပက္ခသည် မေ-လင်းအား ကိုယ်စိတ်နှစ်
 ပါး ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ဤအတွက် မေ-လင်း စိတ်သက်သာရာ ရမည်
 မည့် စကားလုံးများအား ချီယာအို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ စဉ်းစား ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

“ကလေးအဖေနဲ့ကော ပတ်သက်သလား” ဟု ချီယာအိုက မေးသည်။

“ဖအေကတော့ မွေးလာကတည်းက ကလေးပေါ် စိတ်ဝင်တော့
 နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်” ဟု မေ-လင်းက ပြောသည်။ “ကလေး နေမကောင်းတာ
 တစ်ခုအတွက်တော့ သူ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ညီမတို့ ခေါင်းဆောင်တွေက သူ
 အပေါ် ဘယ်လို ဆန့်ကျင်နေကြတာလဲ”

သူတို့သည် မြင်းများအား ငြိမ်ဆိတ်စွာ စီးသွားလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက်
 ချီယာအိုသည် သူ့မြင်းအား မေ-လင်း၏ လားဘက်သို့ ကပ်လိုက်သည်။
 “ကလေး မြှုပ်ဖို့အတွက် အစ်ကို စီစဉ်ပေးမယ်” ဟု ချီယာအိုက သူ့ လက်
 တစ်ဖက်ဖြင့် မေ-လင်း၏ လက်မောင်းအား လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီးပြောသည်။

မေ-လင်းသည် ချီယာအို၏ မြင်းအား သူမ၏ လားနားသို့ အကပ်
 ဖျတ်ခနဲ ခွာသွားသည်။ သေသွားပြီဖြစ်သော သူမ၏ကလေးကိုလည်း တင်းကျပ်
 စွာ ပွေထားသည်။ ချီယာအိုအား ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးအစုံသည် ပြုနေကြ
 ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများ၌ ထင်ဟပ်နေသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ပထမဆုံး
 အကြိမ် မြင်နေရသည်။ “ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ညီမကိုတော့
 တစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်ပါရစေ”

မေ-လင်းသည် သူ့အစ်ကိုထံမှ စကားပြန်ပေးသည်ကို မစောင့်၊ သူမ၏
 လားအား ခြေထောက်နှင့်တို့၍ နှင်ကာ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း တက်သွား
 သည်။ ချီယာအိုသည် အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူတို့ရှေ့၌ ရှိနေသော
 မီးတုတ်များဆီမှ မီးရောင်သည် မေ-လင်းအပေါ်၌ ကျနေသည်။ မေ-လင်းသည်
 သူမလက်ထဲ၌ ပွေ့ထားသည့်ကလေးအလောင်း အထုပ်ပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်သွား
 နေသည်။ သူ့ညီမ၏ ပခုံးများသည် တလှုပ်လှုပ်၊ သူ့ညီမ ကလေးအတွက် ငိုကြွေး
 နေသည်မှာ သိသာ ထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

* * *

အမြင့်ဆုံး နေရာရှိ ရွေးဟောင်းတောင်ပေါ်လမ်းသည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ
 တတည်းက ဘုရင် အဆက်ဆက်ခေတ်မှ နန်းတွင်း ခြေမြန်တော်များ ခြေချရာ
 နေရာဖြစ်ခဲ့၏။ တပ်နီစစ်တပ်သည် သူ့အကျဉ်းသားများ အားလုံးကို စုစည်း၍
 မော်စောက်ရောက် တောင်နံရံ မျက်နှာပြင်ထက်ရှိ အမိုးနိမ့်နိမ့် ဂူများထဲ၌
 ထားသည်။ ဂူအားလုံးထဲမှ အသေးဆုံးဂူထဲရှိ ကြမ်းပေါ်၌ ဂျေကော့သည်
 တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူထိုင်နေသည့် ဆီစိမ်အခင်းမှာ လီအန်
 ခင်းပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးရေများဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသော ဝတ်ရုံ
 အင်္ကျီမှာ ခဲနေပြီဖြစ်၍ မာခေါက်ခေါက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့လက်များမှာ
 လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခြင်းကို ခံထားရပြန်လေပြီ။

ဂူအဝတွင်မူ ဂျေကော့၏ အစောင့်သည် မီးဖိုကာ မီးလှုံလျက်ရှိသည်။
 အစောင့်၏ မီးဖိုသည် ဂျေကော့နှင့် အလှမ်း အလွန်ဝေးသည်ဖြစ်ရာ သူ့အင်္ကျီ
 ခြောက်သွေ့သွားဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ အောက်ဘက်ရှိ
 မြေပြန့်သည် နေခင်းဘက်ဆိုလျှင် အစိမ်းရောင် အနှံ့ကလေးများ ထွက်နေသည့်
 ဂျုံခင်း စပါးခင်းများအား မြင်တွေ့နေရ၏။

မိုးနှင်းများ အဆက်မပြတ် ကျလျက်ရှိသော်လည်း နွေဦးဝင်စ အခုလို
 အစောပိုင်းကာလတွင် လေသည် ပူနွေးလျက်ရှိသည်။ နေဝင်မိုးချုပ်ပြီးနောက်
 တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း တက်ကြသည့် အချိန်တွင်မူ အပူချိန်သည် ဖြုန်းခနဲ
 ကျသွားလေ့ရှိသည်။ အပူချိန် ကျသွားပုံမှာ စိတ်ချောက်ချားလောက်ပေ၏။
 လူအားလုံး၏ ပိန်ချောင်ချောင် ခန္ဓာကိုယ်များသည် လပေါင်းများစွာ အာဟာရ
 ပြည့်ဝစွာ မစားမသောက်ခဲ့ရသည့် အရှိန်ဖြင့် အအေးဒဏ်ကို အသက်ထွက်လှ
 မတတ် ခံစားကြရလေ၏။

ဂူ၏ အဝတစ်ဖက်တွင် ကြည်းတပ်သား တချို့နှင့် ဆေးတပ်သား တချို့
 သည် လူသွားလမ်းအတိုင်း တောင်တန်းပေါ် တက်နေကြသည်။ ဂျေကော့သည်

သူ့အား ကြိမ်ဒဏ် အချက်တစ်ရာချခဲ့သည့် တရားသူကြီး ယန်အား သတိပေး
 သည်။ သူ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းသည် သူ့စောစောက ခံထားခဲ့ရ
 သည့် အပြစ်ဒဏ်များကြောင့် ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့်
 ပတ်သက်၍ မည်သူကမှ အကူအညီ မပေးခဲ့။ သူသည် သူ့သဘောနှင့်
 လုပ်သမျှကိုသာ ခံခဲ့ရ၏။

ထမင်းချက် လီအန်မှာ ပြန်လည် အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် နေ့မှစ၍ တမုတ်
 အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ ထားခဲ့သည်။ ဂျေကော့၏ သမီးငယ်အားလည်း
 သူနှင့်အတူ သယ်ယူလာခွင့်ကို ပေးခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အား မနက်တစ်ကြိမ်
 ညတစ်ကြိမ် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုသို့ တွေ့သည့်အခါ
 နှစ်ဦးစလုံး တရုတ်ဘာသာစကားကိုသာ ပြောရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားခဲ့သည်။
 သူတို့ စကားပြောပြီဆိုပါက အစောင့်များသည် ဘေးမှရပ်ကာ နားထောင်သွေ
 ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အော်တိုဂေးလ်အား ဂျေကော့နှင့်တွေ့ရန်ကိုမူကား
 ခွင့်မပြုချေ။ သူတို့အား ပြန်၍ ဖမ်းမိလာသည်အချိန်မှစ၍ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
 တောင်းခံခဲ့သော်လည်း ဂျေကော့အား သူ့သမီးငယ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို လုံးဝခွင့်
 မပြုခဲ့ချေ။ လီအန်သည် ထို ကန့်သတ်ချက်အတွက် အမြဲတစေ ပူပင်သော
 ကြီးခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် ဂျေကော့က သူ့သမီးအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းသည့်
 အခါတိုင်း သူသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လီအန်သည် ဂျေကော့က သူ့သမီးငယ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို
 မေးတိုင်း ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဖြေရန် ကြိုးစားလေ့ရှိ၏။ သို့
 တစေလည်း စိတ်ထဲမှာကတော့ မသက်သာလှပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချီတတ်
 သွားနေရင်းက ဂျေကော့သည် သူ့နောက်မှ သူ့သမီးငယ်၏ ငိုသံကို ကြားရသည်
 ဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားများ၏ အော်သံဟစ်သံများနှင့် ဆဲ
 ကြိမ်းမောင်းသံများကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်သော် ဂျေကော့သည် ဥရောပသား ဂျာမန်လူမျိုး အော်တို
 ဘရန်း၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ အော်တိုဘရန်းသည် မြင်းကို စီးထား
 သော်လည်း အခြား တရုတ်ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များနှင့် တရောတနှော
 မရှိသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ အဓိက အုပ်စုထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်ရှည်
 ရှည်နှင့် မော်စီ-တုန်းအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ မှတ်မိသည်။ သူ မြင်လိုက်ရစဉ်
 က မော်စီ-တုန်းသည် သူ့မြင်းနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပါလာသော မြင်းပေါ်မှ
 ချူအင်-လိုင်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောလျက်ရှိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ စစ်သားပီသသော ရုပ်အသွင် ထင်
 ဘဝနေကြသည့် တပ်မဟာ တစ်၊ တပ်မဟာ သုံးနှင့် တပ်မဟာ ကိုး စသော
 စစ်တပ် အုပ်စုများမှ ဗိုလ်ချုပ်များဟု သူ့သိထားရ၏။ သူ့ပူရွှေမှ ထိုလူစု ဖြတ်
 အသွားတွင် မြင်ရသည့်အတိုင်းဆိုပါက တရုတ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ကိုမင်တန်
 အကြံပေး အော်တိုဘရန်းတို့ ကြား၌ ဖြစ်ပွားနေသည့် သဘောထား ကွဲလွဲမှု
 သည် ကုသ၍ ရနိုင်စရာ မရှိတော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

အော်တိုဘရန်းအား မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ ဂျေကော့သည် ထို
 လူနောက်မှ ပါလာမည့် လူအား လျင်မြန်စွာ မျက်စိရှာမိသည်။ သူ့နောက်ဘက်
 အတော်လှမ်းလှမ်းမှ လားတစ်ကောင်နှင့် လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီး၊ ကိုယ်လုံး
 နီယံထည် သေးသွယ်သွယ်နှင့် ဘယ်သောအခါမှာမှ မမှားနိုင်သည့် ရုပ်လွှာ၊
 သူ မြင်နေရသည်မှာ မေ-လင်းမှ မေ-လင်းအစစ်။ သူသည် မေ-လင်း တစ်
 သောက် အမှောင်ထုထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်
 နေသည်။

တို့နောက် မြင်းစီးလာနေကြသူများထဲမှ တစ်ဦးသည် တပ်နီကေဒါများ
 ကြားမှနေ၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဖဲ့ဆင်းလာသည်။ ဂျေကော့ မော့ကြည့်လိုက်သည့်
 အခါ တရားသူကြီး ယန် ဖြစ်နေသည်။ ယန်သည် စစ်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေ
 ထောက်နှစ်ဖက်အား ခပ်ကျဲကျဲ ချဲ့၍ရပ်ကာ ဂျေကော့အား ကြည့်နေသည်။
 သူ့နောက်၌ ရပ်နေသူမှာ သက်တော်စောင့်ဖြစ်၍ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့မြင်း
 ဦးခေါင်းအား ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်သည် သူ့ခါး၌ ချိတ်ထားသည့် မော်ဇာ
 သေနတ်ပေါ် တင်ထားလေသည်။

“ငါ မင့်ကို သတင်းတစ်ခု ပြောရလိမ့်မယ်၊ နယ်ချဲ့သူလျှိုကောင်။ မင့်ရဲ့
 ဆရာသခင်ကြီးတွေက မင့်အသက်ကို လုံးဝ တန်ဖိုးမထားကြဘူး” ဟု ယန်က
 ပြောသည်။ “မင့် အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ့် ဒေါ်လာသုံးသိန်းကို မပေးနိုင်ဘူးလို့
 ရွန်ဟိုင်းက ငြင်းလိုက်ကြပြီ သိလား။ တို့မှာ ရွှေစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး၊
 နောက်ဆုံး ချမှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်အတိုင်း ဒီနေ့ကစပြီး နောက်သုံးရက်အကြာ
 မှာ မင့်ကို သတ်ရတော့မှာ”

ဂျေကော့သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ သူ့
 အကြောများသည် တင်းကာ ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားခံရ
 သဖြင့် အကြောများ ပြေအောင် သူ့လက်များကို အသုံးချ၍ မရ။ အနီးရှိ ထင်းမီး
 ဖိုမှ မီးရောင်ဖြင့် ကွန်မြူနစ်အရာရှိ၏ အမြဲတစေ ဒေါ်သူပုန် ထနေလေ့ရှိသော
 မျက်နှာအား မြင်နေရ၏။

“အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြုအဖွဲ့ဟာ သူ့လက်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ သာသနာပြု အားလုံးအပေါ် အညီအမျှ တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုအပေါ်မှာတော့ ဘယ်တော့မှ အနှံ့မလေး လက်မမြှောက်ဘူး”

“ငါတို့ မလိမ်မညာဘူး ကွ” ဟု တရားသူကြီးက ရေရွတ်သည်။ “မင်းမှာ တရုတ်ပြည်သူတွေအပေါ် သူ့လှို လုပ်တဲ့အမှုက အပြစ်တွေ နေတာပဲ”

“ကျွန်တော် သူ့လှိုမှ မဟုတ်တာ”

“အဲသလိုဆိုရင် မင်း ဘာပြုလို့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာလဲ ကွာ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းချုပ်ထားတာဟာ တရားမဲ့တမဲ့မှ မရှိတာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ သေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့် ထမင်း ချက်ကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပြီး ကျွန်တော့် ခေါ်လာခဲ့ဖို့ မှာထားခဲ့တယ်။ အခု သူ့ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေး တယ်။ ကျွန်တော့် သမီးလေးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့က ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းဟာ ဗဟိုဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ ဥပဒေတွေကို မလိုက်နာဘဲ ခွဲ ဖောက်ခွဲတဲ့အကောင် ကွ” ဟု တရားသူကြီးက ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ ဖြစ်လာ တဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို မင်းခံရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားတာ ငါးလနီးပါး ရှိနေပြီ” ဟု ဂျေကော့က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ကြီးနဲ့ တုပ်ထားတယ်။ ရိုက်တယ် အကြောင်းမရှိဘဲ အငတ် ထားတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် နှုတ်မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ လုပ်ရပ်ဟာ မတရားဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သတ်မယ်ဆိုလည်း မကြောက်ပါဘူး ကျွန်တော့် ယုံကြည် ချက်ကို ဘုရားသခင်ဆီ ဝကွက်အပ်ထားတဲ့ လူပဲ”

ယန်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ “မင်း ပြောနေတဲ့ ဘုရားသခင် ဆိုတာကြီးနဲ့ က အတူအယောင် အလိမ်အညာကြီးပဲဟာ။ ဒါကြောင့်လည်း နိုင်ငံခြားသားတွေ က တို့ကို သွေးစုပ်တာ ခေါင်းပုံဖြတ်တာပေါ့။ ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ တပ်နီဝစ်က ကသာ တရုတ်ပြည်သူတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်မှာ။ မင့် ဘုရား သခင်က ကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်နေ့ကျရင် တော်လှန်ရေး ကြီးက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အားလုံးကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်မှာ”

တရားသူကြီးသည် ရပ်စောင့်နေသော မြင်းဆီပြန်လျှောက်သွားကာ နှင်းကွင်းကို နှင်း၍ မြင်းပေါ်တက်သည်။ ဂျေကော့သည် နောက်မှပြေးလိုက် သွားပြီး တရားသူကြီးအား မော့ကြည့်သည်။

“တရားသူကြီး ယန်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံ ပါရစေ”
တရားသူကြီးသည် မြင်းဇက်ကြိုးအား တစ်ချက်မျှ ဆွဲထိန်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ပြော”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖမ်းလာပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်သမီးလေးကို မမြင်ရတော့ဘူး။ သမီးလေး အခုလောက်ဆို အအေးမိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစားအစာ ကောင်းကောင်း မစားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သမီးလေးအနေနဲ့ အဖေ တစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကိုတော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သမီးလေးနဲ့ တွေ့ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုစေ ချင်ပါတယ်”

တရားသူကြီးက ဂျေကော့အား ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာထားသည် ခက်ထန်လွန်းလှချေသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှ ငုံ့၍ အစောင့်နှင့် စကား တီးတိုး ပြောပြီး သူ့မြင်းအား စိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ သာသနာပြုအပေါ် စွံရွာ ခက်ဆုပ်သည့် သဘောကို သူ့မျက်နှာ ဖော်ပြသွားသည်။ “မင်းရဲ့ ဆရာတွေက မင့်အတွက် ဒဏ်ငွေကို မပေးရင် ဒီနေ့ကစပြီး နောက်သုံးရက်အကြာမှာ မင့် သမီးမှာ အဖေ မရှိတော့ဘူးလို့မှတ်၊ မင်းတောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကို မပေးဘူး ပယ်တယ်”

ဂျေကော့သည် သူ့နေရာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။ စိတ်အားငယ်ခြင်းကို မြစ်မလာအောင် တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည်။ တောင်ရိပ်၏ အအေးဓာတ်သည် သူ့အရိုးများနှင့် အကြောများအား ထုံထိုင်းစေရုံမျှမက သူ့ပခုံးများနှင့် လက်များ ပါ နာကျင်တိုက်ခဲလျက်ရှိ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ သူ့စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ထိုပုံစံအတိုင်း မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွား သည်အထိ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

ထိုအတွင်းမှာပင် ခြေသံကြားရသဖြင့် မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ကာ မော့ကြည့် သည်။

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုင်၍ ဂူပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသည့် လီအန်အား လှမ်း မြင်သည်။ အစောင့်က သူ့လက်နှစ်ဖက်အား ကြိုးဖြေပေးပါသော်လည်း သူ့လက် များအား ဆန့်၍မရ လီအန်က မိနစ်အများကြီး ကြာသည်အထိ လက်နှစ်ဖက် စလုံးကို နှိပ်ပေးနေရသည်။ လက်များကောင်းလာ၍ ဆန်ပြုတ်ကို သောက်သည့် အခါတွင်မူကား ဆာလောင်နေပါလျက်နှင့် မသောက်နိုင် ဖြစ်ရလေ၏။

“ဒီနေ့ကော သမီးလေးကို ဘာကျွေးထားလဲ လီအန်” ဟု ဂျေကော့က တရုတ်စကားဖြင့် မေးသည်။

“ဆန်ပြုတ်ပဲ”

“ကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ် ကီမူ-ရှီ”

လီအန် မျက်လွှာချထားသည်ကို ကြည့်၍ ဂျေကော့စိတ်တွင် မယုံသင်္ဘော ဖြစ်လာသည်။ “ဟုတ်ရဲ့လား လီအန်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကီမူ-ရှီ၊ တကယ်ပါ” မျက်နှာတစ်ဖက်အား လက်ခုံနှင့် သုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ဖြေသည်။

အစောင့်သည် ကရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေကြသည်များအား နားစွင့်လျက်ရှိရာမှ အဆမတန် အေးလာသော အရှိန်ကြောင့် ဂူ၌ သူဖိုထား သည့် မီးဖိုဆီ ပြန်သွားသည်။

“ကလေးအနေနဲ့ ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့ အစားအစာတော့ လိုတာပေါ့ ကီမူ-ရှီရယ်” ဟု လီအန်က အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အစောင့်သည် လီအန်ပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားအား နားမလည်ရုံမျှမက မီးဖိုနားရောက်သွား ပြီဖြစ်၍ သူတို့ ဘယ်ဘာသာနှင့် စကားပြောနေသည်ကိုပင် သိလိမ့်မည် မဟုတ် တော့ပေ။ “ကလေးသိပ်ပြီး ပိန်သွားရုံမကဘူး တအားငိုတယ်” ဟု လီအန်က ဆက်ပြောသည်။

ဂျေကော့သည် စိတ်အလွန်ထိခိုက်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လီအန် အားကြည့်သည်။ “သူတို့က ကလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီည မေတ္တာရပ်ခံတော့ လည်း ပယ်တယ်”

“သဘာဝအတိုင်း အမေနို့ကတော့ အကောင်းဆုံး အစာပေါ့ ကီမူ-ရှီ”

ဂျေကော့က ခေါင်းညိတ်သည်။ “အင်းပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ဘယ်လို လုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိနေတယ်” လီအန်က အစောင့်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျေကော့ဘက် ကပ်၍ တိုးတိုး ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ချီတက်တဲ့ထဲမှာ နို့စို့ကလေး ချီလာတဲ့ တရုတ်မ တစ်ယောက် မြင်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား သမီးလေးကို နို့တိုက်ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော် မေးကြည့်ပေးရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

ဂျေကော့က အစောင့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ အစောင့်သည် သူတို့အား ကျောပေးထားလျက်ပင် ရှိ၏။ ဂျေကော့၏ စိတ်မျက်စိအာရုံတွင် လားပေါ်၌ ထိုင်နေသော မေ-လင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လာသည်။ သူမ၏ လက်ထဲတွင်မူ ပွေ့ချီထားသည့် နို့စို့ကလေး တစ်ယောက်။ “မင်းပြောတဲ့ မိန်းမက ခေါင်းဆောင် တွေနဲ့ အတူတူ သွားနေတယ် မဟုတ်လား”

လီအန်က ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်တယ် ကီမူ-ရှီ၊ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောကြည့်ရမလား ဟင်”

ဂျေကော့သည် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ “ပြောကြည့်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သတိတော့အများကြီး ထားရလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ပြီး ပြောဖို့ အားထုတ်ကြည့်ပါ။ သူ့နာမည်က လုမေ-လင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီးမေးပါမယ်။ သူက တခြားခေါင်း ဆောင်တွေရဲ့ နောက်ဘက် အဝေးကြီးက ခွာပြီး လိုက်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် လူလာတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို သောက်လိုက်ပါ ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန်က အစောင့်ကြားလောက်အောင် တရုတ်စကားဖြင့် ပြောလေသည်။

အနောက်ဘက် ဆင်ခြေလျော့များ၏အောက်ဘက် တောင်တန်း၏ ခြေရင်းတွင် မေ-လင်းသည် အရုဏ် မတက်မီ ရှိနေသော အမှောင်ထုကို ဖြတ်၍ ခရီးဆက် လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခြင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးတပ်၍ ထမ်းလာသော လီအန်သည် သူမ၏ ဘေး၌ ပေါ်လာသည်။ လီအန်က သူမ၏ နာမည်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း သူမက လှည့်မကြည့်။ လီအန်ထမ်းလာသည့် နောက်ဘက် ခြင်းတောင်း အတွင်းမှ ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါ ကျမှပင် အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် လီအန်အား ငုံ့ကြည့်သည်။

“ရဲဘော် လုမေ-လင်း ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် နာမည်က လီအန်ပါ” ဟု နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ် အကျဉ်း သား ဘုန်းကြီး ကီရဲ့ သမီးလေးကို သယ်လာရပါတယ်။ ကလေးက ဘာမှ မစားရ ပါဘူး။ သူ့ကို နို့တိုက်ဖို့ လိုနေပါတယ်။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီစေချင်တယ်”

မေ-လင်းသည် အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။ လီအန်ပြောလိုက်သည့် စကားအပေါ်၌ နားလည်ပုံ မရ။ လီအန်က သူ စောစောက ပြောခဲ့သည့် စကား များကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပြောပြန်၏။ “ကလေးကို နို့တိုက်ပေးပါလား။ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မသိအောင်ပေါ့။ နို့တိုက် လိုက်ရင် ကလေး အသက်ကို ကယ်သလို ဖြစ်သွားမှာပါ”

မေ-လင်းသည် အမှောင်ထုထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အား တစ်ဦးတစ်ယောက်က ချောင်းကြည့်နေမှဖြင့်။ သူတို့နှင့် အနီးဆုံး လူမှာ သူတို့ရှေ့ ကိုက်သုံးဆယ် အကွာ၌ ရှိနေ၏။ ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် မီးတုတ်တစ်ခု တိုင်ထားသည်။ သူတို့အား ကြည့်မနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ မေ-လင်းက လီအန်အား လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မြက်ပင်များကြားသို့ ဆင်းသွားရန် အရိပ်

အခြည်ပြသည်။ သူမအနေဖြင့် လားပေါ်မှ မဆင်းသော်လည်း နောက်ဘက်မှ ခြင်းတောင်းဆီသို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“ကလေးကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်”

လီအန်သည် ပခုံးပေါ်မှ အထမ်းကို မြေပေါ်သို့ချသည်။ နောက်ဘက်မှ ခြင်းတောင်း၏ အဖုံးကိုဖွင့်သည်။ သူသည် ခြင်းထဲမှ ကလေးအားမ၍ လားပေါ် မှ တရုတ်အမျိုးသမီးအား ပြသည်။ လရောင် မရှိသော်လည်း အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ခြောက်လသမီး ကလေးငယ်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ မကြာသေးမီကမှ သေဆုံးသွားသော သူ့သားငယ် နို့စို့ကလေးအား သတိရလိုက် သည်။ မေ-လင်းသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ဝေဒနာတစ်ခုအား ခံစားနေရ သည့်နှယ် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်” ဟု တီးတိုး ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အချက် တစ်ချက်တော့ လိုက်နာမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရပါတယ်” ဟု လီအန်က ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။ “ပြော သာပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီပစ္စည်းကို ရှင့်ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ထားပေးပါ”

မေ-လင်းသည် သူမ၏ ပခုံးပေါ်မှ စောင်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ကျွန်းနစ်အင်္ကျီ အတွင်းမှ အသက် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော သားငယ်၏ အလောင်းကို ထုတ်လိုက် သည်။ သူမသည် လက်ထဲမှ ကလေးကို လီအန်အား လှမ်းပေးပြီး လီအန်၏ လက်ထဲမှ ဂျေကော့၏ သမီးငယ်အား လှမ်းယူလိုက်သည်။ လီအန်သည် မေ- လင်း ပေးလိုက်သည့် ကလေးအား ခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကလေး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်ကို သူ သတိထားမိလေ၏။

“ခင်ဗျားကလေး ဒီလောက် ဖျားနေတာကို ကျွန်တော် မသိဘူး” ဟု လှမ်းပြောကာ မေ-လင်း၏ မျက်နှာကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့” ဟု မေ-လင်းက ပြောသည်။ “ပြောရင်လည်း အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးလို့ ပြောပါ။ ပြီးရင် မြေမြှုပ် ပစ်လိုက်ပါ”

မေ-လင်းသည် လက်ဲ့ရောက်လာသည့် ကလေးငယ်အား နို့တိုက် သည်။ သူ ကျွန်းနစ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ ထိုးထည့်ကာ စောင်နှင့်ပတ်ထားလိုက် သည်။ သူမသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြန်လှည့်ကာ သူ့လားအား လမ်းပေါ် ပြန်တင်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဂျေကော့၏ သမီးငယ်သည် ထမင်းခုတ် လီအန်၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

နေဝင်တော့မည်။ တိမ်တောက်နေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ မက်သူးဘာလိုသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်အား လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ခေါင်းအထက်တွင် လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင်သည် တစ်ရစ်ပတ်ပတ် ဝဲယုံ လျက်ရှိသည်။ လင်းယုန်သည် အတောင်များကို ဖြန့်၍ ကွေ့ချောင်း အနောက် ဝိုင်းဝေးသရှိ တောင်တန်းများပေါ်၌ လှည့်ပတ်၍ ပျံသန်းကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ချာဖွေနေသည့်နယ် ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် သာသနာပြု အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြား ဖော်ပြချုပ်သည် ကျက်သရေရှိလှသော လင်းယုန်ငှက်၏အလှကို ငေးမောလျက် ရှိလေ၏။

မက်သူးဘာလိုတို့အား လိုက်ပို့ပေးနေသည့် ယုန်ကူလီများ၏ အဆို အရ တပ်နီစစ်တပ်မှ တပ်စိတ်၊ တပ်စု၊ တပ်ခွဲများအား မြင်ခဲ့ရကြောင်း သိရ သည်။ သူတို့စကား ကြားရသည့်အခါ ဘာလိုသည် သူ့ခရီးကို မြန်မြန်နှင့်ရန်သာ ညွှန်ကြားလျက်ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူနှင့် သူ့လက်ထောက် လောရင့်စ် ဖရန် ကလင်တို့သည် နေ့စဉ် တစ်နေ့လျှင် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ဆယ့်လေးနာရီ ကြာသည် အထိ ခရီးနှင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးအကွာအဝေးမှာ တစ်ကြိမ် ခရီးဆက် လိုက်လျှင် လီ ကိုးဆယ်အထိ ရောက်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ငွေဒဂီး ဒေါ်လာ တစ်သောင်းမျှ ပါလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အားလုံးကို ရေနံဆီပုံးဟောင်းများထဲ၌ ဆည့်လာခဲ့ကြသည်။ ဘာလိုနှင့် ဖရန်ကလင်သည် အနောက်ပိုင်း မိုးကုပ် ကော်ဝိုင်းဆီသို့ မကြာမကြာ လှမ်း၍ ကြည့်လာသော်လည်း တပ်နီ စစ်သားများ၏ အရိပ်အခြည်ကို လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

“ဒီနေ့လည်း အရင်နေ့တွေကလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ဖရန် ကလင်က ပြောသည်။

ဘာလိုကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကောင်းကင်ထက်မှ ဝဲယုံလျက်ရှိ သော လင်းယုန်ငှက်ကိုသာ မော့ကြည့်နေသည်။ မြင်ကွင်းအလှကား သူ့အတွက်

စွဲမက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဖရန်ကလင်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “တို့ အနေနဲ့ကတော့ မျှော်လင့်ချက် ထားကြရမှာပဲ။ ငါတို့ရဲ့ ခရီးစဉ် အောင်မြင်ဖို့ အတွက် ဘုရားသခင်ကတော့ စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဘာလို၏ မျက်နှာ အသွေးအရောင်သည် ဤခရီးစဉ်အတွင်း များစွာ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ လေကလည်း တိုက်၏။ တောင်ပေါ်လေ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ကြမ်းတမ်းလှ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးသည် အအေးဒဏ်၏ လှမ်းခြုံမှုကို ခံထားရ၏။ ဤကြားထဲ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် မိုးကရွာလျက်ရှိသည်။ ဤဒဏ်များကြောင့် ဘာလို၏ အရောင်အဆင်းသည် စခန်းမှာ နေစဉ်ကလို မဟုတ် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုမှာ အားတက်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ယခင်က မှန်နေသော မျက်လုံးများသည် ယခုအခါတွင် ကြည်လင် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး၍ ရပ်နားကြသည့်အခါတွင်လည်း စားသောက်ဆိုင်များ၊ နတ်ကွန်းများ၌ ဝင်ရောက် ရပ်နားကြရ၏။ ထိုအခါမျိုး တွင်လည်း ဘာလိုသည် သမ္မာကျမ်းစာ ဘာသာပြန်သည့် အလုပ်ကို လုပ်နိုင် သလောက် လုပ်နေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာလိုသည် သန်းခေါင်ယံအချိန် အထိ မအိပ်သေးဘဲ အလုပ် လုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် စိတ်ပျက်စရာများနှင့် မကြာခဏ ကြုံကြရ၏။ ဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ကြရ၏။ သို့သော်လည်း ဘာလိုသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း စသည် တို့ကို လုံးဝ မပြုချေ။ ဖရန်ကလင် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အဘိုးအို၏ စိတ်ဓာတ် ကဲ့သို့ပင် တက်ကြွလျက်ရှိ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ၊ သူ့စိတ်သည် အခု အပင် အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ အခုလည်း သူသည် နေဝင် ချိန် တိမ်တောက်နေသည်ကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသော ဘာလို၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

“ဟိုး အောက်ဘက် ရှေ့ တည့်တည့်မှာ ရွာတွေရှိတယ်” ဟု ဖရန်ကလင် က တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှော အောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ “အရုဏ်တက်ချိန်လောက် ကျရင်တော့ တစ်ညတာ တည်းဖို့အတွက် တည်းနဲ့ စရာ နေရာ ရှာလို့ရချင် ရလာမှာပါ”

“မရပ်မနားဘဲ ဆက်သွားရင် ကောင်းမယ်” ဟု ဘာလိုက ပြန်ပြော သည်။ သူသည် ဖရန်ကလင် လက်ညှိုးထိုးပြရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့ နောက် သူ့မျက်လုံးများသည် အလွန် အလှမ်းဝေးသည့် တောင်တန်းများနှင့်

တောင်ကြားလွင်ပြင်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အားလုံးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း အရိပ်အောက်သို့ ကျဆင်းနေကြလေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဘာလို နားဖို့က သိပ်လိုနေပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဖရန်ကလင်က ပြောသည်။ “အနည်းဆုံး အင်းတစ်ခုမှာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် နားပြီး အစာလေးဘာလေးစား၊ အင်းကဲမှာလာနားတဲ့ ကူလီတွေထဲက အနောက်ဘက် ဒေသက လာကြတဲ့ ကူလီတွေနဲ့ စကားပြောခွင့်ရရင် အကျိုးတော့ရှိနိုင်တာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲသလိုဆိုရင်လည်း အောက်ဘက်ကို ဆင်းကြတာပေါ့” ဟု ဘာလိုက အနှုံးပေးသည့် လေသံဖြင့် ပြုံး၍ပြောသည်။

သူသည် တောင်တန်းများနှင့် သစ်တောများ ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်လိုက်တော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ထက်မှ လင်းယုန်ငှက်သည် ဝဲပျံဆဲ၊ အပြောကျယ်လှသော ဤဘစ်တိုက်တွင် အသက်ရှိ သတ္တဝါဟူ၍ ဤသတ္တဝါ တစ်ကောင်တည်းသာလျှင် နှိုင်း၏။ ကြာလာတော့လည်း ဘာလိုရော ဖရန်ကလင်ပါ ထိုလင်းယုန် အပေါ်၌ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြလေသည်။

“အဲဒီ လင်းယုန်ငှက်ကို မြင်လား၊ သူလည်း တို့လို ခံစားနေရတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်” ဟု ဘာလိုက ပြောသည်။ “ဒီတောင်တန်းကြီးတွေဟာ တို့ကို စိတ်သက်ရာ ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိပုံပေါ်တယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အကောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ လမ်းသစ်တစ်ခုကို ပေးနေသလိုပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခင်းလည်းပဲ အဲသလို ခံစားနေရတယ်လို့ ထင်တယ်။

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အခု ရလာတဲ့ အသိသစ် အမြင်သစ် အတွက် ဂျေကော့ကို တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကာကွယ်မှုနဲ့ ဘုရားသခင်က ပေးတဲ့ စွမ်းအားကို အလျင်ကဆက် ဝိုပြီးရလာတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားပြီး သိရှိနေရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ဂျေကော့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ ကြိုးပမ်းမှုအားလုံးဟာ အသည်းနှိုး အလဟဿ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

သူတို့ ငှားလာသည့် ကူလီများသည် နားနေကြရာမှ ဘာလိုဆီသို့ မကြာခင် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် ဘာလိုထံမှ အချက်ပြခြင်းကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာလိုက လက်ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်သည့်အခါ သူတို့သည် တောင်ဆင်ခြေ လျော့လမ်းအတိုင်း ဆင်း၍ လွင်ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး သွားနေကြသည်။ ဆင်ခွက် အတွင်း သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးသည် ရွာတစ်ရွာ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော ဆင်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ ရွာသူရွာသား အားလုံးမှာ အဝတ်အစား

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကလေးသူငယ်များမှာ ဖိနပ် မပါသော ငြိ
ထောက်များဖြင့် သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာလျက်ရှိသည်။

အိမ်တံခါးဝများမှ ရပ်ကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများမှာလည်း
ဖိနပ် မပါကြပေ။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများမှာလည်း ညစ်ပတ်ပေရော
စုတ်ပြတ်လျက်ရှိကြ၏။ အခြား အခြားသော ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေသည့် တရုတ်
ရွာများကဲ့သို့ပင် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ရောဂါထူပြောခြင်း စသည်များကို မြင်တွေ့
ရ၏။ ဘာလို အဖို့တော့ ထိုမြင်ကွင်းများသည် အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။ သူ
ရောက်ခဲ့သည့် နေရာတိုင်း၌ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းများ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ရသည်မှာ ရွာထဲ တစ်နေရာ၌
နှစ်ထပ် အဆောက်အဦ အင်း တစ်ခုအား တွေ့နေရခြင်းပေတည်း။ အပေါ်ထပ်
တွင် အခန်းများရှိ၍ ထိုအခန်းအားလုံး သစ်သားကြမ်းများ ခင်းထားသည်။
သူတို့နောက်မှ လိုက်လာနေသော ကလေးသူငယ် အရေအတွက်မှာ တိုး၍တိုး၍
လာနေသည်။ အထဲတွင် အရှေ့ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်မည့် ကူလီများသည် ကောထိန်
ဖျာများပေါ်၌ အတုံးအရုံး လှဲနေကြသည်။ အချို့ ကူလီများမှာ ဘိန်းရှူးကြေ
သည်။ အလယ်တွင်မူ တရုတ်အမျိုးသမီး ခြေသေးမများသည် အစားအစာအဖတ်
သူက ချက်၍ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေးသူက ဆေးနေကြသည်။

“ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘုရားသခင် ရှိတယ်လို့ ခံစားရဖို့ မလွယ်ဘူး” ဟု
ဖရန်ကလင်က ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ “တစ်ရွာလုံး အပေါ်မှာ ရောဂါ
ဆင်းရဲခြင်းက နှိပ်စက်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာတယ်”

ဖရန်ကလင်သည် ယူနန်ကူလီများအား လှမ်း၍ကြည့်လျက်ရှိသည်။
ယူနန် ကူလီ နှစ်ယောက်သည် ရေနံဆီပုံးများအား စစ်ဆေးနေကြ၏။ ခရီး
ကလင်က ဘာလို၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ “ကျွန်တော်တို့
ရေနံဆီတွေကို လူအခိုး မခံရအောင် သွားပြီးကြည့်ဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”
ပြောပြောဆိုဆို သူသည် လှေကားမှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။
ပြေးတက်သွားနေရင်းမှပင် ပြောစရာရှိသည့် စကားများကို ဘာလိုအား သူ
ပြောသွားသည်။ “ကျွန်တော် ရေခွေးနဲ့ အစားအသောက် အခန်းထဲ လာ
မှာထားခဲ့ပြီးပြီ။ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ”

နောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ဖရန်ကလင်ပြန်ရောက်လာသည်။
ဘာလို၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ ဘာလိုသည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်
သမ္မာကျမ်းစာအား ဘာသာပြန်လျက်ရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် ခြေ
ပြီးပြီ။ အစာ စားပြီးပြီ။ အဝတ် လဲပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ယူနန်ကူလီ ဒါဇင်ဝက်လောက် ရောက်လာတယ်” ဟု ဖရန်ကလင်က သမ်းသာအားရ ပြောသည်။ “ဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ တရုတ်နီ စစ်တပ်က စစ်သားတွေကို သူတို့ မြင်ခဲ့ရတယ်တဲ့။ အများကြီးပဲတဲ့။ ဒီရွာကနေပြီး အနောက်ဘက် သယ်ခိုင်အကွာလောက်မှာ တွေ့ခဲ့ရတာတဲ့။ သူတို့ ပြောတာကိုကြည့်ပြီး ညွှန်တော် မြေပုံပေါ်မှာ ပြန်စစ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီတပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခပ်မဝေးတော့ဘူး။ နီးနေပြီ”

ဘာလိုက ဦးခေါင်းကို မော့၍ ဖရန်ကလင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ “ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ အခု ငါ ဘာသာပြန်နေတဲ့ စာရွက်က ဆည်း နောက်ဆုံးစာရွက်။ သမ္မာကျမ်းစာကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာကနေပြီး တရုတ်ဘာသာပြန်ရတာ အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ အလုပ် တစ်ခုပဲ။ အခုဆိုရင် ခုနစ်နှစ် နီးသွားပြီ။ ပြီးတော့မယ်”

“ခိုးကျူးပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဖရန်ကလင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဆန္ဒစောနေသည့် ပြဿနာက သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေပြီး ဘယ်တော့ ထွက်မလဲ”

“တို့လူတွေကို ခေါ်လိုက်တော့ သူတို့ ရောက်လာရင် ထွက်မယ်။ ငါကတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”

ကောက်ရိုးဖျားများပေါ်၌ အိပ်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်နေကြသော ကူလီများသည် ဖရန်ကလင်၏ ညွှန်ကြားမှုကြောင့် တညည်းညည်း တညူညူ ထလာကြသည်။ အထုပ်အပိုးများကို ထမ်းရန် ပြင်ကြဆင်ကြသည်။ နာရီဝက်ခန့်အတွင်း သူတို့အဖွဲ့သည် အပြင်သို့ ရောက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်တွေ အများကြီး မြင်ရသော်လည်း ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညထဲတွင် ဝေါသံများ၊ ကူလီတို့၏ ခြေသံများနှင့် ကူလီတို့၏ အသက်မြင်းပြင်း ရှူသံများမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံကိုမှ မကြားရချေ။

ဘာလိုရော ဖရန်ကလင်ပါ ဝေါထဲတွင် ငိုက်မြည်းလျက်ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ အရုဏ်တက်ဖို့ နီးကပ်လာသည့် အချိန်တွင် ဘာလိုသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ သူတို့ ရွှေတည့်တည့်ရှိ တောင်ကုန်းနံရံများဆီမှ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော မီးတန်းများကို မြင်နေရ၏။ သူ တကယ် မြင်တာမှ ဟုတ်ပါလေစ။ အိပ်မက်များ မက်နေလေသလား။ အပီအပြင် နိုးလာ၍ အသေအချာ ထပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ စောစောက မြင်ခဲ့ရသော မီးရောင်များသည် ရွှေလျားလျက်ပင် ရှိသေး၏။ အလွန် အလှမ်းဝေးကွာသည့် အမှောင်ထုကြီး ဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြခြင်းပေတည်း။ ဘာလိုသည် ဖရန်ကလင်အား လှမ်းခေါ်သည်။

“လောရင့်စံ ဖရန်ကလင်ရေ တို့ရွာနေတဲ့ လူတွေကိုတော့ တို့တွေ ရင်နဲ့ ထင်တယ်”

“ဘယ်လောက် ဝေးမယ်လို့ ထင်ပါလဲ ခင်ဗျား” ဟု ဖရန်ကလင် လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ပြောရခက်တယ်။ ငါးမိုင်လောက်ရှိချင်လည်း ရှိမယ်။ အဲဒါမှမဟုတ် ဆယ်မိုင်ပေါ့” ဘာလိုသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားကာ ချိန်ဆလျက်ရှိသည်။ “တို့ ကံကောင်းရင် နေ့ခင်းဘက် မွန်းမတည့်ခင် သူတို့ကို မိနိုင်တယ်။ တို့နဲ့ အားထုတ်မှုကို ဘုရားသခင်က ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ ဂျေကော့နဲ့ ငါ့ရဲ့ အငြိမ့်သတ်ထားတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာ ဘာသာပြန် လက်ရေးမူကို ရှန်ဟိုင်းရောက်အောင် ပို့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

မစ္စတာ ဘာလိုသည် သူ့ ကူလီများအား မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွားကြန့်အမိန့်ပေးသည်။ ကြယ်ရောင်ဖြင့် လင်းနေသော အမှောင်ထုကြားတွင် ဘာလိုသည် အဖွဲ့သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြ၏။ သူတို့အဖွဲ့၏ နောက်ဘက်မှ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင် ဝင်လာချိန်တွင် တပ်နီစစ်တပ်မှ စစ်သားများသည် သူတို့၏ မီးတုတ်များကို ငြိမ်းလိုက်ကြလေသည်။ နေတက်လာသည့်အခါတွင်မူ ကား တပ်နီစစ်တပ်မှ စစ်သားများ ချီတက် သွားနေကြသည်ကို အပီအပြင် အထင်အရှား မြင်နေရလေပြီ ဖြစ်၏။

ကူလီများ အလျင်အမြန် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြချိန်တွင် ဘာလိုသည် သူ့ ဦးခေါင်းအား သူ ဘာသာပြန်ထားခဲ့သည့် သမ္မာကျမ်းစာသစ်၏ နောက်ဆုံး စာပိုဒ်များအပေါ် ငံ့ကာ ပြန်လည် စစ်ဆေးနေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ဘာလိုသည် အကြည့်သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးလွှမ်းရာ တောင်တန်းများဆီသို့ ငေးမောနေတတ်၏။ အတွင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လင်တောက်နေသည်ကို ဖရန်ကလင် ကောင်းစွာ သတိထားမိနေသည်။ အမှန်တော့လည်း ထိုလုပ်ငန်းသည် သူ့ဘဝအား စိန်ခေါ်နေသည့် အလွန် မြင့်မြတ်လွန်းလှသည့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလော့။

ကူလီများ ခရီးဆက်နေခိုက်တွင် ဘာလိုသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အမြင့်ပိုင်း တစ်နေရာမှ မြင်းခွာသံများ ပေါ်လာသော်လည်း သူသည် သူ့ဦးခေါင်းအား မမော့၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖရန်ကလင်တော့ မြင်းများ စိုင်းလာနေသည့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းစီးသမား ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် သူတို့ဘက်သို့ မြင်းများအား စိုင်းလာနေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်များ လွယ်ထားကြ၏။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ထိုအုပ်စုသည် သူတို့ရှေ့တည့်တည့်၌ ဘွားခနဲ ပေါ်

သာသည်။ ဘာလိုကတော့ သူတို့ကို မမြင်။ သူ့အလုပ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားနေ
သဖြင့် မော့၍ပင်မကြည့်။ ဝေါထမ်းလာသည့် ကူလီများက အလန်တကြား
ဆံလိုက်ခါမှပင် သူသည် သတိဝင်ကာ မော့ကြည့်လေသည်။

“အားလုံး မလှုပ်နဲ့” ဟု ဓားပြအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က အော်ပြောသည်။
သူသည် အသားမည်းမည်း၊ မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်၍ ကွေချောင်း တောင်ပေါ်
သား တစ်ဦးဖြစ်၏။ “ငါတို့ မင်းတို့ငွေဒဂါးပြားတွေကို ယူမလို့ လာတာ”

ဓားပြတချို့သည် သူတို့မြင်းများအား ကူလီများဘက် လှည့်သည်။ ထို
အခါကျမှပင် အင်းတွင် ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ဖရန်ကလင် သတိရလာသည်။
ထိုစဉ်က သူသည် ဤလူဆိုးများအား ဂရုမပြုခဲ့မိချေ။ သူတို့သည် ယူနန် ကူလီ
များအဖြစ် ဟန်ဆောင်၍ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူ သတိမရှိ
ခဲ့သည့် အဖြစ်အား ပြန်၍သတိရကာ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်နေရ၏။
အမှန်တော့ ကွေချောင်းပြည်နယ် အနောက်ပိုင်းဒေသ၌ ပိုးထည်ပစ္စည်း
များ၊ ဘိန်းများနှင့် ငွေဒဂါးပြား ကိစ္စများမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ပြဿနာများ
ဖြစ်သည်။

“ရပ်လိုက်ကြ”

ဘာလိုက တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒီ ငွေဒဂါးပြားတွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့၊ မင်းတို့နဲ့
ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဟာလို၏ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်သည် အံ့အားသင့်
ချုတ်ရုံသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာလိုအား ကြည့်နေသည်။ ဘာလို၏
အောက်မှ ကူလီများသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိသော်လည်း သူတို့ရှေ့မှ
ဆင်းလာကာ ကြောက်ဟန် မပြ။ သူသည် ဝေါပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဓားပြများ
ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှ ဒိုင်းခနဲ
ဖြည့်ဟည်းသံ ထွက်လာသည်။ ဘာလိုသည် နောက်ဘက်သို့ ဒယ်ဒယ်လှိုင်ဖြစ်ကာ
ဆုတ်သွားသည်။ ဘာလို၏ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဝတ်လုံကြီးပေါ်တွင် ရှေ့
ဆက်ဆံ၍ နီရဲသော သွေးများ အကွက်လိုက် ပေါ်လာသည်။ ထိုအဖြစ်အား
မြင်တွေ့နေရသော ဖရန်ကလင်သည် ဒုတိယအကြိမ် သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်တွင် သွေးများထွက်လာပြီး
ဆက်ဆက်တည်းမှာပင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားရလေသည်။

ဓားပြများသည် ငွေဒဂါးပြား သယ်ဆောင်လာသူများအား ခေါ်ဆောင်
သွားကြသည်။ လဲကျနေပြီဖြစ်သော ဘာလိုထံ ဖရန်ကလင်ရောက်သွားချိန်တွင်

ဝေါထမ်းသော ကူလီများသည်လည်း တစ်ယောက်မကျန် ထွက်ပြေးကုန်ကြလေပြီ။ ဖရန်ကလင်သည် ခဲယဉ်း ပင်ပန်းစွာဖြင့် ဘာလိုအား ပွေ့ထူကာ ထိုင်လျက် ဖြစ်နေအောင် နောက်မှနေ၍ ပွေ့ကာ သိမ်းဖက်ထားသည်။

ဘာလိုသည် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူဦးခေါင်းကို ခါယမ်းကာ သူ့အား သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် မှီထားပေးရန် ဖရန်ကလင်အား ခိုင်းသည်။ သူ့မှာ ကျမ်းစာ ဘာသာပြန် စာရွက်များသည် ဖိုင်ထဲမှ လွင့်ထွက်လာပြီး ချုံကြိုချုံကြား များတွင် ငြိနေသည်။ ဖရန်ကလင်သည် ဘာလိုအား သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် မှီထား ပေးပြီးသော် ချုံများ အတွင်း၌ ရောက်နေကြသည့် ဘာသာပြန် စာရွက်များအား လိုက်ကောက်သည်။

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ရအောင် လိုက်ကောက်ထားပါတယ်” ဟု ဖရန်ကလင်က ပြောသည်။ အချို့ စာရွက်များမှာ လေနှင့်အတူ လက်လှမ်းမီ နိုင်တော့သည့် နေရာများသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ပြန်ရဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

“ရပါတယ် ကွယ်၊ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ အကုန်ပြန်ရအောင် လိုက်ကောက် နေဖို့လည်း လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

ဘာလိုသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ အဘိုးအို၏ မျက်နှာ သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ၏။ သူသည် ရင်ဘတ်၌ ရရှိထားသည့် သေခေါင်း လောက်သော ဒဏ်ရာမှ မည်သည့် ဝေဒနာကိုမှ မခံစားရသည့်နယ် ရှိသည်။

“သမ္မာကျမ်းစာရဲ့ စကားအားလုံးဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ခြင်းဟာ အမှား တစ်ခုပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး အားထုတ်ထားခဲ့သမျှဟာ အခုလို ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတော့မလား”

ဘာလိုက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ယမ်းသည်။ “အလဟဿတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါဟာ ခုနစ်နှစ်တိတိ စာတွေ့သမားဘဝ အဖြစ်နဲ့ မျက်မမြင် တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တောင်တန်းကြီးတွေက ငါ့ကို အလွန်ကြီးမားတဲ့ မဟာ သင်ခန်းစာကြီးတစ်ခု သင်ပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ဘာပါလိမ့် ခင်ဗျာ”

“ငါတို့ရဲ့ ဘဝ အစောပိုင်းမှာ ရခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာပဲ၊ မကြာခဏလည်း မေ့ မေ့သွားတတ်ကြတယ်လေ။ ငါတို့ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာထဲမှာ ရှင်သန်နေတဲ့ ဘုရားရဲ့ စကားကို နားထောင်ဖို့လေ”

ဘာလိုသည် မိမိ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ အဝေး တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့် နေသည်ကို ဖရန်ကလင် သတိထားလိုက်မိ၏။ ဘာလိုသည် ကောင်းကင်ယံ၌

ကြွယ်ကြွယ် အထပ်ထပ် ဝဲပျံနေသော လင်းယုန်ငှက်အား ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင် ဝင်နေပြီဖြစ်သော မိုးကောင်းကင်အား နောက်ခံထား၍ အတောင်များကို မြန်ကာ နေ့သစ်တစ်နေ့အား ကြိုဆိုနေခြင်းပေတည်း။

“အဲဒီ လင်းယုန်က မမေ့ဘူး လောရင့်စ်” ဟု ဘာလိုက ရေရွတ်သည်။ “ဟေ့တော့ သူက အခုထက်ထိ တို့ကို သင်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ၊ တကယ်လို့သာ တို့က အာရုံပြုနေဦးမယ်ဆိုရင် အဲဒီသင်ခန်းစာကို ထပ်ပြီးသင်ယူဖို့ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ အရာမရှိဘူးဆိုတာ သိလာကြမှာ”

နှစ်ဦးသား ငြိမ်ဆိတ်ကာ လင်းယုန်အား ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ခရစ်ကလင်၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့လှည့်ကာ အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသော တောင်တန်းများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ တပ်နီစစ်တပ်မှ ချီတက်သွားနေကြသူများသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ သူ ကြည့်နေခြင်းမှာပင် နောက်ဆုံးမှ အစောင့်သည် တောင်ကြားလွင်ပြင်တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို အတိအကျ မသိဘဲ မှားနေတတ်တယ်” ဟု ဘာလိုက လူရွယ် သာသနာပြု၏ အတွေးများအား သိန်းလည်နေသည့်အလား ပြောသည်။ “တို့များ ဒီကို ရောက်တာဟာ ဂျေကော့ကို လွတ်အောင်လုပ်ဖို့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဘုရားသခင်ရဲ့ ထက်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ငါတို့ အခု တွေ့နေရတာက သူက တို့ကို လွတ်ပေးနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တို့ရဲ့ ရှာဖွေမှုဟာ အလဟဿတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

ဘာလို၏ မျက်လုံးများသည် အောင်ပွဲ တစ်ခုကို ရရှိနေသည့်နှယ် ဝင်းထက်နေသည်။ ဖရန်ကလင်၏ ရင်ထဲတွင်ကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော ခံစားမှုသည် ဝင်ရောက်လျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဘာလိုတစ်ကိုယ်ထဲ တုန်လှုပ်သွားပြီး လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဘာလိုမျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သည် ထင်ဟပ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ သူ မျက်လုံးအစုံ မှိတ်မသွားသေး။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် အခုအချိန်ထိ သူတို့နှစ်ဦး၏ အထက်ဘက်ရှိ ကြည်လင်သာယာနေသော ကောင်းကင်ထက်၌ ဝဲပျံနေဆဲဖြစ်သည့် လင်းယုန်ငှက်ဆီ စူးစိုက်နေဆဲ။

* * *

“ဟေ့ နိုင်ငံခြားအကျဉ်းသား၊ တရားသူကြီး ယန်က မင့်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် လာ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့”

လက်ထောက်တရားသူကြီး၏ သက်တော်စောင့်လေသံသည် ခါတိုင်းပင် ပင်ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းခြင်းနှင့် ရန်လိုခြင်း စသည်များ အပြည့်ပါလျက်ပင် ရှိ၏။ ဂျေကော့မှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျဆင်းလျက်ရှိနေသော်လည်း ခက်သန်သော အသံများကြားသည့်အခါ စိတ်သိပ်ပြီး မဆင်းရဲလှပေ။ ထိုသူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်ပင် ပြင်ဆင်ထားသည်။

တရားသူကြီး ယန်က သူ့အား ဒေါသတကြီးနှင့် နောက်ဆုံးရားပေးထားခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ တရားသူကြီး၏ သက်တော်စောင့် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အိမ်ထောင်ကြားရသည်။ အမိန့်မှာ သိပ်ပြီး တင်းတင်းမာမာ မဟုတ်သဖြင့် ဂျေကော့အတွက် အံ့အားသင့်စရာနှင့် အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး မရပ်မနား ချီတက်ခဲ့၍ အဆမတန် ပင်ပန်းနေရသည့်အထဲ နောက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူ့အစောင့်အရှောက် သူ့အား နောက်မှနေ၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ယူနန်နယ်ခြား ဒေသရှိ ယာခြံငယ် တစ်ခုအတွင်း၌ မြေပြင်အား မျက်နှာအပ်ကာ မှောက်လျက် လဲကျရ၏။ အဖျားဝင်နေပြီဖြစ်သော ဂျေကော့သည် ထိုနေရာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ ထိုနေရာ၌ တစ်နာရီကြာသောအခါ နှစ်နာရီကြာသလား၊ အသေအချာ မသိ။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း ရောင်ကိုင်းလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာ ကြိုးတုပ်ထားခဲ့ဖြစ်၏။ မတ်တတ်ထရပ်ဖို့ ကြီးမားပါသော်လည်း တေးမှ ထူပေးသူ မရှိသဖြင့် ရပ်၍မရ သူ့အစောင့် နှစ်ယောက်

သည် သူ့အား ဒေါသတကြီးနှင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ ဆွဲထူပေးကြသည်။ သို့ တစလည်း သူတို့နှစ်ဦးကြား၌ မတ်မတ် မရပ်နိုင်ဖြစ်နေသော သူ့အား လက် မောင်းများမှဆွဲ၍ ခေါ်သွားကြသည်။

ခရီးရှည်ကြီးသွားခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း သူ့အဖျားမှာ သက်သာသည် မရှိဘဲ တိုး၍သာလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အားမရှိတော့သည့် ဂျေကော့သည် မကြာခဏ လဲကျလေ့ရှိ၏။ ဤအဖြစ်ကိုကြည့်၍ တစ်ဦးသောအစောင့်က ဟန် လုပ်နေသည်ဟု မသင်္ကာဖြစ်သည်။ အစောင့်သည် သစ်တစ်ပင်မှ သစ်တစ်ကိုင်း ကို ချိုးယူလာပြီး သူ့လဲကျတိုင်း ကြိမ်ဒဏ်ပေးသလို ရိုက်လာခဲ့လေ၏။

ကိုမင်တန် တပ်ဘက်မှ လေယာဉ်သည် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရောက်လာ သည်။ ချီတက်နေသူများအား တွေ့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်သည် ဗုံးနှစ်လုံး ကြဲချသည်။ ချီတက်နေသူများသည် လမ်းဘေးဝဲယာ အနိမ့်ပိုင်းဆီ ပြေးဆင်းကာ ဝပ်နေကြရသည်။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် စစ်သားများနှင့် အကျဉ်းသား များထဲမှ သေသူသေ၍ ဒဏ်ရာရသူ ရကြလေရာ လမ်းပေါ်တွင် အားလုံးပြန်ကျ လျက် ရှိကြလေသည်။

သူ့ခြေဖဝါးများနှင့် ခြေသလုံးများမှာ နာကျင်လျက်ရှိသဖြင့် ဂျေကော့မှာ အစောင့်နှစ်ယောက်ကြားတွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် မရပ်နိုင်။ ခါးမှာ ရှေ့သို့ ကုန်းလျက်ရှိပြီး ခြေထောက်များကို အားမပြုနိုင်သဖြင့် ဖားခုန် ခုန်၍သွားနေ သည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ တရားသူကြီး၏ သက်တော်စောင့်က ဒေါသကြီးလာသည်။

“လမ်းလျှောက်တာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် လျှောက်လေကွာ” ဟု သက်တော်စောင့်က အော်သည်။ “တရားသူကြီးရှေ့ရောက်ရင် တရိတသေ တလေးတစား ရှိရမယ်”

အစောင့် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ဦးက ဂျေကော့အား ကိုင်ပေးထား၍ ကျန်တစ်ဦးက ရင်ဘတ်အား လက်သီးနှင့် တအားထိုးသည်။ ဇွတ်အတင်း ကျော ကို မတ်မတ်ထားခိုင်းပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ငိုက်ဆိုက်ကျနေသော ဦးခေါင်းအား အတင်းဆွဲ၍ မော့ခိုင်းထားသည်။

ဂျေကော့ ခေါင်းမော့နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြင်းတောင်းများဘေး၌ ရပ်နေသော သူ့ထမင်းချက် လီအန်အားလှမ်းမြင်သည်။ ထမင်းချက်၏ လက်ထဲ တွင် တူရွင်းပြားတစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။ သူ့အနားရောက်သွားသည့်အခါ လီအန်သည် စိုစွတ်သော မြေပြင်ပေါ်၌ ခပ်တိမ်တိမ် တွင်းလေးတစ်တွင်း တူး ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

တွင်းနှင့် ဆယ့်ငါးကိုက်ခန့်အကွာတွင် တရားသူကြီး ယန်သည် အစောင့် တစ်စုနှင့်အတူ ရပ်နေသည်။ ဂျေကော့ သူတို့ထံရောက်မသွားခင်မှာပင် တရား သူကြီးက လီအန်အား လက်ပြလိုက်၏။ လီအန်သည် ချက်ချင်းပင် ခြင်းတောင်း တစ်တောင်းအထဲသို့ ဝင်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အထဲမှ အိတ်ကလေးတစ်လုံး ကို ပွေ့၍ ထုတ်ယူလိုက်ကာ သူ တူးထားသော တွင်းဘေး၌ စူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ခြင်းတောင်းထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည့်အိတ်ကို ဇစ်များဖြင့် တအားပိတ် ထားသည်။ ထိုအချက်ကို သတိထားလိုက်မိသော ဂျေကော့သည် တစ်ခွန်းမျှ အော်ဟစ်လိုက်ကာ တွင်းဆီသို့ ပြေးသည်။ သူ့အစောင့်များသည် သူ့နောက်သို့ တရွတ်သီထိုး ပါလာကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လီအန်”

လီအန်သည် ကင်တိုနီ တရုတ်လူမျိုး တရားသူကြီးအား လှမ်းကြည့် သည်။ တရားသူကြီးက ဘာမှ မပြောသည့်အခါ လီအန်သည် ဂျေကော့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မကြည့်တော့ချေ။ “ကလေး သေသွားပြီ ကီမူ-ရှီ” ဟု လီအန် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေရွတ်သည်။ လက်ထဲမှအထုပ်အား တွင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ချနေသည်။ “ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို သေရတာလဲ လီအန်”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး”

လီအန် အသံမှာ တိုးလွန်း၍ မနည်းကြီး နားထောင်ခါမှ ကြားရသည်။ လီအန်သည် မြေစိုများအား တွင်းထဲသို့ တွန်းချပြီး ပြန်ဖို့ပေးနေသည်။

“မင်း ဘာပြုလို့ ငါ့ကို မပြောတာလဲ လီအန်”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကီမူ-ရှီ၊ ကျွန်တော် တရားသူကြီးဆီ အကြောင်းကြားပါတယ်၊ သူက မြေမြှုပ်ဖို့ ခိုင်းပါတယ်”

လီအန်သည် တွင်းကို မြေဖို့လျက်ရှိသည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ သူသည် အစောင့်များဆီ သွား၍ ရပ်နေသည်။ တွင်းနားတွင် ဂျေကော့တစ်ဦးတည်းသာ လျှင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဂျေကော့ သည် မြေပုံဘေး၌ အချိန်တော်ကြာကြာ ရပ်နေ သည့် သူ့လက်များမှာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက်၊ သူ ဦးခေါင်းသည် ငိုက်ခိုက်၊ ထို့နောက် လီအန် အစောင့်များနှင့် တရားသူကြီးတို့သည် ဂျေကော့၏ နှုတ်ခမ်း များ လှုပ်နေသည်ကို မြင်ကြရ၏။ သူ့ဘုရားသခင်အား အာရုံပြု၍ ဆုတောင်း နေခြင်းပေတည်း။ ဆုတောင်းအပြီးတွင်မူ သူသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲ နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် တရားသူကြီးအား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အခုပဲ သတ်လိုက်ပါတော့၊ အခုပဲ သတ်လိုက်ပါ”

တရားသူကြီး၏ မျက်နှာသည် မတုန်မလှုပ်။ “မြေပုံဘေးမှာ နေရတာ ကျေနပ်ပြီဆိုရင် အစောင့်တွေက ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

ကျေကော့က တရားသူကြီး၏ မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်သည်။ “ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေရတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်းသွား ရတာလဲ”

တရားသူကြီး ယန်သည် အချိန် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ “ခင်ဗျား ကို သတ်ဖို့ အချိန် ရွှေ့လိုက်တယ်” ဟု ပြောသည်။

တရားသူကြီးသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ အစောင့်များဘက် သို့ စိတ်မရှည်တော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ “အဲဒါ၊ နိုင်ငံခြား အကျဉ်းသားကို ပြန်ခေါ်သွားတော့”

* * *

အပိုင်း လေး

ချိတက်သူများ၏ အောင်ပွဲ

နေ့ ၁၉၃၅

ယန်ဒီမြစ်၏ တောင်ဘက်တွင် တရုတ်နီတပ်များသည် ရန်သူ ကိုမင်တန်တပ်များ၏ အောင်မြင်စွာ ပိုင်းရံပိတ်ဆို့မှုကို ခံခဲ့ကြ ရ၏။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၏ အစောပိုင်းလများတွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ မြေပုံအား ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက တရုတ်နီတပ်များသည် အနောက်တောင်ပိုင်း ဒေသကြီးအားဖြတ်၍ ထွက်ပြေးနေကြ သည်ကို တွေ့ကြရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုမင်တန်နှင့် ပြည်နယ်အသီးသီးရှိ စစ်ဘုရင်များ၏ တပ်များမှ စစ်သားပေါင်း ၇၅၀,၀၀၀ သည် ကွန်မြူနစ် တပ်နီ စစ်သား ၃၀,၀၀၀၏ နောက်သို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ တပ်နီစစ်သားများသည် ပရိယာယ် မာယာ များလွန်းလှသော မော်စီ-တုန်း၏ အမိန့်များကြောင့် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲ ကာ မြောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက် ဘက်ဆီသို့ ခွဲ၍ ချီတက်နေကြရသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ နောက်မှ လိုက်နေကြသော စစ်သားများ၏ လက်မှ လွတ် မြောက်ရန် အားထုတ်နေကြခြင်းပေတည်း။ သို့တစေလည်း တပ်နီစစ်သားများ အနေဖြင့်ကား စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ၏ နည်းပရိယာယ်ကို နားမလည်ဖြစ်ကာ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ချန်ကေ-ရှိုတ်သည် ထိုလှုပ်ရှားမှုများအား လွဲမှားသည် ဟု ယူဆထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အရေအတွက်အားဖြင့် မိမိ၏ စစ်သားဦးရေထက် များစွာ နည်းပါးသော တပ်နီတပ်များသည် မုချ ရှုံးလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ သူသည် ချုံကင်းမှနေ၍ ကွေ့ချောင်းပြည်နယ်၏ မြို့တော် ကွေ့ယမ်းမြို့သို့၏ တပ်များ

အား တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲ အမိန့်ပေးရန် လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်
လာခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချန်ကေး-ရိုတ်သည် ထိတ်လန့်တကြား
ဖြစ်စရာ အကြောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တခြားတော့
မဟုတ်။ မော်သည် ချက်ချင်းပင် မြို့တော် ကွေယမ်းသို့ တိုက်
ခိုက်ရေးတပ်များ စေလွှတ်၍ တိုက်ခိုက်စေခဲ့သည့် ကိစ္စ ဖြစ်
၏။ ထိုကိစ္စအား တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ချန်ကေး-ရိုတ်သည်
ကွေယမ်းမြို့အား ကာကွယ်ရန်အတွက် အိမ်နားနီးချင်း ပြည်
နယ် ယူနန်မှ စစ်တပ်များအား ခေါ်ယူခဲ့၏။

ထိုလုပ်ရပ်သည် ကွန်မြူနစ်တို့အား များစွာ ဝမ်းသာ
အားတက်စေခဲ့သည်။ မော် ကိုယ်တိုင်က အကယ်၍ ယူနန်မှ
တပ်များအား သွေးဆောင် ဖြားယောင်းပြီး ပြင်ပသို့ ခေါ်ထုတ်
သွားနိုင်ကြမည်ဆိုပါက တပ်နီစစ်တပ်သည် ယန်ဖီမြစ်အား
ဖြတ်ကူးကာ မြောက်အရပ်ဒေသသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်
သွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယူနန်ပြည်နယ်အတွင်းမှ စစ်တပ်များ
ကွေ့ချောင်းသို့ ရွှေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗဟိုတပ်နီ စစ်တပ်
သည် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ စစ်ကြောင်းကြီး သုံး
ကြောင်း ခွဲ၍ ယူနန်ပြည်နယ် တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြလေတော့
၏။ သူတို့သည် ရွှေ့သံမြစ်ဟု လူသိများနေသည့် ယန်ဖီမြစ်
အထက်ပိုင်းမှနေ၍ ချန်ကေး-ရိုတ်၏ အမျိုးသား စစ်တပ်များ
အဖြစ် အယောင်ဆောင်ကာ သုံးဆယ်ခြောက် နာရီမျှနှင့်
ပိုင်ရှစ်ဆယ် ခရီးအား ဖြတ်ကူးခဲ့ကြလေသည်။

တကယ်တော့ ဗဟိုတရုတ်နီစစ်တပ် အားလုံးသည် လှေ
လက်တစ်ဆုပ်စာမျှဖြင့် မေလတွင်းဝင်စ ပထမ အစောပိုင်း
ကာလ၏ ရက်ပေါင်း ကိုးရက်တာ ကာလအတွင်း ဇိဗျမ်း ပြည်
နယ်တွင်းသို့ မြစ်အားဖြတ်ကူးပြီး ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
၏။ သူတို့ ကူးဖြတ်ခဲ့သော အပိုင်းများမှာ ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တုံးများ အလွန် ထူထပ် များပြားပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ရေစီးသန်သော နေရာများ ဖြစ်လေ
သည်။

တပ်နီစစ်တပ်များ မြစ်၏ ထိုအပိုင်းကို ကူးဖြတ်ရာ၌ စစ်သား တစ်ယောက်တလေပင် အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ နောက်နှစ်ရက်မျှ အကြာတွင် ရောက်လာကြသော ကိုမင်တန် တပ်များသည် မြစ်ကမ်းနဖူးမှနေ၍ မုန်တိုင်းကြောင့် ထကြွ လှုပ်ရှားနေသော မြစ်ရေပြင်အား ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေရုံ မှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ချေ။ တပ်နီစစ်တပ် သည် သူတို့မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည့် လှေအားလုံးကို ဖျက်ဆီး ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဖြတ်ကူးရမည့် နေရာသည် ယခုနေရာမှ လီ နှစ်ရာမျှ ဝေးကွာနေသေးသည် မဟုတ်ပါ လား။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ကီအန်ဆီရို ဗဟို ဆိုဗီ ယက် အခြေစိုက် စခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ခုနစ်လ အကြာ တွင် ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့ထက် အဆပေါင်း များစွာ ပို၍ အားကြီးသော ရာနှင့်ချီ၍ရှိသည့် တပ်များနှင့် ဝေးကွာသွား အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ရက်ရှည်လများ မဟုတ်သည့် တိုင်အောင် ရက်အနည်းငယ်မျှတော့ အနှောင့်အယှက် ကင်းမဲ့ စွာ နားနေနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့လူစု မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက် ချီတက်ကြသည့် အခါတွင်မူကား ဘေးအန္တရာယ်သစ် တစ်ခု သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ လိုလိုစိဟု အသိများ နေသည့် တရုတ်လူမျိုး မဟုတ်သော ရှေးဟောင်းလူမျိုး တစ်မျိုး ၏ အန္တရာယ်ဖြစ်၏။ ယင်းလူမျိုးစုသည် တိဘက်နိုင်ငံနှင့် အနီးဆုံးသော သစ်တောကြီးများနှင့် တောင်တန်းကြီးများ အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ကွေ့ချောင်းနှင့် ယူနန်နယ်တွင် ကွန်မြူနစ်တို့သည် မိယာအိုနှင့် ရှမ်း လူနည်းစုများအား တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုလူမျိုးစု များသည် စစ်လိုလားသော လူမျိုးစုများ မဟုတ်ကြပေ။ ထို လူမျိုးစုများထဲမှ အချို့သည် တပ်နီတပ်များ ထဲသို့ပင် ဝင် ရောက်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရ၏။

ဇီချမ်း၌ တွေ့နေကြရသည့် လိုလိုစိ လူမျိုးစုကား တခြား လူမျိုးစုများနှင့် များစွာ ခြားနားသည် ထိုလူမျိုးစုသည် ဟန်

တရုတ်များအား အလွန် မုန်းကြသည်။ လုံများ၊ ဓားများ၊ ပုဆိန်များနှင့် သေနတ်များ ကိုင်ကာ တရုတ်တပ်နီတပ်များ ချီတက်နေကြသည့် လမ်းများမှ စောင့်၍ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကြလေသည်။

တရုတ်စစ်တပ် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် လူ အမြောက်အမြား မဆုံးရှုံးဘဲနှင့် လိုလိပ်တို့နယ်မှ ထွက်နိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်များသည် လိုလိပ်တို့နှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ခြင်းကို ရှောင်၍ စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်းကိုသာ အဓိကထားကြ၏။ တပ်နီစစ်တပ်မှ ခေါင်းဆောင်များက မိမိတို့သည်လည်း လိုလိပ်လူမျိုးစုများကဲ့သို့ပင် ကိုမင်တန်အစိုးရ၏ ရန်သူများ ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြကြသည်။ ထို့နောက် လိုလိပ်တို့အား ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကမ်းကြရာ လိုလိပ်တို့က ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံကြလေသည်။

လိုလိပ်လူမျိုးစုများနှင့် ချစ်ကြည်ရေး ပိုမိုခိုင်မြဲလာစေရန်အတွက် တပ်နီစစ်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးသည် လိုလိပ်တို့၏ လူမျိုးစုရိုးရာပွဲတစ်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကာ လူမျိုးစု အကြီးအကဲတစ်ဦးနှင့်အတူ ကြက်ဖလည်ချောင်းသွေးကို အတူတူ သောက်၍ သစ္စာဆိုခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က တပ်နီစစ်တပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အကျိုးအမြတ် တစ်ခုကို ရရှိခဲ့ကြပြန်၏။ တပ်နီတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်သည် လိုလိပ်များနှင့်အတူ အလွန် ထူထပ်သိပ်သည်းသော တောအုပ်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သွားနေခိုက် ကိုမင်တန် လေတပ်မှ ကင်းထောက်လေယာဉ် ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံးကို မြင်တွေ့မသွားခဲ့ချေ။

ထိုတစ်ချက်သည် ချန်ကေ-ရှိုတ် အတွက် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း လိုလိပ် လူမျိုးစုများ နယ်မြေမှ ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ရပ် ရရှိနိုင်သေးသည်ကို သိနေသည်။ ထိုအရာကား တပ်နီများအတွက် ကြီးမားသော သဘာဝ အဟန့်အတားကြီး တစ်ခုအား ကျော်ဖြတ်ရမည့် အရေးအခင်းကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုအဟန့်အတားကြီးအား ကျော်ဖြတ်ရေးမှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။

အလွန်ကြီးမားသည့် ထိုသဘာဝ အဟန့်အတားကြီးသည်ကား တခြားမဟုတ်။ အလွန်ကြီးမားသော အသံကြီးများ ပြု၍ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းနေသော လှေ၊ သင်္ဘော စသည်များ မသွားမလာနိုင်သည့် တာတုမြစ်လက်တက် ပေတည်း။ တာတုသည် ယန်လိမြစ်ကြီး၏ မြစ်လက်တက် ဖြစ်၍ ကြီးမားသော ကျောက်စွန်းကျောက်ဆောင်များ အောက်မှနေ၍ အရှေ့တောင် အရပ်ဆီ ဦးတည်ပြီး စီးဆင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တာတုမြစ် လက်တက်သည် ဗဟိုတပ်နီတပ်အား မြောက်ပိုင်းဒီချွမ်း ပြည်နယ်တွင်းရှိ ချန်ကုအို တာအို၏ အမှတ်လေး ရှေ့တန်းတပ်မှ စစ်သည် ၈၀,၀၀၀နှင့် မဆက်သွယ် မိအောင် ပိတ်ပင်တားဆီးထားသည်။ စစ်သည် ၁၀,၀၀၀ ပါဝင်သည့် အခြား ကွန်မြူနစ်တပ်မှာလည်း မြောက်ဘက်အစွန်ရှိ ရှင်စီနယ်အတွင်း၌ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ယင်းတပ်နှင့် အဆက်အသွယ် မမိအောင်လည်း တာတုမြစ် လက်တက်ကပင် ပိတ်ပင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ ကွန်မြူနစ်များသည် တာတုမြစ်လက်တက်အား မဖြတ်နိုင်ပါက ဗဟိုတပ်နီစစ်တပ်ကြီးနှင့် ခေါင်းဆောင်များသည် အလွန်မြင့်မားသော တိဘက်ကုန်းပြင်မြင့် အစပ်ရှိ နယ်များအတွင်း ကြမ်းတမ်းသော ဒေသထဲ၌ အလဟဿ အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်ရလေတော့မည်။ တကယ်တော့ ထိုဒေသများသည် အစာရေစာပါးရှားရုံမျှမက စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် အနေဖြင့် လွယ်လင့်တကူ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းလည်း များများစားစား မရှိချေ။

ကွန်မြူနစ်တို့အနေဖြင့် သူတို့အား ချန်ကေ-ရှိုတ်က မြစ်ကမ်းပါးမှနေပြီး ပိတ်ဆို့မှု အသစ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိမ့်ဦးမည်ဟု သိနားလည်ထားသည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် သူတို့သည် လိုလိုလမ်းပြများ အကူအညီဖြင့် တာတုမြစ်ကမ်းပါးရှိ လျှို့ဝှက်သော လမ်းများအား ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် မြစ်အား ဖြတ်ကူးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသော နေရာကို တွေ့ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေရာသည် အန်ရှန်ချန်းမြို့နယ်တွင်းမှ နေရာဖြစ်၏။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်လျက်ရှိသော ပြည်နယ်တွင်းမှ တပ်တစ်တပ်သည် အင်အားဖြည့်တင်းမည့် တပ်ကူများ ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေခိုက် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အလစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရပြီး ထွက်ပြေးကုန်ရသည်။ ထိုအခါ ကွန်မြူနစ်တပ်မဟာ တစ်တပ်သည် မြစ်ကိုကူးဖြတ်ကာ မြောက်ဘက်ကမ်းပါးပေါ် ရောက်သွားကြသည်။

သို့တစေလည်း ထိုစဉ်က မြစ်သည် ရေလျှံလျက် ရှိသည်။ ဆီးနှင်းများ အရည်ပျော်နေချိန်ဖြစ်၍ ရေလျှံသည်မှာ အဆမတန် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မြစ်အား ဖြတ်ကူးနေရသည်မှာ လွယ်ကူချောမွေ့ခြင်း မရှိ။ နှေးကွေးနေရုံမျှမက ဘေးအန္တရာယ်ကများလှ၏။ ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ခြင်း ခံရမည်ကိုလည်း များစွာ စိုးရိမ်ရလေသည်။

တပ်နီတပ်၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တပ်များနှင့် အခြားသော အရန်တပ်များသည် အန်ရှန်ချန်း မြို့တွင်း၌ ပြည့်သိပ်လျက်ရှိသည်။ ကိုမင်တန် လေတပ်မှ လေယာဉ်များသည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်အား ခြေရာခံမိသွားသည်မှ စ၍ ထိုနယ်ပတ်ဝန်းကျင်အား ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုလေတော့သည်။ ချန်ကေ-ရှိုတ်၏ ကြည်းတပ်များကလည်း မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်မှနေ၍ လျင်မြန်စွာ ချီတက်လာကြပြီး ကွန်မြူနစ်တို့အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

ကွန်မြူနစ်တို့အဖို့ နောက်ထပ်ကြုံရသည့် ဘေးအန္တရာယ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ အကျအဆုံး များလှသည်ကို တပ်နီ စစ်တပ်မှ စစ်သားများ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့မြင်နေရသည် ဖြစ်ရာ အားလုံးမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြရ၏။ ရေများ အဆမတန်လျှံတက်နေသော မြစ်၏ အပေါ်ဘက်၌ တည်ရှိနေသည့် မြို့ငယ် အတွင်း၌ကား ကွန်မြူနစ်တို့၏ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်များသည် အလွန် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေး တစ်ရပ်ကို ခေါ်ကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြလေသည်။

***

“ရေစီးက သိပ်မြန်သိပ်သန်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့လွတ်လိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး
လောဟာ မြစ်ညာဆီကို ကိုက်နှစ်ရာအထိ ရောက်သွားတယ်” ဟု လူချီယာအိုက
မြစ်ရေစီးသံများကြားမှနေ၍ အများ ကြားသာအောင် အော်ပြောသည်။ “မြစ်ကို
ဖြတ်ရတာက လေးနာရီ ကြာတယ်၊ သုံးရက်အတွင်းမှာ တပ်မဟာတစ် တစ်ခုပဲ
သယ်လို့ပြီးတယ် ဆိုတော့...”

ချီယာအိုသည် စားပွဲ၌ ဝိုင်းထိုင်နေကြသော တပ်နီ စစ်ခေါင်းဆောင်
များအား ကြည့်နေသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာထားများသည် ကြည်သာခြင်း
မရှိ တင်းမာခက်ထန် နေကြသည်။ တချို့က သူတို့မှတ်စု စာအုပ်ငယ်များထဲ
ထဲ နှစ် ရေးမှတ် နေကြသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနှုန်းနဲ့ ဆက်သွားကြမယ်ဆိုရင် လူအားလုံး
ဆီဇွန်အားလုံးနဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ဖို့ သီတင်းပတ်ပေါင်း
အများကြီး ကြာလိမ့်ဦးမယ်” ဟု လူချီယာအိုက သူ ချိတ်ထားသော နံရံထက်မှ
အပြုံးအားကြည့်၍ ဆက်ပြောနေသည်။

“စီအန် မြစ်ပေါ်မှာ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့သလို ဒီမြစ်ပေါ်မှာ တံတားထိုးဖို့ကော
အခြေခိုင်ဘူးလား တပ်မှူး လူ” မေးလိုက်သည့် အသံမှာ တရုတ် ဟူနန်နီ လူမျိုးစု
အသံနှင့် ဖြစ်၏။ တော်လှန်ရေး စစ်ကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုယ်တိုင်က မေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်မစားပွဲကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေရာမှ
အနီးမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချီယာအိုသည် သူ ဘယ်လက်ဖြင့် သစ်သား
အောက်တံ တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူကာ အန်ရှန်ချန်းမြို့အနီး တစ်ပိုက်မှနေ၍
အမြင်လိမ်မြေ့ကောက် စီးဆင်းနေသော တာတု မြစ်ကြောင်းအား ထောက်ပြ
နေသည်။

“မြစ်စီးပုံက အခု မြင်နေရတဲ့အတိုင်း စီးဆင်းနေတာပါ။ ကော်မစ်ဆာမော် တစ်စက္ကန့်ကို လေး ငါး ကိုက်နှုန်း စီးတာပါ။ သိပ်ကို မြန်လွန်းပြီး အနှံ့အဟုန်က ပြင်းတော့ မြစ်ကြမ်းပြင်အထိ ဆင်းပြီး ပန္နက်တိုင် တစ်တိုင် စိုက်ဖို့ ဆိုတာတောင်မှ မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အမြင်အရဆိုရင် ဒီမြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ဖြတ်ပြီး တံတားတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိပါဘူး”

ချီယာအိုသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားပြီး သူ့ စကားများအား နားထောင်နေကြသည့် အခြား လူများ၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်သည်။ အားလုံးတွင် စိတ်မရှည်တော့သည့် အရိပ်အခြည်များ ပြနေကြလေသလား။ ထိုတစ်ခဏတွင် သူသည် စစ်ကော်မရှင်နာ ချူအင်-လိုင်၏ နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်နှာများအား လှမ်းမြင်သည်။ ချူအင်-လိုင်သည် မော်၏ ညာဘက်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ မော်၏ ဘယ်ဘက်ဘေး၌ ထိုင်နေသော ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ချူအင်သည် လူချီယာအိုအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

အခြားသော တပ်နီစစ်ခေါင်းဆောင်များသည် စီအန်မြစ်ကို ဖြတ်သွားစဉ်က ချီယာအို၏ အရေးပါ အရာရောက်သော လုပ်ဆောင်မှုကို သိနေကြသည့်အား လျော်စွာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆန့်ကျင်၍ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ အစည်းအဝေး လုပ်နေသည့် အိမ်မှာ ကျောက်တုံး နံရံအိမ်သေးသေး တစ်လုံးဖြစ်၍ အန်ရှန်ချန်းမြို့၏ မြို့လယ်လမ်းမကြီးတစ်နေရာ၌ ရှိနေသည်။ အမြင့်ပိုင်း၌ တည်ရှိနေသော ထိုအိမ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အောက်ဘက်ရှိ လှိုင်းလုံးကြီးများ ထနေသော မြစ်ပြင်အား အသေအချာ မြင်တွေ့ နေရလေ၏။

“လှေက နှစ်စင်းပဲရှိတယ်၊ ထပ်ရှာတော့လည်း မရဘူး။ လှေတစ်စင်းကို လူ ရှစ်ယောက်ပဲ တင်လို့ရတယ်။ တကယ်လို့ လှေထပ်ရှာလို့ ရတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လှေသမားက မရှိတော့ ခက်တယ်။ ရန်သူစစ်တပ် နှစ်တပ်က အရှေ့တောင်ဘက်ကနေပြီး လာနေတယ်။ မြစ်အောက်ဘက် လီ ခြောက်ဆယ်ပေဝေးတော့တယ်လို့ သတင်းရတယ်။ နောက်တစ်တပ်က ဇိဆွမ်း စစ်ဘုရင်ရဲ့ သမီးမြောက်ဘက်က လာနေတာ ဒီဒီရောက်ဖို့ လီ ရှစ်ဆယ်ပေ ဝေးတယ်လို့ ဆိုတာက အဲဒီတော့”

ချီယာအိုသည် စကားကို ဖြတ်၍ရပ်ကာ သူ့ ကျွေးနစ်အင်္ကျီ အပေါ်သို့ အိတ်တပ်ထဲမှ ကြေမွနေသော အဝါရောင်စက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည့် မည်မည် မလှမပ ရေးထားသည့် တရုတ်အက္ခရာများ ပါသည်။ အလှင်ဆီရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်ပြရန် တာစူရင်း ပရိသတ်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“မနေ့က ကျွန်တော်တို့ကို ငုံးကြဲသွားတဲ့ ရန်သူ လေယာဉ်တွေဟာ ဒီနေ့ ဘုတော့ ဝါဂဖြန့်စာရွက်တွေ လာပြီး ကြဲချသွားတယ်။ သူတို့က “တပ်နီတွေ အတွက် အဆုံးသတ်ဖို့ နီးနေပြီ။ လက်နက် ချကြပါ။ မင်းတို့ရဲ့ သစ္စာမဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်လာကြရင် မင်းတို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးမယ်။ အချိန်လွန်မှ လာရင်တော့ တို့ဆီက သနားကြင်နာမှုကို ရမယ်မထင်နဲ့။ မင်းသား ရှိတာ-ကို ရင်ဆိုင်သွားရတဲ့ ကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ ကြုံကြရလိမ့်မယ်”

ချီယာအိုသည် စာရွက်အား ခေါက်၍ သူ့ကျွန်းနစ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ဆယ်လက်ဖြင့် ထိုးထည့်သည်။ သူ ညာလက်မှာ ယခုအချိန်ထိ ရထားသည့် ခက်ရာ မပျောက်သေး။ သိုင်းထားသည့် ကြိုးကို ဖြုတ်ထားသော်လည်း လက်ကို အသုံးချလိုကား မရသေး။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အောက်ဘက် မြစ်ပြင်ဆီမှ ဒေါသ ဝကြီး မြည်ဟည်းနေသော ရေစီးသံနှင့် လှိုင်းသံများသည် အခန်းတွင်းသို့ စိန်ခေါ်လိုက်သည့်နှယ် ရောက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် စောစောက ကြားခဲ့ သော ဟုနန်လူမျိုးစု လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည့် စကားသံ ထပ်မံ၍ ပေါ်လာ သည်။

“တို့များအနေနဲ့ ရှိတာ-ကိုရဲ့ အမှားမျိုးတော့ ထပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

သူသည် စကားကို အော်၍ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူအများက ကြားကြသည်။ သူ ပြောနေခိုက်တွင် သူ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ဗိုလ်ချုပ် များနှင့် နိုင်ငံရေး အကြံပေးများအား တစ်ဦးချင်းစီ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ တရုတ်နီ တပ် ကာ မနေ့က လုပ်ခဲ့တဲ့ ကြေကွဲစရာ အမှားတွေကို ကျူးလွန်ဖို့အတွက် လီပေါင်း ဆန်သောင်းငါးထောင် ခန့်ကြီးကို ချီတက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့များအနေနဲ့ သခိုင်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အတိတ် ပြန်လာဖို့ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ နှင့်မပြုတော့ဘူး”

“မင်းသားရှိတာ-ကိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးရတာပါ”

အော်တိုဘရန်း၏ဘေး၌ ကပ်၍ထိုင်နေသော မျက်မှန်နှင့် စကားပြန်က နှုတ်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် တရုတ်လို မေးသည်။ အခန်းထဲတွင် တင်းမာမှု အထစ် တစ်ခုသည် တည်ရှိလာသည်။ ကော်မစ်ဆာ မော် အပါအဝင် တရုတ် ဆိုင်းဆောင် အတော်များများ၏ မျက်နှာများတွင် စိတ်တိုသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထပ်ကပ်လာသည်။

“မင်းသား ရှိတာ-ကို ဆိုတာ တိုင်ပေ ကောင်းကင်ဘုံ နိုင်ငံတော်က ထွက်ကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ပေါ့။ သူဟာ ၁၈၆၃ ခုနှစ်

အတွင်းမှာ စစ်သား တစ်သိန်း ပါဝင်တဲ့ လယ်သမား တပ်ကြီးကို ဦးဆောင်ပြီး တာတုမြစ်ကမ်းပါးကို ချီတက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ မန်ချူးဘုရင် ဧကရာဇ်တွေရဲ့ မြေရှင်ပဒေသရာဇ် အုပ်ချုပ်မှုကို တော်လှန်နေကြတာကိုး။

ချူအင်-လိုင်၏ အသံသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်လှ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တင်းမာမှုကိုပင် ပျော့ပျောင်းစေနိုင်၏။ ဂျာမန်သည်ပင်လျှင် သူ့စကားပြန်ဘဏ် လှည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။ သူ့အနေဖြင့် ချူအင်-လိုင်၏ စကားများအပေါ် အလေးအနက် ပြုစေလိုသော သဘောကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

“မင်းသားရှီရဲ့ တပ်တွေဟာ တာတုမြစ်ကမ်းမှာ ပိတ်မိခဲ့ကြရတယ်။ ဧကရာဇ်ဘုရင်ရဲ့ တပ်တွေက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်” ဟု ချူအင်-လိုင်က ဆက်ပြောသည်။ “မြစ်ရေပြင် တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီနေ တယ်။ ဟိုး... ရှေးဟောင်းခေတ်တုန်းကလည်း တချို့ စစ်တပ်တွေဟာ ဒီမြစ် ကမ်းပါးပေါ်မှာ တစ်ယောက်မကျန် သတ်ဖြတ်သုတ်သင် ခံခဲ့ကြရတယ်။ ‘ဆန်ကုအိုယင်အီ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ် ဖတ်ကြည့်ပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန် လိုက်ရင် ‘သုံးနိုင်ငံ၏ လွမ်းမောစရာများ’လို့ ရနိုင်တယ်။ အဲဒီ စာအုပ် ဖတ်လိုက်ရင် နားလည် လာမှာပါ။ ဒီဒေသခံတွေကတော့ ပြောကြတယ်။ သေသွားကြတဲ့ တိုင်ပေစစ်သားတွေနဲ့ သုံးနိုင်ငံ စစ်သည်တွေဟာ အခုအချိန်ထိ မှောင်မှိုက်တဲ့ ညတွေကျရင် အော်ဟစ် နေတုန်းပဲတဲ့”

“မင်းသား ရှီတာ-ကီဟာ နောက်ဆုံးမှာ လက်နက်ချခဲ့တယ်။ ချင်တုမှာ ဓားနဲ့ပွမ်းပြီး အသတ်ခံရတယ်။ ‘ဓားဖတ်ရာ ထောင်ပေါင်းများစွာနဲ့ သေရခြင်း’ လို့ ပြောစမှတ် ပြုကြတယ် ရဲ့ဘော်” ဟု ချူတေးက ဥရောပသား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောသည်။ သူ့စကားပြောသည့် လေသံမှာ ဇိဇ္ဈမ်းနယ်သားလေသံ ဖြစ်၏။ “တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ကို ဒီနေရာမှာသာ မိသွားလို့ကတော့ ကိုမင်တမ် တွေက ကျုပ်တို့ အားလုံးကို အဲသလို လုပ်ပစ်ကြမှာ သေချာတယ်”

မော်စီ-တုန်းသည် သူ့ကုလားထိုင်အား အသံမထွက်အောင် နောင်ဘက်သို့ တွန်းဖယ်ကာ မြေပုံဆီသို့ သွားသည်။ မြေပုံရှေ့၌ ရပ်နေသော ချီယာအီအား ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်ရန် လက်ပြသည်။ မော်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်၍ ဘာတံဆိပ်မှ မပါသော ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်များမှာ ဖြိုးထားခြင်း မရှိ၊ မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်ဖြစ်၏။ ဖြူရော်ခေတ် မျက်နှာနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သူ့ မျက်လုံးများသည် ကြီးနေသယောင်ယောင် ရှိသည်။ ရုတ်တရက် မော်သည် မြေပုံပေါ် လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲရှိ လူများအား ဝေ့ကြည့်သည်။

“လုတင်းဆိုတဲ့ နေရာဟာ ကျုပ်တို့ ဖြတ်ကူးရမယ့် နေရာပဲ။ လုတင်းမှာ ဆံတားတစ်ခု ရှိတယ်။ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ တပ်မှူး လု”

ချီယာအိုက လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟူသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ “ထုတင်းက ဒီနေရာကနေပြီး လီ သုံးရာနှစ်ဆယ် ဝေးတယ် ကော်မစ်ဆာ မော်။ အဲဒီအရောက် သုံးရက်တိတိ လျှောက်ရမယ်။ ဒေသခံတွေဆီက ကြားရတာတော့ ဆံတားကို တပ်ရင်းနှစ်ရင်းက ထိန်းထားပြီးနေပြီ။ သူတို့ကို အင်အားဖြည့်တင်း ဆို့ တပ်တွေကလည်း အခုလောက်ဆိုရင် နောက်က လိုက်လာနေရောပေါ့”

“မြစ်ရဲ့ ဒီဘက်ကမ်းပေါ်က လမ်းတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သွားလို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ ကော်မစ်ဆာ မော်။ မြောက်ဘက် ဝှေ့နံလမ်းက မြစ်ရဲ့အရှေ့ဘက်ကမ်းအတိုင်း သွားရတာ၊ ဒီဘက်လမ်းကျတော့ ဆစ်ခါတလေ မြစ်ရေပြင်နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်နေတဲ့ ရွှံ့ဗွတ်တွေကို ဖြတ်ရမယ်။ ဗွတ်က ခါးအထိ မြုပ်တယ်”

ချီယာအိုသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဖြစ်ကာ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ငြိတော့ လုတင်း တံတားက သံကြိုးတွေနဲ့ ခင်းပျဉ်တွေကို အများဆုံး သုံးပြီး ဆောက်ထားတဲ့ တံတား၊ တကယ့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပဲ။ အကျယ် ကိုက်တစ်ရာပဲ ချိတယ်။ အန်ရှန်ချန်းမြို့က လူတွေဆီက ကြားထားရတာက ကိုမင်တန်တပ်တွေ အနေနဲ့ တံတားရဲ့ ဟိုဘက်သည်ဘက်မှာ မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ် တပ်စိတ် တွေ ချထားတယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ တပ်မှူးလု” မော်သည် မြေပုံကို ကျောပေးကာ အခန်းထဲရှိ

ထုတင်းဘက် လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ “ရဲဘော်တို့ တို့မှာ ရွေးစရာ ထမ်း မရှိတော့ဘူး” မင်းသား ရှိတာ-ကီဟာ သူ့ မိန်းမ ကလေး မွေးဖို့ အတွက် အန်ရှန်ချန်းမြို့မှာ သုံးရက် ကြာနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကြန့်ကြာမှုကြောင့် အရာရာ ဆိုင်းကို ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်။ တို့များအနေနဲ့ ကြန့်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အခုချက်ချင်း ထုတင်းကို ချီတက်ကြရမယ်”

မော်သည် မလုပ်မနေရဟူသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်ရှိ

ထုတင်းဦးချင်းစီ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာထားသည် မင်း သဘောမထူဘူးလားဟု စိန်ခေါ်သည့် မေးခွန်းကို မေးနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ထယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောသည့်အခါ သူသည် ချီအာအိုဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်လိုက်သည်။

“တပ်မှူးလု၊ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေ အတော် သက်သာသွားပြီလား။ အတင်း

အမွေ ချီတက်ခိုင်းရမယ့် အလုပ် တစ်ခုကို မင်း ဦးစီးနိုင်မလား”

“ကျွန်တော့် ပခုံးက အခုထိ တင်းတောင့်နေတုန်းပဲ၊ ကော်မစ်ဆာ မော်ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းတော့ ချီတက်နိုင်ပါတယ်”

“တံတားကို ဝင်ပြီး စီးနင်း တိုက်ခိုက်ရမယ့် အုပ်စုဟာ သူတို့ စိတ်အရ အရ ပါဝင်လိုသူတွေသာ ဖြစ်ရမယ်။ လူရွေးရင် အမှတ်တစ် တပ်မဟာ လက်အောက် အမှတ်လေး ခြေလျင်တပ်ရင်း ထဲက ရွေးပါ။ မင်းက ကောင်းနေဆဲ ဆိုရင် သူတို့ အုပ်စုနဲ့ ဘာပြုလို့ ရှေ့ဆုံးက လိုက်သွားပြီး မင်းကိုယ်တိုင် အချိန် မပေးနိုင်ရမှာလဲ”

စစ်ကော်မရှင်၏ ချယ်ယာမင် မော်က သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို ချီတက် အို သတိထားမိသည်။

“ဂုဏ်သိက္ခာ သိပ်ပြီး မြင့်မားစေတဲ့ အလုပ် တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ် ကော်မစ်ဆာ မော်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် အချိန် မဖြုန်းနဲ့တော့။ တို့များ သုံးရက်အတွင်း မြစ်ကို ဖြတ်ရမယ်”

မော်သည် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ တဂုန်းဂုန်း တဖြုန်းဖြုန်း မြည်ဟည်းသံများ ပေးနေသည့် ရိုင်းရိုင်း ကြမ်းတမ်းသော မြစ်ပြင်အား ကျောပေးကာ မတ်စောက်သော ကမ်းနဖူးဆီ အတိုင်း တက်၍ သူ့စခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ချီယာအိုသည် ခြေလှမ်းများကို ခပ်ကျဲကျဲ လှမ်း၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားနေသော မော်အား လှမ်းကြည့်နေသည်။ မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သွားခဲ့သော မော်၏ အကြည့်သည် မိမိအား ညှို့ယူဖမ်းစားသွားသည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့် သူသည် ဘေးအန္တရာယ် အလွန်ကြီးမားများပြားသည့် တာဝန် တစ်ခုကို မော် ပေးအပ်သည့်အတိုင်း လက်ခံခဲ့၏။ ဤတာဝန်ကား လူတင်း တံတားအား ပြန်လည် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပေးရမည့် တာဝန်ပေတည်း။

***

အောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်ထက်ဆီမှ ပြင်းထန် ကျယ်လောင်သော
အနီအောက်အောက်ကြီး ကြားရသည်။ အခိုက်အတန့်တော့ တာတုမြစ်၏ မြည်ဟည်းသံ
သည် ပျောက်သွားသည်။ မိုးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ရွာချလာပြန်၏။ လီအန်
သည် မြစ်ဘေးရှိ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသည့် လမ်းပေါ်အတိုင်း ချောနေသော
အောက်တုံးကြီးများအား ဖက်တွယ်၍ လျှောက်လာနေသည်။

မုန်တိုင်းသည် သူ လျှောက်သွားနေသည့် လမ်းအား ချောနေအောင်
အန်တီးထားသည်။ သူသည် သတိ ကြီးစွာထား၍ လျှောက်သွားနေရ၏။ လီအန်
၏ အထက်ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခုသည် ကောင်းကင်ဆီသို့
ထိုးတက်လျက် ရှိသည်။ မိုးရေသည် အဆက်ပြတ် သွားသည်မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိ ဆောင်းငယ် မြောင်းငယ်လေးများ အတွင်းတွင် မိုးရေများသည် ဒလဟောတိုး
စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

“အမှတ်လေး ခြေလျင်တပ်ရင်းဟာ စစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်မတန်
ထူးခြား ပြောင်မြောက်တဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်” ဟု လီအန်၏ ရှေ့
ထည့်တည့် အမှောင်ထဲမှ စကားပြောသံကို ကြားရသည်။ “တို့ရဲ့ တာဝန် အသစ်
ဟာ အလွန် ခက်ခဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ရဲ့ နာမည်ကောင်း အစဉ်လာကိုတော့
အိန်းမုဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

“အန်ရှန်ချန်းမြို့ကို တိုက်ပြီးသိမ်းခဲ့တဲ့ အမှတ်တစ် ခြေလျင်တပ်ရင်းကို
အသားစီးရအောင် လုပ်ရမယ်” ဟု နောက်တစ်သံက ပြောသံ ကြားရသည်။

“တို့က လူတင်း တံတားကို သုံးရက်အတွင်း အပြီးသိမ်းရမှာကွ။ သိလား”
လီအန်သည် ကြားနေရသည့် အသံများကြောင့် အားတက်လာသည်။
သူတို့ယူ ယုံကြည်မှု တိုးလာသည်။ သူသည် မိုးရေထဲရှိ ရှေ့တည့်တည့်သို့
စောင့်ကြည့်နေသည်။ အမှောင်ထုသည် သိပ်သည်းလာနေသည်။ ထိုအမှောင်ထု

ကြားမှနေ၍ မြင်နေရသော ကျောက်တုံးကြီးများအား ကြည့်ကာ ရှေ့သို့ပြေး
သည်။ ပြေးနေရင်းမှပင် သူ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်အား ဆွဲချကာ မျက်နှာ
ဖုံးနေအောင် လုပ်သည်။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင်
ပြုပြင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ငါးပေါင်မျှရှိသော ဆန်အိတ်ပါသည်။
ရေခွက်တစ်လုံး၊ တူနှစ်ချောင်း၊ စောင်တစ်ထည်နှင့် ကောက်ရိုးဖိနပ်နှစ်ဖက်
ပါသည်။ အန်ရှန်ချွန်းမြို့တွင် ရှိစဉ်က ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အန်ရှန်ချွန်း
မြို့နှင့် လူတင်း လီ သုံးရာမျှ ဝေးကွာသည်ဖြစ်ရာ လူတင်းအား သုံးရက်အတွင်း
ရအောင် သိမ်းပိုက်ရမည်ဟု ဆိုသောအခါ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက် အခွန်
မရှိတော့ပေ။

“တကယ်လို့ တာတုမြစ်ထဲက တိုင်ပေ သူ့ရဲတွေက အော်သံဟစ်သံတွေ
ကြားရင် နားမထောင်နဲ့” ဟု နောက်တစ်သံက ပြောပြန်၏။ ထိုအသံကို လီအန်
ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ တပ်ခွဲသုံးမှ နိုင်ငံရေးနည်းပြဆရာ ဖြစ်သည်။
“မင်းသား ရှိတာ-ကီရဲ့ ကြေကွဲစရာ ကံကြမ္မာကို မေ့ပစ်လိုက်။ တို့က သမိုင်း
ပြောင်းမှာ၊ တို့က တရုတ် အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ တပ်နီစစ်တပ်
ကွ...”

“တို့က တရုတ် အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ တရုတ်နီ စစ်
တပ်ကွ” ဟူသော အော်သံများသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လီအန် ကိုယ်တိုင်
ထို ကြွေးကြော်သံကို အများနှင့်ရော၍ စိတ်ပါလက်ပါ အော်နေမိလေ၏။

မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲတွင် လျှပ်စီးတစ်ချက် ပြက်လိုက်သဖြင့်
လီအန်သည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ခဏမျှ မြင်လိုက်ရသည်။ အမှတ်
တပ်ခွဲမှ လူအများစုသည် လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ရှေ့နောက် တစ်ယောက်နှင့်
စီ တန်းစီကာ မြစ်အား အုပ်မိုးနေသည့် ကျောက်စွန်းကြီးဆီ ပြေးတက်သွားနေကြ
သည်။ တဘက် အဖြူများသည် သူတို့ ကျောပိုးအိတ်များ၌ ချိတ်ထားသည့်
ဖြစ်ရာ အမှောင်ထဲမှာပင် အပီအပြင် မြင်နေရ၏။ အမှန်တော့ ထိုအဖြူ
တဘက်များသည် သူ့လူ ကိုယ့်လူ ခွဲခြားနိုင်ရန် စီမံထားခြင်းပေတည်း။

လီအန်သည် ခြေလျင်တပ်သားများကြားရှိ မြင်းစီးအရာရှိအား မုတ်နီ
ရှာ၍ ရသည်။ မိုးခြိမ်းသံကြောင့် လန့်နေသော မြင်းအား မရ ရအောင် ထိန်း
ထားလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ချက် ပြက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးရောင်ဖြင့် တံတား
ထိပ်၌ ခိုကပ် နေကြသော ရန်သူ ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကိုပါ သူ မြင်လိုက်ရသည်။
အမှောင်ထု ပြန်မကျမီ တဒဂ် အချိန်လေးတွင် ထိုဒါဇင်ဝက်ခန့်ထဲမှ နှင်း

သို့သော်လည်း ဝပ်နေရာမှ ထရပ်ကာ လက်များကို လွဲ၍ ပစ်လိုက်ကြသည်ကို
ဆွေ့ရ၏။ ကိုမင်တန် လက်ပစ်ဗုံးသမားများပေတည်း။

“သတိထား လက်ပစ်ဗုံးတွေ”

လီအန်သည် အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးသည်။ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်
ဆေးနတ်အား ဖြုတ်၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်သို့ ပပ်ချကာ အကာအကွယ်
ရသည်။ တပ်ခွဲ၏ ရှေ့ပြေး အဖွဲ့သည် အမှောင်ထု အတွင်း၌ ရှိနေသည့်
ဇန်နဝါယာများအား မမြင်။ ရန်သူများ ပစ်လိုက်သည့် လက်ပစ်ဗုံးများသည် ထိုအဖွဲ့
၏ ကြား၌ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။

လီမွှော်ရောင် မီးတန်းများသည် ညအမှောင်တွင်း၌ လင်းလက်သွား
သည်။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရသူများနှင့် သေငယ်လေနှင့် မျောနေသူများ၏ အော်
အစ်သံနှင့် ညည်းညူသံများ။ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပစ်လိုက်သည့် မြင်း
တစ်ကောင်၏ အသံ၊ တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာနေသည့် မရှင်းဝန်း စက်
ဆေးနတ်သံ...။

ထပ်မံ၍ ပြတ်လိုက်သည့် လျှပ်စီးရောင်သည် မတ်စောက်သော ကမ်း
မှူးထိပ်တွင် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ လီအန်သည် လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်
ဆေးနတ်ဖြင့် ကိုမင်တန် စက်ဆေးနတ်သမားအား နှစ်ချက်မျှ ပစ်လိုက်သည်။
သို့သော်လည်း ပစ်မှတ်မှာ အလွမ်း ဝေးလွန်းလှသဖြင့် ထိရောက်ခြင်း မရှိ။
နောက် တစ်ကြိမ် အမှောင် ဝင်လာချိန်တွင် သူသည် ရိုင်ဖယ်တွင် လှံစွပ်
ထပ်ကာ ခါးကိုကုန်း၍ ရှေ့သို့ပြေးသည်။

အရာရှိ၏ မြင်းသေကောင်သည် လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျနေ
သည်ဖြစ်ရာ လီအန်သည် ထိုမြင်းအား ဝင်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားသဖြင့် ဒူးနာ
လာသည်။ မြင်း၏သခင်မှာ ယခုအချိန်ထိ မြင်းအောက်၌ ပိနေဆဲ။ လီအန်သည်
ထောင့်တပ်မှ ထရပ်ပြီး အရာရှိအား ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား
ကျောက်တုံးတစ်တုံး ခြေရင်း၌ကပ်နေကြသည်။ မိုးခြိမ်းသံသည် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ မိုးခြိမ်းသံ တစ်ကြိမ်ပေါ်တိုင်း လျှပ်စီးတစ်ကြိမ် လက်သည်။ လမ်းပေါ်သို့
စက်ဆေးနတ် ကျည်ဆန်များ ထပ်ကျလာပြန်သည်။

“တပ်မှူးကို ထိထားသလား” ဟု လီအန်က မေးသည်။

“မထိဘူးလို့ ထင်တယ် ရဲဘော်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ လူချီယာအိုသည်
သူ ညာဘက်ပေါင်အား နှိပ်လျက်ရှိသည်။ နှစ်ဦးသား ရွံ့ထဲ၌ ယှဉ်၍ အလျား
နောက်နေကြခြင်းဖြစ်၍ ဦးခေါင်းများကို မြေကြီး၌ အပ်ထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညာဘက်က ပေါင်က မြင်းပိထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့်လား မသိ
ထုံနေတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် ကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး စက်သေနတ်သမားနောင်ကို ရောက်အောင်သွားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ တပ်မှူး” ဟု လီအန်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်”

ချီယာအိုက အပေါ်မေ့ကြည့်သည်။ “အပေါ်ကို တောင်ဆိပ်တစ်ကောင် တက်သလို တက်မှ ဖြစ်မှာ ရဲဘော်” ဟု ပြန်ပြောကာ နောက်ထပ်လက်လာမည့် လျှပ်စီးအား စောင့်သည်။ ထို့နောက် လီအန်၏ ပခုံးအား တစ်ချက် ပုတ်လိုက်သည်။ “ကဲ သွားတော့”

လီအန်သည် ခုန်၍ထလိုက်ပြီး အပေါ်ဘက်ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအား စမ်း၍ဆွဲကာ တက်သွားသည်။ ခြေဖျားများဖြင့် ကျောက်တုံးများထိပက်ကြား အက်များအား စမ်း၍နင်းကာ ကုတ်ကတ်၍ တက်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် လျှပ်စီး လက်လိုက်သည့်အခါ လီအန်သည် အပေါ်ဘက်သို့ပေ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်အထိ ရောက်သွားပြီကို တွေ့ရသည်။ ကိုမင်တန် စက်သေနတ်သမားသည် လီအန်တက်လာသည်ကို မြင်သွားပြီဖြစ်၍ မရှင်းလင်းစက်သေနတ်ဖြင့် အကြာကြီး ပစ်ခတ်လျက် ရှိလေပြီ။

လီအန်အား မမြင်ရသည့်အခါ ချီယာအိုသည် အသက်ကိုပင် မရှုနိုင် နောက်တစ်ကြိမ် လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အခါ တောင်စွန်းထိပ်ပေါ်သို့ ရွေ့လျားသွားနေသော လီအန်အား မြင်ရသည်။ လီအန်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်အား ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး သူ့ညာလက်သည် ခါး၌ ချိတ်ထားသည့် အိတ်ထိ ဖြုတ်ယူနေသည်။

ထို့နောက် လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံများ ကြားလိုက်ရပြီး မရှင်းလင်းစက်သေနတ်သံသည် ရပ်သွားသည်။ လီအန်သည် စက်သေနတ် ကတုတ်ကုတ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အလျားမှောက်နေကြသော သုံးပန်းနှစ်ယောက်အား သူ့သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ ကျန်စစ်သား လေးဦးကား ဂျမ်းထိုးမှောက်၌ ဖြစ်နေသော စက်သေနတ် အပျက်ကြား၌ သေဆုံးနေကြလေပြီ။

“မင့် မိသားစု နာမည်က ဘာလဲ ရဲဘော်”

“လီအန်ပါ တပ်မှူး”

“မင်းဟာ သတ္တိ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ရဲဘော် တစ်ယောက်ပဲ။ ရဲဘော် လီအန် တပ်နီတပ်မှာ စစ်မှုလမ်းလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သီတင်းရှစ်ပတ်ပါ တပ်မှူး”

“မင်း စကားပြောသံက ဟူနန်နယ်သားနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တပ်မှူး” ကျွန်တော် တပ်မှူးတို့ ဖမ်းထားတဲ့ နိုင်ငံခြား အကျဉ်းသားဆိုမှာ ထမင်းချက် မလုပ်ခင်က ဟူနန်မှာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားတော့ သူ့သမီးလေးကို ခြင်းထဲထည့်ပြီး သယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ချင်တေးက မြို့ ကွေ့ချောင်းအထိ တပ်နီတပ်ရဲ့ ဘေးက ခြေရာခံပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။

“အဲဒီ ကာလအတွင်းမှာ ကိုမင်တန်စစ်သား အကျဉ်းသား အများအပြား ဘက်ကူးနေကြတာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့က တပ်မှူးတို့ သူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ဝတ်သွားတာ တွေ့ရပါတယ်” လီအန်သည် စကားကို ခပ်ထားပြီး မျက်လွှာချထားသည်။

“နိုင်ငံခြားသားရဲ့ သမီးလေး သေသွားတော့ ကျွန်တော် တပ်နီတပ်ထဲ ခင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် သားနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာခဲ့တာ ဆိုတော့ သူတို့လည်းပဲ ဟွမ် စီယာအို ကွေးတွေ (သူရဲနီလေးတွေ) ဖြစ်ကုန်ကြပါ သယ်”

ဟာရီကိန်း မှန်အိမ် အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နေရသော လီအန်၏ သယ်သမား မျက်နှာသည် ရိုးသား ပွင့်လင်းခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သူ ဆက်ဦးထုပ်မှာ ဘယ်နေရာ၌ ကျနေခဲ့မှန်း မသိ။ သူ့ခေါင်းထက်၌ မရှိတော့။ ဆံပင်များမှာ မိုးရေများဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုလျက် ရှိလေသည်။

“မင်း ထမင်းချက် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်လီအန် အနေနဲ့ တိုက်ခိုက်နည်းကို တခြားနေရာမှာ သင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

လီအန်က ခေါင်းညိတ်သည်။ “ချင်တေးမြို့က (မစ်လစ်ရွာ) မြို့ပြ တာကွယ်ရေးတပ်မှာ နှစ်နှစ် စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်”

“တပ်နီတပ်ထဲ ဝင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“တပ်မှူးတို့အနေနဲ့ တီ-ယူဘာအိုတွေဆီက မြေတွေကို သိမ်း သိမ်းပြီး မူလပိုင်ရှင် မိသားစုတွေ လက်ကို ပြန် ပြန်ပေးတာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပါတယ်” လီအန်က ပြောသည်။ “တီ-ယူဘာအို တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် မိသားစု ပိုင်တဲ့ လယ်တွေကို ခိုးယူထားတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီ မြေတွေ ကျွန်တော် ပြန်ရအောင် တပ်နီတပ်က ကူညီလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်”

“တပ်နီတပ်ကတော့ တစ်နေ့ကျရင် နေရာတိုင်းမှာရှိတဲ့ တီ-ယူဘာအို တွေ ဆီက မြေတွေကို သိမ်းမှာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ မြေအားလုံးကို မူလပိုင်ရှင်တွေ ထက်ထဲ အကုန် ပြန်ပေးမှာ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာက တို့တတွေဟာ ခြံ့ခွဲ အသက်တွေ ရှင်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြရတယ်။ လူတင်းတဲတားကို သိမ်းဖို့အတွက် ရဲရင့်တဲ့ ရဲဘော်သုံးဆယ် လိုနေတယ်။ အလုပ်ကတော့ သိပ် အန္တရာယ် များတယ်။ မင်းရဲ့ဆန္ဒအလျောက် ပါဝင်ချင်စိတ် ရှိသလား”

“ရိုပိတယ် တပ်မှူး” ဟု လီအန်က ဖြေသည်။ “အဲဒီ တာဝန်နဲ့ ကျွန်တော် ယူဖို့ အသင့်ပါ”

ထိုခဏတွင် ဒုန်းစိုင်းလာနေသော မြင်းခွာသံများကြောင့် နှစ်ဦးလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ စစ်ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် ဆက်သားဖြစ်ခဲ့သူသည် မြင်းနက်ကြီးပေါ်မှ အလျင်အမြန်ခုန်ဆင်းကာ ပိတ်ထားသော စာအိတ်တစ်အိတ်ကို သူ့ခါး၌ ချိတ်ထားသည့် သားရေအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ချီယာအိုအံ့ အပြေးအလွှား လာပေးသည်။

“တော်လှန်ရေး စစ်ကော်မရှင်ဆီက အမိန့်သစ်တွေ လာပို့တာပါ” ဆက်သားက ပြောကာ စာအိတ်ကို ချီယာအို လက်သို့ ပေးသည်။ ဆက်သားသည် ချီယာအိုထံမှ စကားအပြန်ကို မစောင့်ဘဲ သူ့မြင်းဆီသို့ ပြန်ပြေးကာ ခုန်တက်လိုက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း စိုင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ချီယာအိုသည် ဟာရီကိန်း မှန်အိမ်ကို မ,ကာ ရောက်လာသည့် အမိန့်စာအား ဖတ်သည်။ ထို့နောက် လီအန် မျက်နှာအား မော့ကြည့်သည်။

“တို့တာဝန်က ပိုပြီး အန္တရာယ် များလာပြီ ရဲဘော်၊ ရန်သူတပ်တွေဟာ မြစ်ရဲ့ တောင်ဘက်လမ်းအတိုင်း ဒီဘက်ကို ချီတက်လာနေကြပြီ။ တို့က ခဏနဲ့ နှစ်ဆတိုးပြီး မြန်အောင် သွားရလိမ့်မယ်။ တံတားကို အခုအချိန်ကစပြီး နောင် နာရီသုံးဆယ် အကြား အရုဏ်တက်မှာ တံတားကို တိုက်ရလိမ့်မယ်၊ တို့မှာ အနေနဲ့ လီအန်ရှာလေးဆယ် ခရီးကို သွားရလိမ့်ဦးမယ်၊ တို့အတွက် နှစ်ရက်တံတံ ကြာမယ့် ခရီးပါလား။”

ချီယာအိုက ပြုံးသည်။

သူ့အပြုံးမှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနေသည့် အပြုံး ဖြစ်သည်။

***

ဏာတု မြစ်လက်တက် အပေါ်ဘက်တွင် မြင့်မားသော တောင်ကုန်းများ ရှိ၍
ယင်း တောင်ကုန်းများ တစ်လျှောက်တွင် သစ်တောကြီးများ ရှိသည်။ ထို သစ်
တောကြီးများမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျား၍ လူတင်းသို့ ဦးတည်၍ ချီတက်
နေကြသော ဗဟိုတပ်နီစစ်တပ်မှ စစ်သား တစ်စုသည် စားရန်နှင့် အိပ်ရန်ပင်
ရပ်နားသည်ဟု မရှိဘဲ အထက်မှ ပေးထားသည့် အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း
လှိုက်နာကာ ချီတက်လျက် ရှိကြ၏။

လူနာတင် လှည်းများ၊ ဝန်စည်စလယ်တင် တိရစ္ဆာန်များ၊ မော်တာများ
နှင့် အခြား လေးလံသော လက်နက်ကြီးများမှာ သူတို့နောက်ဘက် အလှမ်း
အလွန် ဝေးကွာသည့် နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်လာနေကြသော တပ်
သားများ၏ လက်တွင်း၌ ထားခဲ့ကြသည်။ ယခု တပ်ဦးအနေဖြင့် ချီတက်လာနေ
ကြသော စစ်သားများသည် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလျှင် မိုင်ရှစ်ဆယ်မျှ ခရီး
ပေါက်အောင် သွားနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ လိုအပ်လာသည့်အခါတွင် သူတို့၏
ကျောပိုးအိတ်များ၊ ရိက္ခာအိတ်များအား လမ်းဘေး၌ ပစ်ချထားခဲ့ကြပြီး ရိုင်ဖယ်
သေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်အိတ်များကိုသာလျှင် သယ်ဆောင်ကြလေသည်။

ရလာသည့် သတင်းများထဲတွင် ကိုမင်တန်တပ်များသည် တိတ်တဆိတ်
တို့တ်၍ အမှောင်ထုအား ခိုကာ မြောက်စူးစူးသို့ ချီတက်နေကြသည် ဟူသော
သတင်း ဖြစ်၏။

မြွေလိမ်မြွေကောက် ချီတက်နေကြသည့် တပ်နီ စစ်တပ်ကြီးမှ တပ်သား
များနှင့်အတူ ချီတက် လိုက်ပါလာကြသော ပါတီခေါင်းဆောင်များသည် တပ်မ
ကြီး၏ အလယ်ကြော၌ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ယခင်ကလို မြင်းများကို မစီးကြ
ဘဲ ခရီး မြန်မြန်တွင်စေရန်အတွက် ခြေကျင်ချီတက်လာကြသည်။ သူတို့ မြင်း
များကိုမူ သူတို့နောက်မှ ပါလာကြသည့် အစောင့်များက ဆွဲယူလာကြ၏။

စစ်ဌာနချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နောက်ဘက်တွင် လုမေ-လင်းသည် သူ့လား၏ ရှေ့မှ ချီတက်လာနေသည်။ သူသည် သူ့လားအား ဆွဲလာနေသည့် အမျိုးသမီး အော်ဒလီမအား မကြာခဏ လှည့် လှည့် ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မကင်း ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ လမ်းမှာ ရွံ့များ ထူထပ်လျက် ရှိလေရာ သူ့လားသည် မကြာ မကြာ ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လား ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည့်အခါတိုင်း လား၏ ကျောပေါ်၌ ခွတင်တားသည့် ခြင်းတောင်းထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်၏ တအံ့အံ့ မြည်သံများ ကြားရတတ်၏။ သို့တစေလည်း လား ဆွဲလာနေသည့် အော်ဒလီမသည် ခြင်းဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကလေးအား ချောသည့် အသံများ ပေးလေ့ရှိသည်။

“မင်းဟာ ဟွာဖူးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ပေမဲ့ သူ့ရထားတဲ့ ကလေးကိုတော့ ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားသားပဲ ရဲဘော် မေ-လင်း”

တရင်းတနီး ပြောလိုက်သည့် အသံမှာ ချူအင်-လိုင်၏ အသံဖြစ်၏။ ချူအင်-လိုင်သည် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးအား ကျောပေး၍ မြစ်ပြင်၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ မှောင်ထဲမှ မြစ်ကမ်းပါးအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့အား မေ-လင်းက ဘေးနားမှ ဖြတ်သွားသည့်အခါ သူသည် မေ-လင်းဘေးမှ ကပ်၍ လိုက်လာသည်။

“ငါ ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား မေ-လင်း”

တရင်းတနီး ရှိနေသော စိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မေးခွန်းမှာ တိုက်ရိုက် ကျလွန်းသဖြင့် မေ-လင်းသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက်သော် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ စဉ်းစား ချိန်ဆနေရ၏။

“သူ့ကို ကလေး အဖေလို စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကော်မရှင်နာ ချူ” ဟု မေ-လင်းက ဖြေသည်။ “မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အာရုံ ခံစားမှုဟာ တစ်ခါ တလေမှာ အများဘက် ကို ခေါ်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်ကို သိစေချင်တာ တစ်ခုက ကျွန်မရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုဟာ အခုအချိန်ထိ တော်လှန်ရေးကြီး အပေါ်မှာ ပထမပါပဲ”

“တော်လှန်ရေး အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မင်းရဲ့ သစ္စာစောင့်သိမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး မေ-လင်း” ဟု ချူက ပြန်ပြောသည်။ “တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်ရင် မင်းဟာ တော်လှန်ရေးကြီး အပေါ်မှာ အများကြီးကို တာဝန်ကျေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ”

“အနောက်ပိုင်း ဒေသတွင်းက တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ နို့စို့ကလေး တစ်ယောက်ကို လားတစ်ကောင်ပေါ်တင်ပြီး ဖြတ်သွားနေတာကိုက တော်လှန် နေ တစ်ခုကို လုပ်နေတာပါ။ အခွင့်ထူးခံ အထက်တန်းလွှာ လောကထဲက မယားတွေနဲ့ကတော့ လုံးဝ မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီပုံစံမျိုး ရဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး ရဲဘော် ချူ”

ချူသည် အခွင့်ထူးခံ တရုတ် များမတ် မျိုးနွယ်ဝင် လူတန်းစား မိသားစုမှ နေထိုင်လာသူဖြစ်၏။ မေ-လင်းစကား ကြားသည့်အခါ သူသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာ တစ်ချက်မျှ စုတ်သပ်လိုက်သည်။ သူသည် အဝေးတစ်နေရာရှိ ကျောက် ဇွန်ကြီး တစ်ခုအား စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေရာမှ မေ-လင်းအား ဖျတ်ခနဲ သတိကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မင်း ပြောတာ မှန်တယ် မေ-လင်း။ အဲဒီအတွက် မင်းဟာ ဂုဏ်ယူထိုက် ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပိုပြီးပေးခြင်းဟာ အတိတ်က အနှောင် အဖွဲ့တွေကို ချိုးဖြတ်ရာမှ အလွန်အရေးပါတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပါ။ မင်းဟာ သင်္ခါသစ် ရှာဖွေနေကြတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူစုထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့လူပါ” ငါနဲ့ စစ်တော်မရှင်အတွက် မင်း လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေဟာ သစ်ဆန်းတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ နည်းမှန်းချက်တွေ ကြီးမားကြောင်းကို ပြနေပါတယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ပိုပြီး အမြော်အမြင်ကြီးလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ” ဟု မေ-လင်းက စိတ်ထိခိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းက သက်သောင့်သက်သာ ဘဝတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဆိုဗီယက် နယ်မြေတွင်းက ခက်ခဲပင်ပန်းမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့တန်းတူ ဒီချီတက်ပွဲကြီးထဲမှာ လိုက်ပါခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ မင်းလို အရံအတား အားလုံးကို တစ်ရက်တည်း တစ်ညတည်းနဲ့ မြတ်တောက်ပစ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်”

“တရုတ်နိုင်ငံတွင်းက အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ ခြေထောက်တွေကို ချိုးပြီး စည်းနှောင်ခံထားရသလို သူတို့စိတ်တွေကိုလည်း ချိုးနှိမ်ပြီး အထိန်း အချုပ် ခံလာခဲ့ ရတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါဘူး။ အဲဒီ ချုပ်နှောင်မှုတွေ အားလုံးကို သတိကြီးစွာ ထားပြီး ဖြေပစ်ကြမှုဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ငွေ့ဟောင်းအစဉ်အလာက ထားခဲ့တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ပယ်ပစ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံ တွေကို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဗွန်မြတ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ သဘာဝနဲ့ ရောထွေးပြီး မမြင်သင့်ပါဘူး”

ချူက မေ-လင်း မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ “မင်းရဲ့ ခံစားချက် တွေကို သိသာထင်ရှားအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပါပေတယ်။ ရဲဘော် မေ-လင်း။

တခြား လူတွေရဲ့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကို ရှေးရှုပြီး မင်းရဲ့ အတွေးအမြင်တွေကို ရေးချထားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ တရုတ်နိုင်ငံကြီးရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေကို အများ နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်ဖို့လည်း လိုလာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မမှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီတက်တာ ရပ်နားတိုင်း ကျွန်မ မှတ်တမ်းတင်တယ်” ဟု မေ-လင်းက ပြောပြီး ပြုံးသည်။ ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးခြင်း ဖြစ်၏။ “နောင် တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ ရသမျှအားလုံးကို စာပြန်ရေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်”

ချူက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူသည် လမ်းအလယ်လောက် အရောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အမှောင်ထုဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ တာတု မြစ်လက်တက်သည် သည်ဘက်ရောက်တော့ ကျဉ်းသွားသည်။ မေ-လင်းသည် ချူ ကြည့်ရာဆီသို့ လိုက်ကြည့်သည်။ အလှမ်းဝေးလှသည့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ပေါ်၌ ရွှေလျားနေသော မီးတုတ်များ။

“အဲဒီ အုပ်စုဟာ ကျွန်မတို့ အမှတ်တစ် တပ်မဟာက လူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု မေ-လင်းက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်က ကျွန်မတို့ဆီကို အမှတ်တစ် တပ်မဟာက ပိုင်ယာလက် သတင်းတစ်ခု ပို့တယ် ကော်မရှင်နာ။ သူတို့ကို မြစ်အောက်ဘက် လီ လေးဆယ်မှာ ပိတ်ဆို့ခံနေရတယ် တဲ့”

“ဝါဆိုရင် အဲဒါဟာ ကိုမင်တန်တပ်တွေက တို့များနဲ့အတူ လူတင်းတို့ အမြန် ရောက်အောင်သွားဖို့ အားထုတ်နေတာဖြစ်ရမယ်” ဟု ချူက ပြောသည်။

မေ-လင်းသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တာတုမြစ်ကြောင်း သည် တိုး၍သာ ကျဉ်းလာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူတို့ အောက်ဘက်ရှိ မြစ်ပြင် သည် ပေသုံးရာခန့်ကွာ၍ မြစ်ကမ်းပါး နှစ်ခု၏ အကွာအဝေးသည် ကိုက်တစ်ရာ ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ မကြာမီ စစ်တပ်နှစ်တပ်သည် တစ်တပ်နှင့် တစ်တပ် နီးကပ်လာပြီး တစ်တပ်က တစ်တပ်အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ချင်လည်း ဆက်မည်။ သို့မဟုတ် သေနတ်များဖြင့် ပစ်ချင်လည်း ပစ်ကြလိမ့်မည်။

“တကယ်လို့ ဒီနေရာမှာသာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရင်တော့ လူတင်းကို ငါတို့ အချိန်မီ ရောက်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိတော့ဘူး” ချူက ရေရွတ်သည်။ “သူတို့ တို့နား ကပ်လာနေပြီ။ တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ သိသွားကြတော့မယ်”

“ဇီချမ်း အကျဉ်းသား တချို့ကို သွားခေါ်ပါလား” ဟု မေ-လင်းက အကြံ ပြုသည်။ “သူတို့ အကူအညီနဲ့ ကျွန်မတို့ကို သူတို့လူတွေ ထင်သွားအောင် လုပ်လို့ ရနိုင်တယ်”

“အကောင်းဆုံး စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ”

ချွဲက မေ-လင်း၏ အကြံပြုချက်အား လက်ခံသည်။ ချက်ချင်းပင် ဇိဗွမ်းနယ်သား တစ်ယောက်အား ခေါ်၍ အကျဉ်းသားများ အုပ်စုဆီသို့ အမြန်သွားကာ ဇိဗွမ်းနယ်သား အကျဉ်းသားများကို ခေါ်ခွဲရန်နှင့် ခရာမှုတ်စစ်သား သူငယ် တစ်ဦးကိုပါ ခေါ်ခွဲရန် အမိန့်ပေးသည်။ ချီတက်နေကြသူ အားလုံး ယခုအချိန်မှ စ၍ လုံးဝ အသံမပေးဘဲ ချီတက်ကြရမည်ဟူသော ချွဲ၏ အမိန့်သည်လည်း ချီတက်နေသူများကြား နေရာ အနှံ့အပြားသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ မေ-လင်း သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ရွှေလျား နေသော မီးတုတ်များအား လှမ်းကြည့်နေ သည်။ မီးတုတ်မှ မီးရောင်များသည် နီးကပ်၍ လာနေချေပြီ။

မီးတုတ်များသည် လျှို၏ နှုတ်ခမ်းဆီ ရောက်လာသည်အခါ ပို၍ မှားလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ချီတက်လာနေသူများမှာ အနည်းဆုံး တပ်ရင်း တစ်ရင်းလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူတို့ ဦးတည်ပြီး သွားနေ ကြသည်မှာ လူတင်း။ ကိုမင်တန်တပ်များသည် သူတို့ မြင်နေရသည့် မြစ် အနောက်ဘက် ကမ်းပေါ်မှ တပ်များသည် သူတို့၏ မဟာမိတ်တပ်များဟု ယူဆ နေသည်မှာ ထင်ရှား၏။ စစ်သားများ၏ သီချင်းသံများကို သွဲသွဲကြားနေရသည်။ ဦးတော့ ခရာမှုတ်သံ၊ နောက်တစ်ခဏ အကြာတွင် ဇိဗွမ်းနယ်သား တစ် ယောက်၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေသံဖြင့် အော်လိုက်သည့်အသံ။

“မင်းတို့ ဘယ်တပ်က ကောင်တွေလဲ ဟေ့”

ဇိဗွမ်းနယ်သား အကျဉ်းသား သုံးဦးသည် အန်ရှန်ချန် ဘက်သို့ ရောက် နေရာက ဖမ်းမိလာသူများဖြစ်၏။ သူတို့သုံးဦးအား မေ-လင်းဘေးသို့ ဆွဲခေါ်လာပြီး ခိုသည်။ နှစ်ဦးမှာ လက်ပြန်ကြိုး အတုပ်ခံထားရသူများဖြစ်၍ ခရာသမား ထုငယ်မှာ မူ လက်တစ်ဖက်သာ ကြိုးချည်ခံထားရသူ ဖြစ်လေသည်။

“အဖြေပေးတဲ့ ခရာသံ ပြန်ပေးခိုင်း” ဟု မေ-လင်းက အမိန့်ပေးသည်။ အစောင့်တပ်စိတ်များသည် သူ့ မော်ဇာသေနတ်ကို ထုတ်၍ ခရာသမား၏ နံကြား အား ထောက်ထားပြီး ခရာသံပေးခိုင်းသည်။ ခရာသံသည် မြစ်ပြင်အားဖြတ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မေ-လင်းသည် အနီးရှိ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ၏ နားတွင် ကပ်၍ “ရှင်တပ်ခွဲနာမည်ကို အော်ပြောလိုက် သဘာဝကျပစေနော်”

“တို့က ဝိုလ်ချပ်ကြီး လီယူဝစ်ဟိုးရဲ့ အမှတ်လေး တပ်မဟာက ရဲဘော် တွေဟေ့” သူ့နောက်ကျောတွင် မော်ဇာသေနတ်ပြောင်းဝ လာထောက်ထားသည် ၏ သတိထားမိနေသော အကျဉ်းသားက အော်ပြောသည်။ “တို့ လူဆိုးနီတွေ သတ်ဖို့ လူတင်းကို ချီတက်နေကြတာ”

ခဏမျှအကြာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ ခရာသံ ထွက်လာသည်။ ဤမှာ တစ်ကမ်းမှ ပေးထားသော ခရာသံအား တုံ့ပြန်၍ အဖြေပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို

နောက် ချွင်မြူးသောလေသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည့်စကား “အမှတ်လေး တစ်
မဟာ ကံကောင်းပါစေ၊ တို့သတ်ဖို့ လူဆိုးနီ နည်းနည်းတော့ ချန်ထားဦးနော်”

တပ်နှစ်တပ်သည် ဟိုဘက်သည်ဘက် ကမ်းနှစ်ဖက်အတိုင်း ဘေးနှင့်
ယှဉ်ကာ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ချီတက်သွားနေကြသည်။ မီးတုတ်များအား
မီးတောက်များသည် တာတုမြစ်၏ ရေပြင်ထက်တွင် ယိမ်းကနေကြသည်မှာ
နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာသည်။ ထို့နောက် ညသန်းခေါင်ယံတွင် နောက်တစ်ကြိမ်
မုန်တိုင်းကျပြန်သည်။ လျှပ်စီးရောင်များနှင့် မိုးကြိုးသံများ ပြီးတော့ ချီတက်နေသူ
များအပေါ် ကျနေသည့် မိုးပေါက်များ။ ထိုအချိန်တွင် မေ-လင်းသည် တစ်စင်
ကမ်းဆီမှ မီးရောင်များ ရပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ရန်သူတွေ စခန်းချတော့မယ်” ဟု မေ-လင်းက အခုအချိန်ထိ သူမနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်နေဆဲဖြစ်သော ချူအင်-လှိုင်းအား တိုးတိုးပြောသည်။
“ဒါဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ခုပဲ”

ချူက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူသည် တပ်သားများအား အမြန်ဆုံး ချီတက်
ကြရန် အမိန့်သစ်များ ထပ်၍ ထုတ်သည်။ ချီတက်နေကြသူများသည် မေ-
လင်း ဘေးမှ အမြန်ဆုံး ချီတက်သွားနေကြပြီ။ မေ-လင်းသည် သူ့လက်ထဲ
ဇက်ကြိုးကို အော်ဒလီမ လက်ထဲမှ လှမ်းယူကာ လားကျောပေါ်၌ ခွတင်ထား
သည့် ခြင်းတောင်းအား ပြန်၍ စစ်သည်။ စိတ်ချရမှန်း သိရသောအခါ သူ
သည် သူမ၏ လားအား သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးရေထဲမှဖြတ်၍ လူတင်
ဘက်သို့ ဆက်လက် ချီတက်သွားလေသည်။

**

အမှတ်နှစ် တပ်မဟာမှ ရှေ့တန်း တပ်ခွဲများသည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အချစ်
အနားမရှိ။ ချီတက်နေကြသည်။ လီအန်သည် အရုဏ် မတက်မီ နာရီများ
အတွင်း ဦးခေါင်းရောစိတ်ပါ အပန်းဖြေလျက်ရှိ၏။ သူသည် ကျဉ်းမြောင်းသော
တောင်ပေါ်လမ်း တစ်လျှောက် ချီတက်သွားနေစဉ်အတွင်း သူ့ထက်အဆင့်
များစွာ ပို၍ ပင်ပန်းသော လူများနှင့် မကြာခဏ ဆုံမိသည်။ ထိုသူများ လမ်းဘေး
ရင်း အိပ်ပျော်နေကြသည်ကို သူ သတိထားမိ၏။ ဘေးမှနေ၍ “ဆက်သွား
ရဲဘော်၊ ဆက်သွား” ဟု အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးလေ့ရှိသည်။

တစ်ကြိမ်သော် သူသည် သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသော လူငယ်စစ်သား
တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ အိပ်ပျော်နေရာမှ ကယောင်ကတမ်း ထ၍ ထမ်း
လျှောက်နေသူနှင့် တူလှချေသည်။ လူငယ်သည် ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် လျှောက်
သွားအပြီးတွင် သူ့ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တဒဂ် အတွင်း

မင် အောက်ဘက် တာတု မြစ်ရေပြင်ဆီမှ ရေသံ ကြားလိုက်ရ၏။ လူငယ်သည် မြစ်ထဲသို့ ကျသွားခြင်းပေတည်း။

လီအန်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ချီယာအိုအား လိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည့်အခါ စစ်သားတိုင်းအား ခြေပတ်များ ဖြေခိုင်းကာ ရှေ့နှင့် နောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးပြီး ချည်ထားခိုင်းဖို့ အမိန့် ထုတ်သင့်ကြောင်း အကြံပေးသည်။ ချီယာအိုကလည်း လီအန်ပေးသည့် အကြံဉာဏ်ကို ထက်ခံကာ ချက်ချင်းပင် အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။ အားလုံးကလည်း ချက်ချင်း မင် လိုက်နာကြသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ငိုက်လျှင် နောက်တစ်ယောက် အား အသိပေးသလို ဖြစ်ကာ နိုးလာနိုင်သဖြင့် မြစ်ထဲကျဖို့ ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ပထမဆုံး အရုဏ်ဦး အလင်းရောင် ဝင်လာ၍ အမှောင်ထု ပျက်ပြယ်ချိန်တွင် ခိုးသည် ရပ်သွားပြီး မြူများ ထူထပ်စွာကျလာသည်။ မြူများကြား၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည့် တပ်နီစစ်သားများသည် တစ္ဆေ သရဲများနှင့် တူလျက် နှိပ်သည်။ အိပ်မောကျနေသည့် တောင်ပေါ်ရွာတစ်ရွာ ပတ်လည်တွင် အာလူးခင်းများသည် ရှုမောဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ သစ်သီးခြံများ အတွင်းရှိ သီးပင်များတွင် ပန်းရောင် အဖူးအပွင့်များအား မြင်နေရပြီ။ မြူများကြားမှ တွေ့နေရသည်မှာ ဆီးနှင်းများ ဆောင်းထားသည့် တောင်တန်းကြီးများနှင့် ထင်းရှူးပင်များ ချွမ်းခြံနေသည့် သစ်တောကြီးများ။

တပ်နီတပ်သားများသည် သစ်တောကြီးများ အတွင်းသို့ ဝင်ကြရပြန်သည်။ အလွန်ရှည်လျားပြီး မတ်စောက်သော လမ်းအတိုင်းတက်ကာ တောင်ထိပ်ဆီ ဦးတည်ကြသည်။ တောင်ထိပ် ရောက်သည့်အခါ နေရောင်ခြည်သည် မြူများအား ထိုးဖောက်ကာ အလင်းရောင် ပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားကြသော စစ်သားများသည် အောက်ဘက်ရှိ လူတင်း တံတားအား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အားလုံးသည် ထိုနေရာ၌ ချပ်ကာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိထားခဲ့သော တံတားအား စိတ်ဝင်စား နေကြလေသည်။

“တံတားကြမ်းခင်း ပျဉ်ပြားတွေကို သူတို့ ခွာယူသွားကြပြီ” ဟု ချီယာအိုက ပြောကာ လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းဖြင့် တံတားအား အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ “အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ငါတို့အနေနဲ့ တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ပြီး တိုက်မှ ဖြစ်တော့မှာ”

***

မော်တာကျည်ဆန် တစ်လုံးသည် သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ၌ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ ဖုန်လုံးကြီးများသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး သူတို့ ပတ်ပတ်လည်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ လီအန်သည် ဖုန်မှုန့်များ စံသွားသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ကာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ လီအန်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် သူသည် ကိုမင်တန် စစ်သားများအား မြင်နေရသည်။

လီ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အခြားသော ရဲဘော် နှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည့် လက်နက်များကို တပ်ဆင်ထားသည် စနက်တံဆိပ်နှစ်ခုတပ် လက်ပစ်ဗုံးများမှာ သူ့ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထား၍ ရန်သူများလက်မှ ဖယ်ထားသော အသေးစား သေနတ်တစ်လက်ကိုမူ သူ့ ပခုံး၌ လွယ်ထားသည်။ သူတို့ လူစုထဲမှ တချို့သည် မော်ဇာပစ္စည်းနှင့် ဓားမြှောင်များကိုပါ ဆောင်ထားကြသည်။ အကယ်၍ အနီးကပ်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်လာခဲ့သည်ရှိသော် ထိုလက်နက်များသည် များစွာ အသုံးဝင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သော စောစောပိုင်း နာရီဝက်ခန့်က လီအန်နှင့် အခြားရဲဘော်များသည် ထမင်း၊ ဝက်သားနှင့် ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်များ စားခဲ့ကြရသည်။ သူတို့အား ချီယာအိုက ဗိုက်ပြည့်နေသော စစ်သားများသည် ထမင်းဝဝ မစားရသော စစ်သားများထက် ပို၍ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည် ယူတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း ချီယာအို ကိုယ်တိုင်က သူတို့အား မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက် အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီး အစာကောင်းများကို တဝတပြု ကျွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချီယာအိုနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် တိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ဆွေးနွေးရာမှတစ်ဆင့် အပြီးတွင် နာရီအနည်းငယ်ကြာမျှ အိပ်ကြသည်။ သူတို့ အစားအသောက် နေရာရှိ မြေကြီးပေါ်မှာပင် အိပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အသေအောင်ဖူး သဖွယ် အိပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ အိပ်ရေးကတော့ ဝသည်။ ချီယာအိုက သူတို့အား နှိုးသည်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း။

“ကိုကတော့ မြို့ထဲမှာ ရန်သူတပ်ရင်းဟာ နှစ်ရင်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းသည်” ဟု ချီယာအိုက မြစ်တစ်ဖက်ရှိ ပြန့်ကျဲနေသော လူနေအိမ်ခြေများထဲသို့ ကိုးပြပြီး ပြောသည်။ အမှန်တော့ အပေါ်မှ စီး၍ ကြည့်နေရသဖြင့်သာ အိမ်များကို မြင်ရခြင်းဖြစ်၍ မြေပြန့်မှသာ ကြည့်လျှင် ပေနှစ်ဆယ် အမြင့်ရှိသော တံတိုင်းနောက်မှ အိမ်များအား မြင်ရဖို့ မလွယ်ချေ။

“တို့က ဒီဘက် မြစ်ကမ်းပါးဆီကို တပ်ရင်းတစ်ရင်း လွှတ်ထားလိုက်သည်” ဟု ချီယာအိုက ဆက်ပြောသည်။ “အရှေ့ဘက် ကမ်းပါးမှာ ရွှေလျားများ ရန်သူ တပ်တွေ အင်အားဖြည့်တင်းပေးတာကို ကြိုတင် ကာကွယ်ဖို့

စီစဉ်ထားရတာ မြစ်တစ်လျှောက်မှာ သူတို့ သုံးနိုင်တဲ့ လမ်းက တစ်လမ်းတည်း
ရှိတယ်။ တို့ရဲ့ အမှတ် တစ် တပ်မဟာကလည်း အန်ရှန်ချန်းမြို့ကို ဖြတ်ပြီး
အဲဒီ မြစ်ကမ်းပါးဆီ ချီတက်လာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ
ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတွက် လမ်းခရီးမှာ ကြန့်ကြာ နေကြရတယ်”

လီအန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အင်ဂျင်နီယာ တပ်မှ
သား တချို့သည် တောင်ကုန်းနံရံထက်ဆီမှ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ လက်ထပ်
ဆတ် ဆတ် သစ်လုံးများကို ဆွဲယူ လာနေကြသည်။ အချို့သော ကျောက်ထု
တံများသည် တံတား၏ အနောက်ဘက် အစွန်၌ တည်ရှိနေကြ၏။ ထို
မရှိသော တံများ ဖြစ်သဖြင့် အင်ဂျင်နီယာ တပ်သားများသည် တံခါးများနှင့်
ကြမ်းများကို ဖျက်၍ သစ်သားများကို ယူကြသည်။ တံတားကို ပြန်လည် ပြုပြင်
သည့်အခါ လိုအပ်သည့်နေရာ များ၌ ထည့်သွင်း အသုံးပြုရန် ဖြစ်လေသည်။

မှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျ နေရာတစ်နေရာတွင် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စိတ် နှစ်စိတ်
သည် အသင့် အနေအထားဖြင့် နေရာ ယူထားကြသည်။ အရေးကြီးလာသည့်
အခါ ရန်သူများအား ဆီးကြို တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်၏။ အပေါ်ဘက် တောင်ထုန်း
တစ်နေရာ၌ တပ်သား ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်ကို နေရာ
ချထားလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်ကား ရာပေါင်းများ
သော ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုင်စစ်သားများသည် နေရာ ယူထားလျက် ရှိကြသည်။
ထိုအထဲတွင် လက်ဖြောင့်တပ်သားများလည်း ပါသည်ဖြစ်ရာ တိုက်ပွဲစသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ၏ လက်စွမ်းကိုပြရန် အသင့်နေရာယူလျက် ရှိကြလေသည်။

လီအန်သည် သူ ပုန်းကွယ်နေသည့် နေရာမှနေ၍ ချောင်းကြည့်
သည်။ သူ မြင်လိုသည့် ရန်သူများကို မမြင်ရ။ စတင် တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်
သေး၍ စောင့်နေလေသလား။ လီအန် သိထားသည့်အတိုင်း ဆိုပါက အခြား
သော တပ်ခွဲများသည် အန်ရှန်ချန်းမြို့ဘက်မှနေ၍ မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်
နေကြသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့များသည် သူတို့၏ အပေါ်ဘက် အမြင့်ပိုင်း တစ်နေရာ၌
ပုန်းအောင်းနေကြသည်ဟုပင် နားလည်ထားလေသည်။

ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေသော ဝပ်နီတပ်သားများသည် ထိုနေရာမှ စောင့်
ကာ သူတို့အတွက် လှတင်းသို့ သွားရမည့် ခရီးလမ်းအပွင့်ကို စောင့်နေ
လိမ့်မည်ဟု လီအန် စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။ သို့မဟုတ် ဟိုးရှေးခေတ်က မင်းသား
ရှိုတာ-ကီ ဖြစ်သလို တာတုမြစ်ပေါ်၌ ထောင်ချောက်နှင့်များ တွေ့နေလေမထား
ဟုလည်း သူ တွေးနေမိ၏။ ထိုအတွေးကြောင့် သူသည် နောက်ဆုံး အနေဖြင့်
သူ့ကိုယ်၌ ဆောင်ထားသည့် လက်နက်အားလုံးကို ပြန်၍ စစ်ဆေးနေ
လေသည်။

“ရဲဘော်တို့ တပ်နီတပ်သား သုံးသောင်းရဲ့ အသက်တွေဟာ ရဲဘော်တို့ အပေါ်မှာ တည်နေတယ်” ဟု ချီယာအိုက ပြောသည်။ အမှတ်လေး ခြေလျင် ထပ်ရင်း၏ တပ်ခွဲ အသီးသီးမှ ခရာသမား အားလုံးသည် သူ့ရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသည်။ “တို့ တော်လှန်ရေးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဒီတောင်စဉ် တောင်တန်း တွေပေါ်မှာ အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ချီယာအိုက စကားကို ဖြတ်ပြီး လက်တစ်ဖက် မြောက်ပြလိုက်သည့်အခါ ခရာသမားများသည် သူတို့ ခရာများအား ပါးစပ်တွင် တေ့လိုက်ကြသည်။ ခရာ သမား အားလုံးထဲတွင် အများစုမှာ သူ့ရဲနီကလေးများ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ချီယာအို၏ လက်တစ်ဖက်သည် မြောက်ထားရာမှ အောက်သို့ ကျလာသည်။ ထိုအခါ ခရာဒါဇင်ဝက် ဆီမှ ခရာမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခရာသံများသည် “တိုက်ကြ” ဟု အမိန့်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အထက်ဘက် တောင်ကုန်းထိပ်ဆီမှ အော်သံများကြားရသည်။ အဝေးတစ်ဖက်ရှိ မြစ်ကမ်းပါးဆီ သို့ လှမ်းပစ်နေကြသည့် မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်သံများနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ် သံများ၊ လီအန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ တံတားဆီသို့ ပြေးဆင်းကြသည်။

ချီယာအိုသည် သူတို့နှင့်အတူ ပြေးဆင်းသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက် သည် ပစ္စတိုတစ်လက် ကိုင်ကာ ခေါင်းပေါ် မြှောက်ထားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သူ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ နာမည်များအား ခေါ်၍ အားပေးသမှု ပြုသွားသည်။ သူ့ နောက်မှ ပြေးလိုက်လျက်ရှိသော လီအန်သည် ဘာကိုမှ မသိ၊ မမြင်၊ မခံစားရ။ နောက်ဆုံး တံတားပေါ် ချော်လဲခါမှပင် သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ဘေး၌ ဝပ်ချလိုက်သူမှာ ချီယာအို။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့ နားများ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်များမှာ ကိုမင်တန်တို့ဘက်မှ စက် သေနတ်သံများ။

သူ့ရဲဘော် တစ်ဒါဇင်သည် သူ့ရှေ့မှ ပြေးသွားလျက်ရှိကြသည်။ အားလုံး သည် မြေပေါ်၌ လေးဖက်ထောက်ကာ အလျင်အမြန် တွားသွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် သူတို့ရှေ့မှ တံတား အခြေအနေကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံ။ တံတားတစ်ခုလုံး ပြင်းထန်သော လေထဲတွင် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ထောင်ကာ အဝေးမှ တစ်ဖက်ကမ်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်သံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိသည်နှင့် အမျှ မီးပွင့်များ သည်လည်း ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ၊ ဖြာခနဲ ထွက်ပေါ်လာနေသည် ကို မြင်ရလေသည်။

ပထမဆုံး ကျည်ဆန် ထိမှန်ပြီး ကျဆုံးသူမှာ လီအန်ရှေ့မှလူ ဖြစ်၏။ ကျည်ဆန်သည် ထိုတပ်သား၏ ရင်ဘတ်အား ထိမှန်ခြင်းဖြစ်၍ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ ခြေထောက်များ အကြောဆွဲပြီးသော် သေဆုံးသွားသည်။ ထို့နောက် တံတားပေါ်မှကျကာ မြစ်ပြင်၏ လှိုင်းလုံးများကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူတို့နောက်ဘက်မှ ခရာသံများမှာ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ လီအန်နှင့် အသက်ရှင်နေဆဲ တပ်သားများသည် ဆက်လက်၍ ချီတက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုမင်တန် လေယာဉ်အများအပြားသည် ကောင်းကင်တွင် ပေါ်လာပြီး ငုံးများကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးဆင်းကာ ကြေညာလျက်ရှိသည်။ အားလုံးသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ ကျဆင်းလျက် ရှိကြ၏။

အနောက်ဘက် မြစ်ကမ်းပါးဆီ၌ ပုန်းကွယ်နေသော ချီယာအိုသည် တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ ဒုတိယ တပ်စုနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်ကာ မြစ်တစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ အပေါ်ဘက်မှနေ၍ ပုန်းနေကြသော တပ်ခွဲများသည် လိုအပ်လာသည့်အခါ အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာပြီး တပ်အင်အား ဖြည့်၍ အသင့် ပြင်လျက် ရှိကြ၏။ ချီယာအို မြင်နေရသည့် အတိုင်းဆိုပါက သူ့လူများသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကိုမင်တန် မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်အောက်တွင် အတုံးအရုံး အသက်ပျောက် နေကြလေပြီ။

“အခုချက်ချင်း ဆက်တိုက်၊ တပ်နီ စစ်တပ်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အန္တရာယ် အကြီးဆုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ” ဟူသော ချီယာအို၏ အော်သံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ အရာရှိများနှင့် တပ်သားများ၏ အော်သံများ၊ “အခုချက်ချင်း တိုက်ကြ ရဲဘော်တို့၊ အခုချက်ချင်း တိုက်ကြ”

မီးခိုးလုံးများသည် တံတားအား လွှမ်းခြုံသွားသည်။ မီးခိုးများ ကြားထဲလာသူမှာ လီအန်ဖြစ်၏။ သူ ခြေထောက်များသည် ခယိုးခယိုင်။ သူ့ပုခုံး၌ လွယ်ထားသော တော်မီဂန်း သေနတ်သည် ပြုတ်ကျကာ ရေထဲသို့ လျောဆင်းသွားသည်။ တောက်လောင်နေသော မီးပုံသည် အပူရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် သူ့မျက်နှာအား လှမ်းဟပ်နေသည်။ သူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ပြင်လိုက်ရသည်မှာ လူငယ်လေးယောက်က မျက်နှာ၊ လူငယ်များသည် သူ့ပုခုံးထက် မှကျော်၍ တံတား၏ အခင်းများအား လောင်ကျွမ်းနေသည့် မီးတောက်ကြီးအား ကြည့်နေကြသည်။

“ရှေ့ကို တက်ကြ ရဲဘော်တို့” ဟု လီအန်က အော်သည်။ “ရှေ့ကို တက်ကြ”

ပြေးသွားနေသော လီအန်သည် တံတားပေါ်၌ ချော်ကာ မီးပုံထဲသို့ အရှိန်လွန်ပြီး ကျသွားသည်။ သူ့ကက်ဦးထုပ်တွင် မီးစွဲနေပြီဖြစ်၍ ကပျာကယ

ဆွဲချွတ်ကာ မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူသည် အရှိန်ကိုမြှင့်ကာ မီးပုံထဲမှ ဖြတ်ပြေးသည်။ သူ မေ့နေပြီဖြစ်သော စကားတစ်ခွန်းသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဖြန့်ခဲနဲ့ ဝင်ရောက်လာသည်။ “အို အဘ ဘုရားသခင်၊ အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့ တပည့်တော်အား အကာအကွယ် ပေးတော်မူပါ”

သူ့နောက်မှ ပြေးလွှားနေသော ခြေသံများကြားရသည်။ ထို့နောက် သူ သည် သူ့ခေါင်းအထက်မှ မီးတောက်မီးလျှံ ဖြတ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သူသည် သူ့ခါးပတ်၌ ချိတ်ထားသော စနက်တံတပ် လက်ပစ်ဗုံးများထဲမှ တစ်လုံး ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ကာ သဲအိတ်များ ရံလားသည့် ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ ပစ်သွင်း လိုက်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း မြေကြီးပေါ် အလျားမှောက်ချလိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ဆင်းလိုက်၏။ မီးစွဲနေပြီဖြစ်သော သူ့ချည်ထည် ယူနီဖောင်းမှ မီးများကို ငြိမ်းသွားအောင် အားထုတ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

လီအန်သည် မီးတောက်များကြားမှ ဖြတ်ပြေးကာ တော်မိဂန်း သေနတ် များဖြင့် ပစ်ခတ်နေသော သူ့ရဲဘော်များအား မြင်နေရသည်။ ကာကီယူနီဖောင်း ဝတ် ကိုမင်တန် စစ်သားများ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိ၏။ တပ်နီတပ်များဘက်မှ တပ်သားများသည် ရှေ့သို့ အရှိန်ပြင်း စွာဖြင့် ချီတက်ကာ မြစ်တမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ ကိုမင်တန် ကတုတ်ကျင်းများ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်သွားနေသည်ကိုလည်း သူတွေ့နေရ၏။

လီအန်သည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ယိမ်းထိုးနေသော တံတားဆီ လှမ်း ကြည့်သည်။ တပ်စိတ် နှစ်စိတ်သည် ပြေးလာကြပြီး တံတားပေါ်ခင်းပျဉ်များ တင်ကာ သံကြိုးများနှင့် တွဲနေကြသည်။ အင်ဂျင်နီယာများ ရောက်လာကြသည့် အခါ တံတားပေါ်မှ မီးများအား ငြိမ်းသတ်ကြသည်။ သူတို့၏ နောက်ဘက်ဆီမှ ကြွေးကြော်သံများသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“တပ်နီတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ”

“တော်လှန်ရေးကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ”

အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ စစ်သား အများအပြားသည် ပြုံဆင်းလာကြ သည်။ တံတားပေါ်မှ အဆက်မပြတ် ဖြတ်ကူး လာနေကြသည်။

သူ့မျက်နှာထက်မှ မီးလောင်ထားသော ဒဏ်ရာများသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ တိုးလာသည်။ လီအန်သည် မြေပေါ်၌ လဲကျနေရာမှ သတိ လစ်တော့မလို ဖြစ်ဖြစ်လာနေသည်။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ခိုက်သံများသည် မြို့ရိုး လေးဖက်ကာ မြို့အတွင်းမှ ပေါ်လာလျက်ရှိသော်လည်း သူ့နားများထဲတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မကြားရတော့။

